

Giới thiệu *Đả Đảo, Bạch Liên Hoa!!!*

Thể loại: 1×1 Sống lại, Hiện đại, Showbiz, Sạch, Sủng, HE.

Converter: Ngocquynh520

Editor: Ha Phuong

Số chương: Khoảng 90c

Đời trước của Thu Từ Thiện cô chỉ có thể dùng hai chữ bi tráng để diễn tả. Cô luôn đề cao bản thân mình, không nghĩ đến một bông sen trắng lại có uy lực đáng sợ đến vậy, khiến bản thân cô trở thành vật hy sinh.

Tất nhiên đóa sen trắng này có tinh thần giống như tiểu cường đập mãi không chết.

Đời này sống lại, Thu Từ Thiện vẫn ôm sự nhiệt huyết trong lòng lúc trước mà mơ về tương lai tốt đẹp.

Đóa hoa sen trắng hãm hại mình sao? Vậy liền đánh ngã, giày xéo, vứt qua một bên!!!

Tiến thân vào xí nghiệp gia tộc, có người phản đối sao? Vậy làm cho bọn họ đóng gói đồ cút đi!!!

Bạn đang đọc truyện *Đả Đảo, Bạch Liên Hoa!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Xung quanh là một vùng tăm tối, trước mắt là một khoảng không gian đen kịt như không có điểm dừng, lúc này đây, bóng tối dường như đã hòa thành một thể, mà cô làm cách nào cũng không thể mở mắt ra được, cái duy nhất còn dư lại chỉ là giác quan có chút hỗn loạn.

Hỗn loạn? Có lẽ lần này cô chết thật rồi đúng không? Thu Từ Thiện nghĩ như vậy, lúc trước ngay cả khi cô sống không có ý nghĩa nhất cũng ráng tìm cách vượt qua đoạn thời gian đó, nhưng đó có lẽ cũng chỉ xuất phát từ bản năng sinh tồn của con người mà thôi. Khi cô rút cuộc chuẩn bị chết ở bên ngoài sông bạc Las Vegas thì cô chỉ còn lại một ý nghĩ, cuối cùng tất cả cũng kết thúc rồi.

Hết thấy thực sự kết thúc rồi.

Đầu Thu Từ Thiện đau như muốn nứt ra, cô vừa nâng mí mắt lên rồi lại lập tức nhắm mắt lại, sau đó mở mắt liền thấy có ánh sáng mãnh liệt khiến cô hơi khó chịu.

Nhưng khi ý thức của cô cũng dần dần hồi phục thì cũng cảm nhận được tiếng la hét, tiếng nhạc ầm ĩ truyền vào trong tai, trong đó còn kèm theo tiếng rập mạnh mẽ.

Thu Từ Thiện cảm thấy rất khó hiểu, cho dù là địa ngục thì cũng không nên náo nhiệt như thế chứ?

"Thiện Thiện, mau ngồi dậy, đừng giả chết nữa," đang lúc Thu Từ Thiện còn nhắm mắt lại để cảm thụ cái "Địa ngục" này thì cảm thấy có một thân thể mềm mại ấm áp đang sát tới gần cô, áp vào mặt cô . .

"Cậu có thể dời bộ ngực của cậu ra khỏi mặt mình không? Đẻ mình sắp ngạt thở rồi," Thu Từ Thiện vừa mở mắt liền nhìn thấy một 'khoảng cách' như vậy thì muốn ngất xỉu, tuy rằng vô số đàn ông đều nguyện ý để khoảng cách này ép cho thở không nổi, nhưng không có nghĩa là cô cũng nguyện ý chịu đựng điểm phúc như vậy.

Lúc này Thu Từ Thiện chân chính mở mắt ra quan sát gian phòng hoa lệ, đập vào trong mắt là cách bài trí xa hoa, trên đầu là một đèn chùm thủy tinh chỉ mở một ngọn đèn bên trong, khắp trong phòng bày biện thảm hoa văn đỏ sậm, nếu nhìn kỹ một chút sẽ phát hiện hoa văn trên mặt thảm chính là hình ảnh một đôi nam nữ.

Đây là. . .

Thu Từ Thiện nhất thời làm không rõ ràng lắm lúc này mình đang ở nơi nào, nhưng theo trí nhớ của cô thì hẳn là cô phải phơi thây trên đường phố Las Vegas, từ lâu ba mươi sáu cao như vậy té xuống thì chắc chắn không có khả năng sống sót.

Huống chi cô không cũng không có siêu năng lực, có thể một giây trước rớt xuống từ ba mươi sáu, một giây sau liền di chuyển tức thời đến phòng bao vàng son chói ngợp này.

"Minh đang ở đâu?" Một lúc sau Thu Từ Thiện vẫn quyết định đưa ra câu hỏi.

Đúng lúc này thì có một ca khúc vừa kết thúc, Hứa Kiều Na ở bên cạnh nghe được câu hỏi của cô thì buồn cười hỏi: "Cũng chỉ mới uống có hai ly rượu tây thôi mà, chẳng lẽ khiến cậu say đến ngu luôn rồi? Minh thấy tử lượng của cậu cũng không đến nỗi tệ như vậy."

Đang nói thì trên màn hình TV phát lên một ca khúc, là một bài hát mang tên《 cuộc đời này yêu nhất 》. Bài hát này là ca khúc chủ đề của một xuất phẩm điện ảnh năm 2011.

Lúc đó bộ phim này không chỉ có đoạt được bốn lần quán quân doanh thu phòng vé, mà còn trực tiếp đoạt lấy giải phim Hoa ngữ xuất sắc nhất, bài hát chủ đề《 Cuộc đời này yêu nhất 》liên tục chiếm cứ hạng thứ nhất các bảng xếp âm nhạc lớn trong năm đó, cũng là ca khúc luôn được chọn nhiều nhất trong KTV.

Nhưng mà nếu so sánh với năm 2018 thì có vẻ như bài hát này bị lỗi thời rồi thì phải. Cô nghe xong một hồi chợt trên mặt thoáng qua một tia hoảng sợ, sau đó ngay cả giọng nói cũng có chút run rẩy hỏi: "Hôm nay là ngày bao nhiêu?"

Hứa Kiều Na ở bên cạnh buồn cười ôm bả vai cô, cười to nói: "Đại tiểu thư của tôi ơi, chúng ta mới vừa thi đại học xong, mới không bao lâu mà đã quên luôn ngày rồi à."

Sau khi Thu Từ Thiện vừa nghe được hai chữ thi đại học này thì vẻ bình tĩnh trên mặt cũng dần dần biến mất, nhiều năm trôi qua như vậy cô luôn cố gắng sống sót, muốn đoạt lại tất cả thuộc về cô, nhưng bất kể cô có làm gì cũng chỉ là tốn công vô ích thôi.

Cô của mười tám tuổi luôn ngang ngược bá đạo, giống như phải có được toàn bộ thế giới. Cô cũng từng cho là cô thực sự có được toàn bộ thế giới, cô có gia thế tốt, dung mạo chói mắt và sở hữu một người bạn trai khiến cho mọi cô gái đều phải ghen tị.

Bọn họ là thanh mai trúc mã, từ lúc Thu Từ Thiện còn bé cũng đã biết, người đàn ông này là nhất định sẽ thuộc về cô. Nhưng lúc cô còn nhỏ cũng quá ngây thơ, cũng không biết rằng chẳng có thứ gì trời sinh ra đã thuộc về một người.

Bởi vì muốn có được đầy đủ mọi thứ chỉ có thể dựa vào tranh đoạt. Cứ tưởng rằng giống như cô đã nắm trong lòng bàn tay nhưng thật ra mọi thứ đều giống như hạt cát, bất tri bất giác liền chảy ra theo kẽ hở trên tay cô ra ngoài.

Hứa Kiều Na nhìn Thu Từ Thiện dùng bàn tay che đi gương mặt, liên quan tâm hỏi "Thiện Thiện, cậu không có sao chứ?"

Cô làm sao? Đương nhiên cô không có chuyện gì cả.

Thu Từ Thiện, ông nội cô lấy tên này cho cô những mong cuộc đời cô cũng giống như tên, nhưng cô từ nhỏ đến lớn cũng chưa từng kết duyên phận với chữ này. Thuở nhỏ nếu Thu Từ Thiện vẫn còn có thể giữ vững mấy phần cô gái nhỏ thiên chân đáng yêu, thì khi vào thời kì dậy thì phản nghịch Thu Từ Thiện lại gây thù chuốc oán làm chuyện xấu với tất cả các nữ sinh khác.

Cô cúp cua, cô bắt nạt nữ sinh cùng trường, chặn đường một vài nữ sinh đưa vào toilet đánh, chỉ là bởi vì họ len lén thích Dung Trạch, cô đi bar uống rượu, thậm chí cô còn xăm người.

Khi đó dường như Dung Trạch sở hữu tất cả các nét giống như nhân vật được phác họa trong truyện tranh, thiếu niên anh tuấn dịu dàng như ánh mặt trời, trời sanh đều mang theo hào quang. Nhưng mọi người không nhìn thấy được phía sau lưng, đó là cái gì chứ?

Thu Từ Thiện đột nhiên nhớ tới lần gặp cuối cùng của cô và Dung Trạch, khi đó bọn họ đều đã trưởng thành, lúc đó tranh đoạt vì gia tộc của mình, Thu Từ Thiện hi vọng có thể duy trì tập đoàn Trung Vực của nhà họ Thu, mà Dung Trạch thì lại cố gắng hết sức muốn thôn tóm Trung Vực.

Người đàn ông đó vẫn như trước kia mang theo ôn hòa nói với cô: "Thiện Thiện, cô là người phụ nữ ngu ngốc nhất mà tôi từng thấy, làm sao cô có thể cho rằng tôi thích cô kia chứ?"

"Từ bỏ khuôn mặt này ra thì cô còn có cái gì đáng giá để tôi thích?"

Sau khi những bí mật nhà họ Thu bị lộ ra, rất nhanh quyền khống chế cổ phần Trung Vực đã bị Dung Thị nắm giữ. Nhưng mà hiện tại xem ra, chân chính bị nhà họ Dung làm cho cùng đường chỉ sợ cũng chỉ có mẹ con cô và ông nội mà thôi.

Hà Minh Châu, đứa con gái nuôi của nhà họ Thu, tận đến trước khi chết mà mẹ của Thu Từ Thiện cũng không biết, đứa con gái nuôi mà mình luôn luôn yêu thích lại chính là đứa con gái riêng của chồng mình và người phụ nữ khác. Thời điểm cô và em trai Thu Từ Hàn vừa chạy trốn ra nước ngoài, lúc đó Thu Từ Thiện thậm chí nghĩ có chút may mắn, may mắn mẹ đã sớm qua đời, bằng không trông thấy kết cục của cô cùng Thu Từ Hàn, chỉ sợ cũng sẽ đau lòng mà chết đi.

Nhưng mãi đến sau đó, Thu Từ Thiện mới biết được nguyên nhân khiến mẹ chết chính là vì biết được Thu Vĩ Toàn có tình nhân và một đứa con ngoài giá thú, nên mới có thể xảy ra tai nạn xe cộ mà qua đời.

Minh Châu, Minh Châu, lúc Hà Minh Châu mới đến nhà họ Thu, Thu Từ Thiện thậm chí còn cười nhạo tên của ả, nghe quá mức quê mùa, nhưng tận sau này cô mới hiểu ra được, Minh Châu mang ý nghĩa là hòn ngọc quý trên tay. Hà Minh Châu là hòn ngọc quý trên tay Thu Vĩ Toàn, như vậy cô và Thu Từ Hàn thì tính là cái gì?

Đúng vậy, khẳng định bọn họ cái gì cũng không phải, bằng không sau khi mất đi quyền khống chế cổ phần công ty, bổ ruyệt của bọn họ là Thu Vĩ Toàn

lại có thể liên hợp với người ngoài đười tận giết tuyệt chị em họ, bất kể Thu Từ Thiện có làm như thế nào cũng không thể quên, người đàn ông kia còn giả mù sa mưa nói với bọn họ: "Hai đứa các con chỉ cần xuất ngoại, bố nhất định sẽ đảm bảo cho các con một đời không phải lo nghĩ."

Rốt cuộc ông ta có bao nhiêu hận bọn họ, cho dù năm đó là ông nội bức bách ông ta cưới mẹ bọn họ, nhưng nhiều năm như vậy trôi qua, cái gọi là tình yêu thật sự có lực sát thương lớn như vậy ư, làm cho ông ta có thể máu lạnh vô tình như thế, có thể bình thần nhìn con trai con gái ruột của mình phải tha hương nơi đất khách quê người?

Đã từng có lúc Thu Từ Thiện ngụy biện cho ông ta, có lẽ bố cũng không biết hết thầy mọi việc, đây đều là vì tiện nhân Hà Minh Châu kia đang làm trò quỷ, nhưng cuối cùng xem ra người chân chính gây thơ nhất thật sự chỉ có một mình cô mà thôi.

Trước khi bọn họ xuất ngoại cô từng an ủi Thu Từ Hàn rằng sẽ có ngày bọn họ trở về. Nhưng người em trai đã từng là một người quân là áo lượt, bá đạo ngang ngược, lúc đó trên mặt lại lộ sự bình tĩnh mà cô chưa bao giờ nhìn thấy, cậu thản nhiên nói: "Chị, chị nghĩ rằng hai chúng ta còn mạng để trở về sao?"

Sau đó, bọn họ đi đến nước Mỹ, đợi đến nơi thì Thu Từ Thiện mới phát hiện nơi này cũng không phải là New York, mà là Philadelphia. Nhưng chưa đợi cho cô lấy lại tinh thần thì Thu Từ Hàn đã đưa cho cô một tấm vé máy bay, là chuyến bay thẳng đến Las Vegas.

"Chị, chúng ta không thể ngây ngốc cùng một chỗ, chị hãy bảo trọng thật tốt."

Cho tới bây giờ, Thu Từ Thiện cũng không nghĩ tới, đây chính là lần cuối cùng bọn họ gặp mặt, tuy rằng bọn họ vẫn luôn có liên hệ, nhưng cô chưa bao giờ biết Thu Từ Hàn đang nghĩ gì.

Mãi cho đến nửa tiếng trước khi cô rơi xuống lầu, cô nhận được một cuộc điện thoại, là từ cục cảnh sát Jersey gọi đến, thông báo rằng em trai cô chết ở Jersey, thi thể của cậu được người ta phát hiện ra ở trong một cái ngõ nhỏ dơ bẩn rách nát, nghe nói là do tiêm thuốc phiện quá liều lượng.

Ba năm không gặp để rồi cuối cùng lại đợi được một cái tin báo tử. Thu Từ Thiện không có cách nào tin được, lúc bắt đầu đi đến đây cô đã nghĩ cách làm thế nào để trở về, cô muốn lấy lại tất cả những thứ thuộc về mình, nhưng chưa làm được gì thì người thân duy nhất của cô cũng đã rời bỏ cô đi mất.

Cô không tin Thu Từ Hàn hít thuốc phiện, ở bên cạnh trải qua nhiều như vậy, cô tin tưởng Thu Từ Hàn cũng có suy nghĩ giống như cô, bọn họ đều phải lấy lại những thứ thuộc về mình, làm sao cậu có thể nguyện ý đi tìm cái chết, làm sao có thể nguyện ý đi hít thuốc phiện?

Nhưng tất cả đều đã xong rồi.

"Thiện Thiện, cậu làm sao vậy," Hứa Kiều Na ở bên cạnh thấy Thu Từ Thiện hồi lâu không nói gì nên lo lắng hỏi, điều này thật đúng là quá hiếm, từ trước đến giờ những lúc bọn họ tụ hội thì Thiện Thiện luôn là người hoạt bát nhất.

Thu Từ Thiện chậm rãi nâng mặt lên, ánh mắt trống rỗng mà mê mang, có quá nhiều chuyện vẫn tràn ngập trong lòng cô.

Hứa Kiều Na thấy cô như vậy lại càng lo lắng, vừa rồi lúc mấy người kia chúc rượu Thiện Thiện thì cô nên ngăn cản mới đúng, xem ra là bị chúc rượu say đến choáng váng rồi.

Cô nàng bắt đầu đi tìm cánh tay Thu Từ Thiện nói: "Chúng ta đi ra ngoài hít thở không khí đi."

Thu Từ Thiện tùy ý Hứa Kiều Na lôi kéo cánh tay của mình, bước theo cô nàng ra khỏi phòng bao, ngay tại lúc các cô muốn đi tới cửa thì chợt thấy có một người đứng chắn ngang cửa, mang theo vài phần men say nói: "Thiện Thiện, bây giờ mới lúc bắt đầu mà, các em không định rút lui lúc này đây chứ."

Hứa Kiều Na thấy đây chính là một tên bạn xấu trong trường liền lớn tiếng quát: "Phương Chuẩn, cút qua một bên đi, Thiện Thiện cảm thấy không thoải mái, tôi đưa cô ấy ra ngoài hít thở không khí."

Phương Chuẩn nghe vậy cũng không sợ, lại ý vào vài phần men say, cầm ly rượu trong tay đưa tới trước mặt Thu Từ Thiện, xấu xa nói: "Muốn đi ra ngoài thông khí cũng được, nhưng trước tiên phải uống hết ly rượu này đã."

Lúc này Thu Từ Thiện chỉ cảm thấy đầu đau nhức, thậm chí muốn rời khỏi cái nơi hỗn tạp này càng nhanh càng tốt, bây giờ thấy có người chặn ngay cửa không cho đi thì thấy rất không kiên nhẫn, làm gì còn có tâm tư chơi đùa với hắn.

"Cút ngay," Thu Từ Thiện mang theo vài phần say rượu khàn khàn, nhưng như vậy lại tăng thêm vài phần khí thế, hơn nữa cô mang giày cao gót mười cm, đứng ở trên cao nhìn thẳng Phương Chuẩn như vậy lại khiến hắn bị hù dọa nhảy dựng.

Thu Từ Thiện vòng qua Phương Chuẩn rồi mở cửa đi ra ngoài, nhưng khi cô mới bước được một bước ra ngoài thì Phương Chuẩn vẫn chưa từ bỏ ý định đuổi theo phía sau.

Phương Chuẩn khoác cánh tay lên bả vai Thu Từ Thiện, vừa định ép xuống liền trông thấy ánh mắt Thu Từ Thiện quét qua, hắn xưa nay vẫn cùng con nhóc này chơi đùa nhưng vẫn chưa bao giờ nhìn thấy ánh mắt sắc bén của cô như bây giờ.

"Buông ra," Giọng nói của Thu Từ Thiện hơi lạnh, một bên Hứa Kiều Na cũng muốn khuyên Phương Chuẩn buông tay.

Nhưng ai biết Phương Chuẩn hôm nay vốn có men rượu trong người nên trong lúc nhất thời đã đem khí chất lưu manh phát huy trọn vẹn: "Cậu phải uống chén uống rượu này trước, chúng ta lại..."

Câu tiếp theo còn chưa nói hết ra thì chợt nghe Phương Chuẩn kêu thét giống như heo bị học tiết, Thu Tử Thiện lật ngược cánh tay hẳn đang khoác lên bà vai mình, khủy tay phải gấp lại, cổ tay xoay lại, cánh tay Phương Chuẩn cứ như vậy mà rơi xuống trong bàn tay Thu Tử Thiện, như thể này giống như muốn kéo lia cánh tay của hẳn ra.

"Lần sau còn dám động tay động chân với tôi, tôi liền gỡ móng heo của cậu ra."

Nói xong, Thu Tử Thiện liền hùng hăng buông ra, Phương Chuẩn lao đảo vài bước thiếu chút nữa ngã sấp xuống. Xem ra ở Las Vegas tìm được một võ quán Trung Quốc học Cầm Nã Thủ (Nhu thuật) cũng không hẳn là vô dụng.

Hứa Kiều Na tròn mắt há hốc mồm mà nhìn động tác vô cùng đẹp trai của Thu Tử Thiện, vừa định làm dịu đi vài câu thì thấy Thu Tử Thiện không thèm quay đầu lại mà đi thẳng ra ngoài, cô nàng liền nhanh chân đuổi theo.

Mà cách đó không xa, một người đàn ông vừa bước ra khỏi phòng bao chứng kiến toàn bộ quá trình thì cười tủm tỉm nói: "Hiện tại mấy cô bé đều lợi hại như vậy sao?"

Thu Tử Thiện đi ngang chợt nghe thấy lời trêu chọc này thì ánh mắt cô đảo qua, liền trông thấy một người có vẻ quen mắt. Nhưng cũng chẳng qua chỉ là một mối quan hệ sơ giao, cho nên cô cũng không dừng lại mà lập tức đi vào thang máy.

Thu Tử Thiện đứng ở bên ngoài hội sở, khi hít thở không khí khô nóng ngày hè thì bỗng nhiên nước mắt liền muốn tuôn ra.

Ba năm, cô mất đi hết thảy, bị buộc phải rời đi, đã ba năm rồi, cô rốt cuộc cũng đã trở lại.

Hướng chỉ, mục tiêu của cô vẫn như vậy, đời này tất cả những thứ thuộc về cô thì cô nhất quyết sẽ không buông tay.

Nếu cô thật sự chết ở Las Vegas, thì đó chính là may mắn cho những kẻ khổ nạn kia.

Nhưng mà cô còn sống trở về, như vậy sẽ là bi kịch của bọn họ

Bạn đang đọc truyện *Đảo Đảo, Bạch Liên Hoa!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Edit & Beta: Ha Phuong

Thu Tử Thiện đứng trước cửa biệt thự nhà mình, lúc này cô thể nhưng lại có một loại cảm giác được quay lại quê hương.

Cô biết chỉ cần cô mở cánh cửa này ra thì cô có thể trông thấy ông nội của mình, còn có mẹ, còn về phần tên Thu Tử Hàn kia chỉ sợ cũng giống cô đang ở bên ngoài ăn chơi trác táng.

Thu Tử Thiện đầu tiên là hít sâu một hơi, sau mới chậm rãi ấn vang chuông cửa. Thu Tử Thiện còn nhớ vào cái ngày cuối cùng bản thân sắp xuất ngoại đã từng trở về qua đây, có điều khi đó nơi này đã trở thành nhà của Thu Vi Toàn và Trương Tuyết Vân.

Cô đứng ở cách đó không xa, nhìn thấy Dung Trạch lái xe theo đường mòn chậm rãi đi đến rồi ngừng ở cửa sau, sau đó bước xuống vòng qua bên kia mở cửa xe. Cô trông thấy Hà Minh Châu nắm tay của Dung Trạch, thân thể của hai người kề sát nhau, rồi cúi đầu nói chuyện, biểu tình trên mặt đại khái có thể dùng hai chữ hạnh phúc để hình dung.

Hình ảnh cuối cùng dừng lại ở lúc Trương Tuyết Vân mở cửa cho bọn họ đi vào, cô lẳng lặng đứng đó nhìn cánh cửa lớn dần dần đóng lại, ngăn cách những điều tốt đẹp kiều ngạo nhất mà cô đã từng sở hữu.

Nơi đó từng là nơi thuộc về mẹ của cô, giờ đây lại nghiêng đón một nữ chủ nhân khác. Mà sau khi bọn họ mất đi hết thảy thì cha của bọn họ chỉ nói một câu, hai đứa xuất ngoại đi.

"Thiện Thiện, em sao lại về rồi," Sau khi Thu Tử Thiện vào nhà chợt nghe thấy một giọng nói cực kì mềm mại vang lên.

Thu Tử Thiện vừa nhấc mắt lên liền trông thấy Hà Minh Châu và Thang Kiều đang ngồi ở trên sofa, trên tay hai người hình như còn cầm tập tranh ảnh gì đó.

"Sao tôi không thể trở về, nơi này nhà của tôi, chẳng lẽ tôi muốn về còn phải đánh tiếng trước à?" Sau khi nhìn thấy Hà Minh Châu, sự chua xót và lòng thù hận nhất thời tràn đầy trong lòng Thu Tử Thiện, cô chỉ muốn dùng lời nói để thỏa mãn cơn tức.

Hà Minh Châu không nghĩ tới chỉ một câu nói đơn giản của mình mà khiến cho Thu Tử Thiện tuôn ra một tràng chất vấn, ả ngẩng đầu lên, trên mặt toát ra

về tủ thân đúng mức, mềm mại nói: "Chị không có ý tứ này, chỉ là không phải hôm nay bọn em có buổi họp mặt hay sao, sao lại về sớm như vậy?"

Thang Kiều thấy trên mặt Thu Từ Thiện trang điểm điểm điểm lờ lờ như vậy lại thấy một trận đau đầu, mỗi lần bà trông thấy mấy cô bé nhà người ta trang điểm trắng nõn nà xinh đẹp thì tâm lại thấy ngứa ngáy, nhìn lại con nhà mình, rõ ràng vẫn chỉ là một cô bé, mà cứ muốn biến mình thành người thành thực.

"Bảo bối, con làm sao vậy, có phải là tiền tiêu vật không đủ hay không?" Điều Thang Kiều có thể nghĩ đến đến chính là Thu Từ Thiện không đủ tiền tiêu xài mới không thể không mò về nhà.

Con hư tại mẹ, lời dạy của tổ tiên đúc kết từ kinh nghiệm trăm ngàn năm qua cấm có sai bao giờ.

Muốn nói Thu Từ Thiện và Thu Từ Hàn bị dưỡng thành tên phá của, ăn chơi trác táng, cũng không thoát được công lao nuôi dưỡng của bà mẹ này. Nhưng Thu Từ Thiện lại chưa từng trách Thang Kiều.

Kỳ thực cô và Thu Từ Hàn cũng không phải là bào thai song sinh, năm đó Thang Kiều sinh là tam bào thai, chẳng qua năm đó có một đứa bị ốm yếu quá nuôi lớn không được. Mà ngay cả thân thể của Thu Từ Hàn cũng không tốt, cho nên khó tránh khỏi việc Thang Kiều cưng chiều vô đối với hai đứa con này, mà đối với Thu Từ Hàn thì đã tới mức đòi gì được nấy.

Ở trong nhà, con gái nuôi Hà Minh Châu kia đã có bố ruột là Thu Vĩ Toàn thương yêu, mà Thu Từ Hàn có người mẹ là Thang Kiều chiều chuộng, vì vậy Thu Từ Thiện khó tránh khỏi trở thành người ở giữa gánh chịu việc cha không thương mẹ không yêu, cho nên thời kì phản nghịch cô y hệt một đứa con trai quậy phá, khi đó cô chỉ cảm thấy toàn thể giới đều thiếu nợ mình.

Vốn là Thu Từ Thiện muốn lên lầu nhưng cô thấy Hà Minh Châu ngồi ở bên cạnh Thang Kiều, ra về con gái ngoan ngoãn liền cảm thấy vô cùng chối mắt, tuy rằng cô còn chưa nghĩ ra phải làm như thế nào để thay đổi vận mệnh bản thân. Nhưng bước đầu tiên, cô phải thay đổi mối quan hệ với người thân trong nhà, không có ai vinh viễn có thể chỉ sủng ái một người. Theo lúc trước Thu Vĩ Toàn lựa chọn Hà Minh Châu mà vứt bỏ bọn họ, Thu Từ Thiện liền hiểu được, cho dù là thân tình cũng cần phải kinh doanh.

"Mẹ, mẹ đang xem cái gì vậy?" Thu Từ Thiện đi qua, cố ý chen vào giữa hai người, chiếm vị trí bên cạnh Thang Kiều, đẩy Hà Minh Châu qua một bên.

Thang Kiều rất hiếm khi thấy con gái thân thiết với mình như vậy, vô cùng cao hứng liền nói: "Mẹ đang lựa chọn trang sức, tuy rằng cũng còn khá xa mới tới lễ kỷ niệm ba mươi năm thành lập công ty, có điều mẹ cảm thấy vẫn nên sớm chuẩn bị một chút, đến lúc đó mẹ cũng không sợ người ta xét nét."

Lúc nói mấy lời này Thang Kiều còn mang theo một chút không phục, Thu Từ Thiện có chút bất đắc dĩ nhìn người phụ nữ đã hơn bốn mươi tuổi còn mang theo vẻ ngây thơ, thật không biết như thế nào nói tiếp được.

Kỳ thực có đôi khi ngẫm lại, mẹ của cô đời này trừ bỏ những ngày cuối cùng sốt ruột ra, cho tới bây giờ đều là vô ưu vô lo mà sống. Gia thế hoàn mỹ, lại gả vào một gia đình môn đăng hộ đối, mà chồng bà tối thiểu cũng luôn đối với bà ôn nhu săn sóc. Đương nhiên nếu Thu Vĩ Toàn không lộ ra bộ mặt thật của mình thì lúc đầu ông ta có thể được xem là một người chồng tốt.

Thu Từ Thiện cẩn thận nhìn danh mục trang sức, bất kể là theo khía cạnh nào cũng đều là rất hoa lệ, nhưng mà xem tới xem lui vẫn chỉ có mấy kiểu lặp đi lặp lại.

Trung Vực của nhà họ Thu coi như là công ty đứng đầu cả nước, ông nội Thu Từ Thiện tuy rằng sinh ra trong dòng dõi thư hương, nhưng lại lựa chọn con đường buôn bán. Có điều là do bản thân ông cụ tự lập nghiệp nên cũng coi như là một nho thương.

Mà dưới thời bác của Thu Từ Thiện làm chủ, nhà họ Thu dần dần chuyển hướng về phía lĩnh vực giải trí cùng truyền thông, dưới trướng của nhà họ Thu có hai nhà xuất bản, bốn tòa soạn báo, lại có một tiết mục nổi tiếng nhất nước được chế tác bởi công ty, còn có rất nhiều tiết mục giải trí nổi danh khác đêm không xuể.

Chỉ trong vòng mười năm, không chỉ bồi dưỡng một số lớn ngôi sao trong lĩnh vực mà còn lung lạc không ít đạo diễn cùng biên kịch nổi danh, có thể nói là công ty dẫn đầu trong giới showbiz.

Chẳng qua là bác của Thu Từ Thiện xảy ra tai nạn xe cộ qua đời từ bảy năm trước, ngay cả một đứa con cũng không lưu lại, bởi vì sự kiện này nên năm đó ông nội Thu Từ Thiện có thể nói là cực kỳ thương tâm. Cũng may ông cụ cũng là người từng trải qua bao sóng to gió lớn, do vậy bản thân cũng chậm rãi phục hồi lại tinh thần.

Chính là cha của Thu Từ Thiện là Thu Vĩ Toàn hiển nhiên cũng không phải là người có đủ tư cách lãnh đạo tập đoàn, tuy rằng Trung Vực lúc bấy giờ có giá trị và vị thế của một tập đoàn lớn không dễ dàng gì rơi xuống, nhưng mà lúc đó đánh giá được sức hấp dẫn của lĩnh vực giải trí, nên có rất nhiều công ty lớn nhỏ tranh nhau thành lập như măng mọc sau mưa, mà Trung Vực vẫn như vậy, giậm chân tại chỗ thậm chí còn phải sống bằng tiền dành dụm, thì việc này đã nói lên Thu Vĩ Toàn người này cũng không có tư chất làm lãnh đạo.

"Con thấy mấy mẫu này đều không thích hợp, mẹ chuẩn bị xong lễ phục chưa?" Thu Từ Thiện chìm trong suy nghĩ hồi lâu mới lên tiếng hỏi.

Thang Kiều thấy con gái thân thiết như vậy thì rất cao hứng, chỉ ước gì có thể lập tức cùng cô thảo luận mọi chuyện, vội hỏi: "Mẹ chọn được hai bộ, đều là Minh Châu theo giúp mẹ chọn, nếu không con gái nhìn giúp mẹ nhé?"

"Được, vậy mình đi xem đi mẹ." Thu Từ Thiện liếc liếc mắt nhìn Hà Minh Châu đang cố gắng nói chen vào, trên mặt hiện lên ý cười.

"Dì ơi, đi xem Thiện Thiện mới vừa trở về, ngay cả tắm đều chưa kịp tắm, hay là ngày mai chúng ta lại bàn tiếp chuyện này được không?" Hà Minh Châu thấy trong mắt Thang Kiều đã hoàn toàn không có ả, tuy rằng âm thầm hận đến cắn răng nhưng vẫn cố làm ra vẻ quan tâm nói.

Thang Kiều ngẩng đầu thấy trên mặt con gái mình còn trang điểm phấn son lòe loẹt liền có chút do dự, nhưng Thu Từ Thiện lại đứng lên khẽ kéo tay bà, nói: "Con về phòng thay đồ và tẩy trang, mẹ cứ lấy lễ phục ra trước đi, con tẩy trang xong sẽ đến phòng mẹ coi thử được không?"

"Vậy thì tốt quá, con đi nhanh một chút " nói xong, hai người nắm tay nhau đi lên lầu. Lưu lại một mình Hà Minh Châu đứng tại chỗ, trên mặt tràn đầy phần hận, đại khái là cảm thấy lúc này không có ai trong nhà thấy biểu tình trên mặt ả. Chỉ có điều ngay tại lúc Thu Từ Thiện lên lầu, cô hơi nghiêng đầu đi, liền thu hết biểu tình của Hà Minh Châu vào trong mắt.

Cái mà Hà Minh Châu am hiểu nhất chính là giả trang nhu thuận trước mặt người khác, làm ra vẻ một bộ cao cao tại thượng không thể xâm phạm, lại nói tiếp, sợ ngay cả mặt ông cũng không ngọt ngào được giống như khi ả làm nũng, nhìn như nhu thuận vô hại nhưng đã tâm đều lớn hơn so với bất kì ai.

Nếu đem đời trước của Thu Từ Thiện ra so sánh với ả thì trình độ của Thu Từ Thiện chỉ có thể được gọi là ngu ngốc, cô nhiều lắm cũng chỉ có thể xem như là một con cọp giấy, nhìn như giương nanh múa vuốt, nhưng những chuyện xấu mà cô làm nhiều lắm cũng chỉ được tính là trẻ con đang quậy phá mà thôi.

Ngay sau khi Thu Từ Thiện và Thang Kiều lên lầu, Hà Minh Châu liền nhanh chóng thu lại biểu tình trên mặt, xoay người đi đến phòng bếp kêu đi Trang làm một món ăn khuya cho ả.

Tuy rằng mặt ngoài Thang Kiều đối với ả có vẻ thân thiết, nhưng nếu so sánh với Thu Từ Thiện thì ả chẳng tính là cái đinh gì cả.

Cho đến lúc ả đứng trước cửa thư phòng thì trên mặt chỉ còn lộ ra vẻ dịu dàng và tươi cười, hai tròng mắt sáng ngời tựa hồ lúc nào cũng có thể nhiễm lên một tầng hơi nước.

"Châu Châu, trễ thế này sao còn chưa ngủ," Thu Vĩ Toàn đang xem văn kiện công ty, khi thấy con gái cưng của mình tiến vào liền nhanh chóng buông văn kiện trong tay xuống.

Hà Minh Châu đặt cái chén trong tay xuống trước mặt Thu Vĩ Toàn, cười khẽ nói: "Con mới ngồi cùng với đi ở dưới lầu chọn trang sức, đi lên lầu thấy đèn trong thư phòng còn sáng liền biết chú nhất định là lại làm thêm giờ rồi."

Thu Vĩ Toàn cười ha ha, có chút bất đắc dĩ nói: "Không có biện pháp, chuyện công ty không thể chậm trễ được."

"Chú ơi, chú ném thử xem, hương vị rất thơm đó, " Hà Minh Châu đưa chén đến trước mũi Thu Vĩ Toàn đạo qua một vòng rồi cười duyên nói.

Thu Vĩ Toàn cảm thấy bữa ăn khuya đêm nay dường như đặc biệt thơm ngon, lúc này rõ ràng là còn không thấy đói thế mà lúc này đúng là có vài phần rung động, có điều sau khi ông ta nghe thấy lời nói Hà Minh Châu thì khẽ thở dài nói: "Minh Châu, hiện tại chỉ có hai người chúng ta, con cần gì phải kêu ta là chú, chẳng lẽ là ngay cả kêu một tiếng bố cũng khiến trong lòng con cảm thấy khó chịu."

Hà Minh Châu nghe nói như thế thì đôi mắt lập tức dâng lên một tầng sương mù, nếu Thu Từ Thiện đang ở trong này nhất định hội vỗ tay quát to một tiếng, diễn tốt lắm.

Chỉ có điều lúc này dáng vẻ của Hà Minh Châu có vẻ vô cùng khiến người khác muốn thương yêu, đôi gò má vốn trắng nõn hiện giờ trở nên trắng đến nhợt nhạt, ả vội vàng nói: "Bố, bố đừng như vậy, con biết chuyện này khiến bố rất khó xử. Con có thể ở bên cạnh bố đã thực hạnh phúc lắm rồi, làm sao còn dám hy vọng xa vời có thể giống như Thiện Thiện được?"

Thu Vĩ Toàn vốn là thích Hà Minh Châu hơn Thu Từ Thiện thích gây thị phi ở khắp mọi nơi kia nhiều, nên khi nghe như vậy thì cánh mũi lập tức phát ra âm thanh hừ nhẹ, khinh thường nói: "Con cũng là con gái của bố, vì sao không thể giống như Thiện Thiện được?"

"Bố ơi, bố mới tiếp nhận công ty không lâu, đừng bởi vì chuyện của con mà khiến người khác cười chê, " Hà Minh Châu dường như có chút không dám tin, nhưng sự chờ đợi hàm chứa trong mắt lại làm cho ý niệm trong đầu Thu Vĩ Toàn càng thêm trở nên kiên định.

Từ lúc ông ta tiếp nhận chức vụ chủ tịch công ty, theo quyền lợi trong tay dần dần bành trướng thì dã tâm của ông ta theo đó cũng tăng lên, ông ta không chỉ hi vọng mình ở công ty là nhất ngôn cửu đỉnh, mà còn muốn khi ở nhà cũng phải là người có quyền quyết định lớn nhất, "Con yên tâm, chờ sau khi con tốt nghiệp đại học, bố nhất định sẽ cho con một cái danh phận, để con có thể quang minh chính đại tiến vào nhà họ Thu, đến lúc đó những thứ mà Thiện Thiện có thì con cũng sẽ không thiếu bất cứ thứ gì."

"Con chỉ sợ Thiện Thiện sẽ không vui, hồi này lúc em ấy trở về cũng không mấy vui vẻ lắm, giống như em ấy luôn không thích con. . ." Hà Minh Châu cảm môi không nói tiếp, nhìn như là chờ cho Thu Từ Thiện thể diện, nhưng thật ra mục đích cáo trạng của ả đã đạt được rồi.

Thu Vĩ Toàn vừa nghe Thu Từ Thiện vừa mới trở về, lại dám trưng ra sắc mặt cho Hà Minh Châu xem thì gương mặt lập tức trầm xuống, mang theo vài phần chán ghét nói: "Cái đứa tiểu súc sinh này, mỗi ngày chỉ biết gây rắc rối, chẳng có chút bộ dáng mà một cô gái nên có, nếu nó có một nửa ngoan ngoãn như con thì bố đã thỏa mãn rồi."

Hà Minh Châu thấy Thu Vĩ Toàn tức giận liền lập tức tiến lên đảm vai cho ông ta, phát ra bộ dáng ngoan ngoãn hiểu thuận càng khiến cho Thu Vĩ Toàn vô cùng hài lòng.

Bạn đang đọc truyện *Đả Đảo, Bạch Liên Hoa!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 3

Thu Từ Thiện đã thay đổi, đây là toàn bộ những người trong nhà họ Thu, từ Thu Vĩ Toàn đến người làm vườn đều phát hiện ra sự thật này.

Bình thường cho dù là việc học cấp ba bận rộn, Thu Từ Thiện cũng đều đi chơi bởi đến không thấy bóng người, nhưng mấy ngày nay cô trừ bỏ đúng hạn xuống lầu ăn cơm thì chính là nhốt mình trong phòng trên lầu ba.

Nhưng mỗi lần Thang Kiều gõ cửa bước vào thì cũng chỉ trông thấy cô đang nằm ở ngủ trên giường, có đôi khi là chơi đùa trên máy tính.

Có kinh nghiệm từ đời trước nên đương nhiên đời này Thu Từ Thiện sẽ không giẫm lên vết xe đổ nữa. Kiếp trước cô chưa bao giờ chân chính để Hà Minh Châu vào trong mắt, ai có thể có thể nghĩ đóa hoa sen trắng mà cô luôn xem thường này lại chính là người đã đưa cô vào con đường chết.

Đầu tiên là mẹ con hai người liên hợp lung lạc Thu Vĩ Toàn, tiếp theo Hà Minh Châu lại thông đồng với Dung Trạch. Lúc mới đầu Thu Từ Thiện còn không rõ vì sao Dung Trạch lại lựa chọn Hà Minh Châu, cho dù là vì quyền thế thì một Đại tiểu thư chân chính của nhà họ Thu như cô phải hơn Hà Minh Châu gấp nhiều lần mới đúng.

Sau đó, cô ở Las Vegas lăn lộn kiếm sống, thấy qua nhiều tranh đấu cùng những điều đen tối như bản, tự nhiên cũng hiểu ra được vấn đề, tuy rằng mặt ngoài Hà Minh Châu chính là một tiểu bạch, nhưng tính cách thực sự của ả chính là bụng dạ nam hiểm.

Vật hợp theo loài, cô đời trước nhiều lắm cũng chỉ là một cô gái nhà giàu ngu ngốc, đừng nói đến năng lực mà ngay cả thủ đoạn trả đũa cũng không biết được mấy cái, một người vô dụng như cô làm sao có thể được một người thủ đoạn tàn nhẫn như Dung Trạch để ở trong lòng.

Lúc này Thu Từ Thiện đang xem tin tức giải trí, tin tức gần đây trong giới không có mấy cái đáng chú ý, không phải là một ca sĩ nào đó tuyên bố phát hành ca khúc mới thì chính là một vị Thiên vương nào đó đi đóng phim.

Đời trước giới giải trí trong mắt cô cũng lắm chỉ là nơi để cô thể hiện sự giàu có xa xỉ của bản thân, nhưng đời này cô tuyệt đối sẽ không để cho sự nghiệp mà ông nội cô vất vả sáng lập bị rơi vào trong tay của kẻ khác, cô cũng tuyệt đối sẽ không để bản thân và Thu Từ Hàn rơi vào kết cục bi thảm của kiếp trước.

Em trai của cô chết ở một ngã tư đường phố âm u ở Jersey (một thành phố ở Hoa Kỳ), từ nhỏ đã được sống trong vinh hoa phú quý, nhưng sau khi đó lại phải chết phơi thây nơi đầu đường.

Nghĩ đến cậu em trai này thì Thu Từ Thiện liền đầu đầu không thôi, cô thì tốt hơn, dù sao cũng là người đã sống lại nên cả đời này đương nhiên sẽ không tái phạm sai lầm của lúc trước, nhưng Thu Từ Hàn thì....

Cô phải làm thế nào để biến em trai mình từ một tên quần áo là lượt ăn chơi trác táng trở thành một thanh niên có chí tiến thủ đầy hứa hẹn đây?

Nhiệm vụ này thật đúng là một gánh nặng đường xa.

--- -----

"Alo, " một giọng nói khàn khàn còn ngái ngủ truyền ra từ bên trong điện thoại, Thu Từ Thiện không khỏi nhìn về phía đồng hồ báo thức trên đầu giường, nếu cô không nhìn lầm thì hiện tại thời gian là bốn giờ chiều chứ không phải rạng sáng bốn giờ.

Thu Từ Thiện không khách khí hỏi: "Thu Từ Hàn, không phải em còn đang ngủ đấy chứ?"

"Liên quan cái rắm gì đến chị, có chuyện gì nhanh nói," Thu Từ Hàn xưa nay luôn luôn bất hòa với người chị gái song sinh của mình, hai người mà ở chung một chỗ thì chỉ đôi ba câu nói liền cãi nhau ầm ĩ.

Đây cũng là chuyện mà đến tận lúc cuối cùng Thu Từ Thiện vẫn vô cùng hối hận, đem so với Hà Minh Châu thì người làm chị như cô quả thật vô cùng kém cỏi, ngoại trừ cùng em trai tranh giành tình nhân ở ngoài, cho tới bây giờ đều không hề quan tâm đến Thu Từ Hàn. Sự quan tâm của Hà Minh Châu cho dù là giả nhân giả nghĩa thì biểu hiện của ả càng giống một người chị hơn cô.

Nghĩ đến đây cô liền nhanh chóng hạ hỏa trong giọng nói, tận lực ôn hòa hỏi: "Giờ em đang ở đâu vậy? Sao mấy ngày nay chưa về nhà?"

"Chị quản tôi sao, bố mẹ còn chưa hỏi đến, chị nhiều chuyện quá," Thu Từ Hàn cùng một đám bạn xấu đi chơi vài ngày, đi từ tối hôm qua đến đến rạng sáng sáu giờ mới trở về khách sạn, giờ đang mơ mơ màng màng ngủ thì bị đánh thức, nếu không phải đối phương là chị của mình thì cậu đã sớm cúp điện thoại.

Thu Từ Thiện nghe khẩu khí của cậu không tốt, nhưng cuối cùng vẫn nhẫn nhịn xuống hỏi tiếp: "Em ở bên ngoài chơi nhiều ngày như vậy cũng đủ rồi đấy, giờ nên về nhà đi."

Nói xong cô còn ngọt ngào nói thêm: "Em trở về nhanh nhanh đi, chị nhớ em."

Lúc này cả người Thu Từ Hàn tiên sinh gần như giang thành hình chữ đại nằm sấp trên giường, ở bên cạnh còn có một mỹ nữ dáng người nóng bỏng đang nằm ghé sát vào bả vai cậu như chim nhỏ. Mặc dù nghe không được trong điện thoại trong nói cái gì nhưng cũng nghe được mơ hồ hình như đối phương đang làm nũng.

Vì thế mỹ nữ lập tức bắt đầu hừ một tiếng: "Thu thiếu, anh còn đang ở trên giường với người ta, sao lại..."

Nhưng cô ta còn chưa nói xong thì thấy Thu Từ Hàn giống như bị sấm sét bất thành linh đánh trúng, run run giọng nói: "Thu.. Thu Từ Thiện, bộ chị muốn làm hỏng cái ấy của ông đây hay sao?"

Thu Từ Thiện nghe được người bên kia đang rống giận, hơi nghi hoặc lại có phần tức giận nói: "Sao tôi lại làm hỏng đồ của cậu được, cậu đừng có tùy tiện vu hãm tôi."

"Nếu chị không có ý làm hỏng đồ của ông đây thì có sao lại nói chuyện ôn tồn với tôi như vậy."

Sau khi Thu Từ Hàn rống xong thì hai bên đầu điện thoại đều yên tĩnh đến kì lạ.

Thu Từ Thiện cầm chặt di động, ánh mắt xuyên qua cửa sổ nhìn về phía bên ngoài, trong lòng có chút mê mang rồi lại dường như có chút bi thương, cô cho tới bây giờ cũng không biết thì ra mối quan hệ giữa bọn họ lại tệ như thế, ngay cả ngẫu nhiên nói một câu buồn nôn cũng bị coi thành lòng dạ khó lường.

Thu Từ Hàn nói mấy lời kia ra miệng xong cũng có vài phần hối hận, khó có được lúc cô nàng Thu Từ Thiện này biến thành hiền lành, hình như là cậu hơi qua lời rồi thì phải.

Nhưng bây giờ cậu lại mong Thu Từ Thiện nói chuyện ác độc với cậu như lúc bình thường, lúc này lời nói cũng cứng rắn hơn nhưng thêm vài phần phân trần: "Đã không phá hư thì thôi, quên đi, hôm nay liền trở về."

"Ừm," Thu Từ Thiện chỉ ngơ ngác đáp lại một tiếng, có điều vừa lúc muốn cúp điện thoại thì giọng nói bên kia lại đột nhiên vang lên. "Không có việc gì nữa thì tôi cúp đây," Thu Từ Hàn bình tĩnh nói, nhưng cuối cùng vẫn bồi thêm một câu: "Sau này nếu không có việc gì thì đừng dùng giọng nói lúc này nói chuyện với tôi, tôi không quen."

Không đợi Thu Từ Thiện đáp lời thì âm thanh gác máy đã truyền tới.

Qua hồi lâu, Thu Từ Thiện mới tỉnh ngộ lại, đứa nhỏ này hình như hơi kiêu ngạo quá thì phải?

--- -----

Đợi đến bữa cơm chiều ngày hôm sau, Thu Từ Thiện cũng không thấy bóng dáng cái tên đã nói với cô sẽ về nhà, liền hỏi Thang Kiều: "Mẹ ơi, sao Thu Từ Hàn còn chưa về nhà hả mẹ?"

"Nó vừa mới thi đại học xong, tối hôm qua nó gọi điện thoại cho mẹ nói nó còn muốn chơi thêm mấy bữa nữa," lúc Thang Kiều nói mấy lời này xong thì Thu Vĩ Toàn vừa vặn đi đến bàn ăn ngồi xuống.

Vừa nghe lời này, ông ta lập tức trừng mắt trách cứ nói: "Đúng là con hư tại mẹ mà, mới thi xong có mấy ngày đã không thấy bóng dáng của nó đâu hết, cái thằng tiểu súc sinh đó mà ở bên ngoài gây họa thì bà cũng đừng hy vọng tôi giúp nó chùi dất."

Thu Vĩ Toàn nhắc đến đứa con trai này thì lại nổi trận lôi đình, chỉ mới học trung học thôi mà đã phải đối trường những ba lần, tuy rằng mặt ngoài giống như là chuyển trường nhưng tự bản thân Thu Vĩ Toàn cũng thông suốt được việc này, chính là bị học viện khai trừ.

Sau đó ông ta nhìn thoáng qua Thu Từ Thiện có bốn phần tương tự Thu Từ Hàn thì lại một trận không kiên nhẫn, hai đứa con này từ nhỏ toàn để ông ta phải gánh nợ giải quyết rắc rối thay, làm sao được một phần hiểu biết bằng Minh Châu.

Cho nên lúc mang Hà Minh Châu tới đây, Thu Vĩ Toàn đối với ả hòa ái thân thiết vô cùng khác biệt.

Thu Từ Thiện nghe xong lời nói của Thu Vĩ Toàn thì tức giận vô cùng, là do chính ông ta không biết dạy con, bây giờ lại nói nó không biết nghe lời, nhưng lúc đó Thang Kiều lại giữ chặt cánh tay của cô nên cuối cùng Thu Từ Thiện vẫn nhịn xuống.

Sau khi cơm nước xong liền trở về phòng, Thu Từ Thiện bắt đầu gọi điện thoại cho Thu Từ Hàn, nhưng bất kể gọi như thế nào thì đối phương đều không bắt máy.

Lúc cô gọi đến cuộc thứ mười bốn thì cô mới biết được tên tiểu tử kia thế mà dám cho cô vào danh sách đen.

Thu Từ Thiện một bên cầm di động, một bên suy nghĩ xem không biết tên hỗn đản này đang ở nơi nào.

Cuối cùng cô phải gọi điện thoại cho Hứa Kiều Na mới biết được, thì ra em trai của Kiều Na và Thu Từ Hàn đang vui chơi chung một chỗ. Người ta thường nói vật hợp theo loài, kỳ thực giống như bọn họ đều là những tên nhóc nhà giàu, cho nên kết bạn cũng làm bạn với mấy đứa tương tự như vậy.

Tuy rằng mấy ngày nay Thu Tử Thiện đều ở nhà nhưng mỗi ngày đều nhắn tin liên hệ với Hứa Kiều Na, đời trước cô bạn tốt này của cô cũng có một kết cục không như ý, nhưng cô biết ý định ban đầu của Hứa Kiều Na cũng không xấu, chẳng qua cô ấy muốn xem bản thân cô thành bạn tốt, mới có thể khắp nơi giúp đỡ cô.

Giang Nam là hội sở cao cấp nhất Vân Đô, gần như là có thể gặp bất cứ gương mặt nổi tiếng của giới thượng lưu khắp Vân Đô. Cô vừa vừa nghe đến Thu Tử Hàn lại dám đến hội sở này vui chơi thì không nhịn được thấp giọng mắng tên phá của.

Thu Tử Toàn tuy rằng cũng là hội viên của hội sở này, nhưng với thân phận và độ tuổi của ông ta thì đến những nơi này cũng là việc đương nhiên, nhưng mà Thu Tử Hàn cũng lắm mới có mười tám tuổi, lông còn chưa mọc đủ mà đã dám coi tiền như rác.

"Tiểu thư à, thật ngại quá, cô không phải hội viên nên không thể vào đây được," lúc Thu Tử Thiện có ý đồ tiến vào Giang Nam thì bị bảo vệ ngăn lại.

Có điều cũng may mấy bảo vệ ở trong này đều là hoả nhân kim tinh, đã sớm nhìn ra cô gái này cũng không phải người bình thường nên mặc dù không cho cô đi vào, nhưng cũng chỉ dùng lời lẽ lịch sự khuyên bảo chứ không mạnh mẽ đuổi cô ra ngoài.

"Anh à, anh để tôi vào trong đi, em trai tôi thật sự ở bên trong," Thu Tử Thiện bây giờ đã sớm không phải là vị đại tiểu thư điều ngoa của kiếp trước nữa rồi, ở Las Vegas ba năm cô cũng đã sớm lĩnh hội được phải làm như thế nào để lấy lòng người khác hòng đạt tới mục đích của bản thân, mặc dù có thời điểm cô cảm thấy rất nóng lòng.

Anh chàng bảo vệ thấy một cô nhóc nhà giàu xinh đẹp như vậy xuống nước năn nỉ thì nhất thời thấy không đành lòng, nhưng hội sở này luôn có những điều luật quản lý nghiêm ngặt, người không có tư cách hội viên thì trừ phi là được VIP tự mình đưa vào, bằng không là tuyệt đối không thể đàn xếp.

Ngay lúc hai người đang giằng co thì có ba bốn người đang đi đến chỗ này, có một giọng nam cất cao giọng nói: "Vince, chai rượu đỏ đó mà cậu cũng thu tiền, anh em vĩnh dự về nước mà chẳng lẽ cậu không bày tỏ thành ý chút nào sao?"

Khi nói chuyện thì mấy người cũng đã đi tới cửa, lúc trông thấy Thu Tử Thiện thì cũng không dừng lại câu chuyện. Sau vẫn là người đàn ông lúc đầu lớn tiếng nói quay đầu nhìn thoáng qua chỗ cô, sau đó cười nói với mấy người bên cạnh: "Khách hàng của hội sở các người từ khi nào lại có thêm học sinh trung học vậy?"

Thu Tử Thiện không khỏi cúi đầu nhìn thoáng qua trang phục của mình, thật ra trong tủ quần áo của cô toàn các loại quần áo không phải rất gọi cảm thì chính là rất cá tính, cô tìm rất lâu mới thấy được chiếc quần bò này.

Lúc này cô buộc tóc đuôi ngựa đơn giản, một chiếc áo sơ mi ngắn tay có nơ con bướm, quần bò đơn giản lại tôn lên đôi chân thon dài, dưới chân còn đeo một đôi giày vải.

Cũng không phải là trang phục của học sinh trung học, trời biết cô phải lục tung tủ quần áo ra mới kiếm được một bộ như thế này.

Lạc Ngạn nhìn thoáng qua Thu Tử Thiện, tuy rằng hôm nay cô khác xa với người trang điểm đậm đêm hôm đó nhưng anh vẫn nhận ra cô.

"Có việc sao?" Lạc Ngạn mở miệng, có điều đối tượng được hỏi là anh bảo vệ mà này giờ Thu Tử Thiện vẫn đang giằng co.

Đại khái chưa từng nghĩ tới sẽ có lúc mấy vị này nói chuyện với mình nên nhất thời anh chàng bảo vệ kia cứ đứng trố mắt ra, cuối cùng mới lắp bắp nói: "Vị tiểu thư này nói em trai mình đang ở trong hội sở nên kiên trì muốn vào trong, nhưng mà cô ấy lại không phải hội viên."

Vừa nói xong thì người đàn ông nói chuyện lúc này đã bật cười hỏi Thu Tử Thiện: "Em trai em? Chẳng lẽ hiện tại học sinh tiểu học cũng bắt đầu đến mấy chỗ này chơi đùa sao?"

Thu Tử Thiện ở trong lòng âm thầm nguyên rủa tên Thu Tử Hàn kia ngàn lần, nếu để cô tìm được Thu Tử Hàn...

Cuối cùng cô mỉm cười với Lạc Ngạn rồi nói: "Tiên sinh, tôi nghi ngờ nơi này của các ngài tiếp đón khách vị thành niên."

Bạn đang đọc truyện *Đả Đáo, Bạch Liên Hoa!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Đường Tân giống như nghe thấy chuyện nực cười nhất thế giới, anh ta vừa mới quay đầu nhìn về phía Lạc Ngạn chợt nghe thấy Lạc Ngạn nặng nề mở miệng: "Cô tính báo cảnh sát sao?"

"Chú à, tôi chỉ muốn đi vào tìm em trai của mình mà thôi" Thu Tử Thiện một chút cũng không để ý sự trào phúng ẩn chứa trong mắt người đàn ông này, tự bản thân cô cũng chính là một câu chuyện cười rồi, cô chỉ muốn vào trong mang người ra chứ cũng không muốn đắc tội với người này.

Lạc Ngạn, cháu trai duy nhất của chủ tịch Lạc Kiến Hoa tập đoàn Hoàn Á, cũng là chủ nhân tương lai của Hoàn Á. Con trai của Lạc Kiến Hoa bình thường tùy tiện không có chí tiến thủ, ở Hoàn Á chỉ là một nhân vật qua đường. Nhưng thật ra con gái của Lạc Kiến Hoa là Lạc Gia Đồng năng lực xuất chúng, quyết đoán thậm chí không thua đàn ông, là nữ cường nhân nổi tiếng ở Vân Đô.

Lúc Lạc Ngạn còn chưa đảm nhiệm chức vụ ở Hoàn Á, bên ngoài đều đồn rằng Lạc Kiến Hoa sẽ giao Hoàn Á cho con gái của mình. Dù sao con trai cũng vô dụng, cháu trai còn chưa nhìn ra được tư chất, so sánh với khả năng cường thế của đứa con gái thì đó là ứng cử viên tốt nhất.

Nhưng sáu năm trước, sau khi Lạc Ngạn học thành tài về nước rồi tiến vào Hoàn Á, khởi đầu ở bộ phận thị trường, một đường lên như điều gặp gió, tuy rằng thân phận cháu trai Lạc Kiến Hoa cũng giúp đỡ không ít, nhưng không có ai phù nhận được năng lực của anh ta. Một tuần san tập chí kinh tế và tài chính tổ chức một cuộc bình chọn đời thứ ba của xí nghiệp gia tộc, Lạc Ngạn đã năm năm liên tục chiếm cứ vị trí đầu bảng.

Tuy rằng Thu Tử Thiện và anh ta cùng chung trong cái giới này, nhưng hiển nhiên bọn họ không có khả năng xuất hiện cùng nhau. Ở đời trước mọi tình lực của Thu Tử Thiện đều dùng để vây quanh Dung Trạch, cùng với việc đánh đuổi mấy đóa hoa đào bên cạnh hắn, vì vậy tự nhiên sẽ không cảm thấy hứng thú với những người đàn ông khác.

Có điều cô vẫn nhớ rõ vị Lạc thiếu gia mà ở Vân Đô không có người nào không biết này, trước năm anh ba mươi hai tuổi cũng thường xuyên nghe được tin tức tình ái xuất hiện, nhưng tại năm ba mươi hai tuổi anh ta đột nhiên tuyên bố kết hôn, mà người anh ta cưới lại là một người bình thường không ai biết đến.

Người đó tuy rằng diện mạo thanh tú, nhưng nếu so sánh với những người bạn gái từ trước đến lúc đó của Lạc thiếu gia thì thấy rất kém. Huống chi, cô dâu cũng chỉ xuất thân từ một gia đình giáo viên bình thường, không có bối cảnh thân phận hào môn, không có dung mạo loá mắt, thậm chí ngay cả tính cách nghe nói đều có phần vô vị nhạt nhẽo.

Nhưng một người như vậy lại làm cho Lạc Ngạn một thân vương vấn các bụi hoa, vì cô ấy mà cam nguyện buông tha cho cả khắp vườn hoa.

Còn nhớ rõ khi tin tức mới được công bố, ngay cả trong lòng Thu Tử Thiện cũng thầm hâm mộ vô cùng, không có cô gái nào không ao ước được trở thành cô công chúa, được vương tử nâng niu trong lòng bàn tay.

Sau đó nữa thì Thu Tử Thiện liền xuất ngoại, vì vậy đương nhiên không thể chứng kiến cái gọi là hôn lễ thế kỷ ấy.

Giờ khi Thu Tử Thiện nhìn thấy người đàn ông này, tuy rằng trên mặt không biểu hiện ra nhưng trong lòng khó tránh khỏi mang theo vài phần tìm tòi nghiên cứu.

Đó là một người đàn ông rất anh tuấn, dịu dàng nhưng lại mang theo vài phần lạnh nhạt, giờ nghĩ lại mới thấy bây giờ đúng là thời điểm vô cùng phong lưu của anh ta.

Sau khi Đường Tấn nghe thấy chữ 'Chứ' xong liền miễn cưỡng nghẹn khí ho hai tiếng, nói: "Nếu em trai của cô bé này thật sự ở bên trong, chỉ cần em nói ra được tên thì tôi sẽ để cho em vào trong tim."

Tuy rằng anh ta không phải là ông chủ của Giang Nam, nhưng đối mặt với một yêu cầu nhỏ nhỏ này của một cô bé đáng yêu thì lại không thể bỏ mặc.

"Cám ơn anh trai," Thu Tử Thiện nhanh chóng ngắt đầu nói với Đường Tấn. Ở thời điểm cần phải ngoan ngoãn, Thu Tử Thiện liền sẽ biểu hiện sự nhu nhược, ngay từ đầu cô đã biết Đường Tấn là người dễ nói chuyện, cho nên cũng chỉ là cố ý nói ra mấy lời kia để dẫn ra được mục đích của bản thân mà thôi.

Mà lúc này sắc mặt của 'Chứ' Lạc Ngạn rõ ràng rất khó coi.

"Thu Tử Hàn, hình như có cô gái nào tới tìm cậu nữa hay sao kìa?" Sau khi phục vụ vội vàng tiến vào, Hòa Khai đang ở bên cạnh ôm một cô gái nhỏ cười hi hi hỏi.

Hòa Khai là cháu đích tôn của nhà họ Hòa, mẹ cậu ta ba mươi sáu tuổi mới sinh ra cậu ta, cho nên yêu chiều đến không có biên giới.

Tính ra thì Thu Tử Hàn cũng không biết đến nhân vật Hòa Khai này, dù sao nhà họ Hòa cũng đi theo con đường chính trị, đáng lý ra cũng không trộn lẫn với người nhà họ Thu bọn họ mới đúng. Nhưng lần này đi ra bãi biển chơi đùa, hai nhóm người trong quán bar đã xảy ra một chút ma sát, nhưng ai biết đánh nhau xong mới thành bạn bè, ngày hôm qua cùng nhau trở về Vân Đô, hôm nay lại hẹn nhau đến hội sở Giang Nam.

Mà hôm nay chính là do Hòa Khai mời, bằng không lấy tiền tiêu vặt của Thu Tử Hàn thật đúng là trả không nổi để ăn chơi ở nơi như thế này.

"Thu Tử Hàn, đi ra đây." Tuy rằng phục vụ để cô ở bên ngoài chờ một lát, nhưng một lát cũng quá lâu rồi.

Cho nên sau khi đứng đợi chừng mười phút, Thu Tử Thiện vẫn đá cửa bước vào phòng.

Đợi đến khi cô trông thấy tình huống trong phòng bao liên tục giận đến giờ chân. Trên ghế lô sương khói lượn lờ, cô gái ngồi bên cạnh hai người còn đang chăm lên một điệu xì gà.

Trên bàn còn bày biện mấy bình rượu đã mở ra, một đám người ngồi ngả nghiêng trên sofa, Thu Tử Thiện hí hóp mắt tìm một vòng mới thấy Thu Tử Hàn

đang thân nhiên nói chuyện cùng với người bên cạnh. Mà người phục vụ lúc này hỗ trợ đi vào gọi người đang mang về mặt xấu hổ đứng một bên.

Hòa Khai đang cùng Thu Tử Hàn nói chuyện liền trông thấy một cô gái dám đá cửa bước vào, tóc đuôi ngựa thật dài ngay khi tiến vào vì động tác của cô mà hơi hơi đứng đơ, cậu ta hí hóp mắt nhìn khuôn mặt tinh xảo đó, mặc dù không hề có một chút phấn son nhưng vẫn xinh đẹp hơn bất kì một cô gái nào trong phòng bao này.

"Cậu biết con nhóc này à?" Hòa Khai mắt thì nhìn chăm chăm Thu Tử Thiện, nhưng giọng nói cũng không lớn không nhỏ hỏi Thu Tử Hàn ngồi bên cạnh.

Đều là những tay ăn chơi lão luyện, Thu Tử Hàn làm sao không biết ý tứ trong mắt Hòa Khai, lúc này cậu mới cười nói: "Đây là chị của tôi, thật không biết sao chị ta lại tìm đến đây, để tôi đuổi cô chị ta ra ngoài."

Nói xong liền muốn đứng dậy, nhưng lại bị Hòa Khai ấn lùi ngồi xuống. Hòa Khai cúi đầu cười thâm, đôi con mắt vốn đang mê hoặc lúc này nổi lên ham muốn, khóe miệng kéo nhẹ lên: "Sao cậu không giới thiệu một chút?"

Thu Tử Hàn tuy rằng đốn mặt, nhưng tối thiểu cũng phân biệt được tốt xấu. Thu Tử Thiện tuy lúc nào cũng ra vẻ đại tiểu thư chứ không hề mang dáng vẻ của một người chị, nhưng cậu cũng không thể đẩy chị ta vào hố lửa.

Tên Hòa Khai này mặc dù trước đây cậu chưa từng tiếp xúc nhưng cậu cũng lớn lên trong cái vòng lẩn quẩn này, biết luôn sẽ có lời đồn đại truyền tới. Huống chi Hòa Khai này ở trong cái vòng lẩn quẩn này thanh danh cũng không có gì tốt đẹp.

Thu Tử Hàn cười cười có phần cứng ngắc, nhưng vẫn kiên định nói: "Lần sau đi, tính tình chị ta không tốt, tôi sợ chị ta phá hỏng hứng trí của các cậu."

"Tốt lắm, đúng là một cậu em trai tốt." Hòa Khai chỉ đơn giản nói một câu nói rồi buông lỏng tay ra.

Thu Tử Hàn cái gì cũng không nói, chính là một đường lồi kéo người ra bên ngoài hành lang. Hội sở Giang Nam mô phỏng theo kiến trúc lưu thủy nổi tiếng của Giang Nam, ngay cả hành lang đều xây dựng kiểu giả cổ hành lang gấp khúc. Có đình viện ở bên trong, trên núi giả còn có những dòng nước chảy từ trên cao xuống.

"Sao chị lại tới đây," Sắc mặt Thu Tử Hàn có phần không tốt, giọng điệu khi nói chuyện cũng không mấy ôn hòa.

Vốn tính tình của Thu Tử Thiện cũng không tốt, nhưng tốt xấu gì cô cũng là người đã sống qua một đời, cho nên năng lực điều khiển cảm xúc đương nhiên cũng tốt hơn nhiều. Cô cố hạ giọng điệu xuống, nói: "Em đã gần một tuần không về nhà cho nên bố cũng có phần tức giận rồi. Giờ chị đến đón em về nhà."

Một phen nói cho hết lời, Thu Tử Thiện mới phát hiện người đối diện đang dùng ánh mắt nhìn quái vật mà nhìn cô.

Cuối cùng, Thu Tử Hàn cũng tìm về giọng nói của chính mình: "Thu Tử Thiện, chị xác định chị không có nói sai chứ, tôi chỉ mới không ở nhà có một tuần mà chị đã đổi tính rồi? Nói đi, rốt cuộc là có chuyện gì, chị cũng đừng có ở đây giả bộ ngoan hiền với tôi, hai người chúng ta còn không biết rõ về đối phương hay sao chứ."

Thu Tử Thiện đương nhiên biết bản thân lúc trước có bao nhiêu hoang đường, thấy thế nào cũng không đủ tư cách của một người làm chị, nay lại thay đổi thành như vậy, đừng nói là Thu Tử Hàn không quen mà ngay cả Thang Kiều cũng ám chỉ hỏi cô có phải cãi nhau cùng Dung Trạch hay không.

"Cho dù em có tin hay không thì hôm nay em cũng phải về nhà với chị, ngày mai ông nội từ Bắc Kinh về rồi, em không quên mất đấy chứ." Kỳ thực Thu Tử Thiện phải nhanh chóng tìm Thu Tử Hàn về cũng là bởi vì nguyên nhân này. Trong cái nhà này, vĩnh viễn không thể xem nhẹ tiếng nói của ông cụ.

Tuy rằng ông cụ không hề đảm nhận bất kì một chức vụ gì trong công ty, nhưng cổ phần nắm trong tay ông cụ lại nhiều nhất.

Thu Tử Thiện nhớ tới kiếp trước, sau khi chuyện Hà Minh Châu là con gái riêng của bố bị phanh phui ra, ông nội tuy có vài lần phản đối nhưng rồi sau đó vẫn tiếp nhận Hà Minh Châu.

Lúc ấy bất luận như thế nào thì Thu Tử Thiện cũng không thể tiếp thu được, nhưng cho dù cô làm ầm ĩ, thậm chí bỏ nhà ra đi thì cũng không thể ngăn cản được quyết định của ông cụ.

Hiện tại nghĩ đến, khi đó tuy hai chị em cô đã sắp tốt nghiệp đại học nhưng một điểm cũng không biểu hiện ra ý muốn tiến vào công ty làm việc, Thu Tử Hàn trừ bỏ tán gẫu chính là gây chuyện, mà bản thân cô thì cả ngày lúc nào cũng nhìn chăm chăm vào Dung Trạch.

Mà khi đó Hà Minh Châu đã thể hiện bản lĩnh của mình tại Trung Vực, lúc đó ông nội thấy rằng Hà Minh Châu cũng là một phần tử của nhà họ Thu, có một người trong nhà dù sao cũng đáng tin cậy hơn so với một người ngoài.

Nhưng ai cũng đều không ngờ được dã tâm của Hà Minh Châu lại lớn như vậy. Ắ không chỉ quyến rũ Dung Trạch, mà hai người còn liên thủ đối phó Trung Vực, thậm chí còn tại thời khắc cuối cùng còn thuyết phục được Thu Vĩ Toàn, khiến cho ông ta giúp đỡ ả.

"Tôi biết rồi, chị đi về trước đi, tôi về sau."

Thu Tử Hàn xua xua tay muốn đuổi Thu Tử Thiện đi, nhưng ai biết Thu Tử Thiện lại nghiêm trang nói: "Thu Tử Hàn, em cứ muốn tiếp tục ăn chơi như

vậy sao?"

"Em cũng đã sắp mười tám tuổi, chờ đến tháng Mười năm nay thì em đã chính thức trở thành người trưởng thành về mặt pháp luật rồi, em còn thật sự muốn tiếp tục sống mơ mơ màng màng như thế này đến bao giờ? Sau này làm sao em có thể thừa kế tập đoàn."

Thu Từ Hàn bất ngờ vì sự nghiêm túc của cô nên có chút mê mang, có điều cậu không kiên nhẫn nói: "Không phải còn có bố sao, lại nói, tôi còn chưa có học đại học đâu, bàn tới việc thừa kế công ty cũng quá xa vời đi."

Thu Từ Thiện cười lạnh trong lòng, nhưng lại tâm bình khí hòa nói: "Em xác định bố sẽ để em là người thừa kế công ty sao, tuy rằng em chỉ có một người bố này, nhưng cũng khó bảo toàn bố không có lựa chọn khác."

Thu Từ Hàn không nghĩ tới cô lại có thể có thể bình thản chửi bố ruột của mình như vậy, nhưng sau đó lại cau mày hỏi: "Có phải chị biết được cái gì hay không?"

Thu Từ Hàn khác với Thu Từ Thiện, cậu chơi đùa còn điên cuồng hơn so với cô, mười sáu tuổi đã phá thân. Nên đối với mấy điều đen tối trong xã hội thượng lưu tự nhiên biết càng rõ ràng hơn, tuy rằng khi ở nhà Thu Từ Toàn đều thể hiện bộ dáng người chồng tốt, nhưng vẫn khó bảo toàn vì ông ta là một người đàn ông, lại là một người đàn ông cực kỳ giàu có.

"Không, không có, chị chỉ đưa ra một cái ví dụ mà thôi, " Thu Từ Thiện nhanh chóng phủ nhận.

Cô cũng không quên thủ đoạn của Hà Minh Châu ở đời trước, thời điểm thân phận của ả vừa bị phanh phui ra ánh sáng, Thu Từ Hàn cũng vô cùng phần nộ giống như cô, nhưng Hà Minh Châu lại khóc lóc nức nở như mưa, nói bản thân từ nhỏ đã được nhà họ Thu nhận nuôi nhưng ả không hề biết được việc này. Thậm chí ả còn cam đoan với Thu Từ Hàn rằng ả sẽ hoàn toàn không tiếp nhận Trương Tuyết Vân là mẹ mình, mẹ của ả chỉ có một người chính là Thang Kiều.

Thu Từ Hàn vốn có quan hệ tốt với ả, cho nên không bao lâu sau liền bị ả lừa gạt.

Giờ trước khi cô có thể làm cho Thu Từ Hàn nhận rõ bộ mặt thật của Hà Minh Châu, cô sẽ cố gắng che giấu bí mật này.

Thu Từ Hàn trông thấy cô lại như đang lâm vào cõi thần tiên liền không kiên nhẫn nói: "Chị ở đây chờ một lát, tôi nói với bọn họ một tiếng rồi theo chị trở về."

Trong thời gian chờ đợi, Thu Từ Thiện theo hành lang sỏi bước đi xuống, đi thẳng tới núi giả ở bên cạnh. Núi giả này nằm giữa một cái ao nhỏ nhỏ, bởi vì lúc này đang là mùa hè nên trong ao nhỏ này còn có mấy đóa hoa sen.

Thu Từ Thiện đột nhiên nhớ trong phim hay có cảnh ước nguyện bên hồ, vì vậy cô liền lấy từ trong ví cầm tay của mình ra một đồng tiền xu, ngọn đèn chiếu xuống khiến đồng tiền sáng lên lấp lánh, phản xạ ánh sáng rực rỡ, giống như có thể soi sáng nội tâm của con người.

Cô quăng đồng tiền xu trong tay xuống ao, tiền xu tiếp xúc với nước tạo nên bọt nước nho nhỏ, cô nhắm mắt lại thành kính ước nguyện nguyện vọng trong lòng.

Thật ra ở Las Vegas có rất nhiều hồ hứa nguyện như vậy, nước hồ trong suốt có thể làm cho người ta thấy rõ những đồng tiền xu nằm dưới đáy, hoặc là có thể nói đó chính là một đồng những tâm nguyện tâm thường.

Tâm nguyện của cô cũng không xa xỉ, cô chỉ muốn có thể bảo vệ được bản thân và đoạt lại những gì của mình mà thôi.

Lúc Thu Từ Thiện quay người lại liền trông thấy Lạc Ngan tay cầm di động đứng ở sau lưng mình.

Gương mặt cô lập tức hơi đỏ, tuy rằng lúc này cô chỉ có mười tám tuổi nhưng tốt xấu gì bên trong cũng đến hai mươi lăm. Vậy mà giờ lại đứng ở đây làm một việc mà một cô bé mới lớn làm, thế này hình như cũng hơi lố rồi.

"Tôi muốn nhìn thử bên trong có cá chép không thôi, " Cô mở miệng giải thích.

Nhưng hiển nhiên đây cũng không phải là một lý do tốt.

Lạc Ngan nhẹ nhàng cười, khóe miệng mang theo nếp nhăn thật nhỏ, thái độ của anh ôn hòa đến bất ngờ. Thu Từ Thiện chưa bao giờ tiếp xúc với anh, nhưng mà xem ở trên tạp chí hay trên báo đều thấy anh lạnh như băng.

Nhưng lúc này anh đang đứng đối diện với cô, miệng khẽ cười, mang theo một loại hơi thở ôn hòa.

"Nơi này không có cá chép, nhưng mà có cá vàng," Lạc Ngan trả lời.

"Không phải chúng đều một dạng sao?" Thu Từ Thiện lại truy vấn một câu.

Lúc này Thu Từ Hàn quay lại, cậu ở xa xa liền trông thấy Thu Từ Thiện và Lạc Ngan đứng chung một chỗ nói chuyện, cậu cau mày la lớn: "Thu Từ Thiện, đi thôi."

"Gặp lại sau, tôi đi đây," Thu Từ Thiện có chút ngượng ngùng mỉm cười, sau đó xoay người rời đi.

Nhưng cô vừa vượt qua hành lang đi đến bên cạnh Thu Từ Hàn, chợt nghe thấy cậu hạ giọng nói: "Chị không có chuyện gì thì ít cùng người như thế nói chuyện thôi, bọn họ cũng không phải dạng tốt lành gì."

"Em chính là người tốt."

Thu Từ Hàn phản bác nói: "Điều này không giống, ít nhất tôi sẽ không nổi lên tâm tư xấu với chị."

Thu Từ Hàn nói xong liền liếc người bên cạnh một cái, trong lòng không khỏi thầm oán hận, mẹ nó con gái con đũa, không có việc gì sao lại xinh đẹp đến thế này.

Bạn đang đọc truyện *Đã Đáo, Bạch Liên Hoa!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Bọn họ đều không có xe nên chỉ có thể bắt xe về. Nhưng xe taxi không thể chạy đến trước cửa nhà nên hai người chỉ dừng trước cổng lớn rồi đi bộ vào nhà.

Chỗ lưng chừng núi là nơi có giá cả đắt đỏ nhất ở Vân Đô, nơi này không chỉ tượng trưng cho tài lực mà còn tượng trưng cho thân phận của người ở. Nếu không phải năm đó ông cụ quen biết một người di dân ra nước ngoài, thì nơi này thật đúng là không tới phiên nhà họ Thu đến ở.

Lúc hai người vừa ấn chuông cửa, Tiểu Hà ra mở cửa rồi nháy nháy mắt, hơn nữa hạ giọng nói: "Tiên sinh đang rất nổi giận."

Sau khi hai người vào cửa liền trông thấy Thang Kiều ngồi ở trên sofa, mà Thu Vĩ Toàn chỉ mặc một cái áo somi, còn caravat thì bị tháo xuống vứt trên sofa.

Ông ta thở hắt ra, cổ vể thật sự tức giận đến không nhẹ.

Đợi sau khi nhìn thấy hai chị em cô trở về, lập tức chỉ vào bọn họ mắng: "Tụi bay còn biết trở về, còn biết cái đến cái nhà này sao?"

Từ sau khi Thu Từ Thiện sống lại, thái độ đối đãi với Thu Vĩ Toàn đều rất lạnh nhạt. Đối với cô mà nói, Hà Minh Châu hăm hại cô cũng không có gì đáng trách, bởi vì dù cho hai người có là chị em khác mẹ đi chăng nữa, thì cũng không thể nghi ngờ các cô chính là địch nhân.

Nhưng điều mà Thu Từ Thiện không thể chấp nhận là, người cha đã nuôi cô từ tấm bé lại có thể đối xử với hai chị em cô như thế.

"Tôi đã sớm nói với cô rồi, đừng có nuông chiều nó như vậy, cô xem nó hiện giờ đã biến thành cái dạng gì hả? Loại địa phương như hội sở Giang Nam mà nó cũng dám đến, chẳng được cái tích sự gì cả, đi học thì một thân đầy tật xấu xa hoa dâm dật. Từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ để cho tôi nở mày nở mặt lấy một lần," Thu Vĩ Toàn càng nói càng lớn tiếng, giống như hét thây sai lầm đều do Thang Kiều mà ra.

Cho dù là tình trạng của Thu Từ Thiện hay là Thu Từ Hàn hiện nay, dường như đều là do Thang Kiều quản giáo không nghiêm gây ra.

Thang Kiều chỉ ngồi yên ở sofa, cúi đầu cũng không nói lời nào, cũng không phản bác lại lời chỉ trích của chồng.

Thu Từ Hàn rốt cục cũng nhịn không được mà hét lên: "Ngài đừng có nói với mẹ tôi như vậy, tôi biến thành cái dạng gì, là gết người hay là phóng hỏa, không phải chỉ tiêu pha tí tiền thôi sao. Đáng giá cho ngài hếch mũi lên mặt như vậy sao?"

Thu Vĩ Toàn thấy thái độ chẳng hề để ý của con trai thì lại điên lên, lập tức quát: "Mày xài tiền của tao, chẳng lẽ tao còn không thể quản giáo mày hay sao. Mày cho rằng mày làm bài thi đại học tốt lắm à, cuối cùng cũng không phải do tao tiêu tiền đưa mày đi học?"

"Tao ở bên ngoài đau khổ cay đắng giao tranh, chẳng lẽ chính là để cho cái tên phá của như mày làm bại hoại nhà họ Thu hay sao?"

Thu Vĩ Toàn vừa thốt ra lời này xong thì nháy mắt trên mặt Thu Từ Hàn đỏ lên. Dù sao cậu cũng chỉ là một thiếu niên mười tám tuổi, tuy rằng thích chơi đùa phóng phí tiền nhưng thiện với lương tâm thì vẫn phải có.

Lúc này Hà Minh Châu vốn vẫn ngồi ở một bên không nói gì liền chạy nhanh qua ôm lấy cánh tay Thu Vĩ Toàn, ôn nhu an ủi: "Chú ơi, xin ngài bớt giận, cháu nghĩ Hàn Hàn khẳng định không phải cố ý chống đối ngài. Hơn nữa cũng chỉ là một cậu thiếu niên thôi, nên khó tránh khỏi có lúc ham chơi."

Thu Vĩ Toàn thấy là con gái yêu của mình cầu tình thì trên mặt hơi dịu đi một chút, nhưng giọng nói vẫn rất lạnh lùng: "Minh Châu, cháu đừng thay đám tiểu súc sinh này cầu tình, chú thấy bọn chúng là bị mẹ mình làm hư rồi."

Thu Từ Thiện ở một bên nghe Thu Vĩ Toàn trái một câu tiểu súc sinh, phải một câu tiểu súc sinh nhục mạ hai chị em cô, một mặt thì chỉ trích mẹ mình thì tức giận trong lòng đã muốn thẳng đến cực điểm, nhưng cuối cùng dưới đáy lòng đều hóa thành một đoàn trào phúng, cô châm chọc hỏi: "Bố à, bọn con

là tiểu súc sinh, vậy xin hỏi ngài là cái gì? Chẳng lẽ con và Thu Tử Hàn không phải con ruột của ngài?"

Lúc này Thang Kiều vụt ngẩng đầu lên, lắc nhẹ đầu ý bảo cô đừng có nói nữa, sự cầu xin và đau đớn trong mắt bà lại làm cho lòng Thu Tử Thiện vô cùng đau.

Thu Vĩ Toàn nghe vậy thì mắng to: "Mày nói mấy lời vô liêm sỉ gì đó, tao là bố chúng mày, giáo huấn chúng mày hai câu chẳng lẽ cũng không được sao?"

"Chúng con đều đã lớn như vậy, đến tột cùng là ngài đã dạy cho chúng con những gì, mỗi lần phạm sai lầm trừ bỏ quả trách chính là quả trách. Nhưng lại đối với đồ con hoang lại lịch bất minh này thì ngài lại rất thích nhĩ, cho tới bây giờ chị ta làm cái gì đều đúng, mà chúng con làm cái gì thì tất cả đều là sai."

Thu Tử Thiện nhìn chằm chằm ánh mắt của Hà Minh Châu, cắn răng nghiêng lợi nói ra hai chữ con hoang, toàn bộ đại sảnh nháy mắt trở nên vô cùng im lặng, ngay cả tiếng hít thở cũng có thể nghe thấy.

Đôi mắt của Thu Vĩ Toàn đều đã muốn sung huyết, ông ta không nghĩ tới Thu Tử Thiện lại nói như vậy về Hà Minh Châu, lúc này ông ta vội bước nhanh đi tới, khí thế hùng hục muốn đánh Thu Tử Thiện một bạt tai.

Nhưng Hà Minh Châu luôn luôn thích nhất là ở trước mặt Thu Vĩ Toàn tạo ra hình tượng trân trọng em trai em gái, ả thấy như vậy liền chạy nhanh xông lên làm bộ muốn cản tay của Thu Vĩ Toàn lại, nhưng Thu Tử Thiện đâu còn là Thu Tử Thiện trước đây.

Hà Minh Châu đứng cách cô tương đối gần, cho nên cô để ý đến phương hướng lúc ả muốn tiến lên ngăn Thu Vĩ Toàn lại. Khi cô trông thấy Hà Minh Châu vừa động, liền đứng tại chỗ chậm rãi thò một chân ra, móc ngay giữa mắt cá chân của Hà Minh Châu, thuận thế đẩy một phát ra ngoài, hơn nữa Hà Minh Châu còn đang nghiêng người nên vì thế cả người ả khoa trương bay lên một phát.

Ngay sau đó toàn bộ đại sảnh lại chìm vào sự yên tĩnh chết lặng.

Thu Tử Thiện cố nhịn cười nhìn ả lấy tư thế của một con chó mà nặng nề ngã xuống mặt đất, cô nhịn cười nói: "Chị Minh Châu, hiện tại lại còn chưa tới tết âm lịch, ông nội cũng không có ở nhà, chị lại làm cái lễ lớn như vậy, tôi, chịu, không, nổi."

Thu Vĩ Toàn vốn còn nổi giận dùng dằng muốn đánh Thu Tử Thiện, nhưng lại thấy con gái bảo bối của mình tự nhiên bị ăn đau khổ, nhất thời vừa muốn đi đánh Thu Tử Thiện vừa muốn đi nâng Hà Minh Châu dậy.

Thu Tử Thiện một chút cũng không hề đồng tình với cái cô ả này, tuy rằng trước kia Thu Vĩ Toàn cũng tức giận với cô nhưng vẫn còn chưa có ra tay đánh cô, xem ra trước khi bọn họ trở về thì ả này cũng cho Thu Vĩ Toàn không ít lời ngon tiếng ngọt.

"Tiểu Hà, chạy nhanh lấy đi hòm thuốc lại đây," Thu Vĩ Toàn thấy đầu gối của con gái bảo bối sưng đỏ một mảng thì vô cùng đau lòng, ngay lập tức sai Tiểu Hà chạy nhanh đi lấy hòm thuốc lại, Thu Tử Thiện liền tiếp nhận cái hòm thuốc trong tay Tiểu Hà, cô mở hòm thuốc ra xong mới xách hòm thuốc đi lại đó.

Thu Tử Hàn suy nghĩ một chút cũng đi theo sau cô qua bên đó.

Giọng nói của cô mang theo sự cầu xin: "Chị Minh Châu, chị đừng tự giận mình, tôi sợ hãi bố đánh tôi nên đã nghĩ chạy ra ngoài trốn, ai biết chị lại xông lên như thế."

Thu Tử Thiện nói xong cũng muốn cứng rắn nặn ra vài giọt nước mắt trong hốc mắt, nhưng ai ngờ cô lại thuộc loại cá sấu, nên đâu thể có hành động tốt như vậy được. Cuối cùng cô chỉ có thể cẩn thận đưa cái hòm thuốc đang cầm qua.

Thu Vĩ Toàn hiện chỉ ước gì có thể đánh thẳng vào mặt cô, vừa thấy cô lại đây thì lại muốn đưa tay, cô thấy thế tự nhiên muốn né tránh ra phía sau, cho nên cái hòm thuốc tự nhiên cũng cầm không vững.

Cái hòm thuốc của nhà họ Thu đương nhiên không có khả năng giống với các hòm thuốc thông thường khác, điều này còn phải cảm tạ thương thức kỳ quái của Thang Kiều. Bà thế mà lại lấy về từ hội từ thiện một cái hộp trang điểm để làm cái hòm thuốc, nó được làm hoàn toàn bằng gỗ, ngay tại lúc Thu Tử Thiện 'Không cẩn thận' đã vụt xuống khỏi tay cô.

"Á, " Hà Minh Châu còn chưa thấy rõ thì đã thấy từ đỉnh đầu rơi xuống chai chai lọ lọ, ngay sau đó một cái hòm cứng rắn nện xuống cái trán của ả.

Sau khi choáng váng đau nhức một hồi, ả mới bắt đầu ôm cái trán hô to: "Bố ơi, có phải con sẽ bị hủy dung không, bố ơi."

Thu Vĩ Toàn nhanh tay lấy hết nấy thứ đồ trên người Hà Minh Châu xuống, chỉ thấy trán ả đã bị hòm thuốc đập trúng thành một vết thương khá sâu, nháy mắt máu chảy ra dính đầy hàng lông mi của ả.

Thu Tử Thiện thấy thế lại bị dọa kêu to, cô hô lên: "Chị Minh Châu, chị không sao chứ, mặt của chị không bị đập trúng chứ?"

Hà Minh Châu đương nhiên không thể nhìn thấy miệng vết thương, hiện tại ả chỉ cảm thấy toàn bộ đầu đều đau nhức không chịu nổi, bây giờ Thu Tử Thiện còn kêu lên thất thanh như vậy khiến ả càng cảm thấy mình bị đập trúng vào mặt.

Trong lúc nhất thời ả hoàn toàn quên mất hình tượng tao nhã bình thường, gào khóc hu hu kêu lên: "Thu Tử Thiện, cô cố ý đập vào mặt tôi, cô cố ý, cô đoạt của tôi..."

Thu Tử Hàn lần đầu tiên thấy ả điên cuồng mắng chửi người như vậy, nhưng người bị mắng lại là Thu Tử Thiện, đối với cậu mà nói, bản thân cậu có thể ảmĩ với Thu Tử Thiện, có thể cãi nhau với cô, nhưng người khác muốn động vào một cọng tóc của cô thì cũng là đang đối nghịch với cậu.

"Cái đồ súc sinh này, sao mày dám làm như vậy với chị của mày, mày có còn là người không hả? Làm sao tao lại có thể có người đưa con gái tâm địa ác độc như vậy. Mày đây là muốn hủy hoại dung nhan của chị mày hay sao?"

Thu Tử Thiện cũng không buồn bực, ngược lại còn quan tâm nói: "Bố à, ngài vẫn nên nhanh nhanh đưa chị Minh Châu đến bệnh viện đi, tuy rằng là ngài làm rơi hòm thuốc nhưng con tin tưởng đáy lòng chị Minh Châu nhất định cũng sẽ không trách ngài đâu."

Cuối cùng Hà Minh Châu cũng không quan tâm đến việc tiếp tục mắng Thu Tử Thiện, chạy nhanh cầu xin Thu Vĩ Toàn đưa mình đi bệnh viện.

Thu Tử Thiện ôm cánh tay đứng ở nơi đó cười lạnh, nhìn hai người cha và con gái tương thân tương ái kia rồi đi.

Chờ cho bọn họ đi khỏi, Thu Tử Thiện mới bước đi đến trước mặt Thang Kiều, nói: "Mẹ ơi, mẹ mệt rồi phải không, con đi với mẹ lên lầu nghỉ ngơi."

Nhìn thoáng qua Thang Kiều thấy bà hoàn toàn không đáng vẻ vui tươi ngày thường. Bà giống như một con rối gỗ ngây ngốc nhìn xem một màn trò khôi hài ban này, nhìn vào ánh mắt trống rỗng của bà, Thu Tử Thiện thậm chí còn cảm thấy, kỳ thực Thang Kiều đều biết rõ mọi chuyện.

Đối với một cô con gái nuôi mà chồng mình ở khắp mọi nơi đều yêu thích, thì người làm vợ như bà cho dù trì độn cũng phải có chút cảm giác được.

Nhưng Thang Kiều vẫn không truy hỏi đến, Thu Tử Thiện không biết cái loại lựa chọn này đối với mẹ cô mà nói là rất tốt. Bởi vì bất luận truy cứu hay không truy cứu thì cái người tên Hà Minh Châu này cũng đã tồn tại, thậm chí người đàn bà sau lưng Hà Minh Châu cũng đã sớm tồn tại.

Lần này Thu Tử Hàn cũng im lặng đi theo bọn họ cùng tiến lên lầu, Thu Tử Thiện dìu Thang Kiều lên trên giường, kéo chăn đắp lên cho bà xong mới nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng.

"Chị..." Hiếm khi thấy Thu Tử Hàn mang bộ dáng muốn nói lại thôi. Nhưng vừa rồi cậu luôn luôn ở cạnh nhìn, lúc bố muốn xuống tay đánh cô, cậu cũng muốn xông lên ngăn cản, nhưng cậu lại trông thấy cô làm tiểu xảo vuron chân gạt chân Hà Minh Châu.

Còn cái vụ hòm thuốc kia nữa, tay của bố còn chưa đụng tới cô thì cô đã quăng hòm thuốc xuống đất, mà Thu Tử Hàn đứng ở góc đó có thể vừa vặn nhìn ra được, đó là vị trí chính diện với đầu của Hà Minh Châu.

Lúc này Thu Tử Thiện đã hoàn toàn bình tĩnh, trên gương mặt tinh xảo có phần lãnh khốc, cô quay đầu nhìn Thu Tử Hàn hỏi: "Có phải em cảm thấy chị rất tàn nhẫn không, vậy mà lại muốn hủy hoại dung nhan của chị ta? Chị cũng sẵn lòng nói cho em biết, kì thực chị rất hi vọng cái hòm thuốc đó đập bể đầu của chị ta luôn đi, có phải em cảm thấy chị rất ác độc hay không?"

Tuy rằng Thu Tử Hàn cực lực muốn che giấu, nhưng trên mặt vẫn lộ ra một chút biểu tình khiếp sợ.

"Nhưng mà em trai thân yêu của chị, em có nghĩ tới vì sao đêm nay chuyện em tới hội sở Giang Nam lại bị bố biết không, nếu không phải có ai ở trước mặt ông ta nói gì đó, vì sao ông ta lại tức giận như vậy?"

Thu Tử Thiện cũng không nói kỹ càng, có đôi khi để nhìn nhận một sự việc nào đó thì cái cần chính là dùng lòng người để thấu hiểu.

Cô hi vọng Thu Tử Hàn có thể nhìn thấu được dụng tâm của cô.

Bạn đang đọc truyện *Đã Đảo, Bạch Liên Hoa!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Không khí trong nhà họ Thu lúc này thực xấu hổ, trong bữa cơm chiều ông cụ Thu chỉ luôn im lặng không lên tiếng nhìn mọi người, trong đôi mắt đục ngầu nhìn không ra cảm xúc.

Ông cụ chỉ đơn giản hỏi thăm tình hình thi cử của Thu Tử Hàn, dĩ nhiên chỉ hỏi thăm tình huống cuộc thi của cậu mà thôi?

Nhưng lại làm như không thấy vết thương chinh inh trên trán Hà Minh Châu, cũng hoàn toàn thờ ơ với sự tức giận rõ ràng trên mặt Thu Vĩ Toàn.

Còn Thu Tử Thiện lại cảm thấy bữa ăn này vô cùng ngon, đặc biệt khi cô bắt gặp ánh mắt ai oán của Hà Minh Châu khi ả nhìn bố mình, cô lại càng cảm thấy khẩu vị của mình tốt hơn.

Đợi sau khi cơm nước xong, ông cụ muốn đi dạo cho tiêu cơm. Thu Tử Thiện liền nhanh chóng đứng lên, đỡ lấy cánh tay ông cụ cười nói: "Ông nội, cháu phát hiện gần đây bản thân hình như béo lên không ít, không bằng ông cho cháu theo tản bộ chung với."

Hà Minh Châu đứng ở đối diện đang định bước qua thấy vậy thì sắc mặt hơi đổi, từ trước đến nay chỉ có ả chủ động thỉnh cầu bởi ông cụ tàn bạo, đương nhiên trong mười lần thì ông cụ cũng sẽ đồng ý một hai lần. Tuy rằng ông cụ luôn nói mấy cô gái còn trẻ không cần phải bởi mấy người già như ông cụ, nhưng Hà Minh Châu hiểu được, là do tận tụy lòng ông cụ không chịu thừa nhận mình.

Mà bây giờ ả bị Thu Từ Thiện đánh thành như vậy nhưng ông cụ một câu cũng không nói. Sau khi bố đưa ả đi viện trở về liền bị ông cụ kêu vào thư phòng, sau khi đi ra thì liền hứa sẽ bắt Thu Từ Thiện nói lời xin lỗi ả, nhưng giờ lại chẳng ai thèm đề cập đến.

Ả nắm chặt chiếc đũa trong tay, trong lòng phần hận xoắn xít lại giống như dây leo bị dính chất độc, đang cảm rề rề nẩy mầm. Dựa vào cái gì mà cùng là cháu gái nhà họ Thu, ả lại không có được những đãi ngộ như Thu Từ Thiện, thậm chí ngay cả khi bị người ta đánh cho bị thương cũng phải nén giận. ả không cam lòng, rất không cam lòng.

Ông cụ Thu thấy khó có lúc được cháu gái điều ngoa sẵn sốc như vậy, lập tức vỗ tay cô hỏi: "Không phải lại không nheo đòi gì đó từ ông nội đấy chứ?"

Thu Từ Thiện trong lòng ám hận, lập tức lắc lắc cánh tay ông cụ làm nũng nói: "Ông nội, ông cảm thấy cháu là cái loại người này sao?"

"Đúng," có điều người nói những lời này là Thu Từ Hàn, cậu dùng một loại ánh mắt 'Khẳng định không có chuyện tốt' nhìn về phía Thu Từ Thiện.

Đợi sau khi ông cụ và Thu Từ Thiện đi dạo tới vòng thứ bảy, ông cụ mới chậm rãi nói: "Thiện Thiện, như thế nào, còn không nói?"

Thu Từ Thiện biết ông cụ đã sớm chờ mình mở miệng, vì thế cũng không từ chối, đầu tiên là lấy lòng nói: "Ông nội, ông quả thật là liệu sự như thần."

Ông cụ Thu chỉ cười cười không có tiếp lời, Thu Từ Thiện liền lập tức lắc lắc cánh tay ông cụ làm nũng. Có điều đối với cấp bậc lão hồ ly như ông cụ đây, cứ lòng vòng thì chỉ tốn thời gian, chẳng bằng cứ ăn ngay nói thật.

"Ông nội, người cảm thấy cháu và Thu Từ Hàn thế nào?" Thu Từ Thiện quyết định nói thẳng.

Ông cụ híp mắt nhìn thoáng qua cháu gái của mình, phát hiện con nhóc này đang rất nghiêm túc.

Vì thế qua sau một lúc lâu ông cụ mới chậm rãi mở miệng, nhưng câu trả lời lại không hề chậm rãi: "Cháu điều ngoa tùy hứng, làm việc xúc động, Từ Hàn thì kiên cố bướng bỉnh làm việc không để ý hậu quả."

Thu Từ Thiện nuốt nuốt nước miếng, chỉ cảm thấy mặt đỏ tai hồng, thì ra từ kiếp trước đến kiếp này ở trong lòng ông cụ hình tượng của cô và Thu Từ Hàn từ lại tệt như vậy.

Nhưng cô đột nhiên nghĩ đến, cho dù ở kiếp trước dù Hà Minh Châu biểu hiện ưu tú như vậy, nhưng ông cụ vẫn gần như đem phần lớn di sản để lại cho chị em bọn họ. Thật ra ông cụ rất thương yêu bọn họ, là bản thân bọn họ rất vô dụng thôi.

Nghĩ đến đây Thu Từ Thiện chỉ cảm thấy hốc mắt mình ươn ướt, nhưng cô nhanh chóng ném sự đa sầu đa cảm trong lòng đi, mấy ngày nay thật đúng là giống như các bậc làm cha làm mẹ, rất dễ dàng bị kích động.

Thu Từ Thiện có phần không thể tin được lại tiếp tục hỏi: "Ngay cả một ưu điểm cũng không có ả?"

Lúc này ông cụ mới lại mở miệng: "Bản tính vẫn còn chưa hư hỏng, đều là những đứa bé ngoan."

Đứa bé ngoan? Đứa bé ngoan!!!!

Thì ra bản thân chỉ có mỗi cái ưu điểm này.

"Vậy ông ơi, ông cảm thấy bọn cháu còn có thể thay đổi không?" Thu Từ Thiện mím môi thật cẩn thận lại kiên định hỏi.

Một câu này, cô đã suy nghĩ lâu lắm, ngày cô sống lại đã muốn nói cho mọi người biết, cô muốn thay đổi khác hoàn toàn cuộc sống trước khi sống lại. Cô không muốn làm cái người gọi là Thu Từ Thiện ngu xuẩn trước kia, cô muốn bước vào Trung Vực, cô muốn bảo vệ gia tộc của mình.

Nhưng chỉ có ở trước mặt ông cụ, cô mới dám nói ra những lời này, bởi vì chỉ có ở trước mặt một người lão luyện và cơ trí như công cụ, cô tin tưởng ông cụ sẽ bao dung chính mình hơn bất kì kẻ nào.

Ông cụ Thu đánh giá cháu gái mình một hồi, cô còn chưa đầy mười tám tuổi, chỉ vừa thi đại học xong. Lúc trước trong ba năm trung học, cô không hề an phận lấy một ngày. Cô nhận hết sủng ái, tuy rằng ông cụ cũng từng bắt nạt với hành vi của cháu gái, nhưng chung quy vẫn suy nghĩ bởi vì cô bé được nuông chiều mà lớn lên, cho nên đối với hành vi cử chỉ và lời nói của cô vẫn không hạn chế.

Nhưng hiện tại đứa nhỏ này lại hỏi ông, ông có tin tưởng cô sẽ thay đổi không?

"Ông nội, cháu biết những gì cháu đã làm trong quá khứ đều khiến cho ông và mẹ rất thất vọng. Nhưng cháu muốn nói cho ông biết rằng mỗi người đều sẽ lớn lên. Cháu cũng muốn lớn lên, không muốn làm một đại tiểu thư điều ngoa tùy hứng nữa, cháu muốn trở thành người mà ông nội có thể kiêu ngạo vì cháu."

Lần này ông cụ Thu quả thật bị kinh sợ, cùng lắm ông chỉ đi Bắc Kinh có một tháng, vậy mà đứa nhỏ này liền chuyển biến đến như thế. Ông cụ nhìn vào ánh mắt kiên định của cô, ông cụ đã từng trải nhiều lắm, cũng quan sát rất nhiều nên ánh mắt đương nhiên có thể phân rõ ai đang nói thật ai đang nói dối.

Cuối cùng biểu tình nghiêm túc của ông cụ trở nên nhu hòa, bởi vì ông thấy được sự kiên định và chân thành trong đôi mắt cô.

"Vậy cháu và Từ Hàn muốn làm thế nào để thay đổi?"

"Thu Từ Thiện, chị thật quá đáng, chị cho rằng chị là ai hả? Chị có bệnh thì chị tự đi mà uống thuốc, sao chị có thể kêu ông nội khóa hết thẻ tín dụng của tôi hả, chị có biết hôm nay tôi có bao nhiêu mất mặt không?"

Buổi tối lúc chín giờ, cho tới bây giờ là lần đầu tiên Thu Từ Hàn đi chơi về sớm như vậy, và điều đầu tiên làm là chui vào phòng Thu Từ Thiện.

Ngay cả cửa phòng cũng chưa khóa đã bắt đầu hướng về phía Thu Từ Thiện rống to.

Thu Từ Thiện đang ngồi trước bàn đọc sách, nghe vậy chỉ hờ hững xoay người lại, khẽ cười nói: "Chị đã sớm nói với em rồi, trăm ngàn lần đừng đi chơi, bằng không em sẽ hối hận."

Thói quen mạnh mẽ vang dội của ông cụ Thu quả nhiên vẫn không thay đổi, tối hôm qua Thu Từ Thiện vừa bàn bạc với ông cụ chỉnh sách thay đổi em trai quần là áo lượt, hôm nay ông cụ liền đem khóa tất cả thẻ tín dụng mà cậu đang sở hữu.

Thu Từ Thiện đương nhiên biết những người như bọn cô xưa nay không thích mang theo nhiều tiền mặt trên người, đi chơi đều là quẹt thẻ tính tiền. Mà Thu Từ Hàn chính là một sinh vật đơn bào, làm sao có thể nghĩ đến chuyện tàng trữ thêm một quỹ tiền mặt kia chứ.

Cho nên lúc buổi trưa cô còn cố ý nhắc nhở cậu, thiện ý 'Nhắc nhở' cậu trăm ngàn lần đừng có đi chơi nữa.

Nhưng không nghe, không chịu nghe lời của chị, cho chịu thiệt ngay trước mắt thì ráng mà chịu.

Thu Từ Thiện mặc bộ quần áo ở nhà, cô đi đến trước mặt Thu Từ Hàn, đưa tay vén một ít tóc rũ xuống trán cậu, khiến cậu chán ghét lui ra phía sau một bước.

"Nói chuyện đằng hoàng, đừng có động tay động chân với tôi."

Thu Từ Thiện cũng không buồn bực, chỉ ôn nhu hỏi: "Này tiểu gia, xin hỏi trước lúc ngài ra cửa đã xịt lên người bao nhiêu nước hoa vậy, không phải đồ hết cả chai lên chứ? Thật đúng là hương bay xa mùi đậm đấy."

Khuôn mặt Thu Từ Hàn liền ửng hồng, tuy rằng bọn họ đều có xịt chút nước hoa lên người, nhưng dù sao cũng chỉ là một cậu nhóc, chung quy vẫn cảm thấy việc này không quá đàn ông. Bình thường không có người vạch trần còn tốt, giờ bị Thu Từ Thiện nói như vậy khiến cậu rất ngượng ngùng.

Nhưng ngay lúc cậu vừa dâng lên chút ngượng ngùng thì vội dề xuống, gằn cổ quát lên: "Thu Từ Thiện, chị đừng có đánh trống lảng với ông đây, chị nói mau rốt cuộc là chị và ông nội đã thương thảo những gì. Dựa vào cái gì mà khóa hết thẻ tín dụng của tôi, hôm nay vốn tôi phải mời khách."

Vừa nhớ đến mấy cái thẻ cậu đem theo không có cái nào cả được, thấy sự nghi hoặc trong mắt của tên quản lý, còn có biểu tình cười như không cười của các khách khác là Thu Từ Hàn liền ước gì có thể đưa tay ra đánh người.

"A, " một giọng nam thật dài vang vọng bên tai, ở trong phòng thật lâu không có tiêu tán.

Thu Từ Thiện ban đầu còn cười ôn hòa, nhưng sau đó lập tức thay đổi sắc mặt, hai tay đột nhiên ấn bờ vai của cậu, dùng sức ép xuống, đầu gối lại đồng thời hướng lên trên. Cô thật sự thực không nghĩ tới, gần đây cô bỗng trở nên bạo lực vô cùng.

Sau đó, Thu Từ Hàn liền ôm bụng mình lăn lộn tại chỗ, cậu có cảm giác lực phủ ngũ tạng của mình đều bị hồng rồi, đứa con gái này từ khi nào thì biến thành lợi hại như vậy, chết tiệt.

Cuối cùng cậu vẫn không tự giác mắng ra tiếng, Thu Từ Thiện lạnh lùng nói: "Nhắc nhở cậu một chút, ông nội của chúng ta ở ngay tại cách vách, nếu sau này cậu còn dám nói chuyện với tôi kiểu không lớn không nhỏ như vậy, tôi sẽ cho cậu biết thế nào mới gọi là chị."

"Còn có, hiện tại tôi chính thức báo cho cậu biết, từ hôm nay trở đi, tất cả các thẻ tín dụng cậu mà đang cầm đều bị khóa lại, còn mấy chiếc xe thể thao của cậu chắc hiện giờ đã bị đem ra thị trường bán rồi. Trong nhà sẽ không có ai cho cậu một xu, đương nhiên nếu cậu muốn dùng tiền cũng có thể, tự mình đi mà kiếm."

Thu Từ Hàn giống như bị sét đánh cho ngu người tại chỗ, ba năm trung học cũng có lúc bố tức giận đến mức khóa thẻ tín dụng của cậu, nhưng mỗi lần như vậy thì mẹ chỉ cần lên tiếng cầu tình là mọi chuyện lại ổn.

Nhưng bây giờ cậu nhìn bộ dáng Thu Từ Thiện như vậy, trong lòng cậu cũng hiểu rõ cô nàng này không nói đùa.

"Dựa vào cái gì? Chị dựa vào cái gì mà làm như vậy, tôi muốn đi tìm ông nội. Chị đừng tưởng rằng chị ở trước mặt ông nội giả trang ngoan hiền là hay lắm, tôi nói cho chị biết, chị cũng không tốt hơn tôi là bao đâu." Thu Từ Hàn tức giận đến mức bắt đầu công kích Thu Từ Thiện.

Nhưng Thu Từ Thiện không hề có chút dấu hiệu tức giận, ngược lại biểu tình lạnh lẽo trên mặt biến mất, lơ đãng nói: "Em cũng đừng có oán giận như vậy

nữa, bởi vì chị cũng giống như em, tất cả thẻ tín dụng trong tay đều bị khóa hết rồi. Trong nhà cũng sẽ không có ai cho chị một xu nào cả."

Thu Tử Hàn rõ ràng sững sốt một chút, sau đó giận dữ hỏi: "Chị có đi tìm chết thì tự chết một mình đi, vì sao nhất định phải lôi kéo tôi, chị bảo về sau tôi phải sống làm sao?"

Thu Tử Thiện hảo tâm an ủi cậu: "Chúng ta đương nhiên sẽ không chết đói, trong nhà một ngày ba bữa đều đã cung cấp cho chúng ta, đương nhiên mấy yêu cầu vô lý gì đó đừng có đề cập đến, như vậy tất sẽ ổn."

"Thuận tiện nhắc nhở em một câu, lần này ông nội hạ quyết tâm cải tạo em thật tốt, cho nên em đừng trông cậy vào việc vay tiền đám bạn xấu của em. Em cứ tưởng tượng thử xem bản thân em ba tháng thậm chí nửa năm cũng không có tiền trả cho bọn họ, như vậy lúc đó bọn họ nhìn em bằng ánh mắt gì."

Ở cái tuổi của mấy đứa mới lớn như này, sẽ sống chết vì sĩ diện, bình thường bên ngoài thì không ganh đua so sánh, nhưng ai có cái gì mới, ai mua xe thể thao mới, tất cả đều ngầm ngầm so sánh với nhau.

Hơn nữa bị người trong nhà khóa thẻ tín dụng, chắc hẳn Thu Tử Hàn không phải là người đầu tiên, Thu Tử Hàn còn nhớ lúc trước cậu cũng có chơi chung với một thằng bạn, bởi vì người đó bị người trong nhà khóa thẻ tín dụng cho nên hỏi mượn bạn mình mười vạn, hứa rằng một tháng sau trả. Nhưng hai tháng sau vẫn không thấy hoàn trả lại, tuy rằng mặt ngoài thì bạn bè không nói gì, nhưng rốt cuộc cũng không chịu cho người đó đi chơi chung nữa, mà lúc nhóm bạn tụ tập thì người đó chính là bị đem ra làm câu chuyện cười rôm rả.

Nghĩ đến đây, Thu Tử Hàn run lên một cái, có chết cậu cũng tuyệt đối không đi mượn tiền bạn.

"Đúng rồi, chị muốn xem công việc làm thêm trong ba tháng hè, em có muốn xem thử hay không?" Thu Tử Thiện cười cười hỏi cậu em trai vẫn còn đang đứng ngơ ngác.

Nghe lời này xong Thu Tử Hàn biểu cảm như đang nhìn thấy quái vật mà nhìn cô, sau đó cậu cắn răng nói: "Đúng là người bị bệnh thần kinh."

Bạn đang đọc truyện *Đã Đảo, Bạch Liên Hoa!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Thu Tử Hàn có gắng ngay ngốc ở nhà thêm hai ngày nữa nhưng rốt cục vẫn nhịn không được mà mò ra ngoài chơi. Sau khi Thu Tử Thiện biết chuyện cũng không thêm để ý, ngược lại là bắt đầu chuẩn bị chuyện phải làm của bản thân.

Tuy rằng ở kiếp trước có một dạo thời gian cô từng ở trong công ty, nhưng mà cô lại bắt đầu đi vào từ tầng lớp lãnh đạo, vừa vào làm đã ngồi vào vị trí Tổng giám đốc thị trường. Hơn nữa bình thường cũng không cố gắng cho nên đừng nói tới các nhân viên cấp dưới, mà ngay cả các ngôi sao dưới trướng của công ty cô cũng không nắm bắt hết được.

Cho nên lúc này đây mới chân ướt chân ráo vào công ty, cô tính toán có thể vào làm ở cấp bậc công việc đơn giản trước, kỳ thực mỗi một công ty hoạt động đều phải có nền móng. Bắt đầu từ nền móng mới có thể chân chính hiểu biết tường tận về công ty.

Lúc cô nói những suy nghĩ của mình cho ông cụ nghe, cuối cùng ông nội mới chịu tin tưởng rằng cháu gái của mình đã thật sự thay đổi.

Nhưng có suy nghĩ như vậy không chỉ có một mình cô. Năm học này Hà Minh Châu đã vào năm thứ tư, nghe nói đã vào công ty thực tập từ lâu, tuy rằng chỉ làm vài công việc đơn giản nhưng hiệu quả rất tốt.

Hà Minh Châu xưa nay luôn thân thiết với Thu Vĩ Toàn, ả thường xuyên đi theo Thu Vĩ Toàn ra ra vào vào, trong giới không ai là không biết ả là người của nhà họ Thu. Có điều mấy người không quen chỉ coi ả là thân thích của nhà họ Thu, một vài người biết thân phận con gái nuôi của ả, nhưng cũng không lấy gì làm lạ lắm, dù sao xã hội thượng lưu này có biết bao nhiêu đứa con riêng đều được mượn danh nghĩa con nuôi để đưa về nhà.

Cho nên qua vài ngày sau, trên phim trường bộ phim《Đại Đường phi ca》xuất hiện thêm một tiểu trường vụ (là nhân viên phục vụ trong tổ làm phim, tức là người phụ trách những việc hằng ngày như ẩm thực, quần áo...) tên là Thang Thiện.

《Đại Đường phi ca》là phim truyền hình trọng điểm được tập trung của công ty, thủ vai nam chính là Lí Hiểu Vĩ mới nổi vài năm gần đây, được mệnh danh là một trong tứ tiểu sinh trên truyền hình, anh ta được coi là một trong những đối tượng được công ty tập trung lăng xê nhiều nhất. Năm ngoái quay hai bộ phim truyền hình, còn có một vai phụ trong một bộ phim điện ảnh nổi tiếng.

Mà người thủ vai nữ chính là Tần San San. Tuy rằng gần đây có không ít tin tức trên báo về cô ta, nhưng đại đa số đều là những chuyện tai tiếng, ký giả trong sáng ngoài tối đều nói rằng cô ta nằm trong danh sách những người giàu có, nhưng không có ai biết được số tài sản thật sự của cô ta.

Ở trong làng giải trí này, ngay cả chuyên viên trang điểm cũng đùa rằng bọn họ không phải đang trang điểm mà là làm mặt nạ. Có điều Thu Tử Thiện đã gặp qua vị Tần tiểu thư này, ăn vận đồ trang sức đều rất trang nhã, trên mặt chỉ thoa một lớp phấn mỏng, quả thật là một mỹ nhân. Tuy rằng cô ta nói rất

ít nhưng nói chung vẫn rất lịch sự.

Sau khi nhiều lần bị Lí Hiểu Vĩ xưa nay có tiếng là thân sĩ phong độ găm thét, Thu Từ Thiện cảm thấy có ấn tượng tương đối tốt với vị Tàn tiểu thư này hơn.

Cái gọi là tiểu trường vụ, chính là làm tất cả các công việc vặt vãnh của tổ làm phim trong studio.

Lúc Thu Từ Thiện mới nhận công việc này liền không muốn lấy tên tuổi thật của mình xuất hiện ở đây, bởi vì cho dù cô không xuất hiện ở công ty, nhưng tên tuổi của con gái chủ tịch chắc chắn có vài người biết đến.

Cho nên cô làm công việc hậu cần này, kiếm được một trăm đồng, lấy tên xứng với tên thật là người nghèo nên cô cũng thật sự rất đau lòng.

"Tiểu Thang, sao cơm của chúng tôi còn chưa có vậy?" Đói đến sắp ngất xỉu rồi nên Phó đạo diễn hét lên với Thu Từ Thiện.

Thu Từ Thiện rất muốn nước mắt lưng tròng, đều nói đồ ăn lớn hơn trời, nhưng mà lúc này có một chiếc xe lớn đỗ ngay trước cửa như thế này thì làm sao xe chở cơm vào trong được bây giờ.

Chưa đợi Thu Từ Thiện đi tìm những người khác phụ chuyển hộp cơm vào thì mấy người đang rảnh rỗi kia tự nhiên bận rộn hẳn lên. Cuối cùng chỉ có một mình Thu Từ Thiện đi đến sáu chuyển mới chuyển hết được hộp cơm vào trong.

Đến khi cô làm xong thì thở hồng hộc y như cún vậy, ngay cả chiếc đĩa cũng không buồn nhấc lên, Vương ca phụ trách ánh sáng ngồi bên cạnh thấy tội quá liền chuyển giùm cô một cốc nước.

"Cám ơn anh," Thu Từ Thiện tiếp nhận cốc nước duy nhất, bê lên miệng nhỏ nhấp nhấp một hớp.

Vương ca chủ động đáp lời: "Tiểu Thang, thực nhìn không ra cô lại là người có thể chịu được khổ. Lúc cô vừa mới tới, chúng tôi còn tưởng rằng cô là diễn viên đấy."

Thu Từ Thiện cười cười: "Tôi nào có được bản lĩnh đó."

"Nhìn dáng vẻ tiểu thư này của cô mà khi làm việc lại thật sự rất nghiêm túc."

Lúc nghe Vương ca nói mấy lời này xong Thu Từ Thiện mới sừng sốt một hồi, lúc vừa đi Las Vegas, cái gì cô cũng không biết, không tự mình làm được, nhưng cuối cùng cô cũng tiêu xài hết số tiền mà mình có được, lúc đó cô thậm chí còn vào một nhà hàng Trung Quốc, nhận một công việc rửa chén bát.

"Bố tôi bị ung thư, thân thể của mẹ lại không tốt lắm, cả nhà đều chờ tôi mang tiền lương về để trang trải, tôi nào dám không ra sức," Thu Từ Thiện trắng trợn nói dối một cách trơn tru.

Mà lúc này tại văn phòng Chủ tịch công ty, ngài Thu Vĩ Toàn bị bệnh 'Ung thư' đột nhiên hất xì một cái.

"Trong nhà cô còn có những ai?"

"Còn một đứa em trai, có điều cũng không có đi làm."

Vương ca gật gật đầu, sau đó vỗ tay một cái nói: "Bên bọn tôi vừa vặn còn thiếu một chân chuyển hộp đèn, vốn đang tính tuyển dụng bên ngoài một người, vậy không bằng cô bảo em trai đến làm thử xem."

Thu Từ Thiện vừa nghe thế lập tức vui vẻ ra mặt, nói: "Cám ơn Vương ca, chỉ là..."

Cô hơi khó xử, rất giống như khó có thể mở miệng, cuối cùng mới bất đắc dĩ nói: "Tuy rằng em trai tôi bộ dạng cao lớn, nhưng đầu óc có chút vấn đề."

Vương ca không để ý cười nói: "Chuyển hộp đèn cần gì đầu óc, có sức lực là đủ rồi."

Mà lúc này bạn nhỏ Thu Từ Hàn nằm cũng trúng đạn đang mang một khuôn mặt âm u nhìn nhìn xung quanh.

"Đây là chỗ chị nói sao, nơi vừa có tiền còn có người đẹp?"

Thu Từ Hàn nhìn quanh studio tràn ngập mùi mồ hôi và mùi nước hoa, cái cổ cứng ngắc giống như người máy, một hồi lâu mới quay đầu qua hỏi cô.

Thu Từ Thiện vỗ vỗ bờ vai của cậu, cười hi hi nói: "Chị làm sao có thể lừa em. Người đẹp ấy à, nhìn sang bên kia kia."

Cô tiện tay chỉ chỉ dàn diễn viên đang trốn nắng dưới bóng cây cách đó không xa nói: "Hoàn phi yến gầy, các loại hình người đẹp đầy nhóc, cần loại nào có loại đó."

Nói xong, cô còn đặc biệt chỉ vào vài người trong số đó, người kia eo nhỏ, đương nhiên em có thể bỏ qua cái mặt như bánh vừng kia đi, còn có cô ngực khủng kia kia, có điều em phải tính lược cái miệng giống như lạp xưởng của cô ta ra. Còn người kia khuôn mặt cũng rất được, được rồi, tuy rằng cô ta

đã ngủ với rất nhiều nhân viên hậu cần và chuyên gia ánh sáng ở đây, nghe nói hai ngày nay đang chuẩn bị bắt lấy Phó đạo diễn.

Cuối cùng Thu Từ Hàn cũng mệt mỏi cầu xin: "Đừng nói nữa, xin chị đấy, chị thắng rồi."

Thu Từ Thiện lần này rất có ý tốt mà ngừng lại công việc giới thiệu.

Trong lòng Thu Từ Hàn ngoại trừ hối hận vẫn chỉ có hối hận, cậu nên nghĩ đến, cô gái này làm sao có thể có chuyện tốt cho cậu.

----- Chúng ta trở lại buổi tối hôm trước chút đi --- -----

Từ lúc Thu Từ Thiện bắt đầu làm việc tại tổ kịch, mỗi ngày cô không thể không bắt ba chuyến xe để xuyên qua nửa thành phố, còn phải tiếp tục đi bộ hai mươi phút mới có thể về được đến nhà.

Cho nên trên cơ bản, mỗi ngày về nhà ăn xong bữa tối thì cô bắt đầu rửa mặt rồi lên giường ngủ.

Quy luật sống khỏe mạnh như vậy lại khiến Thang Kiều rơi nước mắt, bà từng tìm Thu Từ Thiện khóc lóc ní non để khuyên cô không cần phải đi làm nữa.

Thu Từ Thiện nhìn Thang Kiều, chỉ cảm thấy mẹ mình ngay cả khóc cũng đáng yêu như vậy. Lúc mẹ cô còn sống trên đời, cô không hiểu được tình yêu của bà, mỗi lần đối với sự quan tâm dong dài của bà đều làm ra vẻ không kiên nhẫn. Nhưng sau khi mẹ cô qua đời thì cô mới hiểu được, trên đời này sẽ chẳng còn có ai quan tâm yêu thương cô như vậy nữa.

Mấy ngày nay Thu Từ Hàn đương nhiên cũng trông thấy Thu Từ Thiện đi đi về về, tuy rằng cậu bắt đầu khôi phục lại chuyện ăn chơi của mình nhưng mấy ngày nay đều do bạn bè hỗ trợ trả tiền. Không cần người khác nói, thể diện của cậu đã không cho phép cậu làm như thế nữa.

Không phải cậu chưa từng nghĩ đến chuyện đi cầu tình với ông nội, nhưng cứ hễ cậu vừa bước vào thư phòng ông nội thì lại bị ông nội kéo đi viết thư pháp đến cả tiếng đồng hồ. Đợi khi cậu gượng gạo đề xuất yêu cầu của mình, ông cụ cũng chỉ đơn giản nói một câu, chỉ cần chị của cháu còn kiên trì thêm một ngày thì việc này vẫn không thể thay đổi.

Thu Từ Hàn không thể hiểu nổi, cậu không biết rốt cuộc ông cụ đã bị cô gái kia bỏ bùa mê thuốc lú gì, lại có thể xem cháu trai đích tôn như cậu không ra gì thế này.

"Này, Thu Từ Thiện," Sau khi Thu Từ Hàn gõ cửa ba lần không thấy động tĩnh, rốt cục nhìn không được đứng trước cửa phòng cô gào lên.

Thu Từ Thiện mơ màng tỉnh dậy, sau đó trèo xuống giường, trời biết mỗi ngày cô phải chuyển mấy chục cân đồ đạc đi tới đi lui ở phim trường, sau đó mỗi lần về nhà lúc ăn cơm ngay cả sức lực cầm thìa cũng không có.

"Chuyện gì?" Thu Từ Thiện không kiên nhẫn đứng trước cửa nhìn người trước phòng mình.

Mấy ngày nay tuy rằng cô không để ý đến Thu Từ Hàn, nhưng từ trong miệng Hứa Kiều Na cũng biết được, mấy ngày nay cậu vẫn cùng với mấy đứa bạn xấu ăn chơi trác táng ở cùng một chỗ.

Cô rất hiểu biết đám người này, tuy rằng nhìn như có nhiều tiền lại hào phóng, nhưng một khi có ai đi ra ngoài chơi mà không mang theo tiền đều bị khinh thường, tuy là mọi người không nói rõ ra, nhưng ánh mắt thôi cũng đã đủ để giết chết kẻ đó. Mấy ngày hôm trước còn tốt, chỉ sợ ngày hai ngày Thu Từ Hàn đã càng ngày càng không dễ chịu được rồi.

Mất đi hậu thuẫn tiền tài trong nhà giống như cá mập mắc trên cạn, chỉ còn vỏ bẻ ngoài mà thôi. Thu Từ Thiện đương nhiên biết cậu không chống đỡ được vài ngày, cô đang chờ đợi cho con cá này mắc câu.

"Rốt cuộc chị muốn thế nào mới có thể buông tha cho tôi?"

Thu Từ Thiện cố gắng đuổi đi ý nghĩ buồn ngủ trong đầu, làm cho bản thân tỉnh táo chút, im lặng cười cười, sau đó mới từ tốn nói: "Từ Hàn, em cảm thấy em có năng lực lãnh đạo một tập đoàn lớn sao?"

Thu Từ Hàn nhú nhú mày, tuy rằng đại bộ phận đàn ông đều có một loại tự tin kiêu ngạo, nhưng tuổi của cậu bây giờ vẫn chưa có đủ tự tin để trở thành người lãnh đạo của cả một tập đoàn.

"Không thể chứ gì," Thu Từ Thiện thân nhiên nở nụ cười, có điều khi cô bắt gặp nét khó chịu trên mặt Thu Từ Hàn thì có lòng tốt an ủi: "Đương nhiên chị cũng không thể. Cho nên chúng ta chỉ có thể làm những việc trong khả năng của mình."

"Việc gì?" Thu Từ Hàn mang theo cảnh giác nhìn về phía cô.

Thu Từ Thiện nhìn em trai đáng yêu của mình bằng ánh mắt của bà ngoại soi nhìn cô bé quàng khăn đỏ, nói: "Trong vòng hai tháng em phải kiếm được hai ngàn đồng."

Đuôi lông mày của Thu Từ Hàn hơi nhú lên khiến đôi mắt vốn hoa đào lại thêm vài phần phong lưu, ngay cả Thu Từ Thiện đều không thể không thừa nhận thẳng thắn chết tiệt này đúng là có vốn liếng để kiêu ngạo.

"Nếu em có thể làm được như vậy, chị sẽ đem tất cả mọi thứ của em trả về cho em, bao gồm thẻ tín dụng, biệt thự, đương nhiên còn có mấy chiếc xe thể thao bánh chọc của em nữa."

Thu Từ Thiện chuyển đề tài, có chút nghiêm khắc nói: "Có điều em phải tự mình kiếm được hai ngàn đồng, không được cầu xin sự giúp đỡ từ bất kì ai, em đi chuyển gạch cũng được, đi làm việc vặt cũng tốt, tóm lại là em phải tự mình làm kiếm tiền, hơn nữa ăn cơm ở nhà cũng phải đóng tiền sinh hoạt phí."

"Chị phải nhấn mạnh thêm một việc nữa, trong quá trình đi làm không được để lộ ra tin tức mình là người của nhà họ Thu, không được dựa vào thân phận của bản thân để kiếm tiền, bằng không đánh cuộc này lập tức hủy bỏ."

Thu Từ Hàn ngay cả suy nghĩ cũng không suy nghĩ một chút đã nói: "Được, thành giao."

Thu Từ Thiện có thiện ý nhắc nhở cậu: "Em không sợ bản thân sẽ thua sao?"

Ai ngờ người đối diện lại kiêu ngạo nói: "Còn lâu tôi mới thua."

Thu Từ Thiện bĩu môi, không nói gì nữa, đã có người tự mình đưa một tấm chi phiếu trống cho cô điền, như vậy cô đương nhiên sẽ không khách khí.

Đợi lúc Thu Từ Hàn muốn xoay người rời đi, Thu Từ Thiện đột nhiên gọi cậu lại nói: "À, đúng rồi, ở chỗ chị vừa hay có một công việc, không biết em có hứng thú không?"

Vì thế từ lúc đó Thu Từ Hàn bắt đầu cuộc sống ở phim trường.

Bạn đang đọc truyện *Đã Đảo, Bạch Liên Hoa!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Trong lúc Thu Từ Thiện nhìn Thu Từ Hàn cách đó không xa đang một đút hơi chuyển đồ này nọ thì Hà Minh Châu lại lái xe vào hướng nội thành.

Chiếc xe mới này của ả là chiếc Mini cooper, thuộc loại cao cấp nhất, là quà tặng Thu Vi Toàn mua cho ả dùng để đi làm. Lúc ả vừa nhận được món quà này, Thu Từ Thiện còn tức giận đến nỗi quậy tung ở nhà một trận.

Vốn Thang Kiều cũng đã đáp ứng đợi sau khi cô thi đại học xong, sẽ mang cô đi chọn một chiếc Maserati (một hãng xe thể thao nổi tiếng của Ý). Nhưng mà ai ngờ, sau khi thi đại học xong, Thu Từ Thiện giống như thay đổi hoàn toàn. Không chỉ không đề cập qua chuyện mua xe, mà ngay cả thói quen thường ngày cũng đều thay đổi.

Trước kia, hai chị em nhà họ Thu chỉ biết vung tiền như rác, chỉ biết chọc cho bố mình tức giận. Mỗi lần bố tức giận như vậy thì cô ả sẽ chủ động đi an ủi bố, thậm chí còn có thể giúp bố tìm lí do để đi hẹn hò với mẹ ả.

Nhưng bây giờ Thu Từ Thiện càng ngày càng thông minh, không chỉ đi tìm ông nội làm nể dựa, mà thậm chí cả bố cũng không làm gì được được nó. Lúc ả ngẩng đầu nhìn thấy cái trán bị băng gạc của mình, trong lòng liền thấy căm hận không nói nên lời.

Tuy rằng sau chuyện này bố đặc biệt đưa cho ả một cái thẻ, để cho ả tự do mua những món đồ mình yêu thích.

Nhưng trong lòng Hà Minh Châu lại cảm thấy càng thêm không cam lòng, Thu Từ Thiện cái gì cũng không làm, lại có thể hàng tháng quẹt thẻ trải qua cuộc sống xa xỉ. Tuy rằng Hà Minh Châu chỉ thấy qua tủ quần áo của Thu Từ Thiện một lần, nhưng quần áo hàng hiệu bên trong đã chiếm cứ hơn nửa tủ đồ rất lớn, mà tủ quần áo của ả căn bản không thể gọi là tủ quần áo, gọi là một nơi để thử đồ thì đúng hơn vì nó gần như trống rỗng.

Lại nghĩ bản thân bị đánh một trận nhục nhã như vậy mới có thể lấy được một cái thẻ. Đương nhiên Hà Minh Châu nhanh chóng đi kiểm tra số tiền trong tài khoản, mười vạn, ha ha, thật đúng là một khoản tiền lớn.

Tuy rằng Thu Vi Toàn đối xử tốt với mẹ con Trương Tuyết Vân, nhưng cũng không cho bọn họ nhiều tiền lắm, thứ nhất vì ông ta sợ mất hụt một khoản tiền lớn sẽ bị ông cụ phát hiện. Thứ hai, là vì năm đó Trương Tuyết Vân và Thu Vi Toàn được xưng là một đôi thật lòng yêu nhau, cho nên lúc hai người ở chung, bà ta đâu chịu nhận tiền của Thu Vi Toàn.

Mà đã là tình yêu chân thật thì đương nhiên tiền tài đều như rác rưởi, nếu anh cho tôi tiền thì đó chính là lãng phí tình yêu của tôi đối với anh, kết quả là sau đó Thu Vi Toàn liền thật sự cho Trương Tuyết Vân rất ít tiền, nhưng đương nhiên trang sức châu báu thì ông ta đưa cho Trương Tuyết Vân không ít.

Có điều bây giờ ngẫm lại ả cảm thấy khinh bỉ cái gọi là chân ái của nữ sĩ Trương Tuyết Vân, ả hối hận vì năm đó mẹ mình là tỏ ra là một đóa hoa sen trắng như vậy.

Cho đến khi Hà Minh Châu chạy xe vào trong tiểu khu, mấy suy nghĩ linh tinh trong đầu mới chậm rãi tiêu tán.

"Mẹ ơi, con về rồi," sau khi ả dùng chìa khóa mở cửa, liền nhìn quanh phòng kêu to một tiếng.

Đây là một căn hộ hơn 150m2, chiếc đèn chùm trên trần phòng khách có thể soi rõ ảnh ngược bóng người, toàn bộ gian phòng trang hoàng vô cùng mới.

Nhưng Hà Minh Châu cứ đứng ở cửa một hồi, mới chậm rãi thở dài một hơi.

Nhiều đây không đủ, rất không đủ. Mỗi lần về lại đây, ả đều đã nghĩ đến căn biệt thự độc lập của nhà họ Thu, chỉ riêng diện tích ở hậu hoa viên thôi đã lớn hơn căn nhà này, càng không cần nói ngay lối cửa chính còn có một dòng suối phun nho nhỏ.

Biệt thự nhà họ Thu được thiết kế thuần phong cách Baroque Châu Âu (1), khắp nơi có thể thấy được các hoa văn chạm trổ, đủ các kiểu trang trí, ả thích nhất là cách trang trí mặt tường bằng thủy tinh của một căn phòng ở lầu hai, mùa xuân khi ánh mặt chiếu vào mà được ngồi ở bên trong đọc sách hoặc là làm việc gì đó quả thực là giấc mộng của ả.

Nhưng mà con tiện nhân Thu Tử Thiện kia, sau khi nhận thấy ả có ý thích gian phòng đó thì nó liền khóc nháo không cho bất luận kẻ nào tiến vào căn phòng đó, còn tuyên bố đó là căn phòng của riêng mình. Người trong nhà chỉ coi nó là con nít, nên đương nhiên đồng ý thỏa mãn yêu cầu nhỏ này của nó.

Nhưng việc này đối với ả mà nói thì không phải là việc nhỏ.

Ả đã bị bắt buộc tha cho thân phận đại tiểu thư nhà họ Thu, vì sao ngay cả một căn phòng ả cũng không có thể có được. Dựa vào cái gì? Đến tốt cùng dựa vào cái gì, nói cho cùng thì ả mới là Đại tiểu thư chân chính của nhà họ Thu.

"Minh Châu, con ngăn người ở cửa làm gì," Trương Tuyết Vân từ trong phòng đi ra liền trông thấy con gái đang đứng ngăn ngor ở cửa.

Lúc này Hà Minh Châu mới lấy lại tinh thần.

Trương Tuyết Vân có hơi bất mãn hỏi: "Con bé này cũng đã bị thương thành như vậy rồi, còn không chịu ở nhà họ Thu dưỡng thương cho tốt, hoặc là mỗi ngày lượn qua lượn lại trước mặt ông cụ một cái, xem trong lòng ông cụ còn không áy náy hay sao."

Hà Minh Châu vừa nghe mẹ mình nói như vậy thì uất ức trong lòng lập tức tuôn trào, nhưng một giọt nước mắt cũng không hề chảy ra giống như bình thường, có thể thấy được nước mắt của tiểu thư hoa sen trắng cũng rất quý giá, chỉ để chảy ở nơi cần chảy thôi.

"Sao con phải ở lại nơi đó để tự tìm mất mặt chứ, đừng nói ông nội, mà giờ ngay cả bố cũng không nhắc lại chuyện này."

Trương Tuyết Vân thấy con mình như vậy cũng không tiện nói nhiều, chỉ kéo ả lại hỏi: "Chuyện mẹ kêu con nói với bố con, rốt cuộc là con đã nói hay chưa?"

Đương nhiên Hà Minh Châu biết chuyện Trương Tuyết Vân đang nói là chuyện gì, nhưng nếu để bố thừa nhận thân phận thực sự của mình hình như cũng dễ dàng, đến lúc đó ả cũng không phải gánh lấy danh nghĩa con gái nuôi của nhà họ Thu mà sống nữa.

"Thật ra hai ngày trước khi con bị thương, bố có đề cập đến chuyện này, nhưng sau này bố cũng không nhắc đến nữa. Con sợ là bố có nói với ông nội nhưng ông nội không đồng ý."

Trương Tuyết Vân vốn còn đang bảo trì khí chất phu nhân nhưng khi nghe con gái nói như vậy thì đột nhiên đứng bật dậy từ sofa, bà ta cá giận nói: "Không được, như vậy tuyệt đối không được. Bố con cũng đã đồng ý với mẹ, nhất định sẽ lấy lại thân phận cho con. Con mới chân chính là Đại tiểu thư của nhà họ Thu, dựa vào cái gì mà hai đứa tiện chủng do con tiện nhân kia sinh ra lại có thể mang danh phận Tiểu thư Thiếu gia của nhà họ Thu kia chứ. Ông già chết tiệt kia cũng thật không công bằng, đều là tiểu thư nhà họ Thu, gia sản nhà họ Thu chắc chắn phải cho con một phần mới đúng."

Mấy lời này mà để cho người bên ngoài nghe được chắc người ta cười đến rụng răng luôn mất, một đứa con gái do một kẻ thứ ba sinh ra há thể đánh đồng cùng với con của vợ chính thức sao?

Nhưng Hà Minh Châu tự nhiên là vạn phần đồng ý với lời nói của mẹ mình, có điều ả còn nói thêm: "Cũng may bố đối với con còn có áy náy, mà giờ con đang làm việc ở công ty, ngay cả những người có cấp bậc cũng không thể bày ra sắc mặt với con."

Lần này Trương Tuyết Vân rất vừa lòng gật gật đầu, bà ta kéo tay Hà Minh Châu nói: "Con làm vậy rất đúng, con phải biểu hiện thật tốt ở công ty, chỉ cần con đứng vững vàng gót chân thì không cần phải sợ hai chị em đó. Mẹ thấy Thang Kiều kia sinh ra hai đứa tiện chủng, chính là hai đứa trời sinh phá của. Đến lúc đó đem ra so sánh, đừng nói bố con coi trọng con, mà ngay cả ông nội cũng phải tự mình mời con vào cửa."

Trương Tuyết Vân trái một câu tiện chủng phải một câu tiện chủng phun ra, khí chất của người đàn bà chợ búa đều bại lộ hoàn toàn, điều này làm cho Hà Minh Châu cả ngày tiếp xúc với quý phu nhân chân chính có chút không quen.

Huống chi, hai chữ tiện chủng này thật ra lại càng thích hợp với Hà Minh Châu hơn.

"Mẹ à, con phát hiện gần đây hai chị em nhà họ Thu kia đều thay đổi, con sợ bọn họ thay đổi tốt lên, lúc đó bố sẽ..." Hà Minh Châu cắn môi nói ra lo lắng của bản thân.

Trương Tuyết Vân thân nhiên cười, an ủi nói: "Đức hạnh của người sao có thể thay đổi bất thường, trước hết con cứ quan sát bọn nó, chắc chắn sẽ có

lúc bọn nó chán nản. Còn việc cấp bách trước mắt là làm cho nhà họ Thu thừa nhận thân phận của con. Dù sao con cũng sắp tốt nghiệp đại học rồi, còn phải tìm nhà chồng thật tốt mà gả."

Hà Minh Châu nghe thế cũng có phần sốt ruột, tuy rằng những năm gần đây bên cạnh ả quả không hề thiếu nam sinh theo đuổi. Nhưng ả đều cảm thấy rất chướng mắt mấy người đó, chỉ là những người gia thế bình thường nên đương nhiên ả sẽ không quan tâm.

Nhưng vấn đề ở chỗ, con em thế gia làm sao có thể coi trọng một người mang thân phận con gái nuôi như mình, ả cũng đã ở lâu trong xã hội thượng lưu, tự nhiên biết ánh mắt các quý bà khi chọn dâu có bao nhiêu soi mói.

Trương Tuyết Vân tự tin nói: "Mấy ngày nay mẹ sẽ kêu bố con qua đây một chuyến, thổi gió bên gối một phen. Vừa hay hai chị em bọn nó sắp vào đại học, đến lúc đó khẳng định sẽ làm tiệc chúc mừng, chúng ta liền thừa dịp tiệc mừng này khiến nhà họ Thu thừa nhận thân phận thật sự của con."

Cuối cùng Trương Tuyết Vân lại an ủi Hà Minh Châu, bảo ả đừng sợ, hết thảy đều đã có bà ta.

Tuy rằng Thu Từ Thiện luôn luôn bận bịu trong phim trường, nhưng chuyện liên quan đến hai mẹ con Hà Minh Châu thì không hề buông tha dù chỉ một chút.

Đương nhiên nghề nghiệp nào cũng sẽ có chuyện môn của nó, liên quan đến nghề nào thì phải mời chuyên gia của nghề đó. Muốn nói đến kinh nghiệm đối phó với loại sinh vật kẻ thứ ba này đương nhiên phải hỏi Đại tiểu thư Hứa Kiều Na.

"Cậu muốn tìm thám tử tư sao?" Sau khi nghe Thu Từ Thiện nói xong, Hứa Kiều Na hơi nghi hoặc hỏi.

Thu Từ Thiện cũng không muốn lôi ra chuyện xấu trong nhà, nhưng vừa nhớ đến kiếp trước Hứa Kiều Na vì giúp đỡ cô mà cuối cùng cũng không có được kết cục tốt, liền nhin không được cảm thấy thân thiết hơn với cô nàng. Đây là đứa bạn chân chính của mình, cho nên cuối cùng cô vẫn cắn răng nói ra sự tình.

"Ông trời ơi, ả Hà Minh Châu kia lại là con gái riêng của bố cậu, bố cậu giấu người cũng kín thật," Hứa Kiều Na nghe đến người bố của Thu Từ Thiện được xưng là người chồng hoàn mĩ thế mà lại có con riêng, liền nhất thời cảm thấy chuyện nhà mình cũng không phải là lớn lắm.

"Cho nên nói, bố cậu là tiểu nhân, bố mình là ngụy quân tử," nói chuyện ở trong điện thoại, Thu Từ Thiện một chút cũng không nề mặt bố của mình, trực tiếp chỉ ra bản chất thật của ông ta.

Nếu nói bản thân Thu Từ Thiện có ưu điểm gì, thì chính là sĩ diện, đương nhiên ông ta không muốn bị người khác phá hỏng cái danh hào người chồng hoàn mĩ này. Đây có lẽ cũng là nguyên nhân ông ta không muốn nhận thức thân phận thật sự của Hà Minh Châu.

Theo cách nói bây giờ chính là, tiện nhân còn già mồm cãi láo.

"Loại chuyện này quả thật còn ti tiện hơn cả chuyện bố mình làm, ít nhất ông ta cũng không đưa con riêng của mình về nhà nuôi nhiều năm như vậy." Hứa Kiều Na khi nhắc tới chuyện bố mình phong lưu cũng chẳng còn cảm giác tức giận gì nữa, vì dù sao ông ta cũng chỉ dám chơi đùa với đàn bà ở bên ngoài mà thôi, chắc chắn không có khả năng dám đưa đến trước mặt mẹ cô.

Nghĩ đến đây, Hứa Kiều Na tự nhiên có thể lí giải được sự tức giận bạn tốt, cô lập tức cam đoan: "Yên tâm, mình là khách hàng thân quen của văn phòng thám tử, kĩ thuật của bọn họ rất tốt, phục vụ chu đáo, thu phí phải chăng, tuyệt đối yên tâm lựa chọn."

Thu Từ Thiện nghe người bên kia luôn miệng quảng cáo, không khỏi hỏi: "Rốt cuộc là cậu đã giúp bọn họ quảng cáo bao nhiêu lần rồi hả? Vốn liếng ngữ văn của cậu hình như cũng không được lưu loát như vậy đâu."

Có điều cuối cùng Thu Từ Thiện vẫn dằn dò Hứa Kiều Na, hiện tại chuyện này mẹ cô còn chưa biết, dặn cô nàng trăm ngàn lần đừng có lỡ miệng mà nói ra.

Đợi sau khi Thu Từ Thiện lấy được số điện thoại, cô bèn lấy ra một cái sim điện thoại khác thay vào. Sim điện thoại này là cô mua cách đây hai ngày ở chỗ bán đồ vật bên ngoài phim trường, cô vốn đã sớm nghĩ tới chuyện này.

Kiếp này, cô nhất định phải bóp chết cái mầm móng nguy hiểm Hà Minh Châu kia từ trong trứng nước.

Cho dù sau này có phải xuống địa ngục, cô nhất định phải lôi hai mẹ con này xuống cùng.

(1): Baroque (Ba Rốc) là một phong cách nghệ thuật bắt nguồn từ Phục Hưng Ý, sau đó lan ra khắp châu Âu và cả những thuộc địa ở Tân thế giới cho tới cuối thế kỷ 18. Nghệ thuật Baroque được đánh dấu bằng cuộc cách mạng ở thế kỷ 17 và mở đầu cho thời kỳ Khai Sáng. Baroque này nở rộ và phát triển nhờ các nhân tố là nhà thờ, hoàng gia và tầng lớp thị dân.[1]

Nghệ thuật Baroque phát triển ở nhiều nơi thuộc châu Âu. Một trong những trung tâm lớn nhất là xứ Flandre, vùng đất ngày nay bao gồm Bỉ, Hà Lan và một phần nước Pháp. Rất nhiều họa sĩ Baroque nổi tiếng sinh sống ở xứ Flandre: Peter Paul Rubens, Rembrandt... Đây cũng là một thời kỳ hoàng kim của vùng đất này.[1]

Nghệ thuật Baroque cũng không chỉ gói gọn trong hội họa. Nó phát triển cả trong điêu khắc, âm nhạc, kiến trúc, văn học..

Bạn đang đọc truyện *Đã Đảo, Bạch Liên Hoa!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Trên bàn cơm tất cả mọi người đều yên lặng cảm thừa, đương nhiên vẫn thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn người đối diện đang vui đầu ăn cơm.

Sau khi Thu Tử Hàn ăn xong chén cơm thứ hai, lập tức đem bát đưa cho người làm đứng sau lưng, nói: "Phiền bới giúp tôi một chén cơm."

Thang Kiều lập tức đau lòng không thôi, vội đứng lên tự tay bưng một chén trước mặt đưa qua, đau lòng nói: "Con trai, ăn từ từ thôi con, cẩn thận nghẹn."

Bữa trưa nay ở phim trường lúc nhìn thấy cơm hộp mà cậu ghét bỏ, cậu liền phát giận không chịu ăn, nhưng đến buổi chiều cậu bắt đầu hối hận. Dù sao công việc của cậu là công việc thuần lao động chân tay, giống như một đứa ngốc đem đạo cụ dòi qua dòi lại, hoàn toàn không có một chút hàm lượng kỹ thuật.

Thu Tử Hàn nhìn người đối diện từ đầu tới cuối vẫn im lặng, không khỏi oán giận nói với Thang Kiều: "Mẹ, mẹ không biết cơm ở cái nơi rách nát kia có bao nhiêu khó ăn đâu, đó quả thực là cơm dành cho heo ăn."

Nói xong, cậu còn khiêu khích nhìn thoáng qua Thu Tử Thiện, dù sao giữa trưa hôm nay cô một chút cũng không hề lãng phí ăn hết toàn bộ hộp cơm kinh khủng đó.

Thu Tử Thiện buông đũa xuống, cầm lấy cái thìa sứ bắt đầu chậm rãi ăn canh. Bộ dáng khi ăn canh của cô thực tao nhã, nhưng là tốc độ cũng không hề chậm, chỉ một lúc mà non nửa bát canh đã không thấy tăm hơi bóng dáng.

Lúc này, cô mới buông cái thìa, nhìn qua Thu Tử Hàn đối diện nói: "Ăn không lời ngủ không nói, chú ý lễ nghi trên bàn ăn của em."

"Còn có, đừng có phàn nàn dài dòng như con gái nữa."

Đợi sau khi Thu Tử Thiện rời khỏi bàn ăn, Thu Tử Hàn mới bắt đầu gào ầm lên: "Ông nội, ông xem thái độ của chị ta kia, ông xem chị ta chính là dùng cách này đối xử với cháu."

Ông cụ Thu vẫn luôn ngồi ở vị trí chủ vị không lên tiếng, nhìn cháu trai lúc này đang tức giận, chỉ trầm giọng hỏi một câu: "Trưa nay Thiện Thiện và cháu ăn một dạng cơm giống nhau sao?"

Lần này Thu Tử Hàn không nói gì nữa, nếu ngay cả ý tứ này của ông cụ mà cậu còn không rõ thì cậu thật sự rất ngu xuẩn. Ông cụ tuy rằng không nói rõ, nhưng ý chính là đang nói cho bản thân cậu biết, nếu Thu Tử Thiện cũng ăn cơm giống hệt như của cậu, thì cậu không có lý do gì để oán trách cả.

Vừa nghĩ đến ở trong lòng ông nội, chính mình ngay cả đứa con gái như Thu Tử Thiện cậu cũng không bì nổi, Thu Tử Hàn liền nhận không được hóa bị phân thành muốn ăn, nhưng trong lòng lại càng thêm không phục. Lần này bất kể như thế nào cũng không thể bị thua Thu Tử Thiện nữa.

Hà Minh Châu đem này một màn thu vào đáy mắt, sự lo sợ trong lòng càng thêm lớn hơn. Vốn là hai chị em Thu Tử Thiện thường không ở nhà, bữa tối luôn luôn chỉ có ả cùng ông nội và bố mẹ, nhưng mà hiện tại hai người này đều đột nhiên chuyển biến...

À phải làm sao bây giờ? Nháy mắt trong đầu Hà Minh Châu hiện lên vô số ý niệm, ả nhất định không thể để cho Thu Tử Thiện cướp đi sự yêu thích của bố, ả mới là đứa con gái mà bố yêu nhất.

Đợi sau khi bữa ăn kết thúc, Hà Minh Châu chủ động vào phòng của Thu Tử Hàn, quan tâm hỏi: "Hàn Hàn, công việc của em rất vất vả sao?"

Thu Tử Hàn vốn cũng có quan hệ tốt với Hà Minh Châu, nhưng sau lần cãi nhau giữa ả với Thu Tử Thiện ở nhà, hai người cũng không còn thường xuyên nói chuyện nữa.

Cho nên Hà Minh Châu tự nhiên không muốn để cho cậu em trai này hoàn toàn hướng về Thu Tử Thiện, dựa vào kinh nghiệm tự tin bách chiến bách thắng của bản thân khi đối phó với đàn ông, ả tin tưởng bản thân có thể thi triển mưu kế khiến cho cái tên ngu ngốc này lại hướng về ả.

Nhưng Thu Tử Hàn chỉ thản nhiên nói câu, tốt, cũng không một lời gì.

"Vậy đến tốt cùng là hai người đang làm việc ở đâu a, còn làm cho thần bí như vậy, ngay cả chú dì cũng không nói cho biết nha?" Hà Minh Châu nói chuyện thích dùng các loại trợ từ mang giọng điệu như: 'À', 'Nha', 'Đi' trên cơ bản trong mỗi câu đều có dùng.

Trước kia cậu thật không có cảm giác gì, dù sao Thu Tử Hàn ra ngoài ăn chơi thì bên người đều có các cô gái thích làm nũng như vậy, nhưng mấy ngày nay trong phim trường tiếp xúc với nhiều cô gái rõ ràng thẳng thắn, nên cậu bắt đầu cảm thấy cái giọng điệu nói chuyện như vậy quá mức quái dị.

Vì thế cậu lạnh nhạt nói: "Cũng chẳng phải chỗ gì thần bí, không nói cho bố mẹ là vì không có gì hay để nói mà thôi."

Thấy Thu Từ Hàn lạnh nhạt như thế, Hà Minh Châu cắn môi, lộ ra bộ dáng chực khóc, cuối cùng vẫn còn do dự nói: "Hàn Hàn, có phải em đang giận chị hay không?"

Thu Từ Hàn sừng sốt, cậu tức giận với chị ta khi nào?

Hà Minh Châu trông thấy thần sắc sừng sốt Thu Từ Hàn, mà vốn khí chất của ả là nhu nhược, lúc này sắc mặt hơi hơi tái nhợt, đôi mắt vô tội tròn to, nói lại nói ả vẫn dùng hàm răng cắn môi dưới, điều này làm cho người ta cảm thấy hơi chút lớn tiếng với ả cũng sẽ dọa sợ ả: "Ngày đó nếu không phải chị chọc Thiện Thiện tức giận, khiến em ấy và bố ẵm ẵm một trận lớn thì cũng sẽ không khiến bọn họ chiến tranh lạnh tới bây giờ. Điều là do chị không tốt, điều tại chị, lần sau nhất định chị sẽ bình tĩnh nói chuyện, không bao giờ chọc Thiện Thiện tức giận nữa, Hàn Hàn, em cũng đừng tức giận với chị nữa có được không?"

Thu Từ Hàn ngẩng đầu, nhưng lại lấy một loại biểu tình cùng ánh mắt kỳ quái nhìn Hà Minh Châu.

Hà Minh Châu thấy thế, càng thêm nhu nhược hỏi: "Hàn Hàn, làm sao vậy, có phải chị lại nói sai cái gì rồi không?"

Trong lòng Thu Từ Hàn quá mức kinh sợ rồi, thậm chí có một giây cậu cảm thấy cậu thật sự không hiểu biết gì về phụ nữ. Ngày đó khi cậu đứng nhìn cuộc tranh cãi, Hà Minh Châu cũng lắm chính là nói một câu nói, vốn trong suy nghĩ của cậu lúc đó, ả hoàn toàn bị hai người Thu Từ Thiện và bố khắc khẩu nên bị tai bay vạ gió lên người.

Đương nhiên sau đó cậu nghe xong lời của Thu Từ Thiện, cẩn thận nghĩ tới cũng cảm thấy Hà Minh Châu đang cáo trạng, vì thế sự đồng tình đối với ả liền giảm bớt. Vì vậy, mấy ngày nay cậu gần như đều không quan tâm gì đến ả.

Nhưng hiện tại ả lại tự đến đây giải thích với cậu, đây đều là lỗi của ả, thế này cũng quá....

Thu Từ Hàn thật sự tìm không ra từ thích hợp dùng để hình dung cô gái trước mặt, cuối cùng cậu đột nhiên nghĩ tới một một từ, hiện tại xem ra rất xứng với ả, Thánh mẫu.

"Chị Minh Châu, tôi muốn tắm rửa, hay là trước chị cứ ở ngoài này nghịch máy tính đi?"

Thu Từ Hàn cảm thấy nếu cậu vẫn còn nói chuyện với Hà Minh Châu thêm phút giây nào nữa thì thế giới quan của cậu sẽ hoàn toàn bị sụp đổ mất.

Người phụ nữ này rất CMN Thánh mẫu quá đi, dứt khoát là Thánh mẫu chuyển thể rồi.

Hà Minh Châu thi triển công phu trên người Thu Từ Hàn nhưng lại không có được kết quả như mình hi vọng. Cho nên đương nhiên ả lại phải suy nghĩ tìm biện pháp khác.

"Cái gì, anh nói mấy ngày nay Thiện Thiện đang ở trong đoàn làm phim《Đại Đường phi ca》 hả?"

À để cho lái xe trong nhà là Tiểu Phương vụng trộm theo dõi Thu Từ Thiện, Tiểu Phương trước kia vẫn lái xe đưa Thu Từ Thiện đến trường, nhưng cô xưa nay luôn giờ tính tình đại tiểu thư, rất khó hầu hạ, cho nên Tiểu Phương có nhiều bất mãn với cô.

Mà thân phận của Hà Minh Châu khá phức tạp, người làm của nhà họ Thu đều dùng một loại thái độ khách khí không xa không gần đến đối đãi với ả. người làm, lái xe trong nhà đối với Thu Từ Thiện thì hoàn toàn tôn kính, nhưng đối với ả cũng chỉ dùng một loại khách khí xa lạ.

Cho nên Thu Từ Thiện có thể không nhìn những người này, nhưng Hà Minh Châu lại cẩn thận đối xử với bọn họ. Tuy rằng bọn họ đều cảm tiền lương từ nhà họ Thu, nhưng nếu bọn họ muốn cho ai đó qua không tốt, thì người đó liền thật sự gặp được các loại vấn đề. Bởi vậy lúc Thu Từ Thiện đang học lớp 11, trong nhà Tiểu Phương có xảy ra chút chuyện, Hà Minh Châu liền trăm phương ngàn kế thu mua lái xe Tiểu Phương này.

Rất nhiều chuyện của Thu Từ Thiện đều là từ Tiểu Phương nói cho ả, sau đó ả lại lơ đãng ở trước mặt bố nhắc tới, thế này mới làm cho ấn tượng của bố đối với Thu Từ Thiện càng ngày càng kém.

Cho nên lần này, ả lại để cho Tiểu Phương vụng trộm đi theo chị em Thu Từ Thiện, xem bọn họ đến tới cùng ở nơi nào, đang làm gì?

Nhưng hiện tại khi nghe được tin tức này, ả lập tức bị chấn động.

Ả vẫn nghĩ đến hiện tại bố không có ý định đưa hai chị em bọn họ vào công ty, nhưng mà giờ bọn họ lại đang ở trong đoàn làm phim Đại Đường phi ca, chẳng lẽ đây là do bố an bài?

Ả nắm chặt di động trong tay, đứng tại cửa cầu thang nhưng trong lòng một trận sợ hãi, ả vẫn nghĩ đến bản thân một ngày nào đó tiến vào công ty, rồi biểu hiện xuất sắc để cho bố quang minh chính đại thừa nhận thân phận của mình.

Nhưng nếu Thu Từ Thiện cũng đến công ty làm việc và được trọng dụng, như vậy cho dù có biểu hiện tốt đến thế nào nữa thì cũng có ích gì?

Không được, à không thể để cho đứa con gái đó lại một lần nữa hủy đi chính mình, à đã muốn đoạt lại vị trí Đại tiểu thư nhà họ Thu, à không thể lại làm cho đứa con gái đó ngồi lên đầu mình được.

À muốn cho tất cả mọi người đều biết ai mới chân chính là Đại tiểu thư nhà họ Thu.

Sau khi à bung cafe vào văn phòng Thu Vĩ Toàn, đầu tiên là làm nũng một phen, theo sau lại hơi lo lắng nói: "Ba, Thiện Thiện bọn họ ở bên ngoài cũng không biết chịu khổ như thế nào đâu, con vừa nghĩ đến thì liền đau lòng."

Thu Vĩ Toàn nghe à quan tâm đến hai chị em Thu Từ Thiện như vậy, không khỏi cao hứng nói: "Con làm chị nhưng cũng không thể cưng chiều hai đứa nó như vậy được, còn trẻ chịu chút đau khổ thì đã làm sao, con xem năm con học đại học còn không phải cũng làm công việc phát truyền đơn trên phố hay sao."

Nói xong, trong mắt ông ta liền lộ ra đau lòng, lại tiếp tục nói: "Bố biết, mấy năm nay để con và mẹ con phải chịu ảm ức, con yên tâm, bố nhất định sẽ để con chân chính làm người nhà họ Thu."

Sau khi ra khỏi văn phòng chủ tịch, trong lòng Hà Minh Châu liền minh bạch, chỉ sợ đây là do Thu Từ Thiện gạt bố vụng trộm đi đến phim trường.

Thu Từ Thiện muốn làm việc trong đoàn làm phim để lấy lòng bố sao, à cố tình muốn cho tính toán của Thu Từ Thiện thất bại.

Hà Minh Châu lại đột nhiên nghĩ đến Thu Vĩ Toàn nhắc tới chuyện phát truyền đơn, hừ, nếu không biết trước xe của ông sẽ đi qua con phố đó, à làm sao có thể ở trên phố phát truyền đơn.

Có điều làm như vậy lại gọi lên sự áy náy của bố đối với mình, mình cũng vì lần phát truyền đơn đó mới có thể tiến vào trong Trung Vực.

À làm trong bộ phận PR của công ty, chuyên môn phụ trách các đợt tuyên truyền phỏng vấn các nghệ sĩ dưới cờ của công ty. Đương nhiên sau khi một bộ phim bấm máy, cũng sẽ an bài bộ phận truyền thông thăm ban. (dò xét, đề ý đến)

Vốn lần này tham ban cũng không có à, nhưng à lại cực lực xin đi, hơn nữa do thời tiết nóng bức có người không muốn đi, cho nên cuối cùng à cũng được toại nguyện.

Mà lúc à đang chuẩn bị đồ, chỉ thấy đồng sự đi cùng nói: "Minh Châu, chút nữa cô lên lầu 15, lấy trang phục của đoàn làm phim. Nghe nói bộ trang phục này là thiết kế riêng biệt theo định chế Nam Kinh, bởi vì chế tác rất phiền toái, cho nên chậm trễ đến bây giờ mới đến."

Hà Minh Châu thờ ơ trả lời một tiếng.

Đồng nghiệp kia lại nói tiếp: "Lúc cô đi lấy cũng phải cẩn thận từng lí từng lí một, trăm ngàn lần đừng chạm vào. Nghe nói bộ trang phục này được dùng loại chỉ đặc biệt, càng miễn bàn là chế tác rất tinh xảo. Nếu thực là làm hỏng thì ngay cả bỏ cứu cũng không bỏ cứu(*) được."

(*)Bỏ cứu: dùng các biện pháp để uốn nắn, sửa chữa, xoay chuyển tình hình bất lợi; nghĩ cách để khuyết điểm không gây ra ảnh hưởng

Bỏ cứu cũng không bỏ cứu được, những lời này của đồng nghiệp lập tức đánh vào trái tim Hà Minh Châu.

Không bỏ cứu được? Điều này thật sự là quá tốt.

Bạn đang đọc truyện *Đã Đảo, Bạch Liên Hoa!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Đợi lúc xe các cô cùng ký giả đến phim trường, Hà Minh Châu liền mang theo ký giả nhanh chóng đi vào trước. Lại nói, bọn họ đã sớm liên hệ trước với đạo diễn nên đương nhiên biết xế chiều nay sẽ có một cảnh diễn rất quan trọng, là cảnh đại hôn lần đầu tiên của nữ chính.

Vì cảnh diễn hôm nay mà Tổ diễn kịch đã chuẩn bị rất lâu, cố gắng đạt được hiệu quả tái hiện lại hình ảnh thời hoàng kim phồn vinh của Đại Đường cùng khí phách bốn phương tám hướng đến chúc mừng.

Hà Minh Châu an bài phóng viên tại hiện trường chụp ảnh cho nữ diễn viên chính, sau đó à bắt đầu quan sát các nhân viên trong tổ diễn kịch. 《Đại Đường phi ca》là bộ phim trọng tâm của công ty, cho nên sự đầu tư tất nhiên không nhỏ, huống chi cảnh quay hôm nay lại là một cảnh cực kì quan trọng cho nên nhân viên hiện trường đặc biệt nhiều, nhưng à nhìn quanh một vòng đều không phát hiện bóng dáng Thu Từ Thiện cùng Thu Từ Hàn.

Vì thế Hà Minh Châu liền đề xuất muốn đi thăm hiện trường, à là người tâm phúc trước mặt Chủ tịch, mà nhân viên ở đây đa phần đều biết rõ sự tình. Nên dù à không đề cập tới yêu cầu này thì cũng có người muốn leo lên mà nhìn bọ à.

Nhưng sau khi tìm khắp các góc ngách cũng không thấy hai gương mặt mà mình tìm kiếm, à liền kêu "Aiz" một tiếng, trên mặt xuất hiện sự nóng nảy, lập

tức muốn quay trở về.

"Hà tiểu thư, cô làm sao vậy?" Thẩm Hạ là nhân viên bên tổ chế tác, bình thường tuy rằng chỉ là một chân chạy vặt nhưng nắm bắt tin tức cũng rất giỏi, nên đương nhiên cũng biết vị Hà tiểu thư này rất được Chủ tịch yêu thích. Cho nên lúc này khi Hà Minh Châu muốn đi xem xét hiện trường phim, cô ta liền lập tức đề xuất muốn cùng.

Hà Minh Châu vừa tức vừa vội nói: "Có mấy bộ trang phục còn đang ở trong xe của tôi, hôm nay công ty để tôi mang lại đây, vậy mà tôi lại quên mất chuyện quan trọng này."

Thẩm Hạ thấy việc này cũng không có gì khó, vội vàng lấy lòng nói: "Tôi còn tưởng là chuyện gì, không có việc gì, để tôi tìm người giúp cô lấy là được ạ."

"Không tốt lắm đâu, tôi vẫn nên tự mình đi thì hơn, rất phiền toái tới các cô, " Hà Minh Châu ồm ồm nói.

Thẩm Hạ tất nhiên sẽ bỏ qua bất kỳ một cơ hội nịnh bợ nào, vội vàng hỏi thăm chiếc xe của Hà Minh Châu, sau đó nhanh chóng cầm lấy chìa khóa đi qua.

Hà Minh Châu đi theo sau giống như vô ý thức nhìn về phía bên kia, thuận miệng nói: "Nếu không cô bảo cô gái mặc áo trắng kia đi lấy cũng được."

Thẩm Hạ nhìn thoáng qua Thu Từ Thiện cách đó không xa, khẽ cười nói: "Cô biết cô ấy sao?"

Trên mặt Hà Minh Châu mang theo ý cười khéo léo, nói: "Xem như vậy, có điều không quen."

Một câu không quen bên trong bao hàm nhiều thứ lắm, nhiều đó cũng đủ để cho Thẩm Hạ suy nghĩ sâu xa. Rõ ràng cô gái nhỏ làm việc vặt này gặp xui xẻo rồi.

Cuối cùng Hà Minh Châu đứng ở một góc nhìn Thẩm Hạ nhanh chóng đi tới chỗ Thu Từ Thiện.

"Này, này, đúng, chính là cô, cái cô mặc áo sơ mi trắng đó, cô mau lại đây lấy giúp tôi cái này."

Thu Từ Thiện nhìn thoáng qua người phụ nữ có phần kiêu ngạo trước mắt, nhân viên trong tổ kịch chính là những người làm việc vặt, mà cô ở trong tổ kịch lại chỉ là một người làm công việc thời vụ, tự nhiên địa vị càng thấp. Nhưng như vậy không có nghĩa là cô thích người khác dùng loại thái độ này nói chuyện với cô.

Cô khẽ cau mày nói: "Tôi đang phải đem mấy tấm vải đỏ này lên để cho người ta bố trí hiện trường rồi."

Thẩm Hạ vốn đang vội vã nịnh hót, thấy cô nói như vậy liền tròn trĩnh mắt, tức giận nói: "Kêu cô đi thì cô phải đi, nói nhiều lời vô nghĩa như vậy làm gì?"

"Nhưng mấy tấm vải đỏ này bên kia đang cần gấp, nếu không chị giúp tôi chuyển qua đi, tôi sẽ đi lấy đồ cho chị."

Tuy Thẩm Hạ ở bên tổ chế tác không phải là nhân vật to tát gì, nhưng cô ta vẫn đinh ninh là với một nhân viên hậu cần thì mình vẫn có thể dễ dàng sai khiến được, ai ngờ lại bị đốp chát lại như vậy. Vì thế sắc mặt cô ta liền thay đổi, nổi giận nói: "Cô sao lại thế này? Nhân viên hậu cần các người không phải là chân chạy vặt hay sao, kêu cô đi làm việc cô còn kén cá chọn canh, như thế nào, có phải không muốn làm nữa hay không hả. Nếu không nghĩ vậy thì nhanh chóng đi làm đi, tôi không tin tổ kịch thiếu mất một người sai vặt thì không hoạt động nổi nữa."

Thu Từ Thiện cố hết sức chịu đựng, nhưng trên mặt vẫn hiện ra một chút sắc đỏ, sau đó từ từ lan ra giống như nhiễm lên một tầng máu.

Nhưng Thẩm Hạ cho tới bây giờ đều là loại người bỏ đá xuống giếng, cô ta trào phúng nhìn cô gái xấu hổ đỏ mặt trước mặt, ôm cánh tay cao thấp đánh giá rồi khinh thường nói: "Nơi này cũng không phải là nơi cho cô kén cá chọn canh, nếu thực sự làm không nổi thì mau mau rút đi."

Thu Từ Thiện lại muốn phản bác, ai ngờ Tiểu Kha cùng làm với cô trước nay liền chạy nhanh tới nói: "Thiện Thiện, chị Thẩm kêu cô đi thì cô cứ đi một chuyến đi."

Thu Từ Thiện nhìn Tiểu Kha vẫn không ngừng nháy mắt với mình liền hiểu được, tại cái nơi tốt xấu lẫn lộn này vẫn là đừng nên đắc tội tiểu nhân.

Cuối cùng cô hít một hơi thật sâu, tiếp nhận cái chìa khóa trong tay Thẩm Hạ.

Lúc cô ôm cái rương trở về thì cũng gần như không nhìn thấy đường đi rồi. Xe của tổ kịch đều dừng ở cách hiện trường phim rất xa, đi đường lại đây mất gần mười phút.

Cái rương mà cô ôm to gần như che mất tầm mắt của cô, cho nên cô chỉ có thể cúi đầu nhìn đường đi dưới chân.

Gặp trước mặt có một người cô liền nói: "Phiền toái nhường một chút."

Nhưng người phía trước giống như không nghe thấy lời cô nói, ngược lại còn đưa tay đẩy cái rương một cái khiến cả người cô đều lui ra phía sau vài bước.

Thu Từ Thiện vốn đang một bụng lửa giận, lúc này lập tức ném thẳng cái rương xuống mặt đất, hỏi: "Có thể phiền toái nhường cho một chút không, con

đường này không phải của nhà anh."

Đợi đến lúc cô xem kỹ mới phát hiện thì ra có mấy chiếc xe từ bên ngoài lái vào đây, mà ngăn trở Thu Từ Thiện là một người mặc tây trang thẳng thớm. Hắn chỉ quay đầu nhìn thoáng qua Thu Từ Thiện, sau đó hết sức chuyên chú đứng chắn tại chỗ. Mà theo trong mấy chiếc xe có một chiếc xe được mở cửa ra, một người đàn ông anh tuấn đang bước xuống xe.

Dưới ánh mặt trời, Thu Từ Thiện ngẩng đầu nhìn Lạc Ngan, mái tóc của anh dưới ánh nắng mang theo màu nâu sẫm, sợi tóc trơn bóng tựa hồ có thể khúc xạ ánh mặt trời. Tuy rằng biết người đàn ông này được ông trời ưu ái quá mức, nhưng lúc này nhìn thấy đều không thể không thừa nhận, anh ta thật đúng là một người đàn ông quá mức đẹp trai.

Lúc Thu Từ Thiện ở nước ngoài, lần duy nhất cô trả tiền mua tạp chí thì quyển đó lại có ảnh bìa của anh ta. Dáng người anh ta thon dài cao ngất, mặc tây trang màu sẫm cắt may tinh tế, trên mặt mang ý cười ôn hòa, sắc mặt trầm ổn, giống như một công tử phong lưu cận kề.

Rõ ràng, trong cuộc sống thực tế, anh ta cũng đúng là một người cận kề, còn là cận kề trong cận kề.

Thu Từ Thiện đứng ở nơi đó lẳng lặng nhìn, trợ lý của anh ta đi theo phía sau, mà vệ sĩ của anh ta như lâm vào đại địch trái phải hai bên vây quanh anh ta.

Cô khinh thường thấp giọng mắng một tiếng: "Dựa vào."

Đợi lúc cô cong hạ thắt lưng muốn chuyển hướng đi tiếp thì thì trông thấy một đôi giày da tinh tế khéo léo hoàn mỹ đứng ở trước mặt cô, cô ngẩng đầu lên nhìn thì chỉ thấy ánh mặt trời vô cùng chói chang.

"Công chúa điện hạ, cái trang đi tuần sao?" Giọng nam trong trẻo vang lên, tuy rằng không có nghe được thanh âm trào phúng, nhưng nghe như thế nào cũng đều cảm thấy không thích hợp.

Thu Từ Thiện cúi đầu nhìn thoáng qua quần áo trên người mình, áo sơ mi trắng được cô mua với giá bốn mươi đồng ở chợ đêm, mà quần bò đang mặc là cô lục được ở trong tủ quần áo, một chiếc quần không bắt mắt nhất. Còn đôi giày màu xanh lá cây này rất sạch sẽ. Tuy rằng cũng đủ trẻ trung, nhưng lại hoàn toàn không có dáng vẻ tinh xảo khéo léo.

Mà cái này lại càng không hợp với dáng vẻ công chúa gì cả, mà nói chính xác thì, cô thế này ngay cả cái trang thành nha hoàn của công chúa cũng không xứng.

"Ông anh, giúp một tay với," Thu Từ Thiện ngồi trên mặt đất, nói xong lời này, chính cô cũng quần bách.

Đương nhiên, chung quanh yên lặng giống như chết.

Mà ánh mắt trợ lý phía sau Lạc Ngan nhìn Thu Từ Thiện vô cùng kì quái, hiển nhiên vị 'Công chúa' này thật là kinh thế hãi tục, hơn nữa cô còn dùng tư thế ngồi y hệt mấy người nhà quê.

"Thu tiểu thư, mỗi lần gặp mặt cô đều làm cho người ta khắc sâu ấn tượng." Trên mặt Lạc Ngan tuy rằng mang theo chút ý cười, nhưng là thấy thế nào cũng không là cái tươi cười khiến người ta sung sướng.

Nói thật, Thu Từ Thiện có điểm sợ hãi người đàn ông này. Tuy rằng thái độ của anh ta luôn thái độ ôn hòa, nhưng mà cũng quá bí hiểm, anh ta chỉ cần đứng ở nơi đó sẽ làm cho người ta cảm thấy anh ta đã nhìn thấu bản thân mình.

Thu Từ Thiện cũng không muốn suy nghĩ sâu xa ý tứ của người đàn ông này, bởi vì đối với nguy hiểm gì đó, cô luôn luôn không muốn đụng vào, cho nên lựa chọn duy nhất của cô là cách xa anh ta một chút.

Vì thế Thu Từ Thiện từ trên mặt đất đứng lên, tận lực dùng thái độ bình thường nói: "Lạc tiên sinh, có thể phiền toái người của anh giúp tôi một chút được không?"

Lạc Ngan nhìn Thu Từ Thiện đột nhiên trở nên phá lệ đứng đắn, giống như mang theo ánh sáng thần thánh không thể xâm phạm, khoe mẽ anh cong lên, lộ ra cảm thú kinh điển, à không, là tao nhã tươi cười mới đúng.

"Đương nhiên, vì thực nữ phục vụ là vinh hạnh của bọn họ."

Thu Từ Thiện không muốn suy nghĩ vì sao Lạc Ngan lại xuất hiện ở phim trường nơi ngoại thành này, hiển nhiên đây là trong lĩnh vực giải trí, hơn nữa theo cô biết thì ngành này cũng không có bất kì liên quan gì đến lĩnh vực đầu tư của Hoàn Á.

Ở đời trước, cô cũng nghe không ít về công tích vĩ đại của vị này, đương nhiên trong đó có sự kiện anh ta thu tóm xí nghiệp gia tộc của vị hôn thê mình. Lúc ấy tuy rằng mỗi người đều tò mò, nhưng cũng không có ai đủ can đảm đến hỏi lý do. Tuy rằng đối với tất cả mọi người bên ngoài đều lấy cái lí do đang hoàng, cái gì vì sự phát triển tốt của xí nghiệp, cái gì vì sửa sang thật tốt tài sản, nhưng mà ai cũng biết mấy cái lí do đó chỉ là kiếm cớ mà thôi.

Qua một thời gian, mới lộ ra chút tin tức.

Thì ra nguyên nhân vị này thu mua xí nghiệp gia tộc của vị hôn thê chỉ là vì anh ta không thích bị người khác bức bách.

Nếu muốn để Thu Từ Thiện lựa chọn, cô nguyện ý lựa chọn mười tên Dung Trạch và Hà Minh Châu làm đối thủ của mình, cũng không nguyện lựa chọn

một người Lạc Ngan đứng đối diện với mình lúc này.

Càng hiểu biết người đàn ông này lại càng thấy đáng sợ, bởi vì lần gặp mặt tại hội sở Giang Nam khi đó, kỳ thực cũng không phải lần đầu tiên Thu Từ Thiện thấy anh ta.

Lần đầu tiên gặp mặt của bọn họ, đủ để cho Thu Từ Thiện lưu lại rất nhiều rung động, hay nói chính xác hơn là sự sợ hãi.

Hi đường trong phim trường đã được bố trí rất tốt, có thể lập tức quay cảnh đại hôn của nữ chính.

Hôm nay Thu Từ Hàn đã chuyển bảy lần hộp đèn, hết chạy bên này lại chạy qua bên kia, mỗi lần đạo diễn không hài lòng bọn họ lại phải chuyển lại. Cậu ai oán nhìn thoáng qua Thu Từ Thiện bên cạnh, nếu không phải vì đứa con gái này, thì lúc này có khả năng cậu đang ở bể bơi cùng với người đẹp ăn mặc mát mẻ mở party, chứ không phải ở cái nơi chết tiệt này làm chân sai vặt.

"Này, Thu Từ Thiện," Cậu kêu lên một câu.

Chợt thấy có người ở bên kia vội vã chạy tới đây, Tiểu Kha gần như chạy một mạch tới, cô ta vừa nhìn thấy Thu Từ Thiện đã cầm lấy tay cô, vừa thở phào vừa sốt ruột nói: "Thiện Thiện, cô mau mau đi xem đi, chuyện lớn rồi."

"Làm sao vậy?" Trong lòng Thu Từ Thiện lộp bộp một chút.

"Cô vừa rời hỗ trợ chuyển quần áo đó, trong có một bộ giá y, hôm nay quay phim muốn dùng nhưng giờ lại hỏng rồi."

Hai chữ hỏng rồi tuy Tiểu Kha nói không nặng, nhưng cuối cùng lại giống như hai thanh thiết chùy nặng nề mà nện ở lòng của cô.

Phản ứng đầu tiên của cô chính là, làm sao có thể?

Bạn đang đọc truyện *Đả Đảo, Bạch Liên Hoa!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Edit & beta: Hà Phương

Cô vội vàng chạy qua bên tổ phục trang. Trang phục của đoàn phim đều thống nhất để một chỗ, cô nhớ rõ ràng lúc đem rương đồ qua, cô không hề mở ra.

Chờ lúc chạy xuống lầu, Thu Từ Thiện mới nhớ tới bản thân đã phạm một sai lầm trí mạng, tại sao cô lại không mở cái rương kia ra kiểm tra?

Nếu nhận đi giao loại đồ này nên kiểm lại ngay mặt mới đúng, lúc ấy không có ai nhắc nhở cô, mà chính cô cũng hoàn toàn không nghĩ tới điểm này.

"Thế nào, vấn đề nghiêm trọng không?" sau khi Thu Từ Thiện vào phòng mới phát hiện trong phòng không chỉ có đạo diễn, ngay cả nữ chính cùng vai nam chính cũng có mặt ở trong phòng.

Cô vừa đến nơi thì ánh mắt của mọi người liền tập trung trên người cô. Mà Thẩm Hạ giống như tìm được một lối thoát, lập tức nhảy dựng lên chia vào cô nói: "Đạo diễn, chính là cô ta, là cô ta đi lấy. Tôi cũng chỉ nhờ cô ta đi mang dùm rương quần áo, không ngờ cô gái này lại có thể ghi thù vật như vậy, lại có thể xé rách bộ y phục này."

Thu Từ Thiện vốn là không rảnh để ý tới người phụ nữ này, cô chỉ nhìn tới cái bản đạo diễn đang ngồi, trên mặt bản đang bày một cái áo cưới sáng ngời, hoa văn phức tạp tinh xảo, mặc dù không nhìn gần cũng có thể thấy rõ ràng phía trên có một đường rách thật dài, cho dù là ai cũng đều cảm thấy bộ y phục bị như vậy thực là thật là đáng tiếc.

Nhưng làm cho người ta tuyệt vọng chính là vết rách này lại nằm ngay mặt trước của áo cưới, điều đó có nghĩa là dù đạo diễn muốn dùng kỹ xảo để che đi cũng không được.

"Đạo diễn, người gây họa cũng tới rồi, anh nói xem chuyện này đến tột cùng nên làm sao bây giờ?" Tần San San ngồi một bên tức giận hỏi. Nữ diễn viên đối với phục trang đều rất coi trọng, ai cũng đều muốn ăn mặc thật xinh đẹp, mà nghe nói lần này có một bộ phục trang dùng cho phân cảnh quan trọng, được đặc biệt làm theo định chế Nam Kinh, nên cô quả thực là mở cờ trong bụng.

Đến khi cô tận mắt nhìn thấy bộ áo cưới hoàn mỹ thì cô quả thật rất muốn nhảy lên.

Nhưng cô chưa kịp bình tĩnh từ trong vui mừng thì chuyên gia phục trang ở bên cạnh liền hét âm lên.

"Không phải tôi làm, " Thu Từ Thiện vẫn nhìn chăm chăm vào bộ y phục, cái mà cô đang suy nghĩ trong đầu lúc này không phải là tìm cách minh oan cho mình, mà là nghĩ tới thế nào sửa chữa bộ y phục này.

Đám người này đều dùng loại ánh mắt khinh thường mà nhìn mình chăm chăm, chỉ là muốn tìm một hình nhân thế mạng thôi, nhưng cô lại suy nghĩ làm thế nào đền bù đáp sự sai lầm này.

Thẩm Hạ vẫn sống chết nắm lấy Thu Từ Thiện, chị ta nói với người phụ trách nhân sự của đoàn làm phim: "Tổ trưởng Điền, lúc các anh nhận nhân viên trường vụ vào sao không đánh giá cẩn thận một chút, chứ loại người nào cũng vào trong này làm được hay sao?"

Hà Minh Châu vẫn đứng bên ngoài, ả nhìn Thu Từ Thiện bộ dáng tay chân luống cuống bị vây bên trong, đáy lòng vô cùng vui vẻ.

Ả vội vàng đi vào, làm bộ như kinh ngạc nhìn Thu Từ Thiện, che miệng hỏi "Thiện Thiện, sao em lại ở đây?"

Thu Từ Thiện quay đầu liền nhìn thấy Hà Minh châu vận một bộ quần áo bằng vải chiffon, màu vải chiffon xanh giống như tầng tầng đám sương, làm nổi bật lên da thịt trơn bóng trong suốt, thật đúng là giống như một đóa hoa sen trắng gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn.

Thật đúng một đóa hoa sen tốt đẹp.

Vốn là cô còn nghĩ là ai có ý chinh mình, không ngờ ngược lại có người chủ động nhảy ra.

Hà Minh Châu nhanh chóng đi tới ngăn cản trước mặt Thu Từ Thiện, mặc dù nhìn bên ngoài mềm mại tuy nhiên lại có bộ dáng cực kỳ kiên cường, bi tráng giống như Đồng Tồn Thụy xả thân đeo mìn phá hủy boong-ke địch.(*)

(*): (1) Đồng Tồn Thụy (1929 – 25/5/1948) là một vị anh hùng TQ hy sinh dùng thân mình gài mìn phá hủy boong-ke địch

Ả nói: "Thiện Thiện sẽ không làm như vậy, tôi tin tưởng cô ấy tuyệt đối sẽ không làm như vậy, nhất định là có nguyên nhân gì đó."

Những lời này của Hà Minh châu ngược lại rất có tính nghệ thuật, đầu tiên ả nói là tin tưởng Thu Từ Thiện sẽ không làm như vậy, nhưng câu sau đó lại hắt nước bẩn lên người Thu Từ Thiện. Ý tứ của ả đương nhiên là cho dù Thu Từ Thiện làm, thì đó cũng là có nguyên nhân.

Lần này thì hay rồi, ngay cả biện giải cho mình Thu Từ Thiện cũng không làm được nữa, trực tiếp bị định tội.

Tần San San vừa liếc mắt nhìn Thu Từ Thiện vừa liếc nhìn Hà Minh châu, có chút buồn cười nói: "Ồ, trợ lý Hà, cô biết vị này sao?"

Mặc dù bên người cô không ít người đều thích Hà Minh châu. Nhưng Tần San San không thích Hà Minh châu, nguyên nhân quá đơn giản, người từng trải như cô liếc mắt một cái liền hiểu Hà Minh châu là loại phụ nữ nào, loại người như ả lúc nào cũng làm ra vẻ nhu nhu nhược nhược chờ đàn ông đến bảo vệ, nhưng khi ra tay thì lòng dạ đều độc ác hơn so với bất kì ai.

Hà Minh Châu kiên định nói: "Tôi mặc kệ hôm nay chuyện này là ai sai, tôi sẽ toàn quyền phụ trách, tự tôi sẽ báo cáo với Chủ tịch chuyện này. Có sai lầm gì thì sẽ do một mình tôi gánh chịu."

Tần San San cười ha ha, chậm rãi nói: "Trợ lý Hà thật đúng là thâm minh đại nghĩa, chỉ là một việc nhỏ thế này cũng đáng giá báo cáo lên Chủ tịch sao?"

Lần này, không đợi Hà Minh châu nói chuyện, Thu Từ Thiện liền đẩy ả ra. Nãy giờ cô vẫn luôn nghĩ làm cách nào để sửa chữa phục trang, lúc này cô đi thẳng qua lấy phục trang qua xem xét.

Loại vết rách này là do bị kéo rách, là do người này cố ý muốn phá hủy bộ y phục, góc độ của vết rách quá lộ liễu.

Nhà Sản xuất nãy giờ vẫn không lên tiếng, trông thấy bộ dáng cô như vậy liền lập tức quát lớn: "Tôi nói cho cô biết, nếu hôm nay không quay được cảnh này, cô cứ chờ bồi thường tất cả tổn thất đến tầng gia bại sản đi."

"Sản xuất Tường, tôi đã nói rồi..." Hà Minh Châu giống như chỉ sợ người khác không biết hình tượng vĩ đại của ả hay sao đó, vội vàng lại muốn kéo trách nhiệm về phía mình.

Thu Từ Thiện lúc này quay đầu nhìn ả, trên mặt đều là ý lạnh: "Tôi cho là toàn thể giới đều không ngu xuẩn giống như chị? Chị yên tâm, chuyện này là ai làm, trong lòng tôi rõ ràng vô cùng. Chị đừng nói thêm một chữ nữa nào nữa, cũng đừng có tiếp tục tát nước bẩn lên người tôi, tôi sợ đến lúc đó chị làm cách nào cũng không tắm trắng mình được đâu."

"Thiện Thiện, sao em có thể nói chuyện với chị như vậy, chị cũng vì em mà, " Hà Minh Châu giống như bị uất ức vô cùng lớn lao, nước mắt trong nháy mắt tràn ngập trong hốc mắt.

Đương nhiên tất cả mọi người có liên quan trong đoàn làm phim đều có mặt trong phòng, cho nên cuộc đối thoại của hai người hiển nhiên đã đưa tới sự bất mãn thật lớn của họ.

Đầu tiên là Thẩm Hạ: "Cô cho rằng cô là ai à? Làm sai chuyện mà vẫn phách lối như thế, không có mệnh công chúa mà thật đúng là coi mình thành công chúa. Loại người như cô nhất định chính là một con sói mặt trắng."

Nói xong, cô ta liền lên trước lôi kéo tay Hà Minh châu an ủi: "Minh Châu, cô đừng chấp nhặt cùng loại này, cô ta chính là một con sói mặt trắng, không đáng giá để cô đối tốt với cô ta. Chuyện này là do cô ta gây họa, cô cần gì giúp cô ta, cứ để cho cô ta bồi thường đi."

Chuyên gia phục trang bên cạnh cũng không cam chịu, nhàn rỗi nói: "Bộ áo cưới này được làm từ gấm Vân Nam, chỉ chất liệu thôi cũng đã hơn vạn rồi, chưa kể công chế tác nữa. Chỉ sợ cả Bắc Kinh này cũng chưa hẳn tìm được người tới sửa chữa bộ y phục này. Loại hàng này có thể tu bổ khó hơn nhiều so với những xa xỉ phẩm kia."

Mặc dù tính khí của Đạo diễn cũng không tốt và đang bức bối, nhưng cũng không nghe được những người phụ nữ này líu ríu, lập tức không vui nói: "Tất cả các cô đều bớt tranh cãi một chút cho tôi."

"Đạo diễn, tôi mặc kệ, dù sao trang phục không được hoàn mỹ như đã nói nên tôi cự tuyệt quay cảnh này," Tần San San cúi đầu nhìn bàn tay mình, không nhanh không chậm nói.

Đạo diễn nghe xong lời này thì tức muốn xù lông, ông nói: "Làm sao cô có thể nói không quay là không quay, cô có biết vì cảnh này mà người trong đoàn phim đã chuẩn bị bao lâu không, hiện tại cô nói với tôi cô không quay, cô đang đùa tôi đấy à."

"Đạo diễn, không phải là tôi không nể mặt anh, nhưng thực sự là bộ y phục này bị hư hao như vậy thì làm sao tôi quay được? Anh cũng không thể tùy tiện tìm bộ y phục để cho tôi mặc vào đúng không, điều này không phù hợp với những gì ban đầu viết trong hợp đồng đâu." Nói qua cô muốn đứng lên, mà trợ lý phía sau cô gấp gáp muốn can cô lại, nhưng lại không dám.

Vì cảnh này mà tổ diễn đã phải chuẩn bị mấy ngày, giờ chỉ quay là xong rồi, dời một ngày thì phải tổn thất vài chục vạn. Nhưng Tần San San dĩ nhiên không lo, dù sao cũng không phải là tổn thất tiền của cô.

Nhưng Thu Từ Thiện phải thì phải tiếc rồi, bởi vì này mẹ nó đây đều là tiền của nhà cô đấy.

Thu Từ Thiện nhìn Tần San San đang muốn rời khỏi liền lập tức tiến lên, không nhanh không chậm nói: "Cô Tần, bộ phục trang này cũng không phải là tôi làm hư. Nhưng cũng mong cô kiên nhẫn một chút, tôi muốn giải quyết chuyện phục trang này trước, để cô phải mặc tùy tiện cũng không phù hợp với đạo đức nghề nghiệp của một diễn viên."

Tần San San cũng không phải là người có tính tình dễ chịu, cô ta khinh thường nhìn Thu Từ Thiện nói: "Tôi thấy tổ diễn này đúng là loạn lăm rồi, ngay cả một nhân viên trường vụ nhỏ nhỏ cũng dám quơ tay múa chân với tôi. Thật sự cho rằng bố của cô họ Lý đấy à. Y phục này nếu không đến nơi đến chốn, hôm nay tôi còn lâu với diễn."

Nhưng tiếp đó, mặc dù giọng nói Thu Từ Thiện không nặng, nhưng trong lòng mỗi người đều có chút chấn động: "Thật xin lỗi, bố của tôi không mang họ Lý, bố tôi họ Thu. Nếu như cô kiên trì không chịu quay, như vậy tôi cũng chỉ có thể nói cho cô biết, hôm nay một khi cô đi ra cái cửa này, chỉ sợ cô cũng không còn cơ hội trở lại nữa."

Nói xong, Thu Từ Thiện không thêm đề ý đến ai nữa, cô móc điện thoại di động ra bắt đầu gọi điện thoại.

Chờ sau khi điện thoại đầu kia thông, giọng nói của cô lập tức thay đổi thành ôn hòa lễ độ: "Là cô Tùng Diệp phải không ạ? À, tôi là Chris. Là như thế này, ở bên này tôi có một bộ y phục được làm từ gấm Vân Nam mà bị rách rồi, có thể nhờ cô tới xem một chút được không?"

.....

"Đúng, đúng là phục trang, ừm, đặc biệt mời người Nam Kinh định chế, tôi nghĩ chỉ sợ toàn bộ Vân Đô cũng chỉ có cô mới có tài nghệ này thôi."

"Thật sao? Nửa giờ sau cô đến được à, được, chúng tôi chờ cô."

Sau khi Thu Từ Thiện gọi điện thoại xong thì thở một hơi, nghe ý tứ của Tùng Diệp thì dường như bộ y phục này còn có thể cứu chữa.

Lúc cô quay đầu nhìn về phía mọi người thì con người càng phát ra thâm trầm, trong đôi mắt còn thâm thúy hơn cả đêm tối.

"Tốt lắm, hiện chúng ta nên nói đến chuyện một chút, chuyện này, " Thu Từ Thiện cầm bộ áo cưới trong tay giơ lên, giọng nói du dương nhưng ai cũng nghe ra được âm trầm trong đó.

Lần này trong lòng đạo diễn lộp bộp một chút, mặc dù anh ta giao thiệp trong giới thương nhân không tính là nhiều, nhưng là đạo diễn có tài năng. Rất may mắn là chỉ số thông minh của anh ta không hề thua kém kỹ thuật của mình.

"Thu tiểu thư?" Anh ta mang theo một chút nghi ngờ nhìn về phía Thu Từ Thiện, sau khi nhìn thấy cô gật đầu khẳng định liền kiên định cầm tay cô nói: "Cô khỏe chứ."

Một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi lại mang theo thái độ cung kính, đối đãi với một cô gái xem ra chỉ có mười bảy mười tám tuổi, thế nhưng không có một người nào cảm thấy kỳ quái.

Đó là bởi vì tầm quan trọng của gia tộc, bạn chỉ cần bước ra từ một gia tộc lớn thì sẽ có người chủ động khúm núm với bạn, mặc dù bạn còn lâu mới đạt được trình độ như vậy. Mặc dù trong công ty Thu Từ Thiện không đảm nhiệm bất kỳ chức vụ nào, nhưng những người khác cũng không dám vượt quá phận ở trước mặt cô, bởi vì cô họ Thu, cô chính là đại tiểu thư chân chính của Nhà họ Thu.

Sau khi nhìn thấy thái độ cung kính của đạo diễn như vậy, mí mắt buông xuống của Hà Minh Châu như muốn chảy ra chất độc. Đây chính là uy lực của danh tiếng Đại tiểu thư nhà họ Thu, mặc kệ cô có năng lực hay không, đều sẽ có người cung kính đối với cô như vậy.

"Từ đầu tới đuôi, tôi đều không có mở cái rương này ra, cho nên lúc tôi giao cái rương này cho tổ kịch, tôi nghĩ cái rương kia vẫn còn trong trạng thái đóng kín. Tôi nghĩ vị tiểu thư mặc đầm màu hồng kia có thể giúp tôi làm chứng," Thu Từ Thiện chỉ chỉ người đứng cạnh cửa.

Cô gái áo hồng nhạt vừa thấy tất cả mọi người nhìn mình, liền run run môi, hình như muốn khóc lên nói: "Không phải tôi, thật không phải tôi...tôi vừa mở cái rương ra thì bộ quần áo đó đã là cái dạng kia rồi."

"Đừng sợ, tôi đương nhiên tin tưởng không phải là cô."

Sau đó ánh mắt cô vờn quanh gian phòng một vòng, giọng nói hòa hoãn nói: "Chuyện này là ngoài ý muốn hay là do người làm, thật ra thì cũng không khó khăn để điều tra, dù sao ở nơi này của tổ diễn kịch đều có Camera. Hôm nay có ký giả truyền thông ở đây nên tôi không muốn làm ồn chuyện này, chẳng qua tôi sẽ trực tiếp đề nghị bỏ tôi làm rõ chuyện này."

"Dĩ nhiên, tôi cũng muốn cùng cô Tần nói xin lỗi ở đây, vừa rồi tôi nói chuyện có chút quá đáng."

Tần San San thấy Thu đại tiểu thư cũng chủ động cho mình một bậc thang rồi, vội vàng nói: "Không có việc gì, không có việc gì, mới vừa là do tôi quá vọng động rồi."

Hào phóng, thỏa đáng còn thăm mình đại nghĩa, đây chính là ấn tượng mà Thu Từ Thiện lưu lại trong lòng tất cả mọi người, đặc biệt sau nửa giờ, sau khi Tùng Diệp đến, nhanh chóng đưa ra đối sách để sửa chữa bộ áo cưới thì đạo diễn chỉ ước gì có thể quý tạ vị tiểu thư này.

Đạo diễn cho tất cả mọi người giải tán trước, còn anh ta nhanh chóng chuẩn bị cảnh diễn khác, còn cảnh diễn của nữ chính thì lùi lại mấy giờ sau.

Hà Minh Châu tự nhiên không dám nán lâu ở trường quay, dù sao ả cũng không dám khẳng định Thu Từ Thiện có thể tố cáo với ông nội hay không. Nhưng bây giờ ả phải về công ty trước, thọc mạch chuyện này với bố trước cái đã.

"Thế nào, như vậy đã muốn đi sao," ngay sau khi Hà Minh Châu cùng người khác chào hỏi rồi vội rời đi, vừa tới khúc quanh đã nhìn thấy Thu Từ Thiện đang chờ ở nơi đó.

Hà Minh châu nhỏ giọng nói: "Thiện Thiện."

Thu Từ Thiện cầm trong tay một ly cà phê đá lấy từ một người trong tổ kịch, nhìn Hà Minh Châu từ trên xuống dưới, có chút tiếc nuối nói: "Chị cứ như vậy trở về, sợ rằng không đạt tới hiệu quả mà mình mong muốn đâu."

"A, cô làm gì đấy?" Tiếng hét chói tai của Hà Minh Châu truyền ra, đáng tiếc góc quanh này có chút hẻo lánh, tất cả mọi người của tổ diễn kịch đều đang chuẩn bị quay phim nên chẳng có ai đi qua đây cả.

Thu Từ Thiện giơ ly cà phê lên cao, động tác chậm chạp ưu nhã, chất lỏng màu nâu xám từ từ trượt từ đỉnh đầu Hà Minh Châu xuống, rất nhanh liền dính vào lông mi của ả.

"Có phải cảm thấy vừa rồi không hăm hại được tôi liền thấy thực quá không không thú vị, cho nên hiện tại vội vàng đến trước mặt bố tố cáo, chị đã muốn đi tố cáo, thì đương nhiên tôi sẽ thành toàn cho chị. Như vậy trông chị mới có vẻ chị đáng thương chứ sao." Trên mặt Thu Từ Thiện không hiện lên bất cứ biểu hiện gì.

Trên đầu Hà Minh Châu đầy nước cà phê đọng lại, thậm chí có một phần nhỏ đang từ sợi tóc chảy xuống, trông có vẻ cực kỳ buồn cười. Thu Từ Thiện từ từ đến gần ả nhưng lại cố ý giữ vững cự ly cho phép rồi nói: "Có phải vừa rồi rất hồi hộp hay không, cho là tôi thật thay đổi? Ngu ngốc, vậy cũng là giả bộ cho người khác nhìn. Hào phóng là giả bộ cho người khác nhìn, tha thứ dĩ nhiên cũng chỉ là cho người khác nhìn. Cái thế giới này không phải chỉ có chị biết diễn trò đâu, Hà Minh Châu à."

"Chị đã ưa thích giả bộ đáng thương ở trước mặt bố như vậy, vậy thì tôi thành toàn cho chị cho khỏe, chẳng qua tôi thật muốn xem, giả bộ đáng thương có thể giúp chị lấy được thứ mà chị muốn hay không."

Lần này thì Hà Minh châu không có vẻ mặt ai oán như quá khứ nữa, ả kinh ngạc mở to mắt nhìn người đứng trước mặt mình.

Ả thực không ngờ, tại sao Thu Từ Thiện lại làm như vậy, nó lại thật sự không sợ ả đến tố cáo trước mặtbố sao? Nó thật sự không thêm đề ý ấn tượng của bố với nó sao?

"Tốt lắm, chị có thể rút rồi, chớ đứng ở đây chường mắt tôi."

"Kịch hay không? Anh Lạc?" Sau khi Thu Từ Thiện nhìn Hà Minh châu đầu đầy cà phê biến mất trong tầm mắt mình, liền chậm chậm quay đầu nói với người phía sau.

Lạc Ngạn chột một tay vào túi quần, giọng nói cực kì nhạt: "Cô Thu, như tôi từng nói, mỗi lần gặp mặt cô đều có thể khiến người ta khắc sâu ấn tượng."

Bạn đang đọc truyện *Đã Đảo, Bạch Liên Hoa!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Edit&beta: Hà Phương

Thu Từ Thiện ung dung nhìn Lạc Ngạn trước mặt, không hề quan tâm hành động "làm ác" bị người ta nhìn thấy. Cô chỉ cười cười: "Chuyện nhà mà thôi, cũng không nhọc đến anh Lạc phí tâm."

Đại khái thì Lạc Ngạn đối với Thu Từ Thiện mà nói, nhiều lắm chính là một người xa lạ gặp mặt vài lần, cho nên cô không bận tâm trưng ra cho anh ta thấy một mặt 'ác độc' của mình.

Hai người cứ đứng nhìn nhau chẳng nói gì, bỗng điện thoại di động trong túi Lạc Ngạn đột nhiên vang lên, hơn nữa tiếng chuông lại là Fur Elise.

(*): "Fur Elise" là một trong những bản nhạc dành cho piano nổi tiếng nhất của Ludwig van Beethoven

Đây cũng quá..., Thu Từ Thiện xấu hổ 囧囧 phản ứng lại.

"Đường Tuyên, không nên dùng loại giọng điệu này nói chuyện với tôi, kinh doanh là kinh doanh, nếu như cậu thật lòng muốn tôi đầu tư vào bộ phim này, như vậy cậu hãy nghĩ tất cả biện pháp để thuyết phục tôi đi." Lạc Ngạn không chút khách khí trả lời với đầu dây điện thoại bên kia.

Rất dễ nhận thấy lời nói của anh rất có lực ảnh hưởng bởi vì đầu kia thật lâu cũng không thấy lên tiếng nữa.

Nhưng lòng Thu Từ Thiện như bị ai đó va thật mạnh một cú, hoặc là nói hiện cả người cô đều có một loại hưng phấn khó tả, Đường Tuyên?

Nếu như cái tên Đường Tuyên này chính là Đường Tuyên trong trí nhớ của cô thì, xem nào, Thu Từ Thiện cố gắng hồi tưởng trong đầu, chuyện xảy ra vào mùa hè năm 2011. Cô phải nghĩ hồi lâu cuối cùng mới nhớ ra, bộ phim Hoa ngữ《 Cùng nhau điên》 công chiếu vào đầu năm đã đánh vỡ kỷ lục doanh thu phòng vé thời điểm đó.

Nghĩ đến đây Thu Từ Thiện gần như muốn ngừng thở, mười lăm triệu phòng bán vé, mười lăm triệu phòng bán vé đấy, vấn đề mấu chốt là thời điểm ban đầu bộ phim này không tìm được nhà đầu tư. Nghe nói vẫn là do Đường Tuyên dựa vào quan hệ, cứng rắn lôi kéo được bốn trăm ngàn.

Thu Từ Thiện không để ý đến chuyện nửa đường cắt đứt người khác đang nói điện thoại, cô cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Người đang gọi điện cho anh có phải là Đường Tuyên, Angs Tang?"

Thu Từ Thiện khắc sâu ấn tượng đối với anh ta không chỉ bởi vì bộ phim điện ảnh của anh ta phá vỡ kỷ lục phòng bán vé, mà bởi vì ngay lúc tất cả mọi người đều cho rằng anh ta sẽ hoàn toàn đi lên con đường thương nghiệp điện ảnh, ấy vậy mà Đường Tuyên lại bỏ ra 2 năm thời gian dốc lòng quay một bộ phim đề tài về kháng chiến chống Nhật có tên《 Phía sau thủ vệ già 》，nhưng cố tình là ở triển lãm điện ảnh quốc tế lại nhiều lần thu hoạch giải thưởng.

Có người nói anh ta là thiên tài, lại có người nói anh ta quý tài, dĩ nhiên cũng có người châm chọc anh ta quá mức toan tính thiệt hơn khi quay phim, không phải là vì tiền thì chính là vì giải thưởng. Có điều bình luận này sau đó liền trở thành bình luận khiến nhiều người cười nhạo nhất, chẳng lẽ người ta đi quay phim chỉ thuần túy là vì nghệ thuật à?

Lạc Ngạn có chút ngoài ý muốn nhìn thoáng qua Thu Từ Thiện, nhưng vẫn gạt đầu một cái.

Sau đó anh lại cùng bên kia nói mấy câu, sau đó cúp luôn điện thoại.

Thu Từ Thiện mang theo vẻ mặt vui mừng rạng rỡ không cách nào che giấu, xin tha thứ cho cô, nếu đột nhiên phát hiện có một mỏ vàng từ trên trời rớt xuống ngay trước mặt mình, thử hỏi cô có thể không vui mừng sao?

"Anh muốn đi gặp anh ta sao?" Thu Từ Thiện chỉ ước gì có thể lập tức lôi kéo ống tay áo Lạc Ngạn, để anh cũng mang theo theo cô đi gặp Đường Tuyên.

Lạc Ngạn có chút kỳ quái nhìn Thu Từ Thiện đang kích động: "Cô thích phim của cậu ta?"

Mặc dù Thu Từ Thiện biết mình đây là bị mười lăm triệu làm cho hưng phấn, nhưng xem ra Lạc Ngạn đã hiểu lầm cô là người hâm mộ rồi.

Thu Từ Thiện gấp gấp đi lên trước, cặp mắt vô tội nhìn chăm chăm vào Lạc Ngạn, giọng nói mang theo vài phần cầu khẩn hỏi "Hiện giờ không phải anh muốn đi gặp Đường Tuyên hay sao, tôi thật sự thật thích anh ấy, vô cùng thích anh ấy, anh có thể dẫn tôi đi gặp anh ấy hay không?"

Đây là lần đầu tiên Thu Từ Thiện dùng giọng nói thiếu nữ này để nói chuyện, tuy cô không phải là người hăm mộ mình tình một cách điên cuồng, nhưng cũng hiểu rõ lúc nào thì nên tỏ vẻ phẫn khích điên cuồng. Tuy rằng giọng nói này khiến cô vô cùng buồn nôn, nhưng vì mười lăm triệu, cô nguyện ý liều mạng.

Trên mặt Lạc không biểu hiện ra cái gì, chỉ nghe anh nói: “Tôi còn tưởng rằng cô sẽ không cảm thấy hứng thú đối với người đàn ông khác đây.”

“Hả?” Thu Từ Thiện hiển nhiên không hiểu rõ mấy lời ngầm này của Lạc Ngan, cô cảm thấy hứng thú với người đàn ông nào?

Nhưng cô chưa kịp hỏi ra lời thì người ta đã gọn gàng xoay người rồi đi.

“Vây rốt cuộc anh dẫn hay không dẫn theo tôi đi gặp Đường Tuyên?” Thu Từ Thiện vội vàng đi theo, cô đã quyết định chủ ý, coi như Lạc Ngan không dẫn cô theo thì sống chết cô cũng theo cho bằng được.

“Không phải cô đang đi theo tôi đây sao?”

Khi Thu Từ Thiện nhìn thấy người mặc quần cộc hoa trước mặt thì đáy lòng lặng lẽ tự an ủi, đạo diễn cũng miễn cưỡng được xem là một Nghệ Thuật Gia.

Nhưng kiếp trước mỗi lần nhìn thấy Đường Tuyên trên tạp chí đều là một bộ dáng tây trang chín chu, vậy mà đời này mới gặp gỡ hần lần đầu lại bị đá kích nặng nề như vậy.

Nhưng rốt cuộc là râu ria trên mặt hần đã bao nhiêu ngày không cạo rồi, còn mái tóc thì bao lâu rồi không được chải chuốt qua hả?

Nơi gặp mặt là bên trong phòng bao của một nhà hàng, trợ lý của Lạc Ngan đã sớm chờ nơi này, còn có hộ vệ đứng hai bên cửa giống như thể đang canh giữ kim cương.

“Angs, cậu đang làm tiêu hao sự kiên nhẫn của tôi với cậu sao?” Ngự khí của Lạc Ngan không quá bình tĩnh, nhưng Thu Từ Thiện lại có thể hiểu được anh. Dù sao không phải là ai cũng có thể mặc áo sơ mi đi bộ dưới tình huống nhiệt độ ngoài trời 38 độ.

Đường Tuyên ngay cả một ánh mắt cũng không để lại cho Thu Từ Thiện, chỉ ném ra túi tài liệu trong tay tới trước mặt Lạc Ngan: “Tuy hiện giờ tôi chưa thể đưa cho cậu một kịch bản hoàn chỉnh, nhưng đây chính là bản phác thảo.”

Thu Từ Thiện nhìn chằm chặp túi giấy màu vàng, cô cảm giác ngón tay mình để trên đầu gối cũng run rẩy, đây chính là kịch bản mang lại doanh thu mười lăm triệu phòng bán vé đó.

Cô chỉ ước gì có thể ngay lập tức đoạt lấy ôm nó vào trong lòng, dĩ nhiên cô cũng biết, một bộ phim muốn thành công thì yếu tố thiên thời địa lợi nhân hòa đều không thể thiếu hụt.

Lúc cô nhìn Lạc Ngan về mặt thờ ơ lạnh nhạt mở túi giấy đó ra, lại thấy anh lấy một loại tư thái khó ưa nhanh chóng quét xem kịch bản, cô ước gì ngay lúc này mình có thể nhảy dựng lên nói cho anh biết, ngu ngốc, đây chính là mười lăm triệu doanh thu phòng bán vé, mười lăm triệu đó, chỉ cần đổi thành 100 đồng tiền giấy cũng có thể biến thành một ngọn núi chôn anh trong đó đó.

Lạc Ngan chỉ là tùy ý liếc nhìn kịch bản rồi để lại trên bàn, anh nói: “Angs, cậu cũng biết tuy rằng Hoàn Á là một tập đoàn lớn có chi nhánh khắp cả nước, nhưng tạm thời tập đoàn chưa tính toán giao thiệp với ngành điện ảnh.”

Đường Tuyên cúi đầu lục lọi hồi lâu trong túi, sau đó mới móc ra một bao thuốc lá, hần từ bên trong lấy ra một điếu thuốc, ai ngờ liền nghe Lạc Ngan mở miệng nói nói: “Có trẻ con ở đây, đừng hút thuốc.”

Thu Từ Thiện không ngờ anh lại có thể nói như vậy, lúc này liền đỏ mặt.

Đường Tuyên nở nụ cười nhẹ, tiếp theo đó là nhìn lên nhìn xuống đánh giá Thu Từ Thiện, sau đó hứng thú hỏi: “Tôi nghĩ tiêu chuẩn của cậu là 34, 24, 36 không phải sao, lúc nào thì thay đổi khẩu vị, bắt đầu thích học sinh trung học rồi?”

34, 24, 36, Thu Từ Thiện cúi đầu liếc mắt nhìn mình, được rồi, cô thừa nhận cách ăn mặc của mình quá phù hợp với tuổi, hoàn toàn che giấu tài nghệ thật sự, thật ra thì cô cũng có B đấy.

Thu Từ Thiện ho nhẹ một tiếng: “Angs, tôi thật sự rất ưa thích phim anh đóng, mỗi một bộ tôi đều xem qua năm lần trở lên. Đây là kịch bản bộ phim tiếp theo sao?”

Nghệ Thuật Gia đại khái đều có một loại phong cách lạnh lùng thờ ơ, đặc biệt là tự nhận trời sanh ta mới là người trên cao, khẳng định Đường Tuyên chính là một trong số những vị này.

Hần mặc dù không đốt điếu thuốc trong tay, tuy nhiên hần không ngừng chuyển động nó giữa ngón tay, hình như hần hoàn toàn không nghe thấy câu hỏi của Thu Từ Thiện, ngay cả một ánh mắt dư thừa cũng không cho Thu Từ Thiện.

Nếu là trước kia Thu Từ Thiện chỉ sợ đã bắt đầu vỗ bàn mắng chửi người, nhưng hiện giờ cô tuyệt đối sẽ không làm như vậy. Ngày trước cô luôn cho mọi thứ đều có được đều là lẽ tự nhiên, tất cả mọi người nên thuận theo cô, coi cô như công chúa. Nhưng nếu không có cái tên Thu Từ Thiện này, vậy cô được cho là gì?

“Nếu tôi thấy thân phận là fan hỏi anh thì anh không cần trả lời cũng được. Nhưng nếu tôi lấy thân phận người đầu tư hỏi thăm thì sao?” Thu Từ Thiện ngồi thẳng người, để cho mình ra dáng tự tin mà không luống cuống.

Lạc Ngạn Bên cạnh nghe vậy quay đầu nhìn cô một cái, có lẽ là không nghĩ tới cô lại có thể nói ra những lời này.

Mà rốt cuộc lần này Đường Tuyên cũng ngẩng đầu lại nhìn cô, chỉ là trong ánh mắt chứa đầy giễu cợt mà thôi.

“Tôi biết nhất định là anh đang nghĩ tôi ăn nói bừa bãi, chẳng qua tôi xin anh tin tưởng tôi...tôi thật lòng thương thức tài hoa của anh. Tôi cũng là một người yêu điện ảnh, chúng ta đều hy vọng giới điện ảnh không ngừng xuất hiện những tác phẩm hay.” Thu Từ Thiện nói xong cực kỳ chân thành, chân thành đến ngay cả chính cô đều tin tưởng cô không phải là vì mười lăm triệu kia mà chính là vì tài hoa của Đường Tuyên, thế nên mới chịu bỏ vốn đầu tư bộ phim này.

“Quay phim không chỉ cần tiền là có thể giải quyết được sự việc sao, có lẽ hôm nay anh không thể lấy được nguồn đầu tư từ chỗ Lạc tiên sinh, nhưng mà tôi có thể bảo đảm với anh, tôi sẽ cho anh thứ anh muốn.”

Lúc này đáng về Đường Tuyên đã có chút hăng hái, chẳng qua hẳn vẫn hỏi về châm biếm: “Em gái nhỏ, em trưởng thành chưa?”

Thu Từ Thiện tự nhiên nhìn ra sự thay đổi trong thái độ của hắn, vì vậy lập tức lại mở miệng: “Quên không giới thiệu cùng anh, Thu Từ Thiện là tên tôi, dĩ nhiên anh chỉ cần nhớ tôi họ Thu là được.”

Lần này trên mặt Đường Tuyên thật sự xuất hiện vẻ ngoài ý muốn.

Trong vòng giải trí nghe được họ Thu, tất cả mọi người đều sẽ liên tưởng đến Trung Vực. Đường Tuyên nhìn kỹ lại cô bé con trước mặt, cô xem ra chỉ có 17 hoặc là mười tám tuổi.

Đúng là Chủ tịch Trung Vực có một hai đứa con một nam một nữ, có điều rất hiếm khi trình diện, cho nên Đường Tuyên cũng không mấy hiểu rõ. Nhưng hẳn lại tin tưởng lời nói của Thu Từ Thiện, bởi vì cô là người do Lạc Ngạn mang tới.

“Nhập ảnh gia Trình Nhiên, người hai lần chụp ảnh cho giải Kim Tượng. Vương Hào cắt nối biên tập, có kinh nghiệm hai mươi năm cắt nối biên tập cũng được người trong giới công nhận là bậc thầy, kỹ sư âm thanh Phùng Tiêu Đông, đã từng có người nguyện ý ra giá trăm vạn tiền lương một năm mời anh ta qua làm, dĩ nhiên còn có rất nhiều những người khác, tôi không thể đề cử hết ở đây được. Tôi muốn nói là, đây không phải là chỉ cần tiền là có thể mời tới những người xuất sắc nhất, nhưng tôi có thể cung cấp cho anh.” Thu Từ Thiện mang trên mặt nụ cười tự tin, đã từng có người nói cho cô biết, nếu muốn lừa gạt người khác, thì trước hết phải lừa gạt chính bản thân mình.

Mà hôm nay cô muốn thuyết phục người khác, như vậy cô phải thuyết phục mình trước.

Thu Từ Thiện dùng tất cả lực chú ý của mình để quan sát nét mặt Đường Tuyên, thậm chí cô bắt chước Lạc Ngạn bên cạnh thấy thế nào về mình, có cơ hội sống sờ sờ bày trước mặt mình, cô không cho phép mình thất bại, bởi vì cô không thua nổi, cũng không muốn thua nữa.

Cô đã từng làm người có quá nhiều thất bại, lần này cô muốn làm người thành công một lần.

“Thu tiểu thư, cô biết không, Vine cũng không phải là người đầu tiên tôi đề nghị đầu tư,” Trên mặt Đường Tuyên rốt cuộc cũng hiện lên sự nghiêm túc: “Bố cô mới là người đầu tiên tôi tìm đến, nhưng ông ta hoàn toàn cự tuyệt tôi.”

“Vậy tôi chỉ có thể nói, ánh mắt của ông ta thật đúng là quá kém,” Thu Từ Thiện nghiêm túc nói ra những lời này.

Sau khi Đường Tuyên nghe xong những lời này liền lộ ra nụ cười đầu tiên từ nãy tới giờ, nụ cười có chút ngây thơ lại có chút phục thù, hẳn cười nói: “Tôi cũng cảm thấy ánh mắt ông ta quá kém.”

Bạn đang đọc truyện *Đã Đảo, Bạch Liên Hoa!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

Edit&beta: Hà Phương

Tận đến khi Đường Tuyên đi rồi, Thu Từ Thiện vẫn còn cảm thấy đầu óc trống rỗng. Cô vừa mới đàm phán thành công một hiệp ước đầu tiên trong cả hai đời sao?

Tuy rằng đời trước Thu Từ Thiện cũng từng tiến vào Trung Vực, nhưng chỉ là vai trò kẻ qua đường, về các vấn đề quyết sách cô đều không được đưa ra ý kiến riêng. Đây cũng là nguyên nhân cô bị Dung Trạch và Hà Minh Châu ra đòn mà không hề có năng lực trả lại.

Cô cảm cốc trà đã muốn nguội lạnh ở trên bàn một hơi uống hết toàn bộ.

"Minh thành công rồi," tuy rằng câu cô dùng là câu trần thuật nhưng trong giọng nói vẫn tràn ngập sự nghi ngờ.

"Chúc mừng cô thành công đoạt từ trong tay tôi một mối làm ăn."

Lúc giọng nói của Lạc Ngan vang lên Thu Từ Thiện mới giật mình, cô lại có thể ở trước mặt đương sự đoạt đi của người ta một mối làm ăn. Tuy rằng thoát nhìn anh ta cũng không tình nguyện lắm với mối làm ăn này.

"Nhưng anh không cảm thấy kịch bản này rất thú vị sao?" Thu Từ Thiện ý đồ phát huy lợi thế biết trước tiên cơ, mở to một đôi mắt sáng ngời lại vô tội, long mi thật dài chớp chớp giống như hai cánh quạt nhỏ, nhưng mà cô chớp mắt một lúc lâu cũng không làm cho Lạc Ngan mấy may động tâm.

"Được rồi, dù sao anh cũng không tình nguyện đầu tư cho anh ta, vậy sao không thuận tay làm cái nhân tình, việc này đối mọi người chúng ta đều là chuyện tốt," giả bộ đáng thương không được, cô đành dùng chiêu khác, đùa giỡn không biết xấu hổ.

Lạc Ngan nhẹ nhàng lắc lắc đầu: "Điều này trên thương trường là điều tối kị, có cái cô có thể đoạt, nhưng có cái ngay cả chạm cô cũng đừng chạm vào."

Thu Từ Thiện mím môi không nói lời nào.

"Có điều những gì cô nói không chỉ đá động được Đường Tuyên, mà còn cả tôi nữa."

"Cô thật sự có bản lĩnh."

Mãi cho đến thật lâu sau, Thu Từ Thiện đều còn nhớ rõ về mặt lúc đó của Lạc Ngan, đó là vẻ mặt mà cô chưa từng nhìn thấy trên bất kì gương mặt của ai, cô không thể miêu tả tỉ mỉ về mặt đó, cũng giống như cô không thể rõ ràng cảm giác của bản thân mình ngay lúc đó.

Có một đôi mắt như thể nhìn chăm chăm bạn, gương mặt tinh xảo như vậy đối diện với bạn, sau đó người ấy nở nụ cười.

Nụ cười mỉm kia chỉ có thể tính một nụ cười nhạt, nhưng lại có thể sưởi ấm trái tim của Thu Từ Thiện, bởi vì dường như thông qua nụ cười ấy cô có thể nhìn thấy được mấy chữ, xinh đẹp cực kì.

Dù Thu Từ Thiện không biết nhưng cũng hiểu được loại hành vi này trong buôn bán chính là tối kị, nhưng cô cũng không hề lo lắng, bởi vì có một loại người tuy rằng đối với bạn không có nhiệt tình, nhưng trong tiềm thức bạn lại nhận thấy được họ đối với bạn khoan dung, do đó cũng không kiêng nể gì.

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ cũng dần gay gắt hơn, kiến trúc cổ kính của quán trà tựa hồ cũng lộ ra mùi gỗ thơm ngát, Thu Từ Thiện đột nhiên nhớ tới đến dường như đã rất lâu rồi không ai dùng ánh mắt mang theo thương thức cùng cổ vũ như vậy nhìn mình.

Kiếp trước trong mắt Thu Từ Thiện chỉ có một Dung Trạch, cô vẫn nghĩ rằng mình và Dung Trạch yêu đương nhau, nhưng cuối cùng cô mới hiểu ra cùng lắm Dung Trạch gặp dịp thì chơi thôi.

Chuyện cũ trước kia đều tại giờ khắc này nảy lên trong lòng, mà gương mặt người trước mắt lại càng thêm tinh xảo, cả người anh phát ra hơi thở mãnh liệt thuộc về phái nam, giống như một tường bối trách cứ hành động của bạn nhưng đồng thời cũng cổ vũ bạn.

Cô nhìn vào khuôn mặt tinh xảo hồi lâu, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng cái gì đều không có nói.

Giống như lời Lạc Ngan đã nói vậy, có cái cô có thể chạm, nhưng có người tuyệt đối đừng dây vào.

"Thu Từ Thiện, rốt cuộc chị đã chạy đi nơi nào?" Ngay lúc Thu Từ Thiện vừa trở về không bao lâu liền trông thấy Thu Từ Hàn thở hổn hển đứng trước mặt mình.

"À, chị gặp được một người quen liền trò chuyện vài câu." Trên mặt Thu Từ Thiện mang theo vài phần lảng tránh.

Thu Từ Hàn thấy bộ dáng cô một chút cũng không thêm quan tâm, lại tức giận nói: "Chị đến tốt cùng là có chuyện gì? Nói một tiếng thì sẽ chết sao? Chị có biết người khác lo cho chị bao nhiêu không hả?"

Thu Từ Thiện thấy bộ dáng sốt ruột của cậu, đột nhiên cảm thấy trong lòng ấm áp, đưa tay ôm cổ cậu làm nũng hỏi: "Người khác là ai, em cứ nói thẳng ra là em lo cho chị là được rồi."

"Ai lo lắng chị, chị là kiểu người sẽ để mình bị thiệt thòi sao, tôi là lo lắng cho người ta sẽ bị chịu thiệt trong nay nỡ hổ phỉ là chị thôi." Thu Từ Hàn không chút khách khí nói.

Nhưng lúc này Thu Từ Thiện đang chột dạ, dù sao lúc trước bọn họ từng có ước định, tuyệt không để lộ thân phận người nhà họ Thu, nhưng cô không nghĩ tới hôm nay mình lại phạm quy trước.

"Thu Nhị Hàn, thực xin lỗi, làm hại em thất nghiệp," Thu Từ Thiện ngượng ngùng nhìn cậu em trai đang ngây ngốc của mình.

Kỷ thực mấy ngày gần đây, cô cũng hiểu được thời điểm Thu Từ Hàn tốt nghiệp cấp ba vẫn chỉ là một thiếu niên ham chơi lêu lổng, cậu bắt đầu đi trên con đường thanh niên cận bã đại khái là lúc học đại học.

Cho nên cô cần tận dụng trong khoảng thời gian này làm cho Thu Từ Hàn hiểu được trách nhiệm trên người mình, lúc trước cô chưa muốn cho Thu Từ Hàn biết chuyện của mẹ con Hà Minh Châu, nhưng xem ra hiện tại đã đến lúc rồi.

"Đi, chị hai đưa em đi ăn đại tiệc," nói xong, cô liền ôm lấy cổ Thu Từ Hàn kéo cậu đi về phía trước, bởi vì chiều cao của cô thua Thu Từ Hàn lại không có mặc giày cao gót cho nên Thu Từ Hàn chỉ đành phải khom lưng mới có thể phối hợp với cô, cậu không kiên nhẫn hỏi: "Chị đi đằng hoàng một chút coi."

Hà Minh Châu bị hất một đầu đầy cafe, tuy rằng ả muốn trực tiếp chạy đến trước mặt Thu Từ Hàn cáo trạng, nhưng ả cũng rất chú ý tới hình tượng của bản thân, nên đương nhiên không muốn lấy hình tượng mất mặt như vậy trở về công ty.

Thế là ả quay về nhà mẹ mình, ả sẽ kêu mẹ gọi điện thoại cho bố để tố khổ, như vậy liền làm cho bố biết Thu Từ Thiện đối đãi với ả kiểu ngạo như thế nào.

Có điều ả còn có chuyện quan trọng hơn cần làm, đợi đến đèn đỏ liền gọi điện thoại, điện thoại

vừa thông liền mở miệng hỏi: "Tôi kêu anh quay video lại anh làm tốt chứ?"

"Anh sợ cái gì? Anh cho rằng Thu Từ Thiện có thể kiểu ngạo đến cuối cùng sao, tôi nói cho anh biết tôi mới chân chính là Đại tiểu thư nhà họ Thu, làm chuyện này cho tốt vào, đến lúc đó tôi trở về được nhà họ Thu, không thể thiếu công lao của anh." Lúc này Hà Minh Châu không hề có tí nào mềm mại nhu thuận thường ngày, giọng điệu lạnh nhạt, trên mặt còn mang theo biểu tình oán độc.

Cuối cùng ả còn không quên cảnh cáo đối phương: "Tôi nói cho anh biết, nếu anh sợ thì đem ảnh chụp đây cho tôi, tôi tự có biện pháp. Nhưng nếu anh dám đem video tiêu hủy, tôi tuyệt đối sẽ khiến anh hối hận."

Ả cho xe dừng lại ở bãi đỗ, sau đó theo thang máy đi lên, vừa vận tình cờ gặp một người phụ nữ cũng với bảo mẫu dắt theo một đứa bé. Người phụ nữ kia vừa thấy ả liền lập tức ghét bỏ đứng nép vào thang máy, mà bảo mẫu kia mới đầu còn chưa kịp phản ứng, người phụ nữ kia thấy vậy lập tức quát lớn: "Cô bị sao thế hả, còn không mau tránh qua một bên, đừng làm cho bảo bối của tôi lây dính mấy thứ không sạch sẽ."

Tiểu bảo mẫu lúc này mới phát giác vị nữ sĩ xinh đẹp đứng trước mặt mình trên đầu dính đầy cafe, lúc này mới nhanh chân đứng nép vào góc giống như bà chủ mình, tận lực rời xa Hà Minh Châu.

Hà Minh Châu từ đầu tới đuôi đều không nói gì, chỉ là bàn tay ả nắm thật chặt lại. Những nhục nhã ả chịu hôm nay đều là do Thu Từ Thiện mang đến, một ngày nào đó ả nhất định bắt con ranh đó quỳ gối trước mặt ả nhận sai. ả nhất định phải đem những nhục nhã mà mình đã chịu đựng trả lại cho nó gấp mấy lần.

"Trời ạ, Minh Châu, con bị sao vậy?" Trương Tuyết Vân cũng vừa đi dưỡng da trở về, hôm nay Thu Từ Hàn muốn tới đây. Nhiều năm như vậy bà ta luôn luôn cho rằng việc bảo dưỡng nhan sắc là điều quan trọng nhất, bởi đàn ông tuy ngoài miệng nói yêu cô nhưng nếu cô thật sự đã hoa tàn ít bướm, còn không phải chờ bị vứt bỏ ả.

Hà Minh Châu cảm tức đá gậy trên chân ra, sau đó bắt đầu giảng sự tình hôm nay cho mẹ mình nghe.

Trương Tuyết Vân nghe xong cũng tức giận đến cả người phát run, nhiều năm qua Hà Minh Châu ở nhà họ Thu trôi qua thật sự rất dễ chịu. Trước kia tuy Thu Từ Thiện hay cùng ả tranh chấp thì cũng lắm chỉ nói miệng thôi, còn động tay động chân thì đây đúng là lần đầu tiên.

"Không được, chuyện này chúng ta không thể cho qua như vậy được," nói xong bà ta liền thì thầm nói ra ý nghĩ của mình cùng Hà Minh Châu. Sau khi mẹ con hai người to nhỏ thông suốt, Hà Minh Châu liền gọi điện thoại cho Thu Từ Hàn.

"Bố, bố ơi, bố mau mau tới đây đi, mẹ có chuyện rồi," giọng nói của Hà Minh Châu vừa vội lại hỗn hển, còn mang âm điệu nức nở, làm cho Thu Từ Hàn đang họp phát hoảng lên.

Ông ta nhanh chóng hỏi thăm tình hình, nhưng Hà Minh Châu chỉ biết rầm rức khóc lóc mà chẳng nói lời nào. Những năm gần đây Thu Từ Hàn cũng chỉ có một mối chân ái này, vì vậy Trương Tuyết Vân cũng là bảo vật trong lòng Thu Từ Hàn. Thế nên ông ta cũng không hỏi thêm gì nữa, cúp điện thoại liền chạy một mạch đến đó.

Chờ đến lúc ông ta tới, vừa mở cửa ra liền thấy Hà Minh Châu tóc tai bù xù, chiếc áo đầm màu xanh biếc dính đầy vết nâu bẩn, mà trên gương mặt còn bị sưng đỏ.

Ông ta còn chưa lên tiếng thì Hà Minh Châu đã lập tức khóc nói: "Bố ơi, bố mau vào xem mẹ đi."

Lúc này Trương Tuyết Vân đang ôm ngực nằm trên ghế sofa, Thu Từ Hàn đi nhanh sang đó rồi lập tức hỏi han ân cần: "Tuyết Vân, em làm sao vậy, không thoải mái chỗ nào, em đừng làm anh sợ."

Trương Tuyết Vân là người rất biết thức thời, không chỉ có làm tri ki của ông ta, mấu chốt là có thể hầu hạ Thu Vĩ Toàn thoải mái lúc trên giường.

Thu Vĩ Toàn kêu bà ta mấy lần, cũng không thấy Trương Tuyết Vân mở mắt. Vì thế ông ta nhanh chóng quay đầu hỏi Hà Minh Châu: "Minh Châu, đây là có chuyện gì?"

Hốc mắt Hà Minh Châu đã đọng đầy nước mắt, lúc này thấy bố quay sang hỏi mình, nước mắt liền tràn mi, ả vừa khóc vừa lắc đầu: "Bố, đều tại con, đều do con không tốt, mới khiến mẹ bị như vậy."

Ngày thường đứa con gái này như cái áo bông nhỏ của mình, nay thấy ả khóc như hoa lê trong mưa, tự nhiên Thu Vĩ Toàn thấy đau lòng không dứt, lập tức an ủi nói: "Con mau nói với bố xem đã xảy ra chuyện gì? Bố biết con luôn luôn nhu thuận."

Mà lúc này Trương Tuyết Vân đầu tiên là khẽ lăm bầm một một tiếng, sau đó mới từ từ mở mắt ra, lúc đôi mắt đẹp trông thấy Thu Vĩ Toàn đứng đó liền hơi hơi phấp phỏng, ngay sau đó cả người cũng bắt đầu chậm rãi run run, bà ta run rồi nói: "Vĩ Toàn, rốt cuộc anh cũng đến."

Nếu Thu Tử Thiện có mặt lúc này thì chắc chắn cô cũng sẽ vì bà vợ bé nhu nhược này mà rơi nước mắt, kỹ thuật diễn xuất có thể giành giải Oscar luôn chứ chẳng chơi.

Thu Vĩ Toàn sở dĩ thích Trương Tuyết Vân một phần cũng bởi vì Trương Tuyết Vân có thể thỏa mãn lòng tự trọng và hư vinh của một người đàn ông.

Trước kia lúc anh cả còn sống, ông ta toàn phải sống dưới bóng râm của anh cả mình, dù rằng lúc đó ông ta cũng hơn bốn mươi tuổi, nhưng tại công ty cũng chỉ là một giám đốc không có thực quyền. Thang Kiều lại hoàn toàn không nhìn ra được sự buồn bực trong lòng ông ta, nhưng Trương Tuyết Vân lại luôn hiểu biết cảm nhận của ông ta.

Trước kia bà ta luôn nói ông ta nhất định sẽ thành công, giờ thì sao, ông ta thực sự trở thành chủ tịch của Trung Vực.

Lúc này đôi mắt Trương Tuyết Vân mờ mịt đăm lẹ, trông thấy ông ta như trông thấy cứu tinh, điều này làm cho trong lòng Thu Vĩ Toàn càng cảm thấy cần thiết phải bảo vệ bà ta.

"Vĩ Toàn, anh đừng nghe Minh Châu nói lung tung. Đều do em không tốt, xuất thân không tốt còn liên lụy đến Minh Châu, làm nó ở bên ngoài chịu áp lực." Trương Tuyết Vân nói xong thì khóc thê lương, bộ dáng vô cùng thống khổ.

Thu Vĩ Toàn vừa nghe Hà Minh Châu bị người ta ăn hiếp thì lập tức trừng hai mắt lên hỏi: "Minh Châu, đến tốt cùng sao lại thế này? Con bị ai đánh, mau nói cho bố biết, bố nhất định sẽ không bỏ qua cho kẻ đó."

Hà Minh Châu đương nhiên sẽ không nói, chỉ một mực lắc đầu. Nhưng Trương Tuyết Vân vừa nãy còn mang dáng vẻ thờ ơ mệt mỏi thì lúc này khóc càng thêm thê lương: "Sao nó dám nói với anh chứ, nó từ nhỏ đến lớn đều thành thật như vậy, liền ngay cả cáo trạng cũng không dám."

Lúc này Trương Tuyết Vân giãy dụa liền muốn ngồi dậy, Thu Vĩ Toàn thấy vậy vội tới nâng bà ta, trách cứ nói: "Trong người em không thoải mái, tốt nhất là nên nằm xuống."

"Vĩ Toàn, em biết anh đối tốt với mẹ con em, nhưng mà em cảm thấy anh cũng đừng nên đến đây nữa. Mấy ngày nay em sẽ dọn dẹp đồ đạc, mang theo Minh Châu rời khỏi nơi này, anh cũng đừng đi tìm mẹ con em làm gì, anh cứ coi như chưa từng có đứa con gái là Hà Minh Châu này." Trương Tuyết Vân nhu nhu nhược nhược nói, nhưng giọng điệu có vẻ rất kiên định.

Thu Vĩ Toàn vừa nghe liền sốt ruột, đây vẫn là lần đầu tiên Trương Tuyết Vân nói ra mấy câu như vậy, ông ta không vui nói: "Trước mặt con cái mà em nói mấy lời hồ đồ gì vậy, chúng ta đều đã là vợ chồng già rồi còn nói gì mà chia tay, không sợ con nó cười cho ư. Huống hồ Minh Châu là đứa con gái mà anh thương yêu nhất, em làm sao có thể bảo anh xem như chưa từng có đứa con gái này."

Trương Tuyết Vân nghe mấy lời tình chân ý thiết của ông ta xong, vẻ giả bộ kiên cường liền lập tức biến mất, bà ta gần như yếu đuối vô lực ngã vào trong lòng Thu Vĩ Toàn, trong miệng còn khóc lóc bi thương kể lể: "Em sợ mẹ con em mà không đi, đứa nhỏ Minh Châu này chỉ sợ ngay cả mạng đều không còn. Anh hỏi con xem vết thương trên mặt từ đâu đến, Minh Châu cũng là chị ruột của nó đấy, thế mà nó cũng xuống tay được."

"Đến tốt cùng là xảy ra chuyện gì?"

Sau khi Hà Minh Châu dưới sự "bức bách" của Thu Vĩ Toàn, "Miễn cưỡng" đem sự tình nói ra, Thu Vĩ Toàn tức đến nổi gân xanh trên cổ đều nổi lên.

Trương Tuyết Vân nhanh tay vỗ vỗ vào lưng ông ta: "Vĩ Toàn, anh đừng tức giận hại thân."

"Cái con tiểu súc sinh đó, sao nó dám đối xử với chị ruột mình như vậy chứ," qua sau một lúc lâu Thu Vĩ Toàn mới từ trong miệng cắn răng nói ra những lời này.

Trương Tuyết Vân vừa nghe trong lòng liền cười lạnh, nhưng trên mặt vẫn mang vẻ bi thương: "Đều do em liên lụy đến Minh Châu, nó vốn nên là tiểu thư nhà họ Thu, vậy mà nay ngay cả cái thân phận đều không có, còn bị em gái ruột của mình hiểu lầm. Đều là do em làm sai."

Thu Vĩ Toàn vốn cũng đã phẫn nộ tới cực điểm, vừa nghe lời này xong lập tức cười lạnh, ông ta nói: "Em nói rất đúng, vốn Minh Châu nên là Đại tiểu thư nhà họ Thu. Trước kia anh thực có lỗi với hai mẹ con em, bây giờ sao có thể tiếp tục sai lầm này được. Đi, Minh Châu, hôm nay bố sẽ chính thức mang con về nhà."

Chương 14

Edit&beta: Hà Phương

Bình thường Thu Từ Thiện đều cùng Thu Từ Hàn ngồi xe bus về nhà, nhưng hôm cũng do cô mà bọn họ bị mất việc, chột dạ cho nên cô phá lệ đề nghị lái xe về nhà.

Đương lúc trên đường về đột nhiên Thu Từ Hàn nói mình rất đói bụng. Không còn biện pháp nào nên Thu Từ Thiện chỉ phải kêu tài xế chuyển hướng đi vào nội thành, đặc biệt mua điểm tâm cho cậu. Thu Từ Thiện nhìn điểm tâm trong tay rồi thận trọng hỏi: "Em hai, em ăn hết không?"

Thu Từ Hàn quay đầu nhìn cô, vẻ mặt ghét bỏ hỏi: "Hoặc là chị kêu tên của tôi, còn không thì kêu em trai, tôi đều không có ý kiến, chứ chị đừng có kêu em hai được không?"

Thu Từ Thiện cười vô cùng ngọt ngào, giọng điệu càng thêm chân thành: "Bởi vì em thứ hai, cho nên mới gọi em là em hai."

Cô còn cố tình kéo dài hai chữ kia.

Cuối cùng ngay cả bác tài đều nhịn không được cười ra tiếng, nói: "Tình cảm của hai chị em cô cậu tốt thật đấy."

"Ai, ai cùng người như thế có quan hệ tốt, " Thu Từ Hàn mặt đỏ lên, khẩu khí không tốt lập tức cự tuyệt.

Tuy rằng đoàn phim không ai dám khai trừ bọn họ, nhưng cũng không dám giao việc cho bọn họ nữa. Sau khi thân phận bị lộ ra ngoài ánh sáng, cũng đồng nghĩa với việc hai người phải chấm dứt công việc trong đoàn phim.

Cũng may cô đã thuyết phục được Đường Tuyên, coi như là chính thức tìm được ưu thế cũng như phương hướng trong chuyện trùng sinh. Công ty nhà họ Thu lại là công ty giải trí, cô đều biết rõ những bộ phim truyền hình và điện ảnh thành công trong tương lai là những bộ nào hơn bất kì ai.

Thu Từ Thiện càng nghĩ càng vui vẻ, đây giống như là đã biết trước được kịch bản, cô chỉ cần dựa theo tin tức đã biết chọn lựa ra cái có lợi nhất cho bản thân. Chỉ cần cô có thể đứng vững gót chân, thu thực quyền Trung Vực vào trong tay, như vậy cô sẽ không bao giờ phải e ngại loại nhế con nhảy nhót như Hà Minh Châu nữa.

"Chị đến phòng bếp nhìn xem canh đã hâm nóng lên chưa." Hồi nãy cô về mang theo một phần canh, giờ cần hâm lại.

--- -----

Khi cô bung bát đi ra vừa vận trông thấy Thu Vĩ Toàn vội vàng từ bên ngoài tiến vào.

Cô liền tươi cười, hỏi: "Bố, bố có muốn uống..."

"Bốp", âm thanh cái tát giống như bị phóng đại vô số lần vang lên trong phòng khách, tay Thu Từ Thiện vẫn còn bung cái bát, ánh mắt có chút tan rã, mà chữ 'canh' cuối cùng cũng bị cô cắn chặt răng không thốt ra.

Cô chính là muốn hỏi, bố có muốn uống chút canh không thôi.

"Mày là cái đồ tiểu súc sinh, tao coi như hoàn toàn nhìn rõ mày, sao mày có thể đối xử với chị ruột của mình như vậy?" Thu Vĩ Toàn không thèm để ý câu nói vừa rồi của Thu Từ Thiện, chỉ phồng mang trợn má chỉ vào mũi Thu Từ Thiện nằng.

Thang Kiều vốn còn đang nhàn nhã hỏi han Thu Từ Hàn thì vô cùng bất ngờ khi thấy Thu Vĩ Toàn vừa về đến liền quăng cho Thu Từ Thiện một bạt tai.

Thu Từ Hàn nhanh chóng đặt bát xuống rồi lập tức đi qua. Cậu nhìn bên má trái Thu Từ Thiện đã muốn sưng lên, lập tức nổi đóa lên hỏi: "Bố, bố làm cái gì vậy?"

"Mày hỏi nó xem, xem rốt cuộc nó đã làm chuyện tốt gì?" Giống như sợ chưa đủ, Thu Vĩ Toàn nói xong còn muốn giơ lên tay phải, nhưng lần này Thu Từ Hàn lại lập tức bắt được tay ông ta.

"Cho dù chị của tôi có chỗ nào không đúng đi chăng nữa, nhưng người làm bố như bố sao có thể ra tay đánh người?"

Lúc này Thang Kiều cũng chạy lại, bà vén mái tóc của Thu Từ Thiện ra sau tai, nhìn thấy gò má sưng đỏ của cô, dù Thang Kiều có giỏi nhẫn nhịn thế nào đều không thể nhịn được: "Thu Vĩ Toàn, có chuyện gì anh cứ trút lên người tôi đi, anh đừng có mà đánh con gái của tôi."

Thu Từ Thiện chậm rãi ngẩng đầu, cô vẫn luôn biết người cha này luôn yêu thương Hà Minh Châu hơn mình rất nhiều, những gì đã trải qua ở kiếp trước đã khiến cô không dám ôm chút hi vọng ảo tưởng nào, nhưng dù không kỳ vọng thì đó cũng là cha ruột của cô kia mà.

Nhìn cha của người khác thấy con gái của mình bị ức hiếp thì liền lấy mạng ra mà bảo vệ, mà cha của cô lại không phân biệt tốt xấu đánh cô. Quả nhiên, không có chờ mong mới không có thất vọng.

"Cho dù ông đánh tôi, cũng phải cho tôi một lý do chính đáng chứ, " Thu Từ Thiện lạnh lùng nói, một khi thật sự không còn ôm hi vọng nữa, tâm thật sự có thể cứng rắn giống như tảng đá.

Thu Vĩ Toàn bị con gái dùng ánh mắt xa lạ nhìn mình thì thấy gai mắt khó chịu, trong lòng lại càng thêm kiên định ý nghĩ của mình, ông ta nhìn người đứng đối diện mình, sau đó lờ Hà Minh Châu đang đứng phía sau ra, nói: "Mày còn hỏi vì sao? Mày đánh chị mình ra nông nổi này mà mày còn dám xem như không có chuyện gì."

Thu Vĩ Toàn nhìn Hà Minh Châu luôn cúi đầu không dám nhìn thẳng, lại nhìn Thu Từ Thiện khí thế mười phần trước mặt, lập tức quát: "Mày quỳ xuống cho tao, xin lỗi chị mày, cầu xin nó tha thứ cho mày."

Thu Từ Thiện dùng ánh mắt trào phúng nhìn Thu Vĩ Toàn, giọng điệu lại không tốt: "Quỳ xuống? Là quỳ chị ta hay là quỳ ông? Có điều trước khi quỳ, tôi có thể hỏi một câu sao? Hà Minh Châu người này tính là cái gì vậy?"

Lúc Trương Tuyết Vân vẫn khóc kể bản thân mình làm liên lụy Hà Minh Châu, hơn nữa Thu Vĩ Toàn cũng hiểu được mình đã để Hà Minh Châu chịu ách, nay nghe được Thu Từ Thiện thờ ơ nói như vậy, sẵn con tức trong người liền giận dữ hét: "Sao mày có thể nói Hà Minh Châu như vậy, nó là chị ruột của mày, thế mà lại dám xuống tay với chính chị ruột của mình, xem tao phải đánh chết cái đứa không biết lớn nhỏ như mày."

Thu Từ Hàn lập tức khiếp sợ nhìn Hà Minh Châu, câu không phải nghe lầm chứ? Chị, chị ruột?

Nhưng Thu Từ Thiện lại phản ứng trước cậu, giọng nói của cô bình tĩnh lại mang theo vài phần sắc bén: "Tôi không có chị ruột, mẹ tôi chỉ sinh hai người là tôi và Thu Từ Hàn, tôi chỉ có một em trai ruột mà thôi."

"Được, được, được, mày lại dám cãi chày cãi cối, tao nói cho mày biết, từ hôm nay trở đi Minh Châu chính là chị của hai đứa mày, nó là con gái của tao thì phải là chị ruột của tụi mày." Thu Vĩ Toàn cảm thấy bản thân nói đến hào khí ngất trời.

Hà Minh Châu vẫn im lặng không nói gì, lúc này cuối cùng cũng mở cờ trong bụng, đợi nhiều năm như vậy á chung quy vẫn chưa chiếm được sự thừa nhận của bố. Giờ ngay tại trước mặt Thang Kiều, tại trước mặt Thu Từ Thiện, rốt cuộc á cũng được bố mình thừa nhận.

Từ hôm nay trở đi, á có thể chân chính trở thành tiểu thư của nhà họ Thu.

Á phải khắc chế chặt hai tay của mình, mới có thể đè nén được không phát ra tiếng cười. Tâm nguyện nhiều năm nay của á rốt cục cũng được đền bù, từ giờ trở đi, không còn ai dám xem thường á nữa.

Thu Từ Thiện nhìn người đàn ông trước mặt, ông ta có thể đứng trước mặt người vợ kết tóc của mình, không chút do dự nói ra mấy lời bại hoại như vậy, có thể thấy được thật ra địa vị của mẹ cô trong lòng ông ta chả là gì cả.

Ngón tay Thang Kiều vẫn luôn run rẩy, phải nói là toàn thân của bà đều đang phát run, cho dù bà có ngốc đi chăng nữa thì vẫn luôn cảm giác được. Bà vẫn luôn cảm thấy cách mà chồng mình đối xử với Hà Minh Châu không đơn giản, nhưng qua nhiều năm như vậy, bà lại chưa từng nghe chồng nhắc tới chuyện nhận nó. Cho nên bà vẫn luôn lừa mình dối người rằng cùng lắm thì cũng chỉ là một đứa trẻ đáng thương, mà chồng mình chỉ xem phần nhu thuận của nó mà thương tiếc thôi.

Lần này, Thu Từ Hàn rốt cục mở miệng, cậu cắn răng nói: "Bố, bố đang nói cái gì hồ đồ vậy, Hà Minh Châu là người mà nhà chúng ta nhận nuôi, làm sao có thể là chị ruột của tụi con được."

Thu Vĩ Toàn bị con trai hỏi vậy thì nói không nên lời, dù d mặt ông ta có dày đến đâu đi chăng nữa cũng không thể trước mặt con trai mình nói toẹt ra rằng, đây là con riêng do bố cùng với kẻ thứ ba sinh ra đây.

Nhưng ông ta vẫn cương quyết nói: "Con đừng hỏi nhiều, con chỉ cần biết rằng Minh Châu là chị ruột của con, trước kia không phải con thích Minh Châu nhất sao, từ giờ trở đi liền thân càng thêm thân."

Thu Từ Thiện nghe xong lời này chỉ cảm thấy muốn ói ra.

Đây xem như là lời của một người cha nói với con trai của mình sao? Để cho con trai ruột của mình cùng con riêng thân càng thêm thân?

Thu Từ Hàn cũng vất bỏ dáng vẻ cà lơ phất phơ thường ngày, lúc này cậu cũng cứng rắn nói: "Bố, mẹ con còn ở đây, bố cũng đừng đùa loại chuyện như vậy. Chị của con nói rất đúng, chị ấy chỉ có một người em trai là con, mà con cũng chỉ có một mình chị ấy là chị ruột thôi."

Lúc này Thu Từ Hàn đã không còn là cậu thiếu niên không kiềm chế được, thân thể cao lớn che chắn trước người Thu Từ Thiện và Thang Kiều, giống như một cây đại thụ cao ngất.

Thu Từ Thiện vẫn luôn hy vọng em trai mình có thể trưởng thành, nhưng lấy phương thức như vậy để trưởng thành lại rất tàn nhẫn. Cô rất hiểu loại tư vị

này, cho tới nay đều tưởng rằng đó là người cha người chồng tốt, đột nhiên lại phát hiện ông ta lại có một đứa con riêng còn lớn hơn cả mình. Mà ông ta còn dám đem đứa con riêng đó vào nhà nuôi dưỡng ngay dưới mắt mọi người trong nhà.

Thu Vĩ Toàn thấy con trai con gái ngoan cố, liền nổi giận mắg: "Tao nói cho mày biết, mày đừng có mà học chị mày ngỗ nghịch tao, bằng không tao liền..."

Ai ngờ Thu Từ Thiện đang bị Thu Từ Hàn chấn ở sau người đột nhiên đẩy cậu ra, đối mặt với Thu Vĩ Toàn lạnh giọng hỏi: "Ông làm cái gì? Ly hôn với mẹ tôi? Đuổi tôi và Thu Từ Hàn ra khỏi nhà, để cho đứa con hoang này cùng bà mẹ tiểu tam của chị ta vào cửa hay sao?"

Thu Vĩ Toàn lúc nào cũng đề ý sĩ diện, đây cũng chính là nguyên nhân ông ta chưa muốn nhận thức Hà Minh Châu, nhưng bây giờ nghe chính miệng con gái nói ra chuyện xấu của mình trước mặt mọi người, ông ta thế nào cũng không nhẫn được.

Hà Minh Châu luôn im lặng lại đột nhiên phịch một tiếng quỹ xuống, thanh âm đầu gối va chạm sàn đánh vào màng tai mỗi người.

Chỉ thấy ả hơi hơi ngẩng đầu, lộ ra hai má sưng đỏ, ánh mắt vừa tuyệt vọng vừa buồn đau: "Di ơi, con biết nhiều năm như vậy di vẫn đối xử với con như con ruột, con cũng thật lòng coi gì là mẹ con. Con cũng chỉ muốn quang minh chính đại kêu một tiếng bố mà thôi, con cũng chỉ muốn một gia đình mà thôi, con cầu xin di, cầu xin di."

"Nhiều năm như vậy, con chỉ có thể tro mắt nhìn bọn Thiện Thiện kêu bố, mà bản thân con chỉ có thể ở trong lòng nhỏ giọng kêu thầm, di ơi, cho dù di nắg con cũng được, đánh con cũng được, con thật sự chỉ muốn một người bố mà thôi."

Cho dù Thang Kiều là người không có tâm cơ, lúc nghe xong lời này cũng tức muốn ngất xỉu, bà run rẩy nói: "Ý của cô thì tất cả tội lỗi đều là của tôi, là tôi khiến cho cô không có nhà, nhưng cô phải biết chính mẹ cô mới là người chen chân vào gia đình tôi chứ?"

"Con cầu xin di, cầu xin di, di đừng trách bố, " nói xong, ả liền muốn đập đầu. Thu Vĩ Toàn thấy con gái đã khúm núm đến như thế, mà ba người đối diện vẫn mang vẻ mặt lạnh nhạt như vậy. Thu Vĩ Toàn lập tức cảm thấy, quả nhiên trong nhà này cũng chỉ có Hà Minh Châu là người nhà của ông ta.

Vì thế ông ta đau lòng lập tức tiến lên nâng Hà Minh Châu dậy, biểu tình trên mặt thật giống như Thang Kiều làm ra tội ác tày trời gì với ả không bằng.

Thái độ của ông ta quyết tuyệt: "Tôi mặc kệ các người là nguyên ý cũng được, không muốn cũng được, Minh Châu vẫn là con gái của tôi. Đợi lần kỉ niệm ba mươi năm thành lập tập đoàn, tôi sẽ tuyên bố với mọi người tin tức này."

Thu Từ Thiện bị tức đến bật cười, ông ta đây là khẩn cấp muốn rút đài chức Chủ tịch của Trung Vực sao? Đòi ngay trong lễ kỉ niệm thành lập tập đoàn, trước mặt mọi người tuyên bố có con gái riêng, rốt cuộc Trương Tuyết Vân đã dùng biện pháp gì để tẩy não của ông ta vậy, lại có thể trở thành ngu xuẩn đến mức này?

Ông ta đây là ngại mình đã làm chức Chủ tịch này quá lâu chẳng?

Bạn đang đọc truyện *Đã Đảo, Bạch Liên Hoa!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Edit & beta: Hà Phương

Không đợi cô phản ứng lại thì Thang Kiều đột nhiên lung lay muốn ngã xuống.

"Mẹ, mẹ không sao chứ?" Cũng may Thu Từ Hàn phản ứng đúng lúc, nhanh chóng đỡ lấy Thang Kiều.

Thu Từ Thiện cũng sợ hãi nhanh chóng chạy tới chỗ hai người, sau đó hai chị em đỡ Thang Kiều đến sofa trong phòng khách ngồi xuống, Tiểu Hạ vốn đang sợ hãi trốn trong góc phòng cũng mau chóng chạy lại.

"Chị nhanh đi lấy chút nước lại đây, " Thu Từ Thiện lấy đệm dựa đặt phía sau lưng Thang Kiều, rồi phân phó Tiểu Hà.

Thu Vĩ Toàn vốn còn đang mang bộ dáng kiên định, nhưng hiện tại nhìn Thang Kiều bị ông ta làm cho tức muốn xỉu nên nhất thời cũng xấu hổ đứng ở nơi đó không nói gì.

Nhưng Hà Minh Châu cũng không muốn cho qua việc này dễ như vậy, bí mật cũng đã bật mí, về sau ả ở nhà họ Thu đã có bố mình chống lưng cho, vì vậy ả phải thừa dịp này xác định thân phận của mình.

Thế là ả cất giọng mềm nhẹ nói: "Bố, hay là kêu bác sĩ Vương đến xem đi."

Vốn Thang Kiều đang tức đến không thở được, lúc này nàng đang ngồi ở trên sofa thở gấp từng ngụm, giọng nói của Hà Minh Châu tuy nhỏ nhưng cũng

đu để bà nghe thấy.

Bà miễn cưỡng mở mắt, chỉ vào Hà Minh Châu nói: "Hà Minh Châu, cô muốn quang minh chính đại gọi bố sao? Có thể, nhưng phải đợi tôi chết đã."

Tính cách Thang Kiều luôn luôn tùy tiện, kết hôn với Thu Vĩ Toàn nhiều năm như vậy nhưng số lần hai người cãi nhau cũng rất ít. Bà không phải là người cố chấp, năm đó tuy rằng cũng không muốn chồng mình ôm một bé gái không rõ lai lịch về nuôi, nhưng cuối cùng cũng vẫn miễn cưỡng đồng ý.

Thu Từ Thiện biết khi bà thốt lên những lời này chứng tỏ bà vô cùng tức giận.

"Dì ơi, con cũng là con gái của bố mà, dì không thể đối xử tàn nhẫn với con như vậy, dì không thể ích kỷ cướp đoạt quyền lợi được có bố của con như vậy." Hà Minh Châu nói xong đưa tay lên che mặt, trông có vẻ rất thống khổ.

Thu Vĩ Toàn cũng muốn nói chuyện nhưng ông ta thấy Thang Kiều tức giận như vậy thì cũng không dám lên tiếng. Nhưng ông ta cũng đã cam đoan với Tuyết Vân, nhất định để Minh Châu được nhận về nhà họ Thu. Vì vậy nhất thời trong lòng ông ta cũng là vạn phần rối rắm.

Thu Từ Thiện nhìn bộ dáng khó xử của Thu Vĩ Toàn thì chỉ muốn bật cười. Sao cô lại có một người bố như vậy kia chứ, tài cán thường thường không nói, ngay cả tính cách cũng bảo thủ, nghe và tin một bên, cũng chỉ khoái nghe người ta nịnh hót mình mà thôi.

Nhưng Thu Từ Thiện lúc này đây cũng không tính nhẫn, đối với người như thế, hoặc là nhẫn hoặc là ngoan độc.

Hà Minh Châu có thể nhẫn nhịn, ả đã nhịn hai mươi một năm, Thu Vĩ Toàn đều không nhận thức ả về. Còn cô không phải là bạch liên hoa, cũng làm không thể nhẫn nhịn như ả ta được, nếu đã như vậy liền ngoan độc đi.

Lúc Hà Minh Châu vừa định ngẩng đầu nhìn tình hình thì vừa vặn đối diện với ánh mắt của Thu Từ Thiện, ả vừa định dời đi tầm mắt nhưng lại trông thấy Thu Từ Thiện hướng về phía ả mỉm cười.

Thu Từ Thiện đứng lên, chậm rãi đi tới gần ả, cô bình tĩnh hỏi: "Hà Minh Châu, chị muốn làm như những gì chị nghĩ sao, thậm chí quang minh chính đại kêu một tiếng bố sao?"

Hà Minh Châu không nghĩ tới Thu Từ Thiện sẽ hỏi như vậy, có điều ả lại suy nghĩ, thân phận của mình đã xác định, hơn nữa bố lại có ý muốn nhận thức mình về nhà họ Thu, Thang Kiều cho dù có mạnh mẽ cứng rắn cỡ nào cũng không làm gì được.

Xem ra Thu Từ Thiện này cũng không tính rất ngu dại, biết ả trở về nhà họ Thu là một xu thế tất yếu.

Vì thế ả nhu thuận liếc mắt nhìn Thu Vĩ Toàn, sau đó kiên định gật gật đầu nói: "Đương nhiên, bố đối với chị mà nói chính là toàn bộ thế giới. Đây chính là tâm nguyện lớn nhất của chị từ nhỏ đến giờ."

"Phải không?" Thu Từ Thiện vẫn bình tĩnh như cũ, cô thân nhiên cười hỏi: "Như vậy nếu tôi nói tôi đồng ý để chị về nhà họ Thu..."

"Thu Từ Thiện, chị nói cái gì vậy?" Thu Từ Hàn vẫn không lên tiếng nghe vậy lập tức rống lên, đối với cậu mà nói, hiện tại có đánh chết cậu thì cậu cũng đồng ý cho Hà Minh Châu tiến vào nhà họ Thu.

"Em trước đừng nói gì cả, cứ nghe chị nói xong đi đã, " Thu Từ Thiện quay đầu bảo cậu yên lặng.

"Nếu tôi đồng ý để chị vào nhà họ Thu, với điều kiện chị phải ký kết hiệp ước, buông tha quyền thừa kế tài sản nhà họ Thu, chị nguyện ý không?" Thu Từ Thiện nhẹ nhàng mà hỏi ra một câu hỏi không có lựa chọn.

Hà Minh Châu vốn đang đắc ý, lập tức trở nên kinh ngạc.

Dựa vào cái gì, ả tiến vào nhà họ Thu vì muốn có được thân phận Đại tiểu thư tôn quý cùng tài phú, dựa vào cái gì Thu Từ Thiện muốn ả buông tha cho này hết thấy?

Thu Từ Thiện nhìn biểu tình kinh ngạc của ả, bình tĩnh nói: "Không phải chị nói được nhận bố là tâm nguyện lớn nhất của chị đời này sao? Như vậy vì tâm nguyện lớn nhất đời mình, buông tha vật chất, hẳn chị sẽ đồng ý phải không?"

Sắc mặt Hà Minh Châu nhất thời trở nên khó coi.

Hà Minh Châu không nghĩ tới Thu Từ Thiện lại cùng ả chơi chữ, nhưng ả không có cách nào phản bác. Bởi vì ả chính mồm nói, nhận lại bố chính là tâm nguyện lớn nhất của ả, nếu ả nói không đồng ý, thì chính là nói trong cảm nhận của ả thì Thu Vĩ Toàn so ra kém tài phú nhà họ Thu.

Ả hiện tại là nói đúng cũng không được, không nói cũng không được.

Thu Từ Hàn ở phía sau lại cười lạnh một tiếng, tuy rằng lúc này không phải là lúc để cười. Cái cô nàng Thu Từ Thiện này, thời điểm mấu chốt thật rất dùng được, chỉ một lát liền như Hà Minh Châu lộ ra bộ mặt thật.

Hà Minh Châu ngẩng đầu âm ức phản bác: "Tôi cũng là người nhà họ Thu, tại sao không thể đối xử công bằng với tôi?"

Thu Từ Thiện cảm thấy lúc này mình hoàn toàn không tức giận, cô không nhanh không chậm phản bác: "Đầu tiên, nếu tôi nhớ không lầm thì chị mang họ

Hà, khi nào thì biến thành người nhà họ Thu chúng tôi. Tiếp theo, lúc này cũng không phải do tôi bức chế, không phải chính chị nói tâm nguyện lớn nhất của mình là được nhận thức bố hay sao? Muốn nhận thức bố, có thể, vậy ký hiệp nghị. Như thế nào, hay là nhận lại bố không phải là tâm nguyện lớn nhất?"

Sau đó, Thu Tử Thiện mỉm cười nhìn Thu Vĩ Toàn ở bên cạnh: "Ông Thu, lần sau nhìn người thì nhìn chuẩn chút. Có vài người tuy rằng ngày ngày khóc hô chỉ muốn có bố, phải nghĩ coi người ta có thật tâm không. Xem đi, cũng chỉ là một cái giả thiết mà thôi, đã có thể làm lộ ra bản chất thật rồi đấy."

Thu Vĩ Toàn khó khăn liếc mắt nhìn Hà Minh Châu một cái, tuy rằng ông ta tuyệt đối sẽ không đồng ý điều kiện này, nhưng ông ta không nghĩ tới Hà Minh Châu luôn luôn nói lời thề son sắt lại phản ứng như vậy.

Thu Tử Thiện nhìn hai người ghé tòm kia, chỉ cảm thấy phiền chán: "Được rồi, chị có thể rút rồi, đừng có ở đây chọc mẹ tôi buồn nôn."

Ai ngờ Hà Minh Châu lại đầm nước mắt nhìn Thu Vĩ Toàn, ầm ức kêu lên: "Bố."

Lúc này đây, Thu Tử Thiện không có một chút do dự, nhanh chóng vung tay, "Bốp" một cái giáng xuống mặt Hà Minh Châu.

Hà Minh Châu không thể tin được ôm mặt mình, hôm nay đầu tiên là ả bị Thu Tử Thiện hất một ly cafe, tiếp theo lại bị nó quăng cho một cái tát. Cánh tay của ả cũng muốn nâng lên, nhưng ả lại liếc mắt nhìn thấy Thu Vĩ Toàn bên cạnh.

Cánh tay túm chặt của ả dần buông lỏng, nước mắt rơi như mưa, lớn tiếng hỏi: "Thiện Thiện, chị là chị của em, sao em có thể đối xử với chị như vậy được."

Thu Tử Thiện không hề để ý đến dáng vẻ khóc hoa lệ đầm mưa của ả, ngược lại cắn răng nói: "Những lời vừa rồi mẹ tôi nói chẳng hề chị không nghe thấy hả? Chỉ cần chị dám ở trước mặt tôi gọi bố, tôi liền cho chị một cái tát. Một cái tát không đủ liền hai cái, hai cái không đủ thì tiếp tục đánh, tôi trái lại muốn xem da mặt chị dày, hay là tay tôi cứng."

Thu Tử Thiện nói ra mấy câu đều đủ độc, ngay cả Thu Vĩ Toàn cũng bị khí thế của cô hù đến mức không thốt nên lời.

"Cái đứa con gái bất hiếu này, xem hôm nay tao có đánh chết mày không" chờ thêm hồi lâu Thu Vĩ Toàn mới nhớ phải nhặt lên tôn nghiêm của người làm bố.

Nhưng mà cổ tình lúc này một giọng nói già nua vang lên: "Đều đứng tại phòng khách làm trò gì thế hả?"

Một ông cụ mặc bộ trang phục thoải mái theo cửa tiền vào, sáng sớm hôm nay ông cụ đi ra ngoài đánh golf, vừa mới về đến nhà. Có điều vừa vào cửa liền cảm giác được không khí giương cung bạt kiếm trong phòng khách.

Đội ông cụ đến gần cũng chú ý đến biểu tình của Thu Tử Thiện lúc này, ông cụ chợt có chút kinh ngạc. Cho tới hôm nay đứa cháu gái này trong mắt ông cụ cũng lắm vẫn chỉ là một cô gái nhỏ thôi, mặc dù lần trước con bé chủ động đề xuất thay đổi. Ông cụ cũng chỉ cho là trẻ con đùa giỡn, nhưng kết quả ông cụ vẫn xem lại trong mắt.

Nhưng vừa rồi đứng ở cửa nghe được Thu Tử Thiện nói những lời kia, trong giọng nói tàn nhẫn kiên định, có vẻ thực không giống biểu tình của một cô bé gái mười tám tuổi.

"Ông nội, người trở về rồi," Thu Tử Thiện biết cho dù bản thân có tức giận, cũng không thể luống cuống trước mặt ông cụ được, dù sao trong nhà này người chân chính có tiếng nói vẫn là ông cụ.

Kiếp trước lúc ông cụ còn sống, tuy rằng cũng cam chịu Hà Minh Châu là một thành viên của nhà họ Thu, nhưng tận đến lúc ông cụ qua đời đều không hề thừa nhận chuyện này, đây coi như ông cụ vẫn cho Thang Kiều thể diện.

Thu Vĩ Toàn xưa nay đều sống dưới uy phong của bố mình, lúc này vừa nhìn thấy ông cụ, cũng là miệng khô lưỡi khô, hoàn toàn không có uy phong như lúc này.

Ông cụ nhìn chung quanh phòng khách một vòng, nhìn Thang Kiều yếu đuối dựa vào sofa, lại thấy bộ dáng kia của Thu Tử Thiện, trong lòng cũng là hiểu được đại khái. Đứa con trai của ông hôm nay vẫn đi đến bước này, trong lòng ông cụ thất vọng nghĩ như vậy.

"Như thế nào, cùng lắm tôi chỉ đi ra ngoài đánh golf, anh liền muốn đánh chết cháu gái của tôi sao?" Ông cụ nhìn chằm chằm Thu Vĩ Toàn, không hề không nặng hỏi.

Thu Vĩ Toàn xấu hổ không dám nhìn ông cụ, nhát gan nói: "Không phải, bố, thật sự do nó quá phạm, đã vậy còn quá đáng với chị ruột của mình."

Ai ngờ ông cụ Thu lại gật gật đầu, ông nhìn Thu Tử Thiện nói lời thăm thía: "Thiện Thiện, bố cháu nói cũng là có đạo lý, quả thật không nên đối với chị mình như vậy."

Ông cụ vừa nói những lời này xong thì tất cả mọi người ở đây đều kinh ngạc. Mà bên đám người Thu Tử Thiện tự nhiên là kinh hách, còn Hà Minh Châu là kinh hi trọn mắt nhìn chằm chằm ông cụ.

"Ông nội," Thu Tử Hàn lúc này cũng bất chấp coi chừng Thang Kiều, lập tức đi qua.

Sau đó ông cụ lại nghiêm túc nói: "Cho dù Minh Châu chỉ là đứa bé do nhà họ Thu nhận nuôi, nhưng tốt xấu cũng là chị của cháu, cháu không nên động thù đánh oán. Còn có bàn tay của cháu này, ông nội nói cho cháu nghe, nếu đây là cổ đại, cô nương gia coi đôi tay như bảo bối, cô nương có đôi bàn tay thô ráp rất khó tìm được nhà chồng tốt đấy."

Thu Từ Thiện nhìn về mặt đứng đắn của ông cụ, nhìn một hồi, cô hình như nghe lắm nhỉ?

Ông cụ đang châm chọc Hà Minh Châu hả, ý là gương mặt của ả còn không có quý bằng đôi tay của Thu Từ Thiện đâu.

Thu Từ Hàn nghe vậy quả thực không khách khí cười ra tiếng, cậu trào phúng nhìn Hà Minh Châu nói: "Đúng đó, Thu Từ Thiện, chị phải dưỡng bàn tay mình cho thật tốt, đôi tay hoàn mỹ như vậy sao có thể đi so với da mặt người ta."

Lúc này, ông cụ Thu ngay cả nhìn cũng chưa nhìn Hà Minh Châu một cái, liền lập tức đi thẳng lên lầu, có điều đi được vài bước liền quay đầu nói: "Vĩ Toàn, anh theo tôi đến thư phòng đến một chuyến."

"Bố, " Thu Vĩ Toàn còn chưa từ bỏ ý định kêu ông cụ một tiếng, lần này ông ta đã cam đoan với Tuyết Vân, nhất định sẽ nhận lại Hà Minh Châu.

Nhưng ông cụ chỉ đảo mắt một cái, liền khiến Thu Vĩ Toàn nuốt lại những lời muốn nói.

Lần này, Thu Từ Thiện hận không thể lập tức quỳ lạy ông cụ, hô to ba tiếng, ông nội vạn tuế vạn tuế vạn tuế. Đúng là gừng càng già càng cay.

Hà Minh Châu nhìn mãi đến lúc không nhìn thấy Thu Vĩ Toàn nữa, vừa quay lại liền trông thấy Thu Từ Thiện đang không ngừng nắm lấy hai tay của mình, ả không khỏi lui ra sau hai bước, lạnh lẽo hỏi: "Mày muốn làm gì?"

"Chị muốn bị tôi đánh bay ra ngoài, hay là tự mình cút, " Thu Từ Thiện không chút khách khí nói.

Hà Minh Châu còn chưa từ bỏ ý định, cứng rắn nói: "Nơi này cũng nhà của tao, mày dựa vào cái gì đuổi tao đi?"

"Dựa vào cái gì," Thu Từ Thiện hơi hơi giơ khoe miệng lên, cánh tay cũng giơ cao lên, nhưng Hà Minh Châu ôm đầu đợi nửa ngày cũng chưa thấy bàn tay kia hạ xuống.

Đợi lúc ả ngẩng đầu lên, trông thấy Thu Từ Thiện đang tươi cười trào phúng.

"Tiểu Hà, mau đuổi kẻ không liên quan này ra ngoài đi, từ hôm nay trở đi tôi không muốn nhìn thấy khuôn mặt này nữa, " Thu Từ Thiện hơi hơi nghiêng đầu nói với Tiểu Hà, "Thật sự rất ghê tởm."

Hà Minh Châu thật không ngờ, ả vốn cho rằng chắc chắn lần này mình có thể nhận tổ quy tông rồi, thế nào mà lại biến thành mình bị đuổi ra khỏi cửa nhà. ả muốn đợi Thu Vĩ Toàn đi ra, nhưng ước chừng ả đợi cả một tiếng đồng hồ cũng không thấy ai đi ra cửa lớn.

ả không được vào biệt thự, chỉ có thể đứng xa xa, thông qua tường vây nhìn vào biệt thự trạm trở khác rỗng.

ả chỉ có thể tiếp tục chờ, nhưng không bao lâu ả liền trông thấy có một chiếc xe thể thao đang chạy lại đây, một chiếc Lamborghini chậm rãi chạy đến chỗ ả.

Hà Minh Châu chăm chú nhìn thoáng qua này chiếc xe, nhận ra đây là xe của Dung Trạch.

ả nhìn thoáng qua cửa lớn, lấy cánh tay che hai má rồi cầm đầu chạy tới, nhưng ả lại chạy một mạch ra giữa đường.

Dung Trạch đang gọi điện thoại nên tốc độ xe của y cũng không nhanh. Nhưng cho dù là vậy thì khi y phát hiện có người ở trước xe mình cũng sợ đến mức nhảy dựng lên, y nhanh chóng giảm phanh lại, nhưng cô gái đó cũng đã mềm nhũn ngã xuống.

Y đứng vào người rồi sao?

Dung Trạch hoảng sợ, nhanh chóng mở cửa xe đi ra. Vừa muốn nâng lên người, nhưng ai biết y vừa mới đứng vào cánh tay người ta, cô gái kia liền sợ tới mức toàn thân run lên, trong miệng thê lương hô: "Đừng đánh tôi, đừng đánh tôi, sau này tôi không dám nữa, đừng đánh tôi."

"Cô à, cô à, đừng sợ, tôi không phải là người xấu." Dung Trạch đầu đã gặp qua mấy tình huống thế này, nhất thời cũng không biết như thế nào cho phải, chỉ đành cẩn thận ngồi xổm xuống.

Đợi một lát sau, cô gái đó mới chậm rãi quay đầu. Một đôi gò má trắng nõn thuần khiết, trong ánh mắt mang theo nước mắt làm cho người ta đau lòng, cô gái hơi hơi cúi đầu tựa hồ không dám ngẩng đầu nhìn y, mà để cho Dung Trạch kinh hãi chính là, bên má phải của cô ấy sưng đỏ đến lợi hại.

Y thật cẩn thận vịn hai cánh tay cô gái, ôn nhu nói: "Cô đừng sợ, tôi sẽ không làm hại cô."

Bạn đang đọc truyện *Đã Đảo, Bạch Liên Hoa!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Edit & beta: Hà Phương

Bữa tối nay sợ rằng mọi người trong nhà họ Thu đều ăn không ngon. Ánh mắt Thu Từ Hàn nhìn Thu Vi Toàn đều mang theo dao nhỏ. Thang Kiều trực tiếp không xuống dưới ăn cơm, Tiểu Hà bụng đồ lên mà bà cũng không có khẩu vị ăn.

Thu Từ Thiện thì lại không có biểu hiện vui buồn gì, giống như người mới buổi chiều nảy sinh giọng điệu ác độc không phải là cô.

Sau khi bữa tối chấm dứt, Thu Từ Thiện không chút nào ngoài ý muốn bị ông cụ chỉ đích danh kêu đi.

Ông cụ nhìn cháu gái ngồi cạnh im lặng không lên tiếng, trong lòng cũng âm thầm gật đầu. Trước kia ông thật sự là đánh giá sai về con bé rồi, phần lớn trọng tâm tình này của nó trước kia ông hoàn toàn không nhìn ra, có điều như vậy ngược lại làm cho ông cụ càng vừa lòng.

"Thiện thiện," ông cụ kêu cô một tiếng.

Đợi một lát sau, Thu Từ Thiện mới lên tiếng nói: "Ông nội, cháu xin lỗi, hôm nay cháu sai rồi."

Ông cụ không ngờ cô lại chủ động nhận sai, liền hứng thú hỏi: "Cháu cảm thấy bản thân sai ở chỗ nào?"

"Người xưa nói, con không trách lỗi của cha, cho dù bố có làm bao nhiêu chuyện không tốt, cũng không đến lượt con chỉ trích," Dù trong lòng Thu Từ Thiện cực kỳ không ủng hộ những lời này, nhưng cô cần chiếm được sự tán thành của ông cụ, nên đành phải nói mấy lời trái lương tâm này.

Ông cụ không lập tức nói chuyện, ngược lại một lát sau mới lại hỏi: "Từ bỏ này cái, không còn những chỗ sai khác sao?"

Lúc này, Thu Từ Thiện đứng lặng nhìn ông lão trước mặt, vẫn bướng bỉnh nói: "Ông nội, nếu ông đang ám chỉ Hà Minh Châu, thì cháu chỉ có thể nói, cháu vĩnh viễn không hối hận với những gì đã làm với chị ta. Hoặc là nói, cháu chỉ hận chính mình không sớm đuổi chị ta ra khỏi nhà, bởi vì sự tồn tại của chị ta mỗi phút đều nhắc nhở sự nhục nhã mà mẹ cháu phải chịu."

Ông cụ nghe thế thì trong lòng vừa vui mừng vừa cảm khái, vui mừng vì Thu Từ Thiện là người biết gánh vác, đủ để thấy sự trân trọng của cô đối với người nhà, cảm khái là Hà Minh Châu vẫn đứng là cháu gái ruột của ông, nếu có thể lợi dụng giá trị của nó đến mức cao nhất đương nhiên rất tốt, nhưng Thu Từ Thiện rõ ràng là không chấp nhận được.

Nếu nói lúc trước ông cụ không biết thân phận Hà Minh Châu khẳng định là không có khả năng. Loại cáo già như ông, tuy rằng ông không nói ra, nhưng không có nghĩa là ông không biết. Lúc trước ông vẫn mặc kệ, một mặt là vì hai chị em Thu Từ Thiện quá mức sa đọa, nhìn không ra một chút tài cán nào, mà Hà Minh Châu tốt xấu gì vẫn là một người biết tiến tới, sau này gả đi ít nhiều cũng là một trợ lực đối với nhà họ Thu.

Ai ngờ Thu Từ Thiện lại biết được tâm tư của ông cụ, cô nói thẳng: "Ông nội, trải qua nhiều ngày như vậy, ông hẳn cũng trông thấy Từ Hàn cũng không phải thật sự là đứa ăn chơi phá sản, nó cũng lắm cũng chỉ là một thiếu niên ham chơi một chút thôi. Cháu nghĩ không bao lâu nữa, ông nhất định sẽ chứng kiến sự thay đổi của nó. Cho nên, xin ông hãy tin tưởng chúng cháu."

Cuối cùng cô giống như là hạ quyết tâm, nói: "Cho dù là liên kết thông gia, cháu cũng có thể. Cháu nghĩ đại tiểu thư nhà họ Thu chân chính, nhất định càng sẽ được các gia tộc khác coi trọng hơn so với một đứa con gái riêng."

Ông cụ Thu lần này là thật sự giật mình, ông vẫn biết Thu Từ Thiện thích Dung Trạch, nhưng nhà họ Thu cùng nhà họ Dung cũng không phải là một mối liên hôn tốt, cho nên ông vẫn luôn không đề cập đến chuyện này.

Đợi Thu Từ Thiện cảm thấy bầu không khí xây dựng không sai, liền nhanh chóng nói ra việc trong lòng mình: "Ông nội, hôm nay cháu có bàn một cuộc làm ăn."

Ông cụ đầu tiên là ngần ngại, sau đó tùy ý cười nói: "Hừm, mới làm ăn gì."

"Chính là đạo diễn vàng Đường Tuyên của《 Sóng sốt 》, anh ta có một kịch bản, hài kịch điện ảnh, sau khi cháu xem kịch bản liền cảm thấy rất hay, không đầu tư quả thực chính là tổn thất của chúng ta," Thu Từ Thiện vừa diễn tả vừa nói, nhưng thực chất cô còn chưa từng thấy qua kịch bản của Đường Tuyên.

Ông cụ nhướng mày, ông không nghĩ tới Thu Từ Thiện lại có lá gan lớn như vậy, dám một người tự tiện quyết định chuyện lớn như vậy. Nhưng ngẫm nghĩ kĩ lại thấy rất vui, mấy người trẻ tuổi thường có tính bốc đồng.

"Vậy cháu nói ông nội nghe xem, cái kịch bản đó hay như thế nào nào."

Tuy Thu Từ Thiện chưa xem qua kịch bản, nhưng cô đã từng xem bộ phim đó rồi. Bộ phim này năm đó đã tạo nên một cơn sốt, nếu người nào chưa xem qua bộ phim này thì đi ra cửa coi chừng bị người ta cười vào mũi cho.

Cô cố gắng nhớ lại những tình tiết buồn cười trong phim, đương nhiên khiến cô ấn tượng sâu nhất chính là hai nam chính ở trong miếu gặp được một đại

mỹ nữ tuyệt sắc, kết quả chào hỏi xong mới phát hiện mỹ nữ tuyệt sắc này lại có thể là một tên nhân yêu. (Ai hay coi võng du cũng biết cái này ha, Nhân yêu là nhân vật nam chơi nick nữ trong game, nôm na là tên này giả gái)

Thu Từ Thiện vừa nói vừa cười, nói đến mức hoa tay múa chân một cách vui sướng. Đợi khi cô nói xong, lại bị kịch phát hiện, này giờ chỉ có mình cô cười ngây ngô, còn ông cụ chỉ đứng nhìn cô cười ngu.

Cô bước lên ôm chặt cánh tay ông cụ, làm nũng hỏi: "Ông nội, kịch bản này ông không cảm thấy buồn cười sao?"

Ông cụ đầu tiên là quay đầu nhìn cô một cái, sau đó mới giải phóng đề nén mà cười thành tiếng, nói: "Cháu gái của ông chọn đương nhiên là phải hay rồi."

Vì thế, bộ phim điện ảnh đầu tay của Thu nữ vương cứ như vậy lừa gạt đến tay, việc này cũng quá đơn giản đi. (từ nay về sau Thiện Thiện rất cuộc không cần lo lắng tìm nhà đầu tư nữa, so easy!!!)

--- ----- ---

Tuy rằng trong Trung Vực, bình thường một bộ phim đều là do đạo diễn dưới cờ công ty làm đạo diễn, nhưng đạo diễn ngoài công ty cũng không phải toàn người vô dụng. Trung Vực là tập đoàn đầu tư vào lĩnh vực showbiz sớm nhất cả nước, sớm đã có một hệ thống bài bản từ biên kịch, đạo diễn đến chế tác.

Lần này Thu Từ Thiện lấy được sự chấp thuận của ông cụ, có thể tiến vào Trung Vực, đương nhiên chủ yếu là để học tập. Có điều vẫn là đi con đường mà ban đầu cô đã đi, nhân viên chạy việc vặt, nhưng ở trong công ty thì công việc này được gọi bằng một cái tên rất rất oai là nhân viên hậu cần.

Lúc Thu Từ Thiện nghe hai chữ ấy xong, hận không thể ngửa mặt lên trời thò dài, dù sao cô cũng là đại tiểu thư Nhà họ Thu, vì sao cô là tiểu thư mà lại toàn nhận mệnh nha hoàn hả trời.

Có điều tiến vào Trung Vực chính là một bước trong kế hoạch của Thu Từ Thiện, đời trước bọn họ bị đánh bại dễ dàng như vậy thật sự là bởi vì thời điểm khi Trung Vực rơi vào trong tay hai chị em bọn họ, kỳ thực chỉ còn lại có cái thùng rỗng mà thôi.

Toàn bộ sách lược của Thu Từ Thiện liên tục thất bại, tuy rằng sau đó ông cụ có mời chuyên gia vào đảm nhiệm chức vụ Chủ tịch thay ông ta. Nhưng cũng không thể cứu vãn được sự lụn bại của Trung Vực, hai năm sau khi ông nội qua đời, cô và Thu Từ Hàn còn không thể bảo trụ nổi tên của Trung Vực, trở mặt nhìn tập đoàn phá sản.

Còn Thu Từ Thiện, ông ta có cô con gái giỏi giang Hà Minh Châu kia, nên đương nhiên ông ta không để ý tới sự tồn vong của Trung Vực. Hoặc là, do năm đó ông cụ đoạt đi chức Chủ tịch của ông ta nên ông ta ghi hận trong lòng, đại khái nhìn thấy Trung Vực tuyên bố phá sản, trong lòng ông ta còn vui mừng nữa là đằng khác.

Thu Từ Thiện muốn tuần sau bắt đầu công việc ở Trung Vực, đương nhiên, người hầu nhỏ Thu Từ Hàn cũng là phải đến cùng.

Có điều cô còn chưa nói cho thẳng nhóc đó biết tin tức này, cô tính đợi đến thứ hai, cho cậu một "Kinh hi" thật lớn.

Còn Thang Kiều, hiện tại bà coi Thu Từ Thiện như người vô hình. Dù Thu Từ Thiện có nói gì với bà thì bà đều làm như không nghe thấy.

Thu Từ Thiện đang ở nhà xem tài liệu thi Hứa Kiều Na gọi điện thoại đến.

"Thiện Thiện, lâu lắm rồi cậu không đi chơi với bọn tớ, " Hứa đại tiểu thư bị vắng vẻ nên giọng nói qua điện thoại tràn đầy oán hận.

Thu Từ Thiện cũng biết bản thân gần đây một lòng hướng về phía trước, quả thật là xem nhẹ bạn bè.

Hai người nói chuyện một hồi lâu định cúp máy, Hứa Kiều Na còn nói thêm: "Phuong Viện muốn đi Mỹ, cho nên này cô ấy định làm một buổi tiệc chia tay, mời rất nhiều người đến đấy."

Thu Từ Thiện tuy rằng không muốn đi lắm, nhưng Phuong Viện là bạn học chung cấp ba. Mà trường cấp ba của cô chính là trường quý tộc, học sinh bên trong không phú cũng quý.

Trước kia Thu Từ Thiện một chút cũng không thêm để ý đám bạn cùng lớp này, nhưng hiện tại ngẫm lại, đó đều là nhân mạch kim cương đấy, nếu biết tận dụng quan hệ thì đều có thể biến thành tiền. Năm đó nếu cô có được vài người bạn tốt, chắc cũng không rơi vào kết cục bị thâm như vậy.

Cho nên khi Hứa Kiều Na nhắc tới cô cũng không suy nghĩ nhiều liền đáp ứng

Ai ngờ con nhóc đó còn có ý dận, "Cậu nhất định phải mang theo Hàn Hàn đến đấy."

"Chúng mình hợp lớp, mang nó đi theo làm gì?" Thu Từ Thiện có chút không hiểu hỏi.

Hứa Kiều Na hô to nói: "Ông trời của tôi ơi, Phuong Viện đã thầm mến em cậu tới ba năm, thế mà cậu lại không biết? Trừ bỏ Dung Trạch ra, cậu có thể quan tâm đến các bạn học khác một chút không?"

"Không phải cô ấy có bạn trai rồi sao?"

"Chẳng lẽ cậu không phát hiện, mỗi một bạn trai của cô ấy đều có nét giống Hàn Hàn sao?" khi Hứa Kiều Na dùng loại khẩu khí đương nhiên nói ra lời này, Thu Tử Thiện chỉ cảm thấy da gà da vịt trên người đều rơi xuống.

Trên đầu cô lúc này đầy vạch đen, lúc này cô mới phát hiện, thì ra thằng nhóc con Thu Tử Hàn bình thường hay bị cô khinh bỉ thế mà cũng có người hâm mộ.

(Các fan của Hàn thiếu rống to,: "Cô cho là ai cũng không ánh mắt giống cô à, Hàn thiếu của chúng tôi cỡ nào ngọc thụ lâm phong, phong lưu phóng khoáng, anh tuấn tiêu sái hả.")

Sau khi Thu Tử Hàn lên đồ giống bộ dáng con người đi ra ngoài, Thu Tử Thiện không thể không gật đầu thừa nhận, được rồi, người nhà họ Thu bọn họ đều có điểm giống nhau, thì phải là cái dạng tướng mạo này.

Cho dù Thu Tử Thiện vô cùng chán ghét Thu Vĩ Toàn đều không thể không thừa nhận, ông ta chính là loại ông chú trung niên rất được hâm mộ, anh tuấn, có sự nghiệp, thoạt nhìn thành thực ổn trọng, đương nhiên với điều kiện không khắp nơi lộ ra hương vị Mary Sue.

"Chàng trai, sau này dù em thật sự không có tiền, chỉ cần dựa vào khuôn mặt này thôi là sống thoải mái rồi," Thu Tử Thiện tùy tay vỗ vỗ hai má cậu trêu đùa nói.

Thu Tử Hàn nhìn vào trong gương ngắm nghía chính mình, có chút bất mãn hỏi: "Bạn học của chị ra nước ngoài mắc mớ gì đến tôi mà lôi tôi đi cùng?"

Thu Tử Thiện nhìn lên nhìn xuống đánh giá cậu nhưng không nói gì, cuối cùng vẫn là Thu Tử Hàn bị cô chăm chú đến mức sợ hãi quát: "Chị nhìn cái lông gì?"

"Tốt xấu gì người ta cũng thăm mền cậu nhiều năm như vậy, coi như nể mặt người ta đi, Thu thiếu gia," Thu Tử Thiện cười hì hì, sau đó nói tiếp: "Cô của Phương Viện là giám đốc đài truyền hình Vân Đô, ông nội của Phương Viện trước kia cũng từng là cục trưởng Tổng cục phát thanh và truyền hình, học trò trong giới truyền thông trải rộng cả nước. Về sau này chị có nhờ cậy được cô ấy không đều nhờ vào sự hầu hạ tốt của em hôm nay đây."

Thu Tử Hàn lấy tay ôm trán, vô lực hỏi: "Từ lúc nào mà chị trở nên thực dụng thế này?"

"Ngoan, chị càng thích em gọi hành động này của chị là tận dụng hợp lý tài nguyên," sau đó Thu Tử Thiện nhướn mày, lạnh lùng nói: "Mau đi đổi giày, chúng ta đi kéo muộn."

Cái gọi là party, kỳ thực chính là một đồng người nhảm chán cùng tụ tập một chỗ, bàn tán các loại sự tình.

Thu Tử Hàn nhìn chằm chằm chiếc xe bảo bối đã lâu không thấy, chỉ hận không thể tiến lên hôn một cái, có điều khi cậu nghe được mục đích hôm nay nó được trưng dụng liền khóc không ra nước mắt

Lần này Phương Viện đặt tiệc ở một khách sạn sang trọng, bao hẵn một sảnh để tổ chức tiệc.

Lúc Th Tử Thiện đến liền trông thấy Phương Viện mặc một bộ lễ phục màu vàng đang kéo tay bạn trai, hai người đang đứng ngay cửa ra vào. Thu Tử Thiện không khỏi thở dài, đây có thật là một buổi tiệc tiền đưa không, chứ không phai là tiệc đính hôn đó chứ?

Khi Phương Viện trông thấy người đến gần lập tức giật mình rút tay ra khỏi tay bạn trai, có chút xấu hổ nhưng vẫn thẹn thùng hỏi:"Thu Tử Hàn, sao cậu lại tới đây?"

Còn Thu Tử Thiện mới đúng là bạn cùng lớp với cô ta thì hoàn toàn bị xem nhẹ.

"Sao thế, không chào đón tôi à?" Thu Tử Hàn không kiên nhẫn hỏi.

Phương Viện lúc này mắt sáng như sao, giọng nói lại mềm mại nũng nịu, giống như vừa mới ăn cả kg đường cát: "Sao có thể chứ, Tử Hàn cậu có thể đến, tôi cáo hứng còn không kịp nữa."

Thu Tử Thiện thấy cậu em trai không khiến người ta bót lo chẳng nghe lọt tai lời nào, nhanh chóng dùng mũi chân đá vào chân cậu, đủ đau, Thu Tử Hàn sút chút nữa là quỵ xuống luôn rồi.

Phương Viện thấy nam thần trong lòng mình hơi lão đảo, nhanh chân muốn tiến lên đỡ. Thu Tử Thiện dám cam đoan, ánh mắt cô liếc thấy Phương Viện nhân cơ hội dùng bộ ngực của mình cọ lên cánh tay của Thu Tử Hàn.

Cô vẫn biết cô nàng này khi còn học trung học cũng đã bị đồn đãi không ít, bạn trai thời trung học của cô nàng không có một xe thì cũng cả tá rồi.

Cô chợt nghĩ, bắt Thu Tử Hàn lấy sắc dụ người có phải hơi tàn nhẫn rồi không.

Nhưng sau đó cô liền trưng ra vẻ mặt tươi cười ngọt ngào nói: "Phương Viện, Tử Hàn nghe nói cậu sắp xuất ngoại nên muốn đi cùng tôi tới tiễn cậu."

Được rồi, thực xin lỗi em trai yêu quý của chị.

Chương 17

Edit&beta: Hà Phương

"Tôi dựa vào, Thu Từ Thiện, chị là chị ruột của tôi sao? Thật là chị ruột sao?" Đợi sau khi hai người bước vào sảnh bữa tiệc, Thu Từ Hàn liền dè dặt giọng rổng giỡn với Thu Từ Thiện.

Thu Từ Thiện một bên kéo cánh tay cậu, khước miệng mỉm cười hạ giọng nói: "không phải em luôn luôn thích mỹ nữ sao, em ở bên ngoài chơi đùa mỹ nữ cũng là chơi, vậy thì vì công ty mà đùa vui với cô ta cũng đâu có rút miếng thịt nào."

Thu Từ Hàn vẻ mặt ghét bỏ nói: "Phương Viện kia chính là cái xe bus công cộng, chị ít lui tới với cô ta thì hơn."

Lúc này, vừa vặn có phục vụ bưng một cái mâm rượu đi qua, Thu Từ Thiện tiện tay cầm lấy một ly cốc tai. Cô nhấp một ngụm rồi nhìn Thu Từ Hàn cười lạnh nói: "Phương Viện là xe bus công cộng, còn thằng đàn ông như cậu cũng không tốt hơn chút nào đâu. Đàn ông hoa tâm chính là phong lưu, phụ nữ hoa tâm thì lại bị coi là phóng đảng, cậu cho rằng thời đại này là thời đại gì."

Thu Từ Hàn cũng cười lạnh đáp trả: "Chị đừng có nguy biện thêm nữa, hôm nay việc này tôi coi như là vì công ty, nhưng lần sau mà có chuyện như vậy chị cũng đừng có kêu tôi."

Thu Từ Thiện cầm ly cốc tai một hơi uống cạn, lại nhìn cậu cười lạnh: "Cậu ghét bỏ Phương Viện, nhưng bình thường mấy loại phụ nữ bên cạnh cậu cũng chẳng sạch sẽ hơn đâu. Ít nhất Phương Viện cũng không phải vì tiền mà bán thịt."

Hai người cảm tức nhìn nhau, ai cũng không có ý muốn nhượng bộ, Thu Từ Thiện không hiểu, đây cũng lắm là một trường hợp xã giao bình thường mà thôi. Sau này khi bọn họ tốt nghiệp đại học rồi tiến vào xã hội, những cuộc xã giao thế này chỉ nhiều hơn chứ không ít đi, chẳng lẽ Thu Từ Hàn đều muốn quắc mắt với tất cả loại xã giao như này hay sao?

Có điều lúc này Thu Từ Thiện đột nhiên mới nghĩ đến, ở đời trước, có một lần Thu Từ Hàn quả thật rất không thích hợp. Lúc ấy cô đang vội vàng quần quít lấy Dung Trạch, muốn y bồi mình đi Nhật Bản chơi. Cho nên cũng không có quá nhiều lưu ý đến Thu Từ Hàn, cô chỉ nhớ rõ sau khi bọn họ lên đại học, Thu Từ Hàn dường như hoàn toàn thay đổi thành một người khác.

Nếu nói, lúc trước cậu chơi đùa còn giữ lại chút tiết chế, nhưng sau khi vào đại học, cậu hoàn toàn trở thành người không có hạn cuối.

Lúc ấy Thu Từ Thiện chỉ nghĩ là do cậu đã là sinh viên đại học. Huống chi, khi đó cô cũng chỉ lo nghĩ cho mình, thậm chí làm thế nào để bắt lấy Dung Trạch, còn hơi sức đâu mà suy nghĩ đến chuyện của em trai.

Nghĩ đến đây, cô không khỏi nghi hoặc, chẳng lẽ cái ngày tốt nghiệp trung học kia đã xảy ra chuyện gì đó mà cô không biết? Cho nên sau đó em trai cô mới trở thành người như vậy?

Nghĩ vậy cô liền nhẹ giọng khuyên nhủ: "Từ Hàn, chị biết em không thích Phương Viện, nhưng chờ sau khi em tiếp nhận công ty, em sẽ gặp không ít người như vậy, chẳng lẽ em cứ quắc mắt lên với từng người như vậy?"

Thu Từ Thiện thấy bộ dạng thờ ơ của cậu chỉ muốn thờ dài, bố mẹ cô giáo dục con cái thật sự quá mức thất bại, nuôi dưỡng ra hai đứa phụ nữ đại chi biết sống phóng túng, ngay cả xã giao cơ bản nhất cũng không học được.

Thu Từ Thiện ước rằng lập tức có thể đem Thu Từ Hàn nhét lại vào bụng mẹ để tái tạo lại một lần, nhưng cô cũng biết muốn thay đổi một người quá khó khăn, nóng vội quá có khi tạo phản ứng ngược.

Được một lát, Hứa Kiều Na liền tìm đến đây.

Hứa Kiều Na biểu tình kinh ngạc nhìn Thu Từ Thiện, cuối cùng ngạc nhiên hỏi: "Thiện Thiện, sao cậu lại biến thành bộ dạng như vậy?"

Trước kia Thu Từ Thiện thích phong cách trang điểm gọi cảm diêm dúa lẻo lết, một cô gái nhỏ mười tám tuổi tự biến bản thân giống như kẻ hành nghề bắt lương. Cho nên sau khi sống lại, Thu Từ Thiện quyết đoán từ bỏ tạo hình kinh khủng lúc trước.

Không chỉ nhuộm tóc lại thành màu đen, lại kéo thẳng lại mái tóc được uốn xoắn, bên cạnh đó cô lựa chọn cho mình kiểu quần áo đơn giản mà trang nhã. Ví dụ như hôm nay, cô chỉ mặc một bộ váy màu trắng thêu hoa văn đơn giản, chỗ lằn váy hơi hơi xòe ra càng làm nổi bật đôi chân thon dài.

Ở đây đều là bạn bè của Phương Viện, có người Thu Từ Thiện biết, cũng có người cô không biết. Mà người Thu Từ Hàn biết lại càng ít, cho nên cậu chỉ đành đứng bên cạnh, nghe hai cô nữ sinh tán gẫu bát quái.

Rất nhanh, người đến dự tiệc càng ngày càng nhiều hơn. Trong tay mọi người đều cầm ly rượu, tùm ba tùm năm cùng một chỗ tán gẫu. Mọi người ở đây có thể được Phương Viện mời đến, chỉ sợ cũng không có ai ít tiền, cho nên đối với loại tụ hội mọi người cũng là thuận buồm xuôi gió.

"Hai người muốn ăn cái gì không?" Thu Từ Hàn cảm thấy nhàm chán, liền hỏi hai nữ sinh.

Thu Từ Thiện không có khẩu vị gì, Hứa Kiều Na thì lại muốn bảo trì dáng người. Vì thế Thu Từ Hàn liền tự mình đi đến khu để thức ăn, chờ cậu đi rồi, Hứa Kiều Na liền nhào lên hỏi: "Oa, em trai cậu gần đây cũng thành thật không ít nhỉ, mình nghe em họ mình nói, gọi cậu ta đi chơi cậu ta đều không đi đấy."

Thu Từ Thiện bĩu môi, nếu trong người có tiền nó mà chịu thành thật như vậy mới lạ.

Đang lúc hai người nói chuyện phiếm, chợt nghe bên ngoài cửa có âm thanh xôn xao truyền đến.

Sau đó tiếng xôn xao dần dần lớn lên, mà Thu Từ Thiện đang đứng trong góc chợt nghe được có người nói: "Cô gái đi bên cạnh Dung Trạch là ai thế? Thoạt nhìn bộ dáng rất có khí chất."

"Ừ, ừ, bộ váy cô ta mặc là thiết kế mới nhất năm nay của Valentino đấy, đúng là rất chuẩn, dáng người cũng khí chất của cô ta đều rất được." Tiếp theo sau đó là một giọng nói khê mang theo mừng thầm: "Là Dung Trạch đấy, có phải là đã quăng Thu Từ Thiện đi rồi không?"

"Hừ, Thu Từ Thiện kia có điểm gì tốt mà có thể bám lên người Dung Trạch, cả ngày làm ra vẻ kiêu ngạo, lỗ mũi hếch lên trời, nếu cô ta không bám lấy Dung Trạch cả ngày, cô cho là Dung Trạch sẽ nguyện ý liếc mắt nhìn cô ta à."

"Đúng đó, tôi đã sớm nói Dung Trạch khẳng định chịu không nổi người như vậy mà, thấy chưa, báo ứng nhanh như vậy đã tới rồi. Cho nên nói, làm người đừng nên quá kiêu ngạo."

Hứa Kiều Na đứng ở bên cạnh, nhìn Thu Từ Thiện chậm rãi uống một ngụm rượu cốc tai, mà trên mặt lại không có một chút ý tứ tức giận nào.

"Thì ra nhân duyên của tớ kém như vậy sao?" Thu Từ Thiện có chút tò mò hỏi.

Hứa Kiều Na khinh bỉ nhìn cô một cái, dùng ánh mắt khẳng định nói cho cô biết, yên tâm, cậu chính là người có nhân duyên kém cõi nhất.

Sau đó Thu Từ Thiện để ly rượu xuống, thân nhiên đi từ trong góc ra, Hứa Kiều Na cũng nhanh chân đuổi kịp.

Hai cô gái kia vẫn còn mẫn rất hăng say, còn đặc biệt đặc ý nói: "Tôi đã sớm nói nữ sinh phải rụt rè, còn loại giống như cô ta cái đồ đệ tiện thích dính lên người đàn ông, Dung Trạch làm sao có thể để cô ta ở trong lòng. Cho dù cô ta mang họ Thu, còn không giống mấy thứ con gái đệ tiện bên ngoài hay sao."

Đúng lúc này có một người trông thấy Thu Từ Thiện từ phía sau đi ra, sắc mặt liền lập tức thay đổi khê đầy đầy nữ sinh đang nói hăng say kia. Ai ngờ nữ sinh đó còn hưng phấn bùng bùng nói tiếp: "Cô đây tôi làm gì, chẳng lẽ không đứng hay sao?"

"Người khác có phải tiện nhân hay không tôi không biết, nhưng kẻ nghị luận sau lưng người khác tuyệt đối là tiện nhân không thể nghi ngờ," Thu Từ Thiện đi đến trước mặt nữ sinh đó, cao thấp đánh giá cô ta một phen, cô biết cô gái này, là bạn học cùng trung học tên gọi là Đoàn Ly.

Sau đó cô nhìn một vòng các nữ sinh khác, chỉ thấy các cô đều mang bao tay xinh xắn, mà bộ váy trên người thì hết sức hoa lệ, trang phục như vậy tham gia tiệc tối chính thức thì thật ra rất đúng mực, nhưng mà đây lại là một buổi họp mặt bạn bè, trang phục như vậy hình như quá hoa lệ rồi.

Cô nhìn sang Đoàn Ly, người vừa to tiếng nhất, cười khê hỏi: "Lúc cô thuê bộ váy này, sao không nghĩ tới thuê thêm một món trang sức xinh đẹp đi cùng."

Cô khinh thường nhìn đôi hoa tai hình hoa son trà trên tai cô ta, nhẹ giọng nói: "Mang theo loại trang sức phong chế Chanel tới tham gia party, không khỏi quá thất lễ đi."

Lúc này ánh mắt những nữ sinh chung quanh đều tập trung vào lỗ tai của nữ sinh kia, chỉ thấy dưới ánh đèn chiếu xuống, chiếc khuyên tai hình son trà hoa ánh lên hào quang hình như có chút âm đạm, ngay cả kim cương trên bề mặt cũng có chất lượng không tốt lắm.

Mọi người ở đây từ nhỏ đã quen với các loại đồ xa xỉ phẩm, rất nhanh liền có người nhìn ra manh mối, bắt đầu che miệng nhẹ giọng nói với người bên cạnh. Nhưng những hành động này không thể nghi ngờ càng khiến người khác chú mục, trong lúc nhất thời các nữ sinh chung quanh đều nhìn chằm chằm vào Đoàn Ly rồi bàn tán khe khê.

Đoàn Ly không chịu được xấu hổ liền lớn tiếng phản bác: "Cô nói bậy bạ cái gì đó? Đôi khuyên tai này là do mẹ tôi mang từ Paris về cho tôi, làm sao có thể là phong chế. Trang sức trên người cô cũng chẳng tốt mấy nhỉ, cũng đừng vì vậy mà ganh tị với người khác chứ."

Mọi người nhìn cái cổ trống trơn của Thu Từ Thiện, mà trên lỗ tai cũng chỉ đeo một đôi trâm châu đơn giản, có điều tuy rằng đơn giản nhưng nhìn rất có khí chất. Dù sao chiếc váy thêu trên người cô đã hết sức tinh xảo xinh đẹp, nếu lại mang theo mấy thứ đồ trang sức rườm rà, liền biến thành khéo quá hóa vụng.

Thu Từ Thiện không nói gì, chính là sự khinh bỉ trên mặt càng tăng thêm, cuối cùng cô mới chậm rãi lắc đầu, mang theo vẻ thương xót nói: "Cái cô đeo có phải hàng phong chế hay không, tôi nghĩ những người có mắt đều nhìn ra được. Còn tôi, lại càng không nhọc cô lo lắng, dù sao thường thức của cô

và tôi đều không cùng cấp bậc, tôi không thể yêu cầu một cái đầu heo đi lý giải thương thức của một con người được."

Lúc này, rốt cục có người không nể tình bật cười thành tiếng. Còn mấy người đứng cùng chỗ với Đoàn Ly, lại càng không dám đứng ra, bởi vì tuy rằng các cô không nhìn ra được trang sức của Đoàn Ly không ổn, nhưng các cô cũng tuyệt đối sẽ không làm cho người ta cảm thấy bản thân mình không tinh mắt.

"Có chuyện gì thế, náo nhiệt như vậy?" Chủ nhân của buổi tiệc Phương Viện hiện tại mới chú ý tới ồn ào bên này, cũng nhanh chóng chạy tới giải vây.

Phương Viện nhìn thoáng qua Đoàn Ly, lại nhìn đối diện Thu Tử Thiện, không cần cân nhắc liền hỏi: "Thiện Thiện, sao cô không lại chỗ kia chơi, chúng tôi đang chuẩn bị chơi trò chơi đấy."

Thu Tử Thiện cười cười, nói: "Không có gì, chỉ đang cùng Đoàn Ly thảo luận vấn đề thương thức thôi, có lẽ thanh âm hơi lớn một chút, thôi để tôi kêu Thu Tử Hàn nhà chúng tôi cùng nhảy một điệu với cô coi như bồi tội được không?"

Đúng là người không có một chút lương tri cùng tiết tháo, lại nhanh chóng lợi dụng sắc đẹp của em trai mình, muốn mượn sức Phương Viện lại đây.

Phương Viện lập tức giống là chị em thân thiết, kéo cánh tay của cô làm nũng nói: "Tốt, tôi còn chưa khiêu vũ với Tử Hàn lần nào đấy."

Thu Tử Thiện cả đầu đầy vạch đen, đại tiểu thư oir hình như cô làm nũng sai đối tượng rồi.

"Mau, chúng ta đi thôi," ngay tại Phương Viện muốn lôi kéo Thu Tử Thiện rời đi, kết quả lôi kéo lại khiến cho Thu Tử Thiện không cẩn thận đụng phải một người nữ sinh bên cạnh, mà ly rượu trong tay của nữ sinh kia cũng thuận thế đổ lên người Đoàn Ly.

Một màn này phát sinh quá nhanh, thế nên ngay cả Thu Tử Thiện cũng không phát hiện phát sinh chuyện gì, chỉ thấy Đoàn Ly hét lên một tiếng kì dị vút trời.

"Thu Tử Thiện, cô cũng hơi quá đáng đi, cô lại có thể cố ý hắt rượu lên người tôi," Giọng nói của Đoàn Ly cũng không nhỏ, kêu to đến mức toàn bộ người trong bữa tiệc đều nhìn qua.

Ai ngờ đương sự còn chưa nói gì, Phương Viện bên cạnh đã vô tình nói: "Đoàn Ly, cùng lắm chỉ là một bộ váy thôi, đáng giá cô kinh ngạc như vậy sao. Nhiều lắm thì tôi thay Thiện Thiện bồi thường cho cô là được."

Thu Tử Thiện hí mắt nhìn chăm chăm Phương Viện đang lôi kéo mình, cô ta cố ý có đúng không? Vốn là do cô chỉ sợ ý đụng vào thôi, hiện giờ lại đổi thành do cô cố ý.

Lúc này bên cạnh tự động tách ra một lối đi nhỏ, chỉ thấy Dung Trạch mặc một thân áo sơ mi xanh xuất hiện tại bên trong lối đi, áo sơ mi phối hợp với quần bò làm cho đôi chân của y càng thêm thon dài cao ngất.

Còn có một cánh tay trắng nõn khoác lên cánh tay y, cánh tay này rất đẹp, chủ nhân của cánh tay kia còn mặc một chiếc váy dài phiêu dật, mái tóc được túm gọn lại chỗ cổ, lộ ra một kiểu uốn chuyển hàm xúc.

Thu Tử Thiện nhìn người phụ nữ mỗi lần xuất hiện đều lộ ra nồng đậm hương vị Mary sue, cảm thấy thật chán ghét.

Cùng lắm mới có hai ngày trôi qua, các cô lại một lần nữa gặp mặt.

Hà Minh Châu.

Thu Tử Thiện nghĩ, nếu thật sự bản thân cô dính chương của hoa sen trắng, đời trước cô bị đóa hoa sen trắng này hại chết, nhưng đời này cô sẽ đâm nát nó.

Chỉ nghe Hà Minh Châu trước mặt mọi người nói: "Có phải Thiện Thiện làm bẩn váy của cô không, cô đừng vội tức giận. Hay là như vậy, cô có thể đưa phương thức liên hệ của mình cho tôi, tôi sẽ bồi thường cho cô một kiện váy khác."

Thu Tử Thiện nhìn chăm chăm khuôn mặt mềm mại mỹ lệ này thì thật muốn đánh vỡ mặt ả ra, cô lạnh lùng nói: "Chuyện này là chuyện của tôi, không cần chị nhúng tay."

"Thiện Thiện, em nói gì vậy, nói như thế nào thì chị cũng là chị ruột của em, sao có thể mặc kệ em được." Nói xong, ả còn tiện tay vén mái tóc lên, mà tất cả mọi người có thể rõ ràng trông thấy trên cổ tay ả đeo một chiếc lắc kim cương.

Tất cả mọi người bị tin tức này làm cho chấn kinh rồi, đó là chị ruột của Thu Tử Thiện sao?

"Từ khi nào mà Thu Tử Thiện có một người chị ruột?"

"Tôi cũng không biết, đây không phải là đứa con gái nuôi của nhà cô ta sao?"

"Hình như là vậy, tôi thấy con gái nuôi là giả, con gái riêng mới là thật đi."

Lúc này Thu Tử Thiện hiểu được, cuộc chiến giữa cô và Hà Minh Châu đã hoàn toàn bắt đầu.

Chương 18

Edit& beta: Ha Phuong

Đều nói hào môn mà không có bí mật, thì thật mất mặt cho danh xưng hào môn.

Dạo này, trong các nhà giàu nhà cao cửa rộng có vài chuyện tình không thể cho ai biết, nhưng lại giấu không được. Khứu giác của đám paparazi còn chuẩn hơn cả chó. Huống hồ đầu năm nay, không chỉ có các ngôi sao giải trí bị soi mói, càng là loại gia tộc như nhà họ Thu này thì càng bị lôi ra mổ xẻ.

Ví dụ như lúc trước, nhà họ Trương vì tranh chấp tài sản mà kiện nhau ra tòa, ba bà vợ cùng nhau tranh chấp đã muốn kiện đến tòa án tối cao, nhưng ai biết đến cuối cùng lại tự nhiên lòi ra thêm một bà vợ nữa, người này còn mang theo một đứa con trai riêng hơn mười tuổi, phải biết rằng lúc ông cụ Trương kia qua đời đã muốn chín mười mấy tuổi rồi.

Còn có nhà họ Từ kia, ông chồng trong nhà đó chơi đùa với nữ minh tinh ồn ào đến mức nhân dân cả nước đều biết, vậy mà vợ cả đến một câu cũng không nói. Cuối cùng vẫn là mẹ chồng đứng ra, chỉ nói một câu nói, muốn vào nhà này á, không có cửa đâu.

Cho nên lúc này khi mọi người nghe Hà Minh Châu nói xong, tâm trạng bát quái lập tức bị nhen nhóm lên.

Mọi người ở đây đều biết, thanh danh của Thu Vĩ Toàn trong giới thượng lưu luôn rất tốt, tuy rằng dưới trướng là công ty giải trí, nhưng lại chưa từng có chuyện xấu với nữ minh tinh nào bị truyền ra. Chẳng lẽ là ông ta thâm tàng bất lộ, lại có thể có được một cô con gái riêng lớn như vậy?

Hà Minh Châu tao nhã mà ôn hòa nhìn chằm chằm Thu Từ Thiện, nhưng trong lòng đã sớm cười đến nở hoa, lần này á sẽ không ầm ỹ giống như lần trước nữa đâu.

Trước kia á luôn nghe lời bố mình, nói cái gì mà tìm được cơ hội thích hợp để nhận về nhà họ Thu. Nhưng trải qua bao nhiêu chuyện, á liền hiểu được, không có cái gì gọi là cơ hội thích hợp cả, bởi vì cơ hội đều là do chính bản thân mình tạo ra.

Thân phận á vốn là con gái riêng, cho dù có tẩy trắng thì á cũng vẫn là con gái riêng, thôi thì đơn giản nhất là bằng bất cứ giá nào, đưa thân phận mình ra ngoài ánh sáng, lại lợi dụng con bài chưa lật đang cất giấu trong tay tạo áp lực từ dư luận, khi đó mẹ con Thang Kiều cho dù còn muốn ngăn cản á vào cửa, chỉ sợ cũng không có cách nào.

Hà Minh Châu trái lo phải nghĩ hồi lâu sau, càng cảm thấy kiên định với ý nghĩ này. Huống chi, ngày đó Dung Trạch ôn nhu như vậy, đưa á về chỗ ở, không chi không ghét bỏ á chật vật, ngược lại còn sẵn sàng kêu người đưa quần áo tới.

Khi đó, á đã nghĩ dựa vào cái gì bên người Thu Từ Thiện đều là loại đàn ông gia thế hiển hách như vậy, mà đám người theo đuổi á ở đại học đều là loại không dám nhắc tới.

Mỗi lần nhìn thấy đám bà vợ kèo kiết hủ lậu đó cầm trong tay hoa hồng rẻ tiền, đứng dưới lầu ký túc xá của mình, á hận không thể nôn hết cơm chiều vừa mới ăn xong ra ngoài. Á là đại tiểu thư nhà họ Thu, bọn con trai kèo kiết xác đó sao có thể xứng đôi với á, cũng chỉ có người giống như Dung Trạch mới thích hợp với á.

Mà á cũng hiểu được, hiện tại á được Thu Vĩ Toàn yêu thích, nhưng trong mắt người khác á chỉ là một đứa con gái nuôi mà thôi. Cho nên á muốn nhà họ Thu phải thừa nhận á, như vậy mới có cơ hội đứng ở bên cạnh người như Dung Trạch.

Lúc nghĩ đến đây, á dùng một đôi mắt ai oán liếc Dung Trạch một cái.

Thu Từ Thiện vẫn chưa lên tiếng lại đột nhiên nở nụ cười, sau đó giọng điệu bình thản hỏi: "Hà Minh Châu, hình như chị dạo gần đây chị hoang tưởng hơi nhiều nhỉ, nhưng như vậy thì chị cũng đừng có tưởng tượng thái quá như vậy chứ, đầu gì ông nội cũng đã đuổi chị ra khỏi cửa đấy."

Trong đám người lại là một trận rối loạn, ở đây mỗi người trong nhà hoặc nhiều hoặc ít đều có một ông cụ hay bà cụ đã thành tinh. Tự nhiên biết đến tầm quan trọng của ông cụ, nhưng Hà Minh Châu lại có thể bị ông cụ đuổi ra khỏi cửa.

Rốt cuộc cô ta đã làm điều gì? Lại có thể bị đuổi ra khỏi cửa..

Nhất thời sắc mặt Hà Minh Châu trắng bệch, á không nghĩ tới Thu Từ Thiện ở trước mặt mọi người lại chế nhạo á như vậy. Á muốn lớn tiếng trách cứ cô nói bậy, á không có bị ông nội đuổi ra khỏi nhà. Nhưng á lại không có cách nào nói ra miệng, mấy ngày nay đến bất luận mẹ thì thăm to nhỏ như thế nào cũng không đã thông báo được, càng không nói là á.

Cho nên khi nghe đến Dung Trạch mời á tới tham gia party này, á không chút do dự đáp ứng.

Dung Trạch đứng ở bên cạnh thờ ơ lạnh nhạt, y nhìn Thu Từ Thiện tiến thoái có trật tự, một chút cũng không có sự nóng nảy trước kia.

Trước đây với loại chuyện như vậy, chỉ sợ Thu Từ Thiện sẽ lập tức tiến lên cho Hà Minh Châu một cái bạt tai, sau đó sẽ mắng chửi khó nghe một trận, nếu cô làm như vậy thì hôm nay mọi người nhất định sẽ đồng tình với Hà Minh Châu. Nhưng cổ tình hiện tại Thu Từ Thiện đã thay đổi, cho nên mấy loại chiêu số này của Hà Minh Châu này đều không có tác dụng.

Dung Trạch đứng ở nơi đó, ánh đèn sáng choang theo đỉnh đầu y chiếu xuống, làm nổi bật khuôn mặt trắng nõn càng thêm ôn nhuận, da của y so với nữ sinh còn trắng hơn vài phần, càng thêm có vẻ thanh tú môi hồng răng trắng, có điều bị khí chất của y ép xuống, cho nên nhìn không có chút nào đàn bà, ngược lại càng thêm kiêu ngạo.

Lúc Thu Từ Thiện gặp lại gương mặt này, cũng không khỏi cảm thán, khó trách mình đời trước sống chết vì y, một khuôn mặt như vậy quả thật rất tính dụ hoặc.

Nhưng đột nhiên trong đầu cô lại hiện ra một khuôn mặt khác, đó là một khuôn mặt vô cùng anh tuấn, nếu anh ta không cười thì sẽ có vài phần nghiêm túc. Nhưng cổ tình trên mặt anh ta cho tới bây giờ đều lộ vẻ cười nhạt, chính là bên trong nụ cười nhạt kia, tựa hồ luôn có vài phần xa cách.

Nghĩ tới đây Thu Từ Thiện cảm thấy bản thân mình giống như bị bệnh thần kinh, tự nhiên lúc này lại nghĩ tới Lạc Ngan.

Dung Trạch không chỉ có tướng mạo anh tuấn, hơn nữa khí chất mười phần mang phong phạm quý công tử, thời điểm học trung học, mặc dù có một Thu Từ Hàn tướng mạo có thể so với y, nhưng ngất nổi lại thua bởi khí chất, bởi vậy Dung Trạch trở thành bạch mã hoàng tử trong lòng các nữ sinh toàn trường.

Mà quan hệ giữa nhà họ Thu và nhà họ Dung luôn luôn thân mật, vì thế quan hệ giữa Thu Từ Thiện cùng Dung Trạch cũng thân thiết như vậy.

Nhưng cổ tình Dung Trạch đối với Thu Từ Thiện vô cùng phiền chán, dù sao không có người đàn ông nào thích bị một cô gái bức bách, mà Thu tiểu thư bị tình yêu che mờ lý trí làm sao có thể biết được tâm tư này của người đàn ông.

Ngày hôm nay Dung Trạch đưa Hà Minh Châu đến đây, hoặc nhiều hoặc ít cũng là vì ghé thăm Thu Từ Thiện. Đương nhiên quả thật y đã thành công.

Hà Minh Châu hơi hơi ngửa đầu nhìn Dung Trạch, trong mắt lại lóe ra lệ quang, niềm đam mê đáng yêu, nhưng cổ tình biểu hiện ra một bộ dạng kìm nén. Sau đó ả khẽ thờ dài một tiếng: "Thiện Thiện, nói đến thì chúng ta đều là chị em ruột, em ở nhà đối xử với chị như vậy, chị cũng luôn luôn nhẫn nhịn. Sao em lại có định kiến với chị như vậy, chị cuối cùng cũng là chị ruột của em mà. Lúc nào em cũng luôn lặp đi lặp lại việc gây khó dễ cho chị, hay là em có gì đó hiểu lầm chị, em nói ra đi, chị nhất định sẽ sửa."

Loại thần thái này nếu dùng trên người đàn ông, tự nhiên là trăm phát trăm trúng, nhưng cổ tình bên cạnh có nhiều cô gái vây quanh như vậy. Mà các cô gái chán ghét nhất chính là loại con gái tò vò như này, càng cảm thấy chán ghét đến cực điểm.

Thu Từ Thiện nhìn Hà Minh Châu lúc nào cũng có thể rót nước mắt xuống, cười lạnh hỏi: "Chị đã quang minh chính đại tay trong tay với Dung Trạch xuất hiện ở trong này, chị còn hỏi tôi có gì hiểu lầm chị không? Nếu bản thân chị không tự tưởng đến đồ của người khác, tôi sẽ đối xử với chị tốt chút. Còn có, bị đoạt mất đàn ông thì người vốn nên khóc là tôi mới đúng, chị làm bộ đau thương làm cái gì?"

Mọi người không nghĩ tới Thu Từ Thiện lại có thể quang minh chính đại nói ra việc bản thân bị đá, vốn có rất nhiều cô gái đang âm thầm nói xấu cô, nhưng khi nghe được cô nói như vậy, tất cả đều không có chút hảo cảm nào với Hà Minh Châu.

Dù sao ai cũng không thích nổi kẻ thứ ba.

Hà Minh Châu đã sắp nước mắt tràn mi, nhưng khi nghe Thu Từ Thiện nói những lời này, ả lại không thể khóc được, bằng không liền thực sự biến thành giả bộ đáng thương.

Thấy cảm xúc của quần chúng vây xung quanh bị điều khiển tốt lắm, lúc này Thu Từ Thiện nhìn chằm chằm ả nói: "Có điều chị đã cướp được rồi, thì cứ tiếp nhận cho tốt đi. Bởi vì đồ bị chị chạm qua rồi, tôi đều ngại bản."

Người chung quanh đều bị lời nói của Thu Từ Thiện làm cho khiếp sợ, đặc biệt là câu cuối cùng, ả chạm qua cô ngại bản, đó ý tứ này chính là cô cũng ngại Dung Trạch ô uế.

Hiển nhiên tất cả mọi người đều lý giải được ý tứ này, bao gồm người này giờ đứng đó mà chưa lên tiếng nói câu nào Dung thiếu gia. Có điều lúc này sắc mặt của Dung Trạch không được tốt lắm, y quả thật không nghĩ tới Thu Từ Thiện luôn luôn thương y đến chết đi sống lại cư nhiên lại nói như vậy.

Không muốn nghe Hà Minh Châu lên tiếng tiếp, Thu Từ Thiện đã quay đầu hỏi Phương Viện: "Phương Viện, Party của cô này giờ bị gián đoạn rồi, có tiết mục gì thì nhanh bắt đầu đi."

Hiển nhiên, Thu Từ Thiện cũng không muốn dây dưa thêm nữa. Mấy lời cô vừa nói, chính là muốn nói cho mọi người, Thu Từ Thiện cô về sau sẽ không còn dính dáng gì đến Dung Trạch nữa.

Một cô gái đơn thuần như vậy thật ra chỉ muốn mọi việc đơn giản thôi. Bởi vì trong mắt quần chúng vây xem lúc này, chính là sau khi Thu Từ Thiện bị đoạt mất bạn trai, sợ mất mặt mũi nên mới nói ra ngoạn tuyệt như vậy. Trong lúc nhất thời ánh mắt nhóm quần chúng nhìn về phía cô cũng không có mừng thầm và cười nhạo như vừa rồi, mà là thật sâu đồng tình.

Phuong Viện vừa nghe cô nói như vậy, liền lập tức đồng ý.

Cô ta hiểu biết tính tình Thu Từ Thiện, sợ nếu mà cô còn nói thêm gì nữa thì buổi party cũng khởi tổ chức luôn đi.

Lúc này trên sân khấu nhỏ của bữa tiệc đột nhiên sáng đèn lên, một cậu thiếu niên ôm ghita cúi đầu chào mọi người.

Thu Từ Thiện lôi kéo Hứa Kiều Na đi về phía trước vài bước, cô cũng không muốn lại cùng Hà Minh Châu ở chung một chỗ.

Hứa Kiều Na nhìn ánh mắt của cô có phần hơi quái dị, qua một hồi lâu cô nằng nết thật cẩn thận hỏi: "Thiện Thiện, cậu thật sự chia tay với Dung Trạch sao?"

Thu Từ Thiện nghiêng đầu một hồi, mới hỏi: "Minh và anh ta có từng ở bên nhau sao?"

Ở bên nhau tiêu chuẩn là gì, là hai người yêu thích lẫn nhau, là tách ra một hồi sẽ nhớ đến đối phương, là tay trong tay cùng nhau đi xem phim. Nếu đây là tiêu chuẩn đơn giản nhất, như vậy Thu Từ Thiện và Dung Trạch vốn không có đạt được điều thứ nhất, bởi vì từ đầu đến cuối chỉ có Thu Từ Thiện đơn phương thích y.

"Cậu không có việc gì chứ." Hứa Kiều Na lo lắng nắm tay Thu Từ Thiện, có thể nói cô nàng là hiểu biết Thu Từ Thiện nhất, nên đương nhiên hiểu được Thu Từ Thiện thích Dung Trạch bao nhiêu.

Nhưng cô nàng không thể biết được rằng, linh hồn của thân thể này sớm đã không còn là cô gái đơn thuần kia nữa.

Kỳ thực, Thu Từ Thiện luôn luôn nghĩ không biết bản thân đời trước đã làm những gì, lại khiến cho Dung Trạch không tiếc muốn cô tống gia bại sản. Cùng lắm là cô rất thích y mà thôi, chỉ trách cô không phải nữ chính của Dung Trạch, cô chỉ là một nữ phụ không chịu an phận, điều ngoa tùy hứng làm việc không chừa bước, cho nên trở thành vật hi sinh cũng không có gì là lạ.

Đột nhiên, Thu Từ Thiện ôm mạnh lấy Hứa Kiều Na, dựa sát đầu vào bả vai cô nàng, mà đôi vai của cô thì không ngừng run run.

Có người đứng cách đó không xa trông thấy một màn này, liền lấy tay huých vào người bạn bên cạnh hỏi: "Có phải Thu Từ Thiện đang khóc không?"

"Ồi chào, hình như đang khóc thật," người bên cạnh cẩn thận quan sát một hồi, thấy cô vẫn ghé vào trên vai Hứa Kiều Na, cả người còn hơi run run.

"Cô ấy cũng thật sự đáng thương, bị chính chị của mình cướp mất bạn trai, thật không nhìn ra con người của Hà Minh Châu. Lúc cô ta vừa vào cửa, còn có người khen cô ta thật có khí chất. Tôi chỉ liếc mắt một cái liền biết cô ta cũng chẳng phải người dễ chọc."

"Tôi khinh, vừa thấy chính là một ả lặc trà biểu, cả ngày chỉ biết quyến rũ bạn trai người khác."

Tuy rằng mọi người đều đang cười nói với nhau, nhưng ánh mắt đều theo dõi Thu Từ Thiện ở bên kia.

Chờ thêm một hồi lâu, lúc Hứa Kiều Na cảm thấy chính mình thật sự tìm không ra từ ngữ tươi mới an ủi Thu Từ Thiện, liền trông thấy người trong lòng chậm rãi ngẩng đầu.

Cô chớp mắt hỏi: "Thế nào, kỹ thuật diễn xuất của mình không tồi chứ?"

Không phải chỉ là giả bộ đáng thương thôi sao? Cô cũng làm được.

Nhớ năm đó, lúc học trung học, mỗi lần Thu Từ Thiện giả bệnh đều có thể diễn xuất rất sống động, đau bụng kinh mà biểu hiện giống như sắp chết đến nơi. Thế cho nên mỗi khi đến tháng, cho dù cô không xin phép thì chủ nhiệm lớp đều tự động tự giác nhắc nhở cô, nên nghỉ phép.

Hứa Kiều Na nhìn nhìn chung quanh một vòng, mới hạ giọng: "Cậu đúng là cô nàng nhà giàu ác độc, còn giả làm hoa sen trắng, diễn kịch."

Bạn đang đọc truyện *Đảo Đảo, Bạch Liên Hoa!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Edit & beta: Ha Phuong

Đợi Thu Từ Thiện lấy lại tinh thần thì bên tai cô đột nhiên truyền đến giọng hát sống động mạnh mẽ, cô nghe xong một lúc chỉ cảm thấy giai điệu vô cùng quen thuộc.

Bao nhiêu năm trải qua lễ rửa tội mưa gió

Bao nhiêu lần hiểu được có được lại mất đi

Bao nhiêu vắng về hỗn loạn lại chưa từng đánh mất chính mình

Giọng hát hơi khàn khàn, giai điệu như khiến người ta bị trúng độc, Thu Từ Thiện ngẩng đầu cẩn thận nhìn chăm người ca sĩ trên đài. Sân khấu không lớn lắm, chỉ có một người ôm cây đàn ghita, anh ta hơi hơi cúi đầu, mái tóc dài che khuất hết trán làm cho người ta thấy không nhìn rõ gương mặt.

Mọi người trong bữa tiệc hầu như không chú ý đến người ca sĩ trên sân khấu, có người đang chơi trò chơi, có người đang nói chuyện phiếm, cũng có những đôi tình nhân ngồi trong góc đang ôm ấp nhau.

Người ca sĩ trên sân khấu vẫn đang đắm chìm trong bài hát của mình, còn Thu Từ Thiện mang theo đôi mắt nhiệt lệ nhìn anh ta.

Trong mắt người khác thì xem như đây là một ca sĩ nhỏ không đáng nhắc tới, nhưng Thu Từ Thiện lúc này đã muốn nắm chặt hai tay, tùy thời chuẩn bị chạy lên trên sân khấu, nắm chặt tay anh ta.

Nếu cô không nhìn lầm, không, khẳng định cô không có nhìn lầm. Người đứng trên đài này lúc này, hai năm sau, chính là Lý Mặc Ngôn nổi tiếng toàn quốc.

Nhạc sĩ ca sĩ tài hoa Lý Mặc Ngôn, ngay khi đĩa đơn đầu tay được phát hành, liền sáng tạo ra một kỷ lục. Ngay lúc phát hành lượng tiêu thụ của đĩa đơn này đã đạt được con số 300.000 bản, lượng tiêu thụ cả năm đạt đến một triệu bản. Phải biết rằng thị trường băng đĩa nhạc trong nước lúc này đang dần điều tàn, ca sĩ chỉ dựa vào việc phát hành đĩa nhạc hầu như không thể tự nuôi sống bản thân mình.

Đồn rằng, tài hoa âm nhạc của anh ta có thể so sánh với Tetsuya Komuro (*), từ soạn nhạc cho đến lựa chọn ca từ đều tự mình làm. Nghe nói âm nhạc của anh ta có thể đi trước giới âm nhạc Hoa ngữ cả mười năm. Phải biết rằng trong giới ca sĩ đã có nhiều người hoạt động đến hai mươi năm rồi.

(*): Komuro (小室 哲 哉, Tetsuya Komuro?), Còn được gọi là TK, là một tay keyboard của Nhật Bản, nghệ sĩ guitar, ca sĩ, nhạc sĩ và nhà sản xuất âm nhạc sinh ra vào ngày 27 Tháng Mười Một năm 1958 ở Fuchu, Tokyo, Nhật Bản. Ông được công nhận là nhà sản xuất thành công nhất trong lịch sử âm nhạc Nhật Bản và ca múa nhạc giới thiệu với các dòng chính của Nhật Bản. Ông cũng là một chủ sở hữu cũ của Velfarre, vũ trường nằm ở Roppongi, Tokyo.

Nhưng Lý Mặc Ngôn không những nuôi sống chính mình, còn nuôi sống toàn bộ công ty. Vốn công ty kí hợp đồng với anh ta đang đứng trên bờ vực sắp bị thu mua, nhưng cố tình Tổng giám của công ty đó lại đào móc được cái bảo tàng Lý Mặc Ngôn này.

Ngay năm đầu tiên anh ta xuất đạo, lượng album tiêu thụ của anh ta đã có thể sánh ngang với nhóm Ares, mà nhóm Ares chính là vương bài của Trung Vực, xuất đạo đã được năm năm, nào tàn phẫn, à không, là fan hâm mộ đã muốn bao phủ khắp toàn bộ châu Á.

Huống hồ sau lưng Ares chính là ngọn núi Trung Vực chống lưng, công tác tuyên truyền không biết tốt hơn Lý Mặc Ngôn bao nhiêu lần, nhưng dù như vậy, lượng album tiêu thụ của Ares cũng chỉ hơn Lý Mặc Ngôn vài vạn mà thôi.

Thu Từ Thiện cảm thấy đây chính là may mắn từ trên trời rơi xuống, bởi vì cho dù cô không tình cờ gặp Lý Mặc Ngôn ở đây, thì trên danh sách tìm kiếm của cô, Lý Mặc Ngôn cũng được xếp hạng đầu tiên.

Từ sau khi đạt thành hiệp nghị với Đường Tuyên xong, Thu Từ Thiện liền nghĩ như thế nào ngăn chặn Trung Vực đi lên con đường suy yếu. Mà cũng may Trung Vực là công ty giải trí của nhà mình, nên cho dù kiếp trước cô không quan tâm đến, nhưng chỉ cần xem tin tức một chút cũng biết được giờ ai đang nổi tiếng nhất.

Sau khi Trung Vực bồi dưỡng được nhóm Ares, một thời gian dài cũng không bồi dưỡng ra được thêm siêu sao nào. Công ty có ký thêm hợp đồng với nhiều người nữa, nhưng chân chính có thể đơn độc đảm đương một bộ phim điện ảnh, cũng không tìm ra được một người.

Cho tới cuối cùng, vốn là lĩnh vực mà nhà mình đầu tư, lại phải mời đến công ty những tên tuổi tai to mặt lớn của công ty khác biểu diễn.

Sau khi Lý Mặc Ngôn hát xong ba bài hát, liền lập tức rời khỏi sân khấu. Sau đó là một DJ lên đài, hiện trường tiếng ca nhẹ nhàng lập tức biến thành vũ khúc mạnh mẽ.

Phương Viên đã đứng lên lắc lư theo tiếng nhạc, bạn trai cô ta cũng bị biến thành một cái cây cột để cô ta sử dụng. Những người xung quanh cũng bị cô ta làm ảnh hưởng, không ít người bắt đầu lắc lư người theo tiếng nhạc.

Thu Từ Thiện muốn đi lên phía trước, nhưng do mọi người đang chen chúc cùng một chỗ, đợi lúc cô thật vất vả xuyên qua đám người đi đến dưới chân vũ đài bên kia, mới phát hiện bên kia có cái cửa trực tiếp thông ra hướng thang máy.

Thu Từ Thiện nhìn con số không ngừng nhảy trên bảng điện tử, càng không ngừng ấn nút thang máy. Thật vất vả, đợi thang máy mở cửa đi lên đến, lòng cô quả thực nóng như lửa đốt.

Lúc trước cô đã nhờ đến thám tử tư tìm kiếm thông tin về Lý Mặc Ngôn, nhưng ai ngờ người tìm được đều không phù hợp yêu cầu. Sau đó cô mới nghĩ đến, có lẽ Lý Mặc Ngôn là nghệ danh của anh ta, nhưng thật sự là cô không biết tên thật của anh ta là gì cả.

Thì ra kiếp trước không theo đuổi ngôi sao khiến giờ khổ sở vất vả như vậy.

Lần này ông trời đã cho cô cơ hội gặp anh ta, điều đó nói lên người này chính là của cô. Sợ cái gọi là đêm dài lắm mộng, cô cũng không muốn đợi tới lúc bản thân tìm được người này, anh ta đã kí hợp đồng với công ty khác rồi.

Lúc cô chạy ra đến sảnh lớn khách sạn, nhìn quanh một vòng liền trông thấy một người lưng đeo đàn ghita đang đi ra ngoài. Vì thế Thu Từ Thiện dùng tốc độ như tên bay lao đến chỗ Lý Mặc Ngôn.

Nhưng cô lại quên mất mình đang mang giày cao gót mười cm, vì thế dưới sự chú mục của mọi người, cô khập khiễng chạy một hồi lại bị đôi giày vướng víu làm té ngã.

Tuy rằng hiện tại Thu Từ Thiện hận không thể lập tức đá bay đôi giày chết tiệt này, nhưng cô có thể cảm giác toàn bộ mọi người ở sảnh đang lấy một loại ánh mắt cực kỳ ghê tởm nhìn chằm chằm cô.

Cho nên cô sửa lại đôi giày dưới chân, ý đồ lấy một tinh thần không biết sợ để chinh trang bộ dáng của mình thì một tiếng tiếng cười trêu tức rõ ràng vang lên, lời cô trở về hiện thực.

Cô dùng một loại ánh mắt hung tợn trừng qua, ý đồ dùng ánh mắt hung tợn này làm cho chủ nhân tiếng cười hiểu được, cô không phải tùy tiện té ngã, cô đây là đang dùng một tư thái cực kỳ ưu nhã lại trí thức sửa sang lại đôi giày đấy.

Có điều khi cô trông thấy Lạc Ngạn mặc một bộ nam trang Dior màu đen đứng giữa đám người ở đằng trước, Thu Từ Thiện nhanh chóng chuyển dời ánh mắt đến chiếc kẹp đính kim cương tinh xảo trên cà vạt của anh, ý đồ xây dựng ra ánh mắt vừa rồi của cô chính là miệt thị sự xa hoa lãng phí của giai cấp thượng lưu.

Được rồi, cô thua, người đàn ông này là người mà cô không thể chọc vào.

Vì thế sau khi Thu Từ Thiện đối diện với ánh mắt kia, tính lập tức chuẩn bị, dù sao so với vị thần phạt mà cô không dám chọc vào này, cô vẫn vui vẻ nguyện ý đối mặt với Lý Mặc Ngôn hơn.

Nhưng đợi lúc cô phản ứng lại, phát hiện trên sảnh lớn đã không thấy bóng dáng Lý Mặc Ngôn đâu nữa.

"Ra rồi, ra rồi, " Thu Từ Thiện vừa đẩy cánh cửa thủy tinh của khách sạn ra, liền cảm thấy trước mắt hiện lên một trận chớp sáng, sau đó là âm thanh của máy ảnh vang lên.

Thu Từ Thiện chưa bao giờ gặp được trận thế như vậy nên lúc này có chút ngu ngơ. Đợi lúc cô phản ứng lại, người đã bị bao vây bởi một đàn micro, máy ghi âm..., nhìn trận thế này thật giống với siêu sao yêu đương vụng trộm trong khách sạn bị bắt quả tang.

"Cô Thu, nghe nói cô đối với Tần San San vô cùng bất mãn, có phải cô từng uy hiếp nói muốn lấy lại vị trí nữ chính của cô ấy hay không?" Một nữ phóng viên cầm trong tay thiết bị ghi âm, cô ta chỉ hận không thể tổng luôn thiết bị ghi âm trong tay vào miệng Thu Từ Thiện.

"Cô Thu, có phải cô và Tần San San thật sự xảy ra mâu thuẫn không?"

"Nghe nói trên mạng đã truyền đi chuyện của Tần San San, xin hỏi chuyện này có liên quan đến cô không?"

Thu Từ Thiện còn không biết vì sao lại thế này, lại thêm những vấn đề liên tiếp bị nêu ra. Đợi cô có ý định lui vào trong khách sạn, liền phát hiện trước sau đều đã bị chặn đường đi.

Cô không kiên nhẫn hỏi: "Ai là Tần San San?"

Toàn trường nháy mắt lập tức yên tĩnh xuống, tiếp theo lại một trận tiếng đèn flash vang lên, mà đám phóng viên kia giống như cá ăn thịt vùng Amazon thấy thịt, bất kể lúc nào cũng có thể đi lên nuốt chửng Thu Từ Thiện.

"Ý của cô là cô căn bản không hề để Tần San San vào mắt?"

"Lời lan truyền là Tần San San đoạt đi bạn trai của cô, điều này là thật sao? Có phải vì chuyện này nên cô mới căm thù cô ấy tận xương tủy không?"

"Tần San San chính là nữ diễn viên thế hệ mới tốt nhất, thái độ của cô có phải mang ý nghĩa Trung Vực muốn mặc kệ cô ấy hay không?"

Thu Từ Thiện muốn đưa tay ngăn cản các thiết bị ghi âm muốn đưa đến tận yết hầu của mình, nhưng những người này càng ép càng chặt, toàn bộ vòng vây đã muốn bị bắt lui đến nhỏ nhất.

Đang lúc Thu Từ Thiện nghĩ đến cô sẽ bị nhóm người này chen chúc cho đến chết, rốt cục có người giống như thiên thần giáng xuống, đẩy ra đám người chen chúc mà che chở cho cô đi ra ngoài.

Lúc này Thu Từ Thiện cũng không quản là ai, chỉ cúi đầu tận lực không cho mặt mình lộ ra.

Đợi bảo tiêu mở cửa xe ra, cô cúi đầu nhanh chóng bước vào, sau đó chiếc xe nhanh chóng khởi động lao vút đi.

Thu Từ Thiện vừa quay đầu liền trông thấy người bên cạnh đang ngồi ngay ngắn, so sánh với người sắc mặt tái nhợt tóc tai tán loạn là cô, thì Lạc Ngan giống như vừa tham dự một bữa tiệc tối hoa lệ trở về, đương nhiên vừa rồi hình như anh thật sự mới tham gia tiệc tối.

Thu Từ Thiện muốn mở miệng, liền trông thấy Lạc Ngan chậm rãi quay mặt qua, gương mặt tinh xảo giống như không thật cứ như vậy không chút thay đổi nhìn chằm chằm cô. Ngay lúc Thu Từ Thiện nghĩ rằng giây tiếp theo Lạc Ngan liền đem cô quăng ra khỏi xe, liền trông thấy người đàn ông này chậm rãi lấy một chiếc khăn tay Hermès ra khỏi túi, ôn nhu lại thông thả lau lau chỗ hàm dưới của cô.

"Bình thường không phải rất thông minh sao, vừa rồi sao không lập tức lui về trong khách sạn."

Thu Từ Thiện run run rẩy rẩy một hồi lâu, mới nói: "Quên mất."

Cả hai đôi cô đều chưa từng trải qua trận thế như vậy, cho dù năm đó lúc cô làm đến phá sản, đều không có người đến phỏng vấn qua cô. Bởi vì tất cả lực chú ý đều ở trên người Hà Minh Châu, con gái riêng ân hận thiện lương khó nhìn được hãm hại, hăng hái phản kháng, cuối cùng cũng lọt vào mắt xanh của vận mệnh, chấp chương tài phú của gia tộc, gả vào cửa hào môn môn đăng hộ đối.

Cờ nào cầu huyết, cờ nào có tinh thần giải trí, là chuyện xưa hấp dẫn bao nhiêu ánh mắt người ta.

Thu Từ Thiện cúi đầu mới phát hiện, vừa rồi do vội vàng nên một chiếc giày của mình đã rớt mất, thật đáng tiếc cho đôi giày hiệu Sergio Rossi (Một thương hiệu giày nổi tiếng của Ý) mà cô mới mua.

Lạc Ngan lúc này cũng trông thấy bàn chân trần của cô, Thu Từ Thiện mới phát hiện nguyên bản tám tám màu trắng trên xe lúc này đã bị giẫm lên vài vết đen tuyền.

Cô nhanh chóng nói: "Thực xin lỗi, làm bẩn thảm trong xe anh rồi."

Nhưng Lạc Ngan lại làm ra một động tác, đủ để cho Thu Từ Thiện nghĩ đến giây tiếp theo chính là tận thế. Chỉ thấy anh đầu tiên là cau mày, nhưng tiếp theo lại duỗi tay nâng lên cái chân không mang giày của Thu Từ Thiện, do cô mặc váy ngắn bởi vậy nên anh có thể dễ dàng nắm lấy cẳng chân bóng loáng của Thu Từ Thiện.

Sau đó cả người Thu Từ Thiện bị chuyển về phía anh, hai chân của cô lúc này khoác lên trên đùi anh, tuy chất liệu quần tây Dior Homme mềm mại vô cùng, nhưng giờ lại có cảm giác giống như sọ tay cạo vào chân cô.

Cô cảm thấy cả người mình đều không ổn, tần suất hít thở không đúng, tư thế ngồi không đúng, đương nhiên nơi mà hai chân cô đặt lên cũng không đúng nốt.

Ngón tay Lạc Ngan giống như bác sĩ ngoại khoa vậy, trắng nõn thon dài, ngay cả từng cái chỉ các đốt ngón tay đều vừa đúng mực mà, anh băng bó rất nhẹ nhàng, mềm nhẹ giống như lông chim xẹt qua.

Đợi cho bàn chân Thu Từ Thiện được chiếc khăn bao phủ xong, cô cố ý làm bộ lơ đãng nhắc chân bỏ xuống, nhưng cô vừa động chân thì có một bàn tay nhanh chóng bắt được cẳng chân của cô.

"Chân đã bị như vậy mà em còn dám lên xộn sao?" Giọng nói của Lạc Ngan hơi lạnh, nhưng đối lập là động tác của anh lại rất đột ngột.

Được rồi, lúc này rốt cuộc là tình huống gì?

Trong xe quá mức im lặng, nếu Thu Từ Thiện không ngẩng đầu, cô gần như nghĩ xe đang dừng chứ không có chạy.

Cô vừa ngẩng đầu lên liền chính xác bắt gặp ánh mắt của Lạc Ngan, cô khóc không ra nước mắt.

Vì thế, cuối cùng nghẹn hồi lâu, mới nghẹn ra mấy chữ: "Có đi động không?"

Lạc Ngan từ trong túi lấy ra chiếc điện thoại cho cô, cô gần như là mang theo một tư thế cung kính, hận không thể dùng hai tay tiếp nhận lấy.

Có điều đợi lúc cô lên mạng một hồi sau, thật sự là cô cười không nổi nữa.

Bởi vì một hồi tìm tòi ba chữ Tần San San xong, liền nhảy ra một đồng tin tức mới nhất.

Tần San San đắc tội Thái nữ, liền bị phong sát

Nữ minh tinh Tần San San đắc tội cấp cao, địa vị khó giữ được

Thái nữ của Trung Vực phát ngôn bừa bãi với Tần San San, không quay phim liền cắt đi

Tuy rằng trước giờ tin tức giải trí đều chỉ giật tít, nhưng lần này mỗi một điều tin tức đều đăng thêm một video ngắn ngủi.

Sau khi Thu Từ Thiện xem xong cái clip không đến một phút đồng hồ kia xong, sắc mặt lập tức trở nên bối rối. Đặc biệt câu nói "Hôm nay một khi chị đi ra khỏi cánh cửa này, sợ rằng chị không có cơ hội trở về nữa", xuất hiện trong clip vô cùng rõ ràng, rõ ràng đến mức chói tai. Đây đương nhiên là đã

được trải qua xử lý.

Đây là có người có ý chinh cô? Hay là nhằm vào toàn bộ Trung Vực?

Bạn đang đọc truyện *Đảo Đảo, Bạch Liên Hoa!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Edit & beta: Hà Phương

How to deal with the scandal (Làm thế nào để đối phó với scandal)

Chỉ sợ tất cả chuyên gia quan hệ công chúng trên thế giới này đều sẽ nói cho một chữ, nhanh.

Thu Từ Thiện nhìn thoáng qua thời gian tuyên bố tin tức, là nửa giờ trước, nói cách khác tin tức này có khả năng vẫn chưa gây sự chú ý quá lớn.

Đám Paparazi đang phục kích ở khách sạn kia, chỉ sợ là có người có ý thả ra tin tức nói cô đang ở đó đi.

Thu Từ Thiện đột nhiên nghĩ đến cái gì, trên mặt cô xuất hiện biểu tình ảo não: "Hồi này sao tôi lại hỏi phóng viên một câu, 'Tần San San là ai'? Xem đầu óc tôi này."

Tuy câu nói này của cô là vô tâm, nhưng chỉ những lời này thôi đã có thể cho phóng viên bao nhiêu không gian tưởng tượng, ngay cả bản thân Thu Từ Thiện cũng có thể dùng những lời này sao ra mười câu chuyện gọi là "Chân tướng".

"Giờ mới biết hối hận, đối với loại paparazi này, biện pháp hữu hiệu nhất là đừng nói gì cả" hiển nhiên người bên cạnh dường như còn ngại Thu Từ Thiện còn chưa đủ hối hận, lại bổ thêm một đao.

Được rồi, biểu tình vừa rồi của cô chính là thấy món ăn trên bờ vực thẳm.

Thu Từ Thiện không khách khí hỏi lại: "Vậy anh nói giờ phải làm sao bây giờ?"

"Khiến bọn họ đều câm miệng" thời điểm Lạc Ngạn nói những lời này, sắc mặt tuy bình thường, nhưng Thu Từ Thiện lại đều nghe ra bên trong có sát khí.

Hiển nhiên, cô vừa lập lại một sai lầm nghiêm trọng, cô không nên quên người đàn ông trước mặt này là ai. Anh ta chính là Lạc Ngạn, là người nắm giữ nhân sinh của vô số người.

Thu Từ Thiện e ngại anh đương nhiên cũng không phải đến từ vài lần tiếp xúc gần đây, kỳ thực lần đầu tiên bọn họ gặp mặt cũng không phải tại Hội sở Giang Nam. Mà là ở kiếp trước tại Las Vegas, khi đó thân phận của Thu Từ Thiện là người chia bài ở sòng bạc tên là Chirs, mà anh ta là một khách hàng được tôn xưng là khách VIP.

Anh ngồi ở trên ghế lô xa hoa trong sòng bạc, mắt không chớp lấy một cái khi ném ra cả trăm vạn đồng xu, khí định thần nhàn giống như một quốc vương nắm giữ hết thảy.

Hơn hết là buổi tối hôm đó, bọn họ lại ngẫu nhiên chạm mặt ở một khu phố rách nát, mà đương nhiên cô chính là kẻ không được hoan nghênh khi xông vào đó.

Đến bây giờ cô đều không thể quên, người kia đầy máu quỷ rập trên mặt đất, còn gương mặt Lạc Ngạn dưới ánh đèn đường chiếu rọi mờ nhạt mang theo một loại tinh xảo không thuộc về thế gian, trên môi của anh còn mang theo chút ý cười lơ đãng. Anh mặc một chiếc áo gió màu đen, sợi dây gài buộc quanh dáng người đàn ông hoàn hảo, rõ ràng là trường hợp máu me lại bị anh làm cho có cảm giác đẹp đẽ và rực rỡ. Thật giống cái người đầy máu tươi nằm trên mặt đất chẳng qua là là một đạo cụ mà thôi.

Khi Thu Từ Thiện xông lâm vào cái ngõ âm u đó, cô còn tưởng rằng chính mình chết chắc rồi.

Nhưng ai ngờ anh chỉ đơn giản hỏi một câu: "Cô là người Trung Quốc?"

Cô chưa từng nghĩ tới, một từ Hán ngữ đơn giản "Phải", lại có thể cứu lấy một mạng của mình.

Vì thế, Thu Từ Thiện lại một lần nữa run run hỏi: "Không phải anh nghĩ để tôi giết chết bọn họ chứ?"

Đám người vừa rời xông đến hỏi cô có bao nhiêu người? Mười lăm người, hai mươi hay là ba mươi người?

Được rồi, cô có thể xuống tay đánh mười cái tát qua lại trên mặt Hà Minh Châu, cô cũng không khách khí nói Dung Trạch chính là đồ bỏ đi, nhưng khi ở trước mặt Lạc Ngan lại giống như mất đi dũng khí vốn có.

Cô có cảm giác mình như đang thăm dò bí mật của Lạc Ngan, mà bí mật này giống như lúc nào cũng có thể muốn mạng của cô. Làm một người sinh ra vào thời đại tiên tiến, sinh trưởng dưới chủ nghĩa xã hội khoa học hài hòa, Thu Từ Thiện không có cách nào quên đi hình ảnh một người có thể thần nhiên đứng cười trước máu me và cái chết như vậy, điều này gây cho cô sự sợ hãi.

Nhưng người đàn ông này hiển nhiên cũng không thêm đề ý, bởi vì lúc này anh vui với việc sắm vai nhân vật ông chú chân dài.

Lạc Ngan hơi nghiêng người, khuôn mặt cực kỳ tuấn mỹ của anh phóng đại trước mặt Thu Từ Thiện, anh nói: "Nhớ kỹ, người giàu có phải tuân theo một quy tắc nhất định."

Anh nói: "Cho nên mặc kệ em làm cái gì, em đều phải tuân theo một quy tắc. Tuy tôi không biết quy tắc trong giới showbiz, nhưng tôi biết, chỉ cần có ích lợi thì không có gì là gièm pha. Em muốn giải quyết chuyện này, điểm mấu chốt chính là lợi ích mà em cung cấp có giá trị đối với bọn họ hay không."

Lạc Ngan truyền lại cho Thu Từ Thiện một quy luật mà ai cũng biết, không có tiền thì không giải quyết được vấn đề.

Mà anh lại không tiếc hu tôn hàng quý (người có địa vị cao lại đầu hàng nhân nhượng trước người có địa vị thấp), lấy lại di động trong tay cô, gọi một cuộc gọi: "Jack, tôi có một sự kiện cần cậu lập tức xử lý, vừa rồi ở khách sạn tôi gặp phải một đám paparazi, cậu thông báo cho người các tòa soạn báo và tạp chí đó, tất cả ảnh chụp được đêm nay một tấm cũng không được đăng lên."

Đầu bên kia dường như trả lời gì đó, chỉ nghe Lạc Ngan giống như vui đùa nói: "Hừm, vậy cậu nói cho bọn họ biết, tự gánh lấy hậu quả."

Thu Từ Thiện nhìn chăm chú người đàn ông trước mặt, hiển nhiên sự cường đại của anh ta đã ở vị trí mà cô không thể đụng đến, cô cũng muốn trở thành người như vậy sao?

Cô muốn sao?

Cô không tiếc vận chuyển đạo cụ dưới cái nắng 38 độ, chẳng lẽ chỉ thật sự vì cái gọi là nhân viên hậu cần? Cô lấy cái danh này cũng chỉ là hư danh, ở trường quay bị người ta kêu đến kêu đi, thật sự là vì bản thân cô muốn rèn luyện thôi sao?

Đương nhiên không phải, ngay từ đầu cô chỉ có một mục tiêu, chính là trở nên mạnh mẽ để có thể bảo vệ người bên cạnh. Cô không muốn mẹ ra đi khi tuổi đời còn trẻ như vậy, cô cũng không muốn Thu Từ Hàn chết tha hương nơi xứ người, cô lại càng không muốn bản thân rơi từ tòa nhà cao tầng xuống bỏ mạng.

Lạc Ngan gọi điện thoại xong, quay đầu nói: "Không cần phải cảm kích tôi, tôi chỉ bảo trợ lý triệt tiêu tất cả tin tức và hình ảnh vừa rồi thôi, vì khả năng vừa rồi có phóng viên chụp được xe của tôi."

Thu Từ Thiện im lặng nhìn anh, đôi mắt hắc bạch phân minh sáng ngời, mang theo trong suốt của cô gái nhỏ, cuối cùng cô nhẹ giọng nói: "Cảm ơn anh."

Lạc Ngan không chút đề ý cười cười, gương mặt như đóng băng nháy mắt tan rã: "Không cần nói cảm ơn quá nhanh, tôi sợ em về sau không biết làm thế nào báo đáp tôi."

Dọc theo đường đi, Lạc Ngan cũng không lên tiếng nữa, Thu Từ Thiện lại càng không biết nói chuyện gì, bởi vì đến bây giờ chân của cô vẫn gác trên đùi Lạc Ngan. Từ thể của họ như vậy quá mức ái muội, nhưng vấn đề chính là, biểu tình của Lạc Ngan không có chút nào suông sã, ngay cả chút cười nhạt ban này cũng không hề lặp lại lần nữa.

Đang lúc Thu Từ Thiện nhàm chán nghịch ngón tay mình, xe vững vàng dừng lại.

"Được rồi, em xuống xe đi," Lạc Ngan chỉ đơn giản buông một câu.

Lái xe nhanh nhẹn bước xuống dưới, mở ra cửa xe giúp Thu Từ Thiện. Thu Từ Thiện không nói gì, chính chậm rãi hạ chân mình xuống, sau đó cầm trong tay một cái giày cao gót còn sót lại.

Sau khi bước xuống xe, cô mới phát hiện nơi này chính là phương hướng nhà của mình, nhưng mà từ nơi này đi về còn tới hai mươi phút nữa. Vì thế cô khom người, hỏi: "Anh Lạc, nơi này cách nhà của tôi còn tới hai mươi phút, anh có thể cho tôi đi thêm một đoạn nữa không?"

"Không thể," Lạc Ngan đơn giản quả quyết cự tuyệt.

Thu Từ Thiện há miệng thở dốc, nuốt lại câu nói "Phiền toái" sắp phun ra.

Cô một chân trần đứng bên cạnh cửa xe, còn Lạc Ngan tự phụ ngồi ở trong xe, chỉ chừa cho cô một bên sườn mặt hoàn mỹ.

"Tôi rất chờ mong xem em giải quyết chuyện này như thế nào, đừng để tôi thất vọng." Rốt cục ngay lúc Thu Từ Thiện nghĩ muốn xoay người, Lạc Ngan

quay đầu thản nhiên nói ra một câu này.

Thu Từ Thiện không biết nên dùng biểu tình gì cho phải, cho dù bên trong cô là một phụ nữ hai mươi bảy tuổi, nhưng là cô vẫn không thể bắt kịp người đàn ông âm tình bất định này.

"Hẹn gặp lại," lại là một câu đơn giản mà trực tiếp, nhưng lần này tầm mắt Lạc Ngan dừng lại ở chỗ tay Thu Từ Thiện đang để trên cửa xe..

Được rồi, Thu Từ Thiện rút tay về, lại thoải mái dùng sức khép cửa xe lại. Vì thế, lưu lại cho Thu Từ Thiện chỉ có một làn khói Bentley.

Đúng là một đêm đau khổ, Thu Từ Thiện đi tham gia một hồi party không biết là loại gì, sau đó lại bị một đám paparazi truy đuổi không biết trốn đi đâu, cuối cùng cô được một người đàn ông giống như kỹ sĩ áo đen đến cứu vớt.

Nhưng cuối cùng, cô bị tên kỹ sĩ áo đen này vô tình ném tại ven đường, và cô còn lết một cái chân trần trở về nhà.

Đúng là một đêm phản kích mà.

"Ông chủ, kỳ thực đưa cô Thu về cũng không sao mà, " người đàn ông ngồi ở ghế lái phụ, nhìn người tài xế đang lái xe với tốc độ chậm chậm theo người phía trước, tài xế không khỏi bất đắc dĩ lên tiếng xin chỉ thị.

Lạc Ngan nhìn chằm chằm di động trong tay, trên Baidu đang dừng lại ở cái tên Tần San San,: "Không cần, để cô ấy tự đi về đi. Nếu có chút khó khăn ấy đã không vượt qua được thì tôi thấy cô ấy cũng không tiến xa được."

Trợ lý vô lực nhìn trời, ném một cô gái giữa đường giữa xá, lại lo lắng để một chiếc xe trong 6s có thể gia tốc đến 100Km/h lấy tốc độ như vậy đi theo sau người đi bộ, việc này hợp lý sao?

Được rồi, ông chủ dừng đến thủ đoạn đã lạc hậu tám trăm năm là yên lặng quan tâm đến con gái người ta để theo đuổi, hiện tại thật sự không lưu hành cái gì mà cuồng ngạo lãnh khốc đâu, nhưng vị trợ lý đáng thương chỉ dám ở trong lòng yên lặng phun tào.

Hà Minh Châu lúc này vẫn đang ở bữa tiệc, ả nhìn thoáng qua di động trong tay, mặt mày lập tức hớn hờ. ả tìm một nơi yên tĩnh, sau đó lập tức gọi điện thoại hỏi: "Tuấn Thanh, anh thật sự phát tán video clip rồi? Em vẫn cảm thấy chuyện này không tốt lắm? Dù sao Thiện Thiện cũng là em gái em, em..." (Editor: giả tạo)

Giọng nam bên kia điện thoại lập tức tức giận nói: "Em gái cái chó má gì, cô ta cũng đã đối xử với em như vậy rồi, em cần gì phải đối tốt với cô ta. Minh Châu, em yên tâm, lần này anh nhất định sẽ làm cho cô ta thân bại danh liệt."

Chu Tuấn Thanh bên kia đầu dây điện thoại xiết chặt bàn tay, hấn vĩnh viễn sẽ không quên, Minh Châu mình đầy thương tích xuất hiện trước mặt hấn, cô đáng thương lại nhu nhược như vậy tựa vào trong lòng hấn. Cho dù hấn hỏi cô thể nào, cô cũng không chịu nói ra nguyên nhân.

Nếu không phải hấn tức giận khó nhịn, chỉ sợ Minh Châu thiện lương như vậy vẫn sẽ không chịu nói cho hấn nguyên nhân.

Hấn biết Minh Châu là con gái riêng của một kẻ có tiền, nhưng nếu được lựa chọn thì Minh Châu tốt đẹp lại thuần khiết cũng đâu muốn như vậy. Nhưng đứa con gái nhà họ Thu kia lại không chấp nhận được Minh Châu, không chỉ hắt cạo lên người Minh Châu, thậm chí còn động thủ đánh cô ấy.

Chu Tuấn Thanh chỉ hận bản thân mình sinh ra trong một gia đình bình thường, không có cách nào giúp Minh Châu, cho nên lần này rất cục cựa để cho hấn tìm được cơ hội rồi.

Hấn nhất định phải thay Minh Châu yêu quý của hấn xả giận.

Hà Minh Châu cúp điện thoại xong, trên mặt mang theo tươi cười đắc ý. Tên Chu Tuấn Thanh này có thể nói là kẻ si tình nhất trong những kẻ theo đuổi ả, cho dù bản thân ả nói chỉ có thể xem hấn như bạn tốt, hấn cũng không chút do dự đáp ứng.

Ả rất chờ mong cảnh tượng ngày mai Thu Từ Thiện bị vạn người thóa mạ.

Bạn đang đọc truyện *Đả Đảo, Bạch Liên Hoa!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Edit & beta: Hà Phương

Sau khi trở về phòng, Thu Từ Thiện lập tức lấy ra di động của mình gọi điện.

"Anh nói mấy ngày nay Hà Minh Châu gặp người bên truyền thông sao?" Thu Từ Thiện không hề bất ngờ khi nghe được tin tức này.

Thu Từ Thiện dừng một chút, mới hỏi tiếp: "Chuyện lúc trước anh đề cập việc trang bị thiết bị nghe lén trong nhà Trương Tuyết Vân đó, tiến hành thế nào rồi?"

"Rất tốt, tôi hy vọng anh nghĩ biện pháp giúp tôi nghe lén bọn họ trò chuyện."

Thu Từ Thiện cúp máy xong lại mở di động lên, lướt qua một lá thư mới. Hộp mail này chính là nơi lưu trữ các cuộc nghe lén mà thám tử gửi báo cáo cho cô.

Trần ngập bên trong chính là mỗi ngày mẹ con Trương Tuyết Vân và Hà Minh Châu đi đâu, gặp gỡ ai.

Khi Thu Từ Thiện nhìn thấy hai cái tên quen thuộc liền không khỏi nở nụ cười. Khoảng cách gặp được hia người kia đã qua đi ba năm, nếu không có ảnh chụp của thám tử, cô gần như muốn quên hai kẻ làm trâu làm ngựa bên cạnh Hà Minh Châu này.

Rất tốt, đầu trâu mặt ngựa đều đã chậm rãi đến đông đủ, như vậy mới náo nhiệt chứ.

--- ----- ---

"Sao ngay cả tôi mà chị cũng không nói một tiếng," Thu Từ Hàn ngồi ở trong xe oán giận mãi không ngừng.

Hôm nay Thu Từ Thiện tự mình lái xe chở cậu đi công ty báo danh, từ lúc buổi sáng mới tám giờ bị Thu Từ Thiện dựng từ trên giường dậy, cậu vẫn oán giận đến tận bây giờ.

"Đừng tưởng rằng vụ đánh cuộc của chúng ta đã mất đi hiệu lực, em không muốn lấy lại thẻ tín dụng và xe thể thao sao?" Thu Từ Thiện thừa dịp dừng đèn đỏ, lộ ra nụ cười của bà ngoại sói.

Thu Từ Hàn ôm cánh tay không nói được một lời, cuối cùng mới than thở hỏi: "Lần trước chị làm hại chúng ta thất nghiệp, chuyện này thì tính sao?"

"Thu Từ Hàn, xem bộ dáng tính toán chi li hiện giờ của em đi, chị đều muốn băng giá trái tim thay người hâm mộ của em," Thu Từ Thiện vô tình nói, cô cũng không giấu lại xem, đến tận cùng là ai bức bách Thu thiếu gia từng phong lưu tiêu sái tiêu tiền như nước thành bộ dáng hiện tại.

Thu Từ Hàn không tiếp lời, chỉ khoanh tay nhìn thẳng phía trước.

Cuối cùng Thu Từ Thiện bắt đầu nói: "Được rồi, được rồi, đoàn phim tổng kết trả chúng ta tổng cộng được ba ngàn đồng tiền lương, một phần chị cũng không lấy, toàn bộ đưa em hết đây."

"Thật à," Thu Từ Hàn nghe nói vậy lập tức hưng trí dạt dào quay đầu nhìn chằm chằm cô.

"Nhanh lấy gương nhìn xem dáng vẻ hiện tại của em xem, y như thần giữ cửa ấy."

Lúc đến công ty, Thu Từ Thiện nhìn ngắm tâm huyết cả đời của ông nội xong, không khỏi có chút xuất thần. Bác của cô cả đời cũng không kết hôn, nên thời điểm qua đời cũng không có lấy một đứa con lưu lại. Ông nội tuy mặt ngoài không nói, nhưng nội tâm luôn có tự trách, đại để ông cụ cảm thấy chính mình đối đãi với bác quá mức khắc nghiệt đi.

Cho nên sau đó ông nội đối với Thu Từ Toàn trở nên vô cùng khoan dung, nhưng cố tình bỏ cô lại tự cho bản thân mình cao siêu lại còn hay nhìn người một cách phiến diện, công ty ở trong tay của ông ta càng ngày càng sa sút.

Lúc hai người đi tới quầy lễ tân, sau khi cô nhân viên lễ tân biết được bọn họ là thực tập sinh, liền mang theo bọn họ đi lầu sáu.

Tòa cao ốc này mới được xây dựng chưa đến mười năm, là một sản nghiệp của tập đoàn Trung Vực. Nhưng tổng bộ công ty chỉ chiếm cứ từ lầu 17 đến lầu 28. Từ lầu 16 trở xuống đều cho công ty khác thuê, có điều vì phòng ngừa có người quấy rầy nghệ sĩ của công ty, hồi đó kiểm duyệt công ty đến thuê đều cực kỳ nghiêm khắc.

Sau khi cô nhân viên lễ tân uyển chuyển hỏi tên của Thu Từ Hàn, Thu Từ Thiện mới biết được, cô nhân viên lễ tân thoát nhìn có vẻ rất khó chung đụng lại nhiệt tình thân mật như vậy.

Đến phòng họp xong họ mới phát hiện thực tập sinh không chỉ có hai người bọn họ. Trung Vực gần nhất mới chiêu sinh một nhóm người, cho nên lúc hai người Thu Từ Thiện đến cũng không thấy có gì đột ngột.

Mọi người trong phòng họp đều an vị ở chỗ ngồi, thấy có người tiến vào tự nhiên ngẩng đầu nhìn thoáng qua. Có điều vừa nhìn liền thấy ngay một đôi nam nữ dung mạo xuất chúng, khiến mọi người đều kinh ngạc một phen.

Hai người này xác định không đi nhầm chỗ chứ? Bọn họ hẳn là nhận lời mời mà đến chứ không phải nhân viên công tác đâu hả?

Lúc Thu Từ Thiện ngồi xuống liền nhìn quanh một vòng gian phòng, quả nhiên phát hiện ngồi ở đối diện có một đôi nam nữ, tuy rằng bọn họ cũng không có nói chuyện với nhau, nhưng hiện tại trên tay hai người đó đều không hẹn mà cùng lúc gửi tin nhắn.

Khóe miệng cô giờ lên một chút cười yếu ớt, quả nhiên là bạn lữ ân ái.

Tần Tinh, Chu Tuấn Thanh là hai người vô cùng đắc lực bên cạnh Hà Minh Châu, có thể nói lúc cùng hai chị em Thu Từ Thiện tranh đoạt cổ phần khổng lồ Trung Vực tạm thời, hai người này đã lập ra công lao hiển hách.

Chu Tuấn Thanh được Hà Minh Châu trợ giúp tiến vào công ty, nhưng ở công ty bọn họ lại hoàn toàn giống như người xa lạ, Chu Tuấn Thanh vốn cùng lắm chỉ là một viên chức bình thường, nhưng cố tình được đến con đường làm quản lý. Cho nên sau đó địa vị tại công ty của hắn cũng là lên như điều gặp gió, tại lúc Thu Từ Thiện tiến vào công ty, hắn đã muốn đứng vững ở vị trí đó rồi.

Hiện tại ngẫm lại, Hà Minh Châu cũng thực xem như lợi hại, sớm như vậy mà bắt đầu an bài người của mình ở công ty rồi.

Mà Tần Tinh là bạn gái của hắn, ở đại học bọn họ đã bắt đầu cùng một chỗ. Nhưng ở công ty, quan hệ của họ chưa bao giờ bị công khai.

Hai người bọn họ đều là bạn học cùng đại học với Hà Minh Châu, nghe nói Tần Tinh vẫn là người bạn tốt nhất của Hà Minh Châu. Kỳ thực Thu Từ Thiện cảm thấy rất hiểu kỳ, loại người như Hà Minh Châu còn có thể có bạn sao.

Có điều cũng chả liên quan, bởi vì hết thảy đều có cách rồi.

Nếu Tần Tinh biết người mà bạn trai mình yêu là ai, mà cô ta vẫn là bạn bè tốt của Hà Minh Châu, vậy hướng đi của câu chuyện xưa này có thể càng thú vị hay không?

--- -----

Lại một lát sau thời gian đến chín giờ, một mỹ nữ mặc trang phục công sở màu vàng nhạt tiến vào, sau khi tiến vào chị ta nhìn quanh gian phòng một lát, mới nói: "Chào mọi người, tôi là Lisa - chủ quản hành chính, hoan nghênh mọi người đến Trung Vực."

Theo sau Lisa bắt đầu giới thiệu tình huống trong Trung Vực, chị ta cầm thẻ trong tay phân phát cho mọi người rồi nói: "Hiện tại các vị đang cầm thẻ vào cổng cùng thẻ cơm, thẻ vào cổng tương đương với thẻ chứng minh thân phận. Bởi vì Trung Vực là công ty giải trí, vì bảo đảm sự riêng tư của các nghệ sĩ, cho nên có rất nhiều nơi các vị không thể tiến vào. Còn thẻ cơm, hàng tháng công ty đều đã ấn theo cấp bậc trên thẻ cơm của các vị mà ra hạn ngạch."

Đội tất cả mọi người lấy thẻ xong, Thu Từ Thiện mới phát hiện lại không có phần bọn họ, cô cũng không để ý lắm, có lẽ cô và Thu Từ Hàn là lính nhảy dù (ý chỉ đi cửa sau), cho nên chắc chưa kịp chuẩn bị.

Một lát sau, Lisa đã dẫn mọi người đến phòng ban của mình. Thu Từ Thiện được phân đến phòng hậu cần, nhưng còn Thu Từ Hàn đi chỗ nào cô cũng không biết.

Mọi người vừa ly khai hội nghị không bao lâu, liền có một người vội từ trong thang máy vàng đi ra. Sau khi anh ta vào văn phòng, liền trông thấy Lisa đang cùng Thu Từ Thiện mặt to tròn mặt nhỏ.

"Lisa, chỗ này cứ giao cho tôi, cô ra ngoài trước đi." Người đến là Tổng giám bộ phận quan hệ xã hội của công ty- Hạ Bá Hiền, bắt mới hơn ba mươi tuổi nhưng đã có địa vị đáng nể trong công ty.

Sau khi Lisa rời khỏi, Thu Từ Thiện mở miệng nói: "Tin đồn trên mạng về tôi và Tần San San, các anh tính xử lý như thế nào?"

Hạ Bá Hiền tối hôm qua vừa thu được tin tức, liền cùng nhân viên bộ phận quan hệ xã hội bận rộn đến ba giờ, điện thoại đều đã muốn gọi tới tận lão tổng của trang web đó, cũng không có biện pháp ngăn chặn tin tức này bị lan truyền rộng.

Hướng hồ hiện phương tiện truyền thông hiện đại như vậy, tin tức trên Weibo bọn họ cũng không thể ngăn cản, ngay lúc anh ta chạy lại đây, Tần San San đã trở thành cái tên nóng nhất trên Weibo.

Fan của Tần San San ở trên mạng điên cuồng kêu gào muốn cô gái trong clip phải nói lời xin lỗi, mà thân phận của Thu Từ Thiện phỏng chừng thực sự rất nhanh bị người trên mạng moi ra. Đến lúc đó thì quả thật rất khó lường, tuy rằng Thu Từ Thiện không phải thành viên Hội Đồng Quản Trị, nhưng cô là con gái của Chủ tịch, mỗi tiếng nói cử động bên ngoài xem như chính là đại biểu cho lập trường của công ty.

Hạ Bá Hiền nói thẳng: "Trên phương diện truyền thông vẫn tốt, nhưng dư luận trên mạng đã có xu thế mất khống chế."

Thu Từ Hàn đương nhiên cũng biết chuyện tình tối hôm qua, cậu lập tức khinh thường nói: "Không phải chỉ là một nữ minh tinh thôi sao, còn phải khẩn trương như vậy. Khiến cô ta ở trên mạng làm sáng tỏ mọi chuyện là được rồi, nếu cô ta không đồng ý, vậy làm cho cô ta cút đi."

Hạ Bá Hiền đẩy gọng kính một cái, sắc mặt không tốt lắm, nhưng cũng không lên tiếng phản bác.

Thu Từ Thiện đứng ở một bên không nói gì, cô biết Tần San San về sau sẽ đầu nhập vào giải trí Bắc Nhã, nhưng cô cũng không nghĩ đến chuyện đuổi cô ta ra khỏi công ty này. Dù gì cũng là một nghệ sĩ có tiếng tăm, lại là người do công ty mình dốc lòng đào tạo, quay phim, tuyên truyền loại nào là không cần tiêu phí thời gian cùng tiền tài.

Còn cái gọi là tiền vi phạm, ngay cả một chút tiền đó, một nghệ sĩ nổi tiếng thì chỉ cần đóng một bộ phim, quay một cái quảng cáo có thể kiếm trở về, chút tiền đó đáng là gì.

Thu Từ Thiện lập tức nói: "Từ Hàn, Hạ Tổng giám là người chuyên nghiệp, xử lý loại tin tức này rất thuận buồm xuôi gió, chúng ta vẫn là nghe ý tưởng của Hạ Tổng giám trước đã."

"Chúng ta đã muốn phát động nhân lực, tranh thủ dùng đề tài khác để đề chuyện này xuống, còn phía bên Tần San San, bọn họ cũng nguyên ý ra mặt làm sáng tỏ chuyện đó chỉ là một hiểu lầm."

Thu Từ Thiện trầm tư một hồi, hỏi: "Cư dân mạng hẳn là rất lợi hại đúng không?"

Hạ Bá Hiền nhìn Thu Từ Thiện, có chút không rõ ý của cô.

"Hiện tại cư dân mạng lợi hại như vậy, tôi là ai cũng không khó để họ điều tra ra. Một khi phía Tần San San phát ra thông cáo đính chính, đến lúc đó người trên mạng chỉ cho rằng sở dĩ cô ta làm vậy là vì chịu sức ép từ công ty. Chỉ sợ khi đó dư luận lại càng không thể khống chế."

Hạ Bá Hiền đương nhiên cũng nghĩ tới vấn đề này, nhưng hiện tại biện pháp của anh ta đã là biện pháp tốt nhất. Kỳ thực muốn giải quyết chuyện này một chút cũng không khó, nếu là người bình thường, ngay tại trên Weibo nói là vì thái độ công tác kém một chút, Tần San San lại phát thông tin đính chính trên Weibo, song phương cùng nói vào, liền dễ dàng tránh thoát chuyện này.

Nhưng cố tình thân phận của Thu Từ Thiện lại mẫn cảm, hiện tại nếu có người bắt được thân phận Thái nữ của Trung Vực rồi múa bút thành văn. Tuy rằng fan làm âm ỉ lợi hại, không thể không loại trừ bên trong có "phản động" cố ý gây sóng gió.

Đúng lúc này, di động của Hạ Bá Hiền vang lên, sau khi anh ta nghe điện thoại, sắc mặt càng thêm khó coi.

Chờ anh ta cúp điện thoại, Thu Từ Thiện nhìn sắc mặt anh ta, lạnh nhạt nói: "Nói đi, lại có tin tức xấu gì nữa."

"Thân phận của cô đã bị cư dân mạng tìm ra, hiện tại trang chủ của công ty đầy rẫy tin nhắn của người hâm mộ Tần San San. Bọn họ mãnh liệt yêu cầu cô phải xin lỗi Tần San San."

Hạ Bá Hiền tạm dừng một chút, sau đó nói thêm: "Đây không phải là điểm mấu chốt nhất, hiện tại trên mạng lại xuất hiện một chuyện khác, là về cô và chị cô."

Thu Từ Thiện liền mở ra trang web bát quái, tin tức đầu đề trang web đều là, "Ân oán Hào môn của giải trí Trung Vực, Nhị tiểu thư nổi giận hất cà phê lên người Đại tiểu thư "

Tin tức xấu thật đúng là một cái lại tiếp một cái, xem tiết tấu này thật sự là muốn chính chết Thu Từ Thiện cô đây mà.

Bạn đang đọc truyện *Đã Đảo, Bạch Liên Hoa!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

Edit & beta: Ha Phuong

Đề tài cực kỳ kích thích, nội dung bên trong lại càng thêm phần kích.

Mở bài báo ra, đầu tiên chính là một ảnh chụp, là ảnh chụp Tần San San và Thu Từ Thiện, là tấm ảnh cắt ra từ clip xuất hiện tối hôm qua.

Phía dưới ảnh chụp là một bài văn, tác giả tự xưng mình là một chuyên gia ánh sáng bình thường, cũng lẫn lộn bảy tám năm trong giới này rồi, nhìn thấy, nghe thấy, biết được, quen thuộc đường đi của các minh tinh cũng không ít. Lần này thật sự là nhìn không được mới nói ra cho mọi người cùng biết.

Anh ta nói đưa tấm hình này lên là vì muốn xem xét một chút, cái vị kiêu ngạo dám uy hiếp Tần San San đến tột cùng là kẻ ngạo mạn nào. Anh ta nói lúc đó mình cũng có mặt ở studio, đương nhiên đoạn clip ngắn kia không phải do anh ta công bố. Sở dĩ anh ta đứng lên viết ra, là vì anh ta cũng giống người vì chính nghĩa đó, thật sự là nhìn không nổi vị Đại tiểu thư kiêu ngạo này.

Tác giả này còn tự xưng có thể kể lại kỹ càng tình huống lúc đó, ngày đó vốn công ty có đưa đến một bộ trang phục. Nhưng người phụ trách lấy trang phục lúc ấy là Thu Từ Thiện làm hư quần áo không nói, lại còn vu hãm cho người khác. Còn Tần San San lại càng đáng thương, chẳng qua chỉ nói một câu nói, Thu Từ Thiện liền dùng lời nói ác độc nhục nhã cô ấy, thậm chí kiêu ngạo uy hiếp muốn thay vị trí nữ chính của cô ấy.

Phía dưới bài văn anh ta còn nói, kỳ thực Tần San San thật sự là nằm cũng trúng đạn, hoàn toàn là vật hi sinh của tranh đấu hào môn. Vị Thu đại tiểu thư này sở dĩ bão nổi hoàn toàn là vì một người khác.

Đến đây lại có thêm một ảnh chụp, trên tấm ảnh là một cô gái mặc một chiếc váy màu xanh, góc độ ảnh chụp rất tốt, tuy rằng không chụp chính diện khuôn mặt người này, nhưng chỉ nhìn đường cong sườn mặt đều có thể làm cho người ta mơ màng vô hạn.

Tác giả bài viết còn nói, vốn nghĩ đến vị mỹ nữ này là một minh tinh nào đó nên đã chụp lại một vài bức hình. Nhưng không nghĩ tới nhờ vậy mà biết được một cái bí mật kinh thiên động địa. Thì ra hôm đó vị mỹ nữ này chính là nhân viên chịu trách nhiệm đưa truyền thông đến quan sát hiện trường quay chụp, đương nhiên một thân phận khác của cô chính là con gái của Thu Vĩ Toàn - Chủ tịch Trung Vực.

Phản bình luận phía dưới giống như điên rồi, không ít người biết chuyện liền nhảy ra cười nhạo nói, bài báo này toàn phét láo. Tuy rằng cả nhà Thu Vĩ Toàn đều rất bề bộn, nhưng ai chẳng biết nhà ông ta chỉ có một đôi long phượng thai. Nếu Thu Tử Thiện đã là con gái của Thu Vĩ Toàn, thì Thu Vĩ Toàn không nên có một đứa con gái khác.

Sau đó tác giả lại đăng lên thêm một ảnh chụp, trên ảnh là hai cái cô gái đứng cùng một chỗ. Ảnh chụp lần này vô cùng rõ ràng, có điều lần này chỉ chụp phía sau Thu Tử Thiện, có thể nhìn rõ ràng trên mặt cô gái váy xanh trên ảnh chụp tràn đầy sợ hãi.

Sau đó lại tiếp thêm một tấm ảnh nữa, Thu Tử Thiện giờ cao ly cafe trong tay lên.

Sau khi tác giả đăng lên tấm ảnh thứ ba, bình luận phía dưới gần như đều là nhục mạ Thu Tử Thiện. Bởi vì trong bức ảnh thứ ba, tất cả mọi người có thể trông thấy Thu Tử Thiện lãnh khốc đem cafe đổ xuống người cô gái mặc váy xanh

Phía dưới lập tức có người mắng, tôi dựa vào, mới tí tuổi đã kiêu ngạo như vậy rồi, chắc lúc trước cha mẹ cô ta đã ném cô ta đi rồi nuôi lớn cái cuống rốn ý.

Tác giả bài viết vẫn không ngừng cố gắng nói, mỹ nữ mặc váy xanh tên là Hà Minh Châu, đã công tác trong Trung Vực. Thậm chí anh ta còn đánh cuộc rằng, chỉ cần là nhân viên của Trung Vực thì đều biết, Chủ tịch Thu Vĩ Toàn đối xử với cô ấy không đơn giản. Ngay từ đầu, mọi người đều nghĩ đến cô gái này là thân thích của ông ta, là linh nhảy dù. Nhưng người ta ở trong công ty không bao giờ lên mặt làm cao, bình thường thái độ đối với nhân viên còn rất tốt, rất khách khí.

Đương nhiên, trong bài viết hoàn toàn làm nhạt thân phận của Hà Minh Châu, chỉ nói ả là con gái Thu Vĩ Toàn, một chút cũng không đề cập tới ả là con gái riêng. Tác giả thậm chí còn hoàn hảo làm nổi bật hành vi đối lập của hai vị "Thái tử nữ", cuối cùng ra kết luận chính là, so với Thu Tử Thiện chuyên gây chuyện thị phi mà lại kiêu ngạo, Hà Minh Châu mới chính là người xứng đáng với thân phận danh媛 này.

Thu Tử Thiện ngồi trong văn phòng Hạ Bá Hiền, lúc đọc đến đoạn kết liền bật cười thành tiếng.

Cô thật sự muốn nói, từ danh媛 này không dùng bừa được đâu, cầu buông tha.

Hạ Bá Hiền thấy cô sau khi xem xong lại còn cười được như thế, sắc mặt vốn khó coi lại càng thêm đen.

Loại diễn đàn bát quái như vậy không bao lâu sẽ xuất hiện thêm rất nhiều topic tương tự:.

【 Topic 】 ‘Làm bạn học cùng trung học, nói một chút sự thật về Thu Tử Thiện.’

‘Nếu tất cả mọi người đều bát quái về Thu Tử Thiện, không bằng nói một chút về nghệ sĩ của Trung Vực.’

‘818 Nhóm thiên kim hào môn Vân Đò’

Hạ Bá Hiền nhìn các bài post trên màn hình, sắc mặt càng thêm khó coi. Mấy bài post này thật thật giả giả lẫn lộn, làm cho người ta vô cùng đau đầu. Dù anh ta có thể liên hệ trang web để xóa bài post, nhưng anh ta không cách nào dập tắt được lòng hiếu kỳ của cư dân mạng được.

Dù sao ân oán hào môn có đôi khi còn hấp dẫn hơn tin tức bát quái của showbiz nữa.

Sắc mặt Thu Tử Hàn so với Hạ Bá Hiền còn khó coi hơn, đặc biệt khi cậu nhìn đến những bình luận mắng chửi kia, cái gì mà người như thế mà tâm địa rắn rết, hôm nay có thể đối xử với chị ruột mình như thế, về sau liền dám đối người khác y như vậy. Nhiều người còn mắng Thu Tử Thiện không có giáo dưỡng, đặc biệt khi cậu trông thấy câu cha mẹ cô chính là đem cuống rốn nuôi lớn.

Cậu vỗ mạnh bàn một cái: "Hạ Tổng giám, chẳng lẽ các người ngồi yên nhìn bọn họ mắng chửi chị tôi? Xóa bài post, lập tức xóa những bài post này đi."

--- -----

Mà lúc này, Thu Vĩ Toàn đang ngồi trong văn phòng của mình, máy tính của ông ta cũng đang mở mấy trang web đó. Ông ta nhìn nhìn các bài post không ngừng gia tăng, biểu tình vốn bình thản dần dần trở nên vụn vỡ.

Hà Minh Châu ngồi ở trên sofa, trên mặt lộ ra vẻ lo lắng. Hai tay ả đặt trên đầu gối, bất an nói: "Bố, con thật sự không biết trên mạng vì sao lại xuất hiện mấy bức ảnh này. Lúc ấy tại studio con nên ngăn cản Thiện Thiện, bằng không hôm nay cũng không sẽ xuất hiện chuyện như vậy."

Thu Vĩ Toàn hít sâu một cái, ánh nhìn Hà Minh Châu cũng không có thần thiết như trước kia. Hiện tại trên Internet đều đang bôi đen Thu Tử Thiện, ông ta cũng không phải ngày đầu tiên lẫn lộn trong giới showbiz, vừa nhìn thấy liền biết có người muốn mượn tay người khác sửa trị Thu Tử Thiện.

Hà Minh Châu vừa thấy thần sắc Thu Vĩ Toàn như vậy, tự nhiên hiểu được, hiện tại nhất định ông ta đang hoài nghi ả mướn người làm chuyện này. Bất quá ả đã dám làm như thế, tự nhiên liền có phương pháp ứng đối.

Vì thế sắc mặt ả liền mang theo thân thiết sầu lo, biểu tình giống như không biết nên làm gì nói: "Bố, con biết bố nhất định nghĩ đến Thiện Thiện bị người trên mạng công kích có liên quan đến con, nhưng con mong bố tin tưởng con, tuy rằng con chưa tiến vào nhà họ Thu, nhưng con cũng là một phần tử của nhà họ Thu, con sẽ không làm ra chuyện có lỗi với nhà họ Thu."

Thu Vĩ Toàn từ trước đến giờ đều vô cùng yêu thích Hà Minh Châu, ông ta cũng không nguyên tin tưởng đứa con gái thiện lương của mình lại làm ra chuyện như vậy. Nhưng hiện tại, trên mạng rõ ràng đang bôi đen Thu Từ Thiện.

Hà Minh Châu cắn cắn môi, cuối cùng như là hạ quyết tâm nói: "Bố, con hoài nghi chuyện này cũng không phải chỉ nhằm vào Thiện Thiện, mà là nhằm vào Trung Vực chúng ta. Việc này đều làm một cách có trật tự, đầu tiên tung clip lên để công kích Thiện Thiện, làm cho người ta nghĩ đến nhà họ Thu giáo dục không nghiêm. Tiếp theo lại công bố thân phận của con, nơi nơi bôi đen nói nhà họ Thu trách móc nặng nề việc không cho con vào cửa. Con nghĩ đây nhất định là do người có ý bôi đen Trung Vực chúng ta."

Thu Vĩ Toàn vừa nghe lời này, lập tức muốn quát lớn ả. Nhưng sau đó bình tĩnh suy nghĩ lại, đầu tiên là clip Thu Từ Thiện khó xử Tần San San bị tung ra, đủ để cho tất cả mọi người cảm thấy Thu Vĩ Toàn ông dạy con không nghiêm. Sau đó lại công bố thân phận của Minh Châu, sinh mà không dưỡng còn không cho con gái vào cửa.

Nếu là vì đối phó một con nhóc chưa trải đời như Thu Từ Thiện, đó cũng không khỏi chuyện bé xé ra to. Cho nên kỳ thực trong lòng Thu Vĩ Toàn đã có vài phần tin tưởng lời nói của Hà Minh Châu.

Dù sao giới showbiz không thể so với các chỗ khác, song song với việc phát triển trong đó thì mọi người hắt nước bẩn lên nhau là chuyện bình thường. Chẳng lẽ anh cho rằng mình ở trên mạng được yêu thích, liền thật sự coi rằng mình đã quét khỏi sao.

Giống như trong thiên hạ, những loại diễn đàn như thế này, chính là địa phương trọng điểm của các công ty giải trí, về cơ bản các công ty đều cử chuyên gia đóng ở các diễn đàn này. Một khi phát hiện nghệ sĩ của công ty bị hắt nước bẩn, liền kịp thời xử lý.

Hiện tại trong giới showbiz chỉ cần có tiền thì có thể đổi trắng thay đen, cô gái nữ hán tử tốt đẹp đều có thể bị biến thành lục trà biểu. Chanh chua nay cũng biến thành trắng thản thành khăn, không tranh quyền thế chỉ làm bản thân biến thành mục tiêu của mọi người.

Cho nên, bên trong là thị phi phi đúng đúng sai sai, lại há là dễ dàng có thể thấy rõ ràng.

Hà Minh Châu thấy đáy mắt Thu Vĩ Toàn đã lộ ra hoài nghi, liền biết cách nói của mình đã được ông ta thông qua, cho nên ả không ngừng cố gắng nói: "Bố, con hoài nghi lần này là có người có ý tung clip này lên, tranh thủ dư luận đồng tình. Lại công bố thân phận của con, làm như vậy có thể khiến cho chúng ta bất hòa từ bên trong."

Thu Vĩ Toàn bị ả một hơi dẫn đường như vậy, lập tức hướng sự hoài nghi ra đương sự bên ngoài, vì thế ông ta lập tức hỏi lại: "Con nói là do Tần San San có ý thả ra tiếng gió, cô ta muốn giải trừ hợp đồng với công ty?"

Hà Minh Châu thấy đã đạt được đến hiệu quả mình muốn, trong lòng liền vui vẻ, nói tiếp: "Bố, kỳ thực trong khoảng thời gian con ở studio, nghe đồn không ít về Tần San San, trong đó không ít tin đồn nói cô ta và ông chủ của Bắc Nhã đi lại rất thân mật."

"Mấu chốt vấn đề chính là, cũng không thấy người đại diện của cô ta báo lại với công ty, con hoài nghi cô ta đã vượt qua người đại diện tự ý tiếp xúc với người của Bắc Nhã."

Thu Vĩ Toàn vừa nghe lời này, liền lập tức khó chịu hỏi: "Con đã sớm nghe nói đến việc này, vì sao con không nói sớm?"

"Bố, lời đồn trong showbiz thật giả lẫn lộn. Con cũng không muốn vì một tin tức giả dối mà phá hủy một minh tinh triển vọng của công ty, con tính là để điều tra rõ ràng chuyện này rồi mới báo lại với bố. Chẳng qua tự nhiên lại xuất hiện chuyện như vậy, là do con sai." Hà Minh Châu nửa thật nửa giả nói, biểu tình trên mặt càng thêm chân thành đến cực điểm, đáng về vì công ty làm lụng vất vả đến chết.

Thu Vĩ Toàn vừa nghe sự tình đã muốn dính đến nghệ sĩ công ty, đương nhiên sẽ không nghe lời nói phiến diện của Hà Minh Châu. Nhưng Hà Minh Châu cũng không sợ, nếu trước đó ả không tìm được đường lui tốt, làm sao ả có thể dám như đưa tin tức lên mạng.

Tần San San quả thật có quan hệ không ít với lão tổng của Bắc Nhã, có điều bọn họ thông đồng cùng một chỗ cũng chỉ mới có ba tháng mà thôi, nhiều lắm chính thân quen một chút, có quan hệ tốt. Hướng chi, Tần San San bây giờ còn đang nổi tiếng, trừ phi đầu óc cô ta rút gân, mới có thể muốn đi ăn máng khác mà đến giải trí Bắc Nhã.

Hà Minh Châu đã sớm cùng Tần San San không hòa hợp, cho nên Hà Minh Châu vẫn muốn nâng một nữ nghệ sĩ khác trong công ty lên, nhưng là bất kể ả ở trước mặt Thu Vĩ Toàn chửi bới Tần San San như thế nào, cũng không mấy may động được vị trí của cô ta.

Hà Minh Châu liền tính lợi dụng cơ hội lần này, một mũi tên trúng hai đích, đã có thể đánh ngã Tần San San, còn có thể dựa vào dư luận xã hội mà tiến vào nhà họ Thu.

Hà Minh Châu liền đi đến bên người Thu Vĩ Toàn, hạ mắt nói: "Bố, hiện tại trên mạng nơi nơi đều là chửi rủa nhà họ Thu, tuy rằng chuyện này không phải do con làm, nhưng chung quy vẫn có quan hệ với con. Mẹ nói rất đúng, chúng ta không nên ở lại Vân Đô cho bố thêm phiền toái."

Thu Vĩ Toàn nghe lời nói của ả xong, trong lòng lại là một trận hổ thẹn. Vài ba lần ông ta đều vỗ ngực bảo đảm sẽ chứng minh danh phận Minh Châu, nhưng cố tình không thể thành công.

Nếu Minh Châu sớm tiến vào nhà họ Thu thì lần này cũng sẽ không bị người có tâm lợi dụng. Thu Vĩ Toàn nghĩ đến đây, lại càng thấy phản cảm Thu Từ Thiện và Thang Kiều, tổng cảm thấy nếu không có bọn họ ngăn trở, lần này ông ta cũng sẽ không bị người trên mạng mắng chửi như vậy.

Thu Vĩ Toàn tự nhận thân phận mình kiêu ngạo, nhưng cho dù ông ta kiêu ngạo thì cũng không thể ngăn chặn những bình luận trên Internet. Cho nên hôm nay việc này vừa ra, ông ta liền cảm thấy vô luận như thế nào cũng phải cho mẹ con Tuyết Vân một cái công đạo. Dù sao chuyện Minh Châu là con gái ông ta đã là chuyện thực được xác định vững vàng, vậy nhân cơ hội nhận thức Minh Châu trở về. Như vậy cũng có thể ngăn chặn miệng của những người trên mạng.

Thu Vĩ Toàn nói cho Hà Minh Châu nghe suy nghĩ của mình, lại một lần cam đoan với ả, hẳn nhất định sẽ mang Hà Minh Châu về nhà.

Bất quá Hà Minh Châu từ lúc gặp phải sự tình lần trước, liền hiểu được ả muốn chân chính tiến vào nhà họ Thu cũng không đơn giản như vậy.

Hà Minh Châu mang theo đôi mắt chờ mong nhìn ông ta nói: "Bố, con biết đi và Thiện Thiện đều phản đối con. Nhưng hôm nay trên mạng lại chê cười nhà họ Thu chúng ta như vậy. Con cảm thấy Hân Hân chính là trưởng tử Nhà họ Thu, bố chỉ cần cùng nó thương nghị là được rồi, nó nhất định sẽ hiểu được nỗi khổ tâm của bố."

Hà Minh Châu tự nhiên là tính toán tốt lắm, Thu Từ Hân chính là con trai duy nhất của nhà họ Thu, phân lượng nói chuyện cũng không phải là một người Thu Từ Thiện có thể so sánh. Chỉ cần nó đồng ý cho ả tiến vào Nhà họ Thu, còn sợ ông nội không mở miệng đồng ý sao.

Còn làm cách nào để đá động Thu Từ Hân, trong lòng Hà Minh Châu tự nhiên sớm đã có tính toán trước.

Bạn đang đọc truyện *Đã Đảo, Bạch Liên Hoa!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

"Nghe nói diễn viên nổi tiếng Vệ Thượng Hồng của công ty chúng ta đang yêu đương với Tiểu hoa đán mới nổi Chu Tiểu Mạn, tin tức này chỉ sợ còn bùng nổ hơn tin tức của tôi chứ?" Thu Từ Thiện cười nói.

Xưa nay Vệ Thượng Hồng có danh xưng Tứ tiểu sinh ở trong nước, các bộ phim truyền hình trước kia của anh ta luôn đánh đầu thắng đó không gì cản nổi, phàm là phim truyền hình có anh ta diễn đều đạt tỉ lệ người xem tivi cao nhất, phá kỉ lục trong vài phút đồng hồ là chuyện bình thường. Vài năm gần đây anh ta chuyển hướng qua đóng phim điện ảnh, doanh thu phòng bán vé cũng đạt rất tốt, có thể nói tiềm lực phát triển của người này rất tốt.

Hạ Bá Hiền làm việc tại công ty đã gần tám năm, lúc anh ta nghe được tin tức có liên quan đến hai chị em nhà họ Thu, không phải Nữ thái tử đến học tập lại chọn phải phiền toái, thì cũng là việc Thái tử gia lại ở công ty đánh nhau với người ta, thế nên là trợ lý Chủ tịch không thể không tự thân xuất mã xử lý.

Nhưng anh ta hoàn toàn không nghĩ tới vị Đại tiểu thư này, lúc đối mặt với chuyện lớn như vậy lại có thể mặt không đổi sắc. Phải biết rằng, có biết bao nhiêu nghệ sĩ không chịu nổi sự đàm tiếu của dư luận mà phải biến mất khỏi giới showbiz.

Hạ Bá Hiền có chút khó xử nói: "Vệ Thượng Hồng là diễn viên mà công ty dốc lòng bồi dưỡng, chỉ sợ làm vậy sẽ có chút khó khăn, tôi nghĩ đại đa phần lãnh đạo cấp cao cũng sẽ không đồng ý."

Thu Từ Thiện quay đầu nhìn anh ta, cười lạnh nói: "Tôi chỉ nói anh tạo ra scandal của bọn họ, ai bảo anh phải nói hết sự thật đầu. Nếu các người không đồng ý phương án này, như vậy cũng có thể, trong vòng hôm nay phải nghĩ ra phương án để đối phó với chuyện này cho tôi."

Sau đó cô nhìn vào máy tính, sắc mặt mặc dù bình tĩnh nhưng mang theo ả ả khinh thường nói: "Tôi cũng không phải là người mà ai cũng có thể nghị luận."

Hạ Bá Hiền vội vàng nói câu hiểu được, xong vội vã rời đi. Hôm nay sở dĩ anh ta đến bên này trước, hoàn toàn là vì sáng nay có người truyền lời cho anh ta, nói là cô Thu đến đây, việc xử lý tin tức lần này phải hỏi xem ý kiến của cô trước.

Có thể làm cho Hạ Bá Hiền cung kính như vậy, đương nhiên không phải vị Thu Chủ tịch hữu danh vô thực kia. Anh ta đã sớm biết đây chính là ý của ông cụ Thu, cho nên mới cung kính với Thu Từ Thiện như vậy.

Hiện tại anh ta còn phải lên lầu 28 báo cáo với Chủ tịch chuyện này. Xem ra, ngay cả nội bộ trong nhà họ Thu cũng không yên bình như vẻ ngoài.

Khi Thu Từ Thiện nhận được thẻ tên của mình mới phát hiện, mặt trên không có chứng minh thân phận của cô, ngay cả tên đều là một cái tiếng Anh danh ----Chris.

Cô cầm lên thẻ đeo của Thu Từ Hân nghiên cứu hồi lâu, mới ngẩng đầu hỏi: "Em gọi là Bobby từ khi nào vậy?"

Thu Từ Hân thuận tay đoạt lại thẻ tên, cá giận nói: "Ông đây vẫn luôn kêu là Bobby."

"Được rồi, baby, chị đã biết, em không cần kích động như vậy."

"Là Bobby, không phải baby, chị là đồ mù chữ."

Thu Từ Thiện đang muốn phản kích, thì đã đến lầu 19 rồi. Thu Từ Hàn lập tức bước nhanh ra khỏi thang máy, không cho cô chút cơ hội nào.

Được rồi, Thu Từ Hàn bị phân đến phòng thị trường, tuy rằng cô và cậu cùng chung một tầng, nhưng rõ ràng, phòng hậu cần và phòng thị trường, nghe tên thôi cũng đủ biết là không cùng cấp bậc.

Khi Thu Từ Thiện đến phòng hậu cần, mới phát hiện nơi này quả thật rất xứng với cái tên của nó. Bởi vì có một nửa trên bàn đều xếp đầy đồ linh tinh.

"Cho hỏi," ngay lúc Thu Từ Thiện đang muốn tìm người phụ trách, chợt có một người mặc áo T-shirt màu hồng ôm một đồng hồ lung la lung lay đi tới.

Đồ cô nàng đó ôm chặt một đồng hồ cao, thế nên cô nàng hoàn toàn không phát hiện người trước mắt, ngay lúc cô nàng đó sắp đụng phải Thu Từ Thiện, Thu Từ Thiện liền nhanh tay đỡ lấy chồng đồ kia.

"Xin hỏi, quản lý phòng hậu cần có ở đây không?"

Cô nàng kia khó khăn vươn đầu từ sau đồng hồ, hỏi: "Cô tìm quản lý Vương à?"

"Đúng vậy."

"Chị ấy đi nhà xí, cô chờ một chút nhé."

Vừa nghe hai chữ nhà xí xong, Thu Từ Thiện há hốc miệng, câm nín luôn.

Đội quản lý Vương từ "Nhà xí" trở về, liền lập tức nhiệt tình tiếp đãi Thu Từ Thiện. Chờ thêm năm phút đồng hồ, Thu Từ Thiện mới biết được, thì ra phòng hậu cần gần hai năm nay không có người mới nào vào làm, năm nay lại một lần đến luôn hai người mới, quản lý Vương tự nhiên cười như nở hoa.

Chị ta vẫy vẫy tay, kêu cô nàng mặc áo T-shirt mà hồng lại chỗ mình, sau đó giới thiệu với Thu Từ Thiện: "Đây là Bạch Phú Mỹ, đến trước cô nửa tháng, hôm nay để cô ấy dẫn cô đi tham quan và làm quen với phòng ban."

Lần này Thu Từ Thiện cũng không giật mình há to miệng nữa, ngược lại cực kỳ bình tĩnh, bắt tay với cái cô nàng Bạch Phú Mỹ này.

Quản lý Vương lúc này mới nhớ đến mình chưa hỏi tên của Thu Từ Thiện, vì vậy chị ta nhìn thoáng qua thẻ tên của cô, phát hiện trên thẻ tên của cô chỉ có một cái tên tiếng Anh, mặc dù hơi lạ nhưng chị ta cũng không hỏi nhiều.

Sau khi quản lý Vương rời đi, Bạch Phú Mỹ lập tức lại gần, hỏi: "Tên tiếng Trung của cô là gì? Tại tôi có cảm giác nếu chỉ gọi tên tiếng Anh của cô không thôi, lại giống như không đủ thân thiết."

Thu Từ Thiện nhìn Bạch Phú Mỹ mỉm cười chất phác thanh xuân tràn đầy ánh mặt trời, sao cô cảm thấy mỗi lần kêu tên cô nàng này chính là một loại châm chọc kia chứ.

Tuy cô cố gắng xua tan đi tạp niệm trong đầu, nhưng mỗi lần cô ngẩng đầu nhìn thấy Bạch Phú Mỹ đang tươi cười, ngẩng đầu cái nữa cũng nhìn thấy cô nàng đang cười, tiếp tục ngẩng đầu lại nhìn thấy nữa, được rồi, thực sự có cha mẹ đặt tên cho con gái mình như vậy.

Bạch Phú Mỹ vẫn không nhận ra sự khác thường của cô mà vô tư nói: "Thật ra sau khi đến Vân Đô, tôi mới biết tên của mình nghe thật quê mùa. Cho nên cô đừng ngượng ngùng, cho dù tên của cô là Thúy Hoa, tôi cũng sẽ không ghét bỏ đâu, dù sao tên của chúng ta đều nghe quê như nhau."

Thu Từ Thiện thiếu chút nữa đã nghẹn, ai kêu Thúy Hoa, tên ai quê mùa hử, ai giống như cô ta đâu chứ.

Nhưng cô vẫn phải nghẹn đến muốn học máu nội thương, tận lực tào nhả cười nói: "Tên của tôi không phải Thúy Hoa, cô có thể gọi tôi là Tiểu Thiện."

Thật ra, Bạch Phú Mỹ thật là một cô gái chân thành thành thật. Bởi vì không đến nửa ngày, Thu Từ Thiện đã biết hết mọi chuyện của cô nàng.

Bạch Phú Mỹ đi ra từ một thị trấn gọi là Vang Xuyên, nghe nói là ở một thị trấn nhỏ ở phía bắc Vân Đô.

Lúc cô nàng hai tuổi thì mẹ qua đời. Bố cô rất nhanh đã rước về cho cô một bà mẹ kế, vì thế có mẹ kế liền chỉ có bố dượng. Nhà Bạch Phú Mỹ vốn cũng không giàu có, ngày qua ngày rất khó khăn. Từ bé cô nàng đã phải đi thu lượm báo chí cũ, hộp giấy, bình rượu... để bán kiếm tiền, bởi vì cô nàng cần mua sách bài tập cùng bút máy để đến trường.

Nếu không phải cô nàng cố gắng bươn chải, chỉ sợ ngay cả cấp ba cũng không học được.

Bạch Phú Mỹ nói, cô vì để được lên học cấp ba, suýt nữa là chết. Bởi vì bà mẹ kế vẫn thường xuyên thù thi với bố cô, để cho cô đi làm thuê kiếm tiền về nuôi em trai. Mẹ kế sinh được một đứa con trai, có thể tưởng tượng những khổ sở mà cô nàng phải trải qua.

Bạch Phú Mỹ còn nói, sau khi cô nàng lên trung học thì không hề lấy của nhà một đồng tiền nào, cho tới bây giờ thành tích cô nàng đều luôn đứng nhất toàn trường, chính là dựa vào thành tích trâu bò đó, cô được hưởng đãi ngộ miễn phí ba năm học phí, bởi vì toàn bộ trường học đều chờ cô trở thành thủ khoa, đương nhiên thủ khoa tỉnh cũng không phải là không thể.

Bạch Phú Mỹ còn nói, tuy rằng trường học miễn học phí cho cô, nhưng cô vẫn làm thuê ở căn tin trường, vì cô muốn dành tiền mua sách tham khảo.

Bạch Phú Mỹ còn muốn nói, được rồi, Thu Tử Thiện phải ngắt lời cô nàng, bởi vì đã đến giờ ăn cơm.

Thu Tử Thiện có chút trầm mặc, nếu cô còn ở mười tám tuổi, như vậy cô nhất định sẽ cảm thấy loại người như Bạch Phú Mỹ rất ngu ngốc, nhưng cô lại có được linh hồn hai mươi bảy tuổi, là người đã sống hai đời.

Cô muốn thật sự thể nghiệm mùi vị bần cùng, cho nên cô không có cách nào cự tuyệt một cô gái như Bạch Phú Mỹ, dù cô nàng này rất nghèo rất ngốc nhưng tinh thần lại vô cùng cường đại.

Kỳ thực bộ dạng Bạch Phú Mỹ cũng không khó xem, hay nói cách khác cô nàng cũng được xem là một người đẹp.

Sau khi hai người đi đến căn tin, liền tìm chỗ ngồi xuống.

Được một lúc, phía cửa liền truyền đến tiếng xôn xao. Thu Tử Thiện quay đầu lại, trông thấy Thu Tử Hàn tay rút vào túi, mặt mặt không biểu cảm đi vào nhà ăn.

"Ra về," cô trắng mắt liếc cậu một cái, liền cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Ai ngờ, một lát sau, chợt có người đặt cơm xuống bàn cô. Thu Tử Hàn phá lệ tự giác ngồi ở bên cạnh Thu Tử Thiện, cậu nhìn thoáng qua Bạch Phú Mỹ ngồi đối diện, trên mặt lộ ra tươi cười nhợt nhạt, nói: "Xin chào, tôi là Bobby."

"Cô có thấy không, cậu ấy nở nụ cười, cậu ấy lại có thể nở nụ cười."

"Đúng đúng, sáng đến giờ chưa bao giờ thấy cậu ấy cười, tôi còn cho rằng cậu ấy thuộc kiểu người lạnh lùng đấy"

"Cậu ấy cười rõ lên thật đẹp, tôi rất thích, giờ cậu ấy là nam thần của tôi."

"Háo sắc, không phải hôm qua cô mới nói, Vệ Thượng Hồng mới là nam thần của cô sao?"

Thanh âm các nhân viên nữ không chút nào e dè bình luận truyền tới, lọt vào lỗ tai Thu Tử Thiện. Cô quay đầu qua, nụ cười trên mặt thực giả đôi hỏi: "Ngài Thu, có thể ngăn chặn đám fan nào tàn của ngài chút không?"

Ai ngờ Thu Tử Hàn hoàn toàn không quan tâm, ngược lại sức quyến rũ toàn bộ đều khai hỏa, cười càng thêm phong tao hỏi: "Cô vẫn chưa nói cho tôi biết tên của cô."

Đối phương tay cầm bát, đang cố gắng chiến đấu với miếng thịt sườn, nhanh chóng ngắt đầu nói: "Bạch Phú Mỹ."

Sắc mặt Thu Tử Hàn tự nhiên trở nên rất khó coi, khó hiểu hỏi: "Cô nói cô tên gì?"

"À, tôi tên là Bạch Phú Mỹ," sau khi nhanh chóng trả lời, Bạch Phú Mỹ lại cúi đầu nâng bát lên.

Lần này Thu Tử Thiện thực không khách khí bật cười, xem ra trong mắt Bạch Phú Mỹ, Thu Tử Hàn còn kém lực hấp dẫn hơn cả thịt nướng trong bát.

Thu Tử Thiện quyết định, bắt đầu từ giờ phút này, chính thức kết giao với cô nàng Bạch Phú Mỹ này.

Sau khi ba người cơm nước xong, Bạch Phú Mỹ mang theo có chút khó xử nhưng vẫn biểu hiện nghiêm cẩn nói: "Barbie à, tôi cảm thấy một người con trai kêu tên như vậy thật kì quặc, nếu không cậu đổi một cái tên tiếng Anh đi?"

Thu Tử Hàn bị nói xong luôn luôn cảm râm, cậu gọi là Bobby chứ không phải là Barbie chết tiệt gì đó.

Nhưng Bạch Phú Mỹ hoàn toàn không nghe lọt tai lời của cậu, ngược lại dùng một loại ánh mắt nhìn một đứa nhỏ không thành thực nhìn Thu Tử Hàn.

Tận đến lúc Thu Tử Hàn bị người tìm đi, còn mang theo một loại biểu tình chết không luyện tiếc.

Thu Tử Hàn vốn tưởng rằng người bên phòng thị trường tìm cậu, nhưng ai ngờ người tới trực tiếp dẫn cậu lên lầu 27. Thu Tử Hàn vừa nghe liền kỳ quái, bố cậu lại có thể hu tôn hàng quý (người có địa vị cao lại đầu hàng nhân nhượng trước người có địa vị thấp; tự hạ thấp địa vị; giảm tôn hạ quý) tiếp kiến tiểu lâu la như cậu.

Hôm nay buổi sáng lúc ra khỏi nhà, ông ta còn nghiêm mặt nói với cậu rằng, tại công ty tuyệt đối sẽ không có chuyện nhân nhượng người nhà.

Văn phòng của Thu Tử Hàn được trang trí theo phong cách Châu Âu xa hoa, ngay cả chiếc ghế dựa của ông ta tối thiểu cũng giá trị 30.000 Euro.

"Chủ Tịch, ngài tìm con?"

Thu Từ Hàn đứng trước bàn làm việc, Thu Vĩ Toàn liền ngừng đầu nhìn cậu, ngay cả ông ta cũng không khỏi cảm khái, đứa nhỏ được ôm trong lòng mình nay cũng đã trưởng thành thành thiếu niên cao ngất. Nghĩ đến đây thái độ của ông ta với Thu Từ Hàn nhu hòa ba phần.

"Nói bố nghe xem, ngày đầu tiên đi làm cảm giác thế nào?"

"Cũng không tệ," Thu Từ Hàn nhún vai, thờ ơ nói.

Thu Vĩ Toàn thấy đáng vẻ cậu như vậy vừa muốn cười lại vừa muốn quát lớn. Nhưng ông ta vẫn nhịn xuống, lại hỏi cậu vài câu, cuối cùng mới nói: "Tin tức hôm nay chắc con cũng thấy rồi?"

Không đề cập tới cái này còn tốt, vừa nhắc tới sắc mặt Thu Từ Hàn liền lạnh xuống, cậu khinh thường: "Đều nói bộ phận quan hệ công chúng của Trung Vực rất giỏi, nhưng giờ ngay cả một cái tin tức như vậy đều áp xuống không được, công ty thật sự là nuôi không đảm người này."

Thu Vĩ Toàn lập tức mất hứng, cậu nói cấp dưới vô dụng không phải là gián tiếp nói ông chủ là ông ta vô dụng sao. Vì thế ông ta lập tức cả giận nói: "Nếu không phải Thu Từ Thiện làm xằng làm bậy, làm sao có hôm nay xảy ra chuyện như vậy. Bố còn tưởng rằng nó đã thật sự thay đổi rồi, hiện tại xem ra cũng cùng lắm là trước mặt ông nội con giả vờ giả vịt thôi."

Thu Từ Hàn thấy ông ta nói Thu Từ Thiện như vậy, tự nhiên không phục, nhưng cuối cùng cậu vẫn nhịn xuống.

Lúc này, Thu Vĩ Toàn mới rốt cục nói ra mục đích của bản thân: "Bố gọi con lên đây, là muốn cùng con thương lượng một chút, làm sao để giải quyết nguy cơ dư luận lần này?"

Thu Từ Hàn vừa nghe lập tức liền nở nụ cười, cậu hỏi: "Bố, bố đang nói chuyện cười à. Không phải suốt ngày bố đều nói con chỉ biết phá sản? Bố còn cần cùng con thương lượng sao?"

Thu Vĩ Toàn làm sao không nghe ra được giọng điệu trào phúng của con trai mình, nhưng ông ta vẫn cố nén tức giận nói: "Con là trưởng tôn của nhà họ Thu, hiện tại dư luận trên mạng đối với nhà họ Thu đã có hiểu lầm rất sâu. Con cũng không nhìn thấy mấy cái topic rất khó coi kia sao, bố cũng biết trong chuyện Minh Châu, bố rất có lỗi với mẹ con. Nhưng sự tình đều đã xảy ra rồi, cứ giằng co như vậy cũng không được. Thừa dịp dư luận trên mạng còn chưa biết rõ sự thật, bố muốn nhận thức Minh Châu về nhà họ Thu."

Thu Từ Hàn không nghĩ tới, ông ta bảo mình lên đây chính là nói chuyện này.

Càng không ngờ, Thu Vĩ Toàn lại nói tiếp: "Bố biết mấy ngày nay con chịu nhiều áp lực, con yên tâm, chỉ cần con đồng ý truyện chỉ được đăng tại, mọi người khác đều là ăn cắp trở về nói chuyện với ông nội, đồng ý để cho Minh Châu tiến vào nhà họ Thu. Bố sẽ bảo Thiện Thiện trả lại thẻ tín dụng và xe thể thao cho con. Con là trưởng tôn nhà họ Thu, lời con nói sẽ khiến ông nội suy xét."

"Không phải con rất thích chiếc xe thể thao Lamborghini đó sao, đợi chuyện này xong xuôi, bố liền mua cho con một chiếc."

Thu Từ Hàn gắt gao nhìn chằm chằm Thu Vĩ Toàn, nhìn đến đáy lòng ông ta sợ hãi.

"Nếu con không đồng ý thì sao?"

Bạn đang đọc truyện *Đã Đảo, Bạch Liên Hoa!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Edit & beta: Hà Phương

Đây là lần đầu tiên Thu Từ Hàn thật sự đánh giá người đàn ông trước mặt, bộ ruột của cậu, Vốn chính là người mà cậu sùng bái nhất, ý lại nhất trên thế giới này.

Nhưng khi ông ta không hề xấu hổ nói ra những lời kia, Thu Từ Hàn lần đầu tiên phát hiện, trong lòng mình lại có rất nhiều cảm xúc, thất vọng, bất đắc dĩ, khinh bỉ thậm chí thông hận, ngay tại giờ phút này vương mắc cùng một chỗ, trói kín cậu không hề hờ thậm chí không thờ nổi.

Thu Vĩ Toàn đương nhiên có tính đến việc Thu Từ Hàn sẽ không đồng ý, ông ta liền mềm mỏng khuyên giải: "Chuyện này không chỉ là vì Minh Châu, mà cũng là vì tốt cho chị con. Con xem xem hiện giờ người trên mạng đánh giá chị con như thế nào, nhận thức lại Minh Châu thì người khác cũng không trách móc nặng nề chị con nữa."

Thu Từ Hàn cười lạnh, châm chọc nói: "Chị của con? Chẳng lẽ chị ấy không phải con gái của bố sao, chắc hiện tại trong lòng bố chỉ có mẹ con Hà Minh

Châu đó thôi đúng không?"

"Được, con nói cho bố biết." Thu Từ Hàn thể hiện sự kiên định trước nay chưa từng có: "Chuyện này tuyệt, đối, không, có, khả, năng, chỉ cần một con ngày còn sống tuyệt đối sẽ không đồng ý cho Hà Minh Châu tiến nhà cửa nhà chúng ta. Bố nói rất đúng, con là trưởng tôn nhà họ Thu, tương lai hết thảy mọi thứ của nhà họ Thu đều là của con, lời nói của con ông nội cũng sẽ trịnh trọng suy xét. Cho nên bố triệt để chết tâm đi."

Thu Vĩ Toàn lập tức giận dữ, ông ta không nghĩ mình đã phải ăn nói khép nép với con trai như vậy, mà nó lại chẳng thèm để ý đến chút cảm nhận nào của mình, ngược lại còn sỉ nhục mình và Minh Châu.

Vì thế trong lúc tức giận nhất thời, ông ta đã ném thứ gì đó trên bàn qua.

Thu Từ Hàn đương nhiên là nhanh tránh đi, chò cẩu cúi đầu trông thấy khung hình nằm trên mặt đất, khung hình bằng kính đã vỡ nát, những người ở bên trong hình cũng giống như bị vỡ thành nhiều khối nhỏ.

Cậu xoay người lượm khung hình lên, lấy ảnh chụp bên trong ra. Đây là ảnh chụp gia đình họ, có mẹ, có cậu và Thu Từ Thiện, cũng có Hà Minh Châu và người đàn ông trước mặt này.

Thu Từ Hàn cẩn thận nhìn thoáng qua tấm ảnh, không khỏi nở nụ cười. Trên ảnh chụp cậu và Thu Từ Thiện đứng cạnh Thang Kiều, mà Hà Minh Châu thì đứng bên cạnh Thu Vĩ Toàn. Kỳ thực cái nhà này theo ngay từ đầu, lúc vô ý đã phân chia đội hình cả rồi.

Thu Vĩ Toàn thấy đồ mình ném chính là khung ảnh gia đình, trong lòng cũng có chút hối hận, nhưng khi ông ta ngẩng đầu bắt gặp ánh mắt khinh bỉ của con trai, lại không khỏi giận dữ lên.

Bản thân dần lại tỉnh tỉnh cùng nó giải thích, lại thành khen ngược đánh mất mặt mũi mình.

Thu Vĩ Toàn liền chỉ vào mũi Thu Từ Hàn, nói: "Bố anh còn chưa có chết đâu, tài sản của nhà họ Thu còn không tới phiên anh đến xen vào. Tôi nói cho anh biết, anh đừng tưởng rằng anh là đứa con trai duy nhất của tôi, quyền quản gia sản cũng không nhất định phải truyền cho anh. Anh nếu không nghe lời tôi, tôi sẽ cho anh cả đời này trôi qua trong nghèo túng."

Khuôn mặt Thu Từ Hàn vốn đang lạnh lùng, nghe xong lời này, ngược lại nở nụ cười: "Nếu bố thực sự nguyện ý đưa quyền quản gia sản cho người khác, con đây cũng không phản đối. Có điều bố nói rất đúng, tài sản nhà họ Thu không tới lượt con đến phân phối, nhưng nó cũng không tới lượt bố khoa tay múa chân."

Thu Vĩ Toàn nghe được mấy lời nói đại nghịch bất đạo này của cậu, lửa giận công tâm. Dù sao ý tứ Thu Từ Hàn cũng là sự thật, ông cụ vẫn còn kia, ông ta muốn đem tài sản cho những người khác cũng không thể.

Những lời này của Thu Từ Hàn không thể nghi ngờ là chọc đến chỗ đau của Thu Vĩ Toàn, dù sao ông ta cũng sắp năm mươi tuổi đầu rồi, thế mà vẫn bị bố của mình chèn ép. Trong lúc nhất thời, ông ta thật sự là vừa giận vừa tức.

Thu Từ Hàn cũng không buồn để tâm đến cái gọi là tự tôn của ông ta, chỉ trưng ra khuôn mặt lạnh nhìn chăm chăm, đầu cũng không quay lại liền rời đi.

--- -----

Thu Từ Hàn đi thang máy xuống dưới lầu, chợt phát hiện trong tay mình còn cầm khung ảnh bị vỡ. Hiện tại cậu thật sự không có cách nào tiếp tục ngắm được nữa.

Lúc thấy Thu Từ Hàn đến phòng hậu cần, Thu Từ Thiện còn thấy có chút kỳ quái.

"Em làm sao vậy, sắc mặt khó coi thế, bị cấp trên mắng sao?" Thu Từ Thiện thấy cậu bày ra một khuôn mặt thối, liền giỡn giỡn hỏi.

Nghe cô nói vậy, Thu Từ Hàn cũng không có chút dấu hiệu phản bác. Thu Từ Thiện nhìn thoáng qua đồ trên tay cậu, lại hỏi: "Làm sao vậy, em đây là? Thế mà lại làm vỡ một cái khung hình sao, em mà cũng vụng về thế á? Đưa chị nhìn xem, xem em làm vỡ thứ gì?"

Nói xong, cô liền đưa tay cầm lấy khung hình. Khi cô nhìn thấy tấm ảnh bên trong, mới phát hiện chính là ảnh gia đình họ.

Cô ghét bỏ nhìn thoáng qua ảnh Hà Minh Châu, nhớ đến đời trước, lí do cô không thích Hà Minh Châu, cũng chỉ là vì ả đã đoạt đi sự yêu thích của bố. Thu Từ Thiện chưa từng nghĩ đến việc bố trí Hà Minh Châu vào chỗ chết, nhưng Hà Minh Châu sau khi đoạt mất Dung Trạch, không chỉ đối với cô đuổi tận giết tuyệt, liền ngay cả Thu Từ Hàn vốn có quan hệ tốt với ả cũng không được buông tha.

"Thu Vĩ Toàn tìm em à?" Thu Từ Thiện vừa nhìn thấy khung hình liền đoán được Thu Từ Hàn mới từ chỗ đó trở về.

Thu Từ Thiện nhìn chung quanh liếc mắt một cái sau, sau đó lôi kéo Thu Từ Hàn đến một chỗ ít người qua lại.

"Ông ta tìm em làm gì? Là vì mấy bài báo trên mạng sao?" Thu Từ Thiện trầm tĩnh hỏi, cô cũng không phải không có nhãn lực đến nỗi cảm thấy Thu Vĩ Toàn vì lo lắng cho cô mà đi tìm Thu Từ Hàn thương lượng.

Thu Từ Hàn nắm chặt tay, sau khi cô hỏi nhiều lần, cuối cùng cậu mới đỏ hồng mặt nói: "Ông ấy bảo em về nói chuyện với ông nội, rằng em đồng ý để Hà Minh Châu tiến vào nhà họ Thu."

Trên mặt Thu Từ Thiện xuất hiện biểu tình không tưởng tượng nổi, cô hít sâu một hơi, sau đó hỏi: "Ông ta thật sự nói như vậy, sao ông ta có thể không biết xấu hổ như vậy, sao ông ta có thể đề xuất với em một yêu cầu vô liêm sỉ như vậy?"

Thu Từ Thiện đi qua đi lại hai vòng, cố gắng muốn ngăn chặn lửa giận trong lòng. Đúng là có vài người quả thật cận bã đến trình độ VIP rồi, biến chất thành cỗ máy chiến đấu, luôn biết làm thế nào để dễ dàng khơi mào lửa giận của người khác.

Thu Từ Thiện vẫn luôn nói với bản thân, đừng ôm ấp hi vọng gì với ông bố này nữa, nhưng lúc này cô vẫn không có cách nào khắc chế được nội tâm phần nộ cùng thất vọng.

"Ông ta có hỏi thăm qua chị sao? Nếu ông ta đã biết được tin tức, như vậy ông ta cũng biết được mấy người trên mạng mắng chị như thế nào chứ? Nói chị là cái cuồng rồn được nuôi lớn, nói chị sống chỉ tổ lãng phí lương thực, nói chị nên được nhét lại vào bụng mẹ, còn có nhiều lời nhục mạ hơn nữa, vậy ông ta có đề cập đến với em không?"

Thu Từ Hàn ngẩng đầu nhìn thoáng qua Thu Từ Thiện đang có chút kích động, nhưng lại không có cách nào nói ra đáp án trong miệng.

Tuy Thu Từ Thiện là người đã chết qua một lần, nhưng tâm cô vẫn không có cách nào lạnh như sắt thép. Điều nói cha mẹ chính là người bao dung và yêu thương con cái nhất trên thế gian này, nhưng Thu Từ Thiện lại chưa từng được hưởng thụ qua sự quan tâm của Thu Từ Hàn. Ngay cả lúc cô bị toàn thể giới nhục mạ, trong mắt bố cô cũng chỉ có một đứa con gái khác mà thôi.

Ông ta lại chưa từng lo lắng qua, một cô bé chỉ mới mười tám tuổi làm thế nào để đối mặt với sự chỉ trích như sóng triều của người trên mạng, ông ta đương nhiên sẽ không quan tâm đến cảm thụ của cô lúc này.

Thu Từ Thiện liếc mắt nhìn xuống nước mắt chực trào ra, cô vẫn tưởng bản thân trước kia làm không tốt, thế nên mới không được yêu thích. Cô cố gắng muốn thay đổi tính cách của mình, thay đổi thái độ với cuộc sống, cố gắng muốn thay đổi bản thân thành cô gái được mọi người yêu thích.

Cuối cùng, cô vẫn không nhận được, nước mắt rớt cuộc cũng tràn mi.

Thu Từ Hàn nhìn thấy cô khóc, tay chân liền luống cuống, cậu muốn lau nước mắt cho cô, nhưng lại không biết nên làm như thế nào.

"Chị đừng khóc, chị đừng khóc mà. Dù ông ấy không để ý đến chị, thì chị còn có em, chị còn có mẹ mà."

Thu Từ Thiện đi đến bên cạnh cậu, hai mắt nhắm lệ mông lung lại cắn răng nói: "Thu Từ Hàn, em nhìn thấy rồi đấy. Trong cái nhà này, chúng ta muốn có được cái gì thì bản thân mình phải tự đi tranh thủ."

"Em phải nhớ kỹ, mặc kệ chị làm cái gì, đều là vì bảo vệ em và mẹ."

Nói xong, cô rời đi không quay đầu lại.

Thu Từ Hàn muốn đuổi theo cô, nhưng chân giống như không bước đi được. Cậu gần như chưa từng nhìn thấy Thu Từ Thiện khóc, trong trí nhớ của cậu, chị của cậu vĩnh viễn đều điều ngoa lại kiêu ngạo.

--- -----

Thu Từ Thiện một mình đi đến ngã tư đường xe cộ như nước, đã rất lâu rồi cô không có im lặng đi dạo phố như vậy. Từ lúc cô lại một lần nữa trở lại Văn Đô, cô đều bận rộn làm thế nào để thay đổi bản thân.

Sau khi tan tầm, Thu Từ Hàn có gửi tin nhắn cho cô, nhưng Thu Từ Thiện chỉ muốn hưởng thụ sự im lặng một mình.

Cao ốc Trung Vực nằm ở khu trung tâm phồn hoa của thành phố, cô đi qua hai con phố đều thấy toàn người là người. Tới gần chạng vạng, ngã tư đường vốn náo nhiệt lại càng thêm ồn ào.

Hiện tại cô cái cô cần chính là tiếng huyên náo như vậy, bởi chỉ có như thế, cô mới không bị buộc đến điên lên.

Đi được nửa giờ, cô mới phát hiện mình lại bất tri bất giác đi tới một con đường u tĩnh. Hai bên đường đều trồng đầy cây nhãn thơm ngọt, khiến con đường vốn yên tĩnh lại càng thêm bình yên.

Lúc này Thu Từ Thiện phát hiện bên cạnh đường có một cửa hàng bánh ngọt, từ bé cô đã thích các loại món điểm tâm ngọt, cũng không phải vô cùng thích ăn, chỉ là cô thích bộ dáng tinh xảo của điểm tâm ngọt. Những món bánh ngọt được đặt trong tủ kính trong suốt trong cửa hàng càng hấp dẫn người ta.

Cô nhớ trước đây, sinh nhật hàng năm mẹ cô đều đặt hai cái bánh ngọt, một cái dựa theo yêu thích của Thu Từ Thiện, một cái còn lại là dựa theo sở thích của Thu Từ Hàn.

Mà mỗi lần sinh nhật Hà Minh Châu, luôn là Thu Từ Hàn tự mình mang theo bánh ngọt trở về. Trước kia cô chưa từng chú ý đến chi tiết này, nhưng có đôi khi những chi tiết nhỏ như vậy lại có thể là manh mối dẫn đến chân tướng.

Tò mò quá, rõ ràng không nghĩ không suy, nhưng lại luôn có các loại tạp niệm tiến vào trong đầu.

"Thích bánh ngọt này sao?" Bên cạnh chợt có một giọng nói nhàn nhã vang lên.

Dưới ánh đèn đường ấm áp chiếu xuống, người đàn ông này mặt mày tuấn tú, một tay nhét trong túi quần, nhìn về khó có được rảnh rỗi. Chỉ thấy anh ta vươn một bàn tay, ngón trỏ hơi hơi gấp khúc nhẹ nhàng gõ lên tủ kính sáng loáng trong suốt.

"Thích thì lấy đi." Lạc Ngan quay đầu nhìn Thu Từ Thiện, trên mặt khó có được tươi cười ấm áp.

Lạc Ngan từ hội sở bên cạnh đi ra, vừa ra khỏi cửa liền trông thấy cô giống hệt một đóa ngọc đứng ở đây, nhìn chăm chăm bánh ngọt trong tủ kính. Tuy rằng không nhìn thấy ánh mắt của cô, nhưng Lạc Ngan tựa hồ có thể nghĩ đến ánh mắt khát vọng của cô, trong nháy mắt này anh chợt nghĩ tới cô bé bán diêm.

Cô bé kia có phải cũng đang dùng loại ánh mắt đó không, giống như cô bé bán diêm nhìn chăm chăm người ta quây quần qua cửa sổ trong đêm đông giá rét.

Thu Từ Thiện quay đầu nhìn anh, ánh mắt cô bình thản, không có sắc bén, không có quật cường cũng không có cao ngạo như lần đầu gặp mặt, trong lòng anh ngẩn ra, anh luôn nghĩ người tuyệt vọng luôn mang theo sự giận dữ rất lớn. Nhưng hiện tại mới cảm thấy, kỳ thực sau sự bình thản dường như càng có thể truyền đạt loại cảm xúc này.

"Không cần, tôi không thích," Thu Từ Thiện lắc đầu nói.

Lạc Ngan nhìn bộ dáng khẩu thị tâm phi của cô, không khỏi cười cười. Anh không nói nữa, chỉ sai bước chuẩn bị đến gần cửa hàng bánh ngọt, Thu Từ Thiện thấy vậy lập tức đưa tay kéo ống tay áo của anh. Chẳng qua, đúng lúc này Lạc Ngan nghe thấy một trận thanh âm bụng rỗng.

Dù Thu Từ Thiện lúc này cảm xúc sa sút, cô cũng hận không thể lập tức tìm cái lỗ để chui vào.

Lạc Ngan cười như không cười nhìn cô nói: "Nếu không, tôi mời em ăn cơm?"

Đội hai người tới bên cạnh xe Lạc Ngan, Lạc Ngan gõ gõ lên cửa kính rồi nói với tài xế: "Cậu đưa cô Thẩm đây trở về trước đi."

Thu Từ Thiện kinh ngạc nhìn anh một cái, nhưng sau đó xe đã khởi động, nhanh chóng biến mất trong tầm mắt cô.

Lạc Ngan xấu hổ nhìn Thu Từ Thiện liếc mắt một cái, chỉ nói một câu: "Mẹ tôi bảo tôi đi xem mắt."

Xem mắt?

Thu Từ Thiện thật sự không nghĩ tới, mặc dù không nói tới thanh danh lan xa, nhưng lấy danh xưng Lạc công tử phong lưu tiêu sái lại cũng sẽ đi xem mắt sao?.

Có điều, đội khi Lạc Ngan mang đến một chiếc xe khác rồi chở cô đến một nơi, Thu Từ Thiện thật sự cười không nổi.

Cô xuống xe nhìn các quán ăn đồ nướng trước mặt, nghi ngờ hỏi: "Đây là nơi anh muốn mời tôi ăn cơm sao?"

"Gió biển, bờ cát, đồ nướng, còn có nơi nào tốt hơn nơi này?" Lạc Ngan đã vén tay áo somi tới chỗ khủy tay, anh nhìn mặt biển trải dài trước mắt, hăng hái nói.

Không đợi Thu Từ Thiện nói thêm, Lạc Ngan quay đầu mang theo biểu tình thâm ảo nói: "Tôi không mang người bình thường đến đây đâu."

Được rồi, cô không phải người bình thường, cô là người sống hai đời, Thu Từ Thiện trong đầu chăm chọc.

Bạn đang đọc truyện *Đã Đảo, Bạch Liên Hoa!!!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

Edit & beta: Hà Phương

Lạc Ngan quen thuộc dẫn Thu Từ Thiện đi vào một quán ăn bên lề đường, ở đây mỗi quán đều xếp bên ngoài vài cái bàn, còn mặt trước chính là bờ biển trải dài.

Hai người ngồi ở trên một chiếc bàn đơn sơ, gió từ biển thổi qua mát rượi, bên tai còn nghe tiếng sóng biển đánh vào đá ngầm.

Thu Từ Thiện tò mò quay đầu nhìn chung quanh, đầu môi tùy ý nói: "Anh mời cô Thẩm kia ăn ở một nơi xa hoa như vậy, sao lại mời tôi ở nơi này?"

Cô nói xong liền quay đầu nhìn một vòng các dãy quán xung quanh, đây đúng là không phải nơi thích hợp để mời một cô gái nhỏ ăn cơm.

Lạc Ngạn lúc này chỉ chuyên tâm cảm ấm trà nóng, anh rót nước nóng vào một cái ly, lắc lắc qua lại rồi đổ ra sau đó lại rót nước vào.

Thu Từ Thiện thấy anh cứ súc cái ly mãi, rốt cục lại nhin không được hỏi: "Anh đã ghét bỏ như vậy, sao còn dẫn tôi đến đây ăn chứ?"

Lạc Ngạn súc cái ly xong liền đưa tới trước mặt cô, không nhanh không chậm nói: "Đây không phải ghét bỏ, đây chỉ là một động tác tiêu độc thôi."

Nói xong anh ngẩng đầu nhìn thoáng qua đại dương mênh mông trước mặt, nở nụ cười thản nhiên: "Lúc tôi còn nhỏ, mỗi dịp cuối tuần đều đến đây, sau khi ra biển xong sẽ vào đây ăn món gì đó."

Lạc Ngạn chỉ chỉ đầu bếp đang cúi húi làm cơm rồi nói: "Bà chủ ở đây là người Đồng Bắc, có điều bà ấy sinh sống ở Vân Đô cũng gần ba mươi năm rồi. Quán này của bà ấy cũng là quán lâu đời nhất ở đây. Nơi đây có nhiều quán như vậy, nhưng hải sản quán bà ấy tuyệt đối tươi sống nhất mà cũng ngon nhất."

Lúc này Thu Từ Thiện cũng không rõ ý nghĩa của nơi này đối với Lạc Ngạn, giờ nơi này đối với cô mà nói chẳng qua là một nơi có hơi nhếch nhác thôi.

Giữa hè chạng vạng gió biển từ từ thổi phất phật vào người, Lạc Ngạn mặc một cái áo sơ mi màu sáng, cổ áo mở rộng, lộ ra xương quai xanh bóng loáng ónh nhuận. Da anh trắng nõn bóng loáng thậm chí còn hơn cả những cô gái ngày ngày bảo dưỡng, nhưng như vậy cũng không hề có chút nữ tính, mà càng có vẻ quý khí tinh xảo.

Mọi người đi qua bàn này đều ngoái đầu nhìn lại hai người, có lẽ rất hiếm khi được thấy một đôi xinh đẹp tinh xảo như vậy.

Ngay lúc Thu Từ Thiện đang chống cằm nhắm chán chờ đồ ăn được mang lên, chợt nghe bên cạnh bịch một tiếng. Lúc cô ngẩng đầu liền trông thấy một người đánh cá đội một chiếc mũ ngồi xuống cùng bàn bọn họ.

Cô nhìn thoáng qua Lạc Ngạn thấy anh không có phản ứng, lại quay đầu nhìn mấy bàn trống chung quanh, muốn mở miệng lại không biết nên nói như thế nào. Tuy rằng cô là người từng trải, nhưng loại quán thế này vẫn là lần đầu tiên đến, dù sao ở Mỹ cũng không có loại quán thế này.

"Cô bé, không cần để ý ta, đi một, cho nên mượn bàn các cháu nghỉ ngơi một chút." Tới lúc người đánh cá kia lên tiếng, Thu Từ Thiện mới nhìn rõ của diện mạo của ông ta.

Thu Từ Thiện tuy rằng khôn nạn, nhưng Thu Từ Thiện không thể không thừa nhận, giới đàn ông trung niên thật sự ít có người có trình độ anh tuấn có thể vượt qua ông ta. Nhún mắt người đàn ông trước mặt này tuy đã trải qua năm tháng, khóe mắt đã có nếp nhăn nhỏ nhưng như vậy lại càng tăng thêm sự hấp dẫn của ông ta.

Ai cũng không thể chống cự trước những người anh tuấn xinh đẹp, lời muốn đuổi đến miệng nhưng Thu Từ Thiện cũng không nói ra lời được, cô ngược lại nhìn thoáng qua cái thùng lớn bên cạnh ông ta rồi hỏi: "Chú, chú ra biển câu cá sao?"

"Ta thích cô kêu ta là anh hơn đấy," ai ngờ ông chú đẹp trai này sau khi nghe Thu Từ Thiện hỏi xong, lại phản khởi nói một câu như vậy.

Trên mặt Thu Từ Thiện lập tức hiện lên biểu tình kinh ngạc, cô nhìn lại ông chú đẹp trai mặc chiếc áo thun màu xanh trước mặt, ủa bây giờ cô đang bị một ông chú đùa giỡn sao?

Lạc Ngạn này giờ vẫn không lên tiếng, lúc này thản nhiên hỏi: "Bố, không phải mẹ con đã quy định bố không được ra biển trong hai tuần sao?"

Được rồi, thế giới này quả thực là điên rồi, Thu Từ Thiện nghĩ vậy khi nghe thấy Lạc Ngạn bình tĩnh kêu một tiếng bố.

Lạc Thiên, nếu ông muốn xưng danh tay chơi đệ nhất Vân Đô, chỉ sợ không ai không đồng ý. Ở thập niên 90 ông ấy đã là người đầu tiên sở hữu máy bay tư nhân tại Vân Đô. Mà trong một hội đấu giá nếu không có Lạc Thiên xuất hiện, chỉ có thể nói hội đấu giá đó thật sự không đủ cấp bậc. Danh phẩm mà ông sưu tầm được có thể lấp đầy cả một kho hàng ngàn thước, rất nhiều văn vật cấp quốc gia đều có thể tìm thấy trong bộ sưu tập của ông ấy.

Nghe đồn ông ấy có mối quan hệ thân mật với rất nhiều nữ nhân vật nổi tiếng, nhưng lại có người nói tình cảm của ông ấy và vợ rất thâm sâu.

Tuy ông sinh ra trong danh môn nhưng hành vi lại không chịu bị trói buộc, trong đó bằng chứng quan trọng nhất chính là, ông chưa bao giờ đảm nhiệm qua bất luận một chức vụ thực quyền nào tại xí nghiệp gia tộc.

Có người nói ông là tay ăn chơi lên không được mặt bàn, nhưng lại có người nói ông có phong thái danh sĩ Ngụy Tấn, quả nhiên phong lưu không kèm chế được.

Thu Từ Thiện tròn tròn mắt nhìn chăm chăm người trước mặt, hiển nhiên cô không có cách nào đem ông chú mới ra biển câu cá về và người trong truyền thuyết kia liên hệ cùng một chỗ.

Lạc Thiên nhìn thoáng qua con trai nhà mình, cười cười: "Mẹ con đã bắt bố ở nhà một tuần rồi."

"Mới tháng trước bố đi kiểm tra thấy tim có vấn đề đấy, bố cũng nên nghe lời bác sĩ dặn đi."

Lạc Thiên chẳng hề để ý đến mấy lời vô nghĩa của con trai, ngược lại cười tủm tỉm nhìn chăm chăm Thu Từ Thiện hỏi: "Cô bé, cháu tên là gì?"

"Chào bác, ngài khỏe, cháu tên là Thu Từ Thiện," Thu Từ Thiện có chút xấu hổ nói.

"Đừng có kêu bác này bác nọ thế, không được kêu ta già như thế, " Lạc Thiên mỉm cười nói: "Cho dù ta cùng thằng nhóc này đi trên đường, các cô gái nhìn ta cũng không ít hơn nó đâu."

Thu Từ Thiện ngẹn cười, lại không biết trả lời thế nào.

Lúc này, hải sản được mong chờ cuối cùng cũng được bà chủ bung ra.

Bà chủ kêu một tiếng cẩn thận, sau đó đặt một cái nồi lớn lên bàn. Bà chủ nhìn thoáng qua Lạc Thiên, có vẻ quen thuộc chào hỏi: "Lão Lạc ra biển trở lại rồi à? Hôm nay thế nào?"

Lạc Thiên có chút thất vọng lắc lắc đầu, nói: "Không tốt lắm. Được vài con nhỏ nhỏ thôi."

Bà chủ bước lại nhìn thoáng qua cái thùng dưới chân bàn, cũng bĩu môi nói: "Đúng là không được tốt lắm, nếu không anh đừng mang ra chợ bán, cứ để lại cho tôi đi. Giá cả anh cứ yên tâm, chúng ta đều là người quen cả."

"Sao có thể không biết xấu hổ như vậy được."

Có lẽ hôm nay đã bị đá kích đủ nhiều rồi, cho nên lúc Thu Từ Thiện trông thấy Lạc Thiên mặt mày hớn hờ cảm năm mươi đồng tiền bà chủ đưa cho, còn vui rạo rức bỏ vào trong bóp da Hermès của mình, cô không chút cảm giác, thật sự, một điểm kinh ngạc cũng không có.

Lạc Ngạn lại càng thêm bình tĩnh, anh lấy đĩa gấp một cái sò biển vào chén Thu Từ Thiện, nói: "Sò biển ở đây là tuyệt nhất, hương vị khỏi phải nói."

"Bà chủ, lấy thêm cho tôi một bộ bát đĩa," Lạc Thiên chẳng chút khách khí nói với bà chủ đang bận rộn bên trong.

Bà chủ nhanh chóng cảm thêm bát đĩa ra, đầu tiên là nhìn thoáng qua Thu Từ Thiện, tiếp theo toét miệng cười hỏi: "Tôi nói này lão Lạc, cô bé này không phải là con dâu của anh chứ?"

Lạc Thiên cười hớ hớ tiếp nhận bát đĩa, một chút cũng không che giấu nói: "Tôi cũng không biết nữa, nếu không chị giúp tôi hỏi thằng nhóc này một chút xem?"

Bà chủ quán giống như tiếp nhận được thượng phương bảo kiếm, lập tức tò mò hỏi: "Tiểu Lạc, đây thật là nàng dâu của cháu sao? Chắc chắn, mấy tuổi rồi, có phải hơi nhỏ không, tôi thấy hình như còn chưa trưởng thành nữa."

Thu Từ Thiện lúc này đã ở trong tình trạng hỗn độn trong gió, ngồi im lặng ăn đồ ăn của mình.

Lạc Ngạn nhìn thoáng qua người đối diện vẫn im lặng ăn, ngẩng đầu cười nói: "Không phải."

Bà chủ có chút thất vọng ừ một tiếng, sau đó lại muốn nói chuyện. Nhưng Lạc Ngạn lại mở miệng: "Chỉ là tạm thời không phải."

Chỉ là tạm thời không phải?

Thu Từ Thiện đang bỏ một miếng thịt sò chấm mù tạt vào miệng, không cẩn thận một cái nước mắt lập tức chảy ra.

Lạc Ngạn một bên cầm khăn tay một bên thân nhiên nói: "Còn cảm động như vậy sao?"

Thu Từ Thiện lần này là thực khóc.

Thời điểm Thu Từ Thiện mang theo đôi mắt gấu mèo xuất hiện dưới lầu, Thu Từ Hàn đã ngồi sẵn trên bàn cơm. Cậu nhìn thoáng qua Thu Từ Thiện có chút mệt mỏi, muốn hỏi cô vài câu, nhưng thấy mẹ đang ngồi đó, nên cũng không nói gì.

Đội hai người ra khỏi cửa, cậu mới hỏi: "Thu Từ Thiện, chuyện này chị tính làm như thế nào?"

"Chuyện gì?" Thu Từ Thiện có chút kỳ quái nhìn cậu, đứa nhỏ này mới sáng tinh mơ đã bị sao vậy?

"Tôi hôm qua tôi nhìn cả đêm, bình luận về chị trên mạng giống như càng ngày càng nhiều." Thu Từ Hàn tức giận nói.

Thu Từ Thiện không lăm để ý nói: "Chị đã sớm đoán được. Loại chuyện này em càng ra sức xóa nó lại càng lan rộng, bọn họ ngược lại càng lập ra nhiều topic mới."

"Vậy chẳng lẽ mặc bọn họ chửi bới chị như vậy sao?"

Thu Từ Thiện quay đầu nhìn cậu, nở nụ cười: "Đương nhiên sẽ không, có điều không phải hiện tại. Nhưng em yên tâm, chuyện này chị đã tìm được biện

pháp giải quyết, chị sẽ hung hăng đáp trả những người này."

Giải quyết một sự kiện, kỳ thực cũng không cần hoàn toàn theo chính diện phóng ra. Thu Từ Thiện hiểu được, lúc này cô bị người chụp hình cùng quay video, cho dù ra mặt nói là hiểu lầm, chỉ sợ mọi người cũng sẽ không tin tưởng. Đã như vậy, không bằng đem bộ mặt thật của Hà Minh Châu xốc lên cho mọi người xem.

Lúc tới công ty, Thu Từ Thiện liền phát hiện bất luận là lúc cô ra vào thang máy, đều sẽ có người ở phía sau to nhỏ.

Từ lúc ảnh chụp của cô bị khai ra ánh sáng, thì chuyện cô thực tập tại Trung Vực cũng không còn là điều bí mật.

Thời điểm cô chuyển đồ đến lầu 19, vừa ra cửa liền nghe loáng thoáng có tiếng hai người trò chuyện.

"Vị đại tiểu thư này tính tình hình như cũng không tệ lắm, mới này cô ấy còn cười với tôi kia."

"Cô thì biết cái gì, chỉ toàn là giả vờ giả vịt thôi, cô cũng không nhìn xem cô ta đối xử với Tần San San và Hà Minh Châu như thế nào."

"Một cho cô đi làm tại công ty giải trí, ảnh chụp trên mạng có thể tin hoàn toàn sao?"

Thu Từ Thiện cong khóe miệng cười cười.

Sau khi cô trở về văn phòng, liền lấy máy tính mở ra buro kiện mà thám tử đưa. Thám tử đương nhiên sẽ có chút bản lĩnh, mà thám tử này là do Hứa Kiều Na đặc biệt đề cử với cô, tự nhiên là có chỗ hơn người.

Đến buổi chiều, Thu Từ Thiện đã thu được một tập thư, sau khi cô mở ra, liền trông thấy trong buro kiện viết thông tin về email, QQ cùng với mật mã Weibo của Chu Tuấn Thanh, ngay cả thông tin mật mã của Hà Minh Châu cũng được liệt kê.

Chu Tuấn Thanh cũng đang thực tập tại bộ phận thị trường, giữa trưa hôm nay Thu Từ Thiện còn nghe Thu Từ Hàn oán giận qua, Tổng giám bộ phận thị trường có chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế OCD (obsessive compulsive disorder), hơn nữa trong lúc họp yêu cầu mọi người đều phải tắt điện thoại, một khi bị phát hiện trong lúc họp mà nghịch di động sẽ bị điểm danh.

Canh lúc bộ phận thị trường họp, Thu Từ Thiện liền nhanh chóng cầm lấy di động đăng nhập vào weibo của Chu Tuấn Thanh.

Đầu tiên cô gửi một tin nhắn đến Hà Minh Châu hỏi: "Tại sao? Minh Châu?"

Nhưng qua hồi lâu cũng không thấy có trả lời, Thu Từ Thiện liền hiểu được chị ta hiện không có trên mạng.

Vì thế lập tức chuẩn bị dùng di động nhắn tin cho Hà Minh Châu, đầu tiên cô dùng số của Chu Tuấn Thanh nhắn một tin nhắn: "Minh Châu, em yên tâm, mặc kệ thế nào, anh vĩnh viễn đều ở bên cạnh em bảo vệ em."

Thu Từ Thiện lại ý đồ bắt chước giọng điệu của Hà Minh Châu, viết: "Tuấn Thanh, anh đừng nói như vậy, anh là bạn trai của Tần Tĩnh, em không hy vọng chính mình trở thành gánh nặng của anh."

Sau khi gửi xong, Thu Từ Thiện lại dùng tài khoản Tuấn Thanh phát ra một câu cuối cùng: "Anh biết mình thực có lỗi với Tần Tĩnh, nhưng người mà anh thật lòng yêu là em."

Đợi sau khi gửi đi mấy cái tin nhắn, cô nhanh chóng chụp lại màn hình điện thoại, sau đó lập tức xóa bỏ hai khung đối thoại của hai cái tài khoản trên, rồi nhanh chóng thoát khỏi hai tài khoản này.

Thu Từ Thiện nhìn lại ảnh chụp đoạn đối thoại, nếu Tần Tĩnh nhìn thấy thì sao nhỉ?

Có điều vì để phòng ngừa ảnh chụp không đủ lực thuyết phục, Thu Từ Thiện lại nhanh chóng cầm lấy di động chuẩn bị ở trên mạng đặt hàng một vòng cổ kim cương, vốn cô chuẩn bị đặt một vòng cổ kim cương Cartier, nhưng lại suy xét đến hoàn cảnh hiện tại của Chu Tuấn Thanh, cuối cùng vẫn là đặt hàng một cái từ Hongkong.

Ở ô điền số điện thoại, cô ghi lại số của Tần Tĩnh. Và tất nhiên chỗ người đặt hàng ghi là Chu Tuấn Thanh.

Đợi khi Tần Tĩnh phát hiện đồ vốn thuộc về mình lại được đeo trên cổ Hà Minh Châu, không biết cô ta có muốn bóp chết Hà Minh Châu hay không?

Còn Hà Minh Châu có chịu đeo vòng cổ này hay không? Thu Từ Thiện một chút cũng không lo lắng.

Ba ngày sau, Thu Từ Thiện tại tầng hai mươi ngẫu ngộ Hà Minh Châu, trông thấy trên cần cổ thon dài của ả đeo một chiếc vòng cổ kim cương, mà chiếc vòng cổ này ả đeo cũng rất đẹp đấy.

Khi Thu Từ Thiện trở lại bàn làm việc của mình, liền lấy điện thoại dự phòng gửi cho Tần Tĩnh tám ảnh chụp đoạn hội thoại kia.

Lại gửi kèm theo tám ảnh chụp mới nhất, đó là tám ảnh Hà Minh Châu đeo chiếc vòng cổ.

Bạn đang đọc truyện *Đả Đảo, Bạch Liên Hoa!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 26

Edit & beta: Hà Phương

Chu Tuấn Thanh luôn cảm thấy mấy ngày nay Tần Tinh hơi kì lạ, mỗi ngày tan tầm trở về liền nấu ăn, không giống lúc trước cứ kêu mệt, chỉ tùy tiện kêu đồ ăn bên ngoài.

Tuy cảm thấy kỳ quái, nhưng Chu Tuấn Thanh lại rất vừa lòng, dù sao đồ ăn nhà nấu luôn tốt hơn đồ ăn bên ngoài.

Năm sau khai giảng thì Chu Tuấn Thanh cũng đã học năm tư, anh ta đặc biệt quý trọng cơ hội được thực tập tại Trung Vực lần này. Anh ta là người lớn lên ở huyện nhỏ, dựa vào thành tích thi tốt mà được vào trường đại học tốt nhất Vân đô.

Nhưng ở thành phố càng lâu thì càng hiểu được, có một số việc vốn không tồn tại công bằng. Cho dù anh ta học tập khắc khổ hàng năm được học bổng thì thế nào, đến thời điểm tìm việc, những người trong nhà có quan hệ vĩnh viễn có nhiều hơn cơ hội hơn đám học sinh viên nghèo bọn họ.

Chu Tuấn Thanh liếc nhìn Tần Tinh đang bận rộn trong phòng bếp, lại cúi đầu tiếp tục gửi tin nhắn di động. Tần Tinh làm bạn gái nói thật rất tốt, tuy rằng tính tình cô có chút nóng nảy, nhưng đối với hắn lại rất ôn nhu, nguyện ý chiều cố hắn, cũng nguyện ý cùng hắn phấn đấu.

Nhưng đối với đàn ông mà nói, ở đây lòng họ luôn có hai đóa hoa hồng, nếu nói Tần Tinh đã trở thành một hạt com trên quần áo hắn, như vậy Hà Minh Châu chính là nốt ruồi son trong lòng hắn.

Nhớ ngày đó, ở trong hội học sinh, hắn chính là hội trưởng còn Hà Minh Châu hội phó, hai người trong công việc phối hợp rất ăn ý. Nhưng Hà Minh Châu lại cự tuyệt thô lộ của hắn. Chu Tuấn Thanh cũng biết, tuy rằng Hà Minh Châu chỉ là con gái riêng của nhà họ Thu, ngay cả danh phận cũng không định, nhưng ngay cả như vậy thì cũng không phải là người mà hắn có thể trèo cao.

Cho nên khi Hà Minh Châu cố ý tác hợp, hắn ồm ồm tiếp nhận Tần Tinh.

Lúc này, Chu Tuấn Thanh đang ngồi ở trong nhà trên giường nhắn tin cho "nốt ruồi son" của mình: "Minh Châu, mấy ngày nay bình luận trên mạng về em rất tích cực, anh tin tưởng không bao lâu nữa bố em sẽ tiếp nhận em trở về.

Đợi đến lúc Tần Tinh kêu Chu Tuấn Thanh ăn cơm, Hà Minh Châu vẫn không trả lời tin nhắn. Chu Tuấn Thanh buông di động an ủi chính mình, có lẽ lúc này Minh Châu đang bận.

Hà Minh Châu giờ đang ở một tiệm cơm Tây cao cấp ăn tối, đối diện là Dung Trạch tươi cười tuần tú mà ôn nhu, thực làm cho người ta tâm động.

À hơi hơi nghiêng người, vẻ mặt rực rỡ, cử chỉ tao nhã, một bộ dạng nghiêm cẩn lắng nghe miễn bàn có bao nhiêu xinh đẹp hào phóng. Dung Trạch tựa hồ cũng rất thương thức đáng vẻ xinh đẹp của ả.

Lúc này điện thoại đặt trên bàn của Hà Minh Châu khẽ rung lên, khoe miệng ả nhẹ nhàng cong lên một độ cong xinh đẹp, tao nhã nói: "Ngại quá, em xem điện thoại một chút."

Nói xong, ả mở ra, nhìn thấy là tin nhắn Chu Tuấn Thanh gửi tới.

Thì ra Chu Tuấn Thanh sau khi cơm nước xong xuôi, vẫn không nhận được tin nhắn trả lời của Hà Minh Châu, lo lắng ả không có login, lại dùng tin nhắn một lần lại một lần gửi đi.

Trên mặt Hà Minh Châu vẫn mang nét tươi cười như hoa, nhưng trong lòng lại đối với tên Chu Tuấn Thanh này mất hết kiên nhẫn. Lúc trước ả luôn dùng thái độ lãnh diễm cao quý đối đãi với Chu Tuấn Thanh, nhưng hiện tại ả cần có người làm việc cho ả, nên ả đối với Chu Tuấn Thanh thân thiết thêm vài phần.

Hà Minh Châu suy nghĩ lại vẫn nhắn lại một tin: Tuấn Thanh, thật sự thực cảm ơn anh đã vì em làm hết thấy. Em cũng tin tưởng không lâu nữa là em có thể về nhà.

Chu Tuấn Thanh vừa nhận được tin nhắn trả lời của nữ thần, vui vô cùng, lập tức lại nhắn tới: Minh Châu, tuy rằng em không chấp nhận anh, nhưng anh thật sự muốn em hiểu được, chỉ cần em cần thì anh luôn ở đây đợi em.

Chu Tuấn Thanh tuy là một tên con trai kỹ thuật điển hình, nhưng đối với nữ thần trong lòng, cũng không phải là nghiêm túc bình thường.

--- -----

Tần Tinh mấy ngày nay so với Chu Tuấn Thanh còn muốn hưng phấn hơn, ngày đó cô nhận được tin nhắn từ trang web kia, lúc mới đầu cô còn tưởng

rằng là tin nhắn lừa đảo. Nhưng trên tin nhắn rõ ràng viết, ‘cảm ơn cô đã quan tâm đến vật phẩm, sản phẩm đặt hàng đang được giao tới’.

Tuy vật này Tần Tinh chưa bao giờ mua, nhưng cũng biết đó là vật phẩm nổi danh Hong Kong. Tần Tinh còn cố ý căn cứ theo tin nhắn nhắc nhở, lên trang web kiểm tra một hồi.

Lúc này cô mới xác định, quả thật có người đặt hàng một vòng cổ kim cương, số điện thoại lưu lại là số của cô.

Lúc ấy trong lòng Tần Tinh vừa ngọt ngào lại vừa oán giận nghĩ, Chu Tuấn Thanh ngu ngốc này, muốn cho mình kinh hi thì nên lưu lại số điện thoại của hắn mới đúng chứ.

Có điều, cô nhớ lúc trước Chu Tuấn Thanh đặt hàng ở mấy trang web khác cũng lưu lại số điện thoại của cô, nên có lẽ là hắn không chú ý tới.

Cho nên, Tần Tinh quyết định giả vờ không biết chuyện này.

Nhưng cô đợi tận ba ngày, cứ nghĩ là sẽ nhận được quà rồi, nhưng lại chậm chạp không thấy Chu Tuấn Thanh đưa cô kinh hi của hắn.

Mà hôm nay vừa vặn cô xin phép ở nhà nghỉ ngơi, tháng này thân thể của cô rất không rất thoải mái, mấy ngày trước miễn cưỡng đi làm, nhưng hôm nay thật có chút chống đỡ không được.

Bình thường tám giờ đã rời giường, lúc này ước chừng ngủ thẳng mười giờ rưỡi mới rời giường.

Vừa với xuống giường, cô cầm điện thoại để bên cạnh nhìn thoáng qua, phát hiện có hai tin nhắn, cô liền mở màn hình lên.

"Minh Châu, em yên tâm, mặc kệ thế nào, anh vĩnh viễn đều ở bên cạnh em bảo vệ em."

"Tuấn Thanh, anh đừng nói như vậy, anh là bạn trai của Tần Tinh, em không hy vọng mình trở thành gánh nặng của anh."

"Anh biết mình có lỗi với Tần Tinh, nhưng người anh thật lòng yêu là em."

Sau khi Tần Tinh đọc mấy tin nhắn này xong, chỉ cảm thấy trời đất mù mịt, đầu óc vốn đang choáng váng lúc này càng quay cuồng hơn. Lúc này cô ngay cả một giọt nước mắt cũng không chảy được, sau khi choáng váng đầu óc đi qua, liền lập tức nhìn chăm chăm điện thoại trong tay.

Sau đó cô lập tức mở ra tin nhắn thứ hai, đây là ảnh chụp một người phụ nữ, người phụ nữ trong ảnh chụp mắt ngọc mây ngài cũng đã đủ xinh đẹp. Tần Tinh chỉ liếc mắt một cái liền trông thấy vòng cổ mà cô ta đang đeo.

Hà Minh Châu, khi Tần Tinh nhìn thấy chiếc vòng cổ, rốt cục nhìn không được nghiêng răng thốt ra.

Trong mấy ngày qua cô đã nhìn chiếc vòng cổ này rất nhiều lần, thậm chí mỗi buổi tối trước khi đi ngủ cô đều tưởng tượng, vòng cổ xinh đẹp như vậy thì cô nên mặc quần áo như thế nào để phối hợp đây?

Nhưng hiện tại sự thật máu chảy đầm đìa này lại hung hăng cho cô một bạt tay, đây hết thảy đều là cô tự mình đa tình, chiếc vòng cổ này không phải dành cho cô.

Tần Tinh giãy dụa bước xuống giường, sau đó lập tức đi toilet rửa mặt, cô muốn đi hỏi rõ ràng, cô nhất định phải hỏi rõ ràng.

Cô vẫn còn nhớ như in những lời Hà Minh Châu nói với mình lúc trước, ả nói, Tần Tinh, tôi cảm thấy cô và Tuấn Thanh thật sự rất thích hợp, cô có muốn ở bên hắn không?

Ả thậm chí còn cổ vũ mình rằng, cô sợ cái gì, hiện tại cũng không phải xã hội cũ, cô gái nếu thích thì nên nói ra.

Người phụ nữ này rõ ràng biết người Chu Tuấn Thanh thích là ả, ả lại còn cổ vũ bản thân cô theo đuổi Chu Tuấn Thanh, ả rốt cuộc có lương tâm không, sao ả có thể ác độc như vậy.

Tần Tinh đối xong quần áo liền hỗn hển ra cửa. Lúc trước, cô luôn nghĩ vì hai người tiết kiệm tiền, cho tới bây giờ đều là ăn mặc tiết kiệm. Nhưng người khác lại khen ngược, đưa cho "Chân ái" của hắn lễ vật, vừa ra tay chính là hai vạn.

Cho nên, Tần Tinh cũng không bắt xe bus đi, mà là trực tiếp lái xe đến công ty.

Lúc cô lên lầu 20 tìm Hà Minh Châu, mới phát hiện phòng bọn họ đi ăn cơm hết rồi. Thế là Tần Tinh vội vàng vào thang máy đi thẳng đến nhà ăn.

Thu Tử Thiện hôm nay đã sớm đến nhà ăn, cô đoán lúc Tần Tinh đến công ty hẳn là thời gian bọn họ ăn cơm trưa. Cô lấy xong đồ ăn, còn cố ý chọn một nơi gần cửa ra vào.

Hà Minh Châu có nhiều người giúp đỡ như vậy, không chỉ đoạt mất cha ruột và Dung Trạch của cô, chung quanh còn đường nhiều chân chó như vậy. Nên cô tự nhiên cũng sợ hãi, cho nên cô phải li gián những người này, đương nhiên sẽ không làm thất vọng chính mình.

Cô muốn nhìn sau khi Tần Tinh biết chân tướng, có phải sẽ thật sự nhìn xuống không?

Lúc này đúng là lúc giờ nghỉ trưa, Hà Minh Châu cũng cùng đồng sự xuống dưới ăn cơm. Tuy rằng trên mạng có các loại nghị luận, nhưng Hà Minh Châu tựa như một chút cũng không bị ảnh hưởng. Ắ không có biểu hiện giống như người bị hại, cũng không bởi vì chính mình là con gái của Chủ tịch mà trở nên cao ngạo, nên đồng nghiệp của ả càng nguyên ý cùng ả ở chung.

Dù sao không thể nịnh bợ đại tiểu thư chân chính, con gái riêng cũng miễn cưỡng tính là tiểu thư đi.

Ngay lúc Hà Minh Châu bụng đồ ăn cùng đồng nghiệp chuẩn bị tìm chỗ ngồi, chợt nghe từ đằng xa truyền đến một tiếng rống giận: "Hà Minh Châu, cô là cái đồ dê tiện."

Tuy rằng nhà ăn không im lặng lắm, nhưng một tiếng tức giận mắng đủ để hấp dẫn ánh mắt mọi người. Tất cả mọi người đều nhất tề quay đầu nhìn theo cô gái nổi giận đùng đùng vừa bước vào cửa nhà ăn.

Thu Từ Thiện nghe câu chửi như vậy, giống như nghe được âm thanh dễ nghe nhất trên đời, cô không nhanh không chậm cầm lấy điện thoại trên bàn.

Hà Minh Châu chỉ nghe thấy một tiếng mắng chửi, đợi lúc ả phản ứng lại được, Tần Tinh đã vọt tới trước mặt ả, trên tay ả còn đang bê phần cơm.

Sau khi Tần Tinh vọt tới trước mặt ả, một chút cũng không do dự không khách khí, nâng tay tát một cái thật mạnh vào mặt Hà Minh Châu, lại không khách khí mắng: "Hà Minh Châu, cô là cái đồ hạ lưu vô sỉ, chỉ biết quyền rũ bạn trai người khác."

Lời này vừa nói ra, nháy mắt toàn bộ nhà ăn đều sôi trào, chính thất đại chiến tiểu tam?

Đây đúng là tiết mục từ xưa đến nay luôn hấp dẫn ánh mắt người ta nhất, tất cả mọi người đều quên ăn cơm, ánh mắt sáng ngời nhìn chằm chằm trò hay đang diễn ra.

Bạn đang đọc truyện *Đã Đảo, Bạch Liên Hoa!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

Edit: Hà Phương

Chương này không

Phụ nữ tội gì khó xử phụ nữ, nhưng thường thường khó xử phụ nữ lại là phụ nữ.

Đối với Tần Tinh mà nói, dù cô biết rõ trong chuyện này trách nhiệm của Chu Tuấn Thanh lớn hơn, nhưng cô lại càng nguyên ý tìm Hà Minh Châu gây phiền toái.

Cho nên, cô không chút khách khí, thậm chí đem hết toàn lực cho Hà Minh Châu một bạt tai.

Mặt Hà Minh Châu nháy mắt bị đánh ra dấu bàn tay đỏ tươi.

"Lẳng lơ, đồ, hạ, lưu."

Cô hung hăng tát Hà Minh Châu một bạt tai, dường như còn chưa hết giận, lại nâng tay hung hăng cho Hà Minh Châu một bạt tai nữa, thanh âm vang dội lên tận trời.

Tuy Thu Từ Thiện ngồi ở vị trí cách bọn họ cũng không gần, nhưng cô vẫn có thể nghe rõ âm thanh cái tát vang dội. Thu Từ Thiện hơi hơi lắc đầu, miệng không ngừng phát ra âm thanh chặc chặc, ôi, cô chỉ nghe tiếng thôi mà cảm thấy đau thay cho Hà Minh Châu.

Bạch Phú Mỹ ngồi đối diện lại hạ giọng hỏi: "Tiểu Thu, cô nói cô ta có đau không?"

"Nếu không cô thử xem?" Thu Từ Thiện không có ý tốt hỏi.

Bạch Phú Mỹ sợ tới mức lập tức sống chết lắc đầu.

Lúc này Hà Minh Châu thật sự là động cũng không được, không động cũng không được, ả vẫn lẳng lẳng đứng tại chỗ chưa phản ứng lại. Bên má phải sưng vù in hằn dấu bàn tay đỏ tươi.

Hà Minh Châu muốn bỏ đĩa đồ ăn xuống, nhưng cái bàn lại cách chỗ ả đứng rất xa. Ắ chỉ có thể vừa bụng phần ăn vừa hai mắt đăm lẹ mông lung hỏi: "Tần Tinh, cô làm gì vậy? Vì sao lại đối xử với tôi như vậy?"

Ắ không khóc còn đỡ, vừa khóc thì cơn tức trong lòng Tần Tinh liền lớn hơn nữa. Tần Tinh oán hận nghĩ đến, bình thường ả chính là dựa vào bộ dáng

đáng thương này để quyền rũ dần ông đi.

Cô lại nâng tay lên tính cho à một cái tát nữa.

Lúc này, nam đồng nghiệp bên cạnh rốt cục nhìn không được nữa, mở miệng ngăn cản: "Cô sao lại thế này? Chưa nói xong đã động tay đánh người, cô là người của phòng ban nào?"

"Liên quan gì đến anh, đây là chuyện giữa tôi và đồ dê tiện Hà Minh Châu này, anh ít xen vào việc của người khác đi. Sao hả, anh muốn nói chuyện thay cô ta sao, hay anh cũng có một chân với cô ta?" Tần Tinh ác độc nhìn đồng nghiệp nam bên cạnh, trào phúng nói.

Hà Minh Châu nghe xong thì tức đến đỏ mặt, ả nhìn không được lớn tiếng bác bỏ: "Tần Tinh, cô đừng nói hươu nói vượn bêu xấu tôi. Cô vừa đến liền động thủ đánh người, bây giờ còn nói xấu tôi như vậy, cô đừng cho rằng tôi tốt tính thì có thể tùy ý bắt nạt tôi.

Nghe đến đó, ngay cả Thu Từ Thiện cũng nhìn không được lúc đầu, Hà Minh Châu bây giờ còn không ý thức được, Tần Tinh cũng không phải loại người mà ả đã từng đối phó qua.

Ả chỉ nghĩ đến nếu mình giả vờ đáng thương, sẽ tranh thủ được sự đồng tình của những người xung quanh, nhưng lại không biết làm như vậy ngược lại sẽ khiến cho Tần Tinh càng thêm thống hận ả. Đối với Tần Tinh mà nói, cho dù Hà Minh Châu có thể giành được người chung quanh đồng tình thì thế nào, hôm nay cô chính là đến đánh cho thống khoái.

"Cô là con đàn bà dê tiện, cô mẹ nó chỉ biết giả vờ đáng thương, cô chính là dựa vào bộ dáng đáng thương này để dụ dỗ đàn ông đúng không, hôm nay tôi sẽ xé nát khuôn mặt này ra, xem cô còn như thế nào dụ dỗ đàn ông nữa," Tần Tinh lập tức đi lên túm lấy Hà Minh Châu, Hà Minh Châu muốn tránh, hai người trong lúc giằng co đã làm đổ phần ăn trong tay Hà Minh Châu.

Canh nóng bỏng, đồ ăn bóng nhẫy cùng với cơm lập tức đổ trúng vào người hai người, Hà Minh Châu rốt cục thì nhìn không được thét chói tai một tiếng.

Người bên cạnh cho dù muốn đi lên can ngăn, nhưng ngại đồ ăn nước canh tung tóe, cũng nhìn không được muốn nhăn mặt nhăn mũi.

Lúc này, mọi người ngồi trong nhà ăn tròn mắt há hốc mồm mà nhìn trò khôi hài này, thậm chí có người bắt đầu cầm điện thoại lên quay lại.

Tần Tinh là ai chứ, cũng đi ra từ huyện nhỏ như Chu Tuấn Thanh, năm đó mẹ cô có tiếng mạnh mẽ vang dội. Tần Tinh tuy rằng rất ít khi cùng người động tay, nhưng cô quen nhìn cảnh mẹ mình động thủ với người ta mà lớn lên.

Bạn trai phản bội, lại chính là bạn tốt ở sau lưng đâm cho một dao, khiến Tần Tinh gần như điên cuồng, lí trí của cô đã sớm bị tách ra, hiện tại hoàn toàn dựa vào ý nghĩ trong lòng, còn mấy cái khác tự nhiên càng không thêm quan tâm.

Hà Minh Châu lúc này làm sao có lực để đáp trả, sở trường xưa nay của ả chính là giả vờ đáng thương, vì xưa giờ Thu Từ Thiện có khó xử ả, thì nhiều lắm cũng chỉ dùng lời nói nhục nhã à mà thôi.

Lúc này ả chỉ có thể lấy cánh tay gắt gao che ở trước mặt mình, còn Tần Tinh thì một tay túm lấy quần áo ả, một tay càng không ngừng đánh lên trên người ả, còn có khi dùng chân đá mấy cái.

"Ồ, my God," Thu Từ Thiện đang nhìn tự nhiên gặp phải cảnh tượng này, chỉ có thể tròn mắt há hốc mồm mà nhìn.

Hà Minh Châu chỉ biết càng không ngừng né tránh, lúc ả lui lại vài bước, vừa vịn dụng vào một người đang xem náo nhiệt, nhưng ai biết người nọ lại nhanh chóng né qua một bên.

Tần Tinh thì vẫn đang túm chặt quần áo của ả, bàn tay giống như hạt mưa rơi xuống không ngừng. Đánh tới cuối cùng, cô lại một cước đá Hà Minh Châu té xuống đất.

Lúc này, đồng nghiệp của Hà Minh Châu cũng chạy tới kéo Tần Tinh ra.

Mà vai nam chủ vẫn chưa lộ diện, rốt cục tại thời khắc cuối cùng mới chạy tới, hần trông thấy nữ thần trong cảm nhận của mình một thân chật vật nằm sóng xoài trên đất, lập tức đau lòng đi qua nâng dậy.

"Minh Châu, em không sao chứ, em làm sao vậy?" Chu Tuấn Thanh nâng Hà Minh Châu dậy, kêu vài tiếng cũng không thấy ả có phản ứng.

Tần Tinh vốn đã muốn bị người ngăn lại, nhưng cô thấy Chu Tuấn Thanh đến đây, ngay cả nhìn cũng chưa liếc nhìn cô một cái đã đi thẳng đến chỗ Hà Minh Châu, lửa giận trong lòng lại càng sâu.

Cô lập tức giãy giụa ra khỏi người đang ngăn cản mình, chạy lại chỗ Chu Tuấn Thanh hòng muốn kéo Hà Minh Châu trong lòng hần ra đánh tiếp. Nhưng Chu Tuấn Thanh vừa thấy cô chạy lại đây, cũng nâng tay lên tát cho cô một cái bạt tai.

Tần Tinh không nghĩ tới Chu Tuấn Thanh lại dám động thủ đánh mình, nhất thời liền ngốc lảng tại chỗ.

Chu Tuấn Thanh lại dùng giọng nói vô cùng đau đớn hỏi: "Tần Tinh, cô điên rồi sao? Sao cô lại đối đãi với Minh Châu như vậy, sao cô có thể đánh cô ấy như vậy? Cô ấy yếu đuối biết bao."

Cô ấy yếu đuối biết bao....

Vốn tất cả mọi người đều đồng tình Hà Minh Châu, dù sao cũng bị đánh đến thâm như vậy. Nhưng khi Chu Tuấn Thanh tuôn ra mấy lời nói đó, trong lòng tất cả phụ nữ ở đây lập tức dâng lên loại tình cảm khinh bỉ. Cho dù Tần Tĩnh không đúng, thì dù sao cũng vẫn là bạn gái hắn. Vì một người ngoài lại có thể động thủ đánh bạn gái mình, lúc này trong lúc vô ý Chu Tuấn Thanh lại càng thêm xác thực thân phận kẻ thứ ba của Hà Minh Châu.

Tần Tĩnh bực tức không thể tin nhìn người đàn ông trước mặt mình, nước mắt vốn kìm nén rốt cuộc cũng chảy ra, cô quát: "Chu Tuấn Thanh, anh CMN còn được coi là một thằng đàn ông sao? Tôi vừa mới sinh non con của anh, vậy mà anh vì con đàn bà dê tiện này mà ra tay đánh tôi."

Lúc này, nhà ăn lập tức truyền đến âm thanh xôn xao, cho dù không thích hành vi vừa rồi của Tần Tĩnh, cũng không thể không đồng tình với cô. Một người phụ nữ vì bạn trai mình mà lưu sán, nhưng trong lòng bạn trai lại chỉ có người phụ nữ khác. Lúc này người chung quanh cũng không cảm thấy chán ghét cô như vừa rồi.

Chu Tuấn Thanh một chút cũng không thêm để ý cái nhìn của mọi người chung quanh, trên mặt hắn còn mang theo tức giận hỏi: "Vậy cô cũng không thể đánh người như vậy, Minh Châu là bạn của chúng ta, sao cô có thể làm như vậy với cô ấy?"

"Vậy anh và cô ta đã đối xử với tôi thế nào? Anh rõ ràng là bạn trai của tôi, nhưng cả ngày chỉ biết quan tâm đến Hà Minh Châu, mà cô ta thì sao, lại càng ti tiện, biết rõ ràng người anh thích là cô ta, nhưng vẫn giết giây kêu tôi theo đuổi anh."

Mọi người hoàn toàn không nghĩ tới, ở giữa còn có một đoạn khúc chiết như vậy. Thanh âm nghị luận trong nhà ăn lại càng lúc càng lớn, mà lúc này Hà Minh Châu luôn luôn làm bộ té xỉu nằm trong lòng Chu Tuấn Thanh cũng rất cục giả bộ không nổi nữa.

Chỉ thấy ả mòng lung mờ to mắt, nhìn Tần Tĩnh trước mặt một cái, sau mới bắt đầu riu rả rít khóc nói: "Tĩnh Tĩnh, tôi nghĩ cô thật sự có hiểu lầm với tôi, tôi và cô làm bạn với nhau lâu như vậy, làm sao tôi có thể làm ra loại chuyện này được."

Chu Tuấn Thanh vừa nghe cũng lập tức phụ họa nói: "Đúng vậy, em nghe ai nói lung tung. Anh và Minh Châu cũng chỉ là bạn bình thường mà thôi, em đừng bởi vì hiểu lầm mà giận dữ rồi đánh người lung tung."

Tần Tĩnh gặp phải hai kẻ tiện nhân đã chết đến nơi còn không chịu thừa nhận, không khỏi cười lạnh: "Đúng vậy, tôi và cô biết nhau lâu như vậy, sao tôi có thể không biết cách làm người của cô được chứ."

Hà Minh Châu vừa nghe liền cảm thấy không tốt, vừa định ngăn cản cô, nhưng cũng đã không còn kịp nữa.

"Chu Tuấn Thanh, anh thật sự nghĩ rằng nữ thần của anh thực sự là đóa hoa sen trắng không nhiễm khói lửa nhân gian sao? Tốt lắm, hôm nay tôi sẽ để cho mọi người được trông thấy bộ mặt thật của cô ta."

Tần Tĩnh chỉ vào Hà Minh Châu, cười lạnh nói: "Ả đàn bà trong lòng anh vì hãm hại em ruột của mình, lại dám tìm người hất cà phê lên đầu mình, tôi nói cho anh biết, loại phụ nữ như Hà Minh Châu, mặt ngoài lúc nào cũng giả đáng thương yếu đuối, nhưng sau lưng lại tâm địa đen tối xấu xa, ngay cả chính mình cũng dám xuống tay."

Lời này vừa nói ra, vốn nhà ăn còn nghị luận nhỏ nhỏ, giờ giống như một chén nước đổ vào trong chảo nóng bỏng, nháy mắt tiếng người ồn ào huyên náo hẳn lên.

Tất cả mọi người mang theo một loại hưng phấn, vốn chỉ tưởng chính thất đại chiến tiểu tam, nhưng mặt sau lại liên lụy ra ân oán hào môn, còn là bản bát quái của nhà Chu Tịch.

Lúc này, Thu Từ Thiện cũng đang chống cằm tay nhìn chăm chăm bên kia biểu diễn. Có điều cô thật không nghĩ tới, lại còn có chuyện như vậy được khai ra, nói như vậy ảnh chụp lúc cô hất cà phê vào Hà Minh Châu không phải là bị người vô tình chụp được, sau bị Hà Minh Châu mua đi. Mà là do Hà Minh Châu tự mình giả tạo ảnh chụp.

Người chung quanh hiển nhiên cũng đã sớm phát hiện vị Đại tiểu thư Thu Từ Thiện đang ngồi ở chỗ này, nhưng chỉ thấy cô ngồi chống tay xem như người ngoài, ánh mắt nhìn chăm chăm ba người kia, sợ bỏ qua cảnh tượng hấp dẫn nào.

Hà Minh Châu lập tức kích động vô cùng, nhưng ả vẫn lập tức lắc đầu phủ nhận: "Tần Tĩnh, cô không thể bởi vì hiểu lầm tôi cùng Chu Tuấn Thanh, mà hãm hại tôi như vậy được. Rốt cuộc là ai sai khiến cô làm như vậy?"

Hà Minh Châu đến lúc này cũng chưa quên trả đũa, ả nói như vậy chính là trực tiếp đem đầu mâu chỉ hướng về phía Thu Từ Thiện. Hiển nhiên, ả chính là đang ám chỉ với mọi người, là Thu Từ Thiện sai khiến Tần Tĩnh đến nói lung tung.

Tần Tĩnh cũng mặc kệ, cô lập tức chửi ầm lên: "Chuyện này còn cần người khác sai khiến tôi sao? Hôm nay tôi muốn để cho mọi người thấy rõ bộ mặt thật của ả đàn bà dê tiện này. Cô cũng y hệt bà mẹ tiểu tam của mình, ý vào bộ dáng xinh đẹp của bản thân liền đi dụ dỗ đàn ông, mẹ cô dụ dỗ đàn ông có tiền đã kết hôn. Cô cũng học theo thấy đàn ông là muốn dính chặt lấy."

Hà Minh Châu đã bao giờ gặp qua hạng đàn bà chanh chua chửi đồng như thế này, lúc này sắc mặt ả đỏ bừng, một bộ dạng muốn nói lại nhưng vô lực, nhưng thật ra như vậy lại thắng được không ít sự đồng tình của đàn ông có mặt ở đây.

Hà Minh Châu lệ quang trong suốt một bộ ủy khuất lại bất khuất nói: "Tần Tĩnh, cho dù chúng ta có tranh cãi, nhưng cô không được lôi mẹ tôi vào, bằng không tôi nhất định sẽ không để yên cho cô."

Tần Tinh sao lại để ý đến loại uy hiếp giống như hồ giấy này, tiếp tục cười lạnh nói: "Chẳng lẽ tôi nói sai rồi sao? Mẹ cô cả đời đi làm tiểu tam cho người ta, sinh ra đứa con hoang là cô. Mẹ cô dụ dỗ chồng của người khác, cô còn cảm thấy âm ỉ sao, người ta Thu phu nhân đều tự mình bóp chết cô còn chưa đủ. Cô còn tìm người hất cà phê lên người mình, cố ý tung lên mạng để cho tất cả mọi người thay cô kêu oan, sao nào, có phải cô thực sự nghĩ nếu làm như vậy, cô liền thật sự có thể trở thành đại tiểu thư nhà họ Thu sao?"

Cuối cùng cô trầm đĩnh tiệt tiệt nói: "Con hoang chính là con hoang, chỉ biết sử dụng mấy thủ đoạn ti tiện, cả đời đều lên không được mặt bàn. Cô muốn làm đại tiểu thư nhà họ Thu, nằm mơ đi."

Tần Tinh lớn lên ở huyện nhỏ, mắng người đều âm ngoan cay độc, chuyên uy hiếp người kiêu vậy, lại làm cho người ta tìm không được chỗ phản bác.

Thu Từ Thiện thấy đã muốn nói tới đây, hết thấy hiệu quả cô muốn đều đã muốn vượt mức đạt tới.

Vì thế cô lập tức đứng lên, mà người chung quanh chỉ dám dùng dư quang vụng trộm ngắm vị Đại tiểu thư này.

Bạn đang đọc truyện *Đã Đảo, Bạch Liên Hoa!!!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28

Edit & beta: Hà Phương

Thu Từ Thiện bụng khay của mình đứng lên, ở nhà ăn này, mỗi người com nước xong đều tự mình mang khay đến chỗ để quy định. Mà thực không khéo chính là nơi để khay lại trung tâm của trận cãi vã.

Tần Tinh giống y như con chọi gà nhìn chăm chăm Hà Minh Châu, nếu không có Chu Tuấn Thanh, chắc là cô đã chạy lên xé xác Hà Minh Châu rồi.

Bạch Phú Mỹ đi theo sau Thu Từ Thiện, tuy rằng bình thường cô cũng không hay thảo luận bát quái, nhưng cũng không phải không có người muốn từ chỗ cô moi được tin tức. Toàn bộ công ty, người khiến Thu Đại tiểu thư cho cái khuôn mặt tươi cười cũng chỉ có Bạch Phú Mỹ.

Vì vậy dưới sự nhiều chuyện của mọi người, Bạch Phú Mỹ cũng biết cái cô à Hà Minh Châu này chính là con gái riêng của Chủ tịch, cũng coi như là chị gái cùng cha khác mẹ với Tiểu Thu.

Khi nghe được tin tức này, Bạch Phú Mỹ còn thổn thức trong lòng một trận, mặc dù cô có mẹ kế, nhưng tốt xấu gì thì cũng là sau khi mẹ ruột cô qua đời mới vào cửa.

Từ lúc biết được tin tức này, Thu Từ Thiện trong cảm nhận của Bạch Phú Mỹ còn khốn khổ hơn mình.

Vì thế cô lập tức bước lên trước, nghiêng đầu nói: "Tiểu Thu, nếu cô không muốn đi qua thì đưa khay đây tôi cầm giúp cho."

Thu Từ Thiện nhẹ nhàng cười, trên mặt hiện lên sự thoải mái: "Sao tôi lại không muốn đi qua, tôi còn rất vui lòng trông thấy mặt chị ta đấy."

Đúng vậy, sao cô lại không muốn qua đó kia chứ? Mất mặt là Hà Minh Châu, cho dù bị liên lụy cũng chỉ có Thu Vĩ Toàn, mà Thu Từ Thiện cô chỉ là đối tượng được tất cả mọi người đồng tình, thế có gì mà cô lại không qua đó.

Mọi người ở nhà ăn đang xem kịch hay lúc này cũng chú ý tới tới người vừa đứng dậy khỏi bàn, chỉ thấy một cô gái nhỏ mặc chiếc váy vàng nhạt im lặng bụng khay đang đi tới bên này, váy vừa phủ qua gối để lộ đôi chân dài trắng nõn thon thả, càng làm nổi bật dáng người thon dài. Hai gò má trắng nõn, mang theo sự hồng hào của thiếu nữ, khuôn mặt tinh xảo tuy không nùng trang điểm mặt nhưng lại vô cùng tươi mát đoan trang.

Lúc trước trong công ty đều truyền tai nhau rằng vị Thu Đại tiểu thư này chính là một đại mỹ nhân, hiện tại nhìn thấy cô gái im lặng đi đến trước mặt ba người đang tranh chấp, cái tư thái khí định thần nhân kia lại khiến người ta phải nhìn chăm chú.

Chỉ thấy Thu Từ Thiện dường như không phát hiện ra ba người kia, nhẹ nhàng đặt khay vào chỗ cần để, sau đó bình tĩnh lấy một miếng khăn giấy từ trong bịch cạnh đó, chậm rãi lau tay.

Cô vừa lau vừa cười cười đánh giá ba người kia, tất cả mọi người ngừng thờ chờ vị Đại tiểu thư này phát tác. Nhưng cuối cùng Thu Từ Thiện chỉ ném khăn giấy trong tay vào thùng rác.

"Thật bẩn."

Hai chữ nhẹ nhàng băng quơ, sạch sẽ lưu loát, ngay cả một cái giọng điệu từ cũng không thêm.

Nhưng trong cảm nhận mọi người thì đều quanh quẩn thêm hai chữ, khí phách.

Hà Minh Châu đời này đều chưa từng chịu qua nhục nhã như vậy, dù ả bị Tần Tĩnh đánh thành như vậy, ả cũng không xấu hổ như lúc này. Đặc biệt khi Thu Từ Thiện đứng trước mặt mình nhẹ nhàng nói ra hai chữ kia xong, vốn khuôn mặt ả đã trắng bệch giờ lại càng trắng thêm.

Mà lúc này, Thu Từ Thiện cũng không quay đầu lại nghiêng ngàng đi ra cửa. Cô cũng không dại gì mà xuất đầu ngay lúc này, chuyện này cô muốn để cho Thu Vĩ Toàn tự mình xử lý, cô muốn xem dưới tình huống chứng cứ vô cùng xác thực này, ông ta sẽ làm thế nào để thay con gái bảo bồi giải vậy.

Toàn bộ buổi chiều, bên trong diễn đàn công ty Trung Vực đều âm ỉ lặt trời, gần như không ai còn tâm trạng mà làm việc, tất cả mọi người còn đắm chìm trong trận đánh nhau có một không hai này.

Cuối cùng ba người đó bị chủ quản chạy tới mang đi, theo tin tức tin cậy bên trong, ba người đều bị mời đến văn phòng Chủ Tịch ở tầng cao nhất.

Hiện tại tin tức mới nhất được truyền đến chính là, Tần Tĩnh hiện đang thu dọn đồ đạc trên bàn làm việc của mình.

Tuy rằng kết quả này cũng là trong dự kiến của mọi người, nhưng cũng có một số người tại diễn đàn phát tin tức châm chọc nói, quả nhiên là cô ô dù thật tốt, cho dù phạm vào chuyện lớn cỡ nào cũng có cha làm lớn che chở cho.

Bộ phận nhân sự lần này làm việc hiệu suất rất cao, buổi chiều ba giờ liền có thông tin chính xác về việc xử phạt lần này, hai người Tần Tĩnh, Chu Tuấn Thanh đều bị sa thải, còn Hà Minh Châu thì phải học lại nội quy công ty.

Lúc Bạch Phú Mỹ trở về nói cho Thu Từ Thiện, cô nàng không ở trước mặt Thu Từ Thiện mắng Hà Minh Châu, nhưng lại mang về cho Thu Từ Thiện một món đồ uống.

Phải biết rằng Bạch Phú Mỹ là một người vì tiết kiệm tiền nên chưa bao giờ ăn cơm chiều, chưa bao giờ ăn đồ ăn vặt. Cho nên lúc Thu Từ Thiện cầm ly trà sữa, trong lòng vẫn rất cảm kích.

Lúc tan tầm, Thu Từ Hàn lại đây đón cô. Hai người nhìn nhau nhưng không có nói cái gì, lúc giữa trưa Thu Từ Hàn không có tự mình mục kích trận chiến kia, nhưng cũng không có ít người quay video lại, rồi nhiều người phản kích truyền miệng nhau như vậy, cho dù cậu không muốn biết cũng không được.

"Chị tính làm như thế nào?" Sau khi lên xe, Thu Từ Hàn thắt dây an toàn xong, không khởi động xe ngay mà quay đầu qua hỏi cô.

Thu Từ Thiện không trả lời, vươn tay kéo gương chiếu hậu lại gần mình rồi soi soi, sau đó mới mỉm cười nói: "Nhà chúng ta có một người làm chuyện ngược ngạo là được rồi, chuyện này người xấu để chị làm, nếu bị làm cho lợi hại lên thì em phụ trách can ngăn là được."

Thu Từ Hàn cười lạnh một tiếng ngán ngùi, vẻ mặt cậu chậm rãi trở nên đông lạnh, vốn trong lòng đã mang theo oán khí thật lớn, lúc này nhanh chóng hội tụ lại với nhau, cậu dùng tay nặng nề đập vào tay lái, tiếng bánh xe ma sát với mặt đất vang lên thật chói tai.

Thu Từ Thiện chậm rãi thu hồi ánh mắt nhìn gương chiếu hậu, quay qua nhìn Thu Từ Hàn, khóe miệng giờ lên một chút tươi cười nhợt nhạt. Sau đó một bàn tay đưa lên gỡ bàn tay đang đè nặng lên tay lái của cậu, nghiêm túc nói: "Thu Từ Hàn, nghe này, lời này là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng chị nói với em."

"Trong cái nhà này, tất cả mọi người chúng ta đều phải nghe lời ông nội nói, bao gồm cả Thu Vĩ Toàn cũng phải nhìn ánh mắt ông nội mà làm việc. Mà cái ông nội coi trọng nhất chính là gia đình, nếu em một mực chống đối bố, như vậy tất sẽ ảnh hưởng đến vị trí của em trong lòng ông nội, đến lúc đó có khả năng sẽ sinh ra hậu quả mà chúng ta không mong muốn."

Thu Từ Hàn lạnh giọng hỏi: "Vậy còn chị, chị không sợ khiến cho ông nội đối với chị bất mãn sao?"

Thu Từ Thiện lấy tay nghịch nghịch tóc mình, vô tình nói: "Chị lại không trông cậy vào kế thừa tài sản nhà họ Thu, chị sợ cái gì?"

Người ta thường nói, đầu trục thì đâu sợ bị nắm tóc. Hà Minh Châu trăm phương ngàn kế muốn tranh được một vị trí trong nhà họ Thu, còn không phải là nhắm vào tài sản nhà họ Thu sao. Nhưng Thu Từ Thiện lại không thêm để ý, chỉ cần tài sản nhà họ Thu có thể rơi xuống trong tay Thu Từ Hàn, như vậy đối với cô chính là mình đã thắng trận rồi.

"Tôi cũng không quan tâm tài sản của Nhà họ Thu," Thu Từ Hàn nghe xong lời của Thu Từ Thiện, trong lòng lại tức giận. Bởi vì cậu luôn cảm thấy, việc này hẳn là bọn họ phải cùng nhau giải quyết, hiện tại Thu Từ Thiện nói như vậy chính là cảm thấy bản thân cậu không đáng tin.

Thu Từ Thiện vỗ vỗ mặt cậu, nửa cảnh cáo nửa dạy dỗ nói: "Thu Từ Hàn, em phải trở thành người thừa kế nhà họ Thu. Chị nghĩ đã lâu như vậy, em cũng có thể hiểu ra mọi chuyện rồi, trong cảm nhận của ông bố kia về chúng ta, chỉ sợ hai người chúng ta đều không theo kịp được một Hà Minh Châu."

"Cho dù không vì chính em, nhưng vì mẹ, em cũng phải trở thành người thừa kế nhà họ Thu, chẳng lẽ em muốn chấp tay dâng tặng cho Hà Minh Châu sao?"

Cuối cùng, Thu Từ Hàn rầu rĩ cả giận nói: "Đương nhiên không có khả năng, chị ta là cái thá gì chứ."

Ăn cơm tối mà ai cũng có lòng riêng, Thu Tử Hàn từ lúc bắt đầu ăn cơm đến lúc buông bát đĩa, đều quăng cho Thu Tử Thiện mười mấy cái ánh mắt.

Nhưng Thu Tử Thiện chỉ ngồi yên lặng trên ghế, chậm rãi ăn cơm, thỉnh thoảng lại múc cho ông cụ bát canh, gấp đồ ăn các kiểu.

Cuối cùng, đợi lúc ông cụ buông bát đĩa, cô cũng chậm rãi buông xuống theo.

Cô nhìn thoáng qua Thu Vĩ Toàn trước mặt, bình tĩnh nói với ông cụ: "Ông nội, sắp tới có khả năng con sẽ khởi kiện ra tòa, vì tránh cho ông theo truyền thông bên kia lấy được tin tức không thật, nên đầu tiên con ở đây xin phép ông một tiếng."

Ông cụ Thu không hổ là sóng to gió lớn không ngã, chỉ hờ hững hỏi: "Khởi kiện vì việc gì?"

"Là nhắm vào Hà Minh Châu cùng với đồng lõa ở trên mạng công bố tin tức ác ý, xâm phạm danh dự nhân phẩm của con. Con chuẩn bị ngày mai sẽ mời luật sư chuẩn bị hồ sơ gửi lên tòa án."

Thu Tử Hàn vẫn đều biết là Thu Tử Thiện đã thay đổi, nhưng khi cậu trông thấy cô lấy một loại biểu tình bình tĩnh giống như đang nói chuyện phiếm, cậu chợt hiểu ra, chị gái của cậu không biết từ lúc nào đã từ công chúa điều ngoa tiến hóa thành Super Saiyan (một chủng tộc trong truyện Bảy Viên Ngọc Rồng - Họ có tiềm năng chiến trận rất lớn, sau mỗi lần bị thương nặng và hồi phục lại, sức mạnh của họ lại tăng gấp bội.).

Thang Kiều luôn luôn mặc kệ sự tình, nhưng lúc này bà cũng không khỏi giật mình mở to hai mắt, càng không cần nói đến Thu Vĩ Toàn bên cạnh.

Lúc này ông ta đập mạnh đôi đũa trong tay xuống bàn, bộ mặt dữ tợn nhìn chằm chằm Thu Tử Thiện rồi nói: "Mày còn ngại chuyện này chưa đủ làm mất hết mặt mũi của tao hay sao? Mày cảm thấy gần đây trong nhà xảy ra mấy chuyện chưa đủ hả?"

Thu Tử Thiện cảm thấy mình giờ đây dường như đã luyện thành mình đồng da sắt vách kim cương, thời điểm đối mặt với Thu Vĩ Toàn hoàn toàn có thể rõ ràng mà lại có trật tự liệt ra một loạt lý do, nhất nhất phản bác lại ông ta.

"Bố, đầu tiên trong nhà có nhiều chuyện như vậy cũng không phải do con gây ra. Nếu bố không mang theo một người không rõ thân phận trở về, con nghĩ hôm nay cũng không đến mức thành như vậy. Còn làm cho bố mất mặt, vậy càng xin lỗi, con nghĩ toàn bộ mọi người trong công ty có mắt đều trông thấy, là Hà Minh Châu tìm người hãm hại con, là Hà Minh Châu chị ta cùng người khác đấu tranh nội bộ, còn ăm ắp đến tận công ty."

Thu Vĩ Toàn tức đến nổi khó thở được, nhưng ông ta lại không tìm được một câu nào để phản bác lời con gái mình.

Ông cụ lúc này mới bình tĩnh lên tiếng, ông nhìn Thu Tử Thiện nói: "Đã là sự tình trong nhà, nên ở nhà giải quyết, rêu rao ra bên ngoài chẳng khác nào vạch áo cho người xem lưng, cho người ta cười chê thôi."

Lời của ông cụ cũng ngầm xác minh, chúng ta tự giải quyết ngay trong nhà mình, cháu đề xuất điều kiện, ta cho cháu giải quyết, đừng đưa ra bên ngoài mất mặt xấu hổ.

Mục đích của Thu Tử Thiện chính là muốn nghe mấy lời này của ông cụ, cho nên cô không chút do dự nói: "Con muốn xin công ty khai trừ Hà Minh Châu, hơn nữa vĩnh viễn không được cho chị ta vào làm việc."

Thu Tử Thiện lúc này lưng đuối thẳng tắp, Thu Vĩ Toàn an vị đối diện cô, hai người đều bắt được sự chán ghét nhau trong mắt đối phương.

Thu Vĩ Toàn chỉ cảm thấy đứa con gái này từng bước ép sát ông ta, tuy rằng ông ta thực sự chán ghét việc làm lần này của Hà Minh Châu, cũng chửi rủa nó một chút, nhưng cũng không có ý muốn cho Hà Minh Châu rời khỏi công ty.

Nhưng cố tình Thu Tử Thiện đưa nhỏ này một điểm cũng không làm người khác bất lo, nếu nó cảm thấy áy náy, thì chỉ cần tìm đến ông ta cũng được, suốt ngày chỉ biết đâm thọc ông ta với ông cụ. Vừa nghĩ đến đây, chán ghét trong lòng ông ta đối với Thu Tử Thiện càng sâu.

Nếu là trước kia Thu Tử Thiện sẽ để ý đến cảm nhận của ông bố này, nhưng từ lúc trải qua hết thấy cô liền hiểu được một đạo lý, đó chính là không cần ôm bất cứ hi vọng gì với Thu Vĩ Toàn nữa.

Thu Vĩ Toàn thấy bộ dáng ông cụ, đúng là đã đáp ứng với con gái thì không khỏi sốt ruột. Nếu ông cụ tự mình hạ mệnh lệnh, vậy không phải là tát một phát vào mặt Chủ tịch đương nhiệm là ông ta sao, vì vậy lập tức nói: "Bố, tuy rằng Minh Châu lần này có sai, nhưng mọi chuyện đều có nguyên nhân của nó. Không bằng lần này tạm tha cho nó một lần, con nhất định sẽ dạy dỗ lại nó."

Lời Thu Vĩ Toàn nói ra khiến ba mẹ con trên bàn đều lâm vào yên lặng.

Thang Kiều nhìn ông ta rồi nói: "Hà Minh Châu làm sai sự tình chính là có nguyên nhân, con gái tôi làm sai chuyện thì anh chỉ biết chửi bới thậm tệ, Thu Vĩ Toàn anh đừng có mà khinh người quá đáng."

Thu Vĩ Toàn không nghĩ tới Thang Kiều luôn luôn mặc kệ mọi chuyện lại dám ở trước mặt mọi người bác bỏ ý kiến của ông ta, nhất thời trên mặt lại càng khó coi, ông ta mất kiên nhẫn nói: "Cô biết cái gì? Hôm nay tôi đã công bố tin tức này trên diễn đàn công ty, nếu lúc này lại đổi ý, vậy người làm Chủ tịch tôi đây còn đâu mặt mũi hả?"

"Vậy lúc Hà Minh Châu khắp nơi bôi đen Tử Thiện, sao anh không thay con gái tôi ngấm lại xem, tôi thấy trong lòng anh chỉ sợ nhận thức mỗi Hà Minh Châu là con gái của mình thôi."

Thu Vĩ Toàn không nghĩ tới Thang Kiều sống chết bám chặt vấn đề này không buông, bởi vì có hai đứa con ở đây, bộ dáng khí thế bức người của bà khiến Thu Vĩ Toàn có vài phần xấu hổ, vì thế ông ta đề cao giọng nói: "Cô ở đây nói bậy nói bạ gì đó, Từ Thiện như thế nào không phải con gái tôi, cô đừng có cố tình gây sự."

Ai ngờ, Thang Kiều nghe vậy lập tức đứng lên.

Ánh mắt bà kiên định nhìn ông cụ, nói: "Bố, từ sau chuyện lần trước, con đã suy nghĩ thật lâu. Vốn là con còn suy nghĩ vì bọn nhỏ cho nên cố nhịn xuống, nhưng bố cũng nhìn thấy đấy, anh ta hoàn toàn không xem Thiện Thiện của con là con gái, một lòng cũng chỉ thay đứa con riêng kia suy nghĩ. Đã như vậy, ly hôn đi."

Bạn đang đọc truyện *Đã Đáo, Bạch Liên Hoa!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

Edit & beta: Hà Phương

Thu Từ Thiện vẫn biết người mẹ này của mình ở trong nhà không hề có cảm giác tồn tại, đặc biệt là sau khi hai chị em cô lớn lên, bất luận cô hay Thu Từ Hàn đều không muốn thân cận với bà.

Không phải không yêu bà, chỉ là thích ở cạnh bạn bè cùng trang lứa hơn, cho nên thời gian ở bên Thang Kiều càng ít đến đáng thương.

Tuy Thu Vĩ Toàn lúc trước khoác lên mình bộ dáng người chồng mẫu mực, nhưng sau khi xảy ra chuyện Hà Minh Châu, liền biết ông ta giả nhân giả nghĩa bao nhiêu, đương nhiên càng không thể thật lòng đối đãi Thang Kiều.

Khi Thang Kiều kiên định mà quả quyết nói ra lời này, có lẽ là bà đã suy nghĩ lâu lắm, nhưng mặc kệ là chồng hay con trai con gái bà, không ai trước tiên nhận thấy được chuyện này.

Thu Từ Thiện không khỏi nghĩ đến, nếu như cô nói trước chuyện này với mẹ, như vậy cô sẽ ngăn cản được Thang Kiều sao?

Thu Vĩ Toàn lập tức nhảy dựng lên, ông ta không thể tin được nhìn Thang Kiều, nổi giận nói: "Cô ở trước mặt bố nói bậy bạ gì đó?"

Thu Từ Thiện nhìn bộ dáng ông ta thất kinh, lại là một trận cười lạnh, đừng nói cô không nghĩ tới, chỉ sợ Thu Vĩ Toàn càng thật không ngờ đi.

Ông cụ Thu cũng có chút giật mình nhìn người con dâu này, tuy rằng Thang Kiều cả ngày chỉ biết đi dạo phố rồi dưỡng da, một việc chính đáng đều chưa làm qua, nhưng làm con dâu nó đã sinh một đôi long phượng thai cho nhà họ Thu, mà làm vợ nó cũng đã chiều cổ con trai mình rất tốt.

Cho nên ông cụ đối với bà luôn luôn là vẻ mặt ôn hoà, nhưng thật ra so với người con trai là Vĩ Toàn còn muốn tốt hơn vài phần.

Ông cụ tự nhiên cũng biết Thang Kiều làm người có vài phần yếu đuối, không có chủ kiến, nhưng lần này lại có thể có thể nói ra việc li hôn, đủ để thấy sự căm tức của nó trong chuyện này.

Làm người chủ trì đại cục, ông cụ lập tức mở miệng trấn an: "Tiểu Kiều, ta biết Vĩ Toàn đã làm nhiều chuyện xác thực không đúng, nhưng li hôn không phải trò đùa. Con không thể chỉ vài câu cãi nhau mà nói ra như vậy được."

Thái độ ông cụ nhìn như công bằng, nhưng trong mắt Thu Từ Thiện, những lời này cùng lắm chỉ là những lời tốt đẹp mà thôi. Thu Vĩ Toàn lúc trước đưa Hà Minh Châu về cũng không thấy ông cụ nói gì, hiện giờ mẹ bắt quá là nói một câu li hôn, chính là muốn chụp một cái mũ xuống đỉnh đầu.

Ai ngờ, dường như lần này Thang Kiều thật sự hạ quyết tâm. Bà nhìn ông cụ nói: "Bố, tuy con không biết chuyện bên ngoài, nhưng Hà Minh Châu là ai, con nghĩ không chỉ có nhà chúng ta biết, chỉ sợ toàn bộ mọi người ở Vân Đô đều đã biết. Người xung quanh đều đã nói toạc ra như vậy, nếu con còn không lên tiếng, chỉ sợ đến lúc đó người khác liền muốn tới cửa chỉ trích con rồi."

Thang Kiều nói trắng ra như vậy xong thực cảm thấy thoải mái trong lòng.

Lúc trước Thu Từ Thiện đều mang mọi chuyện gánh vác trên người, không phải cô không kỳ vọng có ai đó có thể giúp bản thân. Nhưng vừa nghĩ đến Thang Kiều thân thể không tốt, hơn nữa tính tình nhu nhược, Thu Từ Hàn lại quá mức xúc động, cô không thể không can thiệp tiếp tục chống đỡ.

Đều nói không bùng nổ trong trầm mặc, thì chính là diệt vong trong trầm mặc.

Hiển nhiên do trò khôi hài lúc trước Hà Minh Châu đòi về nhận tổ quy tông, Thang Kiều trải qua sự trầm mặc, liền lựa chọn bùng nổ.

Thu Từ Thiện thông thả mà kiên định nói: "Mẹ, mặc kệ mẹ ra quyết định gì, con đều ủng hộ mẹ."

Thu Tử Hàn kinh ngạc nhìn thoáng qua bên người bên cạnh, cuối cùng cũng cắn răng nói: "Con cũng vậy, mẹ, mẹ yên tâm, vô luận thế nào con đều đứng về phía mẹ."

Thu Tử Toàn nhìn ba người đồng tâm hiệp lực, tức giận đến mức nói không nên lời.

Sau khi Thu Tử Thiện và Thang Kiều trở về phòng, cô ngồi ở bên giường chậm rãi rì rầm đưa chân mình, qua hồi lâu mới mở miệng: "Mẹ, mẹ thật sự suy nghĩ kỹ rồi sao?"

Thang Kiều lúc này đang ngồi ở trước bàn trang điểm, trên mặt là sự bình tĩnh trước nay chưa từng có. Bà chậm rãi tháo xuống chiếc hoa tai kim cương đang đeo, hoa tai kim cương này là lúc kỷ niệm hai năm ngày kết hôn, Thu Tử Toàn tặng cho bà. Bên trên vành hoa tai có khắc tên hai người, cùng với con số 2.

Thang Kiều cầm đôi hoa tai tinh tế đánh giá, trên mặt chậm rãi hiện ra một tia tươi cười kì quái: "Mẹ ở cái nhà này nhiều năm như vậy, đương nhiên biết điểm mấu chốt của ông nội con ở đâu?"

"Ông nội con tuy là người làm ăn, nhưng trong khung chính là một người cổ hủ, nhà họ Thu qua mấy đời đều chưa từng có người li hôn, ông nội con làm sao có thể đồng ý cho mẹ li hôn."

Thu Tử Thiện giật mình rồi không biết nói gì nữa, nhưng cuối cùng cô vẫn tò mò hỏi: "Nếu mẹ cũng biết ông nội không đồng ý cho mẹ li hôn, vì sao mẹ còn muốn đề xuất?"

"Sau khi xảy ra chuyện của Hà Minh Châu cho đến nay, con thấy ông nội có nói bố con một câu sao? Mẹ nghĩ nếu còn không lên tiếng, nhà họ Thu bọn họ thật đúng cho rằng mẹ dễ bắt nạt, cho dù mẹ không vì chính mình, mẹ cũng phải vì con và Tử Hàn mà lo lắng. Lần này, mẹ đã hạ quyết tâm, nếu ông cụ không đáp ứng điều kiện của mẹ, mẹ liền li hôn."

Thu Tử Thiện chưa bao giờ nhìn thấy thái độ mạnh mẽ này của mẹ, cho dù là kiếp trước sau khi chuyện hai mẹ con Hà Minh Châu bị phanh phui ra, Thang Kiều cũng đều trầm tĩnh. Tận đến khi bà xảy ra tai nạn xe cộ qua đời, Thu Tử Thiện chưa từng nghe được mẹ cô nói một câu Thu Tử Toàn không tốt.

Thu Tử Thiện không biết, tuy rằng bọn họ ở nhà cố ý không nói đến lời đồn trên mạng. Nhưng khi chuyện đó bị internet phanh phui ra, liền có bạn của Thang Kiều gọi điện thoại cho bà, dò hỏi tính đem chuyện này nói cho bà biết.

Cho dù Thang Kiều có yếu đuối đi chăng nữa, một khi đề cập tới chuyện của con gái, thiên tính làm mẹ cũng sẽ bộc phát mặt mạnh mẽ cứng cỏi ra. Ngay lúc Thu Tử Thiện vội vàng thu thập Hà Minh Châu, Thang Kiều cũng không hề nhàn rỗi. Bà thậm chí còn tìm đến một luật sư lợi hại nhất Văn Đô về việc ly dị, cố vấn một loạt vấn đề.

Thang Kiều đứng dậy đi đến bên giường ngồi xuống, sờ sờ lỗ tai Thu Tử Thiện nói: "Mẹ biết trước đây mẹ rất vô dụng, để cho cái con ranh Hà Minh Châu dám trắng trợn không kiêng nể ức hiếp con. Nhưng con yên tâm, về sau sẽ không như vậy nữa, mọi thứ của cái nhà này đều phải thuộc về con và Hàn Hàn."

Trong các mối quan hệ, phụ nữ tựa hồ trời sinh chính là kẻ yếu, ở địa vị bị chi phối. Nhưng phần lớn mọi người lại đều quên một chuyện, đó chính là dùng đi trêu chọc những người làm mẹ.

Thu Tử Thiện mãi cho đến lúc trở lại phòng mình, vẫn còn bị vây trong trạng thái hoảng hốt. Hết thấy dường như đều tại âm u bên trong phát sinh thay đổi, mà loại thay đổi hẳn là thứ mà cô vẫn luôn kì vọng.

Bữa tối qua đi, mọi người trong nhà họ Thu từng người ở trong phòng của mình.

Thu Tử Thiện thì đang vội vàng xem một ít tư liệu, phim của Đường Tuyên đã được vào danh sách đầu tư của công ty, tuy rằng cấp bậc của cô không có khả năng đảm đương được vị trí trọng yếu nào. Nhưng hạng mục này là cô kéo về cho công ty, cho nên ông cụ từ chỉ đạo đưa cho cô một ít tư liệu, để cô bước đầu nắm giữ đủ tin tức của công ty.

Lúc cô xem đến tư liệu của nữ nghệ sĩ, điện thoại trên bàn liền vang lên. Cô nhìn thoáng qua lại thấy là điện thoại từ Lạc Ngạn, cô giờ di động nhìn một hồi lâu, sau đó chậm rãi ấn nút nghe.

"Đang bận?" Điện thoại đầu kia thực im lặng, im lặng đến mức ngay cả tần suất hô hấp của Lạc Ngạn cũng có thể chuẩn xác truyền đến bên tai Thu Tử Thiện.

Thu Tử Thiện bất giác nắm chặt cây bút trong tay, nhưng giọng nói bình tĩnh: "Cũng không bận lắm, chỉ đang nhìn một ít tư liệu."

"Đến SS đi."

"Hà?" Thu Tử Thiện nghi hoặc một chút, hỏi: "Hiện tại ra cửa sao? Sắp 9 giờ rồi mà?"

Thu Tử Thiện dùng bút gõ gõ đồng hồ báo thức trước mặt, giọng nói hơi hơi cao lên, kết thúc câu nghi vấn dường như còn mang theo chút hương vị làm

nữ.

Lạc Ngạn đầu dây bên kia thấp giọng cười, sau đó không nhanh không chậm nói: "Em biết không? Giờ tôi mới thật sự tin tưởng em đã thay đổi."

"Tôi từng trông thấy em trong quán bar lúc rạng sáng hai giờ, hiện tại em lại nói với tôi rằng 9 giờ là trễ quá rồi?"

Sắc mặt Thu Từ Thiện đỏ lên, bình thường nữ sinh nếu nói những lời này, người khác có lẽ chỉ cảm thấy nữ sinh này gia giáo tốt mà giữ mình trong sạch, nhưng tới Thu Từ Thiện cô nói như vậy thì lại không ổn chút nào.

Được rồi, ai kêu tác phong của cô từng tệ như vậy chứ. Thu Từ Thiện nhận mệnh nghĩ vậy.

Lạc Ngạn không trêu đùa cô nữa: "Là về Đường Tuyên, tuy nói bộ phim này cậu ta đã chuẩn bị, nhưng bộ phim này do em và cậu ta đã định, cho nên cậu ta muốn để em tham gia vào."

Thu Từ Thiện vẫn xoay cây bút trong tay, cô nghĩ nghĩ mới cẩn thận trả lời: "Tôi đương nhiên sẽ tham dự bộ phim này, nhưng lấy thân phận gì để tham dự mới khó."

Cô có thể hiểu được ý tứ của Đường Tuyên, dù sao cô cũng là con gái của Chủ tịch Trung Vực, cho dù trong tập đoàn này cô chưa được bổ nhiệm vị trí nào, nhưng chỉ cần bản thân cô đứng ở đó, chính là một chiêu bài, các ban ngành dưới cờ của Trung Vực không thể không nể mặt cô.

Nhưng Thu Từ Thiện cũng hiểu được, tài chính của một công ty, không có khả năng đầu tư cho một bộ phim, cho dù cô là Đại tiểu thư, nếu làm quá phận, chỉ sợ người phía dưới cũng muốn tạo phản.

Huống chi, hiện tại cô còn chưa có uy tín gì trong công ty, thậm chí còn chưa là gì cả.

"Đi đi, thuận tiện giúp em làm quen vài người trong vòng này."

Những lời này của Lạc Ngạn lập tức hấp dẫn Thu Từ Thiện, tuy cô có khởi điểm cao, vừa sinh ra đã thái tử nữ của công ty giải trí, nhưng đạo này mọi người đều rất khôn khéo, trừ bỏ nhìn bề cô là ai còn phải xem cô cậu là ai nữa.

Chỉ dựa vào ba chữ phú nhị đại này liền dám đi vào giang hồ, trừ bỏ ngu xuẩn chính là bại gia chi tử.

Thu Từ Thiện vừa không muốn làm kẻ ngu xuẩn cũng không muốn làm bại gia chi tử. Cho nên khi nghe được đề nghị của Lạc Ngạn, phú nhị đại Thu Từ Thiện lập tức khiêm tốn tiếp nhận ý kiến.

Ngay lúc Thu Từ Thiện đang lục lọi trong tủ quần áo một bộ đồ không quá phận long trọng, cũng không quá mức có vẻ giống như hành nghề bất lương, chợt nghe có người gõ cửa phòng mình.

"Chị muốn đi ra ngoài à?"

"Em muốn đi ra ngoài à?"

Sau khi nhìn thấy trang phục của đối phương, hai người đều không hẹn mà cùng hỏi.

"Em đi đâu?" sau khi Thu Từ Thiện cao thấp đánh giá cậu em mình một phen, cũng không thể không thừa nhận, chỉ là áo somi đơn giản mà mặc trên người vị thẳng nhóc này cũng thực đẹp mắt.

Diện mạo của Thu Từ Hàn hoàn toàn chính anh tuấn, làn da trắng nõn tinh tế, nhưng bởi vì ngũ quan thuộc loại nam tính hóa đẹp trai, cho nên mỗi người trông thấy đều tán thưởng tận dưới đáy lòng, tên tiểu tử này thật sự rất đẹp mắt.

Trên mặt Thu Từ Hàn mang theo vài phần ngượng ngùng nói: "Hòa Khai tổ chức sinh nhật ở Heaven, tôi đi tham gia tiệc sinh nhật của cậu ta. Còn chị, đi đâu?"

"Chị cũng đi Heaven, đi gặp vài người bạn," Thu Từ Thiện thân nhiên trả lời, lại ngẩng đầu ước lượng cậu một phen.

Thu Từ Hàn có chút chịu không nổi nâng tay nói: "Tôi qua đây tìm chị, là muốn hỏi đêm nay tôi có thể lấy xe thể thao của mình không?"

"Không được," Thu Từ Thiện trầm đĩnh triệt thiết cự tuyệt.

Trên mặt Thu Từ Hàn vừa hiện lên một tầng giận tái đi, cô liền giải thích: "Chị sợ em say rượu."

"Cho nên, chị lái xe đưa em đi."

Lúc hai người đến, bãi đỗ xe phía trước Heaven đã đầy các loại xe thể thao. Thu Từ Thiện ở bên còn nhỏ giọng oán hận các kiểu, cuối cùng cũng tìm được một vị trí đậu xe.

Ngay lúc cô khó khăn leo ra khỏi ghế lái xe, Thu Tử Hàn bên cạnh vẫn còn đang vật lộn với con Porche cách vách, cậu vừa cẩn thận mở cửa vừa oán giận cô gái này lái xe thật không đáng tin cậy.

Có điều khi cậu trông thấy Thu Tử Thiện hơi hơi nhấc chân sau, tất cả oán giận liền bị nuốt trở về.

Hai người tiến vào cửa liền vào thang máy nhấn thẳng lên lầu ba, sau khi xuyên qua hành lang thật dài, âm thanh tiếng động bên trong càng lúc càng lớn. Đến đại sảnh, chợt có ánh sáng lướt cực nhanh và chói mắt vờn quanh toàn bộ đại sảnh, sau luồng sáng kết thúc, những người trong sảnh bắt đầu lắc lư cánh tay quay cuồng theo tiếng nhạc.

Bên trong thanh âm quá mức hỗn tạp, thế nên cô đứng nói chuyện bên cạnh Thu Tử Hàn đều phải dán vào lỗ tai cậu.

Ngay lúc cô vừa dán vào lỗ tai cậu lớn tiếng hỏi, em mấy giờ về nhà, tự nhiên bị người phía sau đụng một cái, lúc cô vừa muốn quay đầu xem người kia là ai, liền trông thấy một cái đầu trắng tấp cắm ở giữa cô và Thu Tử Hàn.

Người này còn nắm cả hai vai của bọn họ, nhưng đầu thì dựa trên vai Thu Tử Hàn. Thu Tử Thiện ở một bên tuy nhìn không rõ, nhưng lại có thể rõ ràng cảm giác Thu Tử Hàn đang giẫy giụa.

Những người xung quanh thấy một màn như vậy, dưới sự kích thích của cồn chẳng những không biết là kinh hãi thế tục mà ngược lại còn vô cùng hưng phấn, thanh âm huýt sáo ồn ào vang lên liên tiếp.

Giữa đêm hè, trong quán bar quần ma loạn vũ, Thu Tử Thiện bị người nắm chặt bả vai, trơ mắt nhìn người nọ cường hôn em trai của mình.

Sau đó, lúc cô quay đầu, vừa vặn trông thấy Lạc Ngan.

Bạn đang đọc truyện *Đã Đảo, Bạch Liên Hoa!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

"Do hai người đến muộn nên bọn họ nói cho phép tôi hôn mỗi một trong hai người," sau khi Hòa Khai buông Thu Tử Hàn ra, không hề có một chút ngưng ngưng nào mà còn vừa nói vừa đắc ý chỉ chỉ đám người đang khoái trả ngời cách đó không xa.

Thu Tử Thiện còn chưa kịp nói chuyện, Hòa Khai lại mặt mày hớn hở nói: "Nên tôi chọn người xinh đẹp hơn."

Xinh đẹp hơn?

Thu Tử Thiện nhắm mắt nuốt những lời này mấy lần trong lòng, có thể nghe rằng thẳng thóc này cảm thấy giữa cô và Thu Tử Hàn, cậu ta lựa chọn người xinh đẹp hơn.

Tuy cô cũng không chờ mong một cái hôn môi xa lạ, nhưng như vậy thì có vẻ như tướng mạo của cô đều kém hơn Thu Tử Hàn cả.

Đáng thương cho Thu thiếu gia vẫn đang còn dùng ống tay áo lau miệng. Đến lúc cậu có thể mở miệng nói chuyện, liền giận dữ hét: "Hòa Khai, đm cậu."

Thu Tử Thiện không muốn cùng cái tên bệnh thần kinh này dây dưa nhiều thêm, ngay lúc cô quay đầu, Lạc Ngan còn đứng tại cửa. Một thân tây trang màu đen tại cái nơi quần ma loạn vũ này, chẳng những không hiện lên được sự âm trầm, mà ngược lại hơn vài phần yêu nghiệt bình thường không thấy. Làn da của anh quá trắng nõn cộng thêm ngũ quan thâm thúy khiến anh nhìn qua giống như ma cà rồng chỉ có thể sinh hoạt trong bóng đêm.

Ngay lúc Thu Tử Thiện tưởng anh sẽ quay đầu tránh đi thì không ngờ anh lại bước tới. Hòa Khai cũng thấy anh đang đi tới, cậu ta có chút vui sướng nói: "Anh Ngan, anh đến đây lúc nào vậy ạ?"

"Vừa mới đến, hôm nay là sinh nhật cậu?" Lạc Ngan tuy rằng dùng khẩu khí nghi hoặc nhưng vẫn nói tiếp: "Sinh nhật vui vẻ, Hòa Khai."

Nói xong, anh cho Hòa Khai một cái ôm giữa hai người đàn ông.

Sau đó anh dùng một loại giọng điệu khiến mọi người chung quanh có thể nghe thấy: "Sau này đừng có bày trò như thế này nữa, tôi sẽ mất hứng."

Trên mặt anh tuy còn mang theo nụ cười, nhưng giọng nói mang ý tứ cảnh cáo rõ ràng.

Hai nam tranh một nam? Tuyển thượng thân của mọi người xem nào nhiệt xung quanh tựa hồ đều đang sôi trào.

Lạc Ngan đưa tay kéo tay Thu Tử Thiện, anh rất ít khi nắm tay phụ nữ, lúc này anh cảm thấy cánh tay này quá mức non mịn, nắm trong lòng bàn tay tựa hồ hơi chút dùng sức là có thể bóp nát.

Hòa Khai thấy vậy liền giật mình, cậu ta cẩn thận nhìn biểu tình Lạc Ngan, thu liễm vẻ bất cần đời trên mặt, rồi sau đó cậu ta liền giữ im lặng.

Chẳng qua lúc này biểu tình cậu ta nhìn Thu Từ Thiện trở nên âm tình bất định.

Lạc Ngan vỗ vỗ bả vai Hòa Khai, sau đó nắm tay Thu Từ Thiện rời đi.

Bước vào thang máy, Lạc Ngan vẫn còn lạnh lùng nghiêm mặt. Thu Từ Thiện thấy bộ dáng này của anh cũng không sợ, cũng không phải cô hôn Hòa Khai. Hơn nữa dù hai người bọn cô có điều ái muội hay có làm bất cứ chuyện gì cũng không cần nhìn sắc mặt Lạc Ngan.

"Em và Hòa Khai rất quen thuộc?" Thu Từ Thiện vừa bước ra khỏi thang máy đã bị Lạc Ngan đuổi theo phía sau.

Thu Từ Thiện cau mày, hơi lạnh mặt nói: "Không biết."

Lúc này sắc mặt Lạc Ngan mới có chút dịu đi, sau đó anh dặn dò: "Thằng nhóc Hòa Khai này rất ăn chơi, sau này em nên ít lui tới với cậu ta."

Thu Từ Thiện giẫy cánh tay anh đang khoác lên vai mình: "Tôi có lui tới thân mật với ai, chắc không cần phải xin phép với anh chứ?"

Lúc này sắc mặt Lạc Ngan dịu đi rất nhiều, anh ngẩng nhìn bộ dáng xù lông của Thu Từ Thiện, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi hơi nhăn lại, đôi lông mi thanh tú còn mang theo vài phần sinh động.

Nơi hành lang, đèn trên đỉnh đầu mang theo ánh sáng vàng nhạt ảm áp chiếu xuống khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của cô, giống hiệu ứng đặc biệt của máy ảnh trong di động, móng lung lóe ra lại nổi bật lên làn da như sương như tuyết, đôi mắt trắng đen rõ ràng mang theo vài phần lửa giận vẫn có vẻ sinh động mà nghịch ngợm.

Cho dù không công bằng cũng được, thời đại này đối với những cô gái xinh đẹp đều mang theo nhiều dung túng. Lạc Ngan chỉ cảm thấy tâm mình như bị vắt giữa một dòng chảy ảm áp, sự giận dữ của cô lúc này lại phá lệ xinh đẹp đáng yêu.

Trước kia Lạc Ngan đã từng tiếp xúc rất nhiều thực nữ tao nhã, một nhẵn mày một nụ cười đều giống như được tính toán tốt độ cong chính xác, trình độ sắc sảo cẩn thận quả thực khiến cho người ta sồn tóc gáy.

Nhưng tính tình trẻ con như cô lúc này, trong mắt Lạc Ngan lại vô cùng đáng yêu.

Cho nên nói, nhân chi sơ, tính bản thiện.

Lạc Ngan đột nhiên nở nụ cười, khóe miệng nhin không được cong lên, thật giống như lúc còn nhỏ, khi một cậu bé thích một cô bé, dường như là làm cho cô bé tức giận mà hối hả đuổi theo. Lúc này Lạc Ngan có vài phần tâm tư như vậy, anh cười nói: "Không phải, tiểu thư, tôi chỉ hảo tâm nhắc nhở em mà thôi."

Thu Từ Thiện thấy mình đang tức giận, mà đối phương lại tỏ ra vô tội, càng thấy lửa giận trong lòng khó tiêu, lập tức bùng nổ như quả trạch nói: "Anh đây là thái độ nhắc nhở sao? Đừng nói tôi với cậu ta không có vấn đề gì, cho dù tôi và cậu ta có quan hệ, anh cũng không có lập trường gì mà nói tôi."

"Hơn nữa, ai thêm quen biết cái tên bệnh thần kinh kia chứ, mới tới liền cường hôn Thu Từ Hàn, cậu ta đường đường là con trai mà trước mặt bao người lại thân mật với một người con trai khác, thế mà cậu ta không có một chút ngượng ngùng nào, ngược lại còn đắc ý ra mặt."

"Còn có, rõ ràng là anh bảo tôi đi ra, thế vừa rồi anh bày sắc mặt cho tôi xem là có ý tứ gì?"

Làm cho một cô gái ngậm miệng bằng cách nào?

Lạc Ngan đột nhiên vươn hai tay dùng sức đè lại bả vai cô, không cho cô nhúc nhích, mặt lại lấy vận tốc ánh sáng đưa lại gần. Thu Từ Thiện sợ tới mức lập tức nhắm chặt mắt lại.

Nhưng cô đợi hồi lâu, tận đến lúc cô nghe được tiếng cười liên nhẹ mờ mắt, nhìn thấy khuôn mặt mỉm cười của người trước mặt.

Thu Từ Thiện thẹn quá thành giận, liền muốn đẩy anh ra.

Nhưng Lạc Ngan càng dùng sức vịn bả vai cô, dán bên tai cô nói: "Nơi này không thích hợp, chúng ta trở về bàn lại chuyện này được không?"

Chỉ một câu nói mập mờ không rõ lại khiến cho Thu Từ Thiện mặt đỏ tai hồng, cho dù dưới ánh đèn mờ mờ không rõ, nhưng màu đỏ trên mặt cô lại không có cách nào che giấu.

Chuyện này, là cái sự kiện gì đây, dường như giữa cô và anh đã tồn tại một thứ gì đó không nói được thành lời.

Thu Từ Thiện kiều ngạo ngoảnh mặt lại chỉ chừa lại gò má cho người kia, nhưng lại khiến người bên cạnh nở nụ cười.

Em đang nhìn lên

Ánh trăng phía trên

Có bao nhiêu giấc mộng tự do bay lượn.

Lúc vừa đẩy cửa vào, một tiếng ca trào dâng chí lớn liền rơi vào trong tai hai người. Thu Từ Thiện có chút giật mình nhìn người đang hát phía trước, một người vẻ mặt đau khổ đang cầm microphone rống lên, tay đang cầm nắm cửa không tự giác giật mình rút lại.

Chị gái này tóc buộc đuôi ngựa, sắc môi màu đỏ thắm, mặc chiếc váy Versace sọc, từ dưới lên váy lộ ra hai cái chân nhỏ, giống như hết hai chiếc đùi thẳng..

Cô nàng đang chỉ vào người đối diện, vừa lắc lư vừa hét: "A a thiết khắc náo, a a thiết khắc náo." (Editor: chỗ này íu hiểu dịch sao, thông cảm nha)

Ánh đèn trong phòng bao quá mờ ảo, mà không gian lại quá lớn, từ màn hình TV đến ghế sofa ước chừng khoảng mấy chục m2, chỉ thấy có mỗi chị gái tóc đuôi ngựa bồng bồng sức sống này, dùng cả sinh mệnh để gào thét lên bài hát.

Đường Tuyền đang tứ ngã bát xuyên (hai chân duỗi ra hai tay chấp lại) ngồi ở trên sofa, anh ta là người đầu tiên trông thấy hai người đứng ngoài cửa, nhưng người thì vẫn nhàn nhả nằm nguyên chỗ, không có chút ý tứ muốn đứng dậy. Anh ta vẫy vẫy tay ý bảo bọn họ đi qua, có điều qua khe hở của cái ngoắc tay trông thấy anh ta nâng bình rượu trên bàn rót vào ly rồi đưa lên miệng uống.

Toàn bộ trong phòng, đại khái có năm sáu người, nhưng mỗi người đều đang bận bịu vui chơi, chị gái chân đùi ca high đến mức không dừng lại được, còn Đường Tuyền uống rượu high đến mức cũng không dừng được, còn có hai người đang chơi trò chơi mật ngọt.

Đúng lúc Lạc Ngan chuẩn bị lôi kéo Thu Từ Thiện đi vào, chị gái chân đùi đang đứng một mình trong không gian to như vậy đột nhiên đưa tay khê đẩy một người con trai đang đứng cạnh mình, dùng mic rống lớn lên: "Các bạn thân ái đáng yêu, đây là lần thất tình thứ năm mươi một của bà đây, là lần thứ năm mươi một tôi đá người khác."

"Nhưng mà, thất tình cũng không lo, quan trọng là tôi có dũng khí mà đối diện với tình yêu tiếp theo," chị gái chân đùi lấy tay đặt lên tim, trên mặt mang theo biểu tình mộng ảo như sương mù.

"Tốt lắm, tinh thần can đảm," chỉ thấy Đường Tuyền mới còn hăng say uống rượu đột nhiên đứng lên, anh ta nhìn mặt chị gái chân đùi, đột nhiên vỗ tay, những người khác đang nằm trái nghiêng phải ngửa cũng nhiệt liệt vỗ tay hưởng ứng.

Đây là ai vậy?

Thu Từ Thiện ở trên lầu tình huống loạn thất bát tao, Thu Từ Hàn ở dưới lầu cũng không có được cái gì tốt.

Hòa Khai ngai phòng bao trên lầu quá mức im lặng, lần này cậu ta trực tiếp ở dưới lầu thuê một phòng khác. Cậu ta ôm vai Thu Từ Hàn đi đến vị trí ghế ngồi, cười hớ hớ giải thích: "Đều là con trai, cậu sẽ không nhớ mọn như vậy chứ."

Thu Từ Hàn trong lòng khó chịu, nhưng cũng không nói gì, bằng không cũng thật bị người ta đùa giỡn cho không ra người nữa.

Chờ sau khi cậu an vị liền bị người ta nhét một ly rượu vào tay, những người khác liền chạy nhanh lên kính rượu. Dù sao vừa mới làm cho Hòa Khai thân mật với Thu Từ Hàn đều là chủ ý xấu xa của đám người này.

Một vòng rượu kính xong, dù là Thu Từ Hàn có tư lượng tốt cũng không khỏi gật gù choáng váng.

Hòa Khai hôm nay không đưa phụ nữ đến, sau khi đợi người khác đều tán ra, cậu ta ngồi ở bên cạnh Thu Từ Hàn cười hỏi: "Từ Hàn, cậu đúng là khó mời quá, nhiều ngày nay gọi cậu ra ngoài chơi mà không được, chỉ có hôm nay sinh nhật tôi thì cậu mới cho chút mặt mũi."

Thu Từ Hàn nghe lời cậu ta nói liền hiểu được, đây là cậu ta đang trách móc mình lúc trước từ chối đi chơi với cậu ta, vì thế lập tức lại cầm lấy ly rượu, bàn tay dề một bên huyết thái dương, có chút vô lực nói: "Hòa Khai, không phải tôi không cho cậu mặt mũi, thật sự là ngày đó ở trong nhà có chút việc."

Kỳ thực sự việc đó của nhà họ Thu, nếu thực luận đến cũng không đáng gì, cũng chỉ là lôi ra thêm một đứa con gái riêng thôi mà. Phải biết rằng tác phong của người cổ đại chính là quang minh chính đại nạp chi thứ hai, tam phòng, mọi người đều là phu nhân, ai sinh đứa nhỏ chỉ cần có năng lực đều có thể kế thừa gia sản.

Cho nên Hòa Khai vừa nghe cũng liền nở nụ cười, hờ hững nói: "Chút chuyện nhỏ đó còn đáng giá cho cậu để ở trong lòng? Nếu cậu muốn, bất cứ lúc nào bạn bè cũng giúp cậu giải quyết."

Thu Từ Hàn chỉ coi là cậu ta hay nói giỡn, một điểm cũng chưa để ý nói: "Nếu cậu thật có thể giúp tôi giải quyết, tôi sẽ thật sự cảm kích cậu từ đáy lòng."

"Chị nói cho em biết nhé, không thể thật sự tin tưởng bọn đàn ông đâu nhé, bọn họ giẫy trước còn nói yêu em, giẫy tiếp theo liền con mẹ nó, nhanh chóng lật mặt ngay," Thu Từ Thiện nhìn nhìn người đang lắc lắc trên vai mình, muốn đưa tay đẩy ra nhưng thấy cùng một người say rượu so đo lại không tốt lắm.

Chị gái chân đùi dưới tình huống Thu Từ Thiện còn không biết tên của cô ta, liền ôm Thu Từ Thiện bắt đầu hỏi tường lại những mối tình đã phiêu theo

gió.

"Em biết không? Mỗi tình đầu của chị từng nói người anh ta yêu nhất chính là chị," chị gái chân đũa giờ ly rượu lên, hai mắt đắm lệ mông lung nhìn Thu Từ Thiện, sau khi chạm cốc thật mạnh với cô, lại nói tiếp: "Nhưng đào mất một cái tên ắt ơ đó liền cùng người phụ nữ khác thuê phòng."

Thu Từ Thiện về mặt đau khổ bị cô ta buộc uống vào một ly, lại bắt đầu nghe câu chuyện cũ về chàng trai thứ hai của chị ta.

"Người kia thật sự rất tốt, đối với chị chung tình lại săn sóc, trọng yếu nhất là lớn lên rất đẹp trai." Lúc nói tới đây, chị gái chân đũa quả thực vô cùng bi ai, liền với tay lấy qua một chai rượu rót vào ly của hai người.

Thu Từ Thiện thật sự không muốn uống nữa, nhưng lúc cô đảo mắt nhìn về phía Lạc Ngan, thấy Lạc Ngan lúc này đang cùng Đường Tuyên kể một chỗ nói chuyện. Lạc Ngan là người rất bình thường, nhưng tại sao bạn bè của anh ai cũng đều là quái thai vậy?

"Vậy sao hai người lại chia tay vậy," sau khi Thu Từ Thiện bị chị gái chân đũa bắt uống thêm ly rượu nữa, bắt đầu có chút lưu luyến hỏi.

Chị gái chân đũa ôm vai cô, tay dùng sức vỗ một phát, quát: "Chị chỉ ăn một miếng dâu tây sữa tươi của anh ta, anh ta liền cùng bà đây trở mặt. Anh ta còn nói cái gì đòi này người yêu nhất là chị, cùng lắm chỉ là một cái món điểm tâm ngọt liền khiến bản tính của anh ta bại lộ."

Thu Từ Thiện trợn mắt há hốc mồm hồi lâu mới lên tiếng: "Cho nên, hai người là bởi vì anh ta không đồng ý, mà chị cô chấp ăn dâu tây sữa tươi của anh ta nên mới chia tay?"

Chị gái chân đũa lúc này hận không thể gào khóc. Vì thế Thu Từ Thiện lại bị cô ta chuốc thêm hai ly rượu.

Sau đó, Thu Từ Thiện lại biết được thêm về lí do người bạn trai thứ 23 của chị gái chân đũa chia tay, là vì cô ta nhất định muốn đi Hawaii nghỉ phép, mà đối phương chỉ nguyện ý cùng cô ta đi đến một hòn đảo nhỏ.

Còn vị bạn trai thứ 35, đó lại là một chuyện xưa ngược tâm, đối phương bảo mình bị bệnh máu trắng nên không sống được lâu trên nhân thế nữa, vì thế sau khi đối phương vì hạnh phúc của chị gái chân đũa mà nhịn đau buông tay, ngay tại sông bạc Ma Cao cô ta đã cùng đối phương ngẫu ngộ, đương nhiên bên người anh ta còn có một chàng trai khác.

Lại càng không cần nhắc đến vị bạn trai thứ 47, khi chị gái chân đũa tỉnh lại sau một đêm kích tình, liền trông thấy một tên đàn ông hói đầu đang nằm trên giường mình, tóc giả của anh ta còn đang vắt vẻo trên ngực cô ta. Cô ôm Thu Từ Thiện tê tái hét: "Vì sao soái ca đều sớm cự tuyệt chị chứ?"

Còn vị thứ 51 mới chia tay hôm nay, là vì chị gái chân đũa đáp ứng anh ta, để cho anh ta diễn một vai nam hai trong một bộ phim, nhưng lại không có một lời thoại, do đó nhà trai cho rằng chính mình không được coi trọng, tức giận mà đề xuất chia tay.

"Nhân vật nam hai là một người cầm điếu, cầm điếu đó, chị làm sao đưa anh ta lời thoại được?"

Thu Từ Thiện lúc này đã uống đến mức ngay cả ly rượu trong tay đều bắt đầu lay động, cô cười hích hích nói: "Đàn ông đều không phải thứ tốt, chị đã bọn họ chính là lựa chọn chính xác."

"Đến, chúng ta vì sự lựa chọn chính xác này cạn thêm một ly," nếu lúc đầu đều là do chị gái chân đũa ép Thu Từ Thiện uống rượu thì lúc này hai người đã hoàn toàn hoán đổi vị trí cho nhau.

Sau khi uống xong một ly rượu đầy, Thu Từ Thiện đầu tiên là ợ một cái lớn, tiếp mới hỏi: "Chị là biên kịch hả?"

"Đúng vậy, chị là...." Không đợi người ta nói xong, Thu Từ Thiện đã thẳng tắp ngã vào lòng chị gái chân đũa.

Lạc Ngan này giờ vẫn bị Đường Tuyên lôi kéo, lúc này thấy Thu Từ Thiện ngã vào trong lòng Thiệu Mẫn Y. Anh liền nhanh chóng buông ly rượu trong tay xuống, bước nhanh tới.

Anh ngồi bên cạnh Thiệu Mẫn Y, nâng Thu Từ Thiện vào trong lòng mình, nhẹ nhàng gọi cô hai câu, ai ngờ cô ngược lại còn mò mẫm tìm kiếm vron hai tay ôm lấy eo của anh, lúc anh muốn gọi cô thêm lần nữa liền thấy cô hướng đầu vào trong lòng anh.

Lạc Ngan thấy cô còn thiếu kêu hự hự nữa thôi, sắc mặt không khỏi hiện lên biểu tình dở khóc dở cười.

"Cô rốt cuộc ép cô ấy uống bao nhiêu rượu?" Lạc Ngan cau mày nhìn Thiệu Mẫn Y đang ngồi xếp bằng trên sofa, đôi môi đỏ tươi dưới ánh đèn chột sáng chột tắt trông chói mắt dị thường.

Cô ta chỉ lấy tay nhẹ nhàng cầm cái ly, ngón út hơi hơi nhếch lên như hoa lan chi, ý vị thâm trường nói: "Đứa nhỏ này là người tốt đấy, cho tới bây giờ cũng không có người nào đủ kiên nhẫn nghe tôi nói đến người bạn trai thứ 51 đâu."

Lạc Ngan nghe xong lời của cô ta, liền càng thêm dở khóc dở cười, mà người trong lòng lại còn không thành thật ở trong lòng anh chui tới chui lui, miệng tựa hồ còn râm rì, dường như là chê ngủ không thoải mái đi.

Lúc này sắc mặt Thiệu Mẫn Y bình tĩnh, không hề có một chút men say nào, chỉ thấy cô ta nháy mắt nói: "Tôi chính là muốn chuốc say đấy, anh hãy chờ xem."

Hãy chờ xem?

Lạc Ngạn nhìn thoáng qua người trong lòng, một tửu quý như vậy bảo anh phải làm sao bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Đả Đáo, Bạch Liên Hoa!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Làm thế nào để đối phó với một nữ tửu quý?

Lạc Ngạn kéo tay áo đứng bên giường, nhìn người đang ghé vào giường lúc này. Một bộ váy liền áo màu vàng, làn váy lúc này bởi vì tư thế tùy ý mà hơi lật lên, lộ ra hai chân thon dài trơn bóng, vòng eo mảnh khảnh đối lập với drap giường màu sẫm càng làm nổi bật lên sự nhỏ nhắn, cảm giác như chỉ cần một tay là có thể nắm trọn.

khuôn mặt nhỏ nhắn hơi hơi úp sấp, dưới ánh đèn mờ nhạt trong phòng ngủ chiếu xuống, hai gò má vốn đã non mềm trông càng thêm mềm mại.

Lạc Ngạn đứng bên giường đang nghĩ phải như thế nào để xử lý tiểu gia hỏa này, lại nghe thấy một trận tiếng ngáy nho nhỏ truyền đến, chuẩn xác mà nói cũng không phải tiếng ngáy, mà là âm thanh hô hấp.

Lạc Ngạn cúi người muốn giúp cô chỉnh lại vị trí nằm cho tốt, nhưng khi anh xoay người Thu Tử Thiện lại chạm vào cánh tay cô, anh không khỏi ngừng lại một chút.

Lần đầu tiên nhìn thấy cô bé này là khi nào nhỉ?

Đối với Lạc Ngạn hiện tại hai mươi tám tuổi mà nói, Thu Tử Thiện chỉ có thể là một đứa bé. Cô giống như phần lớn các cô gái có gia thế tốt khác, đã kiêu ngạo lại tự phụ, vì mang một khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp, nên tùy ý làm bậy cũng có thể đủ được mọi người thông cảm.

Nhưng lần đầu tiên Lạc Ngạn trông thấy cô, có lẽ lúc đó cô chỉ mới mười lăm tuổi hay mười sáu tuổi, thoát nhìn tuổi nhỏ như vậy nhưng lại bước bình đến đời mạng.

Cô đứng trong hoa viên nhà họ Dung, trên mặt mang theo sắc yêu kiều, nãy liệt cản lại cậu con trai nhỏ nhà họ Dung. "Dung Trạch, tại sao anh xem cũng chưa xem quà sinh nhật em tặng cho anh?"

Ngày đó là ngày sinh nhật của con trai nhỏ nhà họ Dung - Dung Trạch, theo lý thuyết Lạc Ngạn cũng không giao tế với hắn, nhưng vì ngày đó vội vã đi tìm anh của hắn nên chỉ có thể ngay tại sinh nhật của người ta mà tới cửa quấy rầy. Trước lúc đi anh đã bảo thư ký mua một phần lễ vật mà một cậu nhóc mười sáu tuổi sẽ thích.

Lúc đó anh đi ra hít thở không khí thuận tiện rút điều thuốc, lúc ấy làm cái hạng mục này là hạng mục đầu tiên mà anh làm khi tiến vào Hoàn Á. Trong mắt người khác xem ra nhân sinh của anh dường như đều là vùng đất bằng phẳng, từ khi sinh ra đã bắt đầu hưởng thụ hết thấy vinh hoa trên thế gian, một đường đọc sách tới nay đều chưa bao giờ sa sút, sau khi tiến vào công ty liền ở một vị trí trung tâm.

Nhưng có ai biết được tình huống nội bộ đâu, bố anh chưa bao giờ đảm nhiệm qua chức vụ gì trong công ty, ông cứ lang thang tiêu dao sống nửa đời người. Kết quả tạo thành chính là một người con trai trưởng, cháu ruột khi tiến vào công ty lại từng bước khó khăn như vậy.

Người cô Lạc Gia Đồng ở trong tập đoàn tác phong cường thế lại kinh doanh nhiều năm, còn Dư Dung thì đảm nhiệm chức vị Phó Tổng Tài tài vụ nhiều năm tại công ty. Tuy rằng mặt ngoài bọn họ đối với anh khách khí, nhưng mỗi lần đề án của anh còn chưa tới Ban Giám Đốc thì đã bị gác lại.

Lần này cùng nhà họ Dung hợp tác, anh vô cùng coi trọng. Đây gần như là cơ hội cuối cùng của anh, anh không cho phép bản thân thất bại, càng không thể chịu được người khác tùy ý giẫm lên mình.

Nhưng sự nhàn nhã này của anh bị đôi tình lữ nhỏ kia phá hủy, có điều anh cũng không có tính đứng dậy rời đi, chỉ ngồi yên ở trên ghế lẳng lẳng dập tắt thuốc trong tay.

Dung Trạch hôm nay một thân tây trang được cắt may khéo léo, trên mặt hoàn toàn không có thần sắc ôn hòa ứng phó mọi người vừa rồi, hắn có chút không kiên nhẫn nói: "Không phải là mấy thứ đó sao, chắc lại là đồng hồ với nhẫn nữa chứ gì, hơn nữa mấy thứ này cũng không phải chính cô kiếm tiền mua được, có cái gì hay ho đâu."

Lạc Ngạn theo lùm khe hở của cây cối có thể trông thấy biểu tình của cô gái nhỏ, vẻ mặt vốn kiêu ngạo có một chút tán loạn, hơi hơi cắn môi mang theo nồng đậm uất ức.

Lạc Ngạn không thú vị lắc lắc đầu, lại tiếp tục cúi đầu nhìn điện thoại.

"Có phải nếu đồ do chính tay em kiếm được tiền rồi mua, anh sẽ thật tâm thích chứ." Giọng nói hờn dỗi của cô gái nhỏ vang lên.

Dung Trạch lạnh lùng nở nụ cười, liền đẩy cô ra rồi rời đi.

Một người cầu mà không được, một người khinh thường chẳng thèm ngó tới, giống như kịch tình của mấy bộ phim truyền hình, Lạc Ngạn nhàm chán nghĩ.

Sau đó anh cũng đem chuyện này bỏ qua, dù sao đây cùng lắm cũng chỉ là một đôi tình nhân cấp hai rất không được tự nhiên thôi.

Sau đó, anh bắt đầu hợp tác hạng mục trong tay với Dung Tư, tuy không có ai dám ở trước mặt anh nói gì, nhưng trong tập đoàn đã không ngừng có nghị luận chê trách, cho rằng anh hoàn toàn kế thừa năng lực bình thường của bố mình, điểm duy nhất không giống bố anh là anh có hơn vài phần dã tâm không nên có.

Đây là dã tâm không nên có sao?

Ngay lúc anh nghiêng đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, xe cũng chậm rãi ngừng lại, anh vừa muốn đẩy cửa ra liền thấy cách đó không xa chạy tới một con gấu, đúng là một con gấu, một con Winnie the Pooh (Winnie-the-Pooh, hay gấu Pooh là một chú gấu hư cấu - nhân vật trong một số tác phẩm của nhà văn A. A. Milne. Câu chuyện đầu tiên về chú gấu này là cuốn Winnie-the-Pooh (1926).

Anh vừa bước xuống thì thấy Winnie the Pooh đưa truyền đơn qua, anh nghiêng đầu nhìn thoáng qua, nhưng cũng không dừng lại cước bộ mà lập tức rời đi.

Gấu nhỏ phía sau tựa hồ còn không muốn buông tha cho, nhấc chân vừa muốn đuổi kịp, lại quên lúc này trên người mình là bộ đồ gấu dày nặng phiền phức. Tiếng vật ngã bịch một cái to khiến Lạc Ngạn không nhịn được quay đầu, lúc anh đang do dự có nên đến đỡ nó dậy không thì nhìn thấy một cô gái nhỏ buộc tóc đuôi ngựa chạy tới.

"Thiện Thiện, Thiện Thiện, cậu không sao chứ?"

Lạc Ngạn thấy đã có người đến đỡ nó dậy, liền quay đầu rời đi. Đến lúc anh từ trên lầu xuống dưới, trên đường nhận nhịp đã đèn đuốc sáng trưng.

Lái xe vì có chút việc chậm trễ ở trên đường nên chưa tới, Lạc Ngạn cũng không muốn quay lại tòa nhà vừa rồi, vì như vậy sẽ chỉ làm anh nghĩ đến bản thân lại một lần nữa thất bại.

Sau khi Lạc Ngạn đi phía trước vài bước, vừa định lấy thuốc lá ra chợt nghe thấy lùm cây bên cạnh có một trận tiếng động rầm rì, thanh âm tuy rằng nhỏ nhưng lại có thể nghe thấy dường như là tiếng người đang ăn uống gì đó.

"Thiện Thiện, cậu cần gì phải làm như vậy?" Lạc Ngạn lúc này cảm thấy bản thân mình có trí nhớ rất tốt, giọng nói này dường như là của cô gái nhỏ lúc chiều chạy đến đỡ tiểu thư Winnie the Pooh.

Như vậy người bên cạnh đang ngồi ăn hẳn chính là tiểu thư Winnie the Pooh rồi.

Chỉ nghe tiểu thư Winnie the Pooh hăng hái nói: "Cậu thì biết cái gì, một tuần nay tớ đã kiếm được hơn một ngàn đồng, rất nhanh tớ có thể mua cho Dung Trạch khoản mô hình mà anh ấy thích đó."

Giọng nói quen thuộc, cái tên quen thuộc làm cho Lạc Ngạn nhịn không được tiến lên phía trước vài bước, anh đứng trong góc chỉ cần vụng trộm hướng bên cạnh liếc mắt một cái, liền trông thấy một cô gái cột mái tóc đuôi ngựa, tóc mái trước trán vì mồ hôi mà ướt lại, dù có chút chật vật nhưng người vẫn rất xinh đẹp như cũ.

"Nếu không phải vì tên Dung Trạch đó, cậu cần gì phải tội tình thế này, làm ơn đi tiểu thư, cậu bình thường chỉ mua một cái áo somi cũng nhiều hơn cái giá này rồi đúng không?" cô gái bên cạnh nhịn không được bất bình vì cô, nhưng trông thấy cô ngấu nghiến chiếc bánh trong tay như hổ đói, vẫn lập tức khui chai nước uống bên cạnh đưa qua.

"Vì người trong lòng mình, tớ cảm thấy làm bất cứ chuyện gì cũng đều đáng giá," lúc cô nói những lời này, hơi hơi ngửa đầu, cằm cổ bóng loáng ngẩng lên một độ cong tuyệt đẹp, trên mặt mang theo biểu tình hẳn được xưng là ngọt ngào.

"Hơn nữa không phải nói sự chân thành có thể chạm đến trái trái tim sao, tớ cũng không phải không thể gặp người, tớ tin tưởng chỉ cần tớ kiên trì, một ngày nào đó Dung Trạch sẽ thích tớ."

Đèn đường màu vàng ấm áp, sắc màu cũng ấm áp, Lạc Ngạn nhìn cô đắm chìm trong ánh đèn ấm áp như vậy, trên khuôn mặt nhỏ nhắn ngọc nhuận trắng nõn còn có mồ hôi, đầu gấu Winnie the Pooh được đặt trên một bậc thang, lộ ra một chút màu áo hồng đỏ T-shirt bên trong lớp áo khoác gấu lông xù.

Lạc Ngạn nhìn biểu tình kiên cường mà kiên trì của cô, trong lòng không khỏi ấm áp.

Tại thời đại coi trọng vật chất này, tình yêu đã muốn trở thành một loại xa xỉ. Khi chúng ta bước vào xã hội, tình yêu dường như trở nên không còn trọng yếu nữa, mà càng nhiều người vỡ vụn cho rằng, chỉ có quãng đi tình yêu mới bắt đầu thành thực.

Lạc Ngạn cũng không biết bản thân mình là một người đàn ông thâm tình, nhưng anh lại hi vọng có người giống như tiểu thư Winnie the Pooh này, chân

thành mà đơn thuần yêu anh.

Khi đó Lạc Ngan còn không biết của tên của cô, ở trong lòng anh, cô chính là tiểu thư Winnie the Pooh vừa đáng yêu vừa bướng bỉnh.

Lúc này Thu Từ Thiện đã bị Lạc Ngan ôm vào trong ngực, trong mắt anh là nhu hòa nói không nên lời, đây là lần đầu tiên anh ôm lấy tiểu thư Winnie the Pooh.

Lúc ở cửa hội sở Giang Nam anh chỉ liếc mắt một cái liền nhận ra Thu Từ Thiện, cô đã cao lên một ít, mặt mày cũng nảy nở hơn, lộ ra sự tinh xảo không che dấu được. Ngay lúc ấy anh đã nghĩ, cô vẫn còn cùng một chỗ với tên Dung Trạch kia sao?

Vài năm nay cũng không phải Lạc Ngan chưa từng có phụ nữ, nhưng từng người phụ nữ ở bên cạnh anh đều ra vẻ rụt rè mà chiều chuộng, nói chuyện nhỏ nhẹ, ôn nhu săn sóc, trên mặt cũng không mang theo điều ngoa cùng tùy hứng. Cùng các cô ăn cơm luôn là dưới nhà hàng xa hoa có ánh nến lung linh, âm nhạc phiêu đảng du dương, anh cũng chưa bao giờ nhìn thấy trên mặt những cô gái này sự thỏa mãn khi trông thấy đồ ăn, bởi vì các cô vinh viễn chỉ có một biểu tình không thay đổi, tao nhã cười lại tao nhã cười.

Đầu ngón tay Lạc Ngan lướt nhẹ qua gương mặt cô, theo cánh mũi bắt đầu chậm rãi trượt thẳng đến chạm vào cánh môi của cô. Anh tinh tế dùng ngón cái sờ soạng môi cô, tuy rằng biết lúc này cô hoàn toàn không có cảm giác, nhưng Lạc Ngan chỉ cảm thấy tim mình dường như đập nhanh hơn nhiều lần. Anh dường như trở về cái tuổi thiếu niên, lúc vụng trộm hôn môi cô gái đang ngủ say trong lòng, chính là cái loại tâm tình thật cẩn thận lại chờ mong ấy.

Cũng vào lúc này, anh khẽ cúi đầu xuống liền đụng vào đôi môi mềm mại ướt của cô, cánh môi mang theo nhàn nhạt hương rượu. Đầu lưỡi linh hoạt mạnh mẽ đẩy vào, cường thế mà bướng bỉnh đẩy đưa cánh môi cô, Lạc Ngan dùng răng nanh tinh tế cắn lấy môi dưới của cô, thẳng đến khi nghe một tiếng ưm nhỏ bé yếu ớt truyền đến, anh mới như ở trong mộng mới tỉnh.

Lạc Ngan buồn bực nhìn nơi nào đó trên thân thể, lại nhìn xem người nào đó còn đang ngủ say hoàn toàn không biết tình hình, lập tức ôm cô đặt xuống giường, lấy cái chăn đắp lên người cô, lại điều chỉnh độ ấm bên trong, xong liền chạy trốn ra ngoài.

Mặc dù lúc trước biểu hiện bình thường, nhưng khi cùng một chỗ anh mới hiểu được, anh ở trước mặt cô dường như trở về bằng cái tuổi của cô, xúc động, vội vàng xao động, mười phần biểu hiện của một thằng nhóc con.

Thu Từ Thiện dưới tình huống một đêm ngủ ngon, Lạc Ngan lại lần qua lộn lại ngủ không được.

Sáng sớm khi tiếng chim hót truyền đến, Thu Từ Thiện hốt hoảng theo trong lúc ngủ mơ tỉnh lại, cô mở mắt mông lung nhìn chằm chằm trần nhà trên đầu, trần nhà cao chạm khắc hoa văn tỉ mỉ, Thu Từ Thiện trừng mắt nhìn, lại quay đầu đánh giá chung quanh.

Đây là một gian phòng đàn ông, lấy màu trắng đen làm màu chủ đạo, lộ ra xa xôi trong trẻo nhưng lạnh lùng. Thu Từ Thiện cử động người, nhưng sau đó cô lập tức mở to hai mắt, bởi vì cô cảm giác cơ thể mình dưới lớp mền tơ tụa như....

Cô khẽ nhấc mền lên, liền trông thấy phía dưới người chỉ mặc nội y, váy liền thân của cô chẳng biết đi đâu rồi.

Nhưng cũng may cô không phải là một cô bé cái gì cũng không hiểu, cô có thể tình huống cảm giác được trên người mình cũng không phát sinh chuyện gì không nên.

Lúc cô xốc chân bước xuống giường, liền trông thấy chiếc ghế nhỏ bên cạnh giường đã đặt chỉnh tề dụng cụ vệ sinh mặt mũi cùng váy áo và nội y mới tinh.

Thu Từ Thiện nhìn thấy bộ đồ nội y màu xanh nước thì không khỏi đỏ mặt.

Sau khi cô rửa mặt chải đầu xong bước ra ngoài, phát hiện mình đang ở lầu hai của một gian biệt thự. Cô chậm rãi dọc theo thang lầu xuống dưới, chợt nghe thấy có âm thanh vang ra từ phòng bếp.

Cô đứng tại cửa phòng bếp, nhìn Lạc Ngan một thân quần áo hưu nhân thoải mái ở nhà đưa lưng về phía cô, đứng trước bồn rửa.

"Rời giường rồi à, em chờ một lát, lập tức có thể ăn bữa sáng rồi," Lạc Ngan không quay đầu, giọng anh lúc sáng sớm trong suốt rất dễ nghe, giống như bản sonata vang lên dưới ánh mặt trời xán lạn.

Đội Lạc Ngan đem bữa sáng bày ra bàn ăn màu trắng trong phòng ăn, anh liền ngẩng đầu nhìn cô, hơi ngạc nhiên hỏi: "Còn ngây ngốc đứng ở chỗ đó làm gì? Cùng lắm là một đêm uống nhiều rượu một chút thôi mà, tôi nghĩ còn vẫn chưa đến mức ăn mòn hệ thần kinh của em chứ."

Được rồi, có vài người luôn có thể đánh tan hoàn toàn một bầu không khí ái muội.

Một người đàn ông nguyện ý vì một phụ nữ mà xuống bếp, chẳng lẽ lúc này không nên dùng lời nói nhỏ nhẹ lại ôn nhu săn sóc an ủi sao?

Thu Từ Thiện có vài phần buồn bực ngồi ở trên ghế, nhìn các món ăn trên bàn, cháo trứng thịt nạc tản ra nồng đậm hương vị, làm cho người ta không khỏi thêm phần thèm ăn.

Thu Từ Thiện ăn xong bát cháo thứ hai, lúc buông chiếc đũa, trên mặt lộ vẻ cảm kích tươi cười nói: "Cám ơn bữa sáng của anh. Không nghĩ tới anh có

thể nấu com ngon đến thế."

Lạc Ngan nghe cô nói như vậy, trên mặt lại không có lộ ra tươi cười, biểu tình ngược lại càng thêm cổ quái, cuối cùng anh nói: "Chẳng lẽ em không biết trên đời này còn có cái gọi là, kêu từ bên ngoài à."

Thu Từ Thiện nhìn điểm tâm sáng đầy trên bàn, khuôn mặt nháy mắt giống như bị ngâm trong thuốc nhuộm màu hồng, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn như ngọc bạch nháy mắt trở nên đỏ bừng.

Cô quả thực xấu hổ muốn tìm cái lỗ để chui vào, được rồi, là cô tự mình đa tình, người đàn ông này làm sao có thể vì cô mà làm bữa sáng chứ.

Cô chân tay luống cuống túm túm khăn trải bàn trên bàn, cảm nhận vải dệt nhuyễn như tơ thêu hoa văn phiền phức khiến cô có cảm giác bình tâm hơn, khiến cô chậm rãi hồi phục bình tĩnh.

"Có điều cháo trứng thịt nạc là tôi làm, " Lạc Ngan lúc này cũng vui vẻ buông bát đũa trong tay.

"Ăn rất ngon," Thu Từ Thiện cảm ơn nói.

Lạc Ngan hơi hơi nhướn khóe mắt lên, trên mặt lộ ra biểu tình sung sướng, ánh nắng sớm nhu hòa chiếu dọc theo lọn tóc của anh, càng khiến mặt mày anh thêm tuấn tú. Trong cặp mắt đen thẳm là ánh sáng chớp động chói mắt, sau khi im lặng một lúc bạc môi mới khẽ mở: "Thiện Thiện, em muốn cùng tôi kết giao không?"

Không đợi người đối diện làm ra biểu tình gì, anh lại nói tiếp: "Em xem tôi đi, có tiền, bộ dạng còn đẹp trai, biết chiều cổ, còn biết nấu ăn, cho nên em có muốn cùng tôi kết giao thử không?"

Lời này không thể nghi ngờ giống như nện xuống một tấn bom trong đầu Thu Từ Thiện, giọng nói đàn ông tràn ngập từ tính cùng dụ hoặc chậm rãi xuôi vào trong tai cô, ngay tại trái tim của cô, lấy một loại tần suất kích động trước nay chưa có, tế bào cao thấp toàn thân dường như đều đang kêu gào.

Sau đó, cô mở miệng: "Nhưng tôi còn chưa nghĩ ra sẽ cùng một ông chủ kết giao thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Đả Đảo, Bạch Liên Hoa!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Trong lòng mỗi người đều có một chỗ mềm mại nhất, không cần rất đặc biệt, chỉ cần một chuyện đúng nơi đúng lúc vừa đánh trúng nội tâm của bạn.

Có lẽ trong mắt người khác, Thu Từ Thiện mặc bộ đồ gấu ở trên đường phát truyền đơn cũng không có gì lớn lao, nhưng đối với Lạc Ngan khi đó mà nói, lại lập tức chạm đến nơi mềm mại nhất trong lòng anh.

Làm người của nhà họ Lạc, nhưng trong công ty cô ruột không những không giúp mình, ngược lại khắp nơi ngáng chân, cha mẹ anh mặc dù trong cuộc sống cũng tính là quan tâm đến anh nhưng hai người họ ai cũng không giúp được gì cho anh trong tập đoàn. Ngay cả ông nội luôn luôn coi trọng anh cũng chỉ khoanh tay đứng nhìn.

Khi đó Lạc Ngan kiêu ngạo nhưng mẫn cảm, trong lòng khát vọng có một người có thể đứng bên anh lúc đó, nhưng lại cự tuyệt biểu hiện ra sự yếu đuối.

Winnie the Pooh chậm rãi tạo thành một sự cố chấp trong lòng anh, một sự cố chấp khó có thể nói rõ.

Sau khi Thu Từ Thiện thoát ra xong, hai người đều trầm mặc một hồi, cuối cùng vẫn là Lạc Ngan lên tiếng trước: "Bạn nhỏ, em thương tổn đến tâm hồn của chú rồi."

Thu Từ Thiện xấu hổ đến mức ngay cả hai tay cũng không biết để ở đâu, cô cười gượng hai tiếng, mới nói: "Tôi đây là hài hước, hài hước."

"Xem ra là tôi không thể lý giải sự hài hước của em," Lạc Ngan chống tay, biểu tình trên mặt hồ hững, dường như không buồn bực nhiều lắm.

Nhưng Thu Từ Thiện cảm giác dường như toàn bộ không khí trong phòng bếp đều lập tức đọng lại, kỳ thực cô cũng không phải không thích Lạc Ngan, ngược lại cô đối với người đàn ông này còn tràn ngập hảo cảm.

Đối với Thu Từ Thiện mà nói, điều kiện nông cạn như bên ngoài giàu có, anh tuấn cũng không phải là điều kiện hàng đầu để lựa chọn một người đàn ông, vì kiếp trước cô đã thua khi có một tiêu chuẩn nông cạn như vậy.

Lạc Ngan nhìn như đối với cô cũng không có sự giả dối, lại lúc nào cũng làm cho cô ấm lòng, vô luận là phim của Đường Tuyên hay là anh ở trên đường gặp cô đang tinh thần sa sút, hết thấy đều phát triển theo hướng không thể đoán trước được.

Cô bằng lòng nước chảy bèo trôi, xem chiếc thuyền vận mệnh này sẽ đưa bản thân cô đến nơi nào. Nhưng điều cô thật không ngờ là Lạc Ngạn lại không giống như cô, anh càng thích tự mình nắm giữ vận mệnh trong tay hơn. Đối với anh mà nói, muốn thì bất chấp hết thủy hỏa để có được.

Anh không tin số mệnh cũng không tin vận mệnh, tuân theo quy tắc đơn giản thô bạo cũng là hữu hiệu nhất trên thương trường, đó chính là đoạt lấy.

Nhưng anh lại quên một chuyện, lòng người quá mức hay thay đổi, ngay cả anh cũng không thể nắm giữ. Tại mỗi một lần tiếp xúc qua, anh tự nhiên có thể hiểu Thu Từ Thiện đối với anh luôn cẩn thận suy tư, nhưng anh biết cô gái này thích anh.

Nhưng rõ ràng anh vì sự tự phụ của bản thân mà phải trả giá đắt.

Sau bữa sáng hòa hợp, một đoạn hội thoại ngắn này cũng không quá thoải mái.

Cuối cùng, Lạc Ngạn đề xuất đưa Thu Từ Thiện trở về, nhưng Thu Từ Thiện lại muốn đi tới Heaven vì xe của cô còn đậu ở đó. Cô vừa cảm điện thoại của mình lên, không hề bất ngờ khi thấy màn hình điện thoại đen thui, quả nhiên là hết pin.

Lạc Ngạn cũng không thích nơi nhộn nhịp, nơi ở của anh bình thường đều là loại căn biệt thự đơn độc. Dừng từ loại ở đây là vì phạm là kẻ có tiền chỉ sợ cũng sẽ không chỉ có một chỗ bắt động sản.

Dù Thu Từ Thiện chối từ lần nữa, nhưng Lạc Ngạn vẫn lái xe trực tiếp đưa Thu Từ Thiện đến bãi đỗ xe của Heaven.

Trước lúc bước xuống xe Thu Từ Thiện muốn quay đầu nói gì đó, nhưng suy nghĩ hồi lâu vẫn cảm thấy có một số việc chỉ biết càng tỏ càng đen, cuối cùng im lặng. Cô trực tiếp mở cửa muốn bước xuống xe, ai ngờ người suốt dọc theo đường chưa từng mở miệng lại đột nhiên giữ chặt cổ tay phải của cô.

Cô quay đầu nhìn lại thì trông thấy trên mặt Lạc Ngạn đã khôi phục tươi cười ôn hòa hờ hững như bình thường. Anh thân nhiên nói: "Chẳng lẽ trước lúc rời đi, em không nên cho tôi một cái goodbye kiss sao."

Giọng nói của anh tràn ngập trầm thấp dụ hoặc, nụ cười mê người của anh phảng phất muốn hút đi lòng người bất cứ lúc nào, vì thế Thu Từ Thiện chậm rãi quay đầu, ở hai má anh hạ xuống một nụ hôn nhẹ nhàng.

"Thật xin lỗi," giọng nói của cô rất nhỏ, nhỏ đến mức hai người đều nghĩ đây chẳng qua chỉ là một tiếng thở dài mà thôi.

Đội Thu Từ Thiện ngồi lên xe của mình liền nhanh chóng khởi động xe, quay đầu, rẽ ngoặt, ngồi trong một chiếc xe tính năng tốt, tốc độ xe tại thời gian ngắn nhất liền vọt lên rất cao. Rất nhanh, trong kính chiếu hậu cũng không còn nhìn thấy đó Audi Q7 màu trắng nữa.

Đúng vậy, Thu Từ Thiện biết chính mình là một người nhát gan, sau khi đã trải qua một đoạn cảm tình kia, cô sợ hãi trả giá, sợ hãi bị thương tổn.

Nếu Lạc Ngạn không chọn phá tầng cửa sổ giấy mỏng manh giữa hai người bọn họ, Thu Từ Thiện nghĩ cô sẽ vĩnh viễn nhìn Lạc Ngạn qua lớp cửa sổ giấy đó, mang theo trái tim đập cùng rung động nhìn anh, nhưng cũng sẽ không cất bước về phía trước.

Tiếng xe thể thao gầm rú trên ngã tư đường lúc sáng sớm khiến cho vô số người quay đầu nhìn, nhưng Thu Từ Thiện đều không có ý muốn thả chậm tốc độ.

Lúc xe đến lưng chừng núi, Thu Từ Thiện vừa muốn quẹo vào liền thấy đằng trước cũng có một chiếc xe thể thao đang chậm rãi chạy lại gần. Thu Từ Thiện nhìn chiếc xe quen thuộc cùng biển số quen thuộc đến chết cũng không quên được kia, cho dù không trông thấy người ngồi ở chỗ điều khiển, nhưng cô biết người lái xe là Dung Trạch.

Thu Từ Thiện không chút do dự đánh mạnh tay lái, rẽ tay lái bên trái hướng về nhà mình, còn xe của Dung Trạch cũng không có chút ý tứ muốn dừng lại, hai chiếc xe cứ như vậy vút qua nhau.

Lúc xe cô vừa chạy đến cửa lớn, thấy cửa sắt hai bên chậm rãi mở ra, cô điều khiển xe chậm rãi chạy vào. Lúc cô chạy xe vào gara, liền trông thấy xe của Thu Vi Toàn cư nhiên cũng ở nhà.

Bình thường sáng sớm cuối tuần, Thu Vi Toàn đều dậy sớm đi đánh golf. Hôm nay thật là ngạc nhiên, hiện tại cũng đã là chín giờ, ông ta cư nhiên còn chưa đi.

Lúc Thu Từ Thiện rút chìa khóa xe rồi lao đảo đi tới cửa, trông thấy Tiểu Hà đang đi ra từ hoa viên, cô ta vừa nhìn thấy Thu Từ Thiện liền lập tức nói: "Tiểu thư, cô cuối cùng trở về, việc lớn không tốt."

Tiểu Hà đề thấp thanh âm nói, trên mặt Thu Từ Thiện hiện lên một tia kinh ngạc, cô nhìn nhìn Tiểu Hà, nhưng cô ta cũng chỉ lấy tay chỉ chỉ vào cửa chính.

Tuy rằng không biết bên trong đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, nhưng lúc này Thu Từ Thiện đã có chút muốn lùi bước. Mỗi ngày đều sinh hoạt ở dưới sự bất an như vậy, dù là ai cũng có ngày mệt mỏi.

Tuy cô vẫn chưa biết được điểm thi đại học của mình, nhưng mà có lẽ cô chỉ biết lựa chọn học đại học ở Vân Đô. Tuy trường đại học ở Vân Đô không ít, nhưng đại học có tiếng cũng chỉ có hai trường, trường duy nhất có thể được Thu Từ Thiện xem trong mắt cũng chỉ có Đại học Z.

Dù rằng điểm thi của cô không chắc có thể đậu đại học, nhưng mà không quan hệ, bởi vì trừ bỏ có thể dùng điểm để bước vào cánh cổng đại học, thì

còn có thể dùng tiền để mở ra đấy.

Thu Từ Thiện bắt lực nghỉ, có lẽ qua vài ngày nữa cô sẽ đến gần trường Đại học Z để tìm một gian nhà trọ, cũng không cần đặc biệt lớn, tất cả bài trí cùng dụng cụ đều do cô tự mình mua, cô muốn biến căn nhà đó trở thành nơi chỉ thuộc về mình.

Tuy rằng ý tưởng rất tốt, nhưng hiện tại cô cần đi vào đối mặt với những đau khổ không biết trước.

Vừa tiến vào phòng khách lâu một, Thu Từ Thiện liền trông thấy toàn bộ thành viên nhà họ Thu đều đến đông đủ, thậm chí ngay cả Thu Từ Hàn cũng đã ngồi nghiêm chỉnh.

"Ông nội, cháu về rồi." Thu Từ Thiện chào hỏi ông cụ, Thu Vĩ Toàn bên cạnh lại lạnh lùng hừ mũi một tiếng.

Thang Kiều ngồi đối diện Thu Vĩ Toàn, nhìn cũng không nhìn ông ta, chỉ nói với Thu Từ Thiện: "Bảo bối, lại đây, ngồi cạnh mẹ này, gia đình chúng ta hôm nay muốn mở một cuộc hội nghị."

Lúc này Thu Từ Thiện cũng chú ý tới bên cạnh Thang Kiều có một người đàn ông mặc tây trang, anh ta ước chừng ba mươi mấy tuổi, đeo một cặp mắt kính viền đen, trông có vẻ nhã nhặn anh tuấn.

Lúc Thu Từ Thiện đi qua, người đàn ông lập tức nhích người nhường vị trí cạnh Thang Kiều cho cô. Còn Thu Từ Hàn nghiêm túc ngồi ở bên kia Thang Kiều.

"Bố, chuyện tối hôm qua con đề nghị, ngài suy xét thế nào?" Thang Kiều thấy người đều đến đông đủ, cũng không nói lời vô nghĩa nữa, trực tiếp hỏi ông cụ đang ngồi ở trung tâm.

Ông cụ Thu thật sự không nghĩ tới người con dâu luôn luôn thành thật lại nghe lời, cư nhiên sẽ trình diễn bức cung đến mức này. Nhưng giờ luật sư đang ngồi ở đây, chứng tỏ con dâu ông không nói đùa.

Thu Vĩ Toàn lập tức cười lạnh ra tiếng, ông ta một người cô đơn chiếc bóng ngồi ở sofa đối diện, nhưng biểu tình trên mặt một chút cũng không hề yếu thế: "Thang Kiều, cô đây là đang làm gì? Lại có thể mang luật sư về nhà, cô đang muốn bức bách tôi sao?"

"Dùng từ bức bách khó nghe quá rồi, nếu mọi người không đồng ý cũng không cần lãng phí thời gian của nhau nữa." Thang Kiều cứng thế trước nay chưa từng thấy không chỉ khiến Thu Vĩ Toàn ghen hòng nói không nên lời nói, ngay cả Thu Từ Thiện bên cạnh cũng cảm thấy không thích hợp.

Cô rất hiểu Thang Kiều người mẹ này, mềm mại không nói, tính cách cũng không quyết đoán, điển hình phu nhân hào môn rộng rãi, cả ngày chỉ biết mua sắm làm đẹp. Nhưng hôm nay bà ngay cả Hà Phương d %đ #l *q %đ# thương lượng cũng không thương lượng, trực tiếp mời luật sư về, sự tình này rất không thể tưởng tượng nổi.

"Con thật sự muốn ly hôn sao?" Ông cụ nhìn Thang Kiều liếc mắt một cái, hờ hững hỏi.

Thang Kiều xưa nay rất sợ hãi ông bố chồng này, tuy trong lòng mạnh mẽ bom hơi lấy dũng khí, nhưng đối mặt ông cụ có lực ảnh hưởng quá sâu nên vốn tưởng muốn nói mấy lời mạnh mẽ lại không thể thốt nên lời.

Bà cố lấy dũng khí, nhưng lại có chút sợ hãi, cuối cùng chỉ có thể đơn giản khiêu nại: "Bố, ngài cũng trông thấy Thu Vĩ Toàn đối xử với con, với Thiện Thiện ra sao. Thiện Thiện bị ức chế lớn như vậy, anh ta làm bố chẳng những không giúp con gái mình hết giận, ngược lại một mặt bao che cho người ngoài. Nếu là cái khác, con cũng có thể chịu được, nhưng là chuyện này thì con không cách nào chịu đựng được cả."

Nói xong, bà liền nói với luật sư bên cạnh: "Anh lấy phần tư liệu đang cầm đưa cho ông cụ nhìn xem."

Người đàn ông mặc tây trang nghe xong liền lấy ra một phần tư liệu từ túi công văn mang theo bên người, Thu Từ Thiện hít một hơi nhìn người đàn ông cung kính dâng tập tài liệu đến tay ông cụ.

"Bố, nói vậy ngài còn không biết đúng không, tháng trước Thu Vĩ Toàn đã lấy ba trăm ngàn để bán một tòa soạn làm ăn có lợi nhuận dưới quyền công ty. Hơn nữa loại chuyện này cũng không phải là lần đầu tiên anh ta làm."

Thu Vĩ Toàn vừa nghe, trên đầu liền đỏ mặt hôi lạnh, ông ta lập tức bắt nắn ngắt lời Thang Kiều, biện giải: "Bố, ngài đừng nghe cô ta hòng ngôn loạn ngữ. Cô ta cả ngày chỉ biết ở nhà thì làm sao có thể biết được chuyện gì ở công ty."

Tuy ông ta cực lực biện giải, nhưng ông cụ vẫn chưa hề đề đến mức không phân rõ thị phi. Ông cụ cầm báo cáo trong tay hung hăng vát vào mặt Thu Vĩ Toàn, trang giấy bay ra dừng ở trên người ông ta và dưới đất, ông run run giọng nói: "Tôi nghĩ anh lớn tuổi rồi thì có thể chín chắn chút, nhưng không ngờ anh lại càng ngày càng vô pháp vô thiên."

"Không làm việc đáng hoàng, dùng người không khách quan, mấy người có chút thực lực trong công ty đều bị anh chèn ép bỏ đi rồi, lại lấy tiền nâng lên cái bọn vô tích sự, tham ô công khoản nuôi dưỡng tình nhân, hiện tại lại dám bán sản nghiệp công ty rồi sung nhập vào hầu bao Hà Phương d %đ #l *q %đ# của chính mình, tốt lắm, anh giỏi lắm. Anh trai anh tân tân khổ khổ cả đời, phút cuối cùng ngay cả một đứa con cũng không có, vậy mà anh lại đối xử với giang sơn mà anh trai anh đã vất vả gầy dựng như vậy sao."

Ông cụ tức đến nổi ngón tay đều run run, giọng nói lại càng thêm cứng rắn lạnh lùng. Thu Vĩ Toàn cúi thấp đầu, ông ta tốt xấu gì vẫn còn có chút liêm sỉ, cũng biết ngay trước mặt con cái bị bố mình quở trách như vậy thật sự là quá mức mất mặt xấu hổ.

Sau khi ông cụ mắng xong liền quay đầu gắt gao nhìn chăm chăm Thu Tử Thiện. Đợi Thu Tử Thiện nghĩ đến chính mình cũng muốn bị mắng, chợt nghe ông cụ lại mở miệng: "Thu Tử Thiện, bố cháu gây ra cái cục diện rối rắm này, cháu có tin tưởng mình gánh vác được không?"

Thu Tử Thiện lập tức khiếp sợ nói không ra lời, tuy cô nghĩ tới muốn ở công ty phát triển thật tốt, muốn nói không nghĩ tới kế thừa Trung Vực là không có khả năng. Nhưng cũng phải đợi đến lúc sau khi cô tốt nghiệp đại học, sau khi các phương diện năng lực đều được đến rèn luyện đầy đủ.

"Ông nội, cháu mới mười tám tuổi, " Thu Tử Thiện không kiên trì nhắc nhở rõ ràng cho ông cụ đang tức giận quá mức.

Nhưng ai biết ông cụ chẳng những không nói gì khác, ngược lại mắt lạnh nhìn Thu Tử Toàn nói: "Lúc bác của cháu thành lập Trung Vực cũng chưa đến hai mươi tuổi. Huống chi, nó năm đó cũng không so được với cháu hiện tại, nó cái gì cũng không có. Mà hiện tại Trung Vực Hà Phương d %đ #l *q %đ# hết thảy đều tổ chức hoạt động bình thường, không phải cháu luôn muốn ta tin tưởng cháu có năng lực lãnh đạo Trung Vực sao? Vậy giờ ta cho cháu cơ hội này."

Lúc này Thu Tử Hàn cũng giật mình nhìn Thu Tử Thiện, cậu chưa từng nghĩ tới sự tình sẽ diễn biến thành tình huống hiện tại, cậu nghĩ bố mẹ nói ly hôn chẳng qua là do quá nóng giận mà thôi. Cậu nghĩ đến một ngày nào đó bố sẽ hiểu rõ ràng, sẽ nghĩ đến chuyện cậu kế thừa Trung Vực là chuyện vãn đã đóng thuyền.

Nhưng cùng lắm chỉ có một ngày mà thôi, cái cậu tự cho là của mình đều bị phủ định hoàn toàn.

Trong lòng cậu ần ần kỳ vọng Thu Tử Thiện trả lời không được, nhưng khi cậu thấy rõ Thu Tử Thiện biểu tình tràn đầy kiên định, tâm của cậu không ngừng rơi xuống, thẳng theo đám mây rơi xuống không biết nơi đâu.

Cậu tình tường nghe thấy chị ruột của mình nói: "Ông nội, cháu tin tưởng mình có năng lực quản lý Trung Vực."

Bạn đang đọc truyện *Đã Đảo, Bạch Liên Hoa!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Ma Nữ Tử Thiện

Editor: Ha Phuong

Thang Kiều quay nhìn con trai mình, muốn đi trấn an cậu nhưng lại cảm thấy lúc này nói gì đều là dư thừa.

Ai cũng không ngờ, ông cụ lại dám đập nôi chìm thuyền như vậy.

Đây đã không phải là một trái bom thông thường quảng xuống nhà họ Thu, đây chính là một quả bom nguyên tử, khiến tất cả mọi người đều bị oanh tạc hoàn toàn.

Ông cụ tuyên bố để Thu Tử Toàn mang danh hiệu Chủ tịch Trung Vực tiến vào giai đoạn tạm thời tình dưỡng, Thu Tử Toàn không dám ngay tại mặt bác bỏ ông cụ, nhưng cũng kiên cường vùng vẫy, cuối cùng đá cửa rồi đi.

Còn Thang Kiều thì choáng váng, bà chỉ muốn làm cho bố chồng đáp ứng điều kiện của mình, đưa cổ phần công ty trên danh nghĩa của ông cụ đều chuyển tới danh nghĩa Thu Tử Hàn. Nhưng bà không ngờ, ông cụ lại có thể trực tiếp nhảy qua Thu Tử Hàn, lựa chọn để cho một cô gái là Thu Tử Thiện đảm đương cái nhà này.

Thu Tử Thiện thấy Thang Kiều định lên tiếng, lập tức tiến lên kéo tay bà, thanh âm không nhẹ không nặng nói: "Mẹ, con đỡ mẹ lên lầu nghỉ ngơi nhé?"

Thang Kiều thấy bộ dạng của cô như vậy, biết cô đã hoàn toàn đứng về bên ông cụ liền muốn muốn giẫy tay ra, trên mặt lại dần dần hiện lên sự tức giận.

Tuy rằng trong lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt của mình, nhưng cho dù là trong lòng bàn tay hay mu bàn tay cũng có sự đối xử khác biệt. Ở trong lòng Thang Kiều, tình yêu của bà đối với Thu Tử Thiện cũng không ít, nhưng cũng không có nghĩa là bà sẽ nguyện ý để Thu Tử Thiện thừa kế Trung Vực.

"Sao con..." Thang Kiều vừa thốt ra nửa câu đầu, liền thấy cổ tay Thu Tử Thiện dùng sức, áp người tới gần bà, đôi mắt truyền đến áp bách mà Thang Kiều chưa bao giờ nhìn thấy.

"Mẹ, con biết trong khoảng thời gian này mẹ chịu áp lực rất lớn, nhưng dù vậy thì mẹ cũng không thể nói ra chuyện như vậy với ông nội," trong lời nói của Thu Tử Thiện đã khéo đưa đẩy lại không cho phép cự tuyệt.

"Vị luật sư này, thực sự có lỗi vì cuối tuần còn phiền chú đến đây làm việc, có điều tôi nghĩ công việc hôm nay của chú trước tiên coi như hoàn thành rồi." Thu Tử Thiện thâm trầm nhìn thoáng qua luật sư, trong miệng không quên cảnh cáo: "Tôi nghĩ ngài đây sẽ tuân thủ tác phong nên có của một luật sư đúng chứ."

Vị luật sự mang kính nghe nói vậy liền không hề do dự lập tức đứng dậy, xách cặp táp đang để trên sofa lên, trên mặt lộ vẻ bình tĩnh, cũng không hề vì lời nói không khách khí của Thu Từ Thiện mà có nửa phần hờn giận. Anh ta khách khí nói với Thang Kiều: “Thang nữ sĩ, nếu về sau ngài có cần gì, mời cứ việc liên hệ tôi.”

Lúc này Thu Từ Thiện đã từ nắm lấy cổ tay Thang Kiều, biến thành nắm tay bà, ý cười trên mặt cô cũng rất khách khí: “Hẹn gặp lại, không tiễn.”

Người này mới vừa đi ra cửa lớn, chợt nghe Thu Từ Hàn ở đằng sau nói: “Ông nội, nếu không có việc, cháu cũng về phòng trước đây.”

Thu Từ Thiện nhìn cậu từ sofa đứng lên, cậu cúi đầu khiến ai cũng không thể thấy rõ biểu tình lúc này của cậu. Mãi cho đến lúc Thu Từ Hàn đi qua bên người cô, cậu cũng không có ngẩng đầu nhìn liếc mắt nhìn chị mình một cái.

Tập đoàn Trung Vực ở trong giới giải trí thuộc loại xí nghiệp dẫn đầu, có thể nói là công ty giải trí thành lập sớm nhất ở trong nước. Lúc trước lĩnh vực kinh doanh chủ yếu của Trung Vực đều là xuất bản tin tức, năm đó là bác của Thu Từ Thiện mắt sáng như đuốc, sau khi cải cách mở ra không lâu liền dứt khoát kiên quyết lựa chọn tiến vào ngành công nghiệp giải trí.

Phải nói là phần lớn lớp thần tượng đời thứ nhất của đại lục là đi ra từ Trung Vực, hiện tại những nghệ sĩ có danh hào Ca Vương, Thiên Hậu cũng đều do một tay Trung Vực nâng lên.

Trung Vực phát triển đến bây giờ, đã không còn kiểu công ty nhỏ bé lúc trước nữa.

Phản gia nghiệp như vậy bất cứ ai nhìn đều không khỏi động tâm, Thu Từ Thiện tự nhiên hiểu được suy nghĩ trong lòng Thu Từ Hàn. Cậu là đứa con trai duy nhất của nhà họ Thu, mọi người đều nhận định chuyện cậu sẽ là người thừa kế Trung Vực là chuyện vãn đã đóng thuyền, nhưng giờ ông nội lại trực tiếp đề Thu Từ Thiện đến chương quản Trung Vực.

Lúc Thu Từ Hàn đi đến cầu thang, chợt nghe ông cụ ngồi ở trên sofa không nhanh không chậm nói: “Thiện Thiện, tuổi cháu còn quá nhỏ, tiến vào công ty không thể phục chúng, Ban Giám Đốc cũng sẽ dị nghị. Cho nên bắt đầu từ ngày mai, cháu hãy lấy thân phận trợ lý đặc biệt của Tổng Giám Đốc để vào công ty, cháu đi theo bên cạnh Tần Khoa mà học tập cho tốt, các hạng mục nghiệp vụ của tập đoàn cháu đều có quyền hỏi đến.”

Thu Từ Hàn dừng chân lại một chút, khi nghe được câu trả lời khẳng định của Thu Từ Thiện, cậu lại tiếp tục chậm rãi đi lên lầu.

“Là ai ra chủ ý này cho mẹ vậy?” Vừa vừa tiến vào phòng, Thu Từ Thiện liền đánh đòn phủ đầu hỏi.

Thang Kiều không hiểu hỏi lại: “Cái gì mà ai ra chủ ý cho mẹ?”

“Từ trước đến giờ mẹ không hề để ý chuyện của công ty, đối với chuyện kinh doanh cũng không có hứng thú, nhưng lại có thể xuất ra một phần tư liệu như vậy, mẹ đừng nói với con, mẹ đột nhiên được đã thông hai mạch nhâm đốc, nháy mắt biến thành nữ siêu nhân để báo thù?”

Thu Từ Thiện tận lực để cho lời nói của mình trở nên có chút khách khí, dù sao người đối diện vẫn là mẹ mình, hơn nữa cô làm như vậy cũng là vì bọn họ. Nhưng cô vẫn không nhịn được muốn nổi giận, tối hôm qua trong bữa tối, cô chỉ nghĩ rằng Thang Kiều là vì suy nghĩ cẩn thận nên mới bùng nổ.

Nhưng hôm nay cô đã rõ ràng, thì ra sau lưng Thang Kiều còn cất giấu một vị cao nhân. Bằng không lấy kiểu bà chủ gia đình không quan tâm chuyện công ty như Thang Kiều, làm sao có thể nghĩ đến lợi dụng việc Thu Từ Toàn bán tài sản công ty để khiến ông ta vấp ngã.

Dù trên mặt Thang Kiều cất lực bảo trì bình tĩnh, nhưng ánh mắt kinh hoàng đã bán đứng bà, nhưng bà vẫn còn thể thốt phủ nhận: “Không ai dạy mẹ cả, là tự mẹ đã suy nghĩ cẩn thận. Mẹ biết ông nội con khẳng định sẽ không dễ dàng xử trí bỏ con, cho nên mẹ đã nghĩ tìm ra sai lầm của ông ta, để ông nội con không thể không xử phạt ông ta.”

“Vậy sau khi xử phạt xong thì sao, mẹ định uy hiếp ông nội cái gì?” Thu Từ Thiện lúc này đã muốn bị tức đến bật cười.

Thang Kiều không chút do dự nói: “Đương nhiên là muốn ông nội con đem cổ phần dưới danh nghĩa bố con thu hồi lại, phân chia cho hai chị em các con.”

“Chỉ như vậy?” Thu Từ Thiện ôm cánh tay, sắc mặt không đổi.

Thang Kiều hiển nhiên không hài lòng với thái độ và lời nói của Thu Từ Thiện với mình, huống chi bà còn đang để ý quyết định vừa rồi của ông cụ. Cho nên cũng không muốn nói tiếp, lần này bà xem như ăn trộm gà không thành còn mất thêm nắm thóc.

Thu Từ Thiện thấy mẹ mình không muốn nói, biết bà còn đang để bụng chuyện vừa rồi. Vì vậy cô cũng không nói chuyện với Thang Kiều nữa, cô cất giọng có phần mệt mỏi nói: “Mẹ, nếu mẹ thật sự không muốn nói con biết là ai chỉ cho mẹ, con cũng không ép mẹ. Nhưng con chỉ muốn mẹ hiểu được một chuyện, mặc kệ con làm cái gì, đều là vì bảo hộ mẹ và Từ Hàn.”

“Trong cái nhà này, mẹ có thể cùng bố âm ỷ, cùng ông ấy tranh đua, nhưng mà mẹ làm vì Thu Từ Hàn cũng tốt, vì con cũng được, nhưng xin mẹ đừng nghe theo lời người ta mà đi uy hiếp ông nội. Dù sao ông nội cũng không phải chỉ có hai đứa cháu nội là tụi con.”

Thang Kiều có chút không dám xác định hỏi: “Chẳng lẽ ông nội con thật đúng có thể giao Trung Vực lại cho đứa con gái riêng kia sao?”

“Vi sao không thể, thời đại bây giờ cũng không phải là cổ đại chỉ chú ý cháu ruột con trai trưởng gì đó. Về sau chỉ cần Hà Minh Châu để chồng ở rể, sửa họ đưa con thành họ Thu, sao ông nội có thể tàn nhẫn không nhận được.”

Cuối cùng, Thu Từ Thiện cũng không có nói hết. Có một số người khi lâm vào bế tắc, lời nói của người ngoài với họ cũng không có hiệu quả nhiều. Nhưng cũng may Thang Kiều tính tình mềm mại, người cũng không tính là lỗ mãng, bị Thu Từ Thiện nửa hù dọa như vậy thật sự cũng rất sợ hãi rồi.

Thu Từ Thiện cũng sầu lo vạn phần, hiện tại xem ra cũng không chỉ có mình Hà Minh Châu đối với Trung Vực như hồ rình mồi. Liên ngay cả cô vẫn nghĩ người không để người ta bớt lo là Thang Kiều, ở bên cạnh bà lại cũng có người giựt giây bà đối nghịch với ông nội.

Cô biết người kia nhất định sẽ không đơn giản là muốn cho Thang Kiều đối nghịch với ông cụ, chỉ sợ mục đích ban đầu của người này là muốn mượn tay Thang Kiều trừ bỏ vị Chủ tịch Thu Vi Toàn.

Xem ra trong mắt người khác, con nhóc như cô dễ đối phó hơn Thu Vi Toàn nhiều.

Nhưng Thu Từ Thiện một chút cũng không sợ hãi, bởi vì cô thật sự muốn nhìn xem, công ty này rốt cuộc ẩn giấu bao nhiêu con sài lang hổ báo.

--- -----

Trong công ty Trung Vực tọa lạc trong khu sầm uất của Vân đồ phồn hoa, hôm nay cao thấp toàn công ty đều có điểm không bình tĩnh.

Ngay lúc họ bước vào công ty, bọn họ liền thu được hai thông báo. Thông báo thứ nhất là về Chủ tịch Thu Vi Toàn, bởi vì nguyên nhân thân thể không tốt nên ông ta cần tĩnh dưỡng một đoạn thời gian, toàn bộ nghiệp vụ của công ty đều do Tổng Giám Đốc Tàn Khoa toàn quyền xử lý.

Kỳ thực trong Trung Vực, chủ tịch chỉ nắm giữ danh hào, người chân chính ra quyết sách vẫn là Tổng Giám Đốc Tàn Khoa. Vì vậy Thu Vi Toàn tình dường đối với hoạt động công ty cũng không ảnh hưởng lớn.

Dù mức độ ảnh hưởng cũng không tính là lớn, tin tức đột ngột như vậy vẫn khiến cho trong lòng mọi người có ngờ vực vô căn cứ. Vì thứ 6 tuần trước, còn có không ít người gặp qua Thu Vi Toàn, lúc ấy cũng không thấy thân thể ông ta có bất luận cái gì không khỏe.

Khi mọi mở thông báo thứ hai, trong lòng quả thực chính là năm con ngựa phi nước đại. Đây là một lệnh điều động nhân sự mới của công ty, ngay trong ngày hôm đó, Thu Từ Thiện được bổ nhiệm vào vị trí trợ lý đặc biệt của Tổng Giám Đốc Tàn Khoa.

Trên lý thuyết thì chẳng qua chỉ là trợ lý đặc biệt của Tổng giám đốc, đầu đến mức phải phát thông báo đến toàn công ty như vậy, nhưng mấu chốt ở chỗ vị tân nhậm này lại chính là con gái của Chủ tịch đang đi điều dưỡng.

Tổng giám đốc có phòng thư kí, bên trong đó đã muốn sôi trào.

“Các cô nói việc Chủ tịch Thu tĩnh dưỡng có thể có liên quan đến chuyện đánh nhau bữa đó không? Các cô có ai nghe được tiếng gió gì không?” Thư kí trưởng Nghiêm Phái, thừa dịp chủ nhiệm không có ở đây, liền nhanh chóng vụng trộm xoay xoay ghế dựa, hướng người bên cạnh dò hỏi.

Vốn là trợ lý Tổng giám đốc- Vivian cầm lấy văn kiện trên bàn, nghiêng đầu hạ giọng nói: “Việc này quá mức đột nhiên, trước đó tôi chả nghe được gì cả. Hơn nữa, vị Đại tiểu thư này là trợ lý đặc biệt của Tổng giám đốc, vậy một trợ lý như tôi phải làm sao bây giờ?”

Nhân viên trong phòng này cũng bố trí đơn giản, có một người chủ nhiệm, một trợ lý Tổng giám đốc, còn lại ba thư ký. Ngoài chủ nhiệm là nam ra, còn lại mọi người đều là phụ nữ.

Hai cô thư kí khác thấy bên này các cô nhiều chuyện cũng lập tức xúm lại, có một người trong đó bĩu môi nói: “Lúc trước tôi đã từng gặp qua vị Thu tiểu thư kia, cô ấy ở phòng hậu cần, người này có chút lạnh nhạt, khá giống với mấy cô nàng nhà giàu khác, mắt nhìn lên trời ấy.”

“Cô nói xem, bên kia Chủ tịch vừa đi tĩnh dưỡng, bên này Thu tiểu thư lập tức được bổ nhiệm, chẳng lẽ trong đó không có mối liên hệ sao?” Một người vẫn không lên tiếng, vừa lên tiếng liền khiến cho mọi người giật mình.

Vivian đem chồng văn kiện ôm trước ngực mình, có chút kinh sợ nói: “Ý cô là Thu tiểu thư đẩy bổ ruột của mình xuống sao?”

“Không có khả năng đó, vị Thu tiểu thư này mới bao nhiêu chứ, hình như năm nay mới mười tám tuổi, ngay cả đại học còn chưa có học lên tới đâu, sẽ không tà môn như vậy chứ?” Lúc Nghiêm Phái nói ra lời này, sắc mặt vài người chung quanh càng thêm khó coi.

Chỉ thấy Vivian xa xôi nói: “Là như vậy nên mới càng đáng sợ đó, mới mười tám tuổi đã tâm địa ngoan độc như vậy rồi, xem ra vị Thu tiểu thư này thật sự không phải dễ chọc.”

“Mấy người các cô đang làm cái gì vậy hả?”

Những lời này vừa ra, mấy người phụ nữ đang vây cùng một chỗ lập tức sợ tới mức quay đầu, trong đó có người thậm chí kêu một tiếng đầy sợ hãi. Lúc trông thấy người nói là chủ nhiệm Chương Lỗi, mấy người đều hồn hển thở ra một hơi lớn.

Nghiêm Phái có chút trách cứ nhìn anh ta, nhuyền giọng nói: “Chủ nhiệm, anh sắp hù chết người rồi đó.”

Chương Lỗi không hề bất ngờ khi nhìn mấy người phụ nữ tùm lại tám chuyện, muốn nói điểm duy nhất không tốt của nữ nhân viên văn phòng chính là vô cùng nhiều chuyện. Huống chi, bọn họ còn làm việc trong công ty giải trí. Nghề sĩ trong công ty nhiều như vậy, cơ bản mỗi ngày đều có thể cung cấp tin tức tươi mới cho đám phụ nữ này thảo luận.

Chương Lỗi lấy tay vổ vổ văn kiện đang cầm lên bàn nói: “Đừng có tụ tập lại một chỗ nữa, nếu để cho Tổng giám đốc trông thấy, coi các cô còn dễ chịu không.”

Tuy rằng Chương Lỗi nói như vậy, nhưng xưa nay anh ta làm người luôn hiền lành lại sẵn sốc, cho nên các cô gái cũng không coi anh ta như cấp trên. Lúc này Nghiêm Phái có quan hệ tốt với anh ta dưới ánh mắt ám chỉ của mọi người, đánh bạo hỏi: “Lão đại, vị trợ lý đặc biệt kia sẽ đến đây sao?”

“Đến đây,” Chương Lỗi không hề thừa nước đục thả câu, chỉ đơn giản thốt ra.

Lúc này trong mắt mấy cô gái quả thực là lửa bát quái thiêu đốt hùng hực, hận không thể nhào lên làm cho Chương Lỗi nói rõ ràng ra. Chương Lỗi còn nói thêm: “Tôi khuyên các cô vẫn đừng nên nhiều chuyện nữa, Tổng giám đốc sẽ mời dự hội nghị lãnh đạo cấp cao thường kì. Vivian, Nghiêm Phái, hai người các cô đi chuẩn bị phòng hội nghị, mặt khác hai vị mỹ nữ kia, mời các cô chuẩn bị tốt tư liệu cần dùng.”

“Không thể nào, thực khủng bố như vậy sao,” Nghiêm Phái lớn gan vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi tiếp.

Ai ngờ Chương Lỗi lại bày ra một bộ dáng không muốn nói chuyện nhiều, mọi người thấy anh ta như vậy, dự cảm không rõ trong lòng càng sâu.

Bạn đang đọc truyện *Đã Đảo, Bạch Liên Hoa!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34

Sau khi các lãnh đạo cấp cao của công ty đều có mặt trong phòng hội nghị, họ liền chú ý tới cô gái ngồi ở phía sau tổng giám đốc Tần Khoa.

Cô mặc một bộ váy liền thân, toàn thân không có một trang sức dư thừa nào, nhưng vì bộ váy được chọn cắt ôm vừa vặn, lại thuần túy thể hiện được đường cong đẹp nhất của cô. Có người đi qua chỗ cô để đến chỗ ngồi, trông thấy sau lưng cô thiết kế khoét xuống một chút, thật sự là một chi tiết đơn giản lại dụ hoặc.

Phần lớn các bộ phận nghiệp vụ trong tập đoàn Trung Vực đều có liên quan đến showbiz, nên công ty cũng không thống nhất cách ăn mặc của nhân viên, ngược lại còn cổ vũ nhân viên lựa chọn trang phục ưa thích. Nên trong công ty dù là một nhân viên văn phòng bình thường cũng có thể mặc một bộ trang phục hết sức phóng khoáng thời thượng.

Tại tổng công ty có sáu bộ phận lớn, tuy chỉ là một bộ phận bên trong công ty, nhưng đều được đăng kí kinh doanh qua Sở Công Thương, coi như là công ty con thuộc tập đoàn. Vì tòa nhà này chính là tài sản của tập đoàn nên các bộ phận đều được thiết lập cùng một chỗ.

Mọi người ngoài mặt không sợ hãi, nhưng sau khi nhìn thấy vị Thu tiểu thư này thì trong lòng khơi dậy không ít cuộn sóng. Vẫn thế giới này phần lớn là không công bằng, nhưng đại bộ phận Giám đốc ở trong này đều dựa vào thực lực của chính mình từng bước đi đến bây giờ. Nay thấy một con nhóc như vậy lại có thể ngồi cùng bọn họ trong một căn phòng hội nghị, muốn nói trong lòng không có xúc động đó thật sự là không có khả năng.

Thu Từ Thiện nhìn quanh một lượt các lãnh đạo cấp cao đang ngồi, tỉ lệ nam nữ coi như bằng nhau. Đợi tất cả mọi người đến đông đủ, Tần Khoa liền mở miệng nói: "Nói vậy mọi người cũng trông thấy thông cáo hôm nay của công ty, Chủ tịch Thu bởi vì lí do sức khỏe nên tạm thời nghỉ ngơi một thời gian. Vì chuyện này, tôi cảm thấy vô cùng khổ sở, nhưng tôi hy vọng mọi người trong khoảng thời gian Chủ tịch tĩnh dưỡng vẫn tiếp tục cố gắng, hi vọng các vị không lo lắng công tác của mình. Đương nhiên tôi cũng tin tưởng, các vị đồng nghiệp nhất quán nghiêm khắc với việc kiểm chế bản thân và giao tranh tinh thần."

Anh ta tạm dừng một chút, lại tiếp tục nói: "Từ hôm nay trở đi, Cô Thu Từ Thiện sẽ đảm nhiệm vị trí trợ lý đặc biệt của tôi, chúng ta hãy nhiệt liệt vỗ tay hoan nghênh cho cô Thu Từ Thiện."

Nếu là một trợ lý tầm thường, đừng nói là tuyên bố trong một hội nghị cấp cao, dù là nhóm lãnh đạo cấp cao đi đường tình cờ gặp phải cũng không buồn nâng mí mắt nhìn đến một tiểu trợ lý nho nhỏ. Nhưng tất cả mọi người biết, vị Thu tiểu thư này cũng không phải là một tiểu trợ lý bình thường.

Bởi vì việc Thu Từ Thiện tĩnh dưỡng rất đột nhiên, mà thời cơ Thu Từ Thiện tiến vào công ty lại quá mức trùng hợp, giống loại người như Vivian cho rằng việc Thu Từ Thiện tĩnh dưỡng có liên quan đến Thu Từ Thiện, cũng không chỉ có chỗ phòng thư ký nghỉ vậy. Càng đừng nói tới các lãnh đạo cấp cao, người nào không phải từ gió tanh mưa máu lục đục với nhau một đường hợp lại đi lên. Bọn họ càng thêm sẽ không đơn thuần nghĩ đến hai sự kiện này không có vấn đề gì.

Trong phòng họp vẫn vỗ tay coi như nhiệt liệt, Thu Từ Thiện cũng chỉ mỉm cười ngẩng đầu, một bộ dáng trầm ổn hờ hững. Vốn là vì cô hiểu biết về những người này cũng không nhiều, trông thấy bộ dáng bình thản không sợ hãi này của cô, lại khiến ấn tượng của những người này đối với cô thay đổi không ít.

Tuổi của Thu tiểu thư này ở công ty cũng không xem như là bí mật, một cô bé chỉ mới mười tám tuổi, mà ở cái nơi toàn sài lang hồ báo như thế này biểu hiện được thần nhiên như vậy cũng không dễ dàng.

Hội nghị cấp cao thường kỳ chính là các Tổng giám bộ ngành báo cáo trước Tổng giám đốc hoạt động kinh doanh của bộ phận mình, cũng đem các việc mà mình không thể xử lý được báo cáo với Tổng giám đốc.

Tại tập đoàn có sáu bộ ngành lớn, bộ chế tác điện ảnh truyền hình là bộ phận chuyên môn phụ trách chế tác phim truyền hình, điện ảnh cùng với các tiết mục giải trí, cũng là ngành lớn nhất kiếm được tiền nhiều nhất của tập đoàn; bộ phận đĩa nhạc ý nghĩa như tên chính là phụ trách phát hành đĩa nhạc của ca sĩ công ty.

Bộ phận xuất bản tin tức là bộ phận gốc rễ của Trung Vực trong thương giới, Trung Vực có hai nhà xuất bản và bốn tòa soạn báo đều nằm dưới bộ ngành xuất bản tin tức, có điều các công ty này đều là công ty độc lập thành lập ở bên ngoài; bộ phận quan hệ xã hội phụ trách các nghệ sĩ dưới cờ của công ty, đương nhiên một vài Đạo diễn lớn cũng có thực lực dưới cờ công ty cũng do bọn họ phụ trách; bộ còn lại là bộ phận phát hành phụ trách chế tác điện ảnh ở trong cả nước thậm chí là ở nước ngoài, mà tiến công vào thị trường điện ảnh Đông Nam á và Âu Mỹ cũng do bộ phận này phụ trách.

Còn bộ phận hành chính phụ trách sự vụ hằng ngày của tổng công ty, đây tuy là bộ phận duy nhất không mang lại lợi nhuận cho công ty, nhưng tầm quan trọng của bộ phận này cũng không thua các ngành khác. Vì các vấn đề xét duyệt tài chính, một loạt sự tình điều động nhân sự đều do ngành này phụ trách. Lúc trước Thu Tử Thiện làm việc ở phòng hậu cần cũng thuộc bộ phận hành chính.

Do lúc trước thời gian Thu Tử Thiện làm việc ở công ty có vẻ ngắn, lại ở một phòng ban không trọng yếu giống như phòng hậu cần, cho nên sáu vị tổng giám và các lãnh đạo cấp cao khác về cơ bản đều chưa gặp qua cô.

Duy nhất một người có vẻ quen thuộc sợ chi có Tổng giám bộ phận quan hệ xã hội Hạ Bá Hiến, nên cô cẩn thận chuyển động tầm mắt nhất nhất đánh giá các lãnh đạo cấp cao đang ngồi đây.

Những người đảm nhiệm chức vụ Tổng giám của Trung Vực, trong showbiz cũng được xem là người cử trọng nhược khinh (nâng vật nặng như nâng vật nhẹ). Một người bất kì trong đó chỉ sợ đều có năng lực khiến cho mọi người kinh thiên. Thu Tử Thiện biết chính mình tại công ty căn cơ quá nhỏ bé, kỹ thực nói như vậy là có điểm đánh giá cao cô, vì nói cho đúng thì ở công ty này hẳn là hoàn toàn không có căn cơ.

Hơn nữa cô còn là lính nhảy dù (ý nói đi cửa sau), có thể nghĩ được cảnh ngộ cô ở công ty sẽ có nhiều khó khăn.

Lúc này Tổng giám phát hành Tony Hà đang nói chuyện, nói đến vị Tony Hà này thì coi như đây là một người đặc biệt, phạm là ngành sản xuất điện ảnh thì mọi người biết việc phát hành đối với bộ điện ảnh có bao nhiêu trọng yếu. Mà ở trong tay vị Tony, Trung Vực có thể nói là công ty ít thâm hụt ngân sách nhất trong toàn nghiệp giới điện ảnh.

Nghệp giới đồn rằng, một bộ phim chỉ cần anh có một điểm sáng, Tony Hà liền dám biến anh thành vàng. Càng truyền kỳ là trong tầng lớp lãnh đạo của Trung Vực, Tony Hà là người duy nhất chỉ mới tốt nghiệp trung học, hơn nữa trước khi Hạ Bá Hiến tiến vào công ty, anh ta cũng là Tổng giám trẻ tuổi nhất của công ty. Hạ Bá Hiến chính là sinh viên tốt nghiệp từ trường đại học Columbia.

Cái gì gọi là năng lực, đây chính là năng lực; cái gì gọi là truyền kỳ, đây chính là truyền kỳ. Lúc Thu Tử Thiện nhìn qua sơ yếu lý lịch của vị Tony Hà, cũng không khỏi cảm khái thế giới này luôn xuất hiện lớp lớp những người trâu bò.

Lúc này Tony Hà về mặt kiêu căng nhìn thoáng qua Thu Tử Thiện, xong tiếp tục nói với Tổng giám đốc Tần Khoa: "Tổng giám đốc, công ty vừa ra mắt bộ phim điện ảnh 《 Một đêm thành danh 》, tôi phát hiện tại các rạp chiếu phim lớn bọn họ sắp xếp lịch chiếu của chúng ta không lý tưởng, cao nhất là rạp chiếu phim quốc tế 21%, thấp nhất còn lại là Hoàn Á chỉ có 13%, Các nơi khác đều an bài chiếu vào buổi sáng và buổi chiều không mấy khách xem "

Tần Khoa nghe xong cũng có chút đau đầu, kỳ thực bộ phim 《 Một đêm thành danh 》 này bọn họ cũng không xem trọng, nhưng Chủ tịch Thu Vĩ Toàn lại chủ trì định ra hạng mục này. Chuyện xưa rất quen thuộc chính là kể về một cô gái nhỏ bước vào con đường diễn xuất, sau khi tiến vào lại khát vọng một đêm thành danh. Trong quá trình này, cô đã trải qua dự hoặc thiếu chút nữa nhận quy tắc ngầm, nhưng cuối cùng cô gái vẫn giữ vững nội tâm của chính mình.

Có điều chuyện xưa này lại có tình tiết rất cầu huyết, người đầu tiên cô gái nhận thức khi tiến thân vào showbiz cũng chính là bạn trai của cô, mặt ngoài là một thanh niên nghèo túng, nhưng trên thực tế anh ta cũng là Tổng giám đốc của một công ty giải trí, đơn giản là chán ghét cuộc sống của mình liền muốn thể nghiệm một cuộc sống khác.

Đương nhiên kết cục chính là vẫy một xe cầu huyết, cô gái nhận được một bộ phim thật sự khiến cho cô một đêm thành danh, nhưng cô lại không bỏ xuống được bạn trai của mình, chính là vị phú nhị đại giả dạng nghèo túng kia, thậm chí vì anh ta mà nghĩ muốn buông tha cho hết thấy. Nhưng nam chủ lại đột nhiên xuất hiện tại lễ trao giải, cũng trước mặt toàn thể giới hướng cô cầu hôn thành công.

Kịch bản này không tính là kịch bản lớn, thậm chí kinh phí đầu tư không vượt qua ba trăm ngàn. Nhưng cũng may vai nam chủ là diễn viên Đỗ Minh Túc gần đây rất nổi tiếng trong mảng truyền hình, đại khái cũng do kịch bản này không được tuyên truyền nhiều lắm.

Nhưng mọi người đều biết, điện ảnh và truyền hình là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau, rất nhiều người rất nổi tiếng ở mảng phim truyền hình, nhưng khi chân chính đến với điện ảnh chỉ có thể phối hợp diễn từ đầu. Phạm là có thể ngay từ đầu đã đảm nhận vai nam nữ chính, có người nào phía sau không có một núi lớn để dựa vào đâu.

Mà tuổi của Đỗ Minh Túc cũng không ít nữa, trên dưới ba mươi tuổi rồi, tuy rằng diễn không ít phim truyền hình nổi tiếng, nhưng đảm nhận vài nam chính

trong một bộ phim điện ảnh vẫn là lần đầu tiên.

Cũng khó trách các rạp chiếu phim lớn không xem trọng kịch bản này, dù sao nữ chính chỉ là một người mới không có nhiều danh khí cùng kinh nghiệm, nam chính lại mới nổi lên từ phim truyền hình, hơn nữa một bộ phim điện ảnh được đầu tư ít như vậy thì trong cái thời điện ảnh được đầu tư khủng như ngày nay, rất dễ bị rơi xuống.

Tần Khoa nhìn Tony Hà nói: "Tôi biết phần lớn các rạp đối với kịch bản này cũng không tin tưởng lớn lắm, nhưng tôi tin rằng trong tay anh không có bộ phim nào mà không phát hành được."

Tuy rằng nói như vậy, nhưng bản thân Tần Khoa đối với kịch bản này cũng không xem trọng lắm. Dù sao đây cũng chỉ là một bộ phim điện ảnh nhỏ, trong phim còn lồng vào quảng cáo, hơn nữa nữ nhân vật chính là người đầu tư tiền cử, cho nên công ty cũng không đến mức thâm hụt tiền.

Nhưng ai biết Tony Hà lại tựa hồ nhìn chăm chăm vào chuyện này không tha, anh ta nhàn nhã tựa lưng vào ghế ngồi, đôi mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm. Thu Từ Thiện nói: "Tuy bộ phim này không được trông cậy nhiều, nhưng suất dự chiếu ở Hoàn Á thật sự rất thấp. Tôi cảm thấy bên Hoàn Á chúng ta còn có không gian để tranh thủ."

"Trợ lý Thu tuy rằng là người mới trong công ty, nhưng tôi nghĩ có thể ngồi trên vị trí trợ lý Tổng giám đốc này thì tất nhiên có chỗ hơn người. Không bằng Tổng giám đốc ngài giao lại chuyện đàm phán với bên Hoàn Á cho trợ lý Thu, được không?"

Lời này của Tony Hà giống như khơi dậy ngàn tầng sóng trong phòng họp, dù ngoài mặt mọi người đều coi như bình tĩnh, nhưng ánh mắt đều bắt đầu trở nên không thích hợp, có kinh ngạc, có xem nào nhiệt, cũng có thờ ơ xem như không liên quan mình.

Thu Từ Thiện vẫn nắm bắt cây bút trong tay, có điểm kinh ngạc nhìn Tony mang theo vài phần khiêu khích. Cô tự nhận trước đó không có gặp qua vị Tổng giám này, càng miễn bàn đến chuyện đắc tội với anh ta.

Hiện tại anh ta đang ra oai phủ đầu với cô sao?

Tổng giám đốc Tần Khoa tự nhiên đem biểu tình của mọi người đều thu vào đáy mắt, hần đương nhiên sẽ không trách cứ Tony Hà, dù sao so với một lính nhảy dù như Thu Từ Thiện, vị trí của Tony Hà tại công ty trọng yếu hơn nhiều.

Huống chi, đáy lòng Tần Khoa cũng có vài phần tư tâm. Thu Vi Toàn làm Chủ tịch hần hoàn toàn không có ý kiến, không nói chuyện ông ta làm Chủ tịch tư chất như thế nào, nhưng dù sao Thu Vi Toàn đều có tư cách và sự từng trải.

Nhưng hôm nay ông cụ Thu lại đề cho một con nhóc còn hơi sữa đảm đương chức vị trợ lý của hần, đây là muốn lấy lại quyền lực hay là giám thị hần? Bất luận là loại nào đều làm cho Tần Khoa cảm thấy vô cùng không thoải mái.

Nhưng hần cũng sẽ không bởi vì này chút việc nhỏ liền rời khỏi Trung Vực, vì hần ở Trung Vực đã dốc sức làm hai mươi mấy năm mới ngồi vào vị trí này, hần dám khẳng định nhìn chung trong nghiệp giới đãi ngộ của anh ta cũng là thuộc loại tốt nhất.

Có điều cho Thu Từ Thiện vài cái ngáng chân nho nhỏ, thật ra lại khiến hần cảm thấy vui vẻ. Vì thế hần cũng không nói gì, chỉ cầm lấy li nước trên bàn lên uống một ngụm.

Thu Từ Thiện nhìn thoáng qua Tần Khoa đang nhàn nhã uống nước, biết lão hồ ly này chỉ sợ là mừng rỡ khi trông thấy có người khó xử cô. Có điều cô đã dám đảm đương làm lính nhảy dù, liền sớm đoán trước đến khẳng định sẽ có một màn này xuất hiện.

Chính là không nghĩ tới, đến nhanh như vậy.

Vì thế cô nhoen miệng cười, tự tin nhìn Tony Hà nói: "Trên phương diện phát hành thì Hà Tổng giám ngài là người có quyền, tôi ở trước mặt anh chẳng qua là múa rìu qua mắt thợ thôi. Nhưng mà anh đã tin nhiệm tôi như vậy, đồng ý cho người mới là tôi cơ hội này. Như vậy tôi nhất định toàn lực ứng phó, để anh không thất vọng."

Mọi người nghe ra Thu Từ Thiện nhấn mạnh hai chữ "Thất vọng". Mới ngày đầu tiên đã xuất hiện đối chọi gay gắt phản khích như vậy, mọi người lại cảm thấy vị Thu tiểu thư này đến công ty cũng không phải là chuyện xấu, tối thiểu về sau đại khái có thể thường xuyên trông thấy tiết mục phản khích như vậy.

Sau khi hội nghị kết thúc, Thu Từ Thiện cố ý bước sau mọi người vài bước. Cô cũng không muốn sau khi bị những người này vây xem cả tiếng đồng hồ, lại lần nữa bị vây xem như xem khi.

Nhưng có người lại có một dạng ý tưởng giống cô. Đợi sau khi tất cả mọi người rời đi, Hạ Bá Hiền đến gần Thu Từ Thiện, cười nói: "Hiện tại có phải tôi hần là nên chúc mừng cô thăng chức hay không?"

Thu Từ Thiện không nghĩ tới anh ta sẽ lưu lại, còn nhiệt tình nói chuyện với mình như vậy. Giúp mọi người làm điều tốt, đây là bài học đầu tiên của cô cần học tập, hiển nhiên vị Hạ tổng giám trước mặt này chính là người thí nghiệm đầu tiên của cô.

"Chức vị này nếu so sánh với anh thì tôi thật sự không tính là cái gì," Thu Từ Thiện khẽ mỉm cười nói.

Hạ Bá Hiền lại rất kinh ngạc với thái độ khách khí của cô, nhớ lần đầu tiên khi bọn họ gặp mặt, vị tiểu thư này không chút khách khí ra lệnh cho anh ta phanh phui ra ánh sáng chuyện tình cảm của một đôi nghệ sĩ trong công ty.

Có điều anh ta có thể đánh vỡ chức danh Tổng giám trẻ tuổi nhất của Tony Hà, tự nhiên cũng có chỗ hơn người. Làm Tổng giám quan hệ xã hội, công tác của anh ta có thể nói chính là giao tiếp với mọi người. Nhưng cùng nhiều người như vậy giao tiếp qua, lại không một ai nói anh ta một câu không tốt, thì đó chính là một loại bản sự.

"Cô không cần để ý thái độ của Tony, tuy anh ta làm người hơi kiêu ngạo, nhưng tôi nghĩ cô cũng từng tìm hiểu về anh ta, hẳn là biết anh ta có vốn liếng để kiêu ngạo. Anh ta xưa nay chỉ nhận thức người có có thực lực chuẩn, nếu cô có thể đàm phán được suất chiếu với Hoàn Á thành công, anh ta tuyệt đối sẽ công nhận cô."

Thu Từ Thiện thật sự rất kinh ngạc, cô và Hạ Bá Hiến cũng không quen thuộc. Nhưng anh ta nói lời này có thể xem như là lời tri kỉ. Nhưng anh ta nói như vậy đến tột cùng là vì cô vũ cô, hay là muốn châm ngòi quan hệ giữa cô và Tony Hà đây?

Về điểm này, Thu Từ Thiện không biết được rồi. Bởi vì sau khi hai người tới cửa thang máy, anh ta cũng chưa nói một câu hữu dụng nào nữa.

Thu Từ Thiện mỉm cười nhìn theo anh ta vào thang máy, sau khi cửa thang máy hoàn toàn khép lại, mặt liền nghiêm lại.

Chẳng qua chỉ là một hội nghị cấp cao, vậy mà lại lục đục với nhau, xem ra cô về sau tại công ty thật sự sẽ không tịch mịch.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Tiểu kịch trường:

Ngay tại sáng sớm ngày thứ Hai, thư ký giống như mọi ngày đem các tư liệu cần xử lý đưa đến bàn công tác của Lạc Ngan.

Mỗi một lần cô ra vào, Lạc Ngan đều nhìn cô một cách khác thường, một bộ dạng muốn nói lại thôi

Cuối cùng thư ký tiểu thư rất thiện lương sẵn sàng hỏi: "Tổng giám đốc, anh có chuyện muốn nói với tôi sao?"

Nhìn Lạc Ngan biểu tình trên mặt rối rắm, thư ký tiểu thư luôn luôn lòng yên tĩnh như nước, tâm đều nhịn không được bùm bùm nhảy.

Cô nâng kính trên mũi rồi ngượng ngùng nghĩ, mình cũng là mẹ của đứa nhỏ rồi, nếu Tổng giám đốc cùng mình thổ lộ, mình phải làm sao cự tuyệt đây?

Lạc Ngan nhìn cô thư ký mặt đỏ hồng, có chút khó xử hỏi: "Thư ký Diệp, cô cảm thấy tôi có già không?" (^^)

Nháy mắt trong lòng Thư ký rít gào qua một vạn thảo nê mã, một người đàn ông trẻ tuổi độc thân lại hỏi một người phụ nữ đã có con hơn ba mươi tuổi, tôi già không? Cậu đây là đang cười nhạo tôi già đúng không, cậu đây là đang nhắc nhở tôi già rồi sao?

Vì thế thư ký Diệp lại nâng gọng kính ở mũi lên, biểu tình đứng đắn nói: "Tổng giám đốc, nếu ngài muốn căng da, tôi có thể đề cử với ngài một thẩm mỹ viện chắc chắn lại rất an toàn."

Lạc Ngan:"..."

Bạn đang đọc truyện *Đảo Đảo, Bạch Liên Hoa!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Edit & beta: Ha Phuong

Trong văn phòng Tổng giám đốc, mọi người khó được lúc ngồi nghiêm chỉnh trên bàn làm việc của mình, vì vậy khi nghe một âm thanh nhẹ nhàng đẩy cửa truyền đến, tất cả mọi người không hẹn mà cùng vụng trộm ngẩng đầu lên.

Nhưng khi thấy người tới chính là người lãnh đạo trực tiếp Chương Lỗi của mình, tất cả mọi người không hẹn mà cùng phát ra âm thanh thờ dài thất vọng.

Chương Lỗi vô tội nhìn các cô, nhún vai nói: "Đừng đối xử với tôi như vậy chứ, cho dù là tôi thì các cô cũng không đến mức thất vọng thành như vậy đi."

Nghiêm Phái tức giận nói: "Lão đại, chúng tôi cũng đợi nửa ngày rồi, kết quả lại là anh."

Đúng lúc này, cửa văn phòng lại bị đẩy ra, một cái cô gái cao gầy thon dài xuất hiện trong mắt mọi người. Người đến quá mức đột nhiên, trong mắt Thu Từ Thiện nhìn thấy chính là các cô này có chút luống cuống.

Sau, cô liền cười cười, hỏi: "Tôi quấy rầy đến mọi người sao?"

Những người khác nữa là kinh ngạc nữa là kinh hách nhìn chăm chăm cô, nửa ngày đều không có ai mở miệng nói chuyện. Cuối cùng vẫn là Chương Lỗi phản ứng lại đầu tiên, anh ta vươn tay nhiệt tình nói: "Thu tiểu thư, hoan nghênh cô gia nhập văn phòng Tổng giám đốc."

Thu Từ Thiện thấy anh ta khách khí như vậy, lập tức vươn tay nhẹ bắt tay anh ta, hơi ngượng ngùng nói: "Kỳ thực anh không cần gọi tôi là Thu tiểu thư, cứ kêu Từ Thiện là được rồi."

Những người khác vẫn còn ở trong trạng thái du lịch vào cõi thần tiên, tuy rằng đại danh của vị Thu tiểu thư này các cô đều đã nghe qua, nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy Thu Từ Thiện. Nhìn thấy cô gái còn trẻ măng như vậy, khiến bọn họ khiếp sợ.

Chương Lỗi nghiêng người gõ gõ lên bàn làm việc của Nghiêm Phái: "Nghiêm Phái, tôi kêu cô sửa sang lại văn phòng, cô sắp xếp xong chưa?"

Chương Lỗi nhếch đuôi lông mày lên, trên mặt mang chút cảnh cáo, âm cuối nhắc nhở đem Nghiêm Phái đang trong trạng thái thất thần kéo ra.

Nghiêm Phái cuống quýt đứng lên, khi cô đứng dậy đẩy ghế dựa ra, lại không cẩn thận quơ tay vào tập văn kiện trên bàn, khiến chồng hồ sơ bị hất văng tán loạn.

Nghiêm Phái hấp tấp ngồi xổm xuống nhặt lên, những người khác thấy vậy cũng không đành lòng nhìn bộ dáng hốt hải của cô. Phải biết rằng Nghiêm Phái được xưng nữ siêu nhân văn phòng, nhưng biểu hiện của nữ siêu nhân hôm nay quá là...

Đợi sau khi Nghiêm Phái dẫn Chương Lỗi và Thu Từ Thiện vào xem văn phòng của cô, những người khác lập tức thở hắt hển một hơi.

Thu Từ Thiện từ đầu tới đuôi đều mỉm cười đứng mực, không có phần thân thiết hòa ái cũng không có biểu hiện ra một bộ dạng mắt cao hơn đầu. Nhưng người trong văn phòng vẫn là lần đầu tiên tiếp xúc với Đại tiểu thư này.

Các cô là người của văn phòng Tổng giám đốc, đã nhìn quen các cấp cao của công ty, nhưng các vị lãnh đạo này dù có cao ngạo một chút cũng sẽ không khó xử thứ kỷ bọn họ. Nhưng vị Thu tiểu thư này không giống vậy, ai biết lúc nào cô ấy sẽ đột nhiên mất hứng, sau đó đột nhiên trở mặt. Dù sao mấy cô nhóc như vậy thật sự khó nói lắm.

Đợi sau khi ba người đến gần văn phòng, Vivian hạ giọng nói với người bên cạnh: "Cô có trông thấy đôi giày cô ấy mang không? Là loại số lượng có hạn của Jimmy Choo (một thương hiệu thời trang nổi tiếng về túi xách, giày dép và phụ kiện được thành lập bởi Jimmy Choo và Tamara Mellon) năm nay, hình như ở trong nước còn chưa có nữ minh tinh nào mang đâu."

Người bên cạnh Susan nghiêm nhiên cũng là một người thông suốt, làm sao không phát hiện, cô ta bĩu môi nói: "Thật ra tôi cảm thấy bộ váy mà cô ấy mặc mới đã man hơn kia, cô có thể từ trên trang phục đó tìm ra được dấu vết của một nhãn hiệu nào không?"

Một thư ký khác vẫn cúi đầu không nói gì, nhưng lúc này lại bị hai người kia khơi dậy hứng thú, cũng hạ giọng hỏi: "Không phải cô vẫn tự xưng là người biết tuốt sao, thế mà cô không thể nhìn ra được bộ váy đó là thương hiệu nào à?"

"Khẳng định không phải là hàng may sẵn, tuy rằng hàng may sẵn cũng thiết kế váy rất tinh giản, nhưng bọn họ luôn chú trọng với phối phục sức, tôi cảm thấy cây váy này của cô ấy thật ra là cắt may thủ công."

Bên này ba người đang hăng say tám về quần áo và giày dép của Thu Từ Thiện, bên kia Nghiêm Phái đang đứng trong phòng, thấp thỏm nhìn Thu Từ Thiện đang đánh giá chung quanh văn phòng.

Tuy người trong phòng thư ký cũng ít nhưng lại chiếm nửa tầng lầu, cho nên chỗ trống trong văn phòng tất nhiên phải có. Nhưng trừ bỏ cấp bậc cao như Chương Lỗi có thể được dùng văn phòng độc lập, những người còn lại đều chỉ có thể công tác chung trong một văn phòng.

Phòng này cũng là do cô vội vàng sắp xếp lại, ngoại trừ cái tất yếu như bàn, ghế dựa, còn những đồ vật khác là do cô mới đưa đến.

Thu Từ Thiện nhìn chung quanh văn phòng, có thể nhìn ra được ở đây mới được sắp xếp vội vàng xong, bởi vì ngay cả bàn công tác cùng ghế dựa cũng không phải nguyên bộ, nói chi đến cái sofa được đặt ngay sát bức tường bên kia.

Cô quay đầu nghi hoặc nhìn Chương Lỗi, hỏi: "Chức nhiệm Chương, cấp bậc của tôi đủ để có một văn phòng độc lập sao?"

Chương Lỗi nghĩ nghĩ, vấn đề này thật sự khiến anh ta khó trả lời. Nếu nói dựa theo thân phận trợ lý tổng giám đốc mà nói, thì hiển nhiên cô cùng Vivian là một cấp bậc, chỉ có thể sử dụng chung một văn phòng.

Nhưng chức vụ trợ lý của cô lại có thêm chữ đặc biệt, cho nên Chương Lỗi thật sự không biết nói như thế nào cho phải.

Thu Từ Thiện lại tự mình cười khẽ ra tiếng trước, trêu ghẹo nói: "Nhưng như vậy cũng tốt, nếu tôi ngồi ở văn phòng chung, chỉ sợ mọi người khó mà làm việc."

Nghiêm Phái nghe xong da đầu ngứa ngáy, cảm giác cô đây là đang trêu ghẹo, nhưng rồi lại cảm thấy là châm chọc.

Cuối cùng Thu Từ Thiện quay đầu nhìn Nghiêm Phái nói: "Cảm ơn chị đã chuẩn bị văn phòng cho tôi. Chị không cần quá khẩn trương, tôi thật sự không ăn người đâu."

Nghiêm Phái tốt xấu coi như là lão làng, trong công việc cũng khôn khéo giỏi giang, nghe Thu Từ Thiện nói vậy liền nhin không được nở nụ cười.

"Hay là như vậy, hôm nay là ngày đầu tiên tôi đến phòng thư kí làm, không bằng giữa trưa mọi người liên hoan với nhau đi, thế nào?"

"Giữa trưa liên hoan?" Chương Lỗi khó hiểu hỏi, bình thường liên hoan đều là buổi tối, giờ nói giữa trưa thì tụ tập kiểu gì.

"Tôi là tính đi liên hoan buổi tối, nhưng phòng chừng mọi người đều ăn không vô. Không bằng giữa trưa kêu đồ ăn bên ngoài, vừa tiết kiệm thời gian vừa có thể cho tôi làm quen với mọi người. Tôi biết gần đây có một quán ăn Nhật, mùi vị cũng rất được, mọi người muốn ăn đồ ăn Nhật không?"

Cô vừa nói xong, hai người bên cạnh đương nhiên không có dị nghị gì.

Có điều lúc giữa trưa, khi mọi người thấy hộp đồ ăn đóng gói tinh xảo ngon miệng, thật sự có ai dị nghị gì cũng đều tan thành mây khói.

Ngày đầu tiên đi làm, trừ bỏ mọi đồng nghiệp ăn cơm, Thu Tử Thiện làm duy nhất một việc chính là tiếp cận hai trăm trang tư liệu, kiên quyết xem một lần cho hết.

Đây là tư liệu nội bộ công ty do Chương Lỗi đưa cho cô, từ lúc công ty mới thành lập đến hiện tại. Đặc biệt khi nhìn đến tên một số nghệ sĩ công ty kí hợp đồng, trừ bỏ một số ít đặc biệt nổi danh, phần lớn những người khác cô đều không biết.

Thật sự là không xem không biết, vừa thấy liền bị dọa nhảy dựng, nếu không phát hiện những nội dung này trong bộ văn kiện, cô còn tưởng rằng nghệ sĩ dưới trướng Trung Vực chỉ khoảng mười mấy người.

Tuy hai ngày trước, Thu Tử Thiện đều không có động tĩnh, nhưng bản thân cô cũng hiểu mặc dù Tony Hà không ra ký hạn cho cô, nhưng hội nghị cấp cao vào thứ Hai tuần chính là ký hạn cuối cùng. Đến lúc đó hần nhất định sẽ làm khó dễ cô trong hội nghị, nếu cô không tranh thủ đến làm cho mọi người vừa lòng thì, ha ha

Cô cũng không cần nghĩ đến kết cục của mình.

"Chú nhiệm Chương, anh có quen biết Kha Khải Tân của Hoàn Á không?" Thu Tử Thiện nhẹ nhàng cầm tách trà lên, màu trắng ngà từ chén chiết xạ ánh mặt trời từ cửa sổ chiếu vào, tinh tế nhẹ nhàng nhưng vẫn lộ ra thấu sắc, màu trắng bạc của tách trà lại làm nổi bật cánh tay như tuyết trắng của cô.

Chương Lỗi ngồi ở trên sofa, nhìn cô nhẹ nhàng dựa vào bàn làm việc. Anh ta có chút thất thần, cái kiểu tư thế vừa lười biếng vừa rụt rè này, thật sự không nên xuất phát từ một cô gái ít tuổi như vậy.

Mấy ngày nay tiếp xúc với cô, Thu Tử Thiện tiến thối hữu độ hoàn toàn làm cho mọi người trong phòng thư kí kinh ngạc. Cô không quá thân cận với mọi người, là kiểu xa cách khiến người khác có thể rõ ràng cảm giác được rất quen thuộc, làm họ không thể hiểu được đắn đo khoảng cách trong đó.

Những người khác thoát nhìn rất khó hiểu, nhưng việc này đối với Thu Tử Thiện mà nói cũng là việc rất nhỏ mà thôi. Cô ở Las Vegas làm công việc chia bài hai năm, tại sòng bạc dễ dàng học được chính là xem ánh mắt mọi người mà cư xử.

"Kha Khải Tân này tuy tuổi không lớn, nhưng đã là người phụ trách thực sự của rạp phim Hoàn Á. Người đảm nhiệm Tổng giám đốc của rạp phim Hoàn Á chính là Lạc Gia Đồng, nhưng vị Lạc Phó tổng này lại đem tinh lực đặt hết lên nghiệp vụ bất động sản của tập đoàn Hoàn Á rồi."

Thu Tử Thiện tự nhiên cảm thấy bản thân chẳng may mắn chút nào, lúc trước cô mới cự tuyệt Thái Tử gia của Hoàn Á, lúc này lại lau mặt đi cầu bọn họ mở rộng cánh cửa với bộ phim nhà mình.

Nghĩ như thế nào cô cũng cảm thấy không được tự nhiên.

Có điều nghĩ đến đây cô đột nhiên nhớ đến, từ sau hôm đó tách ra, Lạc Ngạn hình như cũng không có liên lạc với cô.

Đương nhiên không phải cô hy vọng anh liên lạc với cô, nhưng dù hai người không thể làm người yêu, cũng không đến nỗi cả đời không qua lại với nhau chứ.

Thu Tử Thiện vừa nghĩ vừa châm chọc cái tên keo kiệt lại không bền lòng nào đó, đâu biết Chương Lỗi kêu cô ba lần cô mới lấy lại tinh thần.

"Xin lỗi, anh vừa mới nói cái gì? Tôi không nghe thấy," Thu Tử Thiện ngượng ngùng cười cười.

Chương Lỗi lại không để ý, chỉ hơi xấu hổ nói: "Kha Khải Tân người này làm người cũng được, nhưng mà có chút..."

Thu Tử Thiện thấy bộ dáng hần muốn nói lại thôi, liền ra ý bảo hần tiếp tục nói.

"Háo sắc."

"Mỹ thực xứng mỹ nhân, xem ra đêm nay tôi nhất định sẽ không thất vọng mà về," bạc môi khẽ mở nói ra một câu ái muội không rõ, nhưng dù như vậy, người đàn ông đối diện cũng đủ để xưng được từ thoải mái phong lưu.

Chiếc áo sơ mi đen trên người hắn được ánh đèn sáng rọi vào, lộ ra chút ánh bạc, mà nếu so sánh với chiếc áo sơ mi tối màu này, khuôn mặt trắng nõn của hắn khiến người ta càng chú ý hơn. Mái tóc hơi dài được chải vuốt tỉ mỉ, trán có ít tóc mái rũ xuống che đi lông mi đen nhánh, mũi anh tuấn, đôi môi no đủ theo kiểu của đàn ông.

Được rồi, nếu bỏ qua ánh mắt lóe lên của hắn khi này, Thu Từ Thiện nguyện ý cho người đàn ông này 80 điểm. Có điều với một đôi mắt không an phận như vậy, trực tiếp cho hắn vào danh sách đen.

"Xem ra Kha tổng giám đốc nhà này nhà hàng này rất vừa lòng." Thu Từ Thiện khẽ nhếch môi, không chế độ cong khi mỉm cười chính xác mà hoàn mỹ.

"Đương nhiên, nhưng bây giờ Từ Thiện còn gọi tôi là Kha tổng giám đốc không khỏi rất xa lạ, cứ gọi là Khải Tân là được," giọng nói của Kha Khải Tân miễn cưỡng tính là thanh nhuận, nhưng không biết vì sao Thu Từ Thiện lại càng muốn nghe giọng nói hơi chút trầm thấp hơn.

Lúc này bọn họ đang ngồi ở một gian nhà hàng, chính giữa nhà hàng treo một chụp đèn tầng thủy tinh, ở dưới cuối cùng cái đèn là một viên thủy tinh buông xuống, trên đỉnh đầu bọn họ chính là phiên bản thu nhỏ của chùm đèn kia. Sàn nhà bằng đá cẩm thạch bóng loáng trong như gương, người dẫm trên mặt ngay cả ảnh ngược đều có thể thấy được rõ ràng.

Một chiếc đàn Piano màu trắng được đặt ngay trước đại sảnh, khi ánh đèn chiếu xạ xuống dưới, làm cho cả đại sảnh đều mang theo vài phần cao quý thanh lịch.

"Bây giờ thức ăn còn chưa mang lên, không bằng trước hết chúng ta nói chuyện về việc sắp xếp suất chiếu cho《 Một Đêm Thành Danh 》 nhé? Tôi cảm thấy sách lược của Hoàn Á đối với bộ phim này quá mức bảo thủ, tuy rằng bộ phim này giá cả cũng thấp, nhưng..."

Ai ngờ Kha Khải Tân đột nhiên vươn một bàn tay, đưa tay nhẹ nhàng đặt trên cánh môi của cô, miễn cưỡng nói: "Thiện Thiện, em không biết là ở loại địa phương này đàm phán công việc rất phá hư không khí sao?"

Thu Từ Thiện đột nhiên bị hành vi cột nhả của hắn làm khiếp sợ ngây dại. Đợi Kha Khải Tân thu hồi tay, cô mới phản ứng lại, gắt gao nhìn chăm chăm cái tay kia, hận không thể lập tức lấy đĩa ăn bên cạnh đập rớt cái tay vừa chạm vào môi của mình.

Này! Đồ! Tiện! Nhân!

Thu Từ Thiện dưới đáy lòng phát điên, trên mặt lại kiệt lực muốn bảo trì bình tĩnh, nhưng vẫn lộ dấu vết. Nếu lúc này cô có thể trông thấy sắc mặt mình, thì cô nhất định có thể trông thấy hai má hồng lên, là bị tức.

Ngay lúc Thu Từ Thiện suy nghĩ nên tiếp tục nhẫn nại, hay là lấy dao cắt đứt tay của hắn, chợt thấy sắc mặt Kha Khải Tân khẽ biến.

Cô quay đầu lại, liền thấy một người thân hình cao lớn đang đứng bên cạnh ghế của cô.

Áo sơ mi màu xám phẳng lì bao vây lấy dáng người cao lớn, đỉnh đầu tản ra ánh sáng rọi từ chùm đèn thủy tinh xuống khiến cho ánh đèn dường như âm ỉ, chỉ còn lại dung nhan tinh xảo lóa mắt kia, chiếu rọi trong đôi mắt Thu Từ Thiện.

Nếu nói khuôn mặt của Kha Khải Tân là tinh tế sau mới có anh tuấn, như vậy Lạc Ngan hoàn toàn là tinh xảo quý khí.

Hai người đang ngồi còn chưa mở miệng, Lạc Ngan đã tự động ngồi xuống.

Lạc Ngan tà tà dựa người vào ghế, cánh tay cũng nhẹ nhàng đặt lên thành ghế, tuy rằng anh không đưa tay khoác lên trên vai Thu Từ Thiện, nhưng tư thế này ngược lại càng phát ra vẻ ái muội không rõ.

Giọng điệu của anh cực chậm, ánh mắt lại trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn Kha Khải Tân: "Kha Tổng giám, thật có nhã hứng."

Kha Khải Tân không nghĩ tới Lạc Ngan lại có thể không ai mời mà tự ngồi xuống, hơn nữa sau khi nhìn thấy động tác của anh, sắc mặt càng cứng ngắt thêm.

"Lạc tổng, anh cũng tới đây ăn cơm à."

Quan hệ của Kha Khải Tân và Lạc Ngan cũng không được tốt lắm, trong tập đoàn thì Lạc Gia Đồng mới là người lãnh đạo trực tiếp của hắn, cho dù là đứng thành hàng thì hiển nhiên hắn cũng đứng bên Lạc Gia Đồng.

Ai ngờ lúc này Lạc Ngan lại đột nhiên quay đầu nhìn Thu Từ Thiện, bọn họ hai người ngồi cùng một hàng ghế, khoảng cách gần sát đến nỗi chỉ cần Thu Từ Thiện khẽ quay đầu liền có thể cảm giác được hô hấp của anh, vừa nhẹ vừa ấm.

"Đứng rồi, Thiện Thiện, sinh nhật của em vào ngày nào?"

Người đàn ông này lại bắt ngờ chuyển đề tài, khiến Thu Từ Thiện cảm thấy khó hiểu. Xoay như chóng chóng vậy.

Tuy Thu Từ Thiện cảm thấy khó hiểu, nhưng dưới ánh mắt của anh, vẫn ngoan ngoãn trả lời: "Là ngày 16/12 à."

"16/12 à," Lạc Ngan hơi hơi đề cao giọng lặp lại một lần, tiếp theo mặt mày cười khẽ nói: "Vậy là phải tới mùa đông năm nay em mới trưởng thành nhì."

Trưởng thành? Nghe hai chữ này, đồng tử của Kha Khải Tân hơi hơi co rút lại.

"Vậy đến lúc đó chú Kha đây cần phải đưa một phần đại lễ chúc mừng lễ trưởng thành của em rồi."

Tay cầm cốc nước Kha Khải Tân kịch liệt rung rung một chút

Bạn đang đọc truyện *Đảo Đảo, Bạch Liên Hoa!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36

Edit & beta: Ha Phuong

Thu Từ Thiện liều mạng chịu đựng, cố gắng để cho bản thân duy trì được biểu tình bình tĩnh, nhưng độ cong nơi khóe miệng vẫn không tự giác mà nâng lên.

Còn bên Kha Khải Tân lại càng không muốn nói đến, lúc hần mới gặp Thu Từ Thiện cũng nhận ra cô hình như còn quá trẻ. Có điều hần cũng không nghĩ nhiều, có thể đảm nhận một chức vụ như vậy trong công ty thì không thể nào là một người ở tuổi vị thành niên được.

Huống chi, dù Thu Từ Thiện không nói rõ thân phận của mình, nhưng có thể ở Trung Vực đảm nhiệm chức vị quan trọng như vậy, lại là họ Thu, không cần hỏi tự nhiên biết đó chính là người nhà họ Thu.

Kha Khải Tân liền vui vẻ tiếp nhận lời mời của cô, với lại chỉ cần khuôn mặt này của Thu Từ Thiện, Kha Khải Tân cũng sẽ vui vẻ cùng cô đi ăn cơm.

Kha Khải Tân chính là một hoa hoa công tử thời đại mới, mặt ngoài là bộ dạng ôn lương kính cẩn nghe theo, nhưng lại công tư lẫn lộn, thường xuyên lấy công để làm việc tư.

Vốn hần tính dùng chút thủ đoạn bắt lấy cô gái Thu Từ Thiện này, vì nếu so sánh với các cô gái xinh đẹp khác, cô lại hơn một phần về gia thế.

Nhưng ai ngờ Lạc Ngạn lại chen vào giữa chừng, hần xưa nay cùng Lạc Ngạn không tính là hòa hợp, mặt ngoài tuy không dám hiển lộ, nhưng lúc này trong lòng đối với người này vô cùng bất mãn.

Lạc Ngạn nhìn sắc mặt Kha Khải Tân dần dần xanh mét, biểu tình của anh càng trở nên sung sướng, anh cười như không cười nhìn Thu Từ Thiện: "Em có chuyện gì yêu cầu chú Kha làm sao? Em nói chuyện cho tốt, chú Kha của em nhất định sẽ không làm khó dễ em."

Kha Khải Tân nghe anh trái một câu chú Kha, phải một câu chú Kha, hần không thể phun một ngụm máu ra, hần luôn luôn tự xưng là thanh niên tài tử, nhưng giờ lại bị thăng cấp thành ông chú.

Thu Từ Thiện bĩu môi, muốn nói chuyện, nhưng chợt bắt gặp ánh mắt chớp động của Lạc Ngạn, lời đến bên miệng lại nuốt trở vào.

"Lạc tổng, chuyện của tôi và cô Thu đây hình như không cần phải báo cho anh biết chứ?" thần sắc trên mặt Kha Khải Tân hơi khó coi, Lạc Ngạn này có ý hàm xúc châm chọc quá mức thâm, dù tính tình hần có tốt cũng chịu không nổi, càng miễn bàn hần và Lạc Ngạn luôn không ưa nhau.

"Hừm, phải không?" Giọng nói của Lạc Ngạn vốn trầm thấp, lúc này hơi hạ thấp ra một âm điệu, nhưng lại mang theo nồng đậm trào phúng, cánh tay đang khoác trên ghế của anh khẽ nâng, đưa lên vén sợi tóc bên tai Thu Từ Thiện, nói: "Cô bé này tuổi còn nhỏ, luôn phân không rõ người tốt người xấu, tôi phải để ý."

"Còn chuyện của cô ấy," Lạc Ngạn dừng lại động tác, hơi nghiêng má nhìn cô: "Đương nhiên có liên quan đến tôi."

"Kha Tổng giám phải ở lại chỗ này ăn cơm đi, nhà hàng này tôi thường xuyên đến ăn, không bằng tôi đề cử đầu bếp chuyên môn cho anh nhé, được chứ?"

Đều đã nói đến mức này rồi, Kha Khải Tân còn không có mắt nhìn thì thật sự là uống phí bằng ấy năm lẫn lộn. Hần hậm hực nói: "Lạc tổng đã nói như vậy, tôi đây sẽ không quấy rầy hai người nữa."

Nghe hần nói như vậy, tâm tư chế giễu trong lòng Thu Từ Thiện liền lập tức tán đi, không khỏi có chút sốt ruột. Kha Khải Tân đi rồi, vậy ai sẽ đàm sắp xếp chuyện suất chiếu phim với cô đây.

Nghĩ vậy, cô không khỏi thầm oán thầm mắt nhìn liếc Lạc Ngạn một cái. Nhưng Lạc Ngạn chỉ nhẹ cầm tay cô, cánh tay nhẹ nhàng đặt ở trên đùi cô, âm thầm dùng sức ấn không cho cô đứng dậy.

Động tác Thu Từ Thiện trừng mắt vừa vặn bị Kha Khải Tân nhìn thấy, thành ra trong mắt hần là cô đang cùng Lạc Ngạn liếc mắt đưa tình.

Vì thế hắn không chút do dự đứng lên, lập tức rời khỏi chỗ ngồi.

Đội Kha Khai Tân đi xa, Lạc Ngạn nặng nề hừ mũi một tiếng, về chằm chọc trên mặt càng đậm hơn.

Thu Từ Thiện khẽ tức giận nói: "Anh làm người ta tức giận bỏ đi rồi, anh bảo tôi làm sao bây giờ?"

Lạc Ngạn nhìn cô một cái, một lát sau mới nhàn nhạt nói: "Sao hả, lý do thật à?"

"Người như thế nếu không có sự cầu đến hắn, anh nghĩ rằng tôi sẽ nguyện ý cùng hắn ngồi chung trên một mâm cơm sao? Tôi từ bé đến lớn đã gặp đủ loại người như thế, ý vào mình có chút tiền lại đẹp trai, rồi nghĩ bản thân thành tình thánh."

Động tác Kha Khai Tân lấy tay chạm vào môi của cô vừa rồi đã khiến Thu Từ Thiện ghê tởm muốn chết. Đến bây giờ da gà nổi lên vẫn chưa lặn xuống đâu, nếu Lạc Ngạn không đột nhiên xuất hiện, cô thực hoài nghi cuối cùng mình sẽ nhận không nổi mà lấy dao ăn phanh thây hắn ra.

Lạc Ngạn ung dung nhìn cô, thản nhiên nói: "Em có chuyện nhờ hắn, không bằng đi nhờ tôi này, dù sao chuyện nhờ vả của em nhất định có liên quan đến tập đoàn Hoàn Á."

Thu Từ Thiện lúc đầu đã nghĩ tới chuyện này, tuy nói huyện quan không bằng hiện quan, nhưng hiện tại hiện quan chạy rồi, cô chỉ tóm được vị trước mắt này thôi.

Lạc Ngạn nhìn tròn mắt xoay chuyển của cô, nhãn tình của cô thực ướt át, luôn làm cho người ta có một loại cảm giác mênh mông. Lúc này xoay chuyển linh động như vậy, lại thấy hơn chút hoạt bát cùng nghịch ngợm. Anh đương nhiên hiểu được nha đầu kia nhất định là có chuyện nhờ vả, liền ôm cánh tay chờ cô mở miệng.

"Anh Lạc Ngạn," Thu Từ Thiện áp a áp ứng hồi lâu mới nói mấy chữ này ra miệng, đối với một người phụ nữ tuổi tâm lý đã hai mươi mấy như cô mà nói, chuyện này thật làm khó cô quá.

Ai ngờ người trước mặt chỉ thản nhiên trả lời: "Là chú Lạc Ngạn, trước đây không phải em còn nói rằng chưa nghĩ đến việc kết giao với một ông chú sao?"

Thu Từ Thiện lập tức cắn môi, tức giận nhìn người nào đó. Cho tới bây giờ cô thật sự chưa thấy qua một người đàn ông nào thù dai như vậy đâu, chỉ là một câu mà thôi, chẳng lẽ anh ta thật sự phải nhớ cả đời hay sao hả?

Lúc này Thu Từ Thiện không nghĩ tới, người đàn ông này thật sự ghi nhớ câu này suốt cuộc đời.

Vốn là cô còn mang vẻ mặt tức giận, nhưng dưới ánh mắt của người nào đó, cô lập tức hạ mình làm thiếp: "Là tôi sai rồi, dù sao chưa từng có ai đối xử tốt với tôi giống như anh Lạc Ngạn vậy, thế nên trong khoảng thời gian ngắn tôi liền khấn trương ngay cả nói cũng không xong. Cho nên anh Lạc Ngạn, anh cứ coi như là tôi nhất thời nói lỡ đi."

Lạc Ngạn nhìn cô, thản sắc tự nhiên hỏi: "Cho nên ý của em là ngày đó em nói sai rồi."

"Đương nhiên, đương nhiên, ngày đó là tôi nhất thời nói lỡ, anh Lạc Ngạn đại nhân không chấp nhận sai lầm của tôi được không," nói xong Thu Từ Thiện liền phát hiện mình đối với mấy lời nói ghê tởm như vậy đã có thể hạ bút thành văn.

"Hừm, thì ra lời cự tuyệt của em hôm đó, đều là khẩu thị tâm phi."

Bùm bùm bùm, giống như có một quả bom nguyên tử nổ tung trong đầu Thu Từ Thiện, cô trừng mắt nhìn người đối diện, sau đó lại trừng mắt nhìn tiếp.

Lạc Ngạn nhìn cô nhếch miệng, thấy bộ dáng muốn nói lại thôi này của cô chỉ cảm thấy vô cùng buồn cười.

Ngay sau đó anh liền đến gần đôi môi của cô, dựa người lại gần cô, khuôn mặt tuần lẳng, ánh mắt ôn hòa, một bàn tay nhẹ nhàng ôm lấy cổ cô.

Bàn tay đàn ông dày rộng ấm áp dán lên cổ cô, vốn là nhiệt độ ấm áp, nhưng cử động chậm rãi lại trở nên cực nóng, giống như bàn ủi nóng bỏng chạm vào da thịt cô, khiến cô có một loại cảm giác muốn bỏ trốn ngay lập tức.

Anh không lập tức hành động, mà lại im lặng một lát, sau mới khẽ mở bạc môi, "Nhắm mắt".

Thu Từ Thiện giống như mê muội, sau khi cô nghe xong hai chữ này, thật sự nhu thuận nhắm hai mắt lại. Sau đó, khuôn mặt tuần mỹ giống như điều khắc chậm rãi tới gần, cuối cùng dừng lại trên đôi môi no đủ ướt át, thản nhiên hôn một cái.

"Cô bé ngốc, thích tôi thì cứ nói thẳng ra."

Lạc Ngạn đưa tay nhẹ vuốt ve đôi lông mày của cô, theo đôi mày tinh tế sạch sẽ vuốt đến chéch mũi thon.

Đội chút, sao lại biến thành cô thích anh?

Không phải anh thổ lộ trước sao? Sau đó cô cự tuyệt, sao hiện tại nghe ra có vẻ cô tỏ tình nhưng không thành vậy? Trong cái cạm bẫy ôn nhu này

người một hồi lâu, Thu Tử Thiện mới hoàn toàn lấy lại tinh thần.

"Anh có thể ngồi qua bên đối diện không, ngồi như vậy chật lắm," Thu Tử Thiện bắt đầu nhìn người ngồi bên cạnh mình, chen chúc chung trên một cái ghế sofa.

Trong mắt Lạc Ngan mang theo ý cười thân thiện, còn nhướn mi làm bộ kinh ngạc nói: "Em cảm thấy không tiện sao? Không sao để tôi giúp em cất bớt."

Nói xong, anh liền đưa tay lấy bớt bớt trước mặt Thu Tử Thiện qua.

"Được rồi, được rồi, em thấy không chật, không chật," Thu Tử Thiện nhanh tay đề tay anh lại, tuy rằng nhà hàng này bởi vì giá cả đắt đỏ nên cũng không có nhiều khách, nhưng cô cũng không muốn cho người khác xem diện miến phí.

Thu Tử Thiện thấy người bên cạnh chậm rãi tao nhã ăn, không hề có chút cảm giác tâm lý rối rắm, vì thế cô liền gấp lấy một khối bớt bớt lên miệng, nhẹ nhàng mà thở dài một hơi.

Lúc cô thở dài, Lạc Ngan liền liếc nhìn cô một cái.

Khi cô thở dài cái thứ hai, Lạc Ngan dừng lại động tác cất bớt bớt.

Đợi cô thở dài cái thứ ba, Lạc Ngan buông dao nĩa xuống, hỏi: "Nói đi, phải thế nào em mới có thể im lặng để cho tôi ăn cơm."

"Anh Lạc Ngan, anh có biết là em được thăng chức rồi không, làm trợ lý đặc biệt của Tổng Giám Đốc đó," Thu Tử Thiện cố ý nói vừa hoạt bát vừa đáng yêu, nhưng lúc thấy trên mặt Lạc Ngan không có bất luận biểu tình gì, lập tức làm giọng điệu trở nên bình thường: "Cũng vì vậy, Tổng giám Tony Hà bên bộ phận phát hành đã giao cho em nhiệm vụ đầu tiên, chính là cùng với bên Hoàn Á của anh thương lượng về các suất chiếu của bộ phim mà bên chúng tôi sắp ra mắt."

"Bộ phim mới của bên em tên gì?"

"《 Một Đêm Thành Danh 》, vai nam chính là Đỗ Minh Túc, một diễn viên rất nổi tiếng bên mảng phim truyền hình, nữ chính tuy là một người mới nhưng rất có khí chất. Đạo diễn là Kim Dật Hiền, năm trước làm đạo diễn bộ phim 《 Chiến Xa 》 còn được giải phim nhựa tốt nhất của Kim Kê đó," Thu Tử Thiện thấy anh không có hứng thú mấy, liền nhanh chóng nói hết mấy lời đã chuẩn bị sẵn trong đầu.

"Một người cũng chưa từng nghe qua," Lạc Ngan nói xong, không quan tâm đến cô nữa, lại tập trung sự chú ý vào việc cất bớt bớt trước mặt.

Thu Tử Thiện nghe anh lưu loát dứt khoát cự tuyệt như vậy, tức giận trong lòng liền vọt lên, vừa rồi còn nói để cho mình nhờ vả anh ta kia đấy, cô đứng là ngây thơ. Còn không phải là đùa giỡn cô sao.

Hôm nay không làm xong chuyện của tôi, thì đừng hòng ăn cơm. Thu Tử Thiện oán hận nghĩ trong lòng. Chẳng qua cô không chú ý tới việc bất tri bất giác trong lòng cô đối Lạc Ngan hoàn toàn không còn sự sợ hãi và xa cách như lúc trước, cô nghĩ gì trong đầu liền tự nhiên ở trước mặt anh biểu hiện ra ngoài.

Ví dụ như hiện tại, cô về mặt vô lại nắm lấy cánh tay Lạc Ngan, ngụ ý là không cho anh ăn cơm.

"Anh đã nói sẽ giúp em, sao lại nói như vậy được chứ."

Lạc Ngan không đẩy tay cô ra, chỉ thân thiện nhìn cô: "Tôi chưa nói giúp em, tôi chỉ cho phép em nhờ vả tôi." (Edit tới đoạn này lại nhớ tới đại ca Tề Mặc)

"Em mặc kệ, anh khiến người em mời đến tức tối bỏ đi, anh phải phụ trách hậu quả cho em," Thu Tử Thiện hiện tại cũng bất chấp cái gì gọi là giang hồ đạo nghĩa, hôm nay đã là thứ Sáu, cũng sắp đến kì hạn thứ Hai tuần sau rồi. Cô không muốn trong hội nghị cấp cao công ty, bị mọi người dùng ánh mắt trào phúng nhìn mình.

"Anh coi như là vì em được không," dưới tình huống Lạc Ngan vẫn thờ ơ như trước, Thu Tử Thiện chỉ có thể nghiêm mặt nói như vậy.

Ai ngờ, Lạc Ngan lần này lại có phản ứng, vốn anh luôn biểu tình thân thiện thông thả bây giờ lại rõ ràng nhiễm lên một tầng ý cười: "Em sớm nói như vậy có phải được rồi không?"

Trên mặt Thu Tử Thiện tuy rằng không có biểu tình, nhưng trong lòng cũng đã nghiêng trời lệch đất, cô hẳn là cao hứng mới phải. Được một người như vậy tùy ý sủng ái, nhưng vì sao trong lòng lại chưa chút khó chịu, trong hốc mắt giống như có cái gì muốn rơi xuống.

Cô vẫn cầm tay anh như cũ, nhưng vẫn liều mạng trợn to hai mắt của mình, cuối cùng cố gắng đem nó hóa thành khí bay mất.

Chờ thêm hồi lâu, cô đã có thể tìm về giọng nói của mình, liền rầu rĩ hỏi: "Vậy ngày đầu tiên công chiếu anh sẽ sắp xếp bao nhiêu phần trăm suất chiếu?"

"23%" Lạc Ngan từ lúc cô nước mắt mông lung liền quay đầu, có đôi khi xem nhẹ cũng là một loại mỹ đức. Tựa như anh nguyện ý sau khi Thu Tử Thiện

cực tuyệt chính mình, liền cho cô một khoảng thời gian. Hiện tại anh cũng nguyện ý xem nhẹ cô không muốn làm cho người ta trông thấy mình yếu ớt, mỗi người đều có quyền độc lập chữa thương.

"Sao lại ít như vậy, không được, phải là 30%", Thu Từ Thiện biết bản thân được một tác lại muốn tiến một thước, nhưng đã lâu lắm rồi cô không có cảm giác được người ta sủng ái như vậy, lúc này đây cô muốn vô lại một lần, chỉ lúc này thôi.

Cô cam đoan.

"Không được, nhiều nhất chỉ có thể là 25%," Lạc Ngan làm bộ như không trông thấy mắt cô đột nhiên tràn ra hơi nước, lần này anh quay đầu làm ra biểu tình đứng đắn: "Nhưng nếu em hôn tôi một cái, tôi có thể suy xét lại một chút."

Thu Từ Thiện đầu tiên đỏ mặt lên, sau thẹn quá thành giận nói: "Lạc, Ngan."

Nhưng sau đó cô lại xoay chuyển ý nghĩ trong đầu, cười hi hi hời: "Vậy có phải hôn hai cái liền tăng hai phần không?"

Lần này đến phiên Lạc Ngan thẹn quá thành giận,: "Thu, Từ, Thiện."

"Anh rốt cuộc có tăng hay không tăng."

"Vậy em hôn hay không hôn, em hôn tôi liền tăng."

"Không được, anh tăng em mới hôn."

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Tiểu kịch trường

Một ngày, Thu Từ Thiện cầm một quyển tạp chí ô tô đi đến sofa chỗ người nào đó đang đọc sách.

Làm nũng nói: "Anh Lạc Ngan, anh cảm thấy chiếc xe này thế nào, anh mua cho em được không."

Người nào đó thân nhiên ngẩng đầu nói: "Không phải là chú Lạc Ngan sao?"

Lại một ngày, đến phiên Thu Từ Thiện rửa chén.

Cô đứng trước mặt người nào đó đang xem tivi, đáng thương hề hề nói: "Anh Lạc Ngan, anh có thể giúp người ta rửa chén không."

Mỗ tiên sinh giọng điệu bình thản nói: "Không phải là chú Lạc Ngan sao?"

Thu Từ Thiện chịu không nổi rống giận, anh đủ rồi đó nha, chẳng lẽ thật sự phải nhớ cả đời sao.

Lúc này lại truyền đến một giọng nói bình thản: "Ngại quá, trí nhớ của chú luôn luôn rất tốt."

Bạn đang đọc truyện *Đả Đảo, Bạch Liên Hoa!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Gặp chuyện không may

Edit & beta: Hà Phương

"Tôi vừa đến công ty, đang chuẩn bị họp. Thư ký Diệp hôm nay pha cafe khó uống quá."

Thu Từ Thiện cầm di động nhìn tin nhắn mới tới, nghĩ nghĩ, xong mới bắt đầu đánh chữ, "Không phải chị ta pha cafe khó uống, là do anh quá khó hầu hạ thôi."

Từ sau bữa tối kia, mấy ngày nay Lạc Ngan đều gửi tin nhắn đến, nhắn cũng không nhiều, nhưng nội dung đều là anh đi đâu, làm những gì.

Cho nên nói anh đang tự động báo cáo hành trình cho cô à? Thu Từ Thiện nhìn tin nhắn gửi đến hai ngày qua, liếc liếc vài phần ngọt ngào cùng kiêu ngạo trong suy nghĩ, quan hệ giữa bọn họ hình như vẫn chưa đến mức thông báo hành trình với nhau đâu.

Nhưng người nào đó mới nói xong mấy lời vô tình, vẫn cầm di động nhìn lại từ đầu đến cuối những tin nhắn, nghĩ lúc mới nhận được tin nhắn đầu tiên còn có chút chân tay luống cuống, không biết phải trả lời lại thế nào.

Được rồi, là cô làm kiêu.

Thu Từ Thiện nhìn thoáng qua di động rồi thu liễm chút tươi cười trên mặt, sau đó cầm lấy văn kiện trong tay đi về phía phòng họp.

Hôm nay mọi người đều tới đủ, ừm, Thu Từ Thiện nhìn chung quanh, có hơi sớm.

Tuần trước lúc cô vào họp, mấy vị này một vị so với một vị còn tự phụ hơn, đợi đến hội nghị sắp bắt đầu mới đến đông đủ hết. Thu Từ Thiện tùy ý liếc mắt nhìn đồng hồ trên tay, cách giờ hội nghị thường kì bắt đầu còn có năm phút đồng hồ, tất cả mọi người đều đã đến.

Rất tốt, cô biết phần lớn người ở đây đều đang chuẩn bị chê cười cô.

Hội nghị như vậy từ trước đến nay đều rất nặng nề, tranh chấp lục đục với nhau, còn việc mọi người đồng lòng chờ mong một sự kiện, thật đúng là lần đầu tiên xuất hiện.

Thu Từ Thiện chuyển một chiếc ghế dựa đến vị trí phía sau Tần Khoa, như cô thì vị trí chỗ ngồi đó cũng không thích hợp. Chẳng bằng cứ ngồi ở bên cạnh, dù sao cô cũng không quá để ý chỗ ngồi.

Tổng giám đốc Tần Khoa là nhân viên rất tốt của Trung Vực, tính cách ôn hòa, vẫn chủ trương phát triển vững chắc, phản đối công ty khuếch trương quá nhanh chóng. Nhưng lại nói, mấy Đại tổng giám cấp dưới của hắn đều là những nhân vật không làm người ta bớt lo, không chỉ có tuổi trẻ đầy hứa hẹn, còn đều là người đã tâm bưng bưng.

Kỳ thực vị trí của Tần Khoa cũng không tốt lắm, lúc này lại đến một Thu Từ Thiện, càng khiến hấp dẫn tất cả ánh mắt, đương nhiên cũng hấp dẫn hỏa lực của mọi người.

Hội nghị bắt đầu, mọi người coi như là khách khách khí khí, đầu vào đẩy tiến vào hội nghị, nên báo cáo với Tổng giám đốc thì báo cáo, nên có phê bình vẫn phê bình.

Lúc Tony Hà phát biểu, cơ bản không có ai là không có biểu tình để ý. Mỗi người biểu tình khác nhau, có người viết hai chữ tò mò rõ ràng trên mặt, có người tuy trên mặt hồ hững nhưng trong mắt lại lộ ra ý tứ chế giễu.

Tony Hà cũng không phụ sự mong đợi của mọi người, nói thẳng: "Tổng giám đốc, bộ phận của chúng tôi tuần này cũng không có gì quan trọng. À, đúng rồi, chuyện duy nhất cần thảo luận chính là về chuyện sắp xếp suất chiếu của 《 Một đêm thành danh 》. Tôi đã thương lượng với bên rạp chiếu phim quốc tế, bọn họ đồng ý trong ngày công chiếu sẽ sắp xếp tăng thêm 3% nữa, như vậy các suất chiếu cao nhất của《 Một đêm thành danh 》 có thể đạt đến 24%."

Thành tựu có ảnh hưởng đến một bộ phim điện ảnh được hắn nói nhẹ nhàng như mây bay, ở đây cho dù có người không thích hắn cũng không thể không thừa nhận, Tony Hà ở phương diện phát hành này đúng là có năng lực số một số hai trong ngành.

Lúc này, tất cả mọi người đều nhìn về phía Thu Từ Thiện.

Đợi tất cả mọi người đều rời đi phòng họp, lần này Thu Từ Thiện vẫn ra sau họ một bước. Nhưng hiển nhiên cũng có người có ý tưởng giống cô.

Thu Từ Thiện sửa sang lại văn kiện trong tay, ngẩng đầu nhìn người còn ngồi ở trên ghế chưa đi, cười hỏi: "Hà Tổng giám, vẫn chưa đi sao?"

Tony Hà hơi hơi ngước mặt, lơ đãng nhìn Thu Từ Thiện: "Vốn là muốn xem cô bị chê cười, không nghĩ tới lại làm cho mọi người chê cười tôi. Thu tiểu thư, không thể không nói tôi coi thường cô rồi. Lần này tôi thua."

Thu Từ Thiện lơ đãng vờ về mái tóc rối trên vai, thái độ ôn hòa khiêm nhường: "Hà Tổng giám cần gì khách khí, ai cũng biết rõ năng lực của anh. Lần này chỉ do tôi may mắn thôi, huống hồ loại chuyện này cũng không phải trận đấu, càng chưa nói tới thắng thua, anh nghiêm trọng rồi."

"Một bộ phim với sự đầu tư và dàn diễn viên này, tôi nghĩ có thể lấy đến 24% đã là cực hạn, nhưng lại không nghĩ tới Thu tiểu thư có thể lấy được 30% của rạp phim Hoàn Á, không biết Thu tiểu thư có bằng lòng chỉ điểm tôi một hai hay không," Tony Hà nói khách khí, nhưng trong lời nói lại lộ ra ý khiêu khích.

Với người lần đầu tiên khiêu khích bạn, thì bạn hãy khách khí đáp lễ hắn, nhưng khi người đó khiêu khích bạn lần thứ hai, thì mời bạn khiêm tốn đánh trả lại hắn; còn lần thứ ba người đó tiếp tục khiêu khích bạn, như vậy mời không cần khách khí nữa, giết chết hắn đi.

Thu Từ Thiện đương nhiên không có khả năng giết chết Tony Hà, nhưng nhìn anh vài lần, anh thật sự xem tôi là Hello Kitty sao?

Vì thế cô thu liễm sự tươi cười khách khí khiêm nhường trên mặt, hơi ngước mặt lên, khoe miệng bắt đầu chậm rãi lộ ra một nụ cười soi mói, cười như vậy đối cô mà nói chính là thuận buồm xuôi gió.

"Hà Tổng giám, tôi biết trong lòng anh cũng không ủng hộ tôi, đương nhiên, mặt ngoài anh cũng không tán thành tôi. Tôi biết năng lực anh rất mạnh, nhưng muốn lấn lộn trong xã hội này cũng không phải hoàn toàn dựa vào năng lực. Tôi biết anh cũng đã lấn lộn trong vòng này mấy năm, nhưng bản thân tôi cũng đã ở trong cái vòng này lâu rồi, hơn nữa trình tự giữa chúng ta không giống nhau. Cho nên tôi ở nơi này đi thông được, nhưng chưa chắc anh đã được qua."

Thu Từ Thiện không chút khách khí nói cho Tony Hà biết, cô họ Thu, từ bé chính là trộn trong giới thượng lưu, tiếp xúc đều là các cấp tai to mặt lớn, có rất nhiều nhân mạch. Cho nên cô có thể lấy quan hệ để sắp xếp việc suất chiếu của một bộ phim, mà Tony Hà hẳn lại không có thể.

Đúng là vừa lên mặt vừa kiêu ngạo, nhưng cố tình khiến cho người ta không thể phản bác.

Cuối cùng Thu Từ Thiện cười đến phá lệ ý vị thâm trường, chỉ nghe giọng nói của cô róc rách giống như tiếng suối thanh linh chậm rãi chảy xuôi trong không gian trống trải yên tĩnh: "Tôi cũng không phải là ở trong này chơi đùa hai ngày liền rồi đi, nói không chừng về sau tôi chính là bà chủ của anh đấy. Chúng ta cần gì phải làm mối quan hệ trở nên căng thẳng như vậy."

"Cho nên, anh tốt nhất nên khách khí với tôi chút đi."

Sau khi rời khỏi phòng họp, Thu Từ Thiện cảm thấy ngay cả bước chân của mình cũng nhẹ đi rất nhiều. Cô ngẫm lại biểu tình lúc mấy người đó nghe thấy cô có thể lấy được 30% suất chiếu, liền nhìn không được muốn cười.

Muốn nhìn bốn cô nương bị chê cười, chờ kiếp sau đi. Thu Từ Thiện kiêu ngạo đáng đánh đòn nghĩ, hận không thể viết lên mặt hàng chữ, phía sau ông đây có người chống lưng.

Đến khi cô ấn nút thang máy liền trông thấy một người đang đi trên hành lang, người đó mặc một cái áo somi đơn giản cùng quần bò, đeo găng tay nhựa, xách theo một thùng nước.

"Bạch Phú Mỹ?" Bởi vì người nọ đeo khẩu trang lại cúi đầu, Thu Từ Thiện chỉ có thể thử hô lên một câu.

Người kia nghe vậy liền ngẩng đầu lên, khẩu trang rất lớn che hết khuôn mặt, chỉ còn lộ ra một đôi mắt to tròn.

Sau khi người đó nhìn thấy Thu Từ Thiện, lập tức cao hứng cầm thùng nước trong tay xuống, sau đó lại cời cái bao tay bằng nhựa trên tay ra, cuối cùng mới kéo khẩu trang lộ ra một khuôn mặt.

"Thiện Thiện, sao cô lại ở đây?" Bạch Phú Mỹ đã nhiều ngày không gặp Thu Từ Thiện, khi vừa nhìn thấy cô thì đặc biệt cao hứng.

Thu Từ Thiện kỳ quái nhìn cô nàng, lại nhìn nhìn dụng cụ vệ sinh trên mặt đất, cau mày hỏi: "Sao lại thế này, tôi nhớ rõ cô làm bên phòng hậu cần, không phải bên vệ sinh đúng không? Sao cô lại ở đây quét tước vệ sinh?"

Bạch Phú Mỹ vô tâm cười cười nói: "Không có gì, toilet nữ tầng này bị nghẹt, sau đó bên lao công lại không có người cho nên bảo tôi đi hỗ trợ. Dù sao tôi cũng bên phòng hậu cần mà."

Thu Từ Thiện thờ dãi, lại truy vấn tiếp: "Mấy ngày nay cô đều làm này cái này hả?"

"Cũng không phải, đi lao công thật sự không rảnh, hơn nữa tầng này mọi người thúc giục phải làm ngay, cho nên tôi liền giúp họ một tay."

Thu Từ Thiện nhìn Bạch Phú Mỹ không hề lộ ra chút bất mãn nào, trong lòng vừa động, mấy ngày nay cô vội vàng tìm hiểu bộ phận công ty, vừa cùng Hoàn Á đàm phán suất chiếu phim, không có thời gian đi tìm Bạch Phú Mỹ.

Nhưng mới qua vài ngày, người này lại để cho người khác sai khiến đi quét tước vệ sinh. Thu Từ Thiện làm sao có thể không biết tính tình những người đó, thấy bình thường Bạch Phú Mỹ ở cùng cô thì gần như không dám đối với cô nàng bất lợi, đợi Thu Từ Thiện đi rồi, liền buông tay ra sai sử cô nàng.

Thu Từ Thiện nhớ rõ Bạch Phú Mỹ từng nói, cô nàng được một người anh họ trong nhà giới thiệu đến đây làm, nhưng cô nàng vẫn chưa nói người anh họ kia tên là gì, Thu Từ Thiện cũng không để trong lòng.

Lúc này cô có chút tự trách nói: "Vậy sao cô không nói với tôi?"

"Nói với cô cái gì?" Bạch Phú Mỹ cảm thấy những lời này của Thu Từ Thiện không đầu không đuôi. Thu Từ Thiện trông thấy bộ dáng ngây thơ này của cô nàng, hận không thể đi lên mở đầu của cô nàng nhìn xem cấu tạo bên trong.

Nhưng nhìn biểu tình có phần mê hoặc của cô nàng, Thu Từ Thiện vẫn mềm lòng. Có vài người chính là như vậy, bạn nghĩ rằng họ ngốc, bị người khác sai khiến đi làm công việc không phải bản phận của mình, bạn muốn nói cho họ biết, làm như vậy cũng thật đủ ngốc.

Nhưng bạn không biết, trong lòng họ nghĩ cũng không phải ngốc, cũng không phải họ nghĩ là mình chịu thiệt thòi, chuyện đó đối với họ mà nói chỉ thật sự là ra tay giúp đỡ mà thôi, giống như bạn giúp người khác mở cửa một lần để đổi lại một chén nước vậy, đơn giản thế thôi.

Có lẽ cũng vì như vậy, Thu Từ Thiện mới phá lệ thích Bạch Phú Mỹ.

Vì thế cô cười nói: "Đêm nay tôi mời cô ăn cơm."

"Vì sao?"

"Cô không nên hỏi như vậy, chỉ là mời cô ăn cơm còn không được sao? Coi như là vì chúc mừng tôi thăng chức đi, thế nào?"

"Tốt lắm, không bằng tới nhà tôi ăn đi, tôi làm cơm cũng ngon lắm đó."

Thu Từ Thiện giơ tay lên làm bộ muốn đập cô nàng, miệng không khách khí nói: "Cô không nên nhiều chuyện như vậy."

Thoáng cái đã tám giờ tối, khi Thu Từ Thiện gọi đến lần thứ hai mươi mốt, Bạch Phú Mỹ mới khoan thai đến chậm. Cô nàng vào xe xong bắt đầu không ngừng xin lỗi, nhưng vẫn không có thể thay đổi được bộ mặt thối của Thu Từ Thiện.

Hai người chạy một vòng, đến được quán ăn ưa thích của Thu Từ Thiện thì đã gần tám giờ rưỡi. Cũng may quán ăn này luôn luôn buôn bán đến khuya.

Gọi món đều do Thu Từ Thiện làm chủ, nhưng khi Thu Từ Thiện hỏi cô nàng muốn uống gì, Bạch Phú Mỹ liền mang theo chút hưng phấn chờ mong nói: "Thiện Thiện, chúng ta gọi chút rượu đi, coi như chúc mừng cô thăng chức."

Hai người ăn đến nửa chừng, Thu Từ Thiện liền bắt đầu hối hận, cô đúng là tự đào hố chôn mình mà. Bạch Phú Mỹ lấy hết dũng khí, gọi ra một chai rượu trắng.

Cuối cùng cô nàng thậm chí còn ghét bỏ nhà ly rượu của quán ăn quá nhỏ, uống chẳng đã nghiệm, trực tiếp nói với phục vụ muốn một cái chén nhỏ. Nhưng tìm tìm toàn bộ nhà ăn đều không tìm được cái chén thỏa mãn yêu cầu của cô nàng.

Bạch Phú Mỹ không để ý Thu Từ Thiện ngăn trở, liền đổ rượu trắng vào trong chén, tràn đầy một chén, rồi nâng lên, nói: "Thiện Thiện, hôm qua tôi tra cứu điểm thi đại học, 681 điểm, đứng nhất toàn huyện, đứng thứ bảy thành phố, toàn tỉnh đệ...."

Nói đến đây, cô nàng liền ợ một cái. Thần thái lại mang theo chút men say, cô nàng ha ha nở nụ cười hai tiếng nói: "Tôi rốt cục có thể hoàn toàn rời khỏi cái nhà kia, về sau tôi sẽ đến học trường ở Văn Đô, sau đó ở trong này tìm một người đàn ông thành thật lại tin cậy, mua nhà rồi kết hôn sinh con. Cuộc sống hạnh phúc của tôi sắp bắt đầu rồi."

Không đợi Thu Từ Thiện phản ứng lại, cô nàng đã uống hết rượu trong chén.

Thu Từ Thiện mơ mơ màng màng hỏi lại: "Ngày hôm qua có kết quả thi đại học rồi hả?"

"Móa, Thiện Thiện, có đúng là năm nay cô cũng thi đại học không đấy?" Cho dù Bạch Phú Mỹ là một người thành thật, nghe mấy lời này của cô cũng nhin không được chửi thề. Minh không yên lòng chờ đợi kết quả suốt một tháng, vậy mà con nhóc này lại hoàn toàn quên mất.

Thu Từ Thiện không khỏi lấy tay ôm trán, cô đều bị sự tình loạn thất bát tao trong khoảng thời gian này này làm hỗn loạn đầu óc. Lúc này cô không khỏi nhớ tới Thu Từ Hàn, từ lúc cô lấy thân phận trợ lý đặc biệt vào công ty, Thu Từ Hàn không đến công ty nữa.

Mỗi ngày đều bận đến chiều tối, Thu Từ Thiện đã có mấy ngày không trông thấy cậu ở nhà. Nhưng cô có thể hiểu được tâm tình của Thu Từ Hàn, cũng tính để cho cậu phóng túng một trận, đợi qua một đoạn thời gian nữa, cô nhất định nói rõ ràng với cậu.

Cô cảm lấy di động muốn gửi cho Thu Từ Hàn một tin nhắn, là nói cho cậu thành tích thi đại học, hay là nói về chuyện khác đây.

Đúng lúc này, màn hình di động đột nhiên rung lên, tiếng chuông dễ nghe vang lên.

Cô thấy trên màn hình là ba chữ Thu Từ Hàn đang chớp động, không khỏi cả kinh, chẳng lẽ bọn họ thật sự có thần giao cách cảm đến loại trình độ này.

Ai ngờ cô vừa tiếp điện thoại, còn chưa lên tiếng thì trong điện thoại liền truyền đến một trận âm thanh kích động.

Cô càng nghe sắc mặt càng trở nên khó coi, cuối cùng cắn răng nói: "Giờ em đừng đi đâu cả, ở yên đó chờ chị. Trước khi chị đến, em không được đi đâu cả, hiểu chưa?"

Bạn đang đọc truyện *Đả Đảo, Bạch Liên Hoa!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38

Edit & beta: Ha Phuong

Truyện ế thể nhĩ.

Có người từng nói cho chúng ta biết, vĩnh viễn đừng xem nhẹ sức tưởng tượng của thế giới này, bởi vì bạn sẽ phát hiện nó còn cầu huyết vượt xa tưởng tượng của bạn.

Thu Từ Thiện chưa từng xem nhẹ thế giới này, bởi vì sự tồn tại của cô chính là một chuyện không tưởng tượng nổi.

Nhưng cô thật không ngờ, có một ngày cô cũng sẽ gặp phải vấn đề như vậy.

Sau khi cô cúp điện thoại thì lập tức đứng lên, chiếc ghế dựa bị đẩy ra ma sát với mặt đất phát ra tiếng vang rất lớn. Cô chống hai tay lên mặt bàn, đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm người đối diện, nhưng ánh mắt lại không có tiêu cự.

Bạch Phú Mỹ bị hành động này của cô làm hoảng sợ, thấy cô chỉ nhọt nhọt thờ hờn hờn một hồi, liền vừa lo lắng vừa nghi hoặc hỏi: "Thiện Thiện, cô làm sao vậy?"

"Chúng ta đi thôi," Thu Từ Thiện không trả lời vấn đề này, chỉ nhanh chóng cầm lấy túi ở ghế bên cạnh, tuy cô cố gắng áp chế bối rối trong mắt nhưng động tác tay lại bán đứng cô

Một tay Bạch Phú Mỹ vẫn đang cầm một cái chén nhỏ, tay kia cầm lấy bình rượu, đang chuẩn bị rót rượu vào chén. Nhưng ai biết Thu Từ Thiện lại nói muốn đi, vì thế cô nằng nặc thảm oán nói: "Chúng ta còn chưa có uống xong đâu, đi đâu chứ?"

Nhưng Thu Từ Thiện bây giờ dù vấn đề gấp gáp gì, cô đều gác qua để đến bên cạnh Thu Từ Hàn.

Cô nhanh chóng đi ra phía cửa, thuận tay túm Bạch Phú Mỹ. Bạch Phú Mỹ vẫn đang cầm chén trong tay, nên lập tức bị rượu sánh ra rót xuống trước ngực.

"Thiện Thiện, cô đợi chút," Bạch Phú Mỹ còn muốn nói chuyện.

Thu Từ Thiện quay đầu nhìn cô nằng, vốn đôi mắt đen lúc này đã đỏ bừng, giống như bị sung huyết, nhìn khiến Bạch Phú Mỹ hoảng sợ.

Khi hai người tới bãi đỗ xe tìm được xe của mình, Thu Từ Thiện muốn mở cửa lên xe. Bạch Phú Mỹ chạy nhanh ngăn cô lại khuyên nhủ: "Thiện Thiện, uống rượu lái xe rất nguy hiểm."

Thu Từ Thiện lúc này tâm phiền ý loạn, làm sao nghe thấy lời cô nằng hào tâm khuyên bảo, nổi giận nói: "Cô rốt cuộc lên hay không lên xe, không lên thì đứng qua một bên đi, đừng có cản trở tôi."

Bạch Phú Mỹ nhìn bộ dáng này của cô, đâu còn dám nói gì nữa, nhưng lại không dám thật sự để Thu Từ Thiện rời đi một mình.

Nhưng cũng may Thu Từ Thiện không uống bao nhiêu rượu, mà ngược lại là bị Bạch Phú Mỹ uống vào hơn phân nửa.

Lúc này thành thị đã không có tiếng động lớn rầm rĩ như ban ngày, mà nhiễm lên tầng tầng ánh đèn, dưới ánh đèn mờ nhạt của đèn đường, thành thị trông có vẻ phồn hoa lại yên tĩnh.

Kiến trúc hai bên đường giống như phong cảnh bình thường, không ngừng giật lùi lại qua kính chiếu hậu, theo tốc độ của xe, ngay cả tốc độ giật lùi cũng nhanh kinh người.

Bạch Phú Mỹ quay đầu nhìn thoáng qua Thu Từ Thiện, đèn đường ngoài cửa sổ không ngừng chiếu vào trong xe, chiếu vào gương mặt của cô, trắng đen biến ảo tầng tầng lớp lớp, làm cho cô nằng thấy không rõ biểu tình lúc này của Thiện Thiện.

Vốn là phải chạy suốt một tiếng mới tới, lại bị Thu Từ Thiện rút ngắn còn 40 phút. Đây là son trang Minh Hồ, nhà họ Thu có một biệt thự ở trong này, nơi này cũng là nơi Thu Từ Hàn thường dẫn người tầm hoan tác nhạc.

Cô lái xe thẳng đến cửa biệt thự liền ngừng lại, cũng không để ý Bạch Phú Mỹ liền lập tức xuống xe, ấn vang chuông cửa biệt thự.

Bạch Phú Mỹ không dám chậm trễ, chạy nhanh theo cô, tuy không trông thấy gương mặt của cô nhưng Bạch Phú Mỹ vẫn cảm thấy, lúc này trên người Thu Từ Thiện tràn ngập một cỗ sát khí.

Cửa mở, tại cửa lộ ra một khuôn mặt mà Bạch Phú Mỹ chưa từng gặp qua. Thu Từ Thiện cũng không thèm nhìn tới hắn, trực tiếp đẩy hắn qua một bên, giẫm giày cao gót bước nhanh tiến vào trong biệt thự.

Kết cấu bên trong biệt thự rất trống trải, từ cửa tiến vào là phòng khách, toàn bộ phòng khách ước chừng có bốn mươi mét vuông, nhưng lúc này Thu Từ Thiện chỉ nhìn thấy một người ngồi ở trên ghế sofa.

Cô lập tức đi qua, còn chưa đứng vững liền vươn một bàn tay túm áo kéo cả người cậu đứng lên. Thu Từ Thiện không cao như cậu nhưng hiện tại sự phẫn nộ trên mặt cô cùng khí thế trên người lại vẫn làm cho lòng người đối diện run lên.

"Chị", Thu Từ Hàn không dám nói khác, chỉ nhỏ giọng kêu một câu.

Thu Từ Thiện lại bất ngờ đưa tay hung hăng cho cậu một quyền, cho dù Thu Từ Hàn đáng người cao ngất, đối mặt với một quyền không hề báo trước cũng phải lui về sau một bước.

Phía sau cậu đứng ghế sofa nên cậu ngay cả lui cũng không có, vì thế thân thể không tự giác ngã xuống, cả người chỉ có thể nằm sổng xoài trên sofa. Thu Từ Thiện lại thừa cơ đè ép xuống, một cánh tay vắt ngang ngay trên cổ cậu, dùng sức đè xuống, cũng không quản cậu có thể thở được hay không.

Ánh mắt cô nhìn cậu như nhìn một thứ có độc, khi hô hấp của Thu Từ Hàn trở nên cực khổ, sắc mặt chậm rãi đỏ lên, Thu Từ Thiện mới nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Em biết không, nếu em có thể đùa bốn thủ đoạn làm cho ả tiện nhân Hà Minh Châu kia tự nguyện nằm ở dưới thân đàn ông mà rối loạn, như vậy chị không chỉ không còn lời nào để nói, thậm chí còn có thể bội phục thủ đoạn của em."

"Nhưng hiện tại em lại sai sử người khác đi luân phiên cưỡng bức ả, cho dù chị vô cùng chán ghét Hà Minh Châu nhưng chị cũng coi thường thủ đoạn này của em. Em có biết vì sao ông nội lại lựa chọn chị mà không phải em không? Nhìn xem bây giờ em làm ra chuyện này, em nên hiểu lựa chọn của ông nội có bao nhiêu sao chính xác."

Hòa Khai đứng bên cạnh có hơi chướng mắt, hần nhìn sắc mặt Thu Từ Hàn đã muốn đỏ bừng vì khó thở, nhưng lại không có phát ra một chút cầu xin tha thứ, hần lập tức đi lên muốn ngăn cản Thu Từ Thiện.

Thu Từ Thiện lại lập tức quát: "Bạch Phú Mỹ, ngăn cậu ta lại."

Tuy không đành lòng xem Thu Từ Hàn bị đối đãi như vậy, nhưng lại không tốt cự tuyệt Thu Từ Thiện, cuối cùng Bạch Phú Mỹ vẫn thật sự đi lên ngăn cản Hòa Khai.

Hòa Khai lập tức không khách khí thối lui lại, cũng nổi giận nói: "Nếu cô không tránh ra, cậu ta sẽ thật sự bị giết chết."

Sau khi Thu Từ Hàn được Hòa Khai nâng dậy, Hòa Khai nhìn cậu không nói được một lời, khuôn mặt anh tuấn sau khi biến ảo nhiều loại biểu tình, vẫn hạ quyết tâm nói: "Cô đừng trách Từ Hàn, mọi việc đều là trách nhiệm của tôi, là tôi ra chủ ý. Tôi vốn chỉ muốn cho những người đó hù dọa chị ta một chút thôi, ai ngờ..."

"Ai ngờ tên lưu manh đó lại không có nghe theo mệnh lệnh của cậu, trong lúc nhất thời mọi người đều high, tình trờng lên não, không nghe theo chỉ huy của cậu nữa chứ gì?" Thu Từ Thiện chưa nghe Hòa Khai nói xong liền đưa cọt tiếp lời.

Thu Từ Thiện tại Las Vegas sinh hoạt ba năm, ở cái nơi mà thiên đường và địa ngục cùng tồn tại đó, cô từng nhìn thấy nhiều người bởi vì tham lam mà ở sông bạc đánh mất chính mình, cuối cùng biến thành táng gia bại sản, cửa nát nhà tan.

Dục vọng là tội ác.

Nếu sự thật giống như những gì cô nói, như vậy Thu Từ Thiện thật sự không có một chút bất ngờ.

Nhưng sau khi cô nhìn thấy biểu tình của Hòa Khai thì hiểu được tuy cô không nói đúng được hoàn toàn, thì ít nhất cũng nói đúng phần lớn sự việc.

Hòa Khai hơi hơi cúi đầu, vài sợi tóc mái rớt xuống trán, mang theo dung mạo đặc hữu tuấn tú tinh xảo của thiếu niên, nhưng tại giờ khắc này có chút suy tàn.

Thu Từ Thiện lui ra phía sau hai bước khoanh tay nhìn hai người, đồng dạng thiếu niên anh tuấn, đồng dạng đáng người cao lớn, tuy rằng một người như ánh mặt trời, một người khác mang theo khí chất xấu xa, nhưng thấy thế nào đều không có một chút bất hòa.

"Tốt lắm, Thu Từ Hàn, hiện tại em có thể đem toàn bộ sự kiện, từ đầu tới đuôi không sót một chi tiết nói cho chị biết, phải nhanh, chúng ta không có bao nhiêu thời gian." Thu Từ Thiện miễn cưỡng áp chế ý nghĩ muốn hành hung cậu trong đầu xuống.

Sự tình tự nhiên phải theo Thu Từ Thiện được ông cụ chỉ định làm trợ lý Tổng giám đốc ngày đó, Thu Từ Hàn tại đêm đó liền lại tìm Hòa Khai uống rượu.

Sau đó, cậu liền không đến công ty nữa, tựa hồ lại lần nữa khôi phục cuộc sống lang thang trước kia.

Còn Thu Từ Thiện, từ lúc ông ta bị bắt tình dưỡng, ông ta cũng không về lại nhà nữa, mà cùng với Trương Tuyết Vân đi đây đi đó giải sầu.

Hòa Khai mấy ngày nay đều bị Thu Từ Hàn kêu đi ra ngoài uống rượu, nhận thấy cậu còn phiền lòng về chuyện Hà Minh Châu, vì thế liền đưa cọt đưa ra đề xuất, có muốn tìm người giáo huấn Hà Minh Châu một chút không.

Lần này, Thu Từ Hàn không nói lời cự tuyệt, đương nhiên cũng không đồng ý.

Hòa Khai là đứa con trai nhỏ nhất của nhà họ Hòa ở Vân Đô, muốn gió được gió muốn mưa được mưa, từ nhỏ đã được ngân vạn sủng ái trên một người. Có điều bé trai được ngân kiều vạn sủng nuôi lớn như này, tự nhiên cũng có một chút không tốt, bởi vì bọn họ cho rằng tất cả mọi thứ có được đều là đương nhiên.

Lúc trước, trong trường học, hần từng trêu đùa qua không ít cô gái. Nhưng nam sinh như hần tự nhiên khinh thường việc bắt ép tình cảm, thành ra hần cũng xem mấy loại lưu manh mà mình tìm đến cũng cùng loại như hần.

Thu Từ Thiện nghe xong chuyện xưa cầu huyết như vậy thì hung hăng mắng một câu trong lòng. Cô cao thấp đánh giá hai người, cười như không cười hỏi: "Cậu là người đàn ông của cậu ta, hay cậu ta là người đàn ông của cậu?"

Ban đầu hai người đứng chung một chỗ còn chưa kịp phản ứng lại, đợi nghe hiểu ý trong lời nói của Thu Tử Thiện xong, tự động liếc nhìn đối phương một cái, sau đó giống như tránh né vì khuôn, không hẹn mà cùng lùi từng bước ra sau.

Trên khuôn mặt tinh tế của Hòa Khai hiện lên một tầng phẫn nộ, lập tức quát: "Cô có tật xấu gì vậy, tôi và cậu ta không có quan hệ gì cả."

"Không quan hệ? Không quan hệ vậy cậu quản việc nhà họ Thu chúng tôi làm gì hả?" Thu Tử Thiện lần này rốt cục không khách khí rống vào mặt hắn một câu.

Thu Tử Hàn này giờ đều không nói gì, cuối cùng vào lúc này ngẩng đầu lên, trông mắt cậu hơi hơi phấp hờng, tuy rằng cậu thích chơi đùa, cũng không phải thiếu niên ngây thơ gì, nhưng chuyện này nghiêm nhiên đã vượt qua phạm vi cậu có thể thừa nhận.

Giọng nói của cậu tuy nhẹ nhưng lại dị thường kiên định: "Chị nói rất đúng, chuyện này là do tôi sai, nếu thực xảy ra chuyện gì tôi chắc chắn sẽ nhận sự trừng phạt thuộc về mình, còn Hòa Khai, cậu ta đơn giản xem tôi là bạn, ý định ban đầu của chúng tôi không phải như vậy, ai cũng không nghĩ đến chuyện sẽ thành ra như vậy."

Thu Tử Thiện lạnh mặt, lạnh giọng hỏi: "Em thật sự không nghĩ tới?"

"Cho dù tôi có hư hỏng cũng sẽ không có loại ý nghĩ này, sự tình phát triển vượt qua tầm kiểm soát của bọn tôi," Thu Tử Hàn lấy tay che che hai má, giọng nói nặng nề: "Tội tôi thật sự chưa từng nghĩ tới."

Đúng lúc này thì di động của Hòa Khai vang lên, hắn nhìn thoáng qua rồi nhanh chóng tiếp điện thoại: "Sự tình thế nào rồi?"

"Ông nội của tôi, đã không có chuyện luân phiên cưỡng bức, vậy bọn anh con mẹ nó hoảng cái gì mà hoảng," Hòa Khai cũng không thường chửi thề, nhưng lúc này vẫn nhìn không được mắng ra tiếng, chợt bắt gặp Thu Tử Thiện đôi điện đang khoanh tay, trên khuôn mặt nhỏ nhắn giống như kết một tảng băng, liền không tiếp tục mắng chửi nữa.

"Được rồi, được rồi, tôi biết rồi, anh có tin tức gì thì tiếp tục cho tôi biết."

Hắn vừa cắt đứt điện thoại, Thu Tử Thiện liền lạnh lạnh nói: "Hà Minh Châu không bị ai cưỡng bạo, không có bị cưỡng bức tập thể, thế có phải cậu liền cảm thấy thờ phào một hơi không?"

Không đợi Hòa Khai lên tiếng, người đối diện đã không khách khí nâng chân lên đá vào bụng hắn một cái thật mạnh. Cô tìm vị trí rất xảo quyết, tuy rằng không có đá đến gốc rễ của hắn, nhưng lại gần sát bụng hắn.

Hòa Khai nháy mắt đau đến muốn lách người, lại bị Thu Tử Thiện túm lấy cổ áo, lạnh lùng nói: "Một cước này không phải tôi giúp Hà Minh Châu đá, là tôi giúp cha mẹ cậu, giúp các cô gái bị cậu lừa gạt đá cậu. Nếu không phải tôi biết cậu thật sự không cố ý làm hại Hà Minh Châu, thì một cước vừa rồi tôi đã đá vào gốc rễ của cậu rồi."

Nói xong, cô liền đẩy mạnh hắn ra.

Bạch Phú Mỹ ở một bên xem mà chẳng dám thở mạnh lấy một cái, vị trước mặt này hoàn toàn khí phách y như nữ vương, cô nàng chỉ ước có thể làm cho cảm giác tồn tại của mình trở nên nhỏ nhất.

Thu Tử Thiện sửa trị hai cái tên làm cô không bớt lo xong liền nói đến chính sự, cô hiểu mục đích Thu Tử Hàn tìm đến mình, đơn giản chính là giúp cậu xử lý chuyện này. Có điều lần này cô không thể không nói, em trai cô cuối cùng cũng phải đối mặt với một sự kiện.

Thanh danh của nhà họ Hòa ở Vân Đô quá mức hiển hách, ông nội của Hòa Khai chính là một trong những người lãnh đạo tiền nhiệm của Quốc gia, nay tuy đã lui về an dưỡng ở Vân Đô, nhưng phá thuyền còn có ba ngàn cây đinh (Ở đây ý nói là tuy ông này về hưu rồi nhưng sức ảnh hưởng vẫn còn đó). Càng miễn bàn, Bác của Hòa Khai hôm nay ở Vân Đô có quyền cao chức trọng, chỉ kém một bước lên trời thôi.

Nếu để cho người nhà họ Hòa biết chuyện này, một là âm thầm xử lý sạch sẽ, đương nhiên mọi sự bình an. Nhưng một khi có truyền thông yêu sách hoặc trên tin tức có một chút gió lay cỏ động, như vậy Thu Tử Thiện tin tưởng, nhà họ Hòa tuyệt đối sẽ đẩy Thu Tử Hàn ra làm kẻ chết thay.

Cô rất tức giận Thu Tử Hàn làm việc xúc động, nhưng dù sao chuyện này đã phát sinh, hơn nữa giờ ai cũng đều không có sự thương hại.

"Hiện tại tôi muốn xử lý chuyện này, mặc kệ có khả năng này hay không, chúng ta cũng không thể để truyền thông biết chuyện này. Bất luận là Hòa Khai làm chủ, hay là em làm chủ, việc này đều sẽ là một hồi gièm pha." Thu Tử Thiện mặt bình tĩnh nhìn chằm chằm Thu Tử Hàn nói.

Đúng vậy, bất luận là phiên bản con của quan lớn tìm người giáo huấn con gái riêng của hào môn, hay là phiên bản em trai tìm người luân phiên cưỡng bức chị gái riêng trong hào môn nội đấu, một chút cô cũng không nghĩ ngờ, việc này đều khiến mọi người gièm pha.

Như vậy thì để cho hết thảy đều bị che giấu dưới màn đêm đi

Bạn đang đọc truyện *Đã Đảo, Bạch Liên Hoa!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Thu Từ Thiện đi tới cửa, quay đầu lại thì thấy Bạch Phú Mỹ còn đứng ngơ ngác tại chỗ, cô lập tức lắc đầu nghi hoặc hỏi: "Bạch phú Mỹ, cô còn không nhanh lên?"

"Tôi cũng phải đi hà" Bạch Phú Mỹ không thể tin được lấy tay chỉ chỉ chính mình. Cô nàng lớn lên ở thị trấn nhỏ, dân phong tuyệt đối được cho là thuần phác, gặp chuyện lớn nhất cũng chẳng qua là hai người đánh nhau. Nhưng bây giờ lại đối mặt với vụ việc cường bức tập thể, dù hành vi chưa thành nhưng đó cũng là phạm pháp đây.

Sắc mặt Thu Từ Thiện có chút khó coi, đêm nay cô đã bị nhiều kích thích lắm rồi, giờ thấy bộ dạng Bạch Phú Mỹ còn do dự dự liền cười lạnh: "Sao hà, mới vậy đã muốn phui sạch quan hệ với tôi?"

Bạch Phú Mỹ quay đầu vô tội nhìn hai người bên cạnh, ngờ đâu hai người này chẳng tỏ vẻ gì, thậm chí ngay cả một ánh mắt cũng không cho. Được rồi, mình vẫn là nên ngoan ngoãn nghe lời.

Vì thế cô nàng nhanh chân bước đến bên cạnh Thu Từ Thiện, đứng bên cạnh nữ vương cao 168cm lại mang thêm giày cao gót mười phân, Bạch Phú Mỹ mang giày đế bằng nghiêm nhiên biến thành người hầu nhỏ. Bạch Phú Mỹ yên lặng thờ dài, đây có lẽ chính là vận mệnh của cô đi.

Sau khi lên xe, cô nàng còn chưa kịp cài dây an toàn thì chiếc xe liền vèo một phát xông ra ngoài. Tốc độ lái xe của Thu Từ Thiện gần đây càng ngày càng nhanh, Bạch Phú Mỹ ngồi ở một bên chỉ dám nắm chặt dây an toàn trên người, sau đó âm thầm nghĩ nếu mình bất hạnh, vậy có tính là hi sinh vì nhiệm vụ không?

Thu Từ Thiện đã hỏi rõ ràng, sau khi được người qua đường báo nguy, Hà Minh Châu đã được đưa đến một bệnh viện tư nhân. Mà hiện tại, đã có cảnh sát nhân dân đến bệnh viện chuẩn bị ghi chép lấy khẩu cung của ả.

Đáng được ăn mừng là người được Sở cảnh sát phái đi là Mục Hà, người Hòa Khai quen biết. Bởi vì lúc trước hắn ở một quán bar đánh nhau với người ta, nhà họ Hòa trực tiếp tìm đến Sở cảnh sát, cuối cùng bên đó trực tiếp hạ xuống mệnh lệnh. Cũng là lần đó, hắn nhận thức vị Đại đội trưởng đội điều tra tội phạm này.

Chuyện này nói nhỏ thì là một đám lưu manh đùa giỡn phụ nữ, nói lớn thì chính là hiếp dâm không thành. Điều Thu Từ Thiện cần phải làm bây giờ chính là xuống tay từ chỗ Hà Minh Châu.

Cô rất lo lắng về người phụ nữ này, tuy rằng mỗi một cô gái đều thương tiếc thanh danh của bản thân mà muốn xử lý êm thấm chuyện này. Nhưng Hà Minh Châu muốn tiến vào nhà họ Thu đến phát điên rồi, một khi cảnh sát bắt tay vào điều tra, chắc sẽ tra được chuyện này có liên quan đến Thu Từ Hàn.

Cô tuyệt đối tin tưởng, Hà Minh Châu chắc chắn dám công khai loại chuyện này cho người trong toàn thiên hạ biết.

Khi hai người tới bệnh viện, đầu tiên là hỏi y tá phụ trách, vừa nhắc tới tên Hà Minh Châu, cô y tá cũng không vòng vo, nói thẳng: "Các người là người nhà của cô ta à? Cuối cùng cũng tới, loại bệnh nhân như vậy tôi rất hiếm khi gặp."

Giọng điệu của cô y tá mang theo chút khẩu âm Vân Đồn, không khỏi làm cho Bạch Phú Mỹ bên cạnh khẽ nở nụ cười.

Nhưng cô y tá này lỗ tai rất linh mẫn, ngẩng đầu liếc mắt nhìn hai người các cô, miệng khinh thường nói: "Ngôi sao cũng chưa từng có biểu hiện giống như cô ta, trên người cũng không có vết thương gì lớn, nhưng cứ chết sống muốn nằm lại bệnh viện. Vào phòng bệnh nằm cũng không tính, còn ngại phòng có nhiều bệnh nhân. Cô phải biết rằng bình thường giường bệnh của chúng tôi cũng không phải ai muốn vào là có thể vào."

Thu Từ Thiện khó được lúc tốt tính nghe cô y tá này oán giận, cuối cùng còn cười hỏi: "Lúc chị ta đến đây là ai đưa đến vậy chị?"

"Cảnh sát, cũng không biết là phạm vào tội gì, nhưng cũng coi như cô ta gặp may mắn, phòng bệnh VIP ở lầu 16 tối hôm qua vừa vận đi một người. Cô ta đã trả tiền, để cô ta ở đó cũng được."

"Vậy giờ cảnh sát còn ở đó không?"

"Tôi vừa mới trông thấy một người đi ra ngoài, hình như là đi mua đồ ăn khuya, nhưng hắn là còn hai người ở trên lầu." Nói xong, cô ta tà tà liếc nhìn Thu Từ Thiện một cái, có chút cảnh giác hỏi: "Cô không phải là người nhà cô ta à? Sao thấy cô không gấp gấp chút nào vậy."

Thu Từ Thiện đã hỏi xong những điều cần hỏi nhưng tươi cười trên mặt vẫn không thay đổi, còn tốt tính giải thích: "Không phải chị nói trên người chị ta không có thương tổn sao, nên tôi cũng không lo lắng."

Hai người vào thang máy đến lầu 16, lúc mới vừa đi ra thang máy chuẩn bị rẽ phải liền trông thấy một người đàn ông đang đứng hút thuốc ở trước cửa, cảnh phục trên người anh ta trông phá lệ nổi bật.

Thu Từ Thiện nhanh chóng kéo Bạch Phú Mỹ lại, mắt lạnh nhìn vị cảnh sát đang đứng ngay cửa. Trong lòng yên lặng suy nghĩ một lần, lúc cô và Hà Minh Châu đàm phán, tự nhiên là bất luận kẻ nào cũng không được nghe. Như vậy cô đánh phải nghĩ biện pháp, vị thần giữ cửa này và cả vị cảnh sát đang

ngốc trong phòng bệnh đều phải rời khỏi.

Nhưng suy nghĩ hồi lâu, cô cũng không nghĩ ra được biện pháp nào, ngay lúc cô đang chuẩn bị đi thẳng qua, Bạch Phú Mỹ lại hơi khản trương lời kéo cô hỏi: "Thiện Thiện, cô chuẩn bị làm thế nào?"

"Bạch Phú Mỹ, néo tôi đi," giọng nói của Thu Từ Thiện thân nhiên vang lên, Bạch Phú Mỹ nhìn cô, cô nàng còn tưởng rằng mình nghe nhầm, ngờ đâu Thu Từ Thiện trực tiếp kéo tay cô nàng khoác lên người mình, lập lại một lần: "Nhanh lên, không phải bình thường cô có thể tự mình khiêng một thùng nước sao? Chút sức lực đó chắc hẳn phải có chứ."

Bạch Phú Mỹ nhìn nhìn ngón tay mình, lại nhìn nhìn Thu Từ Thiện, có chút không đành lòng nói: "Tôi không néo đau đâu, nhưng nếu đau thì cô phải cho tôi biết đấy."

"Ừ," Thu Từ Thiện liếc mắt hít sâu một hơi, mới ngăn trở mình thiếu chút nữa thốt ra tiếng, thật sự rất con mẹ nó đau.

Thu Từ Thiện cuối cùng gần như là nghiêng răng nghiêng lợi bỏ tay Bạch Phú Mỹ ra, cô nhìn Bạch Phú Mỹ biểu tình vô tội, muốn đưa tay chụp lấy bả vai cô nàng, ai ngờ vừa chụp lên, chỗ sườn thắt lưng đau khiến cho cô co lại một chút, cuối cùng cô cắn răng nói: "Được rồi."

Lúc này, Thu Từ Thiện cũng thành công xuất hiện nước mắt, cô lại dùng sức trợn to mắt, cuối cùng nước mắt cũng theo hốc mắt chảy xuống dưới.

"Chú cảnh sát, chị Minh Châu nhà tôi thế nào rồi," Thu Từ Thiện vừa tới cửa, không đợi cảnh sát nói chuyện, liền túm chặt lấy quần áo hắn, vốn là vạt áo trắng thơm lại bị nắm nhăn nhum hết.

Vị tiểu cảnh sát được phái đến này là người vừa mới tiến vào Sở không lâu, nếu không phải đêm nay hơn phân nửa cảnh sát đã ra ngoài làm nhiệm vụ thì việc này cũng sẽ không đến phiên hắn. Hắn cũng chỉ là một thằng con trai hai mươi mấy tuổi, gặp một cô bé xinh đẹp thế này túm lấy áo hắn, hai mắt đắm lệ mông lung nhìn hắn, đáng thương hỏi chuyện của chị mình.

Tâm của chú cảnh sát thuận thế liền mềm ra, còn đâu mà để ý chuyện cô túm lấy quần áo của mình. Bạch Phú Mỹ liền nhân cơ hội đi lên, lời kéo cô khuyên: "Thiện Thiện, cô đừng như vậy, tôi nghĩ chị cô nhất định sẽ không có việc gì."

Nhưng ngay lúc kéo Thu Từ Thiện ra, bịch xộp trong tay Bạch Phú Mỹ đột nhiên bị tuột ra, hộp canh bên trong lập tức bị đổ ra. Tuy rằng đó chỉ là một hộp canh nhỏ, nhưng mà nước bên trong cũng không ít, lập tức đổ hết lên người chú cảnh sát.

Thu Từ Thiện lúc này "Vừa đúng" bị Bạch Phú Mỹ kéo ra nên cô tránh thoát được một kiếp. Vị cảnh sát nhìn thoáng qua ống quần dính chất lỏng của mình, mặt thiếu chút nữa liền tái luôn.

Thu Từ Thiện đang im lặng đột nhiên lại nức nở, thanh âm thê thảm lại mang theo đáng thương: "Vốn tôi còn tính mang bữa ăn khuya cho chị Minh Châu ăn, chúng tôi mới đó còn trò chuyện vui như vậy, sao chị ấy lại đột nhiên nằm viện thế này."

Thấy cô như vậy, thiện tính muốn an ủi của đàn ông trên người tiểu cảnh sát liền xồng ra, hắn không bận tâm lau dọn thứ dính trên người mình, nhanh chóng an ủi: "Chị của em không có việc gì, chỉ bị chút kinh hách thôi."

Động tĩnh bên ngoài làm vị nữ cảnh sát ngồi bên trong phòng cũng mở cửa ra, đầu tiên nhìn thoáng qua hai cô gái, rồi thoáng nhìn quần của anh cảnh sát, kinh ngạc hỏi: "Tiểu Đình, anh bị làm sao vậy?"

Tiểu Đình tùy ý khoát tay, không bận tâm nói: "Không có việc gì, không có việc gì, không cần thận chút thôi."

Đầu sỏ gây nên là Bạch Phú Mỹ liền nhanh chóng cúi đầu, ra về ăn năn hối lỗi.

Nhưng nữ cảnh sát vẫn tiếp tục truy vấn: "Nếu không anh đến toilet xem một chút đi, chắc không bị phỏng chứ. Tôi thấy đây chắc là canh nóng." Nhìn nữ cảnh sát này tuổi cũng không lớn, xem cũng gần gần tuổi với Tiểu Đình, tại sông bạc luyện hai năm hoa nhân kim tinh, vẫn có phát huy tác dụng. Chỉ nghe Thu Từ Thiện ôn nhu nói: "Chị, hay là chị theo giúp anh này một chút đi, em có thể vào phòng giúp chị Minh Châu."

"Thì ra em là người nhà Minh Châu à, tốt lắm, các em nhanh vào phòng đi, ngồi trò chuyện với cô ấy, đêm nay cô ấy bị kích thích không nhỏ đâu."

Đội nữ cảnh sát lòng tràn đầy vui mừng cùng Tiểu Đình đi thu thập quần áo, Thu Từ Thiện liền đẩy cửa đi vào phòng. Cô quay đầu phân phó Bạch Phú Mỹ: "Cô đứng ngay cửa canh chừng, tôi muốn cùng chị Minh Châu ôn chuyện thật tốt."

Hà Minh Châu mới vừa rồi còn nằm nghiêng hướng về cửa sổ, lúc này nghe được giọng nói quen thuộc, lập tức quay người nhìn về phía Thu Từ Thiện.

"Sao cô lại tới đây?" Hà Minh Châu về mặt cảnh giác nhìn Thu Từ Thiện. Giống như Thu Từ Thiện hiểu được, Hà Minh Châu tùy thời chuẩn bị hại chính mình thì Hà Minh Châu cũng chưa từng yên tâm với Thu Từ Thiện. Hai người các cô tùy thời chờ đợi cơ hội, một khi bắt lấy cơ hội sẽ không chút do dự đẩy đối phương xuống địa ngục.

"Nghe nói chị nằm viện, tôi tự nhiên muốn đến thăm chị." Thu Từ Thiện nhìn à, dưới đáy lòng thì đang suy nghĩ làm cách nào để Hà Minh Châu sửa miệng.

"Cô có tâm tốt như vậy sao, cô là chồn..." À đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, lập tức dừng lại, lời muốn nói trong lòng cũng không tiếp tục nói ra. Mà lúc này ánh mắt à sáng quắc nhìn cô gái đứng đối diện, cùng lắm mới hơn một tháng mà thôi, nhưng Thu Từ Thiện cho à cảm giác cô giống như hoàn toàn

thay đổi thành một người khác.

Vốn lúc nào cũng trang điểm lòe loẹt nay lại biến thành đơn giản tinh xảo, khuôn mặt vẫn xinh đẹp như cũ, con ngươi đen bóng khi nhìn Hà Minh Châu lại trở nên phá lệ ám trầm, phần môi hơi hơi gợi lên, tựa hồ như có tâm sự. Bộ dáng cô xinh đẹp có chút quá đáng, lại khiến trong lòng Hà Minh Châu bốc hỏa.

Hà Minh Châu không thể không thừa nhận, từ nhỏ đến lớn, ả trừ bỏ ghen tị thân phận của Thu Từ Thiện, thì ả cũng ghen tị tướng mạo của cô. Cho nên sau khi Thu Từ Thiện lên trung học lại học được cách trang điểm không giống ai, ả so với ai khác đều cao hừng.

Nhưng hiện tại không còn như lúc trước nữa, cô đã không còn là một cô bé ngốc hồ bị khích bác là lại làm chuyện ngu xuẩn nữa. Suy nghĩ trong lòng cô ngay cả Hà Minh Châu cũng xem không hiểu. Giữa lúc hai người không ngừng giao phong, trong lòng ả bắt đầu e ngại giằng co với một Thu Từ Thiện xa lạ như vậy.

"Là cô sao? Cô cho những người đó đến bao vây tôi, thậm chí còn sai bọn họ đến luân phiên cưỡng bức tôi" Đôi đồng tử của Hà Minh Châu hơi phóng đại, giọng nói hơi khàn mang theo dao phong sắc bén.

Thu Từ Thiện đột nhiên cất bước tiến lên, mắt lạnh nhìn Hà Minh Châu. Trong ấn tượng của cô, miệng lưỡi Hà Minh Châu luôn luôn khéo như rót mật.

Lúc này cô có nghe Hòa Khai nói, vì phòng ngừa mấy tên côn đồ đó khinh suất, kỳ thực hẳn cũng cố ý dẫn dò mấy người đó không được uống rượu, đừng làm ra chuyện gì xúc động, nhưng lại cố tình truyền đến tin tức Hà Minh Châu bị rồi.

"Không phải tôi, có điều tôi đến đây là muốn chị thay đổi chủ ý," Thu Từ Thiện cẩn thận quan sát gương mặt của ả, hy vọng có thể từ mỗi tiếng nói, cử động của ả nhìn ra sơ hở, nhưng người này rất bình tĩnh, chứng tỏ ả quả thật không có bị.

Hà Minh Châu lúc này nhìn thoáng qua cửa, biểu tình có chút đắc ý lại mang theo vài phần đùa cợt nói: "Như thế nào, em trai cô phải người đến cường gian tôi xong, cô lại tính đến bịt miệng tôi. Vậy cô chuẩn bị lấy cái gì để đàm phán."

Lúc này ả thoáng vờn mình hoạt động vài cái, điều chỉnh tư thế bản thân, khoanh tay trước ngực ung dung nói: "Bên ngoài đang có hai cảnh sát, chỉ cần tôi với bọn họ, người phía sau màn này chính Thu Từ Hàn, cô đoán bọn họ có thể đi bắt người hay không?"

"Chị đừng xúc động, nếu chị thật sự làm như vậy, đối với mỗi người chúng ta đều có hại mà không có lợi. Chị từ nhỏ đến lớn luôn luôn thông minh, so với bọn tôi luôn biết làm thế nào lấy hay bỏ dở, không phải sao?" Thu Từ Thiện vô cùng bình tĩnh nói, nước mắt vừa rồi sớm đã không còn bóng dáng.

"Đúng vậy, tôi rất hiểu được việc lấy hay bỏ dở, đó là bởi vì tôi muốn có được thứ này thì phải buông tha cho thứ khác. Mà các người thì sao, hai chị em các cô chỉ có thứ không muốn, chứ chưa từng có thứ không chiếm được." trên mặt Hà Minh Châu lúc này mang theo một vẻ điên cuồng, ả dường như có thể trông thấy viễn cảnh bản thân mình chiến thắng Thu Từ Thiện.

Cho dù cô ta không ai bị nổi thì thế nào, hiện tại là ả nắm giữ quyền chủ động: "Vận mệnh của em trai cô giờ đang bị tôi nắm giữ trong tay, nếu để mọi người biết chuyện này, cô cho là cổ đông cùng Ban Giám Đốc Trung Vực sẽ đồng ý để nó thừa kế Tập đoàn sao?"

Nói tới đây, trên mặt có phần tái nhợt của ả lại đột nhiên nhể lên một tầng hồng, Hà Minh Châu cười duyên hai tiếng: "À đúng rồi, tôi quên mất là giờ cô cũng đang làm ở công ty. Như vậy tôi nghĩ so với tôi, hẳn là cô càng thêm chờ đợi nó thân bại danh liệt đi, như vậy sẽ không còn ai chần chừ bước chân lên làm người thừa kế công ty của cô nữa."

Hà Minh Châu giống như đã trông thấy cảnh tượng tranh đấu nhau giữa hai chị em nhà họ Thu, ả thậm chí còn ra vẻ cổ động nói: "Tôi thật ra muốn hỏi một câu, cô tới đây là vì che giấu chuyện này, hay là muốn cho mọi người đều biết chuyện này."

Tuy rằng Bạch Phú Mỹ đang đứng ở cửa, gất gao nhìn chăm chăm khung cửa sổ nhỏ trong phòng bệnh, nhưng trong lòng bàn tay đã đổ đầy mồ hôi. Cô nghe thấy Hà Minh Châu khi thì đắc ý khi thì điên cuồng, khi thì mang theo giọng nói mê hoặc, vì Thu Từ Thiện lo lắng, cũng vì Thu Từ Hàn lo lắng.

Cô nàng không hiểu chuyện ở trong công ty, chuyện thừa kế này nọ, nhưng cô biết, tiền có thể làm cho người ta điên cuồng.

Nhưng cô không muốn thấy Thiện Thiện điên cuồng.

Thu Từ Thiện vẫn im lặng, chỉ lẳng lẳng nhìn Hà Minh Châu, ánh mắt cô không gọn sóng không sợ hãi cục diện đáng buồn này, ngay cả con ngươi đều nằm yên một chỗ.

Sau khi Hà Minh Châu im miệng, trong phòng xuất hiện sự yên tĩnh tịch mịch ngán ngùi.

Sau đó Thu Từ Thiện cử động, cô bỗng nhiên sải từng bước đến phía trước, duỗi tay ra bắt được mái tóc dài rối tung của Hà Minh Châu, cô kéo mạnh tóc làm cho Hà Minh Châu đau đến độ không nói nên lời.

Cô tàn nhẫn nói: "Hà Minh Châu, xem ra khách khí đối với chị là vô dụng. Được rồi, tôi nói cho chị biết, tôi đến đây không phải vì cùng chị thương thảo cái gì cả, chuyện này chị không muốn nghe cũng phải nghe."

"Chị sẽ không muốn cho tất cả mọi người biết chị bị cưỡng bức tập thể chứ."

Thu Từ Thiện khí lực quá lớn, Hà Minh Châu chỉ có thể lấy tay nắm lại tóc mình để cho da đầu không bị thương. ả run run nói: "Tôi không bị cưỡng bức

tập thể, cô đừng hòng uy hiếp được tôi."

"Ha ha," Thu Từ Thiện khinh miệt nở nụ cười, giọng điệu ôn nhu sẵn sốc nói: "Nhưng ai biết đâu, đến lúc đó mặc kệ mọi người biết chị bị hay không, đều chỉ nhớ kỹ chị là một người phụ nữ bị người ta luân phiên cưỡng bức."

"Không phải chị thích chơi đùa thủy quân (*) trên Internet sao? Chân tướng trước mặt lời đồn đại hoàn toàn không đáng giá nhắc tới, tất cả mọi người chỉ biết nhớ kỹ chân tướng bọn họ cảm thấy hứng thú. Mà đến lúc đó, khi người khác nhắc đến chị, họ chỉ nói, à, chính là cái ả bị người ta luân phiên cưỡng gian, Hà Minh Châu."

(*): Thủy quân là nhân viên mạng làm thuê cho công ty PR mạng, mở topic tạo thế cho người khác.

Nói xong cô liền thả mạnh tay, đầu Hà Minh Châu cũng theo quán tính đập mạnh vào vách tường, một tiếng "rầm" nặng nề mà hữu lực khiến Bạch Phú Mỹ đang đứng giữ cửa cũng rung lên.

Sắc mặt Hà Minh Châu lập tức trở nên trắng bệch, làm sao ả có thể không biết hiện tại tốc độ truyền bá trên Internet nhanh như thế nào, ả nhìn thoáng qua Thu Từ Thiện, ả biết Thu Từ Thiện thật sự sẽ làm như vậy.

Thu Từ Thiện thần nhiên nói: "Không phải chị thích Dung Trạch sao? Vậy chị cho rằng anh ta sẽ tiếp tục ở cùng một chỗ với một người phụ nữ bị người ta thay nhau cưỡng gian sao? Huống hồ cho dù anh ta nguyện ý, chị cho rằng người nhà họ Dung sẽ nhận người như vậy làm con dâu sao?"

Nhìn hai má Hà Minh Châu trắng giống như giấy bạc, Thu Từ Thiện biết, mình đã bắt được bảy tấc của Hà Minh Châu.

"Từ bỏ tiến vào nhà họ Thu là không có khả năng, chị nói ra điều kiện của mình đi." Thu Từ Thiện thấy uy hiếp đã được được rồi, không hề vô nghĩa mà trực tiếp khai bảng giá với Hà Minh Châu.

Cô không có khả năng trông cậy vào vài câu uy hiếp liền thay đổi được tâm ý Hà Minh Châu, cho nên cô quyết định tung một dây leo.

Hà Minh Châu ngẩng đầu dùng biểu tình oán độc nhìn Thu Từ Thiện, ngay lúc Thu Từ Thiện nghĩ rằng ả sẽ cự tuyệt mình thì nghe ả chậm rãi mở miệng nói: "Tôi muốn có một khoản tiền, một số tiền lớn."

"Được, chị muốn bao nhiêu?"

"Tám trăm vạn."

Thu Từ Thiện tức giận ha ha nở nụ cười, chị ta đang sử dụng công phu sư tử ngoạm sao. Vì thế cô lạnh lùng nói: "Không có khả năng, nhất thời tôi không lấy ra được số tiền lớn như vậy, cũng không gom góp được."

"Tôi chỉ cần tiền." ánh mắt Hà Minh Châu vẫn oán độc như cũ, nhưng ả sẽ không bối vì nhất thời phẫn nộ mà trở nên mất đi lý trí.

Cho dù ả thật đem chuyện này tuôn ra thì thế nào, sự thật là đám lưu manh chỉ phi lễ ả, cũng không có thật sự cường bạo, muốn thật sự đi cáo án, chỉ sợ ngay cả hình phạt đều không đủ trình độ. Hà Minh Châu hiểu, Thu Từ Thiện hoàn toàn là vì thanh danh của Thu Từ Hàn mà lo lắng, mới đến đây bàn điều kiện với ả.

"Tôi chỉ có thể cho chị năm trăm vạn, đây là số tiền lớn nhất rồi, chị đừng có được một tấc lại muốn tiến một thước."

"Được, năm trăm vạn thì năm trăm vạn, trước buổi tối ngày mai tôi muốn trông thấy tiền."

Thu Từ Thiện cắn răng nhìn ả, nhưng trong lòng lại càng không ngừng nhớ lại, tiền mừng tuổi từ nhỏ đến lớn của cô đều được gửi tiết kiệm, bây giờ cô cũng có thể huy động tài chính. Đương nhiên trên tay Thu Từ Hàn có tiền, cô cũng nghĩ sơ qua một phen.

Cuối cùng, cô lạnh lùng nói: "Tôi có thể cho chị tiền, nhưng chị phải tuân thủ hứa hẹn quản tốt cái miệng của mình, đừng có cùng bất kì người ngoài nói chuyện này. Bằng không, tôi sẽ làm cho chị biết chữ chết viết như thế nào."

Đúng lúc này, Bạch Phú Mỹ lặng lẽ nói, "Cảnh sát đã trở lại."

"Chị Minh Châu, chị nghỉ ngơi cho tốt, đừng thương tâm quá," Thu Từ Thiện ngồi ở đầu giường hơi thương tâm nói.

Nữ cảnh sát thấy bộ dáng này của cô thì thấy có chút đáng thương, liền an ủi nói: "Em yên tâm, chúng tôi nhất định bắt được tên tội phạm đó."

Thu Từ Thiện cầm chặt tay cô ta, giọng điệu tất cả đều là cảm kích: "Chị, thật sự cảm ơn các chị đã cứu chị Minh Châu. Các chị nhất định phải bắt được kẻ xấu đó đây."

Đợi một lát sau, Hà Minh Châu liền xa xôi mở miệng: "Thiện Thiện, đã trễ thế này rồi, em đi về trước đi. Bằng không trở về tối quá, có thể nguy hiểm."

Tiểu Đình ở bên cạnh cũng nhanh miệng nói: "Đúng vậy, trễ quá hai cô bé như các em về cũng không an toàn. Hai em cứ về trước đi, đợi cô Hà trình báo xong, chúng tôi cũng sẽ đưa cô ấy trở về."

Dưới tình huống Thu Từ Thiện "Không nỡ" cộng với Hà Minh Châu mọi cách "Khuyên can", hai người cuối cùng cũng đi ra cửa phòng.

Lúc bọn họ ra khỏi cửa, trông thấy một cô lao công đang lau dọn vết nước canh bị đổ trên sàn.

Thu Từ Thiện liếc mắt một cái, thân nhiên nói: "Thật sự là đáng tiếc, lãng phí một trăm đồng tiền của tôi."

Bạch Phú Mỹ đứng bên cạnh cô, không dám nói gì. Đây là canh y tá người ta dùng để ăn khuya, Thu Từ Thiện quăng một trăm đồng mua lại, sau đó liền hát lên người tiểu ca cảnh sát.

Thu Từ Thiện không chút do dự cất bước rời đi, trong hành lang trống trải quan quần tiếng cộp cộp của giày cao gót trên chân cô.

Bạn đang đọc truyện *Đã Đảo*, *Bạch Liên Hoa!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Edit & beta: Hà Phương

“Tôi sẽ vì chuyện hôm nay làm mà trả giá lớn,” Thu Từ Thiện cầm tay lái, đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm đối diện, chỗ đó chỉ là một bức tường trống rỗng, trong màn đêm lại càng thêm trống trải.

Sắc mặt Bạch Phú Mỹ hơi khó coi nhưng cũng cảm thấy không nên có ý khuyên giải an ủi, kỳ thực hai người các cô đều biết, dù Hà Minh Châu có đáng giận thế nào đi chăng nữa, cô cũng không nên làm chuyện giống như đêm nay.

Nhưng vì Thu Từ Hàn, vì toàn bộ nhà họ Thu, điều duy nhất Thu Từ Thiện có thể làm chính là hoàn toàn mai táng hết thấy dưới một góc âm u không ai biết đến.

Nhưng Thu Từ Thiện rất nhanh liền hiểu được, sự đồng tình nhất thời đó với Hà Minh Châu là cỡ nào buồn cười. Thế giới này vĩnh viễn sẽ không dựa theo sự tưởng tượng của bạn mà phát triển, bạn đã có dùng khí vào cuộc, như vậy bạn phải thôi khắc làm tốt chuẩn bị thua cuộc. Nhờ lần đó, khiến Thu Từ Thiện hoàn toàn hiểu được, cái gọi là đồng tình quả thật rất buồn cười.

Bạch Phú Mỹ lại nhắc lại, cô nàng có thể tự mình về nhà, nhưng Thu Từ Thiện vẫn dành thời gian trần trọc tìm được nhà cô nàng, hoặc là nói nơi ở tạm thời.

Đây là một chỗ vô cùng hỗn loạn lại dơ bẩn, Thu Từ Thiện từ nhỏ cảm y ngọc thực mà lớn lên, cho tới bây giờ những nơi đi qua đều là đá cẩm thạch soi rõ bóng người, trên chân cô thậm chí còn không giẫm quá nhiều bụi đất.

Đương nhiên ba năm cuộc sống gần như là lưu vong kia, cô cũng từng sinh hoạt ở một nơi ngơ long hỗn tạp như này.

Cô yên lặng quan sát xung quanh, tuy thấy không rõ bộ dáng nhưng tùy ý nhìn xuống đất là có thể thấy được rác vút lung tung, chắc là do rác tiểu thương nơi này lưu lại, cách đó không xa vẫn còn có mấy quán nhỏ buôn bán đêm.

Bạch Phú Mỹ bảo cô ngừng xe rồi nói: “Đường bên trong rất hẹp, tôi sợ sẽ cọ trầy xe cô.”

Ngay lúc Bạch Phú Mỹ muốn xuống xe, Thu Từ Thiện mới xa xôi mở miệng hỏi: “Aizz, Bạch Phú Mỹ, cô sẽ khinh bỉ tôi sao?”

Đây là lần đầu tiên sau khi rời khỏi bệnh viện, Bạch Phú Mỹ cùng cô đối diện, hai má mướt mà lộ ra vẻ tươi cười: “Sẽ không, cô chỉ muốn bảo vệ thứ mà cô muốn bảo vệ mà thôi.”

“Nhưng có lẽ tôi vĩnh viễn sẽ không có cách nào hiểu được cô.”

Thế giới này thật ra có rất nhiều nơi trắng đen lẫn lộn, nhưng phần lớn đều là người bình thường, bọn họ chấp nhất chân thành tin tưởng trắng đen rõ ràng. Dù sao trong cuộc sống của họ, phần lớn thứ tồn tại quanh họ luôn quang minh lỗi lạc. Có lẽ trong cuộc đời của bọn họ, có thể gặp được chuyện lớn nhất chính là trong tiệm cơm ăn cơm bị một tên say rượu kẻ bên khiêu khích rồi ra tay quá nặng mà thôi.

Sau lưng tiền tài luôn dính đầy máu tươi cùng tội ác, tuy Thu Từ Thiện không va chạm vào máu tươi nhưng cô đã trông thấy bộ dáng của tội ác, nó chỉ cách một tầng lụa mỏng mím cười mê người, nhìn cô quan sát cô.

Bạch Phú Mỹ đã đi hồi lâu nhưng cô vẫn im lặng nắm chặt tay lái.

Không ai trời sinh ra đã là ác nhân, nhưng lại vĩnh viễn có người lựa chọn trở thành ác nhân. Có lẽ là vì tham lam, có lẽ là bởi vì bọn họ có chết cũng không thể buông tha cho cái gì đó đáng được bảo vệ, mà cô hiểu được, cô có chết cũng không thể buông tha cho thứ đang chạm rầy bức bách cô đi

từng bước về phía trước.

Đúng lúc này, di động cô vấp ở trong xe vang lên âm thanh. Đó là một bài hát cô thích nhất, cô từng dựa vào việc nghe bài hát này, vượt qua những đêm dài đằng đẵng không ngủ được ở Las Vegas.

Giờ đây cô cái đặt bài hát này thành âm thanh báo tin nhắn của Lạc Ngan.

Trong mắt cô dường như xuất hiện khuôn mặt tinh xảo mang theo tươi cười ấm áp, tay anh dường như lúc nào cũng mang theo một nhiệt độ, mỗi lần khi anh gần sát mình, cô liền cảm thấy rõ ràng được sự sống trên thế giới này, bỗng bật mà lại trông rất sống động.

Giống như hồi nhỏ cô thích xem Harry Potter, hiệu trưởng một lần lại một lần không hề thấy phiền khi nhắc đến từ yêu, khi đó còn nhỏ non nớt cô cũng không biết từ ngữ đơn giản này.

Nhưng đợi khi cô lớn lên, đã có thể lí giải chữ yêu này, cô lại tự cho là đúng trao làm tình yêu đầu tiên cho một người, tạo thành hậu quả không thể đo lường.

Như vậy, hiện tại, anh là người cô yêu sao?

“Đột nhiên có chút nhớ em, ngủ ngon.” Thu Từ Thiện nắm tay, mở tin nhắn ra liền trông thấy một câu đơn giản như vậy, cô vuốt ve màn hình di động, trong lòng lại dâng lên từng trận sóng lớn.

Rốt cục, cô vẫn thuận theo trái tim mình, nhấn một cái tên, gần như là nhảy mất bên kia liền tiếp điện thoại, giọng nói ấm áp mà trầm thấp của anh xuyên thấu qua sóng điện chậm rãi truyền đến, giống như điện lưu lại sự tê dại trong lòng cô, anh nói: “Thiện Thiện, em còn chưa ngủ sao?”

Cô gần như muốn khóc khi nghe thấy những lời này, cô chưa ngủ, bởi vì cô còn phải vội vàng đi uy hiếp một người phụ nữ suýt chút nữa đã bị cưỡng bức, tuy cô hận không thể khiến người phụ nữ đó đi tìm chết, nhưng nội tâm của cô vẫn còn không hạ độc thủ được, lương tri của cô vẫn giày vò cô.

Lúc đó Bạch Phú Mỹ nói rằng không thể hiểu được cô nhưng vẫn kiên định đứng bên người cô, nói với cô, đây có lẽ là sự khác nhau giữa cô và Hà Minh Châu, cô vẫn mang theo lòng thương người mà mềm mỏng, còn Hà Minh Châu đã bị tiền tài, quyền thế hoàn toàn chiếm cứ nội tâm.

“Chưa, em rất không vui,” giọng nói Thu Từ Thiện mang theo nồng đậm giọng mũi, ngay cả giọng điệu đều mang theo làm nũng trước nay chưa có, tại giờ khắc này cô biết có một người đàn ông nguyện ý nghe cô oán giận, bao dung tính tình trẻ con của cô, sau đó lại dùng giọng nói trầm thấp mê người nhẹ giọng an ủi cô.

Trong chiếc xe nhỏ hẹp này, giọng nói của anh quanh quẩn tại mỗi khắp ngõ ngách, cô dường như có thể nghe thấy anh thản nhiên cười khẽ, mê người như vậy.

Đây chính là tình yêu sao?

“Em ở đâu, giờ anh đến chỗ em,” Có lẽ do tiếng sáo ven đường ngẫu nhiên truyền vào tai anh, Lạc Ngan mơ hồ có thể đoán ra lúc này cô không có ở nhà.

Thu Từ Thiện lúc này biểu tình ung dung, khoe miệng hơi hơi nhếch lên lộ ra ý cười nhợt nhạt, cô chậm rãi thả lỏng tích tụ trong lòng, làm cho chính mình đắm chìm trong cảm giác vui sướng hạnh phúc này.

“Không cần, em muốn đến tìm anh.”

Thu Từ Thiện gần như là lái xe hết tốc độ, cô nghĩ những người lái xe ban đêm có phải đều có tâm tình như vậy không, bởi vì biết ở nơi nào đó có người đang chờ mình, cho nên mới mong mau được về nhà như vậy.

Lúc cô đến, ngoài ý muốn nhìn thấy anh đứng bên đường cái, một tay cầm trong túi quần, thân thể thoắt nghiêng mang theo sơ đạm lười nhác.

Lúc Thu Từ Thiện hăng hái chạy như bay xe rồi ngừng trước mặt anh, quán tính cực lớn làm cho lốp xe ma sát mặt đất phát ra âm thanh chói tai, Thu Từ Thiện ngẩng đầu vừa vận trông thấy anh đang cau mày.

Đợi Thu Từ Thiện mở cửa xuống xe đi đến trước mặt anh, chợt nghe anh bắt nấn hỏi: “Em bình thường đều lái xe như vậy sao? Dừng tốc độ như vậy?”

Thu Từ Thiện chỉ ngây ngốc nở nụ cười, cũng không nói gì. Lạc Ngan miễn cưỡng cảm lại nghe thấy được trong không khí thản nhiên phiêu đảng mùi rượu, anh đưa tay kéo Thu Từ Thiện lại gần mình, khiến hai người gần như dính cùng một chỗ: “Em lại dám uống rượu lái xe?”

Khi Lạc Ngan nói một câu này, gần như là mang theo biểu tình nghiêng răng nghiêng lợi, được rồi, kỳ thực anh như vậy cũng không tốt, phần nộ dễ dàng làm cho người ta già cả.

Lúc này, Thu Từ Thiện vẫn cười ngây ngô, ngốc hồ hồ còn mang theo vô tâm vô phé.

Sau đó, cô đưa tay ôm lấy cổ lấy Lạc Ngan, đến gần sát môi anh, nói: “Xấu, không được giáo huấn em, thân thân với em, đêm khổ ngắn.”

Lạc Ngan gần như là bị đình chỉ động tác, rồi lộ ra biểu tình dờ khóc dờ cười, hiện tại anh đang đang bị con nhóc này đùa giỡn ven đường?

Cô gần như là mạnh mẽ đánh thẳng vào đôi môi anh, vừa gấp gấp tìm kiếm đầu lưỡi ướt át của anh, Lạc Ngan cũng đã rút tay ra khỏi túi quần, hai tay thông thả dùng sức ôm chặt cô trong lòng. Sau đó, dùng môi mình, cẩn thận trấn an xao động vội vàng của cô.

Đêm khuya gió đêm thổi phật qua thân thể hai người, ven đường thỉnh thoảng có chiếc xe chạy qua. Nhưng lúc này, bọn họ đều đắm chìm thật sâu trong cái hôn ướt át, anh ngậm môi cô, tay anh chậm rãi mơn trớn sau lưng cô, khiến lưng cô càng ngày càng mềm mại, cuối cùng tay phải của anh chế trụ đôi tay cô, dần dần biến thành tư thế siết chặt.

Khi cái hôn môi say mê quần quýt kết thúc, trên gương mặt Thu Từ Thiện mang theo ửng hồng, huyết dịch dưới làn da trắng nõn đều không an phận, kêu gào suy nghĩ muốn càng nhiều hơn.

“Có lẽ về sau nhớ tới một ngày này, anh sẽ hận mình đêm nay không xuống tay với em,” Lạc Ngan bám vào bên tai cô, nhẹ nhàng nói.

Ngôn ngữ mang theo trêu đùa làm cho không khí lưu động chung quanh càng thêm động lại, có điều Lạc Ngan vẫn nghiêm mặt nói: “Cùng anh đi đến một nơi đón người, nếu em mệt mỏi quá, có thể ở trên xe ngủ một lát.”

Thu Từ Thiện tự nhiên cũng chú ý tới anh mặc quần áo chỉnh tề, nhưng cũng không dị nghị anh đưa cô lên ghế lái phụ.

Lần này Lạc Ngan lái xe, âm thanh động cơ vang động trong không gian yên tĩnh.

Thu Từ Thiện muốn nói chuyện với anh, nhưng mí mắt rất nặng. Đêm nay cô tao ngộ nhiều chuyện lắm rồi, mà việc này đủ để cho bất luận ai cũng là lao lực quá độ.

Cô không muốn biểu hiện mình rất buồn ngủ, nhưng lúc chờ đèn đỏ, Lạc Ngan quay đầu nhìn cô nói: “Anh bật điều hòa lên độ ấm cao nhất rồi, em ngủ một lát đi, lúc tới anh sẽ gọi em.”

Thu Từ Thiện đưa tay cầm lấy tay anh đang phủ trên tóc mình, yếu ớt lại bướng bỉnh nói: “Nhưng em muốn nói chuyện với anh.”

“Ngoan, anh không sao, em cứ ngủ một lát đi.”

Cuối cùng, Thu Từ Thiện vẫn không có thể chống cự được cơn buồn ngủ, liền nặng nề ngủ mất. Lạc Ngan không quá thuần thực giúp cô điều chỉnh chỗ ngồi, lại từ phía sau lấy ra cái chăn đắp lên người cô.

Khi anh quay đầu tìm chăn, liền có thể thấy được tiểu vật phẩm trang sức thì không khỏi cười khẽ một chút, quả thực vẫn là một cô nhóc, thích mấy đồ chơi như vậy.

Nghĩ đến đây, Lạc Ngan lại nhin không được u buồn. (Editor: Anh ấy tự ti vì mình già đó=)))))

Xe vững vàng nhanh chóng chạy trên đường, nếu lúc này Thu Từ Thiện tỉnh lại, sẽ kinh ngạc phát hiện hướng này là hướng chạy ra biển.

Được một lúc, Lạc Ngan nhìn nhìn đồng hồ trên tay, thấy thời gian còn sớm liền nhẹ nhàng ngồi ở chỗ điều khiển. Anh quay đầu nhìn Thu Từ Thiện, lúc này cô im lặng giống một tiểu thiên sứ, không có nhanh nhẹn nhanh miệng, dung nhan ngọt ngào khi ngủ làm cho anh không khỏi cong khóe miệng.

Đến tận lúc này, anh vẫn khó có thể tin được, anh thích con nhóc này, là gần đến trình độ yêu rồi sao?

Như vậy thì chuyện phát triển từ lúc nào nhỉ, là theo cuộc sống gia đình mưa dầm thấm đất nên sau mới bắt đầu một loại khát vọng, hay là từ lúc nhìn thấy cô ngu ngốc lại bướng bỉnh liên bắt đầu.

Đúng vào lúc này, điện thoại trong túi quần anh lại rung mấy cái.

Anh không lấy di động ra mà chỉ nhẹ nhàng cúi người qua, đưa tay chế trụ cằm cô, môi tới gần sau liền vọt vào cánh môi cô, sau đó hấp thu không khí trong miệng cô, Lạc Ngan nghe cô vì khó thở mà khẽ phát ra âm thanh, thân thể thế nhưng trở nên cứng rắn.

Có điều trước khi mọi thứ xảy ra không thể vấn hồi, mỹ nhân ngủ say rốt cục vẫn là do hít thở không thông xa xôi tình lại.

Lạc Ngan nhìn đôi mắt đen bóng gần trong gang tấc, trong lúc nhất thời mê luyến hôn lên khóe mắt cô. Động tác như vậy quá mức thân mật cùng ái muội, làm cho cả người Thu Từ Thiện đều run lên.

“Chúng ta đến rồi sao?” Thu Từ Thiện mơ hồ hỏi.

Lạc Ngan gật gật đầu, đưa tay lấy tấm thảm trên người cô xuống: “Chúng ta nên đi xuống, người anh đón tới rồi.”

Thu Từ Thiện xuống xe trông thấy đối diện chính là biển lớn trong đêm ánh lên ánh trắng bàng bạc, đầu tiên là chấn động, nhưng nghĩ nghĩ lại mang chút nghi hoặc hỏi: “Anh còn làm buồn lậu sao?”

Câu này đầu tiên là làm cho Lạc Ngan sững sốt, sau đó buồn cười hỏi: “Em cảm thấy anh là người làm loại chuyện này sao?”

Thu Từ Thiện có lẽ vẫn còn hơi buồn ngủ, không đầu không đuôi nói như vậy một phen xong, đại khái cũng hiểu được buồn cười, liền cười ha ha hỏi:

“Anh hơn nửa đêm đưa em tới bờ biển đón người, em còn cho rằng anh đang làm chuyện xấu đấy.”

“Nếu anh thật sự làm chuyện xấu, em sẽ tố cáo anh sao?” Bởi vì Lạc Ngạn không có đi vội vã, hai người dựa vào vào cạnh xe câu được câu không nói chuyện phiếm

Ai ngờ Thu Từ Thiện thật sự nghiêng đầu suy tư một phen, sau đó cô thật sự nói: “Sẽ không, em sẽ giúp anh giấu diếm.”

Lạc Ngạn trong lòng chấn động, tại nơi rộng lớn đen tối này, đôi môi mỏng của anh hơi hơi lên, trên mặt không thể ngăn cản nhiễm lên một tầng ý cười.

Lúc này di động trong túi anh rung mạnh một hồi, lúc này đây không hề là chỉ chấn động vài cái liên ngừng, mà là một trận lại một trận. Bên bờ biển yên tĩnh như vậy, âm thanh chấn động này triệt để thu vào tai hai người.

Thu Từ Thiện đưa tay chỉ chỉ vào túi anh nói: “Người kết nối đã đến, sao chúng ta còn không ra đón?”

Lạc Ngạn nghe được từ người kết nối trong miệng cô, lại thân nhiên ôm cô nói: “Giờ đi, chúng ta đi tìm người kết nối của anh thôi.”

Lạc Ngạn mang theo Thu Từ Thiện đi ra phía bờ biển, thật cẩn thận đi lên phía trước, Lạc Ngạn cảm di động ở phía trước chiếu sáng, đi từng bước liên quay đầu một cái, sợ cô giẫm hụt chân trong bóng đêm.

Cuối cùng Thu Từ Thiện vì làm cho anh yên tâm, liền đơn giản cời giày cao gót ra xách trên tay.

Lúc này bờ biển chỉ có sóng biển đập bên bờ, một lần lại một lần, liên miên không dứt tựa hồ vĩnh viễn không dừng lại. Cô nắm lấy bàn tay dày rộng của Lạc Ngạn dày rộng, đôi tay hữu lực làm cho người ta an tâm.

Lúc hai người người tới gần bờ biển, đột nhiên Thu Từ Thiện trông thấy cách đó không xa có người. Cô nhanh chóng kéo Lạc Ngạn lại, sau đó hai người đứng tại chỗ.

Bọn họ nhìn cũng không rõ lắm, nhưng lại ánh trăng mờ mờ lung lung có thể thấy rõ đó hẳn là hai người.

Thu Từ Thiện lén lút hỏi đó có phải là người anh đến đón không, chỉ thấy hai người kia vốn đang dựa vào nhau đột nhiên tách ra.

Sau đó làm cho Thu Từ Thiện khiếp sợ chứng kiến một màn xảy ra, chỉ thấy trong đó có một người cao cao giơ lên cánh tay, mà một người khác chuyển động vài cái.

Tuy rằng đêm rất tối, nhưng ngay cả ánh trăng đều vì bọn họ chiếu sáng, trên bờ cát đêm yên tĩnh như vậy, bọn họ lại đang khiêu vũ.

Khiêu vũ dưới ánh trăng? Thu Từ Thiện ngờ ngạc nhìn, cô chỉ có thể nhìn thấy được bóng dáng, nhưng tựa hồ có thể theo vũ điệu thấy được sự khoái hoạt của họ.

Chắc chắn sẽ có người ngây ngốc hỏi, hạnh phúc là gì? Đương nhiên nhất định sẽ có người bí hiểm nói, một ngàn người thì sẽ có một ngàn loại hạnh phúc. Hạnh phúc là gì giống như người uống nước, ẩm lạnh tự biết.

Nhưng lúc này Thu Từ Thiện thầm nghĩ, hình ảnh hai người tận tình khiêu vũ dưới ánh trăng thật sự là hạnh phúc.

Lúc cô đang đắm chìm trong ý nghĩ phong hoa tuyết nguyệt, chỉ thấy Lạc Ngạn dùng sức kéo cánh tay cô, đến gần hai người.

Sau đó đứng ở cách bọn họ không xa, Lạc Ngạn dùng thanh âm lạnh nhạt mấy người đều có thể nghe thấy nói: “Bố mẹ, hai người thật sự là hăng hái.”

Bạn đang đọc truyện *Đã Đảo, Bạch Liên Hoa!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41

Nếu lúc này mà có ánh sáng, người đối diện có thể tình tường trông thấy Thu Từ Thiện mở lớn miệng, biểu tình giật mình như vừa nghe thấy điều khó tin nhất trên thế giới.

Nhưng cô lập tức phản ứng lại, khẽ dùng sức rút bàn tay đang bị Lạc Ngạn nắm chặt. Sau đó cô nghe giọng nữ oán giận vang lên: "Con trai, bố con gạt mẹ nói rằng hôm nay sẽ có hải lưu Seberia đến, sẽ có bảy cá xuất hiện, kết quả bọn mẹ đợi đến bây giờ ngay cả một con tôm cũng chưa câu được."

Lạc Ngạn khẽ lấy tay ôm trán bình tĩnh nhìn mẹ mình, sau đó hỏi: "Bảy cá bình thường chỉ sẽ xuất hiện nơi biển sâu, chẳng lẽ mẹ cho rằng chung quanh hải vực Vân Đô sẽ có thứ đó đấy chứ?"

Lạc Thiên Tề cũng có vẻ rất hứng trí, ông cao hứng quay đầu nhìn về mặt mắt húng của vợ mình nói: "Bà không biết như vậy sẽ rất có ý nghĩa để chúc

mừng 30 năm ngày kết hôn sao, chẳng lẽ kỷ niệm ngày kết hôn lúc nào cũng phải có kim cương với hoa tươi?"

Hứa Lan hừ lạnh một tiếng, tức giận nói: "Nếu thật sự có bày cả giống như lời ông nói, tôi sẽ rất cao hứng. Nhưng giờ thì sao, tôi không chỉ ngồi trên một chiếc thuyền nhỏ phiêu bạt cả ngày, còn ngốc hồ đồ đến tận giờ này chưa về nhà nữa."

"Vừa rồi bà còn rất cao hứng đấy." Dù Lạc Thiên Tề đã kết hôn được ba mươi năm, hơn nữa ông cũng được cho là người có thanh danh lan xa, nhưng trên thực tế ông cũng không được tính một người đàn ông hiểu được lòng phụ nữ.

Nếu hôm nay ông có thể đưa Hứa Lan rời bến một ngày, sau đó lại bình yên đưa người về nhà, có lẽ tâm tình hiện tại của Hứa Lan cũng sẽ không tệ như vậy.

Nhưng mấu chốt là giờ bà không chỉ đối mặt với con trai, mà còn với một cô gái nghi là nàng dâu tương lai của mình. Trời biết, năm xưa lúc bà gặp mẹ chồng mình, đã bị hình tượng tao nhã cùng cao quý thâm trầm đã động. Bởi vậy bà cũng hy vọng bản thân mình có thể lưu lại một ấn tượng cao quý tao nhã trong lòng cô con dâu tương lai. Chứ không phải giống như bây giờ, y như hai tên ngốc, chỉ có thể đáng thương chờ đợi con trai mình đến cứu vớt.

Thật lâu về sau, Thu Từ Thiện cùng với mẹ chồng tiêu chuẩn nói chuyện về lần gặp mặt đầu tiên này, cô mới rốt cục hiểu được sự kiêu ngạo và nhỏ mọn thỉnh thoảng xuất hiện trên người Lạc Ngạn đến tận cùng là từ đâu mà ra.

Lúc này cô chỉ biết ngây ngô đứng tại chỗ, sau đó cảm thấy hai người bọn họ cũng thật thú vị, đương nhiên Thu Từ Thiện cũng đem loại thú vị này biến thành loại hạnh phúc chỉ thuộc về bọn họ.

Đợi một hồi, Hứa Lan rốt cục hoàn toàn áp chế Lạc Thiên Tề, hơn nữa làm cho ông chân thành khắc ghi nhận thức rằng, hành vi hôm nay của ông là sai lầm nghiêm trọng, ông không chỉ lãng phí thời gian của Hứa nữ sĩ, mà còn làm tổn thương nghiêm trọng hình tượng của Hứa nữ sĩ.

Hứa Lan đắc ý cười cười, sau đó dưới bóng đêm khó có thể nhìn thấy, nở nụ cười mà bà tự nhận là rất tao nhã nói: "Con trai, vị tiểu thư bên cạnh con là ai? Con hẳn nên giới thiệu với mẹ và bố con một chút chứ?"

Lạc Ngạn im lặng nhìn mẹ mình đang có biểu hiện tư thái, nếu lúc này bà không phải đang kéo ống quần, trong tay còn cầm một cái cần câu, thì anh sẽ tin tưởng tiếng nói tao nhã này rất xứng đôi với bà.

Đương nhiên anh sẽ không châm chọc bà trước mặt Thu Từ Thiện, anh nhu hòa nói: "Mẹ, đây là bạn con, Thu Từ Thiện, bố đã gặp qua cô ấy rồi."

Hứa Lan khề tức giận quay đầu trừng mắt nhìn Lạc Thiên Tề, sau đó lại đột nhiên nghĩ trời tối vậy chắc ông nhìn không thấy ánh mắt mình đâu, vì thế liền thừa dịp nguyệt hắc phong cao vụng trộm vờn một bàn tay.

Lạc Ngạn làm sao không biết chút tâm tư nhỏ bé này của mẹ mình, nhưng mà nơi này cũng không phải là nơi tốt để tâm sự, nên anh nói: "Được rồi, trước hết chúng ta về xe cái đã. Nơi này gió biển lớn quá."

"Thiên Thiện, cháu đừng để ý, bác trai bình thường làm người vẫn rất ổn trọng, hôm nay chỉ xảy ra chút trục trặc thôi," hiển nhiên Hứa Lan đã xem Thu Từ Thiện là bạn gái của Lạc Ngạn.

Không phải bất kỳ người đàn ông nào cũng mang theo bạn không quen thuộc, hơn nữa đêm tối đón bố mẹ đang bị kẹt ở bãi biển.

Bất kể là Hứa Lan hay Lạc Thiên Tề đều không phải là loại người cô hủ, lúc còn trẻ bọn họ đều từng đi du học ở nước ngoài, đối với hôn nhân của con trai đều có thái độ nhất trí, chính là tự anh làm chủ.

"Cháu biết ạ, bác gái," Thu Từ Thiện hơi kích động, đến mức không biết nói gì cho phải. Cô ngày thường cũng không phải không tiếp xúc với trường bồi, nhưng các vị trưởng bối đó hoặc là tao nhã xuất hiện ở phòng khách nhà cô, hoặc là thanh thân tại hoa viên nhà mình chiêu đãi khách nhân.

Nhưng cô lại rất thích cha mẹ Lạc Ngạn như thế này, có tiền nhưng lại không cầu nệ, chẳng qua ở hải vực phụ cận Vân Đô thật sự có thể trông thấy bày cá sao?

Trong lộ trình ngắn ngủi này, Hứa Lan đã phát huy đầy đủ ưu thế ba mươi năm làm phu nhân của mình, có thể hỏi chuyện nhà người ta một cách thân thiết mà lại không khiến người nghe chán ghét phiền phức.

Hứa Lan cũng biết Thu Từ Thiện cũng sinh ra trong hào môn, bà tuy không bài xích gia thế nhà gái, nhưng vấn đề môn đăng hộ đối đã lưu hành ngàn năm và đến bây giờ còn áp dụng, cũng không phải hoàn toàn là sai, ngược lại nó luôn được thời gian chứng minh tính chân lý của mình.

Trong xã hội thượng lưu ở Vân Đô, chuyện tình cô bé lọ lem cũng không thiếu, nhưng là kết cục luôn không được như ý người. Lúc tình yêu tốt đẹp bị cát vào cái chai hôn nhân kia, rất nhiều người mới phát hiện, sự chênh lệch giữa hai người giống như bị kính lúp phóng đại lên.

Hứa Lan luôn hy vọng hôn nhân của con trai mình thuận buồm xuôi gió, cho nên lúc này bà rất hài lòng với cô bé này. Bà biết con trai mình đối với mấy loại chuyện này cũng không quá nhiệt tình, nay tự nhiên lại mang theo cô bé này đến đón hai vợ chồng bà, có phải đã đại biểu cho việc nó đã định không?

Lúc này trong lòng Hứa Lan đã bắt đầu phiêu rồi, sau đó lại nghĩ, nếu đã định rồi, sinh lễ phải cho bao nhiêu, nếu quá ít thì có vẻ như không quá đại khí, nhưng nhiều quá thì lại có vẻ như nhà họ Lạc bọn họ giống nhà giàu mới nổi. Đương nhiên việc mẹ chồng cho con dâu trang sức cũng không thể thiếu, không những phải tinh quý còn phải phù hợp với sự yêu thích của các cô gái.

Bà còn nhớ rõ năm đó, mẹ chồng bà tặng bà một đôi vòng tay bằng bạch ngọc, lúc mới nhận đến tay còn rất không ưng. Nhưng đeo một thời gian, ngược lại càng yêu thích, đều nói ngọc đường người là như vậy.

Nhưng bà lại lo lắng hiện tại các cô gái đều không thích các loại ngọc kiểu như ngọc phi thủy này nọ, không chừng còn ghét bỏ nó là đồ cổ lỗ sĩ đi. Nhưng mà không quan hệ, bà nhớ rõ lần kỉ niệm hai mươi năm ngày kết hôn, Lạc Thiên Tề đã tặng bà một viên kim cương 18 Carat, bà vẫn luôn không dùng, vậy đến đại sự này có nên dùng đến viên kim cương này không đây?

Hứa Lan quả thực là càng nghĩ càng hưng phấn, y như ngày mai Lạc Ngạn kết hôn luôn ấy. Nhưng sau khi bà ngồi vào xe, đội Thu Tử Thiện mở cửa xe ngồi vào ghế phó lái, lúc trông thấy rõ khuôn mặt cô bé này thì liền thốt chói tai: "Con trai."

Lạc Ngạn từ chỗ điều khiển xe xoay người, hơi kinh ngạc nhìn Hứa Lan.

Hứa Lan run run nửa ngày cũng chưa đến mức không biết xấu hổ nói ra miệng, bởi vì bà vô cùng muốn hỏi con trai mình, đứa bé này đã trưởng thành chưa?

Qua hồi lâu, bà vẫn còn chưa nghĩ ra lí do thoái thác, còn Lạc Ngạn đã khởi động xe chuẩn bị xuất phát.

Cuối cùng, Hứa Lan giống như hạ quyết tâm, làm bộ lơ đãng hỏi: "Thiện Thiện, năm nay cháu bao nhiêu, Lạc Ngạn nhà bác mới trước đây từng có cao tăng chỉ điểm qua, nói là tìm vợ phải tìm người hơn nó năm tuổi đấy."

Lạc Ngạn đang chuẩn bị lái xe dừng động tác một chút, sau đó giọng nói lạnh lạnh vang lên: "Sao con không biết mình từng được cao tăng chỉ điểm vậy?"

"Đứa nhỏ này thật là, đó không là vì trước kia con cũng không quá để ý sao, mẹ cũng không nói chuyện này với con," Hứa Lan đưa tay vỗ vỗ con mình, đương nhiên trước lúc rời tay đi con ôn nhu vuốt ve anh một chút.

Thu Tử Thiện nghe xong lời của bà, xấu hổ ngồi cảm như hén, kết hôn, vợ? Tuy rằng Lạc Ngạn đêm hôm khuya khoác dẫn cô tới đón bố mẹ anh là chuyện rất đột ngột, nhưng vấn đề bác gái đề cập đến có phải hơi sâu rồi không?

Nhưng cô vẫn hỏi đáp chi tiết: "Bác gái, năm nay cháu mười tám, vừa thi đại học xong. Đến tháng 9 này là nhập học ạ."

"Mười tám, ha ha," Giọng nói của Hứa Lan sượng sượng giống như một kẻ ngốc, bất kể là thi đại học hay chỉ là cái danh từ đại học, đều như là nước mưa tằm tã lập tức dập tắt ngọn lửa đang thiêu đốt trong lòng bà.

Lạc Thiên Tề ở bên cạnh vẫn luôn lắng nghe vợ mình hỏi đông hỏi tây mà không nói gì, lúc này lại lập tức cười khê ra tiếng, tiếng cười nhọt nhọt quanh quẩn trong xe, khiến cho Thu Tử Thiện đang ngồi trên ghế phó lái và Hứa Lan đang ngồi phía sau đều xấu hổ chân tay luống cuống.

Cuối cùng, Hứa Lan liền dùng bàn tay tinh tế trắng nõn âu yếm ông chồng nhà mình một chút.

Hứa Lan phát hiện giấc mộng làm mẹ chồng tốt đẹp của mình tan biến, vốn còn hưng trí dạt dào, tự nhiên trông có vẻ hơi chán nản.

Nhìn bộ dạng bà như vậy làm cho Thu Tử Thiện càng thêm không biết làm sao, nhưng trên xe còn có hai vị trưởng bối, Thu Tử Thiện lại không thể trực tiếp mở miệng hỏi Lạc Ngạn, bản thân đến tột cùng làm sai cái gì, sau đó bốn người mỗi người một suy nghĩ riêng chạy về nội thành.

Vì sắc trời quá muộn nên hai vợ chồng Lạc Thiên Tề không trở về đại trạch nhà họ Lạc, mà đi tới biệt thự của Lạc Ngạn trong thành phố, chính là biệt thự lần trước Thu Tử Thiện từng đến.

Lúc Hứa Lan xuống xe, bà liền đề nghị đã trẻ thế này, không bằng để Thu Tử Thiện ở lại đây một đêm. Nhưng không ngờ lần này Lạc Ngạn lại kiên trì đưa cô trở về.

Hứa Lan nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn còn mang theo một chút trẻ con của Thu Tử Thiện, vạn phần không muốn nói: "Thiện Thiện, lần sau nhớ tới nhà đi làm khách nha."

Sau đó giống như đã hạ một quyết định vô cùng khó khăn, giọng nói vừa ử oải vừa chờ mong nói: "Tuổi cháu còn nhỏ cũng không sao, trước cứ ở chung với đi đi đã."

Nhìn Hứa Lan và Lạc Thiên Tề đi vào biệt thự, Thu Tử Thiện mới kỳ quái quay đầu hỏi Lạc Ngạn: "Lời vừa rồi của dì là có ý tứ gì, còn có hình như em làm sai cái gì phải không, vì sao lúc này dì còn hưng trí bùng bùng, sau đó lại đột nhiên lại trở nên mất hứng vậy?"

Lạc Ngạn nhìn cười giải thích: "Không phải bà ấy mất hứng, chỉ là chút hi vọng bị tan biến thôi."

"Cái gì mà hi vọng tan biến?"

Nhìn Thu Tử Thiện vẻ mặt tò mò, Lạc Ngạn tiên sinh luôn luôn không kiên nhẫn vẫn cẩn thận giải thích: "Bà ấy vừa nghĩ đến việc làm mẹ chồng của mình bị chậm trễ vài năm, đương nhiên thất vọng vô cùng."

Nghe nói như thế Thu Tử Thiện vẫn còn có chút mơ hồ, nhưng sau khi suy nghĩ cẩn thận, một khuôn mặt đỏ ửng chưa lui hết lúc này đỏ bừng giống như

ráng chiều, nháy mắt bao trùm hai gò má cô.

"Anh, " Thu Từ Thiện xấu hổ chỉ vào anh, nhưng hồi lâu cũng chưa nói ra được chữ thứ hai.

"Như vậy, Thu Từ Thiện tiểu thư, em có nên suy xét đề nghị lúc đầu của tôi không, mẹ tôi dường như đã nhận định em rồi đó. Em không phát hiện, biểu tình vừa rồi của bà ấy tuy rằng rối rắm nhưng rất kiên định đấy. Em nhẫn tâm làm cho bà thất vọng sao?" thân thể to lớn của Lạc Ngạn dần nghiêng lại, khuôn mặt hai người gần nhau đến nỗi có thể cảm nhận được hơi thở nóng rực của đối phương phả vào mặt mình.

"Mấy ông chú bây giờ đều theo đuôi người khác như vậy sao? Không có kim cương còn chưa tính, ngay cả đá hoa đều không có, chỉ nói miệng, anh liền tính lừa gạt một thiếu nữ đáng hoàng sao?"

"Được rồi, thiếu nữ bây giờ quả thật là không dễ bị dụ." Lạc Ngạn cười hề hề xoa xoa đầu cô.

Thu Từ Thiện thấy anh cũng không nói gì khác, hơi hơi thất vọng. Lạc Ngạn quay đầu nhìn chằm chằm phía trước chuẩn bị lái xe, khóe miệng hơi hơi hơi lên lộ ra một nụ cười.

Thật lâu về sau, khi Thu Từ Thiện đã trở thành một phần không thể thiếu của anh, cô liền biết người đàn ông này mỗi lần lộ ra loại tươi cười này đều chuẩn bị có chuyện không tốt.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: tiểu kịch trường cha mẹ Lạc

Hứa Lan nhìn xe đậu dưới lầu, u buồn quay đầu nhìn về ông chồng mình, ai oán hỏi: "Vì sao, vì sao con trai lại đối xử với tôi như vậy, tôi chỉ muốn làm một bà mẹ chồng thôi mà?"

Lạc Thiên Tề không đành lòng nhìn vợ, an ủi nói: "Hay bà bảo con trai nhanh hành động đi?"

"Mười tám tuổi đã đủ tuổi pháp định kết hôn sao?" Hứa Lan bắt đầu đi qua đi lại trong phòng, sau đó không ngừng suy nghĩ: "Aiz, thật sự là chán ghét, tại sao phải quy định tuổi pháp định kết hôn kia chứ. Hay là chúng ta kêu bọn nó ra nước ngoài đăng kí đi.

Ông cảm thấy nước Pháp lãng mạn đa tình tốt, hay là thiên đường đảo Bali mới là tốt đây."

"Nhưng mà tôi cảm thấy cả hai nước đó đều không tốt, nếu không đi New Zealand đi. Ở đó tôi còn có một trang trại."

Lạc Thiên Tề ở một bên yên lặng nghe, nhưng trong lòng thầm nghĩ, con dâu, bà suy nghĩ hơi bị nhiều rồi đó?

Bạn đang đọc truyện *Đã Đáo, Bạch Liên Hoa!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Edit & beta: Hà Phương

Hơn hai giờ sáng mới về tới nhà ngủ, hơn nửa tám giờ sáng còn phải rời giường đến công ty, Thu Từ Thiện bất đắc dĩ nghĩ đây có lẽ là một khảo nghiệm không hề nhỏ với bất kì ai.

Lúc cô xuống nhà trông thấy Thu Từ Hàn ở nhà ăn, đầu tiên kinh ngạc, sau đó mới chậm rãi ngồi xuống.

Thu Từ Hàn lúc này thoạt nhìn đã ăn gần xong bữa sáng, đang chuẩn bị đứng dậy rời đi. Thang Kiều ở bên cạnh thấy vậy thì gọi lại nói: "Dù sao chị con cũng đi làm, hay con ngồi chung xe với nó đến công ty đi?"

Nghe Thu Từ Hàn muốn đến công ty, cô khẽ nhướng mày rồi lơ đãng cầm lấy ly sữa trên bàn uống.

Ông nội cô cũng ngồi ăn bên cạnh, nhưng ông cụ cái gì cũng không nói, không những không răn dạy hành vi trốn việc mấy ngày trước của Thu Từ Hàn, cũng không phản ứng gì đến việc hôm nay cậu muốn đến công ty. Cho nên Thu Từ Thiện cũng thông minh lựa chọn im miệng.

Thang Kiều cũng cứng chiều cậu quá thể, mặc kệ Thu Từ Hàn vì sao trốn việc nhưng chắc chắn là cậu có lí do, Thu Từ Hàn không tự mình nhắc tới trước mặt ông nội, cô tự nhiên cũng không muốn giẫm vào bãi mìn này.

Cũng may Thu Từ Hàn không có bất luận cái cảm xúc gì, chỉ nói: "Không cần, tự con đến công ty cũng được."

"Nếu không để mẹ lái xe đưa con đi, ở đây làm gì có xe taxi mà đi," Thang Kiều còn chưa từ bỏ ý định, đứng lên đuổi theo cậu lên lầu.

Sau khi Thang Kiều lên lầu, ông cụ mới chậm rãi buông chén xuống, nặng nề nói: "Con hư tại mẹ."

Thu Từ Thiện bắt đầu đi thăm hỏi dài một hồi, chung quanh đây không có những người khác, hiển nhiên những lời này là nói cho cô nghe. Nhưng lão nhân gia ngài vì sao không nói lúc mẹ có mặt ở đây đây, Thu Từ Thiện ở trong lòng phun tào.

Nhưng rõ ràng, Thu Từ Thiện không thể làm như không nghe thấy những lời này, cô chỉ có thể kiên trì nói: "Ông nội, con sẽ tìm thời gian cùng mẹ nói chuyện này."

Thu Từ Thiện lái xe ra khỏi nhà, trong lòng vô cùng buồn bực. Cô cùng lắm sinh ra sớm hơn Thu Từ Hàn có ba phút, nhưng vì sao cô phải đảm đương trách nhiệm của một tộc trưởng chứ. Nhưng hiện thực quá tàn khốc, trong nhà này cô dường như không tìm được người nào thích hợp hơn mình cả.

Ông nội lớn tuổi, giáo dục ra được một người bác thành công và ông bố thất bại của cô xong, hiển nhiên không còn tinh lực đi quản giáo tới mấy đứa cháu nữa. Huống hồ còn là đứa bé không chịu an phận, nếu chuyện tối hôm qua mà đến tai ông cụ, Thu Từ Thiện thậm chí không chút nghi ngờ chuyện này sẽ khiến ông cụ lên huyết áp.

Còn Thu Từ Toàn, cô đã hoàn toàn buông tha cho việc tìm kiếm trách nhiệm của người làm cha trên người ông ta, có lẽ trong cảm nhận của ông ta, chỉ có đứa con gái riêng của tiểu tam kia mới có thể lấy được chút ít tình thương người cha từ ông ta.

Thang Kiều càng không cần phải nói, bà chỉ thích hợp làm mẹ hiền.

Nghĩ đến Thu Từ Toàn, cô liền cười lạnh, ông ta và Trương Tuyết Vân xuất ngoại du lịch lâu như vậy, cũng nên trở về rồi.

Mỗi lần trông thấy mấy bức ảnh được gửi từ nước ngoài về, trong lòng Thu Từ Thiện vừa đau lại vừa oán giận. Mấy lần Thang Kiều muốn cùng ông ta xuất ngoại đi chơi, ông ta đều tìm mọi cách để hoãn lại.

Lúc này, thừa dịp đèn đỏ, Thu Từ Thiện liền bấm điện thoại: "Mấy ngày nay các anh giúp tôi theo dõi chặt chẽ Thu Từ Hàn, nó đi đến chỗ nào đều phải báo lại cho tôi biết."

Đầu dây bên kia nói: "Thu tiểu thư, chuyện đêm qua...."

"Tôi biết là các anh báo nguy, tôi không trách các anh. Tôi nghĩ ai nhìn thấy tình huống như thế đều làm vậy, nhưng các anh cứ yên tâm, chuyện này tôi đã xử lý tốt rồi. Hiện tại các anh chỉ cần đi theo nhìn chăm chăm nó là được."

Cúp máy xong, Thu Từ Thiện liền lấy tai nghe xuống phần nộ quăng ở bên cạnh chỗ pho lá.

Năm trăm vạn, năm trăm vạn, định mệnh nó tiền mười tám năm dành dụm của cô đều quăng hết vào việc lần này rồi. Thu Từ Thiện kiệt lực không cho bản thân suy nghĩ chuyện năm trăm vạn này nữa, nhưng ba chữ năm trăm vạn này vẫn cứ tiền vào trong óc cô, khiến cô đau lòng đến nội thương.

Cũng may cô nắm trong tay tiền của Thu Từ Hàn, lúc trước vì ông bội tín nhiệm cô nên đã để cho cô bảo quản tài sản tư nhân của Thu Từ Hàn. Kỳ thực tài sản danh nghĩa của cô khẳng định không chỉ có năm trăm vạn, nhưng tài sản này phần nhiều là bất động sản, điền sản còn có châu báu các kiểu chứ không phải tiền mặt.

Đừng nói bất động sản, điền sản cô đều không động vào được, ngay cả châu báu cô cũng không có khả năng xuất ra được.

Nghĩ đến đây, Thu Từ Thiện vỗ mạnh vào tay lái, sau đó cái còi càng không ngừng kêu gào. Vừa nghĩ đến việc cô phải cúi đầu trước Hà Minh Châu, việc đó không khác lấy mạng cô cả.

Cô lấy tiền của mình đưa Hà Minh Châu, đây đúng là việc làm khiến cho người ta ghen ghét lại không thể chịu đựng được.

Sau khi đến công ty, cô nhanh chóng đi tìm Chương Lỗi. Về chuyện Bạch Phú Mỹ, cô đã nghĩ xong rồi, dù sao Bạch Phú Mỹ đã biết chuyện tối hôm qua. Cô tin Bạch Phú Mỹ, nhưng cô vẫn muốn nhiều hơn một phần đảm bảo.

"Phòng thư kí của chúng ta có đang thiếu một chân chạy vặt không, ví dụ như đưa văn kiện cho các phòng ban hoặc là mua trà bánh, tôi cảm thấy loại chuyện này không nên để mấy vị mỹ nữ bên ngoài làm được, giống như có chút lãng phí nhân tài." Thu Từ Thiện tránh nặng tìm nhẹ, cô không nghĩ khiến Chương Lỗi cho rằng cô đang dùng thân phận để ép hấn.

Cô cũng biết yêu cầu của bản thân có phần quá đáng, dù sao cô mới đến văn phòng Tổng Giám Đốc này làm chưa đến hai tuần lễ, đã bắt đầu khoa tay múa chân với Chương Lỗi. Tuy rằng cô rất không muốn để lại ấn tượng xấu, nhưng hiện tại cô đúng là đang làm chuyện như vậy.

Chương Lỗi nhìn nhìn cô, thấy cô không phải đang nói đùa liền hiểu được tâm tư cô, cũng không có lảng tránh trực tiếp hỏi: "Như vậy cô cảm thấy ai là người thích hợp?"

"Tôi cảm thấy Bạch Phú Mỹ bên phòng hậu cần là được nhất, đương nhiên chúng ta có thể không cần điều động phòng ban của cô ấy, cứ bố trí một chỗ trong phòng thư kí cho cô ấy, sau đó làm việc vặt." Thu Từ Thiện có chút chán nản nói, cô đương nhiên không có khả năng yêu cầu người khác an bài vị trí gì cho Bạch Phú Mỹ.

Bạch Phú Mỹ dù sao cũng chỉ là một thực tập sinh, cũng giống như cô vậy. Có một người là cô làm việc tại phòng thư kí đã là không bình thường, bây

giờ cô lại còn muốn dẫn thêm một người nữa vào, cơ bản Thu Tử Thiện đã có thể nghĩ đến giọng điệu mà mấy người kia nghị luận về cô.

Chương Lỗi ôn hòa cười cười: "Tử Thiện, cô không cần ngưng ngừng như vậy, kỳ thực mấy cô kia cũng có nói qua với tôi về chuyện này, lúc trước tôi cũng không coi trọng lắm, hiện tại chúng ta có thể lôi ra để hoàn thành rồi."

Không thể không nói, Chương Lỗi có thể làm đến vị trí Thư ký trưởng cũng là có đạo lý, dù sao hần cũng là mối xích giữa các Giám Đốc và Tổng Giám Đốc, cũng có thể nói là dầu bôi trơn. Hần hiểu được làm thế nào để xử lý thỏa đáng một số yêu cầu không hợp lý.

Thu Tử Thiện gần như là mang theo thành ý cảm động đến rơi nước mắt, đợi sau này Thu Tử Hàn lên làm Tổng giám đốc, sẽ khuyên cậu tận dụng Chương Lỗi, đây đúng là một nhân tài.

Sua khi cô từ văn phòng Chương Lỗi đi ra, chuẩn bị trở lại văn phòng của mình liền trông thấy có người đẩy cửa tiến vào.

Đập vào mắt cô là một người đang bị một bó hoa lớn che hết gần nửa người, Thu Tử Thiện bấu môi nhìn hình ảnh trước mặt, giống hệt nhà giàu mới nổi.

Ngay lúc cô chuẩn bị đi vào văn phòng của mình thì thấy cô lễ tân gian nan lộ mặt ra từ sau bó hoa, hỏi: "Thu tiểu thư, cô ở trong văn phòng sao? Có người tặng cô một bó hoa."

Thu Tử Thiện dừng chân, sau đó cô lại lần nữa dùng biểu tình giật mình nhìn bó hoa vĩ đại trước mặt, ủa nói vậy vị nhà giàu mới nổi bị cô khinh bỉ kia tặng hoa cho cô hả?

Cô lễ tân gắng sức ôm lấy bó hoa vĩ đại, trong Trung Vực từ trước đến giờ cũng không thiếu mấy việc này, mỗi lần fan gửi quà qua bưu điện đến công ty, đều là do nhân viên lễ tân kí nhận.

Lúc mới đầu, nhân viên lễ tân còn đặc biệt khẩn trương phụ trách đưa quà, nhưng sau khi đưa qua mới phát hiện, người ta không chỉ không cảm ơn cô mà còn chê cô mang đồ choán hết không gian của người ta nữa.

Cho nên mỗi lần trông thấy mấy quà tặng này của người hâm mộ, cô lễ tân đều bấu môi. Mấy mình tinh này lúc nói chuyện còn hay hơn hát, cái gì mà được fan yêu quý là động lực của tôi, vì có fan yêu quý nên tôi mới có thể kiên trì đến bây giờ, sự thật là tiền và danh lợi mới là động lực lớn nhất của bọn họ.

Vì vậy sau này khi nhân viên lễ tân nhận được đồ gửi đến liền để ở đó, đợi gom lại thấy kha khá mới báo cho trợ lý của ngôi sao đến lấy, thậm chí có mấy thứ mà fan đưa lại hợp ý các cô thì các cô còn vụng trộm giấu đi.

Nhưng hôm nay lúc có người ôm bó hoa lớn này đến, đầu tiên cô lễ tân còn không chú ý, bởi vì người đưa hoa đến cũng không phải là ít, nhưng đa phần số mệnh của những bó hoa này là nằm chổng chơ trong thùng rác..

Tưởng chỉ là một trợ lý nhỏ nhỏ vừa vào công ty thì cứ để đó từ từ đưa, nhưng người giao hoa sống chết muốn đưa đến tận tay người nhận, còn muốn tự mình kí nhận đã đưa hoa. Nhưng cô lễ tân nhất quyết đồng ý làm để người này đi vào, hai người liền âm ỹ hai câu.

Cuối cùng người đưa hoa khinh thường hỏi, nếu lỡ may mất rồi cô bồi thường được không? Nếu cô bồi thường được thì cô cứ kí đi.

Khi Trương quỳ lễ tân nhìn thoáng kĩ bó hoa kia, mới nhanh chóng để người kia đưa vào, hóa đơn cũng nhất định phải đưa lên cho người nhận kí.

"Của tôi sao?" Thu Tử Thiện hơi kinh ngạc, nhưng vẫn tiếp nhận tờ giấy trong tay cô lễ tân, tùy tay cầm chiếc bút ký tên mình lên.

Cô lễ tân cũng chỉ là cô gái vừa tốt nghiệp ra trường, thấy Thu Tử Thiện còn nhỏ tuổi, nói chuyện mang theo bộ dáng tươi cười, hoàn toàn không đáng sợ giống như lời đồn, liền lấy dũng khí nói: "Người dưới lầu nói hoa này là được vận chuyển từ Pháp về, vài vạn đấy."

Cô ta thè lưỡi, kinh ngạc nói: "Thu tiểu thư, người theo đuổi cô đúng thật là một thổ hào (địa chủ, phú hào có quyền thế ở một địa phương)."

Thổ hào? Thu Tử Thiện trông thấy bên trong có tấm thiệp, tùy ý lấy ra, chỉ thấy mặt trên viết "Đây là tâm ý của tôi, hy vọng em sẽ thích", chỗ kí tên còn đề "Your Vince".

Thu Tử Thiện cầm tấm thiệp, khuôn mặt khẽ ngẩng lên, khoe miệng chậm rãi lộ ra một cổ ý cười. Thổ hào? Cô ý đồ muốn hình dung từ này và Lạc Ngạn liên hệ cùng một chỗ, cuối cùng nhin không được cười ra tiếng.

"Thu tiểu thư, tôi nói sai rồi sao?" Cô lễ tân thấy Thu Tử Thiện mặt mày hớn hờ xem tấm thiệp, nhìn sao cũng ra bộ dáng đang trong tình yêu ngọt ngào, vậy nên có chút sợ hãi nói.

"À, không có việc gì, cô đưa cái này xuống cho người giao hoa đi, cảm ơn," Thu Tử Thiện chỉ chỉ hóa đơn ý báo cô ta lấy đi.

Thu Tử Thiện ôm hoa tươi định trở về văn phòng mình, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì nên quay đầu nói với Nghiêm Phái: "Thư ký Nghiêm, chị có thể tìm giúp tôi một bình hoa không?"

"Đương nhiên có thể," tuy rằng vừa rồi trong văn phòng mọi người đều không nói gì, nhưng không có nghĩa là bọn họ không phát hiện được một bó hoa lớn như vậy, cùng với nụ cười trên mặt Thu Tử Thiện.

Sau khi Thu Từ Thiện đi mất, đầu tiên là Vivian dài thở dài một hơi, có chút bất đắc dĩ nói: "Ngay cả một cô nhóc mười tám tuổi đều có thể bất động nhận được một bó hoa lớn như vậy, còn mấy bà cô như chúng ta chẳng lẽ thật sự đã bị thời đại và đàn ông từ bỏ rồi sao?"

"Aiyoo, cô bị vứt bỏ thì thôi đi, đừng kéo chúng tôi vào cùng. Nhưng mà cô gái giống như Thu tiểu thư, đàn ông dám theo đuổi không phải là thương gia bạc triệu thì cũng phải là một phú nhị đại rồi." Nghiêm Phái đứng lên chuẩn bị đi tìm cái bình hoa, sau đó có chút nghi hoặc nói: "Tôi phải đi đâu tìm một bình hoa lớn để chứa hết nhiều đó hoa đây? Bó hoa đó chắc cũng cỡ 999 đóa ấy chứ?"

Sau khi Thu Từ Thiện trở về phòng liền nhẹ nhàng đặt bó hoa lên bàn, rồi cầm điện thoại lên ấn một dãy số.

Trong điện thoại vọng ra những âm thanh đờ đờ, mỗi một tiếng giống phù hợp với tâm tư người gọi, ngọt ngào lại mang theo chờ đợi ngượng ngùng.

"Thiện Thiện, nhận được hoa chưa?" Sau khi điện thoại thông, một giọng nói trầm thấp xuyên thấu qua điện thoại truyền đến màng tai cô, nếu nói ngay cả màng tai cũng phân biệt âm thanh, như vậy hiện tại hơi nóng lên ốc nhĩ có phải ý nghĩa là giọng nói của anh đã muốn khắc vào tai cô không.

Thu Từ Thiện đưa tay vân vê cánh hoa kiều diễm ướt át, trên đó còn đọng lại nhiều hạt sương li ti, giống như vừa mới được ngắt trong vườn xuống, độ cong nơi khoe miệng cô lan rộng, thậm chí giọng nói mang theo yếu ớt: "Người ta nói anh là thổ hào, vừa ra tay là tặng ngay một bó hoa to đùng, anh đúng là tục không tầm thường đâu?"

Nếu lúc này chỉ số thông minh của Thu Từ Thiện còn duy trì ở mức tiêu chuẩn bình thường, cô không thể không phát hiện, giọng nói lúc này của cô so với trước kia mềm mại hơn rất nhiều.

"Tôi cảm thấy mình tất yếu phải tuyên bố rằng tôi đang theo đuổi em, để tránh trong công ty có người nào đó không có mắt làm xằng làm bậy," trong giọng nói của Lạc Ngạn chứa sự lười nhác, lúc này lại truyền đến một trận tiếng lật trang giấy.

Nếu bây giờ có một tấm gương trước mặt Thu Từ Thiện, cô sẽ nhìn thấy biểu tình trên mặt cô ngọt ngào, thậm chí có thể nói là ngấy đến buồn nôn.

Hai người hẹn nhau, tối nay Lạc Ngạn sẽ đến gặp cô, lúc này mới cúp máy.

Thu Từ Thiện vẫn nhớ đến sự kiện năm trăm vạn kia, cô liền gọi điện thoại kiểm tra tài khoản cá nhân của mình, biết được nòng trước mắt chỉ có thể huy động được ba trăm vạn mà thôi.

Thu Từ Thiện nghe xong bèn nghiêm túc suy nghĩ. Từ bé bắt kẻ là tiền tiêu vật hay tiền mừng tuổi, nhà họ Thu từ trước đều là cho hai chị em họ như nhau. Nếu vậy dù Thu Từ Hàn có xài xa hoa một chút, vậy khoản tiền còn lại chắc là cũng tám khoảng hai trăm vạn đi.

Đối với gia đình như bọn họ, dù là chị em ruột cũng không có khả năng đối chiếu tiền bạc của nhau. Cho dù lúc trước cô chế trụ tài chính của Thu Từ Hàn, nhưng đó cũng chỉ là tạm thời bảo quản. Nay muốn sử dụng tiền của cậu, thì vẫn phải chờ bản thân cậu đồng ý.

Thu Từ Thiện liền gọi điện thoại, kêu cậu đến văn phòng cô một chuyện.

"Chuyện Hà Minh Châu chị đã giải quyết ổn thỏa, loại chuyện này nói nhỏ thì cũng chỉ là đùa giỡn. Chỉ cần người bị hại không truy cứu thì cũng không có vấn đề gì. Nhưng vấn đề hiện tại chính là chị tính đưa chị ta một khoản tiền để bịt miệng." Thu Từ Thiện bình tĩnh báo kết quả giải quyết cho Thu Từ Hàn biết.

Thu Từ Hàn khoe nết rút rút, sự tình được giải quyết đương nhiên là chuyện tốt. Tiền bịt miệng cậu đương nhiên cũng nguyện ý chi ra, nhưng biểu tình ngưng trọng trên mặt Thu Từ Thiện làm cậu nhìn không được hỏi: "Chị tính đưa bao nhiêu?"

"Năm trăm vạn."

Thu Từ Hàn có bình tĩnh đi nữa cũng nhìn không được muốn nhảy dựng lên. Cậu dùng tay nắm chặt tay vịn sofa, bắt buộc chính mình tỉnh táo lại, hỏi: "Chị không thấy con số này quá lớn sao?"

"Nếu lần này nhân vật chính là người khác, như vậy không cần nói năm trăm vạn, ngay cả năm mươi vạn chị cũng không cho. Nhưng lần này là Hà Minh Châu, không cần nói đến hậu quả khi bị truyền thông biết tin. Nếu làm cho Thu Vi Toàn đã biết, hậu quả chúng ta không cần phải nói đến." Thu Từ Thiện nghiêng răng nghiêng lợi nói, nếu không phải Thu Vi Toàn còn có 11% cổ phần công ty, thì cô sẽ khinh địch như vậy mà nhả ra sao?

Nếu Hà Minh Châu thật sự không quan tâm đem chuyện này nói cho Thu Vi Toàn, đến lúc đó Thu Từ Thiện thật sự không dám cam đoan người cha không có tổ bảo nào này có thể một mạch chuyển nhượng luôn số cổ phần trong tay cho Hà Minh Châu không nữa.

Tuy rằng ông nội để Thu Vi Toàn lấy danh nghĩa tinh dưỡng mà tạm thời mời ông ta ra khỏi công ty, nhưng ai biết được khi nào ông nội sẽ thay đổi chủ ý. Cho nên cô không thể để Hà Minh Châu có một chút cơ hội nào, huống chi, cô cũng không phải không có chuẩn bị phía sau.

Hà Minh Châu gần đây đi lại rất gần với Dung Trạch, mọi người đều biết nhà họ Dung luôn luôn có quan hệ chặt chẽ với nhà họ Thu. Nhưng cô không tin nhà họ Dung sẽ bỏ qua một đại tiểu thư chân chính là cô để lựa chọn một đứa con con gái riêng có thân phận không rõ như Hà Minh Châu.

"Chị biết con số năm trăm vạn này lớn, nhưng sự tình này bây giờ em cho là không cắt thịt thì có thể giải quyết vấn đề này sao? Huống chi, lần này là chị chi ra ba trăm vạn, em chỉ cần chi ra hai trăm vạn là được. Có điều ba trăm vạn này cũng không phải cho không, nếu em dám làm xằng làm bậy nữa, chị

sẽ không nương tay với em đâu."

Thu Từ Hàn nghe vậy sắc mặt có chút khó coi, ngay lúc Thu Từ Thiện muốn lên tiếng, cậu liền giành trước nói: "Không phải tôi không muốn lấy ra khoản tiền này, mà là tiền mặt của tôi thật sự không đủ hai trăm vạn."

Thu Từ Thiện dài thở dài một hơi, gân xanh trên thái dương càng không ngừng vọt động, cô hít vào thở ra mấy hơi, miễn cưỡng nói: "Em xài hết rồi hả?"

Thu Từ Hàn không dám gạt đầu, chỉ nhỏ giọng ừ một tiếng.

"Được, rất tốt, quả thật là Thu thiếu gia tiêu tiền như nước." Thu Từ Thiện hận không thể lấy đồ trên bàn ném cho lũng đầu cậu, sau đó xem nào cậu đến tội cùng được cấu tạo thế nào?

Lúc bọn họ trung học thì hàng tháng trong nhà đều cho tiêu vặt gần 5 con số, chưa kể Thang Kiều còn dúi riêng cho Thu Từ Hàn, nói cách khác làm học sinh bọn họ ăn trong nhà, dùng trong nhà sau đó hàng tháng còn cầm trên một vạn tiêu vặt. Sau đó cứ như vậy, cậu còn dám động đến số tiền kia?

Thu Từ Thiện trước kia coi như là mơ hồ nghe nói nam sinh tiêu xài hoang phí, nhưng cô thật không nghĩ tới một đám nam sinh trung học lại dám chơi hoang phí đến mức này. Hơn nữa cô dám khẳng định, Thu Từ Hàn tuyệt đối sẽ là người tiêu tiền nhiều nhất đám.

Vì thế cuối cùng Thu Từ Thiện ngay cả cười đều lười cười, nhấc chân bước thẳng ra ngoài.

Khoản tiền này xem ra là tự cô phải nghĩ cách rồi.

Hiện tại xem ra cô cần khoảng 100 vạn nữa để bù đủ số tiền 500 vạn này. Nhưng cũng may cô không phải hoàn toàn không có bạn, lúc gọi điện thoại cho Hứa Kiều Na, vẫn có chút khiêm tốn.

Dù sao đã lâu cô chưa liên hệ với người bạn tốt này, giờ liên hệ lại là vì vay tiền.

"Alo, Từ Thiện, không phải khéo như vậy đi, tớ vừa định gọi điện thoại cho cậu, thế mà cậu đã gọi đến rồi."

Thu Từ Thiện có chút buồn cười, liền hỏi: "Làm sao vậy, cậu gọi điện thoại tìm tớ có việc?"

"Bố cậu sao rồi?" Hứa Kiều Na mở miệng liền hỏi Thu Từ Thiện.

Thu Từ Thiện đột nhiên có chút tò mò, nhưng cô chỉ vô tình nói: "Xuất ngoại đi chơi rồi, dù sao gần đây tôi không gặp ông ta."

"Nghe giọng cậu này, còn có vẻ thờ ơ như vậy. Tớ nói cho cậu nghe, bố cậu lập tức muốn cho mẹ hai của cậu vào cửa đấy."

"Có ý tứ gì?" Thu Từ Thiện nhăn mày lại.

"Tớ cũng chỉ nghe cô tôi nói lại, cô với dương tớ sáng sớm cùng bạn đi đánh golf, ai ngờ tình cờ gặp bố cậu mang theo một người đàn bà lạ hoắc. Hơn nữa lúc bố cậu chào hỏi với cô mình, còn giới thiệu người đàn bà kia, nói đây là phu nhân của ông ta."

Lúc này da đầu Thu Từ Thiện từng đợt run lên, giống như vô số bom đang nổ mạnh chung quanh, khiến suy nghĩ trong đầu cô không còn một mảnh.

"Cô tớ biết quan hệ giữa tớ và cậu, cho nên liền gọi điện thoại lại đây hỏi tớ. Nên vừa rồi tớ mới định gọi cho cậu, hỏi bố mẹ cậu li hôn rồi sao?"

"Không." Thu Từ Thiện gần như là cắn răng phun lời này ra.

Hứa Kiều Na càng kỳ quái: "Không li hôn? Vậy sao bố cậu lại nói vậy, chẳng lẽ ông ta còn học người bên Hongkong, lấy vài bà vợ hay sao? Sau đó đều tuyên bố với người bên ngoài mỗi một bà vợ đều là bà Thu? Cậu..."

Sau đó, bên kia liền im bất, Thu Từ Thiện bên này cũng lặng thinh.

Bởi vì các cô đều nghĩ tới khả năng này.

Bạn đang đọc truyện *Đảo Đảo, Bạch Liên Hoa!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Edit & Beta: Ha Phuong

Một người đàn ông, đặc biệt một người đàn ông có tiền, khi được mấy người phụ nữ nhắc đến lại chỉ dùng từ nhẹ nhàng bằng quơ như phong lưu. Dù

luân lý sẽ khiến trách anh ta, nhưng thật không may, pháp luật chế tài của Trung Quốc với loại đàn ông này lại khiến cho người ta giận sôi máu.

Lúc Thang Kiều cường ngạnh gọi luật sư đến nhà, thì chuyện li hôn Thu Từ Thiện cũng không phải không nghĩ qua. Nhưng sau khi cô được luật sư cố vấn, cũng hiểu được, mặc dù đoạn quan hệ này của Thu Từ Thiện là sai lầm. Nhưng dù là như vậy cũng không thể khiến ông ta ra khỏi nhà được.

Châm chọc ở chỗ, dù cô chứng minh được Hà Minh Châu là con gái riêng của Thu Từ Thiện cũng không thể. Hiện tại cô không có khả năng khiến Thu Từ Thiện và mẹ mình li hôn, và dù ly hôn, thì cũng phải chia đôi tài sản chung của hai người.

Thu Từ Thiện có được 11% cổ phần công ty, Thang Kiều có được 7.8% cổ phần, cho dù Thang Kiều có nhiều lợi thế hơn, nhưng Thu Từ Thiện khẳng định vẫn là người kiểm soát cổ phần công ty. Đến lúc đó, số cổ phần trong tay ông ta chắc chắn sẽ không để lại cho Thu Từ Thiện, càng không thể để lại cho Thu Từ Thiện.

Sau khi hỏi cận kề sự tình từ Hứa Kiều Na, Thu Từ Thiện có thể kết luận, Thu Từ Thiện thật sự sẽ không màng đến mặt mũi mà bất chấp mọi giá.

Thu Từ Thiện thường xuyên nhìn thấy thông tin bất quái trên tạp chí, là thông tin về một nhà giàu ở Hongkong, vợ cả vợ bé tranh đoạt, rồi chi thứ nhất với chi thứ hai đấu đá túi bụi với nhau. Nhưng bất luận là Hong kong hay là Ma Cao, đều là vì có một nguyên nhân lịch sử đặc thù.

Còn ở nội địa thì cũng không ít nhà giàu bao nuôi tình nhân, nhưng sẽ không quang minh chính đại giống bên Hongkong, để người tình về làm vợ hai hoặc cưới tới vợ ba, vợ bốn.

Chuyện tiền nong thì ban đầu cô tìm Hứa Kiều Na vay tiền, nhưng sau khi nghe được tin tức này, cô biết mình không cần mượn nữa. Bởi vì Hà Minh Châu cần bản không muốn lấy khoản tiền này, nếu Thu Từ Thiện đã dám quang minh chính đại giới thiệu với người khác Trương Tuyết Vân là bà Thu, như vậy mẹ con bọn họ cũng không để năm trăm vạn này vào mắt.

Đối với điểm này, Thu Từ Thiện chưa từng hoài nghi qua, nhưng hiện tại Hà Minh Châu còn có thể tùy ý khiến cho cảnh sát tiếp tục điều tra. Mà cô hoàn toàn chưa chuẩn bị gì cho việc sẽ phát sinh này.

Sở dĩ Thu Từ Thiện miễn cảm đối với chuyện này như vậy hoàn toàn là vì ở kiếp trước, trong lúc cô học đại học đã xảy ra một vụ án hiếp dâm tập thể chấn động cả nước. Lúc đó những người dính đến vụ án không phú cũng quý, nhưng do truyền thông khuếch tán, người nhà những người đó muốn áp chuyện này xuống cũng không được.

Thu Từ Thiện nghĩ người đó có lẽ sẽ không bị trừng phạt, nhưng có đôi khi dưới sự cố ý tuyên truyền của truyền thông, tất cả áp lực dư luận đều đặt trên người của người đầu tiên bị phanh phui ra ánh sáng.

Cô không dám mạo hiểm, bởi vì người phụ nữ Hà Minh Châu thật sự điều gì cũng dám làm đấy.

Hoặc là trước tiên cô đưa chi phiếu cho ả, sau đó lại nghĩ biện pháp xóa sạch chuyện này. Còn biện pháp gì, hiện tại cô đã mơ hồ có phương hướng.

Có lẽ ả không muốn lấy, nhưng Thu Từ Thiện vẫn phải đưa cho ả. Hà Minh Châu sợ hãi Thu Từ Thiện lợi dụng truyền thông nói ả bị hiếp dâm tập thể, còn Thu Từ Thiện lại sợ hãi Hà Minh Châu lợi dụng truyền thông bức chết Thu Từ Thiện.

Vì vậy tạo thành cục diện hai người không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Phương thức liên lạc với Hòa Khai vẫn nằm trong điện thoại cô, thật ra cô biết để xử lý loại chuyện này, hẳn là Hòa Khai sẽ có kinh nghiệm hơn cô. Do tối hôm qua, Thu Từ Thiện nhất thời hoảng thần mới có thể kêu cô tới.

Đối với Hòa Khai, tuy cô chưa tiếp xúc với cậu ta, nhưng chung quy vẫn cảm thấy người này không hoàn toàn giống như biểu hiện bề ngoài, cô luôn cảm thấy hẳn thời khắc đều có thể phun ra chất độc được đấy.

Nhưng vì Hà Minh Châu, cô không ngại tiếp xúc với độc được.

“Xin chào, Hòa Khai, tôi là Thu Từ Thiện,” cô không tính cùng người này vòng vo, sau khi tự giới thiệu lại hỏi: “Trưa này cậu có thể dùng cơm với tôi không?”

“Đương nhiên có thể.”

Hai người đều là người trẻ tuổi, nhưng nơi được chọn hôm nay không trẻ trung tí nào cả. Minh Hiền Phường là một Hội sở tư nhân cao cấp, xa xa từ bên ngoài có thể trông thấy nó rất cổ kính, cách đó không xa là đình đài lầu các, núi giả nước chảy, khiến người ta cảm thấy bản thân đã xuyên qua về cổ đại mấy trăm năm trước.

Chỗ hẹn là Hòa Khai chọn, hẳn cũng là hội viên ở đây. Nếu nói Giang Nam chính là nơi họp hội của những người mới nổi ở Vân Đô, như vậy Minh Hiền Phường chính là nơi hội họp của những lão nhân vật kì cựu Vân Đô.

Nếu bạn có thể trông thấy danh sách hội viên, chắc chắn bạn sẽ ngạc nhiên bởi người nào người nấy nghe tên là như sấm bên tai. Chẳng qua đời này bạn không có cơ hội nhìn đến bản danh sách đó thôi, trình độ giữ bí mật của nó so với công thức làm Coca Cola cũng không kém đâu.

Thu Từ Thiện không phải là hội viên ở đây, lẽ ra không được vào. Nhưng Hòa Khai không những là hội viên, mà còn là hội viên VIP, nên đương nhiên có thể mang người vào.

Hai người đi theo phục vụ xuyên qua mấy cái tầng đá ở đường nhỏ, tiến vào một hoa viên phủ đệ. Hai bên cửa lớn đứng hai hàng nhân viên phục vụ mặc đồng phục màu trắng. Lúc tới gần cửa, người phục vụ dẫn đường chợt dừng bước.

Một người mặc đồng phục trắng đứng ra, cung kính nói với hai người: “Kế tiếp tôi sẽ dẫn đường cho hai vị.”

Thu Từ Thiện đi theo phía sau người phục vụ, rất có hưng trí nhìn chung quanh. Vốn là kiến trúc của Hội sở và hoạt động đại chúng có liên quan đến nhau, nhưng kiến trúc bên trong lại được phát triển như vậy, càng khiến cho nó mang một sắc thái huyền bí. Chỉ nhìn nhân viên phục vụ thôi cũng đã thấy choáng ngợp, bình thường tác dụng lớn nhất cũng không phải vì lợi nhuận.

Rất nhiều người thích nơi này vì trừ bỏ có thể nổi bật thân phận bọn họ, nơi này cũng quả thật có thể mang đến cảm giác ưu việt cho bọn họ, vì mỗi người ra vào nơi này cũng không phải là kẻ đầu đường xó chợ, người nào đến đây mà không phủ không quý.

Hòa Khai có quyền lấy đến được một phòng bao, mà chuyện hôm nay bọn họ muốn nói thật không tiện để người ngoài nghe thấy.

“Tôi rất lấy làm lạ khi cô chủ động liên lạc với tôi, tôi nghĩ rằng trải qua tối hôm đó, cô không chỉ tự mình tận lực tránh xa tôi, còn nhất định cũng bắt Từ Hàn cách xa tôi đấy,” Hòa Khai kêu phục vụ đi ra ngoài, sau đó tự mình châm trà cho Thu Từ Thiện.

Thu Từ Thiện tao nhã lấy tay cầm ly trà, sau đó cẩn thận đưa tách trà đến gần bên miệng, sau khi trà vào miệng, bắt đầu tinh tế phẩm trà. Người Trung Quốc yêu uống trà, người già Trung Quốc càng yêu uống trà, mà người già Trung Quốc có tiền lại càng thích uống trà phẩm trà.

Ông cụ Thu luôn luôn thích uống trà, hàng năm lại tự mình chọn mua trà mới. Cho nên Thu Từ Thiện cũng có thể miễn cưỡng phẩm ra này trà quả thật không sai, có điều dù cô là trâu ăn mẩu đon, ở một nơi như chỗ này thì trà tuyệt đối không kém.

“Nếu có khả năng, tôi đương nhiên muốn,” Thu Từ Thiện ngẩng đầu nhẹ giọng nói, nhưng lại không có một chút khách khí, nhưng sau đó cô lại mỉm cười: “Lại nói tiếp, lần này cậu chẳng qua là muốn giúp Thu Từ Hàn thôi, nghĩa khí bạn bè không sai, chỉ là dùng sai chỗ rồi. Tôi không phải không biết có ơn phải đáp. Nhưng trước lúc tôi tỏ lòng biết ơn, chúng ta phải chẳng nên xử lý chuyện này xong sớm một chút.”

Vị trí phòng bao họ ngồi đối diện ánh mặt trời, kiến trúc này tuy là mang phong cách cổ đại, nhưng cũng không gây trở ngại việc toàn bộ gian phòng bị khí lạnh nhẹ bao vây lấy. Hòa Khai mặc áo sơ mi Dior Homme, dáng người của hắn thuộc loại thiếu niên đặc hữu tinh tế. Con người Hòa Khai đen trong trẻo, mang theo âm trầm thân nhiên, sau khi nghe thấy lời nói của Thu Từ Thiện, hắn không khỏi nhếch môi nở nụ cười, nhẹ giọng hỏi: “Tôi nghĩ cô đã xử lý tốt rồi chứ?”

“Tôi vốn tưởng rằng mình có thể thu xếp được, nhưng xem ra hình như tôi hơi xem trọng chính mình,” ngay từ đầu Thu Từ Thiện quả thật là muốn dựa vào tiền cùng uy hiếp để ép chuyện này xuống. Nhưng Thu Từ Thiện lại trở về, hơn nữa ông ta còn hành động như vậy, khiến cô không thể không tin tưởng ông ta tựa hồ đã đạt thành hiệp nghị nào đó với mẹ con Trương Tuyết Vân.

Ngón tay Hòa Khai thon dài mà mượt mà, ngón tay trắng sáng như ngọc của hắn đùa nghịch tách trà từ sa trước mắt, đúng là hài hòa đẹp mắt.

“Vậy hiện tại cô lại lựa chọn tin tưởng tôi?”

Thu Từ Thiện hơi hơi thờ dãi một hồi, hỏi: “Đây là chuyện bất đắc dĩ, vốn tôi cũng không muốn kéo cậu vào. Nhưng tôi sợ người nhà họ Hòa sẽ bỏ xe giữ tướng, giờ tôi lại gặp phải vấn đề rất khó giải quyết, tôi nghĩ chung quy chuyện này cậu cũng có dính líu tới, chúng ta hẳn là nên học cách tin tưởng đồng lõa của mình không phải sao?”

Hòa Khai là một nam sinh tương đối anh tuấn, nhưng không thể không nói Thu Từ Thiện luôn ôm tâm lý phòng bị với hắn, có lẽ là vì trong mắt hắn luôn mang theo sự âm hiểm không nói rõ được, hơn nữa hắn làm việc lại quá mức vượt rào, Thu Từ Thiện cũng không thể yên tâm về hắn.

“Tôi muốn biết tối hôm qua có mấy người đi quấy rối Hà Minh Châu?”

Hòa Khai lơ đãng nói: “Ba người, tuổi cũng không lớn, tôi có ý tìm người trẻ trung khoẻ mạnh.”

Không đợi Thu Từ Thiện tỏ vẻ, hắn ngẩng đầu dùng giọng nói ác độc nói: “Tôi đối với người chị trên trời rơi xuống này của cô cũng đủ tốt đấy chứ.”

Đúng vậy, không tìm đàn ông đáng khinh mà tìm đàn ông trẻ tuổi, cho nên hình như Hà Minh Châu nên cảm tạ hắn đấy. Tuy tào lao như vậy, nhưng Thu Từ Thiện vẫn hỏi: “Ba người kia hiện tại ở đâu?”

“Đều núp ở chỗ an toàn, cô không cần lo lắng.”

“Tôi đương nhiên không lo lắng, nhưng tôi tính buổi chiều dùng một người trong bọn họ, tối hôm qua Hà Minh Châu không có nhìn thấy mặt bọn họ chứ?” Thu Từ Thiện lo lắng hỏi một câu.

Hòa Khai châm chọc nở nụ cười: “Vị Hà tiểu thư đó lúc ấy luôn thét chói tai, tối hôm qua lại không trăng không sao, nếu còn bị cô ta nhìn thấy mặt, vậy mấy người kia bị bắt cũng xứng đáng.”

Khi Thu Từ Thiện nói ra kế hoạch của mình với Hòa Khai, trên mặt hắn vốn ngây trang tươi cười chậm rãi tán đi, dần dần lộ ra ác liệt vốn có: “Tôi thật

không ngờ, cô lại có thể nghĩ đến biện pháp ác độc như vậy, xem ra tôi thật sự không nhìn lầm cô, cô thật là một con người đầy mưu mô.”

“Tôi có thể xem những lời này của cậu là lời khích lệ.”

Đương nhiên, cuối cùng trăm vạn còn thiếu kia, Thu Tử Thiện cũng không chút khách khí để Hòa Khai thanh toán. Ai kêu hai người hấn và Thu Tử Hàn cùng nhau gây họa, mà cô chỉ đang giúp bọn hấn xử lý thôi.

Đến chàng vạng, Thu Tử Thiện ngồi trong một quán cafe, nhìn nhìn đồng hồ trên tay, không hề ngạc nhiên khi thấy Hà Minh Châu đã đến muộn hơn mười lăm phút đồng hồ.

Lúc cô đang nhàm chán lật tạp chí trong tay, chợt nghe được tiếng chuông cửa, thông báo cho người phục vụ rằng có khách đến.

“Thiện Thiện, thật sự ngại quá, đến trễ một chút,” Hà Minh Châu mặc một chiếc váy dài hiệu Bohemian, tay xách một chiếc túi, Thu Tử Thiện hí mắt nhìn chăm chăm cái kia túi kia một hồi, nếu cô không nhìn lầm, đây là túi da đã hiệu Hermes birkin.

Rất tốt, người phụ nữ này hôm qua còn mang về mặt tái nhợt nằm ở bệnh viện, hôm nay đã có thể hoàn toàn ngấn nấp chói lọi đứng trước mặt cô điều vô dương oai.

“Túi xách đẹp đấy,” đối với thứ tốt, Thu Tử Thiện luôn không tiếc lòng ca ngợi.

Hà Minh Châu rụt rè ngồi xuống, giống như tùy ý đặt túi xách trên bàn, sau đó cười cười nói: “Quà bố mang về cho tôi từ nước Pháp, đúng rồi, bố đã về, cô biết không?”

“Không biết, có điều chị nói tôi mới nghĩ tới. Chuyện ở công ty bạn như vậy, tự nhiên tôi không có thời gian bồi bổ, chị đã bị công ty khai trừ rồi nên chị sẽ có nhiều thời gian để bồi ông ấy, dù sao đã bước vào tuổi đó mà còn bị đả kích như vậy, tôi sợ ông ấy nhất thời không tiếp thu được.” Thu Tử Thiện cũng lộ vẻ tươi cười khách khí mà xa cách, nhưng cô nhìn thấy được vẻ mặt muốn rụt rè lại cất dấu biểu tình đặc ý của Hà Minh Châu, thật đúng là thay ả một hoàng.

Nhưng cô cũng thật mệt mỏi đến hoàng, cùng loại phụ nữ này nói chuyện, chính là được nói một câu nói mà phải đến mười tám khúc quanh. Hiển nhiên sau khi cô châm chọc Hà Minh Châu, lại tổn hại đến Thu Tử Toàn, khiến Hà Minh Châu có điểm ngồi không yên.

“Được rồi, chúng ta cũng không cần nhiều lời, thứ cô đáp ứng đưa tôi, có mang đến không?”

Thu Tử Thiện đưa một tập văn kiện cho Hà Minh Châu, Hà Minh Châu nhận lấy tùy ý lật xem một chút, đại ý nội dung văn kiện chính là ả không được tiếp tục truy cứu chuyện này, sau khi ả lạnh lùng xem xong liền không chút do dự ký tên lên phần văn kiện kia.

Thu Tử Thiện lấy chi phiếu trong túi xách đưa Hà Minh Châu, Hà Minh Châu nhân lấy rồi kiểm tra rồi một phen, lại có chút nghi hoặc hỏi: “Vì sao người kí tên trên chi phiếu không phải là cô?”

“À, chị nghĩ rằng tôi sẽ ngu ngốc đến mức để cho chị lấy chi phiếu này biến thành nhược điểm hay sao? Chị chỉ cần lấy chi phiếu đi rút tiền là được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa.”

Hà Minh Châu đáng yêu cười: “Thiện Thiện, cô hiện tại thật cẩn thận quá.”

Ả bỏ chi phiếu vào giỏ xách xong, đứng lên nói: “Tôi sẽ không uống cafe đâu, bố vẫn đang chờ tôi về ăn cơm tối.”

Thu Tử Thiện không buồn ngẩng đầu nhìn ả, cô chỉ lo lấy thìa khuấy cafe trong tách.

Sau khi Hà Minh Châu đẩy cửa rời đi, Thu Tử Thiện ngồi ở vị trí cửa sổ, nhìn một người đàn ông "Không cẩn thận" đụng phải Hà Minh Châu, sau đó đưa tay nâng ả dậy. Dưới góc độ này của cô nhìn qua thì hai người giống như đang dựa sát vào nhau.

Cô vừa uống cafe vừa nhìn người đang tránh trong góc đối diện, cảm thấy ánh mắt ngay hai người kia mà chụp, tươi cười trên mặt Thu Tử Thiện càng thêm sâu.

Vài ngày sau, không ngừng có ảnh chụp rơi vào tay Thu Tử Thiện, cô nhìn Hà Minh Châu tỏ ra thẹn thùng các kiểu nhìn người đàn ông trước mặt, thú vị nghĩ, không phải chị ta đã muốn có Dung Trạch sao? Hay chỉ cần là đàn ông vừa anh tuấn lại có tiền, chị ta đều không muốn buông tha?

Nhưng cô biết, nếu biết người đàn ông này chính là người ngày đó muốn cưỡng bức chị ta, thật không biết biểu tình trên mặt chị ta sẽ như thế nào nữa?

Bạn đang đọc truyện *Đã Đảo, Bạch Liên Hoa!!!* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Edit & beta: Hà Phương

Trên thế giới này không có bức tường nào không có gió lùa, sau khi Thu Vĩ Toàn từ nước ngoài trở về, lại bắt đầu phách lối xuất hiện tại các loại trường hợp. Mà từng cái trường hợp đều có một người phụ nữ bầu bạn bên cạnh ông ta, rất nhanh trên cơ bản xã hội thượng lưu có lui tới với nhà họ Thu đều đã biết sự tồn tại của Trương Tuyết Vân.

Đương nhiên dù chưa tới mức tung bay đầy trời, nhưng ai cũng đã biết, luôn luôn không có gì thì đề tài nhà họ Thu lần này thật sự là oanh động khắp thành phố.

Không chỉ có như thế, Thu Vĩ Toàn còn phách lối đưa mẹ con Trương Tuyết Vân dời đến Hình Viên, đây là khu nhà ở tốt nhất Văn Đô, nghe nói một nhà ba người còn trụ tại một căn biệt thự độc lập.

Còn nhưng người nhà họ Thu khác, bất kể là Thang Kiều hay là hai đứa con đều không có phản ứng, còn ông cụ thì đừng chờ mong ông cụ sẽ có nhiều phản ứng hơn bọn họ.

Khiến Thu Tử Thiện vui mừng là biểu hiện lần này của Thang Kiều rất kiên cường, đương nhiên dùng một từ ngữ để hình dung chính là, lần này bộ dáng bà dường như là hoàn toàn không quan tâm.

Không chỉ có mỗi ngày trang điểm thần thái sáng láng, cũng không giống lúc trước tự nhốt mình trong phòng, ngược lại số lần bà ra ngoài càng thêm thường xuyên, hơn nữa thậm chí còn có lúc giữa trưa thứ tư đến công ty, cùng hai chị em Thu Tử Thiện đi ăn cơm trưa.

Không có ai trong nhà nhắc đến Thu Vĩ Toàn, thật giống như người này không còn tồn tại. Đương nhiên đây chỉ là phán đoán phiến diện của Thu Tử Thiện thôi, thật ra cô hi vọng Thu Vĩ Toàn nhanh chóng biến mất luôn, nhưng sự thật luôn rất tàn khốc.

Đến thứ sáu, Tổng giám bộ phận PR Hạ Bá Hiền đến văn phòng Thu Tử Thiện. Hắn đưa thiệp mời trong tay cho Thu Tử Thiện rồi nói: "Thu tiểu thư, đây là thiệp mời gọi cô, là một tiệc từ thiện để gây quỹ cho trẻ em bị bệnh tim."

Thu Tử Thiện đưa tay nhận lấy, nhìn thoáng qua, ngẩng đầu cười nói: "Quý từ thiện này rất nổi danh, là do vợ của ông vua ngành sắt thép trong thành phố, nữ sĩ Cung Thục Trân thành lập, nghe nói rất có uy vọng trong giới phu nhân danh媛 thành phố."

Cô niết niết viên bạc trên tấm thiệp mời màu tím trong tay, thậm chí tươi cười ngọt ngào hỏi: "Tôi nghĩ đến lúc đó danh媛 trong thành phố chắc sẽ xuất hiện hết chứ?"

Hạ Bá Hiền có chút khó hiểu nhìn cô, nhưng vẫn cung kính nói: "Mức độ tuyên truyền của tiệc từ thiện này rất lớn, tôi nghĩ rằng ở tiệc tối này là lần đầu tiên cô thể hiện thái độ xã giao trong giới hân là đủ phân lượng."

"Cám ơn," Thu Tử Thiện xem như cao hứng nhận lấy tấm thiệp mời này, nhưng cô vẫn hỏi thêm: "Anh có thể giúp tôi làm một tấm thiệp mời không?"

"Đương nhiên có thể, Thu tiểu thư có thể mang theo bạn nam đi cùng."

"À, không phải, tôi chuẩn bị cho người khác," Thu Tử Thiện tươi cười thoải mái mà nói, nhưng lời tiếp theo nói ra tất nhiên không thể thoải mái: "Người được mời trên thiệp viết là Hà Minh Châu, địa chỉ để gọi thiệp chắc anh biết rồi?"

Thu Tử Thiện ung dung nhìn Hạ Bá Hiền, khoe miệng cô còn chứa ý cười nhưng đôi mắt lại là sự lạnh lẽo, Hạ Bá Hiền trên phương diện giao tiếp dường như có năng lực trời sinh. Người này rất giỏi khả năng quan sát sắc mặt, cho nên hắn lập tức liền hiểu được ý tứ Thu Tử Thiện.

"Thu tiểu thư, tôi là Tổng giám quan hệ xã hội, là công ty trả lương và hoa hồng hàng năm cho tôi, tôi tự nhiên nên vì công ty làm tròn trọng trách." Hạ Bá Hiền cũng không có điểm thấu hiểu ý tứ Thu Tử Thiện, chỉ nhợt nhạt cười nói.

Thu Tử Thiện nghe được lời hắn nói thật sự không thể nói không hài lòng, Hạ Bá Hiền là một người thông minh, cô đương nhiên không hy vọng người thông minh đi làm việc ngốc nghếch.

Thu Vĩ Toàn tự nhận là chính mình làm thần không biết quỷ không hay, nhưng việc ông ta mật ước với vài vị Tổng giám trong công ty, người cô phải đi giám thị đều chụp được hết lại, rất tốt, tất cả Tổng giám đều không sót một người.

Tính chất của Trung Vực là công ty giải trí, có đôi khi làm cho chức trách của Tổng giám đốc ngược lại không lớn như Tổng giám. Ví dụ như Hạ Bá Hiền là Tổng giám PR, quyền lực to lớn quả thực là làm cho người ta lau mắt mà nhìn.

Bởi vì nghệ sĩ trong công ty đều do bên PR phụ trách, cho nên người đại diện của nghệ sĩ đa phần đều đi ra từ bộ phận PR. Mà kim bài của Trung Vực trừ tính chỉ có vài người, vì thể hiện công ty đối bọn họ coi trọng, những người đại diện kim bài bình thường đều mang danh hiệu Phó tổng giám bộ phận PR.

Một công ty giải trí, quan trọng chính là nhân lực, kịch bản không có còn có thể tìm, ý tưởng tiết mục không tốt có thể tiếp tục nghĩ thêm, nhưng để bồi dưỡng được một minh tinh lại cần tối thiểu ba năm. Còn ngôi sao nổi tiếng thì không cần phải nói.

Cho nên đối với nhiều Tổng giám như vậy, Thu Tử Thiện sợ hãi nhất chính là Hạ Bá Hiến phản bội. Nhưng hiển nhiên vị sinh viên tốt nghiệp từ trường đại học danh tiếng Columbia này có lý trí nhất định, cũng không bị Thu Vi Toàn đa động bằng những tương lai tốt đẹp ông ta vẽ vời ra.

Cho nên tiệc từ thiện này nhất định rất thú vị.

Tiệc tối lần này vốn Thu Tử Thiện muốn Thu Tử Hàn đi chung với cô, nhưng ai ngờ Thang Kiều còn nhắc tới chuyện này sớm hơn cô. Bởi vì bà cũng được mời tham dự tiệc tối lần này.

"Mẹ, mẹ muốn đi dự buổi tiệc lần này sao, nếu mẹ không muốn đi, con có thể tìm người đi cùng con mà?" Thu Tử Thiện nhìn Thang Kiều nói.

Chuyện của chồng bà người toàn thế giới bên ngoài đều biết, chuyện này đối mỗi người đàn bà mà nói đều là một chuyện dầy vò. Cô cũng không muốn để Thang Kiều bị mọi người dùng ánh mắt cười nhạo đối đãi.

Thang Kiều lại kiên trì: "Đây là lần đầu tiên con xuất hiện chính thức trong một buổi tiệc xã giao giới thượng lưu, làm sao mẹ có thể không đến cùng con được? Nhớ hồi xưa, lần đầu mẹ đến loại tiệc xã giao như vậy, cũng làm ra không ít lỗi đâu."

Thang Kiều cũng không phải không để ý ánh mắt mọi người, nhưng so với con gái mình, bà càng để ý hơn. Bà muốn Thu Tử Thiện lần đầu tiên chính thức xuất hiện trong tiệc xã giao phải thật hoàn mỹ. Nhưng bà lại không biết, bản thân Thu Tử Thiện cũng không tính làm mình hoàn mỹ trong tiệc xã giao này.

"Cám ơn mẹ," Thu Tử Thiện đưa tay ôm Thang Kiều, trong lòng lại hạ quyết tâm. Cô muốn cho đôi mẹ con ghê tởm Hà Minh Châu hoàn toàn biến mất trong cuộc sống của mình.

Thu Tử Thiện vì tiệc tối lần này lựa chọn một bộ lễ phục trắng đen dài lộ vai, bên phải sườn xẻ một đường, làm cho lễ phục phiêu dật tăng thêm vài phần gợi cảm thuộc về phụ nữ.

Thang Kiều đưa cho Thu Tử Thiện một bộ trang sức bằng kim cương, khuyên tai hình giọt nước, phần đeo vào vành tai được khảm kim cương lấp lánh. Còn vòng cổ càng thêm đơn giản trang nhã, nhưng lại phụ trợ bằng viên kim cương ba carat càng thêm lộng lẫy.

Thu Tử Thiện biết hôm nay Hà Minh Châu khẳng định sẽ đi, nhưng cô không biết người đàn bà Trương Tuyết Vân kia có thể xuất hiện không, nhưng cô tin tưởng phạm là Hà Minh Châu có chút đầu óc, cũng không ở lần đầu mình xuất đầu lộ diện, lại để cho bà mẹ tiểu tam của mình cũng xuất hiện.

Cho nên khả năng lớn nhất chính là Thu Vi Toàn sẽ cùng xuất hiện với chị ta.

Khi hai mẹ con cô ngồi xe đến khách sạn tổ chức tiệc tối, liền thấy trước cửa khách sạn tụ tập không ít phóng viên, bọn họ đều là trường thương pháo ngấn khản trương đợi mệnh, chỉ cần có một chiếc xe lại đây, dù chưa rõ là ai cũng cứ chụp hình trước cái đã.

Sau khi xe vững vàng dừng lại, lái xe từ trước mặt vòng lại đây mở cửa xe, Thu Tử Thiện thật cẩn thận bước xuống dưới, cô không muốn ngày mai tin tức ngập tràn mặt báo là thái độ của cô.

Sau khi bước xuống xe cô hơi cúi đầu, lúc cô ngẩng đầu lên, đã trở thành mỉm cười thần nhiên. Tuy người tham dự buổi tiệc này phần lớn đều không phải là ngôi sao, nhưng phải biết rằng đạo này phu nhân hào môn còn hấp dẫn ánh mắt người đời hơn cả minh tinh đấy.

Có người tinh mắt nhìn thấy cô liền la lên: "Thu tiểu thư, nhìn bên này, nhìn bên này."

Thu tiểu thư, người có đầu óc linh hoạt lập tức nghĩ ra vị trước mắt này là ai, tuy tầng lớp lãnh đạo của Trung Vực không được đại chúng lắm. Nhưng trong giới thượng lưu cũng không có bí mật, nhất là vị Thu tiểu thư này sau khi làm trợ lý đặc biệt của Tổng giám đốc, liền có không ít người nghị luận, chẳng lẽ nhà họ Thu để cho Thu Tử Thiện kế thừa gia sản?

Hiện tại trong hào môn cũng có chuyện không phải con trai kế thừa thì không được, giống như vị trùm sông bài nổi danh thiên hạ ở Ma Cao, bây giờ đang rất trọng dụng hai đứa con gái của mình.

Thang Kiều bước xuống theo, Thu Tử Thiện ôm cánh tay Thang Kiều rồi bước vào khách sạn dưới sự hộ tống của nhân viên bảo vệ khách sạn.

Sảnh yến hội rất lớn, ước chừng có thể chứa được năm sáu trăm người, lúc này bên trong bày đầy bàn tròn. Sau khi đưa ra thiệp mời, Thu Tử Thiện được nhân viên phục vụ dẫn đến vị trí của mình.

Thang Kiều nhìn thoáng qua danh bài bên cạnh, trên mặt lập tức cứng đờ, bởi vì mặt trên danh bài viết ba chữ Thu Vi Toàn. Chắc là nhân viên công tác nghĩ rằng vợ chồng bọn họ là cùng nhau tham dự yến hội, nên đã xếp vị trí hai người ngồi gần nhau. Nhưng xem ra nhân viên công tác này coi như là làm công quả rồi, bọn họ không an bài vị trí Hà Minh Châu bên cạnh Thu Tử Thiện, mà là an bài bên cạnh Thu Vi Toàn.

Thế nên vốn là không cùng nhau đi tới, nếu chỉ đơn thuần xem chỗ bảng tên này liền giống như dắt tay cùng đến vậy.

Lúc này tiệc còn chưa bắt đầu, người đến sớm nhanh chóng tìm người quen để chào hỏi. Sau một lúc, bàn của Thu Tử Thiện lại tới thêm hai người nữa, Thu Tử Thiện ngẩng đầu thấy người tới liền sững sờ một chút.

"Bác Dung, bác tới rồi," cho dù Thu Tử Thiện cũng không thích vị phu nhân này, nhưng vẫn cung kính chào hỏi bà ta như thường.

Mẹ của Dung Trạch, cũng là phu nhân chủ tịch đương nhiệm tập đoàn Dung thị. Thu Tử Thiện không chút nào ngoài ý muốn nhìn bà ta tào nhả ngòi vào bên cạnh mình.

Thế giới này kỳ thực cũng không có nhiều cái ngoài ý muốn như vậy, giống như Thang Kiều trông thấy bảng tên của Thu Vĩ Toàn ở đây, sắc mặt đột nhiên cứng nhắc, còn Thu Tử Thiện lại không hề phản ứng.

Mẹ Dung Trạch ngồi đây, hoàn toàn là chuyện ngoài ý muốn, nhưng thật ra cô lại rất thích cái ngoài ý muốn này.

Khi Thu Vĩ Toàn mang theo Hà Minh Châu được phục vụ dẫn tới bàn này, lúc hai người bọn họ trông thấy hai mẹ con Thang Kiều thì trên mặt cũng cứng đờ.

Sau đó, tất cả mọi người tâm mang ý xấu ngòi vào vị trí của mình.

Thu Tử Thiện đột nhiên nghĩ đến cái gì, nhìn Dung phu nhân hỏi: "Bác gái, không biết A Trạch chuẩn bị học trường nào ạ?"

"Đương nhiên là đại học Vân Đô, bác không nỡ cho nó ra nước ngoài học, hiện đại học trong nước cũng rất tốt," Dung phu nhân tào nhả nói, đưa con trai ưu tú này chính là niềm kiêu ngạo của bà.

Đương nhiên bà từng vô cùng không muốn trông thấy Thu Tử Thiện quần quít lấy Dung Trạch, bởi vì bà cảm thấy Thu Tử Thiện hoàn toàn không có một chút bộ dáng danh môn thực nữ, nhưng mà lần này thấy vô luận là cách ăn mặc hay giờ tay nhắc chân đều thành thực rất nhiều, trong lòng tự nhiên đối với cô dễ chịu hơn nhiều.

Thu Tử Thiện hơi hơi nhìn lướt qua Hà Minh Châu, mang theo giọng điệu thân cận nói: "Đó thật sự là quá tốt, cháu có cơ hội cùng A Trạch học chung một trường rồi. Cũng không biết anh ấy chuẩn bị học ngành gì ạ?"

Hà Minh Châu ngồi đối diện với Dung phu nhân, nhìn Thu Tử Thiện cười cười nói nói lấy lòng Dung phu nhân, móng tay đặc biệt đi thẩm mỹ viện làm thiếu chút nữa bị ả bẻ gãy. ả mặt ngoài vẫn duy trì ý cười, nhưng trong đôi mắt lại mang theo thịnh nộ.

Lúc này Thang Kiều cũng nói chen vào: "A Trạch nhà chị bình thường thành tích học tập đã rất tốt rồi, tôi nghĩ dù học ngành nào cũng sẽ đủ điểm, không giống hai đứa nhà tôi này một chút cũng không bớt lo, đến bây giờ còn chưa nghĩ ra diện ngành gì đâu."

Mỗi một người mẹ đều có một đặc tính, đó là khi người khác khen con của mình, sẽ đặc biệt vui vẻ. Lúc này Dung phu nhân kiệt lực nhìn xuống đắc ý trên mặt, lấy một bộ dáng người từng trải nói: "Ừm, tại nhà chị chưa có con đi thi đại học đó, nên đối với chuyện này không quá hiểu biết. Lúc con gái tôi diện nguyện vọng thi đại học, tôi cũng sốt ruột chết đi được. Nhưng đến phiên A Trạch, cũng đã quen thuộc."

Lúc nghe Dung phu nhân những lời này, Hà Minh Châu muốn tức đến điên mất. Cái gì mà kêu nhà họ Thu không có thí sinh từng đi thi đại học hả, lúc trước thân phận ả còn chưa được thừa nhận, nhưng ả cũng sinh hoạt tại nhà họ Thu kia mà. Vì thế lần này Hà Minh Châu lấy tay ngoan độc kéo khăn trải bàn một chút, nhưng ả không nghĩ tới, cốc nước trên bàn lại nghiêng ngã muốn đổ.

Mắt thấy cốc nước muốn đổ xuống dưới, vẫn là Thu Vĩ Toàn tay mắt lanh lẹ đỡ lấy, hơi trách cứ nhìn thoáng qua Hà Minh Châu.

Dung phu nhân lần này cũng nâng mắt cổ ý vô tình liếc nhìn Hà Minh Châu một cái, chỉ có điều trong đôi mắt mang theo sự khinh bỉ thân nhiên mà thôi.

Đúng lúc này, có một phục vụ vì động tĩnh bên này liền vội vàng đi tới.

Thu Tử Thiện đưa tay cầm lấy cốc nước, cúi thấp đầu, tuy rằng đưa cái cốc kề bên miệng, vẫn nhìn không được nhếch lên một độ cong.

Phục vụ kia đi đến bên cạnh Hà Minh Châu, cung kính nói: "Tiểu thư, xin hỏi cô cần gì ạ?"

Sau khi nghe được giọng nói quen thuộc, cả người Hà Minh Châu lập tức căng thẳng, cái cổ cứng ngắc của ả căn bản không dám chuyển động.

Thu Tử Thiện nhìn trên mặt người đàn ông kia chậm rãi hiện lên một tia tức giận, sau đó chợt nghe hần giận dữ hét: "Hà Minh Châu, rốt cục tôi cũng tìm được cô, người phụ nữ này."

Ai, oan gia ngõ hẹp đây, biết không hả.

Thu Tử Thiện không thể không nói, người phụ nữ Hà Minh Châu này quả thật thông minh. Bởi vì sợ hãi mấy tên côn đồ kỹ thuật diễn xuất không tốt, cho nên Hòa Khai cố ý tìm một kẻ lừa đảo, đúng lúc Hà Minh Châu lại không có thấy rõ mặt mũi mấy người đó.

Nghe nói lúc hần ở Mỹ, từng lừa một phú bà người Hoa trăm ngàn, sau đó sợ hãi người này trả thù liền bỏ về nước. Hòa Khai có cơ hội ngẫu nhiên quen biết hần, nói đến đây, Thu Tử Thiện lại không thể không bội phục tên nhóc này, còn ít tuổi thế mà đã quen biết đủ mọi loại người như vậy.

Thu Vĩ Toàn ngồi bên cạnh đầu tiên là bị tiếng rống giận làm hoảng sợ, sau đó ông ta không hờn giận hỏi: "Cậu làm phục vụ kiểu gì thế, sao có thể rống to trước mặt khách hàng thế này?"

Lúc này Thu Tử Thiện quả thực không thể không ngừng đầu, ông bố này của cô đúng là vĩnh viễn tìm không thấy trọng điểm.

Người kia mặc đồng phục bồi bàn của nam, đưa tay túm lấy Hà Minh Châu, nổi giận nói: "Người đàn bà này, sau khi lừa gạt tôi lại còn dám chạy. Mau trả tôi tiền."

Dung phu nhân bên cạnh hiển nhiên cũng không ngờ đến loại tình huống này, người cũng rung rung một chút, sau đó nói: "Các người có chuyện gì thì đi ra ngoài nói, đừng có ở đây quấy rầy mọi người."

Ai ngờ người phục vụ này không vì bị quát mà ngừng lại, ngược lại lớn tiếng nói: "Người đàn bà này không chỉ gạt tôi mua này mua nọ, còn lừa tôi cả năm trăm vạn."

Mọi người một mảnh hồ nghi nhìn quần áo trên người hắn, một người làm phục vụ sẽ có năm trăm vạn trong tay sao?

Ai ngờ người này lại tiếp tục nói: "Tôi vừa từ nước ngoài vừa trở về, lúc về nước tôi đem một miếng ngọc bội gia truyền của nhà bán đi. Nhưng sau gặp người đàn bà này, cô ta không chỉ lừa hết tiền trong tay tôi, còn lừa gạt tình cảm của tôi, tôi hiện tại ngay cả vé máy bay để bay về Mỹ cũng không mua được."

Hà Minh Châu thấy ánh mắt vui thích tò mò của mọi người, cuống quýt muốn tránh tay hắn ra, nhưng tên đàn ông này nắm quá chặt, hai người lôi lôi kéo kéo vừa đứng đến trung tâm của sảnh tiệc.

Lúc này bảo vệ phụ trách an toàn của bữa tiệc cũng đã chạy tới, Hà Minh Châu hô lớn: "Mau kéo tên điên này ra với, cứu tôi."

Nhưng người phục vụ kia giống như bị điên rồi, hét lớn: "Đồ lừa đảo, lừa tôi năm trăm vạn, cô mau trả tôi năm trăm vạn, cô mau trả tôi tiền."

Bảo vệ tiến tới muốn bắt lấy hắn, muốn đưa hắn ra khỏi sảnh chính, ai ngờ hắn lại bắt đầu hét lớn: "Đây là tiệc từ thiện kiểu gì, lại đi mời một cái kẻ lừa đảo lại đây, các người đều là cùng một loại người, đều là kẻ lừa đảo."

"Cái gì năm trăm vạn," Hà Minh Châu tuy rằng bị hắn túm, nhưng vẫn kiệt lực phủ nhận: "Anh đừng có lừa tôi, tôi căn bản không lấy năm trăm vạn gì đó của anh."

"Không lấy, cô dám nói ngày hôm qua cô không có đi ngân hàng đổi một tấm chi phiếu năm trăm vạn sao?"

Mấy người loạn thành một đoàn, bảo an bởi vì có ký Hà Minh Châu bị hắn túm lấy cho nên cũng không dám đụng vào. Thu Vĩ Toàn chỉ dám đứng ở một bên nhìn, biểu tình của người đàn ông kia quá điên cuồng, ông ta sợ hãi tên phục vụ này một khi xúc động nói không chừng sẽ giết người.

Giọng gầm rú của hắn quá lớn, vì vậy gần như mọi người có mặt trong bữa tiệc đều nghe được.

Cung Thục Trân nữ sĩ vốn ngồi bàn Chủ tịch cũng chạy lại đây, bà bảo ba người bảo an kéo tên này đi ra ngoài, người phục vụ kia vẫn luôn miệng gầm rú quỹ hội lừa đảo.

Sắc mặt Cung nữ sĩ lập tức trở nên khó coi, nhanh chóng vẫy tay cản lại hỏi: "Rốt cục là xảy ra chuyện gì?"

Quỹ từ thiện này luôn luôn là tâm huyết của bà, nhưng nay lại có người tới quấy rối, nhất thời ánh mắt của bà càng thêm không tốt.

Người phục vụ kia vẫn chưa từ bỏ ý định nói: "Cái cô Hà Minh Châu đang đứng đây này lừa lấy của tôi năm trăm vạn," lúc này hai mắt hắn đỏ bừng giống như điên cuồng, thậm chí hắn còn thống khổ kéo tóc: "Chẳng qua tôi muốn cô ta trả lại tôi năm trăm vạn, đó là ngọc bội gia truyền mấy đời của nhà tôi."

"Nhưng người đàn bà này, cô ta gạt tôi nói nhà mình muốn mở công ty, cho nên tôi lấy tiền giao cho cô ta phụ trách đầu tư, nhưng ai biết cô ta lại gạt tôi, hơn nữa lúc tôi mang theo bạn mình đến đòi tiền, cô ta lại có thể la hét báo cảnh sát nói chúng tôi muốn luận phiên cưỡng bức cô ta." Người đàn ông khốn khổ này gần như là "Gian nan" đem đoạn tình đau triệt nội tâm nói ra miệng.

Hà Minh Châu sắc mặt trắng bệch, ả đương nhiên biết người này, mấy ngày nay bọn họ còn đi ăn cơm chung, trong lúc vô ý ả nghe được người đàn ông này gọi điện thoại nói chính mình sắp phá sản, ả liền bắt đầu trốn tránh người này.

Bởi vì Dung Trạch đi Châu Âu, ả chẳng qua là nhân rồi nên tìm người giải sầu thôi, cho nên ả thật cẩn thận dùng tên giả, ngay cả địa chỉ nhà mình cũng là giả. Nhưng ai ngờ hôm nay lại gặp được hắn kia chứ.

Hơn nữa hắn nói cái gì năm trăm vạn, còn nói cái gì mà cưỡng bức, hắn làm sao có thể biết chuyện này.

Nghĩ vậy, Hà Minh Châu về mặt sợ hãi nhìn Thu Từ Thiện, nó đang cười.

"Cậu này, tôi không biết cậu cùng vị tiểu thư này có cái gì rồi rắm, nhưng đã đề cập đến tiền tài không bằng chúng tôi giúp cậu báo án được không?" Cung nữ sĩ nhìn hai người, xanh mặt nói.

Thu Vĩ Toàn vẫn cứng ngắc đứng tại chỗ đột nhiên nói: "Không thể báo án, không thể báo án."

Cung Thục Trân thấy có người phá hoại yến hội của mình, lúc này ông Chủ tịch Thu này còn nói chuyện với mình như vậy thì càng bức, càng thêm không khách khí nói: "Ngại quá, nơi này mọi người là vì giúp trẻ em bị bệnh tim mà đến, chứ không phải vì bát quái, âm mưu mà đến."

Cung Thục Trân đã nói như vậy, chính là đem chuyện này định tính thành một trăng âm mưu. Mọi người cũng từ nghi hoặc biến thành tin tưởng, nhất thời sắc mặt Hà Minh Châu trắng nhách, giống như có thể tùy thời té xỉu.

Thu Từ Thiện cũng biết, lúc này chính mình nên ra mặt rồi, vì thế cô chậm rãi đứng lên nói: "Cung nữ sĩ, thật sự ngưng ngưng, quấy rầy bữa tiệc của ngài. Bất quá cháu nghĩ đây chỉ là một chuyện hiểu lầm thôi, không biết ngài có thể cho chúng tôi một gian phòng để cùng vị tiên sinh này nói chuyện không?"

Tất cả mọi người có mặt đều trông thấy một cô gái tuổi còn rất nhỏ nhưng ứng xử rất được, một chút cũng không sợ hãi, đối với Cung Thục Trân cung kính lễ phép nói chuyện, người không biết cô liền nhanh chóng quay qua hỏi người bên cạnh.

"Tuy rằng vị Hà tiểu thư này cũng không phải họ Thu, nhưng dù sao cũng là con nuôi nhà họ Thu, việc này coi như là quan hệ đến danh dự nhà họ Thu, cho nên cháu hi vọng ngài có thể giúp đỡ."

"Vốn là cháu chuẩn bị đại diện cho ông nội quyền năm trăm vạn đến quỹ từ thiện, nhưng hiện tại cháu nghĩ không bằng liền từ bỏ cháu đến quyền năm trăm vạn này được không?"

Cung Thục Trân vốn đang lạnh mặt cứng rắn, khi nghe được lời Thu Từ Thiện nói, sắc mặt hơi nguội. Năm trăm vạn tiền quyền góp cũng không phải là một con số nhỏ, cho nên bà không cự tuyệt ý tốt của vị Thu tiểu thư này.

Bà có chút thương thức nhìn về phía Thu Từ Thiện, giọng điệu cũng không cứng nhắc nữa, nói: "Tôi bảo trợ lý đưa mọi người qua phòng bên kia nghỉ ngơi."

Trên mặt Thu Từ Thiện mang theo ý cười khê, nói với Thang Kiều bên cạnh: "Mẹ, con đi qua khuyên nhủ chị Minh Châu và bạn trai chị ấy, con nghĩ chuyện này nhất định có hiểu lầm. Hiện tại vợ chồng son thật sự quá phận, có điều cãi nhau không nên làm nghiêm trọng như vậy đúng không?"

Giọng nói của cô không lớn, mấy người ở bàn gần đó vừa vặn nghe được.

"Được rồi, chị Minh Châu, chúng ta đi nghỉ ngơi một lát đi."

Hà Minh Châu giống như rơi gổ bị Thu Từ Thiện lôi đi, vừa mới hết thấy xảy ra quá đột nhiên, ả vốn nghĩ rằng người đàn ông này chỉ là tên Tiểu Khai sắp phá sản kia, nhưng sau khi hẳn nói chuyện năm trăm vạn với chuyện luân phiên cường bức xong, suy nghĩ trong đầu ả liền bị chặt đứt.

Vào phòng nghỉ, Thu Từ Thiện liền bảo đảm bảo vệ đi ra ngoài.

Hà Minh Châu thần thờ đứng giữa phòng nghỉ, còn người phục vụ hoàn toàn không có vẻ điên cuồng vừa rồi, hẳn còn đưa tay nói lỏng cổ cúc áo.

Thu Từ Thiện cười khen hẳn: "Kỹ thuật diễn quá tốt, anh có suy xét đến việc làm diễn viên không, hành động vừa rồi của anh ngay cả tôi cũng rung động. Người không biết chắc chắn nghĩ rằng anh bị lừa đến táng gia bại sản đấy."

"Thôi đi, tôi cũng không muốn mỗi ngày bị người ta xem như con khỉ mà thương thức," người đàn ông trên sofa tức giận nói.

Hà Minh Châu lúc này mới giống như sống lại, chỉ vào Thu Từ Thiện hô lên: "Mày lừa tao."

"Đúng vậy, tôi lừa chị đấy, thì sao hả?" Thu Từ Thiện ôm cánh tay về mặt đắc ý nhìn ả, không chút do dự thừa nhận.

Bạn đang đọc truyện *Đá Đảo, Bạch Liên Hoa!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45

Edit & beta: Hà Phương

Cái gió nóng đêm hè bao phủ hết thấy những ồn ào trong thành thị. Từ song cửa sổ sát đất nhìn ra ngoài là một vùng đất trống lớn, khiến màn đêm yên tĩnh lại càng thêm tĩnh mịch.

Trong phòng chỉ nghe tiếng rè rè của máy điều hòa không khí phát ra, liên miên không dứt bên tai, Thu Từ Thiện ôm lấy cánh tay, hơi lạnh theo bàn tay thấm vào người.

Bên tai cô còn văng vẳng giọng nói thê lương của Hà Minh Châu, ả nói, "Thu Từ Thiện, mày dùng loại thủ đoạn âm hiểm này để hủy thanh danh của tao, rốt cuộc mày có còn là con người nữa hay không?"

Ả nói: "Thu Từ Thiện, dù tao và mày không cùng một mẹ sinh ra, nhưng ai cũng biết tao mang họ Thu, mày dám hủy tao như vậy, mày nghĩ mày sẽ tốt

hơn chỗ nào?"

Sau đó, trước vẻ mặt lạnh nhạt trước sau như một của Thu Từ Thiện, ả rút cuộc bộc lộ nội tâm hung mãnh, vẻ mặt nhăn nhó kèm theo giọng hung dữ nói, Thu Từ Thiện, tao cho mày biết, mày muốn cho tao chết tao sẽ kéo mày cùng chết.

Sau đó, Thu Từ Thiện liền cười, trên thế giới này nếu quả thật làm việc nghĩa không được chùn bước tìm chết, vậy tuyệt đối không phải Hà Minh Châu.

Cô hiểu rất rõ người phụ nữ này, dù là giẫm ả vào trong bùn, ả cũng có thể kiên cường sống sót. Nhưng nhiệm vụ cuối cùng của cô chính là khiến người phụ nữ Hà Minh Châu này hoàn toàn cút đi, không để cho ả xuất hiện cuộc sống và sinh mạng của mình nữa.

Người đàn ông ngồi bên cạnh cười cười, lấy một loại thái độ lơ đãng hỏi: "Thu tiểu thư, tôi cũng nên lấy được phần thù lao của mình rồi chứ?"

Thu Từ Thiện lấy một tấm chi phiếu đã chuẩn bị tốt ra, số tiền kia là do Hòa Khai chi, ban đầu là cô tính tự mình chi, nhưng hiện cô còn nghèo hơn cả một người nghèo nữa đấy, nên thôi.

Người đàn ông nhìn con số trên chi phiếu, sau đó hài lòng cười nói: "Vậy Thu tiểu thư, chúng ta liền... Không hẹn gặp lại."

Thu Từ Thiện cười đáp: "Không hẹn gặp lại."

Cánh cửa sau lưng đóng lại, Thu Từ Thiện nhìn đèn đỏ leo lét trước mặt, thành phố này đến tột cùng che giấu bao nhiêu tội ác đây.

Hà Minh Châu dĩ nhiên có thể kêu với mọi người quanh rằng mình bị oan uổng, thậm chí có thể báo cảnh sát nói là Thu Từ Thiện chỉ điểm người khác cưỡng gian ả. Nhưng bởi vì ả vừa tham lam vừa mềm yếu, nên đã bỏ lỡ thời cơ tốt nhất rồi.

Hiện tại, người chiếm đóng tiên cơ là Thu Từ Thiện, cô lợi dụng ảnh chụp và năm trăm vạn trong tay Hà Minh Châu, hoàn toàn có thể cung cấp chứng cứ cho cảnh sát, chứng minh Hà Minh Châu báo án giả.

Nhưng ai cũng biết, điều quyết định ở đây không phải cái gọi là chứng cứ, mà là người nắm giữ địa vị quyền thế. Hà Minh Châu cũng không phải người phụ nữ ngu ngốc, ả biết mình không thắng được.

Thu Từ Thiện đã cho ả hiểu rằng, cầm năm trăm vạn kia, thì cái giá phải trả không chỉ là chút việc nhỏ này. Chỉ một lần này thôi, cô khiến Hà Minh Châu bỏ ra tất cả cái giá. Hôm nay chuyện xảy ra dưới mí mắt mọi người, mặc dù sẽ không bị truyền thông đưa tin, nhưng chỉ cần nó được truyền miệng trong giới thượng lưu thôi đã có thể phá hủy danh tiếng Hà Minh Châu.

--- -----

Sau khi Thu Từ Thiện ưu nhã ngồi xuống vị trí của mình liền chạm phải ánh mắt sáng như đuốc của Thu Vĩ Toàn, bộ dáng muốn nói lại thôi tức cười kia lại khiến tâm tình Thu Từ Thiện trở nên tốt hẳn.

Lúc này trên sân khấu đang triển lãm một bộ trang trí bằng gỗ từ đàn điêu khắc, không ít người đều trước sau giơ bảng đấu giá, xem ra họ rất thích vật này.

Dung phu nhân bên cạnh tuy không phải là người hay nhiều chuyện, nhưng lúc này cũng không nhịn được nhẹ nghiêng người qua, hỏi: "Thiện Thiện, vị Hà tiểu thư kia là chuyện gì vậy?"

Thu Từ Thiện mỉm môi nhân nhạt nở nụ cười, sau đó hơi ngượng ngùng nói: "Đương nhiên là hiểu lắm, lúc trước bọn họ có chút hiểu lầm đấy."

"Aizz, mặc kệ có phải là hiểu lầm hay không, Thang Kiều bà phải trông nom cho kĩ đấy. Tuy Hà Minh Châu không phải do bà sinh, nhưng chung quy vẫn là con gái nuôi của nhà họ Thu, bà cũng không thể khinh thường, bởi vì vấn đề nuôi nấng này là vạn lần không thể xảy ra lỗi. Nếu sau này về nhà chồng, người ta cũng sẽ chỉ nói là nhà họ Thu sẽ không biết dạy con gái đấy." Dung phu nhân nhìn như nói nhẹ nhàng băng quơ, nhưng lại đâm đúng tâm của Thang Kiều.

Tuy bà không làm rõ nhưng người ngồi đây ai mà không biết, Hà Minh Châu là con gái riêng của Thu Vĩ Toàn. Dung phu nhân hỏi hột chỉ ra Thang Kiều cố ý làm khó con gái riêng đây mà, Thu Từ Thiện cười lạnh.

Lúc này truyền đến một hồi tiếng vỗ tay, thì ra vật trang trí kia được một vị nữ sĩ chốt giá 256 vạn. Những người ngồi đây cũng đều vỗ tay hòa theo những người kia.

Chờ tiếng vỗ tay dần dần tiêu tán, giọng nói không lớn không nhỏ của Thu Từ Thiện mới vang lên: "Di Dung, vậy xem ra sẽ phải làm phiền đi ngày sau thật tốt dạy dỗ Hà Minh Châu."

Sắc mặt Dung phu nhân cứng đờ, sau đó mắt tự nhiên gạt sợi tóc rơi trên trán, giọng trách cứ nói: "Cô Hà này là con gái nuôi của nhà họ Thu cháu, có quan hệ gì tới tôi. Đứa bé này cũng thật là, tôi cũng chỉ muốn cảnh tỉnh mẹ cháu thôi."

"Dung Trạch hình như đang lui tới với Hà Minh Châu, mặc dù không biết sau này sẽ như thế nào, nhưng cũng không thể loại bỏ khả năng chị ấy sẽ gả vào nhà họ Dung." Thu Từ Thiện dùng ngón tay trắng nõn thon dài vuốt ve li nước trên bàn, trên mặt mang theo nhân nhạ chán ghét.

Ngồi đây còn có những người khác, sau khi nghe nói như thế liền tỏ ra kinh ngạc, sự kinh ngạc trên mặt không phải cố ý ngụy trang. Ai cũng biết rõ, vị

Dung phu nhân này cậy vào mình xuất thân hào môn, lại gả cho nhà chồng như ý, đối nhân xử thế luôn mang theo sự cao ngạo, trong lời nói mềm mềm uyển chuyển nhưng luôn mang theo gai góc.

Nhưng nhà họ Dung cũng coi là nhà quyền thế ở Vân Đô, so với những nhà giàu mới nổi những năm gần đây mà nói, tất nhiên có tư cách kiêu ngạo hơn mấy phần. Vì vậy mọi người cũng coi như nhường bà, nhưng vẫn nhìn được đi chệch trách sau lưng bà ta.

Nhìn biểu tình ghê tởm trên khuôn mặt Dung phu nhân giống như nuốt phải con ruồi, trên mặt Thu Từ Thiện còn hiện lên một tầng ý cười thần nhiên, lúc cô nói ra những lời này, cũng không chỉ là vì muốn ghê tởm Dung phu nhân, quan trọng là cô còn trông cậy vào vị phu nhân cao quý lãnh diễm này chia rẽ đôi uyên ương số khổ kia đây.

Lấy sự hiểu biết của cô với Dung phu nhân, cơ hội để bà ta đồng ý cho Hà Minh Châu và Dung Trạch ở bên nhau có thể chỉ có một phần trăm, nghĩ đến đời trước dù Hà Minh Châu đoạt được Trung Vực, cũng không lấy được sự tán thành của Dung phu nhân.

Không nói đời này cái vị kia xưa nay luôn chú trọng hình tượng lại mắt mắt lớn như thế trước mặt các quý phu nhân, bất luận chuyện này là thật hay giả, hôm nay mọi người đều nhìn thấy Hà Minh Châu đây đưa không rõ với một gã bồi bàn.

Sắc mặt Dung phu nhân lập tức trầm xuống, cũng không duy trì mặt ngoài giả mù sa mưa nữa, lạnh giọng quát lớn: "Cháu không được nói lung tung, Dung Trạch nhà chúng tôi sao có thể dính líu tới phụ nữ này được chứ?"

Trên gương mặt Thu Từ Thiện đối diện bấp thính khễ nhảy lên, nghe thấy người khá dám chửi bới bảo bối của mình, ông ta hận không thể nhảy dựng lên phản bác, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt xem thường của Thang Kiều bên cạnh, chút cử động lo lắng kia chợt yên tĩnh lại.

Thu Từ Thiện cũng không để ý giọng điệu của Dung phu nhân, chỉ thần nhiên nói: "Có phải cháu nói lung tung hay không thì đi điều tra liền biết. Như lần trước lớp bọn cháu mở một party tiền một bạn học ra nước ngoài, Dung Trạch đến cùng với Hà Minh Châu đây, lúc ấy hai người bọn họ cũng đã lui tới rất thân rồi. Về phần hiện nay, đã qua lâu như vậy, cháu nghĩ cái không nên làm cũng đã làm cả rồi."

Dung phu nhân nghe xong lời này cũng hiểu ra, dù Thu Từ Thiện nói chuyện có ba phần giả nhưng cũng mang theo bảy phần thật. Bà ta chỉ có một đứa con trai này, từ nhỏ đã đối với nó yêu cầu rất nghiêm khắc. Mà Dung Trạch cũng không để cho bà thất vọng, nhưng lần này bà không ngờ, Dung Trạch lại có thể khiến bà trở tay không kịp như vậy.

Tiếp theo, Dung phu nhân xanh mặt ngồi ở đó, bộ dáng không nói một lời khắp nơi lộ ra cao quý lãnh diễm người lạ chớ tới gần. Những người khác thấy chuyện cười cũng đã xem xong, bát quái cũng nghe qua rồi, tự nhiên sẽ không tự làm mất mặt đi đến bắt chuyện với bà ta.

Đến khi buổi bán đấu giá chấm dứt, bữa tiệc cũng sắp đến hồi kết thúc. Người tổ chức buổi đấu giá, nữ sĩ Cung Thục Trân cố ý cảm tạ hôm nay Thu Từ Thiện tiên sinh đã quyên góp một khoản lớn.

Thu Từ Thiện nhìn bộ dạng bố mình mặt mày nhừ nhối, không khỏi cười vui vẻ, dù sao để túi tiền của Thu Từ Thiện rơi vào trong tay mẹ con Hà Minh Châu, chẳng bằng quyên cho hội từ thiện.

Chờ bữa tiệc tan cuộc, Thu Từ Thiện liền kéo Thang Kiều đi ra ngoài, hai người cũng không quan tâm đến cảm nghĩ của Thu Từ Thiện. Chỉ là Thu Từ Thiện phía sau lại không biết nghĩ cái gì, sau một lúc sững sờ, lại cùng đi lên.

Khi tài xế lái xe đi tới, nhìn thấy Thu Từ Thiện đã lâu không gặp, sững sờ một hồi mới mở cửa.

Một nhà ba người cùng theo đuôi tâm tư của mình cứ vậy ngồi xe về đến nhà.

--- -----

Sáng chủ nhật, bình thường lúc này mọi người vẫn còn đắm chìm trong mộng đẹp, một tuần công việc mệt mỏi làm cho người ta khó được sáng sớm thả lỏng tâm trạng như vậy.

Thu Từ Thiện ngược lại như bình thường sáng rời giường sớm, dĩ nhiên cô rất nguyện ý nằm ngủ nướng trên chiếc giường mềm mại của mình, nhưng Lạc Ngạn lấy tần số mỗi năm phút đồng hồ một lần điện thoại để kéo cô rời giường.

Cái này còn phải trách bản thân Thu Từ Thiện, lúc trước sau khi cùng Lạc Ngạn ăn bữa ăn tối xong, cô liền ở trên bàn ăn tùy ý tìm một đề tài, nhưng ai biết lại kéo đến đề tài vận động.

Lạc Ngạn có vóc người rất tốt, dù mỗi ngày anh đều ăn mặc kín kẽ nghiêm trang, nhưng cơ bắp dưới áo sơ mi mơ hồ lộ ra vô cùng hấp dẫn mê người. Thu Từ Thiện không khỏi háo hức nói, mình từ nhỏ đến lớn rất ít vận động, ngay cả chạy 800m cũng thờ hồng hộc.

Lúc trước ở cao trung học thể dục, nếu không phải là Thu Từ Thiện miễn cưỡng rèn luyện với cô một tháng, chỉ sợ cô không vượt qua được. Tennis là môn thể thao cô ưa thích, thi đấu hàng năm ở Thượng Hải cô đều xem qua, đương nhiên là có thời điểm còn có thể đặc biệt bay ra xem trực tiếp cuộc tranh tài trên sân thi đấu.

Nhưng chỉ là yêu thích môn thể thao này thôi, cô cũng là xem nhiều, tự mình đánh thì ít.

Vì vậy Lạc Ngạn lấy một giọng nói ý vị xa xôi nói cho cô biết, sống là phải vận động.

Trước khi ra cửa, Thu Từ Thiện vẫn nhìn không được nhìn vào tấm gương lớn trong phòng sửa sang lại một chút, nhìn mình mặc quen mấy loại y phục xinh đẹp lộng lẫy, bây giờ lại mặc trên người một bộ đồ thể thao xanh trắng bình thường, tự nhiên lại cảm thấy mình giống như trở lại đúng với tuổi trẻ của mình.

Được rồi, những lời này hơi cường điệu quá. Nhưng không thể phủ nhận, mái tóc dài được cô buộc thành đuôi ngựa sau ót, một thân quần áo thể thao màu trắng xanh, cả người đều lộ ra một cổ thanh xuân động lòng người.

Khi cô cầm cầu vọt chạy xuống lầu dưới, liền chào hỏi ông nội và mẹ đang cùng nhau ăn điểm tâm.

Thang Kiều nhìn cô hiếm khi mặc đồ thể thao, lập tức cười hỏi "Thiện Thiện, con muốn đi tập thể dục sao?"

"Dạ phải, có bạn hẹn con đi đánh tennis, vừa lúc con cũng muốn luyện tay một chút," Thu Từ Thiện có chút tránh nặng tìm nhẹ nói.

Cô còn chưa nhắc tới Lạc Ngạn với Thang Kiều, dĩ nhiên không phải Lạc Ngạn không có bản lĩnh, chỉ là cô luôn cảm giác mình và Lạc Ngạn chênh lệch tuổi tác hơi nhiều, cô sợ mẹ mình nhất thời không tiếp thu nổi.

Hơn nữa, tuổi cô bây giờ vẫn còn nhỏ nên cũng không quá gấp.

Chờ Thu Từ Thiện ăn điểm tâm xong đi ra ngoài, xe của Lạc Ngạn cũng đã sớm đậu bên ngoài nhà họ Thu. Thu Từ Thiện trước khi lên xe còn quay đầu lại nhìn nhìn, rồi mới lặng lẽ lên xe.

"Đằng sau có người theo dõi em à," Lạc Ngạn nhìn hành động của cô, cố ý cười trêu nói.

Thu Từ Thiện nghiêng đầu, thấy hôm nay anh cũng ăn mặc cực kỳ vận động, bộ đồ thể thao màu đen, nhìn chất liệu vải có lẽ rất thoải mái.

Cô lơ đãng quay đầu nhìn đến chỗ ngồi phía sau, trên đó còn ném một cái áo khoác, nhìn là biết đồng bộ với bộ quần áo trên người anh. Món áo khoác đó là áo khoác liền mũ, Thu Từ Thiện liếc mắt nhìn xong lại quay đầu liếc mắt nhìn.

"Cái áo kia cũng là của anh sao?" Thu Từ Thiện cười hỏi.

Lạc Ngạn lúc này đã quay đầu xe lại, tùy ý nói: "Đúng vậy, anh sợ thời tiết thay đổi nên mang theo, nếu trời lạnh thì đưa em mặc."

"Không cần, em chỉ không ngờ là anh lại mặc áo liền mũ," Thu Từ Thiện lần này là thật không nhịn được cười ra.

Số lần cô và Lạc Ngạn gặp mặt cũng không ít, nhưng dù thời tiết vô cùng nắng nóng, anh đều ăn mặc rất cẩn thận tinh xảo. Còn loại áo liền mũ này, Thu Từ Thiện không nghĩ tới sẽ xuất hiện trên người anh.

Chờ đến đầu đường, Lạc Ngạn liền lộ ra một nét mặt 'hung tợn'. Thu Từ Thiện thấy coi như nắm đúng mạch môn của anh, ngoan ngoãn đầu hàng cầu xin tha thứ.

Nhưng dù vậy vẫn không ngăn cản vị đại gia này dùng danh nghĩa nội tâm bị thương, trộm hương một phen.

Hai người cứ như vậy một đường trò chuyện, ngược lại rất nhanh đã đến Câu Lạc Bộ tên Odd ở vùng ngoại ô. Câu Lạc Bộ này không chỉ là có trung tâm tập thể dục, sân quần vợt, hồ bơi, còn có sân đánh Golf, thiết bị đầy đủ hết, khung cảnh cũng rất trang nhã. Dĩ nhiên, phần thanh nhã này là do mấy vạn phí phí hội viên cao cấp duy trì.

Hôm nay người tới không nhiều, lúc bọn họ đến đó, huấn luyện viên đã chuẩn bị tốt sân đánh cho bọn họ.

Thu Từ Thiện nhiều lắm là nhìn người ta chơi thôi, trước kia cũng có một hồi hứng thú muốn luyện tập Tennis, nhưng không được mấy ngày liền ngại quá khổ nên bỏ qua.

Cho nên lần này đi cùng Lạc Ngạn, chủ yếu chính là muốn xem anh vận động thôi. Nhưng khi thấy Lạc Ngạn chuẩn bị súng đao thật muốn dạy cô đánh tennis, cô thật sự là khổ mà không nói được.

Huấn luyện viên một bên thấy phải điều gấp, Lạc Ngạn đánh banh tới đây, Thu Từ Thiện không đỡ được không nói, đến chạy né banh cũng khó khăn.

"Em thật sự mệt quá rồi, em không muốn đánh nữa," mấy lần yêu cầu tạm ngừng không có kết quả sau, Thu Từ Thiện dứt khoát đặt mông ngồi xuống sân quần vợt luôn.

Lạc Ngạn cầm cây vợt đi tới, nhìn cô giống đứa bé đang ăn vạ trên mặt đất không chịu đứng lên, đầu tiên là dùng cây vợt chọc chọc cô, thấy cô không có phản ứng liền cười hỏi: "Trên đất có nóng hay không?"

Mặc dù hiện chỉ là 10h sáng nhưng mặt trời đã bắt đầu mọc lên cao, hướng chi Thu Từ Thiện còn mặc váy thể thao ngắn, da thịt trực tiếp tiếp xúc mặt đất không chỉ có mãi đến đâu, còn mang theo vài phần nhiệt độ khó chịu.

Thu Từ Thiện ngược đầu, đáng thương nói: "Nóng chết em mất."

"Vậy còn không mau dậy, dẫn em đi uống nước." Lạc Ngạn thấy cô nghe xong lời này liền cầu nhau mà từ trên đất đứng lên, lại lắc đầu lại than thở,

trông cô y hệt một con cún con.

Thu Tử Thiện mặc kệ những điều này, nếu không đánh cầu, cô liền nói muốn bơi lội. Cô kéo tay Lạc Ngạn hướng trung tâm Cầu Lạc Bộ đi, một đường đi vẫn không quên tán dương mình bơi lội cực kỳ tốt.

Lạc Ngạn thấy cô vui vẻ trở lại thì lại trêu chọc cô: "Vậy nếu không chúng ta làm một cuộc đua, bơi 1000m, dĩ nhiên anh có thể để cho em bơi trước 100m."

Thu Tử Thiện người này tuy nói hiện tại đã sửa tính rất nhiều, nhưng một phần lười biếng trong xương rất rõ ràng, loại chuyện vận động như vậy thật ra không thích hợp với cô. Nhà họ Thu cũng có hồ bơi, nhưng một năm cũng không còn thấy cô xuống bơi được mấy lần.

Cô thỉnh thoảng đến bờ biển chơi, thì luôn ngại mặt trời quá nóng, hơn phân nửa là bôi kem chống nắng rồi tránh trong ô che nắng. Cho nên thỉnh thoảng có vào hồ bơi, thì cũng chỉ là vỗ vỗ mấy cái rồi lên bờ.

Cho nên vừa nghe đến đề nghị này của Lạc Ngạn, nụ cười trên mặt cô liền duy trì không nổi nữa.

Đúng lúc này, đột nhiên đối diện đi tới mấy người, đi đầu là một người phụ nữ, mặc một bộ đồ thể thao màu hồng khiến cô ta có thêm vài phần quyến rũ.

Cô ta ngừng đầu nhìn thấy Lạc Ngạn liền gọi anh: "Vine, cháu cũng đi tập thể thao sao."

Lạc Ngạn thấy người phụ nữ này thì trên mặt lộ ra một chút kinh ngạc, nhưng vẫn nhanh chóng chào hỏi: "Cô, cô cũng đi tập à."

Người tới chính là cô của Lạc Ngạn, là Lạc Gia Đồng, Tổng giám đốc đương nhiệm của Hoàn Á, Thu Tử Thiện không ngờ vị Lạc tổng giám đốc có danh tiếng mạnh mẽ trên thương trường này lại là một người phụ nữ trung niên xinh đẹp như vậy.

Được rồi, coi như xinh đẹp nữa, bà ấy vẫn là phụ nữ trung niên.

Thu Tử Thiện trong lòng nghĩ vậy, cũng khó trách cô đối với Lạc Gia Đồng ấn tượng kém như vậy, bởi vì mới vừa rồi Lạc Gia Đồng dùng một loại nét mặt hơi miệt thị quan sát cô, ánh mắt rơi xuống nơi hai người đang nắm tay thì dừng lại.

Lạc Gia Đồng chỉ cùng Lạc Ngạn hàn huyên đôi câu, liền dẫn người bên cạnh rời đi.

Thu Tử Thiện nhìn bà cao ngạo ngay cả đuôi mắt ánh mắt cũng không quét qua mình thì tức giận nghiêng đầu hỏi "Tác phong của em chẳng lẽ không phải là tiêu thư cao quý trang nhã sao, tại sao cô của anh lại dùng một loại ánh mắt quan sát người bị bao nuôi mà nhìn em?"

"Bà ấy thật tinh mắt phải không?"

Lạc Ngạn không trả lời cô mình có ánh mắt hay không, bởi vì anh không nhìn được mà bật cười.

Bạn đang đọc truyện *Đã Đảo, Bạch Liên Hoa!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Lạc gia Vân Đô, mặc dù Vân Đô có rất nhiều nhà quyền thế cự phách, nhưng không hề ngoài ý muốn nhà họ Lạc chính là nhà quyền thế ở Vân Đô làm người khác chú ý nhất, đó là thế lực đại diện cho một trong những gia tộc giàu có nhất nhì Vân Đô.

Bởi vì Trung Quốc cận đại đã từng xảy ra một chuyện khiến cho bất luận là các nhà quý tộc lâu đời hay là gia tộc quyền thế đang nắm quyền lúc bấy giờ cũng bị tai họa ngập đầu. Từ bảng xếp hạng Forbes các công ty Trung Quốc đều thấy được, dù là công ty được thành lập một thời gian dài cũng không đủ bốn mươi năm.

Điều này cùng những gia tộc truyền thừa trăm năm của Hongkong hoàn toàn không có cách nào bằng được, đáng sợ là sự đứt gãy này cũng không phải là về tài phú.

Nhà họ Lạc trong thời kỳ kháng chiến cũng đã di cư sang Hongkong, lại tăng thêm ông cố của Lạc Ngạn là hoa kiều yêu nước ủng hộ Đảng, do đó lúc nhà họ Lạc trở về Vân Đô đã lấy được sự ủng hộ nhiệt tình của chính quyền Vân Đô.

Lúc ấy chiến tranh vừa đi qua, bất kể là xã hội kinh tế hay là phương diện ổn định cũng tồn tại những vấn đề khổng lồ, nhưng ông cố của Lạc Ngạn đã dám đánh cược một lần, và tất nhiên vị Lạc tiên sinh biết nhìn thời cuộc này đã thắng cuộc.

Lạc gia Vân Đô có lực ảnh hưởng rất lớn, cái này cũng không chỉ thể hiện trên phương diện kinh tế, ông cố Lạc Ngạn tuy tuổi gần bảy mươi nhưng vẫn đảm nhiệm chức vụ Hội nghị hiệp thương chính trị Vân Đô, và cũng đã từng có người đề cử ông cụ đảm nhiệm chức vụ Phó chủ tịch Hội nghị hiệp thương chính trị của cả nước, chẳng qua là lúc đó bị ông cụ lấy lý do tuổi tác đã cao từ chối.

Thừa dịp Lạc Ngan đi toilet, Thu Từ Thiện lấy điện thoại di động ra tìm tòi thông tin về nhà họ Lạc, sau khi lấy được lượng tin tức khổng lồ này quả thật khiến cô có hơi đau đầu.

Coi như đều là giai tầng phú hào nhưng cũng phân chia cấp bậc, Thu Từ Thiện luôn biết rõ, nếu cô và Lạc Ngan thật sự ở bên nhau, đó cũng coi như là cao trào rồi.

Chỉ là, nhà họ Thu tuy không tính là nhà quyền quý bậc nhất nhưng danh tiếng cũng khá lớn, ai bảo nhà bọn họ mở công ty giải trí đây. Huống chi, lấy quy tắc từ xưa đến nay, cưới nhà gái thường thường kém nhà trai một bậc, giống như vậy mới dễ dàng ổn định được cuộc hôn nhân.

Dĩ nhiên câu sau này là Thu Từ Thiện tự mình an ủi nên bịa chuyện ra ngoài.

Lạc Ngan trở lại đã nhìn thấy Thu Từ Thiện dựa người trên ghế, cúi thấp đầu nhìn chăm chăm điện thoại di động trong tay, anh bèn ngồi xuống bên cạnh, nở nụ cười hỏi: "Còn sức sống không?"

"Đáng giá không? Nếu bất kì người nào cũng có thể khiến em tức giận, vậy em không phải tức chết," Thu Từ Thiện kéo nhẹ khóe miệng vô ý nói.

Mặc dù luôn có người tuyên bố trên thế giới này người với người không giống nhau, nhưng bạn không thể phủ nhận một điều rằng trong giới thượng lưu luôn dễ dàng tồn cùng một loại người. Bọn họ bởi vì nguyên nhân giá trị quan hoặc là tài phú, thẳng ngày tích lũy từ từ trở thành cùng một loại người trong mắt lẫn nhau.

Thu Từ Thiện mấp máy, hình như suy tư một chút mới lên tiếng: "Chỉ là suy nghĩ một chút, tính tình của người cô này và bác trai cũng kém quá xa."

"Cô anh tính tình tương đối mạnh mẽ, bố anh thì bình thân hơn một chút. Em đừng lo lắng, cô anh dù có bắt bẻ đi nữa, cô cũng không quản em đâu," sau khi nói xong, Lạc Ngan vẫn không quên nháy nháy mắt với Thu Từ Thiện.

Thu Từ Thiện thoáng cái đỏ mặt, người đàn ông này giờ da mặt càng phát triển theo hướng càng ngày càng dày.

Sau khi Lạc Ngan sắp xếp người dọn dẹp sạch sẽ hồ bơi, Thu Từ Thiện đối với việc lựa chọn quần áo lót vẫn sinh ra một chút cải biên so với thói quen.

Trước bởi vì không nghĩ tới sẽ đi bơi, nhưng nơi này phục vụ rất chu đáo, tính chất hồ bơi được cung cấp tuyệt đối thượng thừa, Thu Từ Thiện không có ý tốt cho rằng hồ bơi giữ độc quyền chiêu thức bán hàng là triển lãm mà không phải bán số thứ.

Lúc Thu Từ Thiện bọc một áo choàng tắm đi ra đã nhìn thấy Lạc Ngan đứng ở cửa, anh cũng mặc áo choàng tắm, chỉ là bên trong cởi rộng thùng thình, lộ ra lồng ngực bên chực bên trong.

Thu Từ Thiện vốn nghĩ sau khi hai người đánh tennis xong sẽ tìm đến mấy nơi thú vị để tán gẫu, nhưng ai ngờ trong lúc này đột nhiên cắm vào chuyện bơi lội này, khiến cô có chút bất ngờ.

Lúc cô nhìn thấy Lạc Ngan bỏ đi áo choàng tắm lộ ra lồng ngực rắn chắc, hai chân thon dài có lực thì cô lại cảm thấy đây hình như cũng không phải một đề nghị tồi.

"Em không xuống nước sao?" Lạc Ngan đứng bên bể bơi làm vài động tác vận động đơn giản, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn Thu Từ Thiện đang làm bộ uống nước trái cây, giọng bình thân đến không thể bình thân hơn hỏi cô.

Trên mặt Thu Từ Thiện nhanh chóng thoáng qua một tia ngượng ngùng, nhưng khi cô lộ mặt ra khỏi ly nước trái cây, liền đứng đắn nói: "Em xem trước thực lực của anh như thế nào đã, chứ đến lúc anh nhường em nhiều vậy rồi lại nói là không công bằng."

Lạc Ngan chỉ liếc mắt một cái, nụ cười trên mặt còn chưa tiêu, thân thể tựa như một con báo nhanh nhẹn nhảy vào bể bơi, tư thế xuống nước của anh phá lệ chuyên nghiệp lại đẹp mắt, thậm chí ngay cả bọt nước cũng không vang lên quá lớn.

Thu Từ Thiện thừa dịp Lạc Ngan dưới nước không cách nào nhìn thấy mình, đứng lên nhìn anh, khoảng cách anh nhảy vào trong nước hồ đến lúc thò đầu ra đã cách bên cạnh bờ rất xa, anh dùng tư thế bơi tự do, hai cánh tay vẩy nước ưu nhã có lực, giống như một con cá voi theo gió vượt sóng mà đến.

Thu Từ Thiện cứ như vậy ngồi chồm hổm bên cạnh cái ao ngay ngốc nhìn anh bơi tới bờ bên kia, lúc này cô lại nghĩ tới trận đánh cầu vừa rồi, anh đứng dưới ánh mặt trời, quả banh vàng nhạt bị anh nâng lên cao rồi đánh ra, cả người anh có lực nhảy lên, cánh tay kiên cố dùng sức quét mạnh quả banh.

Bịch một tiếng, cây vợt đánh vào trái banh tennis tạo ra âm thanh thanh thúy lại vang dội, tựa như quất vào trong lòng cô.

Người đàn ông như vậy, càng hiểu biết bạn lại càng bị anh ta hấp dẫn, anh ta cũng không dương dương khấp khểnh nơi lại lộ ra tự phụ, anh ta cũng không khoe khoang, nhưng vô luận anh ta làm chuyện gì cũng hoàn mỹ đến không chê vào đâu được.

Lạc Ngan bơi về đến bên cạnh Thu Từ Thiện, cánh tay anh chống đỡ bờ hồ bơi, ngẩng mái tóc ướt nhẹp đang không ngừng nhỏ xuống nước, bởi vì mới vừa ngâm trong nước, giọng nói anh còn mang theo khàn khàn hấp dẫn: "Đang nghĩ gì vậy?"

"Nghĩ tại sao anh lại thích em, anh nhìn anh xem, dáng dấp tinh tế đẹp mắt như vậy, lại có tiền, vóc người cũng tốt năng lực cũng tốt, vận động tốt. Làm

sao anh cứ như vậy phải thích em đây," Thu Từ Thiện tay nâng má ngồi chồm hổm bên cạnh hồ bơi, giọng chân thành đến không thể chân thành hơn, hình như là thật sự nghi ngờ chuyện này, lại giống như là bất bình thay Lạc Ngan.

Nhưng ánh mắt cô chớp động mang theo chút giao hoạt, cô chắc hẳn Lạc Ngan cũng sẽ không phản bác lời mình nói.

Nhưng mà lần này Lạc Ngan cũng cười cười: "Vậy được, anh nói thật với em."

Thu Từ Thiện bày ra một bộ dáng khiêm tốn tiếp nhận, nhưng cũng là yếu ớt chờ Lạc Ngan khen cô là độc nhất vô nhị nhân gian ít có.

Lạc Ngan giọng điệu cười giỡn, trêu tức nói: "Được rồi, anh thừa nhận, anh nhất thời nhìn lầm."

Nhìn, lầm, mắt, Thu Từ Thiện hít vào một hơi, rất tốt. Sau đó cô chuẩn bị đứng dậy, chỉ là cô còn chưa kịp đứng lên liền bị một cái tay bắt được cổ tay mảnh khảnh trắng nõn kéo xuống.

Thu Từ Thiện một ngụm nước thiếu chút nữa là sặc, cô nhất thời không kịp phản ứng, giống như một người không biết bơi lội ở trong bể bơi quấy đạp, cho đến lúc Lạc Ngan ôm cô trong ngực, cô mới chặt chẽ bắt được thân thể cường tráng của người kia.

Da thịt là thứ không làm giả được, khi da thịt ấm áp xuyên qua màn nước dán chặt vào người Thu Từ Thiện thì cô không nhận được than thở một tiếng.

Cô ôm cổ anh, lợi dụng sức lực để người nổi trên nước, áo choàng tắm trên người cô đã sớm bị chìm vào đáy nước, lúc này nửa người trên của anh và mảng lớn da thịt mình cứ như vậy không giữ lại chút nào ôm chặt nhau. Giờ khắc này, Thu Từ Thiện hình như có thể hiểu tại sao mọi người đều thích ôm nhau.

Ngón tay Lạc Ngan giữ chặt cằm cô, sức lực lớn mà Thu Từ Thiện chưa từng tiếp xúc qua, hình như là vừa cấp bách vừa không có kiên nhẫn, môi anh mang theo nóng rực dính sát vào. Cô có thể cảm giác lưỡi anh giống như cần gạt nước, tình tế vuốt ve mỗi một chỗ trong miệng cô, đây là một nụ hôn thấm ướt lại áp bức, còn mang theo tình ý ngang ngược.

Lúc Thu Từ Thiện cảm thấy mơ hồ, liền cảm giác Lạc Ngan buông mình ra, sau đó cả người anh giống như rơi xuống nước chìm vào đáy ao.

Cô còn mang theo chút hoảng hốt, chỉ nhớ tới lồng ngực cứng rắn mình mới dán chặt vào, cánh tay ôm lấy eo mình, lộ ra nhiệt độ cùng sức sống tại một chỗ.

Thu Từ Thiện cũng không phải cô gái không biết gì cả, đừng nói cô đã sống một đời, đời trước Thu Từ Thiện cũng không phải là một người tình khiết.

Khi Lạc Ngan lần nữa vọt ra khỏi mặt nước thì Thu Từ Thiện đang chăm chú nhìn anh.

Cô nhìn Lạc Ngan đang từ từ bơi lại chỗ mình, lần này cánh tay anh chỉ ôm nhẹ eo cô, không còn buộc chặt như trước, mặt anh hơi bất đắc dĩ nói: "Anh không dọa đến em chứ?"

"Không có việc gì, thật ra thì em hiểu, đàn ông mà..." Thu Từ Thiện nói tới chỗ này liền dừng lại, bởi vì nếu tiếp tục nói nữa thì giống như là cô đang có ý dẫn dụ người đàn ông trước mặt này.

Cánh môi thật mỏng của Lạc Ngan dưới ánh nước càng phát ra trơn bóng, con người màu sắc cực kỳ nhạt nhẽo giống như nước suối trong dính vào một tầng cảm xúc, anh nói: "Anh không gấp, em vẫn còn nhỏ, chúng ta có thể từ từ."

Tận tối đêm khuya sau khi Lạc Ngan đưa Thu Từ Thiện về nhà, cô vẫn đứng ở cửa sổ phòng ngủ mình trên lầu hai, sau rèm cửa sổ lay động nhìn xe anh dần dần biến mất trong màn đêm.

Mười tuổi, con số này không chỉ là sự khác biệt thông thường, trong này bao hàm sự khác nhau một trời một vực. Khi cô còn hồn nhiên theo đuổi tình yêu, thì tình yêu của Lạc cũng đã xây được cả tầng.

Nhưng hiện tại lại có chút không giống, bởi vì trong thân thể cô đã là một cô gái hai mươi bảy tuổi, cô đã trải qua chuyện mà cả đời này người khác cũng không trải qua. Cô không thể nào bởi vì bị tổn thương qua một lần, liền hoàn toàn cách xa tình yêu cách xa đàn ông. Chỉ là lần này cô cần học tập thông minh một chút, sau đó sẽ thông minh một chút.

Khoảng nửa tiếng sau, Thu Từ Thiện tính toán chắc giờ này Lạc Ngan cũng về đến nhà rồi, cô ngồi trên mép giường từng chữ từng chữ gõ tin nhắn điện thoại: "Ngủ ngon, bạn trai."

Gửi xong, cô lập tức nhảy dựng lên thu dọn đồ đạc chuẩn bị tắm. Hình như cô có chút thẹn nếu thời điểm này nhận được điện thoại Lạc Ngan.

Sau khi cô tắm xong đi ra ngoài, vừa lau tóc vừa đi đến đầu giường, lấy điện thoại di động ra nhấn nút một cái, đã nhìn thấy màn hình xuất hiện một tin nhắn: "Ngủ ngon, bạn gái."

Thu Từ Thiện ngã xuống ghế sofa, nắm điện thoại di động cười ngây ngô, thật là trẻ con mà.

Chỉ là, cô rất thích.

Bạn đang đọc truyện *Đả Đảo, Bạch Liên Hoa!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 47

Edit&beta: Hà Phương

Có lẽ việc nói chuyện yêu đương là phần lớn trọng tâm trong cuộc sống đối với một bộ phận học sinh sinh viên. Nhưng bất kể là đối với Thu Từ Thiện hay là Lạc Ngạn, tình yêu giống như một sự ngọt ngào không cách nào bỏ qua trong cuộc sống hối hả này.

Hôm sau lúc đi làm, vừa tới công ty, Thu Từ Thiện liền nhận được tin nhắn của Lạc Ngạn, anh phải đi Thượng Hải công tác một tháng.

Thu Từ Thiện trừ nói đi đường cẩn thận, ở ngoài phải chăm sóc mình thật tốt, hình như cô cũng không biết cách nào khác để bày tỏ sự quan tâm.

Thứ Hai thường sẽ mở cuộc họp thường kì, Thu Từ Thiện liền trở nên cực kỳ cẩn thận, bởi vì cô phát hiện kể từ khi cô đảm nhiệm Trợ lí đặc biệt của Tổng giám đốc, trong cuộc họp thường kì này cô luôn gặp phải một số chuyện không hay ho.

Mà lần này, thật bất hạnh, cô bị chính cái thẻ chất chúc họa của mình hãm hại.

Nhưng mà lần này là do Hạ Bá Hiến mở miệng, hắn báo cáo một số việc với Tần Khoa xong, sau đó suy nghĩ một chút lại nói: "Về việc tuyên truyền cho《 Một đêm thành danh 》 bộ phận PR của chúng ta đã bắt đầu khởi động, vì lần này là do công ty chúng ta tự mình phát hành nên bộ phận phát hành phải phối hợp với bộ phận PR."

Hắn nhìn chung quanh một cái, dừng một chút tiếp tục nói: "Có điều tôi và Tony Hà đều cho rằng chuyện giành được suất chiếu phim lần trước Thu tiểu thư biểu hiện rất xuất sắc, cho nên chúng tôi đều hy vọng cô ấy có thể gia nhập lần tuyên truyền này."

Thu Từ Thiện đang ghi chép liền dừng bút lại, cô thật không ngờ Hạ Bá Hiến lại có thể nêu ra yêu cầu này. Cô vẫn luôn hi vọng có thể từ tầng cơ bản nhất để tìm hiểu kĩ về Trung Vực, ví dụ như làm thế nào để phát hành một bộ phim, cách thức tuyên truyền một bộ phim, hay là hiện trường đóng phim điện ảnh cùng phim truyền hình sẽ như thế nào.

Nếu muốn trở thành một người lãnh đạo công ty, đầu tiên là phải đi sâu vào hiểu công ty mình. Nếu Trung Vực là một công ty giải trí, như vậy Thu Từ Thiện nhất định phải hiểu rõ làm sao có thể từ vô số kịch bản đào ra được một kịch bản tốt nhất, hoặc giả là một bộ phim truyền hình nếu muốn nổi tiếng thì cần phải đạt được những điều kiện nào? Dĩ nhiên còn có việc lãng xê một người nghệ sĩ, công ty giải trí lãng xê nghệ sĩ là chuyện bình thường, nhưng phải làm như thế nào mới có thể làm cho nghệ sĩ công ty mình luôn đứng trên đỉnh cao trong giới giải trí đây?

Sau khi Thu Từ Thiện tiến vào giới này mới biết được mình cần phải học tập thêm rất nhiều. Mặc dù cô khinh thường Thu Vĩ Toàn, nhưng đến giờ cô vẫn biết, Thu Vĩ Toàn tuy không kéo Trung Vực chênh lệch nhiều so với các công ty khác, nhưng Trung Vực vẫn có thể giữ được địa vị như hiện nay, thì ông ta cũng xem như giữ đúng cương vị một Chủ tịch.

Cũng chính bởi vì như vậy, Thu Từ Thiện mới biết có lẽ ông nội chỉ muốn để Thu Vĩ Toàn nghỉ ngơi một khoảng thời gian, mà không phải tính toán bài miễn chức vụ của ông ta. Vì Thu Vĩ Toàn cuối cùng vẫn là con trai ruột của ông nội, hơn nữa hiện giờ bất kể là cô hay là Thu Từ Hàn cũng vẫn chưa có năng lực khôi lên sóng gió trong Trung Vực.

Tần khoa không ngờ Hạ Bá Hiến sẽ đưa ra yêu cầu này, anh ta nghiêng đầu liếc mắt nhìn Tony Hà ngồi bên cạnh Hạ Bá Hiến. Anh ta cho rằng lần trước Tony Hà bị Thu Từ Thiện làm cho mất mặt trước mọi người nên chắc chắn sẽ trả đũa.

Nhưng không ngờ, hắn lại đồng ý để Thu Từ Thiện gia nhập việc tuyên truyền điện ảnh?

Thấy Tổng giám đốc nhìn mình, Tony Hà còn lâu mới gấp, hắn không nhanh không chậm nói: "Tôi cảm thấy chúng ta cần cho Thu tiểu thư một cơ hội, để chứng minh chuyện lần trước là thực lực chứ không phải là tình cờ?"

Thu Từ Thiện ngẩng đầu vừa đúng lúc nhìn thấy Tony Hà nhử mày nhìn mình, đúng là một người đàn ông kiêu ngạo, dĩ nhiên Thu Từ Thiện không trông cậy vào một chuyện nhỏ như vậy có thể khiến Tony Hà bớt kiêu ngạo.

Nhưng lúc này trên mặt cô vẫn tràn đầy vui mừng, cô thích công việc có tính khiêu chiến, vừa đúng cô vào làm việc trong hai tuần lễ. Trừ tuần lễ đầu tiên cô phụ trách thương lượng với điện ảnh Hoàn Á về phát hành phim, còn lại cô gần như là ngồi không.

Mặc dù tài liệu về Trung Vực rất nhiều, nhưng nhiều đó cũng không đủ để cho cô xem trong hai tuần lễ.

Cô không chút do dự nhận lời: "Cảm tạ hai vị Tổng giám đã cho tôi cơ hội này, tôi hi vọng có thể học tập từ hai vị thông qua lần tuyên truyền này."

Nếu lời xã giao đã nói xong, như vậy mọi người đương nhiên cũng không cần khách khí.

--- -----

Có điều, Thu Từ Thiện không nghĩ tới buổi chiều Hạ Bá Hiền liền lại tìm cô đến phòng họp. Mới đầu cô nghĩ chắc là chuyện tuyên truyền cho « Một đêm thành danh », nhưng khi cô vào phòng làm việc đã nhìn thấy có mấy người ngồi trong đó rồi.

Tổng giám sản xuất phim truyền hình và điện ảnh Chu Á Văn cũng có mặt, vì thế Thu Từ Thiện có chút tò mò. Nói đến vị Chu Tổng giám lãnh đạo của bộ phận sản xuất phim truyền hình và điện ảnh, đây cũng là một bộ phận kiếm rất nhiều tiền cho công ty. Coi như ngoài mặt, các vị Tổng giám nhìn như ngồi ngang hàng, nhưng nhìn thế nào cũng thấy Chu Á Văn lại chỉ dưới trướng của Tần Khoa.

Nhưng cố tình vị Chu tổng giám này bình sinh khiêm tốn, lúc nào cũng biểu hiện vẻ không màng danh lợi. Cho nên về kiểu ngạo không bằng Tony Hà, mà mạnh vì gạo lại so ra kém Hạ Bá Hiền, nên mặt ngoài nhìn như bị hai người này áp chế nhưng thực tế không phải vậy.

Hạ Bá Hiền thấy cô đi vào liền lập tức đứng dậy đi đến bên cạnh cô, sau đó nhìn người ngồi bên cạnh nói: "Chắc hẳn hai vị cũng không cần tôi giới thiệu nữa."

Thu Từ Thiện nhìn một người mặc áo thun quần short huu nhân. Là Đường Tuyên, trong lòng cô hơi kích động, nhưng trên mặt vẫn bình tĩnh hỏi: "Có phải anh định quay một bộ phim hài không?"

Ai ngờ Đường Tuyên chỉ xoay qua xoay lại chiếc ghế, cánh tay chống cằm, đầu hơi nâng lên nói: "Cô Thu thật đúng là quý nhân bận rộn, bộ phim này của chúng tôi đều đã hoàn thành nghi thức bấm máy rồi, cô lại còn hỏi tôi có phải sắp quay không?"

Thu Từ Thiện lập tức chắc lưỡi hít hà, cô thực không ngờ tên Đường Tuyên này theo chủ nghĩa hành động, từ lúc cô lỡ mồm nhận hạng mục này, bộ phim điện ảnh này liền giao cho công ty toàn quyền phụ trách. Vì vậy Thu Từ Thiện cũng không rõ bộ phim này đã đi đến bước nào rồi.

Cô có chút nghi ngờ hỏi: "Tôi nhớ lúc trước anh nói kịch bản cũng chưa chuẩn bị, hiện đã cử hành nghi thức mở máy, có phải nhanh quá không?"

Hạ Bá Hiền thấy hai người đã thảo luận, liền kéo cái ghế bên cạnh ra, ôn hòa nói: "Hiện tại người chịu trách nhiệm chính của bộ phim đã ở đây, không bằng chúng ta trước cứ ngồi xuống thảo luận."

Thu Từ Thiện mới vừa ngồi xuống, người phụ nữ ngồi bên cạnh Đường Tuyên đột nhiên thò đầu ra cười hi hi nói với cô: "Hi, tiểu mỹ nữ, chúng ta lại gặp mặt."

Người này là một cô gái trẻ tuổi da trắng nõn xinh đẹp, trên người cô mặc một chiếc áo sát nách in hoa và quần short, đai lưng rộng rãi bó chặt vòng eo không thấy nắm tay.

Đối phương nhiệt tình chào hỏi với mình, Thu Từ Thiện tự nhiên cũng phải đáp lại, nhưng cô nghĩ hồi lâu cũng không nhớ được tên cô gái này, thậm chí trí nhớ về cô gái này gần như không có.

Người đẹp kia thấy cô có chút sững sờ, lập tức làm ra bộ dáng vô cùng đau đớn nói: "Trời ơi, cái người này sao lại không nhớ ra chị chứ? Chị là chị gái chân đũa nè, tôi đó không phải em còn khen chân chị dài mảnh sao?"

"Bao nhiêu năm qua, em là người đầu tiên có thể nghe xong 51 câu chuyện tình yêu của chị đấy, a, đúng rồi, chị đã tìm được người bạn trai thứ năm mươi hai. Lần sau dẫn đến cho em gặp, " Lời nói của chị gái chân đũa khiến trí nhớ Thu Từ Thiện hoàn toàn ủa về.

"A, thì ra là chị," Thu Từ Thiện vội vàng nâng lên mặt cười ngọt ngào, cười xong cô mới lúng túng hỏi: "Cái đó, em có thể hỏi tên của chị không, lần trước em hình như chỉ biết chị là chị gái chân đũa."

Lúc này Hạ Bá Hiền bên cạnh không thể nghe được nữa liền ho khan một tiếng, sau đó chỉ nghe thấy chị gái chân đũa nói: "Tôi là "thiên nga thích ăn cóc", là biên kịch của bộ phim này."

Thu Từ Thiện lúc này liếc mắt nhìn Hạ Bá Hiền, mặc dù cô có ấn tượng rất tốt với chị gái chân đũa này, nhưng nếu để cho vị này đảm nhiệm biên kịch chính của bộ phim này có được không đây? Đây chính là núi vàng mười lăm triệu của cô đấy.

Lúc này Thu Từ Thiện liền hận mình lúc ấy xem phim này không nhìn kỹ rõ ràng, biên kịch bộ này rốt cuộc là ai. Những nhân viên đứng sau màn này, có lúc là một nhân tố quan trọng nhất quyết định thành bại của một bộ phim, nhưng cố tình tên họ chỉ có thể xuất hiện một giây đồng hồ trên màn ảnh lớn sau đó thì biến mất, chẳng ai để ý.

Đây cũng là lí do phần lớn mọi người đều muốn trở thành diễn viên hoặc ca sĩ, dù sao bọn họ bỏ ra không chỉ có phần ngoại hình và diễn xuất, hơn nữa còn được hồi báo cao hơn gấp mười lần thậm chí gấp trăm lần.

Hạ Bá Hiền nhìn thấu nghi ngờ trong mắt Thu Từ Thiện, hần cười cười, sau đó dùng thái độ ôn hòa nói: "Từ Thiện, cô này là Trang Thần, chủ yếu đảm nhận việc biên kịch chính, dĩ nhiên còn có ba vị biên kịch hợp tác khác."

Trang Thần nhìn thấy Thu Từ Thiện nghe bút danh của mình xong lại phản ứng lạnh nhạt như vậy, bất kể là làm biên kịch hay là làm một danh nhân, cũng đều cảm thấy mình bị vũ nhục.

Sau đó cô kiêu ngạo hất cằm với Hạ Bá Hiền, mà Hạ tổng giám cũng kịp thời lấy ra một phần tài liệu, Thu Từ Thiện cúi đầu xem xét lí lịch sơ lược về cái vị 'Thiên nga thích ăn cóc'.

Sau khi xem xong, Thu Từ Thiện hít sâu một hơi, không chỉ vì cảm thấy mình thật sự ngu ngốc, đồng thời cũng bị công tích vĩ đại của chị gái chân đũa này làm cho khiếp sợ.

‘Thiên nga thích ăn cóc’ là người đầu tiên trong giới bị chỉ trích vì trình độ biên kịch, người yêu thích và người chán ghét đều rất nhiều. Có người hận cô ấy biên kịch vô số phim truyền hình đồ bỏ, làm bản nghề nghiệp biên kịch này, nhưng cũng có người yêu cô ấy bởi vì mỗi lần phim truyền hình do cô ấy biên kịch đều có thể sáng lập một kỳ tích mới, dẫn dắt cho một trào lưu.

Dĩ nhiên nguyên nhân quan trọng đưa tới vô số người ghen ghét chính là cô ấy dám cải biên lại hoàn toàn các tác phẩm lớn của phần đông các bậc thầy, nghe đồn có một tác giả lớn bởi vì không chịu nổi việc cô ấy cải biến quá nhiều nội dung tác phẩm của mình mà tức đến nhập viện luôn (Editor: Tự nhiên tui nhớ tới mẹ Vu Chính và Tân Thần Điều Đại Hiệp).

Hơn nữa chị gái chân đũa này còn càng không tự biết, thời khắc đều có thể lên Weibo vòng đi vòng lại cái đề tài này. Sau khi một bộ phim truyền hình vô hiệp của cô ấy lên sóng, nội dung phim hoàn toàn thay đổi khác với nguyên tác của bậc thầy truyện kiếm hiệp kia, những người ái mộ rốt cuộc không thể nhìn được nữa bèn phản khởi phản kháng, đề tài "Con cóc chết tiết mau rút khỏi Lăng Giải Trí" đứng đầu Weibo hết một tuần lễ, thời gian đó lúc nào cũng thấy các thành viên lui tới phản đối con cóc trên Weibo.

Thu Từ Thiện xem xong, chỉ hỏi: "Vậy tôi có thể xem sơ qua kịch bản mà bên chị mang tới không?"

"Đương nhiên là không có vấn đề," Đường Tuyên lấy ra hai phần kịch bản chia ra đưa cho ba người, Thu Từ Thiện chỉ tùy ý lật xem, nhìn thấy khúc dạo đầu trong đó ghi tên hai nhân vật chính: Trần Mặc, Từ Tráng.

Đây là một phần kịch bản tương đối hoàn thiện, từ màn thứ nhất mở màn đã hấp dẫn được Thu Từ Thiện, bởi vì căn cứ từ kịch bản này cô bắt đầu nhớ lại chi tiết của bộ phim này.

Trong lòng Thu Từ Thiện dĩ nhiên cũng có chút ít lo lắng, sợ bởi vì mình mà gây ra hiệu ứng burom bướm, khiến bộ này vốn là một bộ điện ảnh kiếm núi vàng, biến thành một đồng đồ bỏ đi. Cô nhanh chóng nhìn hai tờ sau, xong cô liền cười. Mặc dù quyền kịch bản này cùng bộ điện ảnh trong ấn tượng của cô có mở đầu hơi khác chút xíu ra, nhưng cũng không ảnh hưởng tình tiết chuyện xưa và kịch tình hài hước. Cách mỗi mấy hàng là có thể tìm được lời thoại khiến người đọc không nhìn được cười lộn ruột.

Cho nên cuối cùng Thu Từ Thiện không còn lo lắng kịch bản xảy ra vấn đề nữa, thấy mặt chị gái chân đũa không đáng tin cậy lắm, nhưng trên việc biên kịch này ngược lại đáng giá dựa vào.

Cô để kịch bản xuống, nhìn về phía Chu Á Văn, trên phương diện điện ảnh này hẳn mới là người quyết định của công ty. Chu Á Văn đã sớm xem qua kịch bản này, xem ra hôm nay hẳn tìm tới Thu Từ Thiện là vì việc khác.

Hắn liền đi thẳng vào vấn đề: "Cô Thu, tôi nhớ cô đảm nhiệm việc giám chế bộ phim này."

Thu Từ Thiện nghe vậy liền khiếp sợ, cô hơi khẽ cau mày hỏi ngược lại: "Theo kinh nghiệm cùng cấp bậc, dù bộ phim điện ảnh này đầu tư không lớn, tôi cũng không đủ tư cách làm giám chế."

Đường Tuyên ngồi một bên tinh tường nhìn thấy cảm xúc biến hóa của Thu Từ Thiện, nhưng hắn lại không lo âu, vì đề nghị là do chính cô nói ra.

Đều nói dưới bóng đại thụ chỗ nào cũng mát, ban đầu Thu Từ Thiện ở Trung Vực chức vị gì cũng không đảm nhiệm, cô đã dám vẽ cho Đường Tuyên một khối bánh lớn như vậy. Hôm nay sau khi Đường Tuyên thông qua việc hợp tác với Trung Vực, liền hiểu rõ loại công ty lớn này cũng không phải chỉ là nhiều người mà thôi, kinh nghiệm vốn có bọn họ cũng không phải là mình có thể so sánh được.

Huống chi, đám người cấp dưới của Chu Á Văn này tuy nhiều nhưng không loạn, cho nên hiệu suất cũng không thấp.

Đề Thu Từ Thiện đảm nhiệm chức vụ giám chế là lòng riêng của Đường Tuyên, hẳn quá biết tầm quan trọng của nhân viên làm việc phía sau màn. Hắn sợ Trung Vực trên đường sẽ tìm lý do đối những người quan trọng phía sau màn, dù sao bộ phim này của hắn cũng không phải là một bộ phim lớn, tất toán đầu tư hết cũng không tới vài vạn.

Hôm nay Thu Từ Thiện không còn là người không có chức vụ gì trong Trung Vực, không phải là con nhóc miệng còn hơi sữa nói khoác lác nữa, cho nên Đường Tuyên cần cô tham gia vào. Thật ra hắn cũng không phải thật sự muốn Thu Từ Thiện làm giám chế, bản thân hắn hoàn toàn có thể kiêm luôn chức vụ giám chế.

Chỉ là, bây giờ hắn cần vị Phật Thu Từ Thiện này hộ tống cho mình, ngăn trở tiểu quỷ trước mặt mình.

Bạn đang đọc truyện *Đá Đáo, Bạch Liên Hoa!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48

Mỗi người trên thế giới này đều vì nhu cầu của bản thân mà nỗ lực, có người lựa chọn có chừng có mực, lại có vài người lựa chọn bất chấp mọi thủ đoạn để đạt được mục đích.

Thu Từ Thiện cũng không cảm thấy Đường Tuyền đang lợi dụng mình, về phần chuyện giám chế, tuy trước đây cô không nghĩ qua nhưng cũng muốn giám sát tổ diễn kịch này. Vì đây là bộ phim mà cô có thể biết trước được thành tích phòng bán vé, chỉ cần tất cả không xảy ra vấn đề, cô tin tưởng kỳ tích phòng bán vé sẽ xuất hiện trước mặt mọi người.

Thế nên dù Đường Tuyền không nêu lên yêu cầu này, Thu Từ Thiện cũng không thể nào giống như trước đây không quản không hỏi đến tổ diễn kịch này. Lúc trước cô không quản không hỏi hoàn toàn là bởi vì cô vẫn cho rằng tiền kỳ chuẩn bị một bộ phim ít nhất phải nửa năm trở lên.

Nhưng đó cũng là bởi vì cô chưa hiểu rõ con người Đường Tuyền, khi hấn làm việc động tác rất nhanh gọn mạnh mẽ, chỗ tốt của loại tính cách này chính là khi hấn chưa đạt tới được yêu cầu của mình trước, sẽ không dễ dàng nói ra kế hoạch của bản thân.

Chu Á Văn để ly nước trong tay xuống, bình thần nhìn Thu Từ Thiện nói: "Cô Thu, cô có thể yên tâm, bộ phim này trừ phần đầu tư của công ty chúng ta thì phần lớn là nguồn tiền ở ngoài, số tiền ngoài kia chính là từ một nhà đầu tư xuất ra, anh ta cũng rất đồng ý việc cô Thu tới đảm nhiệm chức vị giám chế."

Lúc này cảm thấy Thu Từ Thiện hơi bất đắc dĩ, cô mới vừa nghiêng đầu liền nhìn thấy Trang Thần bên cạnh nháy mắt với mình. Cô làm sao có thể không biết nhà đầu tư thần bí kia là ai, ban đầu chính là cô từ trong miệng người ta giành lại cục thịt béo này mà.

Nhưng chút đau lòng trong tâm Thu Từ Thiện sớm tan thành mây khói, bởi vì hiện cô đối với thái độ lo liệu của Lạc Ngan chính là của Lạc Ngan là của Thu Từ Thiện, nhưng Thu Từ Thiện vẫn là Thu Từ Thiện.

Được rồi, cô có chút suy nghĩ cường đạo.

Nghĩ vậy cô miễn cưỡng gật đầu nói: "Tôi đương nhiên đồng ý làm giám chế bộ phim này, nhưng nếu tôi đã nhận vị trí giám chế này thì đồng nghĩa tôi cũng có quyền phát biểu đối với sự lựa chọn diễn viên cho bộ phim chứ."

Mọi người sau khi nghe đều hai mặt nhìn nhau, bọn họ tự nhiên đều hy vọng Thu Từ Thiện có thể làm giám chế, bởi vì hiện nay rất nhiều minh tinh cũng sẽ làm giám chế trên danh nghĩa, nhưng bọn họ lại hy vọng Thu Từ Thiện chỉ làm một giám chế trên danh nghĩa mà thôi. Để lỡ như bọn họ có bị công ty dự tính áp chế hay bị đối xử không công bằng thì Thu Từ Thiện có thể ra mặt.

Vẫn là Chu Á Văn nhạy bén, hấn dẫn đầu nói: "Về chuyện diễn viên, Đạo diễn Đường đã xác định tốt hết rồi. Dù sao bộ phim này nhân vật chủ yếu cũng không nhiều."

Chu Á Văn nói lời này cũng không sai, thật ra nếu bàn về bộ phim này, cũng chỉ có bốn nhân vật có phần diễn hơi nhiều một chút, mà bộ phim này lại là một bộ phim hài, khẳng định các nhân vật chính sẽ ở trên đường gặp gỡ các loại nhân vật khôi hài.

Thế nên việc lựa chọn hai vai nam chính là vô cùng quan trọng.

Khi Thu Từ Thiện nghe được Đường Tuyền quyết định chọn diễn viên diễn vai Từ Tráng khôi hài bán manh thì thấy không có gì kì lạ cả. Nhân vật Từ Tráng được giao cho Vương Nhạc Minh, đã từng thất bại vài lần, sau lại một lần diễn vai một kẻ ngu trong một bộ phim chiếu dịp Tết mà thành danh.

Nếu như nói muốn tìm được loại nhân vật khiêu chiến này ở trong nước, không thể nghi ngờ Vương Nhạc Minh hoàn toàn xứng đáng được lựa chọn. Huống chi đời trước, nhân vật này cũng đúng là do Vương Nhạc Minh thủ diễn.

Nhưng Thu Từ Thiện không nghĩ tới, vai nam chính còn lại Đường Tuyền vẫn chưa công bố, loại hợp tác điện ảnh này rất cần sự ă ý giữa hai người diễn viên.

Cô biết đời trước diễn viên diễn nhân vật này là ai, nhưng chỉ sợ cô nói lên cái tên này thì mọi người đều sẽ kinh ngạc cực tuyệt. Bởi vì trong những bộ phim trước đó, diễn viên này không phải đóng phim thần tượng thì là chính kịch, hấn chưa hề diễn qua một bộ phim hài nào trước đó.

Nhưng cố tình chính là nhờ bộ phim này, khiến hấn nhảy một cái trở thành ảnh đế phim hài.

"Đường đạo, ý tứ của anh là còn đang thương lượng vai diễn kia sao?" Thu Từ Thiện dùng bút gạch chân vài chữ trong kịch bản, lại ngẩng đầu nhìn về phía Đường Tuyền.

Đường Tuyền có chút bất đắc dĩ gật đầu, lúc hấn bàn bạc với hai người kia đều thấy rất hợp thích, nhưng có chút tiếc nuối là một người hiện đang bận rộn quay một bộ phim khác, người còn lại thì bận quay một phim truyền hình về đô thị tình yêu và hôn nhân, nên không ai có thời gian trống.

"Vậy tôi có thể đề cử một người không?" giọng nói của Thu Từ Thiện tuy là uyển chuyển hiền hòa, nhưng khẩu khí lại mang theo mấy phần kiên định.

Đường Tuyền có chút nhức đầu, hấn vừa hi vọng vị Đại tiểu thư này có thể bảo đảm cho bộ phim điện ảnh này, vừa hi vọng cô đừng tìm phiền toái cho mình. Nhưng hiển nhiên cái loại vẹn toàn đôi bên như này cũng khó lắm.

"Đương nhiên anh không cần lo lắng, đến lúc đó anh có thể tự mình xem anh ta thử vai, nếu như anh nói không được tôi cũng sẽ không ngăn cản anh, "

Thu Từ Thiện cảm giác mình rất dấn chủ, cô cũng không ý thế hiệp người khiến Đường Tuyên phải tiếp nhận người mình giới thiệu ngay lúc này.

Sau đó, Chu Á Văn nêu mấy vấn đề về dự toán kinh phí quay phim và lịch trích quay, cùng Đường Tuyên thảo luận mấy câu, tổng thể mà nói nghị thức khởi động bộ phim này đã có thể bắt đầu.

Nếu như nói cái vòng này là lãnh khốc vô tình, như vậy có vài người nhất định sẽ đề danh trong Làng Giải Trí. Trong cái vòng này người nổi tiếng mãi không phải là không có, nhưng phần nhiều là sau khi rất rất nổi tiếng rồi, lại chậm rãi bị mờ phai trong lòng mọi người.

Có người nổi tiếng hơn phân nửa góc trời nhưng sau lại luân lạc thành người đóng vai phụ, tình huống như thế nhất định là quá phổ biến. Thê thảm hơn, có vài người coi như muốn đóng vai phụ còn chưa hẳn có người cho họ cơ hội này.

Trong một quán cà phê thanh nhã lấp đặt thiết bị lịch sự tao nhã, ở cái bàn gần cửa sổ, một cô gái mặc chiếc đầm màu sáng và phải lòng ngực một người đàn ông, còn trên mặt người đàn ông lại lộ vẻ tức giận nhìn người đối diện.

"Nghe cho rõ, giữa chúng ta đã không còn tình cảm gì nữa, tôi và Tiểu Tiểu là thật tâm yêu nhau, cô đừng có không hiểu chuyện như vậy." Người đàn ông hốc mắt ứng đồ, bất luận kẻ nào cũng nhìn ra được hẳn là vì cô gái đang khóc thút thút trong ngực mà đau lòng, cánh môi khẽ run, vẻ mặt vô cùng đau đớn.

Cô gái ngồi đối diện nhìn như diện mạo lạnh lạnh kì thực không lộ vẻ gì, đang muốn mở miệng, ai ngờ bên cạnh đột nhiên truyền đến một tiếng rống tức giận: "Về mặt cô là thế nào hả, cô có thể biểu hiện chút thống khổ được không vậy. Cô bây giờ đang diễn một người phụ nữ bị bạn trai mình ruồng bỏ, người đàn ông của cô cùng bạn tốt của cô ở bên nhau rồi, thế mà cô còn trưng ra cái bản mặt đơ như cây cơ vậy là sao hả trời? Cô phải có vẻ mặt ân hận rồi lại khổ sở, chứ không phải bản mặt bị tào bớ."

Cô gái ở trước mặt mọi người bị Đạo diễn mắng cho không xuống đài được, nhất thời sắc mặt có chút cứng ngắc. Vẫn là Phó đạo diễn bên cạnh vội vàng nói: "Đạo diễn, hay là chúng ta nghỉ một lát được không?"

Đạo diễn tính khí nóng nảy một tay lấy chiếc mũ lưỡi trai trên đầu ra, hung hăng ném xuống đất, quát: "Tất cả mọi người nghỉ một lát, mẹ nó."

Phó đạo diễn nửa đẩy nửa ôm đạo diễn chuẩn bị mang hẳn đi ra ngoài, nhưng Đạo diễn lại quay đầu nhìn chằm chằm ba diễn viên đã đứng lên nói: "Á Nhất, vừa rồi cậu biểu hiện không tệ, cậu giúp tôi chỉ bảo cái người ngu xuẩn kia biết thế nào là diễn xuất đi."

Nói xong, hẳn hùng hùng hổ hổ móc bao thuốc lá ra rồi đi ra ngoài.

Thu Từ Thiện vẫn đứng bên ngoài, chờ Đạo diễn vừa đi vừa mắng người đi qua người cô, lòng mảy mảy không nhúc nhích nghe hẳn mắng người mà không có câu nào không thô tục.

"Tôi chứ con mẹ nó chứ, giờ đầu óc nhà đầu đầu bị cút bít kín rồi chắc, muốn kiếm tiền hoàn lại mà đi đề cử cho tôi một diễn viên ngu vcl~ như này (nguyên văn tác giả nhá, editor không nói bậy đâu, ahihi), ông đây quay phim nhiều năm như vậy, chưa từng gặp qua nữ diễn viên nào cứng ngắc như thế."

Bạch Phú Mỹ cũng đứng bên cạnh Thu Từ Thiện, cô nàng mang theo bộ mặt đồng tình nhìn nữ diễn viên kia, nhưng ai biết cô bé kia lại rất bình tĩnh lấy điện thoại đi động của mình ra bắt đầu không coi ai ra gì gọi điện thoại.

Mỗi diễn viên đều hi vọng trên màn ảnh xuất hiện mặt mình, dù không phải mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành thì cũng phải là người không vướng khố lỗi nhân gian. Và kẻ có không được xuất hiện trên màn ảnh, chỉ cần xuyên thấu qua camera, về mặt người đó đều sẽ bị mở rộng vô hạn. Bạn cho rằng mình xinh đẹp động lòng người lại bị biến thành tươi cười bốc lên sát khí, bạn cho rằng trầm tư lại biến thành đần độn không lộ vẻ gì, mà bạn cho rằng vô cùng đau đớn sẽ biến thành giống như vị này Đạo diễn nói, là bản mặt đang bị tào bớ.

Thu Từ Thiện thấy mọi người đã tản ra, còn Hạ Á Nhất đang cảm kích bản một mình ngồi một góc đọc, bèn trực tiếp thẳng hướng hẳn đi tới.

"Anh Hạ, không ngại tôi ngồi xuống đây chứ, " tuy nói vậy nhưng Thu Từ Thiện vẫn không chút khách khí ngồi xuống.

Hạ Á Nhất này là một người đàn ông tuần tú, dù đã bước sang tuổi băm nhưng không thể phủ nhận, thời gian luôn ưu đãi đàn ông hơn phụ nữ. Thấy hẳn chỉ đơn giản ngẩng đầu liếc nhìn mình một cái, Thu Từ Thiện lại có một cảm giác kinh ngạc.

Thái độ Hạ Á Nhất hơi lạnh nhạt, nhưng mà cũng đúng, coi như mấy năm gần đây nhân khí hẳn không còn thịnh mấy nhưng trên đường đi vẫn sẽ có người xa lạ đi lên yêu cầu ký tên.

Thu Từ Thiện lại tùy tiện đi lên tiếp cận, hiển nhiên bị hẳn xếp vào loại người đi đường xông lên, đừng nhắc tới bên cạnh cô còn có một Bạch Phú Mỹ từ lúc bắt đầu ngồi xuống liền ngay ngốc nhìn chằm chằm Hạ Á Nhất.

Thu Từ Thiện háng giọng một cái rồi trịnh trọng nói: "Anh Hạ, là người đại diện của anh báo cho tôi biết anh đang quay phim ở đây, à đây là danh thiếp của tôi."

Nói xong, Thu Từ Thiện đem danh thiếp trên tay cung kính đưa tới.

Trên vẻ mặt lạnh nhạt của Hạ Á Nhất lúc này mới có hơi lộ vẻ xúc động, kể từ khi hắn diễn vai chính trên phim truyền hình hai ba lần mà tỉ lệ người xem TV không cao, đã có rất ít người nguyện ý mời hắn đảm nhiệm vai chính. Mà thái độ người đại diện của hắn cũng bắt đầu dễ mặc cho hắn lựa chọn, nếu như không phải là vì công việc cần thiết, chỉ sợ hắn còn không nhớ nổi mình còn có người đại diện này.

Nhưng mà khi hắn nhìn thấy trên danh thiếp in chức danh Trợ lý đặc biệt của Tổng giám đốc tập đoàn Trung Vực xong, liền để kịch bản trong tay xuống, nhưng vẻ mặt vẫn như cũ không hề có chút biến đổi: "Cô Thu, xin hỏi cô tìm đến có chuyện gì không?"

"A, là như thế này, ở chỗ tôi có một kịch bản, tôi hi vọng anh có thể xem qua một chút, sau đó chờ anh xem xong rồi, tôi hi vọng anh có thể tới thử vai." Nói xong, Thu Từ Thiện liền mở túi xách lấy quyển kịch bản ra.

Phản ứng của nhân vật Trần Mặc đã được cái gạch chân bút màu đỏ thắm của cô hiển lộ tất cả.

Cô tiếp tục nói: "Tôi hi vọng anh có thể nhận diễn nhân vật Trần Mặc này, tôi biết anh chưa từng diễn qua phim hài, nhưng mà tôi đã xem qua tiết mục giải trí trước kia của anh, tôi cảm thấy trên người anh có một loại cảm giác nhân sĩ tinh anh của phim hài."

Tin tưởng người thích phim hài đều biết rõ, thật ra thì hài kịch cũng không chỉ là giả bộ ngu giả trang si, có đôi khi trong nghiêm trang rồi lại lơ đãng lộ ra khôi hài, thường thường nhận được hiệu quả rất tốt.

Lúc Hạ Á Nhất cúi đầu nghiêm túc đọc kịch bản, nữ chính Kiều Tư vẫn đứng bên cạnh gọi điện thoại lúc này đi tới, cô ta đứng không xa không gần nhưng âm thanh lại vừa vãn lướt tới: "Thầy Hạ, đọc kịch bản sao? Không biết là bộ phim lớn gì? Nếu thầy Hạ có kịch bản tốt cũng đừng quên cất nhắc cất nhắc hậu bối là em nhé."

Nữ chính Kiều Tư là diễn viên bất ngờ nổi tiếng ở năm trước, bởi vì nhân khí tốt nên ở trên mạng có rất nhiều fan hâm mộ, hơn nữa lại còn lăng xê xi căng đàn tình cảm với vai nam chính trong phim, nhất thời trở thành tiểu Hoa đán mới nổi vượt xa các tiền bối khác.

Chỉ là kỹ thuật diễn xuất của cô ta quá kém, lời thoại lại không nhớ nổi, mới vừa rồi bị đạo diễn vừa mắng một trận lại điểm danh kêu Hạ Á Nhất chỉ bảo cô ta, vì vậy tính tình tiểu thư liền nổi lên.

Thật ra lúc Hạ Á Nhất nổi tiếng thì cô ta vẫn còn đang học trung học, thế nhưng vòng tròn này chính là như vậy, một người không còn nổi tiếng nữa thì hình như ai cũng dám đi lên đạp một cước.

Thu Từ Thiện ngẩng đầu liếc nhìn cô ta một cái, không nói gì.

Kiều Tư lại không nhìn được lên tiếng, vẻ mặt mang theo khinh bỉ còn dẫn đo giọng điệu, ngay trước mặt Thu Từ Thiện liền bắt đầu nói: "Thầy Hạ, anh cần phải xem cẩn thận kịch bản đây, hiện nay hạng lương gât nào cũng có. Anh không nên bởi vì không có kịch bản nào mà gấp gáp bốc lửa, nhất thời xúc động bị lừa."

Thu Từ Thiện cười híp mắt nhìn dáng vẻ kệnh cớm của Kiều Tư, thật ra mà nói thời điểm cô ta đi hát cũng rất tốt, thế nào vừa đến quay phim lại làm ra bộ mặt đơ vậy?

Ngược lại Hạ Á Nhất vẫn vẻ mặt lạnh nhạt giờ lại có hơi hồng, ngẩng đầu nhìn cô ta nói: "Cô Kiều, tôi khuyên cô trước tiên nên đi xem lại kịch bản một chút đi, dù sao đến lúc đó không người nào có thể thay cô diễn đâu."

Sau khi Kiều Tư tức giận bỏ đi, Hạ Á Nhất có hơi ngượng ngùng nói: "Thật xin lỗi, cô Thu, để cô chê cười rồi."

"Không sao, trong cái vòng này xem ai chê cười cũng đều không tốt, có vài người anh cho rằng cô ta như mặt trời ban trưa, nói không chừng ngày mai lại không nhìn thấy cô ta đâu nữa." Thu Từ Thiện tính tình dễ chịu mà cười nói, nhưng Hạ Á Nhất từ trong mắt cô lại không nhìn ra một nụ cười.

Thật ra khi Hạ Á Nhất vừa nhìn tuổi của Thu Từ Thiện cũng rất nghi ngờ, nhưng hắn nhìn một cái đã nhận ra cô ăn mặc một thân hàng hiệu, trên ngón tay phải tùy ý mang theo nhẫn kim cương đầu gấu mèo, là một bản số lượng có hạn của An-tepria (Là một nhãn hiệu rất nổi tiếng của Ý).

Em gái của Hạ Á Nhất rất ưa thích nhãn hiệu này, lúc trước quay âm ỉ muốn mua một bản số lượng có hạn, toàn cầu chỉ phát hành 8 cái, hắn phải mất rất nhiều công sức tiền của mới miễn cưỡng mua được một bộ.

Công ty đại diện của Hạ Á Nhất là công ty Á Mỹ, công ty này có hợp đồng rất hà khắc với nghệ sĩ, bình thường sau khi nghệ sĩ trở nên nổi tiếng cũng không còn nguyện ý ở lại nơi này. Về phần Hạ Á Nhất chỉ sợ cũng vì bất đắc dĩ, kỹ thuật diễn của hắn trong giới diễn viên trung niên được coi là rất tốt, kém là kém ở chỗ hắn không có Đạo diễn nâng đỡ đóng phim, công ty cũng không đầu tư cho hắn vào màn ảnh rộng.

Một nam diễn viên nếu không có biện pháp tiến vào diễn màn ảnh rộng tạo ra một mảnh bầu trời, vậy thì con đường diễn nghệ của hắn nhất định là càng chạy càng hẹp.

"Tôi hi vọng anh có thể xem thật kỹ kịch bản này, về thời gian quay phim thử anh có thể phối hợp với chúng tôi chứ?" Giọng nói của Thu Từ Thiện mềm mại, nhưng lại mang theo một loại nhu hòa kiên quyết.

Có lẽ bản thân Thu Từ Thiện không cảm giác được, nhưng những người bên cạnh cô đều phát hiện ra, trên người cô hình như từ từ tạo thành một loại tự tin, đặc biệt mà dẫn dắt phong cách tự tin của chính cô.

Ngay sau khi cô định rời đi, Bạch Phú Mỹ ở bên cạnh vẫn chưa chết tâm nhỏ giọng hỏi "Thầy Hạ, em có thể chụp chung một tấm hình với thầy không?"

Thu Từ Thiện mặt lạnh te, xem Bạch Phú Mỹ lôi kéo người kia chụp vô số tấm hình, rồi cuộc cô bỏ điện thoại đi động ra nhìn cô nàng hỏi: "Xong chưa? cô giáo Bạch?"

Nhưng ai biết Bạch Phú Mỹ lại lấy một loại tư thái thành kính, nhờ Hạ Á Nhất ký tên trên laptop của mình.

Từ trên đường về công ty, cô trên căn bản nghe một đường Bạch Phú Mỹ thao thao bất tuyệt nói về vị hoàng tử phim thần tượng ngày xưa này, năm đó lúc hân ngái đầu nhìn lại cười một tiếng, hân hướng về phía nữ chính thâm tình, cùng với gương mặt hân làm mê đảo ngàn vạn thiếu nữ.

Thu Từ Thiện: "Vừa nãy lúc Kiều Từ vũ nhục thần tượng của cô, sao cô không xông lên hộ giá?"

Bạch Phú Mỹ lập tức dừng nói lại, nín nửa ngày mới nói: "Tôi từ nhỏ đã không gây chuyện."

Lúc hai người về đến công ty, vừa đúng thời gian tan tầm, Thu Từ Thiện liền chuẩn bị trở về phòng làm việc thu thập một chút đồ về nhà.

Nhưng mới vừa vào thang máy liền nhận được điện thoại trong nhà gọi tới.

Cô cảm thấy khá kì lạ, bình thường trong nhà không có mấy người sẽ dùng điện thoại nhà gọi cô. Sau khi cô ấn nút nghe, trong điện thoại truyền đến giọng người giúp việc Tiểu Hà mang theo tiếng khóc nức nở nói: "Thiện Thiện, không xong rồi, ông cụ bị té từ trên cầu thang xuống. Cô nhanh nhanh trở về."

Thu Từ Thiện nghe lời này xong chỉ cảm thấy cả đầu đều mơ hồ, trước mắt cũng trở nên hư vô. Ông nội bị ngã cầu thang?

Làm sao lại như vậy, thân thể ông nội luôn luôn cường tráng, không thể nào có chuyện trượt chân từ trên lầu té xuống được? Nhưng mà ông nội lại ngã cầu thang, nhưng dù vô tình hay cố ý thì lúc này Thu Từ Thiện cũng không muốn suy nghĩ nhiều.

Cô lập tức ổn định tâm thần nói: "Vậy các người gọi xe cứu thương chưa?"

"Kêu, kêu rồi, tài xế Trương Bá đã đi theo, tôi gọi điện thoại cho cô xong cũng sẽ đến bệnh viện, tôi đã thông báo cho chú đi biết rồi."

Thu Từ Thiện vội vàng ấn thang máy xuống đất, vội vã dặn dò mấy câu liền cúp.

Khi cô đến bãi đậu xe mới nhớ tới cho gọi điện thoại Thu Từ Hàn, nhưng bất kể cô gọi như thế nào cũng không có người nghe máy. Cuối cùng cô chỉ có thể lên xe lái xe đi bệnh viện trước.

Trong xe, Thu Từ Thiện vẫn gọi điện thoại lên phòng làm việc Thu Từ Hàn, người nghe điện thoại nói rằng buổi chiều Thu Từ Hàn xin nghỉ một chuyến, hình như là nói về nhà.

Dù cố làm ra vẻ kiên cường, lúc xuống xe ngón tay Thu Từ Thiện cầm chìa khóa vẫn run rẩy. So với Thang Kiều, ông nội mới là người mà Thu Từ Thiện chân chính dựa vào, chỉ cần có ông nội, mặc kệ là Hà Minh Châu giờ âm mưu quỷ kế cũng tốt, hay Thu Vĩ Toàn thiên vị bất công cũng được, cô đều có thể đối phó được.

Thu Từ Thiện đột nhiên nhớ tới bác cả, lúc đó bác cả cũng được bọn họ đưa đến bệnh viện. Lúc ấy ông nội tay chống gậy, liều mạng chống đỡ lấy mình, không để cho bố cô đỡ cũng không khiến mẹ đỡ, ông cụ nhìn thấy bác cả đang bị phủ một lớp vôi trắng nằm đó.

Khi đó Thu Từ Thiện cũng không hiểu ý nghĩa một người thân hoàn toàn rời đi, nhưng cô lại nhìn thấy nước mắt của ông nội, trong ánh mắt vẫn đục lóe lên nước mắt.

Nhưng lúc này hình như cô còn chưa có cảm giác tâm tình bị thương, cặp mắt đã bị nước mắt làm mơ hồ. Lúc Thu Từ Thiện đi đến phòng giải phẫu đã nhìn thấy Tiểu Hà thấp thỏm đứng ngoài cửa phòng giải phẫu.

"Tiểu Hà, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, ông nội tôi làm sao lại bị ngã cầu thang," Thu Từ Thiện nắm cánh tay Tiểu Hà, ý đồ lấy được đáp án từ miệng cô ta.

Tiểu Hà cũng sợ đến phát khóc, cô ta vừa khóc vừa nhỏ giọng nói: "Thiện Thiện, tôi không biết, lúc tôi từ vườn hoa trở lại đã nhìn thấy ông nội ngã xuống đất. Tôi thật sự không biết."

Thu Từ Thiện khẽ dùng sức trên tay, sau đó dần dần ra. Câu mà cô muốn hỏi lại không ra khỏi miệng, đó là có phải có liên quan đến Thu Vĩ Toàn không? Nhưng cô không có cách nào hỏi như thế, cũng vô lực hỏi ra lời.

Lúc này Tiểu Hà đột nhiên lại nói: "Buổi chiều hôm nay phụ nhân ra khỏi nhà, tiên sinh rời đi lúc nào thì tôi không biết. Chỉ là lúc tôi từ vườn hoa trở về, hình như nhìn thấy có người lái xe rời đi."

Hình như nhìn thấy...

Trong nhà này có thể sử dụng xe cũng chỉ có người nhà họ Thu, mà bất kể cô hay Thu Từ Hàn đều không phải. Đợi chút, buổi chiều Thu Từ Hàn cũng về nhà?

Thu Từ Thiện không dám nghĩ tiếp.

Bởi vì cô không biết chuyện này đến tột cùng là cố ý hay là vô ý?

Bạn đang đọc truyện *Đả Đáo, Bạch Liên Hoa!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Edit & beta: Ha Phuong

Trong cuộc sống của chúng ta luôn có những chuyện đáng sợ xảy ra. Nhưng nhiều khi, chúng ta sẽ phát hiện thường thường đáng sợ không phải là chuyện đó, mà là người tạo ra nó.

Thu Từ Thiện đứng trước cửa phòng mổ, nhìn đèn tín hiệu phòng giải phẫu biểu hiện đang tiến hành giải phẫu, thời gian trôi qua thật lâu, cô cứ như vậy trầm tĩnh nhìn chăm chăm cửa phòng giải phẫu.

Bên cạnh bất chợt truyền đến tiếng khóc thút thít của Tiểu Hà, tim cô như bị người móc rỗng. Nằm trong phòng mổ là ông nội cô, là ông nội từ nhỏ đến lớn luôn yêu thương cô.

Nhưng tâm của cô bây giờ như đang lạc vào một cái hang động tối đen, trong đó không có bi thương cũng không có khổ sở, chỉ có vô biên vô hạn chết lặng, bao quanh trái tim của cô sau đó dần dần truyền đến toàn thân, chết lặng các giác quan toàn thân cô.

Lúc Thang Kiều hấp tấp chạy đến, Thu Từ Thiện chỉ nhìn thoáng qua, chỉ thấy trên đầu mẹ cô là một kiểu tóc tinh xảo. Đuôi tóc cũng được xử lý cẩn thận tỉ mỉ, sắc mặt hồng nhuận phơn phớt có sức sống, xem ra là từ thẩm mỹ viện vội vã chạy tới.

Thang Kiều liếc mắt nhìn mặt con gái không chút thay đổi, không dám mở miệng nói chuyện với cô. Bà bắt lấy Tiểu Hà bên cạnh hỏi: “Ông nội rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao lại bị ngã cầu thang?”

Tiểu Hà lặp lại câu nói kia, cô ta không biết, cô ta không nhìn thấy gì cả.

Còn chuyện cô ta từ vườn hoa vào liền nhìn thấy có người vội vã lái xe rời đi, cô ta không nói. Bởi vì Thu Từ Thiện đã lạnh nhạt cảnh cáo cô ta, không nên nói chuyện lung tung.

Đúng vậy, thời khắc này ai cũng không nên nói chuyện lung tung.

Thang Kiều mệt mỏi ghé ngồi xuống ghế thì Thu Từ Thiện vẫn còn thẳng tắp đứng chỗ cũ.

Từ lúc ông nội gặp chuyện không may đến lúc này, đáng lý ra phải có hai người nhà họ Thu phải có mặt ở đây, nhưng lại không thấy cả hai người đó đâu cả. Thu Từ Thiện không biết mình phải khổ sở thay ông nội, hay là khổ sở thay mình.

Bởi vì này hai người này đáng lý ra là người ông nội dựa vào, cũng là chỗ dựa cho cô, cũng là chỗ dựa của nhà họ Thu. Bọn họ là đàn ông nhà họ Thu, là người nên xuất hiện ngay thời điểm nhà họ Thu khó khăn chứ không phải mất tăm mất tích như bây giờ.

Đúng lúc này điện thoại di động của Thu Từ Thiện đột nhiên vang lên, tiếng chuông vang trong hành lang trống trải sâu kín càng thêm vang vọng.

Thu Từ Thiện vẫn không nhúc nhích, cũng không lấy điện thoại di động ra, Thang Kiều ngẩng đầu nhìn cô một cái, muốn nhắc nhở cô nhưng cuối cùng vẫn rĩ mắt xuống.

Sau đó, chờ điện thoại di động vang lên lần thứ hai Thu Từ Thiện mới móc điện thoại di động trong túi ra.

“Em đang ở đâu? Chị đang ở bệnh viện, em mau đến đây.”

Hình như là người bên kia nói gì đó, Thu Từ Thiện đột nhiên quát: “Em mẹ nó mau mau qua đây liền.”

Những lời này nặng nề vang vọng trong hành lang phòng giải phẫu khiến Tiểu Hà đang cúi đầu nức nở bỗng im bặt.

Chờ đợi giải phẫu là một việc rất dài mà hành hạ, bởi vì không người nào có thể biết trước kết quả. Từ vọng là chuyện chúng ta phải đối mặt, nhưng khi đối mặt với cái chết thì chúng ta luôn không thể tránh khỏi mềm yếu.

Khi cuộc phẫu thuật bước sang giờ thứ hai, Thu Từ Hàn vội vã từ bên ngoài chạy tới, tiếng bước chân càng ngày càng gần.

“Chuyện gì xảy ra, là ai đang làm giải phẫu, tôi hỏi chị thế nào cũng không chịu nói rõ ràng,” Thu Từ Hàn mang vẻ mặt gấp gáp, mồ hôi hột rí ra trên trán,

ngay cả kiểu tóc thường ngày luôn luôn trau chuốt lúc này cũng có phần rối loạn.

Thu Từ Hàn mặc một cái áo Tshirt màu xanh bó sát người, lồng ngực hơi cường tráng theo tần số hô hấp phập phồng phồng, cậu đứng trước mặt Thu Từ Thiện mang giày cao gót, vẫn cao hơn nửa cái đầu.

Lúc này Thu Từ Thiện hơi ngược đầu, giọng nói bình tĩnh hỏi: “Thu Từ Hàn, có phải hôm nay em xin nghỉ buổi chiều không?”

“Đúng vậy, giờ chị hỏi cái này có ích lợi gì,” Thu Từ Hàn có chút nóng nảy nắm tóc, cậu cũng không biết ý tứ của Thu Từ Thiện.

Nhưng cậu vẫn nói: “Tôi đi xử lý chút chuyện riêng tư, xin nghỉ vẫn làm theo như trình tự, tuyệt đối không phải trốn việc. Rốt cuộc là ai phải làm giải phẫu, chị không nói làm tôi vội muốn chết.”

“Là ông nội, ông bị té từ trên cầu thang xuống,” Thu Từ Thiện nói, giọng nói rất bình tĩnh.

Trên mặt Thu Từ Hàn lộ ra biểu tình kinh ngạc, sau đó lại nghi hoặc hỏi: “Ông nội làm sao lại bị ngã cầu thang? Ngày hôm trước ông nội còn có thể đi ra ngoài đánh đánh Gold tận 2 tiếng, điều này sao có thể?”

Thu Từ Thiện đưa tay sờ gương mặt cậu, xúc cảm trơn mượt mang theo nhiệt độ, cô thật vui mừng vì em trai mình thật sự không có quan hệ với chuyện này.

Như vậy chuyện này, cũng chỉ có thể có quan hệ với một người thôi.

Thu Từ Thiện không chút do dự bấm điện thoại cho Hạ Bá Hiền, tỉnh táo phân phó nói: “Ông nội tôi nhập viện rồi, tôi không hi vọng tin tức này bị truyền thông biết, tôi cũng không hi vọng ngày mai giá cổ phiếu công ty vì vậy mà bị dao động.”

Thu Từ Hàn khiếp sợ nhìn Thu Từ Thiện, thực không cách nào hiểu nổi, ông nội vẫn còn trong phòng giải phẫu mà tại sao cô còn có tâm trạng mà quan tâm giá cổ phiếu công ty kia chứ?

Trương Tuyết Vân mấy ngày nay cũng trôi qua không dễ dàng gì, trước Minh Châu cùng bố mình đi tham gia một bữa tiệc tối. Nhưng không ngờ, đứa nhỏ này lại khóc lóc một mình quay về.

Thu Vĩ Toàn chẳng những không cùng trở về với nó, ngay cả buổi tối hôm đó cũng không có trở lại. Lúc mới đầu Trương Tuyết Vân còn cho rằng lão già đáng chết kia của nhà họ Thu bảo ông ta trở về nhà chính nên mới không về đây.

Bà ta không để ý, nhưng chờ đến ngày thứ hai, bà ta gửi một tin nhắn cho Thu Vĩ Toàn, nói mình tối hôm qua không có ông ta bồi bên cạnh, cảm thấy trống rỗng hư không thật sợ hãi.

Dĩ nhiên, trong tin nhắn ướm át không chỉ có những chuyện này. Nhưng bất luận bà ta gửi đi mấy cái tin nhắn đều như đá chìm xuống biển, lúc bà ta mất kiên nhẫn gọi điện qua liên phát hiện điện thoại mình thế mà lại bị cúp.

Bà ta hốt hoảng, phải biết lần này Thu Vĩ Toàn đang “được” nghỉ ngơi. Bà ta đã xuất ra tất cả vốn liếng, dặt gì trên giường cũng cũng chơi ra ngoài hết rồi mới để cho người đàn ông này đồng ý mang mình xuất ngoại một chuyến.

Nhưng mà lần này đi ra nước ngoài cũng không tính là thua thiệt, mỗi lần mở học tử rồi tự cao tự đại nhìn găng tay hàng hiệu kia, tâm bà ta liền lâng lâng lay động lay động, quả thật cảm giác khi làm một phu nhân giàu có thật là tốt.

Bất kể bà ta đi tới chỗ nào, người khác cũng phải tôn kính gọi bà ta một tiếng Thu phu nhân. Chuyến đi này Trương Tuyết Vân coi như là được mở mang kiến thức, ra vào đều là khách sạn xa hoa cấp năm sao, đi dạo phố tất cả đều là các cửa hàng lớn đang cấp quốc tế.

Thu Vĩ Toàn thì rất thích những kiến trúc cổ của châu Âu, nhưng Trương Tuyết Vân xem không hiểu những danh họa đó xúi nào cả, chỉ có vài nét bút ngay cả một bóng người cũng nhìn không ra, cũng không biết có cái gì đẹp. Cũng chỉ khi bước vào những nhà hàng cao cấp kia mới có thể khiến bà ta chân chính vui mừng trở lại.

Sau khi gọi điện thoại cả ngày cũng không được câu thông, bà ta liền vào phòng Hà Minh Châu. Đứa nhỏ này kể từ tối hôm qua sau khi trở về liền tự nhốt mình trong phòng, bữa trưa cũng không ăn, hình như chỉ uống một ly sữa bò mà thôi.

Nhưng sau khi bà ta biết rõ xảy ra chuyện gì, suýt tí nữa đã té nhào xuống đất. Bà ta tức giận la mắng Hà Minh Châu mấy câu, bộ cứ là đàn ông thì con liền dấn lên sao, cũng bởi vì gã đàn ông kia đeo một chiếc đồng hồ Vacheron Constantin trên tay sao, lại xuất thủ hào phóng thì con liền cho rằng gã là người có tiền à?

Bà ta không ngừng quở trách Hà Minh Châu, đàn ông có tiền hay không, chủ yếu vẫn là nhìn công ty hắn đến tột cùng là như thế nào? Nhớ ngày đó, lúc bà ta dính lấy Thu Vĩ Toàn, còn rất hiểu rõ sản nghiệp của nhà họ Thu đấy. Nếu như thực sự có tiền lương gạt muốn lừa được Trương Tuyết Vân này á, đời kiếp sau đi.

Hà Minh Châu khóc sụt sùi nói cho Trương Tuyết Vân rằng ả đã gửi tin nhắn cho Dung Trạch, nhưng không hề nhận được hồi âm. Xem ra Dung Trạch đã biết chuyện này rồi, Dung Trạch nhất định là ghét bỏ ả.

Ai ngờ Trương Tuyết Vân không hề để ý đến, chỉ an ủi Hà Minh Châu, đàn ông có tiền còn nhiều lắm, con lại vừa trẻ tuổi vừa đẹp còn có gia thế, cần bản không cần treo cổ trên một cái cây này.

Cũng do Trương Tuyết Vân có tam quan cực phẩm như vậy nên mới nuôi ra một người như Hà Minh Châu. Thế nên sau này khi hai mẹ con này làm ra chuyện tình ghê tởm, Thu Từ Thiện không còn lời nào để nói.

Nhưng mà lúc này Trương Tuyết Vân không chỉ không cảm thấy xấu hổ, còn nghĩ mình đang truyền thụ kinh nghiệm đối phó với đàn ông được mình đúc kết nhiều năm cho Hà Minh Châu. Bà ta nhìn lại, bọn đàn ông chỉ cần ở trên giường phục vụ bọn hắn thật tốt, trong sinh hoạt ôn nhu săn sóc một chút, còn phải sợ hắn không bị bắt vào lòng bàn tay sao.

Trương Tuyết Vân thậm chí còn khích lệ Hà Minh Châu, lần này con bị lừa hoàn toàn là bởi vì khinh thường, lần sau nếu lại quen được loại người có tiền này, trước hết mang về cho mẹ phân biệt trước.

Cho nên hai mẹ con này mặc dù đồng thời bị đàn ông ghét bỏ, nhưng lại thông qua tam quan vạn vẹo kia, nhanh chóng tìm về sự tự tin trong lòng.

Trương Tuyết Vân tất nhiên sẽ không bởi vì Thu Vĩ Toàn nhất thời không để ý tới mà sinh ra cam chịu. Bà ta cả ngày lẫn đêm không ngừng nghĩ gửi tin nhắn cho Thu Vĩ Toàn, đặc biệt là buổi tối lúc đêm khuya vắng người, bà ta còn gửi cho Thu Vĩ Toàn ảnh chụp động lộ khe rãnh sâu của mình.

Ảnh động này là Hà Minh Châu dạy bà ta, bây giờ được bà ta học đi đôi với hành áp dụng vào. Buổi tối bà ta thay áo ngủ sexy, đầu tiên là gửi qua mấy tấm ảnh lộ khe ngực sâu trước.

Tiếp đó lại gửi mấy tấm hình động khác, bên trong đều là bộ dáng lẳng lơ, về phần lẳng lơ tới cỡ nào thì mấy buổi tối ở cùng một chỗ Thu Vĩ Toàn đã sâu sắc cảm nhận được rồi.

Trương Tuyết Vân nghĩ Thu Vĩ Toàn mấy ngày nay sẽ phải tìm đến mình thì đặc biệt đi đến mấy tiệm bán đồ lót quyến rũ mình hay đến, mua một bộ đồ ngủ tơ tằm màu đỏ tím, ngắn cũn đến mức chỉ có thể miễn cưỡng che kín đến bắp đùi. Về phần khi bước đi lại, nơi riêng tư còn như ẩn như hiện.

Sau khi bà ta về đến nhà, trước tiên thay áo ngủ, tự mình thưởng thức.

Tiếng mở cửa bên ngoài cũng không khiến bà ta chú ý tới, chờ Thu Vĩ Toàn đầu đầy mồ hôi vào phòng, Trương Tuyết Vân giống như một con bướm hồ điệp nhào tới.

Nhưng ai biết người đàn ông này lại không giống như bình thường vỗ lấy bà ta, lúc bà ta ôm lấy người đàn ông này muốn thân mật, Thu Vĩ Toàn khắp khuôn mặt là vẻ hoảng hốt lập tức không kiên nhẫn đẩy bà ta ra rồi quát lớn: “Đã đến lúc nào rồi mà cô còn muốn nổi máu dâm?”

Trương Tuyết Vân thấy sắc mặt ông ta quả thật không đúng, vội vàng hỏi: “Vĩ Toàn, anh làm sao vậy?”

Thu Vĩ Toàn không dám nói, nhưng trên mặt vẫn đỏ đầy mồ hôi. Ông ta từ nhà lái xe tới đây, dọc theo đường đi không biết vượt bao nhiêu cái đèn đỏ, điều này cũng còn nhờ may mắn, bằng không hôm nay gặp chuyện không may cũng không chỉ một mình ông cụ.

Thu Vĩ Toàn thật sự sợ hãi, trong lòng muốn gọi điện thoại trở về nhưng lại sợ thật sự xảy ra chuyện gì. Ông ta ngồi trên ghế sofa không nói chuyện, nhưng trong lòng vẫn bồn chồn không yên.

Trương Tuyết Vân vội vàng ôn nhu vào phòng bếp lấy ly trà nóng ra, lúc đưa cho ông ta lại dùng bộ ngực khổng lồ mềm mại của mình cọ cọ cánh tay ông ta, sự động chạm này lại khiến Thu Vĩ Toàn tỉnh táo không ít.

Kể từ khi Thu Từ Thiện được ông cụ bổ nhiệm làm Trợ lý đặc biệt của Tổng giám đốc, còn ông ta bị buộc nghỉ phép, Thu Vĩ Toàn lại càng không muốn xem ba mẹ con Thang Kiều là người một nhà. Vốn ông ta còn rất coi trọng đứa con trai Thu Từ Hàn này, sau lại được Trương Tuyết Vân nhắc nhở, ông cụ hoàn toàn có thể bỏ qua đứa con trai là ông ta mà giao gia nghiệp cho cháu trai quản lý.

Cho nên Thu Vĩ Toàn đối với Thu Từ Hàn cũng không bằng ngày trước nữa, mấy ngày nay động một chút là khiển trách mấy câu, hoàn toàn là bởi vì bị mấy lời của Trương Tuyết Vân nói trong chuyện đi ra nước ngoài lần này thỉnh thoảng nhảy lên trong đầu ông ta.

Huống chi, ông ta nhìn thấy Trung Vực không chỉ không bị rối loạn như trong tưởng tượng của ông ta khi ông ta rời đi, ngược lại càng ngày càng trở nên gọn gàng ngăn nắp, mấy ngày nay trên bàn ăn dùng nói Thu Từ Thiện có thể ngay ngắn rõ ràng hỏi báo chuyện công ty, ngay cả Thu Từ Hàn ở phòng thị trường cũng có thể nói lên không ít đề xuất, giống như hiện nay Trưởng phòng thị trường còn rất coi trọng cậu.

Thu Vĩ Toàn càng nghĩ càng thấy mình thật oan uổng, coi như ông ta có bán một công ty con, nhưng về phần để cho ông ta rời khỏi công ty như vậy không quá đáng sao?

Cho nên hôm nay ông ta không nhịn được nữa liền đi tìm ông cụ, nhưng không ngờ hai người chưa nói hơn mấy câu liền bắt đầu cãi vã.

Ông cụ mắng ông ta là tên phá của, không biết tiến thủ còn ý đồ học tập những thứ khôn kiếp kia, sử dụng tiền của ông cụ để nuôi vợ bé.

Thu Vĩ Toàn cũng không cam chịu yếu thế, cãi lại nói, nếu không phải là ban đầu ông cụ nhất định an bài mình và Thang Kiều kết hôn, hay là lúc trước

nếu ông cụ đồng ý cho mình ly hôn, cũng sẽ không xuất hiện cục diện như ngày hôm nay.

Ông cụ tất nhiên rất tức giận, coi như lúc trước Thang Kiều có ý đồ uy hiếp mình nhưng trong lòng ông cụ không hề trách cứ Thang Kiều. Vì ông biết, so với Thu Vĩ Toàn, Thang Kiều hoàn toàn là một lòng vì hai đứa con.

Sau đó, hai người cãi nhau đến mặt đỏ tới mang tai.

Thu Vĩ Toàn liền trực tiếp đâm vào tim ông cụ bằng cách nói, không phải bố luôn cảm thấy anh cả hữu dụng hơn con hay sao? Nhưng giờ anh ta chẳng những không thể lưu lại một người thừa kế cho nhà họ Thu, còn chưa hiểu kính bố thì đã đi trước một bước rồi. Giờ không phải bố còn phải trông cậy vào con để dưỡng lão hay sao.

Một câu nói như vậy nhất định chính là đâm vào tử huyệt của ông cụ, ông cụ tức giận liền cầm lấy gậy trong thư phòng. Thu Vĩ Toàn dĩ nhiên sẽ không để mặc ông cụ đánh, sau khi né mấy cái, ông ta liền mở cửa vọt ra ngoài.

Thật không nghĩ đến ông cụ cũng theo sát đuổi tới, trên mặt là một tầng sắc đỏ thẫm, vẻ mặt dẫn theo mấy phần dữ tợn. Hai người cứ như vậy một đuổi một chạy, lúc đến cầu thang, Thu Vĩ Toàn tự nhiên so ông cụ đi đứng lưu loát liền vội vàng đi xuống lầu.

Nhưng lúc ông ta đi tới cửa, liền nghe được ở cầu thang một tiếng leng keng, ông ta vội quay đầu lại liếc mắt nhìn. Đập và mắt là hình ảnh ông cụ ngã ngồi ở chân cầu thang, nhưng ông cụ vẫn còn giương giàng muốn giờ gậy lên, có điều thử mấy lần cũng không khả năng nhúc nhích.

Thu Vĩ Toàn mới đầu muốn quay lại đỡ ông cụ, nhưng lúc ông ta chuẩn bị nhấc chân, đột nhiên nghĩ tới anh trai mình, một người mạnh mẽ như vậy mà nói mất là mất. Mà sau khi anh trai không còn, cũng sẽ không có người nào cùng mình tranh tài sản nhà họ Thu nữa.

Vậy nếu ông cụ không còn, có phải sẽ không còn ai có thể áp bức mình nữa hay không?

Một khi trong đầu đã có ý nghĩ như vậy, bước chân ông ta tựa như cũng nặng ngàn cân. Ông cụ bị ngã ở bên kia hiển nhiên còn không biết ở bên này, trong lòng con trai ruột của mình đang biến hóa. Vẫn nghĩ lúc thằng con bất hiếu này tới đây đỡ dậy mình, sẽ hung hăng cho nó mấy cây gậy, dạy dỗ tốt rồi sẽ tiếp tục cho nó về công ty quản lý thôi.

Nhưng thời gian một giây hai giây trôi qua, biểu hiện trên mặt đã ông cụ đã biến thành khổ sở, ông cụ cảm giác chân mình hình như là bị gậy, mới vừa rồi còn không cảm thấy, nhưng hiện giờ từng đợt từng đợt đau đớn đang dâng lên.

Ông cụ vẫn chờ con trai đến nâng mình dậy, nhưng đứa con trai đó lại dưới ánh mắt đau thương buồn bã của mình, dứt khoát xoay người rồi đi.

Ông cụ muốn gọi thằng con bất hiếu quay lại, muốn dạy dỗ nó, muốn mắng nó, nhưng sau đó ông cụ mất đi ý thức, trong mơ mơ hồ hồ, ông cụ hình như nhìn thấy người bạn già của mình, còn nhìn thấy đứa con lớn nhất. Thằng nhóc này không phải thời gian trước đã đi với mẹ nó rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Đã Đáo, Bạch Liên Hoa!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Edit & beta: Hà Phương

Dù Trương Tuyết Vân dò hỏi liên tục nhưng Thu Vĩ Toàn vẫn không nói chuyện đã xảy ra trong nhà cho bà ta nghe. Ông ta quá hỗn loạn rồi, trên đường lái xe tới đây ông ta vẫn rất hối hận. Ông ta muốn quay đầu trở về, thế nhưng ông ta lại sợ hãi không dám.

Thu Vĩ Toàn chỉ đem sự kiện này điểm tô cho đẹp rằng ông ta và ông cụ cãi và mấy câu, ông cụ vì vậy mà phải vào bệnh viện, Trương Tuyết Vân nghe vậy thì trên mặt vui mừng, thậm chí vẻ mặt cũng không kịp che giấu.

Bởi vì trong suy nghĩ của Trương Tuyết Vân, Thu Vĩ Toàn rất yêu mình, thương Minh Châu cũng nhiều, lại chường mắt ba mẹ con Thang Kiều, còn mẹ con bà ta nhiều năm như vậy vẫn không được đối đãi công bằng cũng là bởi vì cái lão già ngoan cố không đổi này.

Hôm nay cái lão già chết tiệt giống như một tòa núi lớn áp trước mặt bà ta Hà Minh Châu lại bị ngã cầu thang, quả thực là tốt đến không thể tốt hơn.

Nhưng bà ta tự nhiên cũng chú ý tới vẻ mặt Thu Vĩ Toàn, vì thế sự hải lòng trên mặt cũng không biểu hiện ra quá mức, ngược lại làm bộ ân cần hỏi "Ba không có việc gì chứ, nhưng em tin tưởng lúc ấy anh nhất định không có ý chọc tức ba."

Trương Tuyết Vân chỉ nghĩ Thu Vĩ Toàn có nhìn ông cụ lên xe cứu thương, sau mới đến chỗ bà ta, lại hoàn toàn không biết người đàn ông không có ý trong miệng bà ta đúng là có ý bỏ mặc người ba đã cao tuổi của mình ngã dưới chân cầu thang.

Thu Vĩ Toàn lúc này đã tỉnh táo lại, dĩ nhiên là bắt đầu sợ. Ông ta đương nhiên là sợ sau khi ông cụ tỉnh lại sẽ cùng mình tính sổ, vì lúc đó ông ta lại quay lưng đi ngay trước mặt ông cụ. Ông ta không nhịn được muốn giật tóc mình, tại sao lúc ấy ông ta lại mất bình tĩnh đến thế.

Trương Tuyết Vân thấy bộ dáng này của ông ta thì chỉ mỉm cười, trong lòng đã sớm bay qua vô số ý niệm. Trải qua chuyện này thì quan hệ giữa lão già đáng chết kia và Vĩ Toàn nhất định trở nên rất xấu. Chỉ bằng thừa dịp trong khoảng thời gian cái lão già chết tiệt kia còn ở bệnh viện, đem tất cả của Thu gia đều nắm trong tay.

Trương Tuyết Vân càng nghĩ càng thấy ý nghĩ này quá đúng, hiện giờ ba mẹ con Thang Kiều cũng chỉ là tôm tép nhãi nhép thôi. Bà ta hiểu rất rõ người phụ nữ Thang Kiều đó, một chút chủ kiến cũng không có, về phần hai đứa trẻ ranh kia, chỉ là mấy đứa trẻ miệng còn hôi sữa, có cái quái gì phải sợ bọn nó.

Vì vậy bà ta càng ra vẻ dịu dàng nắm lấy tay Thu Vĩ Toàn, trấn an nói: "Vĩ Toàn, dù sao đi nữa anh và ông cụ cũng là cha con, làm sao có thể có thù oán với nhau được. Chỉ cần anh hơi cúi thấp đầu thì tất cả Thu gia còn không phải là của anh sao."

Thu Vĩ Toàn vẫn không lên tiếng nhưng Trương Tuyết Vân lại cảm thấy hắn ông ta đang lắng nghe. Vì vậy bà ta nói tiếp: "Theo em thấy, hiện ông cụ ngã bệnh nằm viện, mặc kệ là chuyện trong nhà hay là chuyện công ty đều cần anh quan tâm. Thế nên giờ anh cũng không thể cứ như vậy buông tay mặc kệ được."

"Tôi có thể trông nom chuyện gì, trong nhà đã có người phụ nữ Thang Kiều kia, trong công ty là lão hồ ly Tàn Khoa nắm giữ, Thu Tử Thiện cũng không phải là đứa ngớ ngẩn, vừa vào công ty liền bắt đầu nắm quyền," Thu Vĩ Toàn cười khò. Mặc dù ông cụ thiên vị cho cháu gái nhưng ông ta ở công ty nhiều năm như vậy, tự nhiên cũng có tài mắt của mình.

Mọi động tác của Thu Tử Thiện trong công ty, ông ta đều biết được rất rõ ràng. Mặc kệ là tham gia tuyên truyền《 Một đêm thành danh, hay là đảm nhiệm giám chế sản xuất《 một đường thuận phong 》, đều khiến Thu Vĩ Toàn khó chịu được.

Rõ ràng lúc ấy Bộ phim《 Một đêm thành danh 》 là hạng mục do ông ta chịu trách nhiệm định ra, giờ sắp công chiếu bộ phim điện ảnh này thế mà Nhà Sản Xuất là ông ta lại không có một chút quan hệ, bảo sao Thu Vĩ Toàn có thể nhịn được đây.

Trương Tuyết Vân vui mừng phát hiện nhiều ngày qua bà ta ở bên Thu Vĩ Toàn thổi gió bên gối rốt cuộc cũng có hiệu quả rồi. Vì vậy bà ta quyết định sẽ không ngừng cố gắng, bà ta kè sát vào người Thu Vĩ Toàn, mềm mại nói: "Vĩ Toàn, theo lý thuyết anh mới là con trai của ông cụ, đứa con gái của Thang Kiều thì tính là gì, tại sao có thể dám lút qua anh? Ông cụ vì chút việc nhỏ thế này mà để cho anh rời khỏi công ty đúng là quá đáng, không bằng anh thừa dịp trong khoảng thời gian này ông cụ ngã bệnh vừa đúng có thể nắm bắt công ty vào tay mình, anh xử lý công ty ổn thỏa, chờ ông cụ tỉnh lại sẽ hiểu ra lúc trước ông cụ đã quyết định sai lầm cỡ nào."

Trái tim Thu Vĩ Toàn đã sớm loạn thành một nùi, lúc này Trương Tuyết Vân nói từng câu từng chữ đều mang ý khích bác ly gián, nếu là bình thường Thu Vĩ Toàn ngược sẽ lạnh mặt ngay.

Nhưng giờ sau khi ông ta gây chuyện tày trời lại nghe được mấy lời nói của Trương Tuyết xong, tựa như bắt được cây cỏ cứu mạng. Đúng vậy, chỉ cần ông ta nắm được công ty trong tay thì còn sợ con nhóc Thu Tử Thiện kia hay sao. Kể cả khi ông cụ có tỉnh lại thì cũng không thể dễ dàng động vào ông ta.

Ông ta cúi đầu suy tư đến tột cùng phải làm sao, trước mắt chủ tịch Trung Vực vẫn là ông ta, lúc trước ông cụ vì trừng phạt ông ta nên mới để cho ông ta tạm rời khỏi công ty. Giờ xem ra đây nhất định chính là cơ hội của Thu Vĩ Toàn.

Trong tay ông ta có 11% cổ phần Trung Vực, ông cụ nắm giữ 38% cổ phần công ty, trong tay Thang Kiều cũng có 7,8% cổ phần. Trừ người Thu gia là Đại Cổ Đông Trung Vực, còn có một người đầu tư nắm giữ 15% cổ phần Trung Vực, còn lại là những cổ đông nhỏ.

Chỉ cần ông cụ không còn, như vậy công ty là do ông ta định đoạt.

Thu Vĩ Toàn Vẫn là còn lo lắng, nhưng lời Trương Tuyết Vân nói khiến ông ta nổi lên tâm tư.

Thu Tử Thiện đến công ty đã là mười giờ, cô vừa vào công ty thì nhìn thấy cô lễ tân nhìn mình, nhưng cô lại chẳng quan tâm.

Sau khi ông nội kết thúc giải phẫu đã được đẩy và phòng bệnh chăm sóc đặc biệt. Nếu là người thanh niên từ trên cầu thang té xuống nhiều lần cũng là té gãy chân, nhưng ông nội dù sao cũng lớn tuổi, xương cốt đã rã rời, bác sĩ nói không chỉ chân bị gãy, mà các cơ quan nội tạng cũng bị tổn thương nghiêm trọng.

Tạm thời ông cụ vẫn chưa thể tỉnh lại, Thang Kiều bảo hai chị em rời khỏi bệnh viện về nhà nghỉ, còn bà thì ở lại chăm sóc ông cụ.

Thu Tử Thiện muốn ở lại với bà nhưng vừa nghĩ tới khả năng ngày mai công ty sẽ bị loạn, cô không thể không mạnh mẽ lôi kéo Thu Tử Hàn đi về nghỉ ngơi.

Sáng sớm hôm sau, Thu Tử Thiện đến công ty còn Thu Tử Hàn muốn đi bệnh viện xem ông cụ. Hai người vì chuyện này còn cãi nhau một trận nhỏ, Thu Tử Hàn nghĩ mãi cũng không ra, ông nội cũng bệnh thành ra như vậy rồi, chị của cậu không thể tạm thời quên chuyện công ty được một ngày sao.

Thu Tử Thiện lại sợ công ty xảy ra chuyện.

Có lúc bạn không thể không thừa nhận, bạn càng sợ chuyện nào đó thì chuyện đó càng dễ dàng xảy ra.

Thu Từ Thiện vừa bước vào phòng làm việc đã nhìn thấy phòng làm việc trầm thấp khí ép, tất cả mọi người đều mang bộ dáng vui đầu một lòng vì công việc.

Lúc cô đi qua văn phòng Tổng giám đốc cũng không nhìn thấy Tàn khoa.

Cô đi ngang qua bàn làm việc Nghiêm Phái thì nghe thấy chị ta nhỏ giọng kêu mình một tiếng. Thu Từ Thiện quay đầu nhìn chị ta, trong mắt hiện lên ý hỏi

"Thu tiểu thư, Tổng giám đốc bọn họ đều đến phòng họp rồi, chủ tịch đã trở lại."

Thanh âm sau cùng của Nghiêm Phái tương đối nhỏ, nhưng tay lại hướng bầu trời chỉ chỉ. Thu Từ Thiện hiểu phòng làm việc của Thu Vĩ Toàn ở trên lầu, bình thường ông ta hai triển khai hội nghị cấp cao trên lầu 28.

Cô không kịp cất túi xách, trực tiếp xoay người đi lên lầu 28.

Nghiêm Phái thấy dưới chân cô giống như đạp gió, về mặt đưa đám nhìn về phía người bên cạnh hỏi: "Không phải tôi đạp trúng địa lôi rồi đấy chứ?"

Vĩ-vian lạnh lạnh nói: "Cô có đạp địa lôi hay không tôi không biết, nhưng tôi tin chắc một điều, công ty lần này sẽ không thái bình nữa. Cô chờ xem, lần này tôi dám khẳng định cùng với xác định, đôi cha con này rất không hòa hợp rồi."

Thu Từ Thiện đẩy cửa phòng họp ra đã nhìn thấy tất cả lãnh đạo cao cấp của công ty có mặt, cô liếc thấy Thu Vĩ Toàn một thân tây trang thủ công màu đậm đang khoan khoái ngồi thẳng tắp ở ghế chủ vị hội nghị. Hà Minh Châu ngồi ở bàn bên phải thứ nhất trong phòng, một khắc khi cô mở cửa liền hướng cô nở nụ cười dịu dàng.

Thu Vĩ Toàn quay đầu bắt mắt nhìn cô: "Sao đi vào cũng không chịu gõ cửa, không nhìn thấy chúng tôi đang họp sao?"

Ông ta bắt mắt lớn tiếng chất vấn, trong lòng mấy vị Tổng giám lại một lần nữa đánh giá mối quan hệ giữa hai cha con này, hiển nhiên so với vị Hà Minh Châu kia thì vị Thu gia đại tiểu thư nghiêm chỉnh này có vẻ giống con nuôi hơn.

Thu Từ Thiện ngược lại không có tức giận, chỉ nở nụ cười, hơi ngượng ngùng nói: "Thật xin lỗi, tôi tới trễ."

"Đây là hội nghị cấp cao, không tới phiên một trợ lý đặc biệt của Tổng giám đốc tham gia đâu," Thu Vĩ Toàn bởi vì có chuyện quan trọng muốn tuyên bố nên ông ta không muốn Thu Từ Thiện ở đây phá hư chuyện của mình, thế là không khách khí hạ lệnh xua đuổi.

Ai ngờ Thu Từ Thiện ngược lại về mặt bình tĩnh, trở tay đóng cửa phòng họp phía sau rồi nói: "Tôi là trợ lý đặc biệt của Tổng giám đốc, có quyền tham gia bất kỳ cấp bậc hội nghị trong công ty, tôi nghĩ ngay cả ngài cũng không có quyền ngăn cản tôi tham gia lần này."

Thu Vĩ Toàn thấy cô trước mặt mọi người không hề nề mặt mình thì trên mặt nổi lên một tầng tức giận, nhưng ai biết sau đó ông ta lại cố nén xuống, vô ý nói: "Nếu đã vậy thì cô tùy tiện tìm chỗ ngồi xuống đi."

"Hiện tại tôi tuyên bố quyết định thứ nhất, bắt đầu từ hôm nay Hà Minh Châu sẽ đảm nhiệm chức vụ trợ lý Chủ tịch."

"Về phần vấn đề thứ hai, tôi muốn sát nhập một công ty game online ở Thượng Hải, toàn lực phát triển nghiệp vụ công ty. Bây giờ thị trường Games Online có tiềm lực khổng lồ, mà công ty giải trí và Game online tuy có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu, tôi nghĩ chư vị cũng có thể hiểu quyết định của tôi."

Hiểu sao, Thu Từ Thiện cười lạnh trong lòng. Chi sợ trong này sẽ không có một người nào hiểu được quyết định của ông ta, nhưng Thu Vĩ Toàn lại hoàn toàn không nghĩ đến suy nghĩ của mọi người không, rất nhanh đã tuyên bố giải tán.

Trên mặt các vị Giám đốc lúc này đều là các loại không giải thích được, Thu chủ tịch đột nhiên rời đi lại đột nhiên trở lại không nói, hôm nay lại còn muốn phát triển sang mảng game online? Ông ta phát điên rồi sao?

Thu Từ Thiện dĩ nhiên sẽ không tin tưởng Thu Vĩ Toàn phát điên, cô chỉ cảm thấy đây là một âm mưu.

Buổi tối, Thu Từ Thiện đi bệnh viện, Thu Vĩ Toàn vẫn như cũ không xuất hiện. Hôm nay ông ta vội vã triệu tập hội nghị cấp cao tuyên bố quyết định mở công ty, sau đó liền rời đi không có về nhà.

"Con còn chưa có liên lạc với ba con sao?" Thang Kiều nhìn Thu Từ Thiện có chút mệt mỏi hỏi.

Thu Từ Thiện trước sợ mẹ mình quá gấp bức lừa đã lừa bà nói Thu Vĩ Toàn hiện không ở Vân Đô. Vừa may Thu Từ Hàn một ngày hôm nay cũng không đi công ty cho nên hai người cũng không biết chuyện Thu Vĩ Toàn làm hôm nay.

Lúc này ông nội đang bệnh nặng, nhưng con trai ông cụ cũng không màng ông cụ đang giành giật từng giây với tử thần, lại bắt đầu mưu đoạt công ty. Cho dù ai nghe được tin tức như vậy đều sẽ cảm giác thất vọng nặng nề.

Thu Từ Thiện rất thất vọng, nhưng cô lại không thể tuyệt vọng. Ông nội còn chưa tỉnh, cô phải đứng lên bảo vệ ông nội, còn có mẹ bọn họ nữa.

"Mọi người ăn cơm trước đi, con muốn ở lại với ông nội một chút, " Thu Từ Thiện nhìn hai người bọn họ, Thu Từ Hàn tối hôm qua nghỉ ngơi một hồi nên

trông còn đỡ, còn Thang Kiều cũng chỉ trở về buổi chiều tắm rửa xong lại đến bệnh viện.

Cho nên sau khi cô kiên trì khuyên nhủ, Thu Từ Hàn vẫn mang theo Thang Kiều đi tới phòng ăn ngoài bệnh viện.

Thu Từ Thiện ngồi bên cạnh nhìn ông nội lúc này toàn thân cảm đầy dây nhợ, cảm thấy trong lòng giống như bị bẻ tắc, cô cũng muốn khóc cũng muốn bộc phát, nhưng giờ ngay cả hơi sức để khóc cô cũng không bỏ ra được, bởi vì cô muốn tích góp từng tí một tất cả dũng khí để đối mặt với tương lai vô vọng trước mắt này.

"Ông nội, đến tốt cùng tại sao lại biến thành như vậy, có phải vì tiền mà ngay cả cha ruột và con gái ruột thịt cũng có thể không để ý đến, tại sao ông ta lại biến thành như vậy," Thu Từ Thiện dùng bàn tay che lấy gò má, "Ông nội, cháu nên làm như thế nào đây?"

Đúng lúc này, cô chợt cảm thấy đầu gối mình đụng vào thứ gì đó, cô vừa cúi xuống liền nhìn thấy ông nội dùng cái tay cảm đầy dây nhợ chạm vào đầu gối mình.

Cô vội vàng ngẩng đầu nhìn động tĩnh của ông nội, thấy ông mất rất nhiều sức lực để miễn cưỡng nhích mí mắt, sau đó hình như qua một hồi lâu sau, Thu Từ Thiện rốt cuộc nhìn thấy ông cụ mở mắt.

"Ông nội, ông rốt cuộc tỉnh rồi, cháu đi kêu bác sĩ," Thu Từ Thiện muốn xoay người, nào ngờ ông nội lại suy yếu nâng tay lên, bàn tay miễn cưỡng kéo lấy ống tay áo cô.

"Luật sư Trương, có thể làm phiền chú tới bệnh viện một chuyến không? Tôi định triệu tập Hội Đồng Quản Trị bất thường, cho nên có vài yêu sách cần chú định ra," Thu Từ Thiện đứng cửa sổ lầu hai mươi một bệnh viện, nhìn về phía xa gọi điện thoại.

Trong giọng nói của cô mang theo một mối, nhưng mạch lạc rõ ràng, mỗi một điểm cũng có thể tỉ mỉ nghĩ kỹ.

Hành lang phòng sản sóc đặc biệt lúc này gần như không có người, hành lang trống trải khiến âm thanh như vọng lại. Giọng cô cũng không lớn thế nhưng hành lang lại vọng lên mang theo dư âm lượn lờ.

Sau khi Thu Từ Thiện cúp điện thoại, vừa muốn trở về phòng bệnh đã nhìn thấy Thu Từ Hàn trong tay xách theo đồ ăn mua ở ngoài đang đưa qua lại, mà bàn tay cậu lại tạo thành một quả đấm.

Thang Kiều đứng bên cạnh cậu nhìn về phía Thu Từ Thiện, trong đôi mắt trừ một mối không còn gì khác. Nhưng Thu Từ Hàn lại về mặt tức giận nhìn chằm chằm cô, cuối cùng rốt cuộc giống như nhìn không nổi nữa, vọt tới trước mặt cô, rống to với cô: "Thu Từ Thiện, rốt cuộc từ lúc nào chị bắt đầu thay đổi thành như vậy rồi hả? Tiền đối với chị mà nói thật sự quan trọng như vậy sao? Ông nội hôm nay còn ở bệnh viện hôn mê bất tỉnh nhưng chị một lòng chỉ nghĩ muốn triệu tập đại hội cổ đông bất thường. Chị luôn là nói ba không tốt, nhưng hiện chị xem lại chính mình đi, từ đầu tới đuôi đều lộ ra sự tư lợi, có lẽ trong lòng chị cũng chỉ có công ty, cũng chỉ có tiền thôi."

"Trong lòng chị chỉ có tiền? Đúng vậy, tiền có chỗ nào không tốt, tiền có thể để cho ông nội được chăm sóc tốt nhất, tiền có thể để cho ông nội ở phòng bệnh tốt nhất, tiền có chỗ nào không tốt hả. Chẳng lẽ nhất định giống như em vậy, vừa gặp phải chuyện cũng chỉ nghĩ tới việc trốn tránh, cứ như vậy là được sao?" Thu Từ Thiện không khách khí lạnh lùng đáp trả.

Thu Từ Hàn hộc mắt đỏ lên, khuôn mặt thậm chí còn hơi vặn vẹo, cậu bắt chập tất cả nói: "Tôi trốn tránh? Tôi là lo lắng cho ông nội, tôi không giống chị, tới giờ phút này còn muốn mở đại hội cổ đông, vẫn chỉ nghĩ tới tranh quyền đoạt lợi."

Thu Từ Thiện nghe được bốn chữ tranh quyền đoạt lợi này xong gần như là nở nụ cười, điện thoại di động trên tay cô trượt rớt xuống đất, nhưng cô ngay cả liếc mắt cũng không có, mà là tức giận chạy lên nắm cổ áo Thu Từ Hàn, giận dữ hét lên với cậu: "Tôi tranh quyền đoạt lợi? Vậy cậu có biết tôi là vì ai mới phải tranh giành như vậy hay không. Cậu có biết một khi triệu tập Hội Đồng Quản Trị, sau khi tôi đuổi Thu Vĩ Toàn khỏi vị trí Chủ tịch, người khác sẽ nhìn tôi như thế nào hay không?"

"Bọn họ không cần biết Thu Vĩ Toàn đã làm gì chúng ta, bọn họ cũng sẽ không quan tâm Thu Vĩ Toàn có phải là thật tính toán để cho chúng ta trắng tay hay không. Đến lúc đó, tất cả chỉ trích của mọi người đều sẽ chỉ vào một mình tôi, nói tôi là người lòng muông dạ thú đại nghịch bất đạo."

"Đúng vậy, cậu quan tâm ông nội. Không phải cậu luôn cảm thấy rất uất ức, cảm thấy ông nội lại trọng dụng tôi mà không phải cậu," Thu Từ Thiện túm cổ áo Thu Từ Hàn, trên mặt lộ ra vẻ điên cuồng: "Vậy cậu có biết vì sao ông nội lại làm như vậy không?"

"Ông nội muốn mượn tay tôi chinh chiến cái công ty này, mượn tay tôi giải quyết khối u ác tính trong công ty, tôi cường thế lực thân không nhận, sau để lại cho tôi là một mảnh tiếng xấu, mà để lại cho cậu là một người sạch sẽ, hoàn chỉnh tiếp nhận Trung Vực. Giờ cậu còn muốn ghen tỵ với tôi sao? Giờ cậu còn cảm thấy ông nội đối với chúng ta không công bằng nữa không?"

Thu Từ Thiện đều đem những điều giấu trong lòng nói hết ra, xung quanh chợt yên tĩnh lại. Cô buông hai tay mình ra, trên mặt là bộ dáng cười như không cười khiến Thu Từ Hàn thấy phải kinh hãi.

Cậu thừa nhận mình đối với Thu Từ Thiện là thật ghen tỵ, rõ ràng cậu cũng là họ Thu nhưng vì cái gì mình chỉ có thể ở công ty làm chút việc vặt, mà Thu Từ Thiện lại sớm được ở vị trí trên cao kia.

Nhưng khi cậu nghe được mấy lời này xong, trong đầu óc cậu giống như đột nhiên tràn vào nước biển hung mãnh, đem tất cả suy nghĩ của cậu đều chìm ngập trong đó. Cậu không có biện pháp tiếp tục suy nghĩ, những lời nói kia như con sóng triều hết đợt này đến đợt khác không ngừng lại không ngừng lặp lại trong đầu óc cậu.

Sau đó, lúc cậu tinh táo lại thì nghe thấy Thu Từ Thiện lạnh nhạt nói: "Ông nội đã tỉnh lại rồi, chuyện đại hội cổ đông là ông ấy đồng ý. Cậu không cần hỏi tới, tất cả đều do tôi gánh vác."

Triệu khai đại hội cổ đông bất thường cũng không phải chuyện dễ dàng, để tránh cho tạo thành hỗn loạn đối với công ty. Thu Từ Thiện bảo Chương Lỗi đặt một phòng hội nghị ở khách sạn cao cấp Vân Đô là Vân Hải Thiên, hơn nữa bao toàn bộ hành trình ăn ở.

Bởi vì đại hội cổ đông bất thường được triển khai quá mức đột nhiên, Thu Vi Toàn thậm chí cũng còn chưa kịp phản ứng, cũng đã ngồi ở bàn hội nghị rồi.

Thu Từ Thiện mang theo luật sư Trương Khải của ông cụ trình diện, trước mặt mọi người lấy ra thư ủy thác cổ phần của ông cụ, lần này đại hội cổ đông là do cô toàn quyền đại diện cho ông cụ chủ trì.

Lúc hội nghị sắp bắt đầu, tất cả mọi người đã có mặt đầy đủ, có cổ đông nôn nóng hỏi Thu Từ Thiện: "Cô Thu, sao cô lại gấp gấp triệu tập đại hội cổ đông bất thường vậy, đến tột cùng là có ý tứ gì?"

Thu Từ Thiện không nhanh không chậm nhìn về phía người đặt câu hỏi, mặc dù ông ta chỉ là một Cổ Đông nhỏ nhưng cô cũng không muốn đắc tội những người này. Vì vậy cô nhẹ giọng nói: "Triệu tập đại hội cổ đông lần này là ý tứ của ông nội tôi ngài Thu Uy, nhưng mà bởi vì nguyên nhân thân thể nên không cách nào trình diện được, tôi sẽ theo ý của ông ấy nói toàn bộ cho mọi người biết."

Mọi người vừa nghe là ý tứ Thu lão tiên sinh thì không tiếp tục hỏi gì nữa. Thu Từ Thiện đang chuẩn bị tuyên bố hội nghị bắt đầu thì đột nhiên cửa chính phòng hội nghị lại bị mở ra.

Thu Từ Hàn một thân tây trang màu đen xuất hiện trước mặt mọi người, cậu mang theo như nụ cười như cây đốn gió xuân vừa đi vào hội nghị vừa cùng mọi người chào hỏi: "Xin lỗi các vị, tôi tới trễ. Do tôi có vài vấn đề cần xử lý nên mới tới chậm một chút. Hi vọng mọi người bỏ qua cho."

Lúc này đã có người lập tức nói lên: "Cậu Thu, chị cậu là đại biểu cho ông nội cậu, vậy cậu đại biểu ai tới?"

Trong miệng người này tràn đầy ý đùa cợt, Thu gia càng ngày càng không yên ổn rồi, mấy vị lão làng không xuất hiện, nhưng mấy đứa nhóc này từng đứa từng đứa hăng hái nhảy lên. Ánh mắt những người khác nhìn về phía Thu Vi Toàn đều mang ý không tốt, tiểu bối Thu gia đều thượng vị cả rồi, có phải ý là trong gia tộc ông ta đã thất thế không?

Trong gia tộc những nhà giàu có này không thiếu việc cha con tranh giành tài sản, anh em tranh giành tài sản, bọn họ có cái nào chưa từng gặp qua. Cho nên vừa thấy tình huống Thu gia như thế thì làm sao không biết, chỉ sợ đây cũng là một lần tranh giành tài sản trong gia tộc thôi.

Trong lòng Đông đảo cổ đông không khỏi dâng lên lời nói thầm này, nếu Thu gia rối loạn, tập đoàn Trung Vực có thể chịu ảnh hưởng hay không? Hiện giờ nên nhân cơ hội mua vào hay là quả quyết ném ra đây?

Trong lúc nhất thời, mỗi người trong phòng họp đều có mục đích riêng phải đạt được.

Thu Từ Thiện không nhìn Thu Từ Hàn, sau khi mọi người an tĩnh lại, cô hắng giọng một cái, quả quyết nói: "Lần này triệu tập Đại Hội Cổ Đông là thương thảo về việc bãi nhiệm chức vị Chủ tịch của ngài Thu Vi Toàn, tôi muốn nghe ý kiến của các vị ở đây."

Lời này vừa nói ra, phòng họp lập tức rối loạn một nùi, mọi người không phải dè dặt không nói một lời, ngược lại không ngừng cùng người bên trái bên phải châu đầu ghé tai. Chỉ có hai chị em Thu Từ Thiện và Thu Từ Hàn đều bất động ngồi vị trí của mình.

Thu Từ Thiện là vẻ mặt tinh táo chờ đợi mọi người thảo luận, còn Thu Từ Hàn vẻ mặt vô ý hướng nhìn những người khác, tựa như lúc này cậu cũng chỉ là tới đánh nước tương.

Thu Vi Toàn lúc này đè nén phần hận trong lòng, vẻ mặt oán độc nhìn chằm chằm Thu Từ Thiện. Ông ta nghĩ giá mà mình chưa từng sinh ra đứa con gái bất hiếu không biết vâng lời này thì hay biết mấy, nhưng lúc này ông ta chỉ có thể ngồi ở đây.

Sau khi mọi người dần dần an tĩnh lại, Thu Vi Toàn mới chậm rãi mở miệng: "Tôi tự hỏi trong lúc mình đảm nhiệm chức vụ Chủ tịch Trung Vực, nghiệp vụ công ty đều vững bước mà nâng cao, công ty chưa từng xuất hiện vấn đề hao tổn kéké xù."

Bởi vì lần này đại hội cổ đông cũng không phải là đại hội cổ đông chính thức nên tất cả lễ nghi phiền phức cũng không có, mọi người đều là dứt khoát ngay thẳng

Thu Từ Thiện không khách khí chút nào nói: "Tôi tin tưởng chư vị sau khi thấy bảng báo cáo nghiệp vụ công ty đều hiểu được. Dưới hoàn cảnh như hiện này, các công ty giải trí phát triển vô cùng thần tốc, nhưng công ty chúng ta vẫn dậm chân tại chỗ thậm chí có xu hướng thật lùi, vấn đề này cũng đủ để nói rõ ông Thu đây không xứng với chức vị Chủ tịch."

"Mà trọng yếu là, vấn đề việc riêng của ông Thu lại xôn xao trên các báo mạng, cái này không chỉ tổn thương nghiêm trọng danh dự công ty, đồng thời cũng ảnh hưởng đến lòng tin của người chơi cổ phiếu công ty. Thậm chí bởi vì vấn đề cá nhân của ông Thu, trong phiên giao dịch tháng trước cổ phiếu công ty đang lên rất tốt lại vì vấn đề đó mà cổ phiếu Trung Vực chúng ta lại rớt giá."

"Mặc dù cái này nhìn như vấn đề này ngoài lề tí, nhưng mà tôi lại hi vọng các vị có thể xem tài liệu trong tay các vị. Về việc thất trách trong lúc ông Thu đảm nhiệm chức vị không chỉ có sự kiện này, bộ phận PR hàng năm tiêu thụ một lượng kinh phí và phí cổ vấn kéké xù, đặc biệt việc sử dụng kinh phí

cũng không được giải thích cặn kẽ, mà tỉ lệ thâm hụt của các bộ phim điện ảnh mà công ty đầu tư trong hai năm qua luôn tăng lên, năm ngoái chỉ một một bộ《 Nam Tân Hối 》 đã để cho công ty hao tổn một tỷ."

"Cho nên, tôi đề nghị chính thức bãi nhiệm chức vụ Chủ tịch của ông Thu Vĩ Toàn, đồng thời bãi bỏ tư cách thành viên hội đồng quản trị của ông ta."

Lúc này, trong phòng họp chân chính yên lặng như tờ. Mọi người vừa kinh ngạc việc cô đối với ba ruột mình chèn ép đến đường cùng như thế, nhưng trong lòng lại mơ hồ cảm thấy cô nói có đạo lý.

Yên tĩnh hoàn toàn bao phủ trong phòng hội nghị.

Sau đó một âm thanh mang theo lười biếng sâu kín nói: "Tôi đồng ý."

Một bàn tay như ngọc từ từ giơ lên, Thu Tử Thiện nhìn về phía chủ nhân bàn tay đó, là Thu Tử Hân. Em trai của cô.

Bạn đang đọc truyện *Đã Đảo, Bạch Liên Hoa!!!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

Chuyển ngữ và biên tập: Hà Phuong

Hào môn từ xưa tới giờ không ít các tin tức bất quá đại chúng, giải trí Trung Vực thân là công ty giải trí đầu rỗng trong vòng, mọi cử động đều được đông đảo truyền thông chú ý.

#Con trai và con gái cùng liên hiệp, bức bách cha ruột xuống đài.#

Chỉ cần một tin tức rung động như vậy nằm trên trang đầu tạp chí là có thể hấp dẫn không ít con mắt buồn chuyện. Đừng nói tới mấy trang web có chút lực ảnh hưởng, các phương tiện truyền thông hôm nay đều giật tit về chuyện này.

Những phương tiện truyền thông có quan hệ với Trung Vực thì tựa đề báo văn cũng coi như bình thản, chỉ nói: #Cấp cao Trung Vực xảy ra thay đổi nhân sự#, nhưng dòng chữ nhỏ phía dưới đề rõ ràng là #‘Con cái và con trai liên hiệp bức bách cha ruột xuống đài’.#

Trang mạng Đăng Tân một khi đăng tin đều nhận được sự quan tâm lớn từ đại chúng thì bonus thêm tựa đề, dòng chữ in đậm vừa thô vừa to: #‘Thái Bình công chúa’ Làng Giải Trí bức bách người cha Chủ tịch của mình.#

Thu Tử Thiện đang uống trà, nhìn thấy mấy câu này thì liền phun một ngụm trà ra ngoài, đợi cô lấy lại tinh thần thì trên bàn phím đều là nước.

Cô vội cầm khăn giấy lau lau, sau đó khoan thai tự đắc đóng trang web lại.

Về chuyện Thu gia, mấy ngày nay bất luận là trên web hay là trong diễn đàn đều đang thảo luận lật trời. Ngay cả nghệ sĩ của công ty cũng không được bỏ qua, mấy ngày nay bất kể là xuất tịch hoạt động hay ra tham dự lễ, nếu bị ký giả bắt được đều hỏi về chuyện Thu gia.

Những nghệ sĩ này luôn khôn khéo nói lảng sang một số chuyện khác, Thu Vĩ Toàn làm người cũng tinh là thân thiện, thường ngày thấy những nghệ sĩ này cũng sẽ tán gẫu vài câu, nếu quen biết còn có thể quan tâm đến.

Còn vị Thu tiểu thư mới thương vị này họ lại không biết rõ. Thu Tử Thiện vào công ty lâu như vậy nhưng cô lại rất ít tiếp xúc với nghệ sĩ trong công ty, đừng nói là tán gẫu, cơ hội trong ngày thường gặp mặt cũng rất ít.

Mấy nghệ sĩ không phải hôm nay ở chỗ này diễn phim thì là ngày mai tới chỗ kia xuất tịch hoạt động, số lần tới công ty cũng ít. Hơn nữa dù Thu Tử Thiện là trợ lý đặc biệt của Tổng giám đốc nhưng cũng không được coi là nhân vật quá lớn nên cũng không có mấy người sẽ đặc biệt nịnh nọt cô.

Hôm nay trên cuộc họp Hội Đồng Quản Trị đã nói Thu lão tiên sinh sẽ đảm nhiệm chức Chủ tịch hội đồng quản trị công ty còn Thu Tử Thiện nhậm chức Phó Chủ tịch Hội Đồng Quản Trị kiêm Tổng giám đốc.

Về phần Thu Tử Hân bởi vì cậu có có 7,8% cổ phần của Thang Kiều, sau khi Thu Vĩ Toàn bị bãi miễn chức vụ Chủ Tịch, trải qua sự nhất trí đồng ý của đại hội cổ đông, cậu được bổ nhiệm chức Giám Đốc.

Nhìn thì như là ông cụ Thu ra mặt chủ trì đại cuộc nhưng theo người lúc ấy tham gia đại hội cổ đông bất thường tiết lộ, tất cả là do Thu Tử Thiện ra mặt, lại thêm việc Thu Tử Thiện chưa bao giờ tiếp xúc phỏng vấn với truyền thông nên sự hiểu biết của người ngoài với cô chỉ là thông qua qua các bài báo trên các phương tiện truyền thông.

Cho nên bất kể mọi người nghị luận ra sao thì phần lớn mọi người đều cực kỳ đồng ý một điểm là, dù vị Thu tiểu thư này tròn hay méo thì cô cũng không phải là người hiền lành.

Thậm chí có người thăng thần ở trên diễn đàn xưng hô cô là ‘Thu Thái Bình’.

Vì thế, Thu Từ Thiện còn đặc biệt đi tra cứu một lần thông tin lịch sử về Công chúa Thái Bình, rồi mới phát hiện thật sự là oan uổng vị công chúa này, dù sao Công chúa Thái Bình cũng không làm chuyện đại nghịch bất đạo như chuyện mưu phản bức vua thoái vị.

Bởi vì Thu Từ Thiện trở thành Phó Chủ tịch Hội Đồng Quản Trị nên cô lập tức đề bạt Chương Lỗi trở thành trợ lý Chủ tịch. Ông nội đảm nhiệm chức Chủ tịch là do không có biện pháp nào khác. Vì chuyện này quá mức đột nhiên, bất kể là ông cụ hay là Thu Từ Thiện trong lúc nhất thời cũng không tìm được thí sinh thích hợp đảm nhiệm chức Chủ tịch này.

Thu Từ Thiện lại chỉ mới mười tám tuổi, ngay cả đại học cũng còn chưa lên nên chưa thể đảm nhiệm được. Dù sao Trung Vực là một công ty đã đưa ra thị trường chứng khoán, phải phụ trách với các cổ đông, thế nào cũng không thể để một đứa trẻ chỉ mới mười tám tuổi trở thành Chủ tịch được.

Vì vậy ông cụ đành phải gánh chịu danh tiếng này, mà người Thu Từ Thiện đề cử lên nói cho hay là trợ lý Chủ tịch chứ thật ra thì do cô dùng thuận tay nên mới đào người ta tới đây.

Chương Lỗi cũng không bất ngờ, dù sao con người thường hướng đến chỗ cao nên hẳn cũng đặc biệt thân thiện.

Về phần Bạch Phú Mỹ, cô quả thật không ngờ mình lại trở thành trợ lý đặc biệt của trợ lý, mặc dù cùng trợ lý nhưng chức trợ lý của cô là làm việc vặt cho trợ lý Chương Lỗi.

Nhưng cô vốn cũng là người làm việc lặt vặt thế nên cũng đặc biệt thân thiện tiếp tục công việc làm việc vặt này.

Lúc Lạc Ngan gọi điện thoại đến công ty, Thu Từ Thiện chợt phát hiện mình quả thật có chút không đủ tư cách làm bạn gái người ta.

Mấy ngày nay cô quả thực là vừa vội vừa rối loạn, cô kêu Chương Lỗi tìm người cho lắp sửa lại một lần phòng làm việc Chủ tịch trên lầu 28, cô không muốn tiếp dùng đồ của Thu Từ Thiện, đặc biệt là phòng nghỉ ngơi bên trong, ai mà biết ông ta đã làm cái trò mèo gì trong đó.

Hơn nữa tuy cô mang danh Phó Chủ tịch nhưng thật ra là chức vụ Chủ tịch, một đồng việc như vấn đề tiến độ quay phim trong một năm nay của công ty, những hạng mục điện ảnh cần thiết lập cho năm sau, nghệ sĩ đã hết hợp đồng có nên kí tiếp hay là thôi. Vừa xử lý xong một bộ phim điện ảnh này, phim truyền hình bên kia lại có một đồng chuyện, chờ cô xử lý xong, nghĩ lần này là thực sự kết thúc, kết quả lại lòi ra chuyện phát hành đĩa nhạc cho ca sĩ bên kia.

Với cả ngày đó lúc định triệu tập đại hội cổ đông bất thường, điện thoại di động của cô lại bị rút bẻ, đến lúc nhớ ra thì cái điện thoại bẻ màn hình còn đang nằm chềnh chệch trong túi xách của mình.

Nếu không phải Lạc Ngan gọi điện thoại tới thì cô thật sự không biết lúc nào mới có thể nhớ tới anh. Nghĩ tới đây Thu Từ Thiện cảm thấy chợt dạ một hồi, lại càng thấy mình không đủ tư cách làm bạn gái người ta.

Nói thật đến giờ cô vẫn cảm giác u u mê mê về việc mình trở thành bạn gái Lạc Ngan, đương nhiên là cô thật sự thích Lạc Ngan, thế nhưng trong sự thích ấy lại lộ ra một phần ngờ vực.

Bởi vì một người đàn ông vừa anh tuấn lại vừa thành thực như vậy lại có thể thích mình, Thu Từ Thiện thấy thế nào cũng không phải một chuyện đáng tin.

Nếu như thực truy cứu đến chỗ sâu hơn thì không thể trách Thu Từ Thiện có suy nghĩ này. Kiếp trước cô tổng cộng chỉ thích qua một người đàn ông là Dung Trạch nhưng lại ném đau khổ cùng cực bởi hắn, vì vậy cô thấy không được tự tin lắm đối với sức quyến rũ của bản thân.

Nếu mọi người biết được suy nghĩ của Thu Từ Thiện thì e rằng từ các vị Giám đốc trong Trung Vực đến mấy bà tạp vụ đều sẽ khinh bỉ cô. Vị Thu tiểu thư này bình thường đi bộ đều mang theo cảm giác rất phong cách, có lúc không nói một lời nhưng chỉ để mắt đảo qua ai đó cũng khiến người đó có thể cảm giác lòng bàn chân mình đang run lên.

Lạc Ngan đã đậu xe ở dưới lầu Trung Vực, Thu Từ Thiện không dám trễ nãi một phút nào, cầm theo túi xách vui vẻ đi xuống lầu.

Lạc Ngan lái xe không tính là phô trương nhưng cũng rất dễ nhận thấy, chiếc Cayenne Porsche màu trắng dừng ngay cửa lối đi bộ, cũng không tắt máy.

Thu Từ Thiện ngồi lên xe liền chú ý ngón tay để trên vô lăng của anh gõ gõ rất có tiết tấu. Thu Từ Thiện biết là mình đuối lý nên cũng không dám kiêu cách, lập tức trung ra khuôn mặt tươi cười hỏi: "Anh về khi nào vậy? Sao không cho em biết một tiếng, em sẽ đến sân bay đón anh."

Cô lời nói này quá giả, vốn sắc mặt Lạc Ngan đã khó coi, nghe vậy liền đen thui lại.

Anh cũng không đáp lời, chỉ khởi động xe, vèo một cái vọt lên đường lớn.

Thu Từ Thiện nắm chặt dây an toàn, nhưng nhưng mà trên mặt lại không dám biểu hiện gì.

Qua một hồi, đến ngã tư đường đèn đỏ thì Lạc Ngan đột nhiên quay đầu dọa Thu Từ Thiện giật mình, anh bình tĩnh nói: "Sao em biết tôi không thông báo cho em?"

Lạc Ngan đi Thượng Hải ba ngày, ngày thứ nhất hai người còn nhắn tin qua lại hỏi thăm, nhưng đến ngày thứ hai tin nhắn của anh giống như đá chìm xuống biển, nhắn mấy tin cũng không thấy hồi âm. Sốt ruột gọi điện thoại qua kết quả là thuê bao không liên lạc được.

Sau đó, truyền thông đưa tin tức về Thu gia. Trong lòng anh rất sốt ruột, nghe vậy sao còn bàn chuyện ở Thượng Hải nổi, vội vàng kết thúc chuyện xong liền vội vàng chạy về Vân Đô.

Trước lúc lên máy bay anh có nhắn tin cho cô, còn cố ý nói cô biết mình mấy giờ đến sân bay, mặc dù không có chủ động nhắc tới việc cô đến đón mình nhưng anh cũng cố ý này.

Nhưng cô nhóc này ngon lắm, không chỉ không thấy bóng người, sau khi trở về anh gọi điện thoại cả ngày cũng không tìm được người. Sau đó anh phải sai cấp dưới tìm số điện thoại phòng làm việc của cô.

"Điện thoại di động của em mấy ngày trước rút bẻ rồi, em thấy không có chuyện gì khẩn yếu nên nhất thời quên mua điện thoại," Thu Từ Thiện lòng tràn đầy áy náy nói.

Cô cũng không biết, một lời giải thích như vậy lại khiến Lạc Ngan suýt phun ra một búng máu.

Không có gì chuyện khẩn yếu? Anh lặp đi lặp lại những lời này, từ khi bắt đầu dùng tin nhắn yêu đương qua lại với cô, điện thoại di động liền trở thành món đồ rất quan trọng với anh.

Trước kia, anh có thể xem báo cáo xem tài liệu mấy giờ một lúc, nhưng giờ thì sao, động một chút là đầu óc lại chạy ra một Thu Từ Thiện, đáng vẻ cô mềm mại nói chuyện, bộ dáng có chút ngang ngược của cô, từng hình ảnh chốc chốc lại lao ra trong đầu.

Nhưng mà giờ thì sao, người ta tốt rồi, không có chuyện gì quan trọng, thì ra đoạn tình cảm này cũng chỉ có tự mình một người coi trọng.

Nghĩ tới đây, biểu tình trên mặt anh vốn không coi là người khoan hồng độ lượng lập tức liền nổi tung, nhưng mà cô lại không mấy may nhìn thấy.

Thu Từ Thiện chủ động nói chuyện phiếm với anh, Lạc Ngan cũng có để ý tới, nhưng hỏi ba câu thì chỉ đáp một câu thôi. Lúc này Thu Từ Thiện còn không biết một câu vô tâm sai lầm của mình đã khiến người nào đó hoàn toàn phát bực rồi.

Cô biết mình mấy ngày nay mình vô tâm với Lạc Ngan nên cũng rất áy náy, bộ dạng bướng bỉnh cổ chấp thường ngày cũng thu lại, tỏ ra bộ dáng cô gái ngoan ngoãn nên có.

Hai người đi đến một nhà hàng, nơi này mặc dù có chút vắng vẻ nhưng là thắng ở chỗ yên tĩnh. Nhà hàng này có hai tầng lầu, bên ngoài có một gốc cây cổ thụ chọc trời, cành lá rậm rạp che hết khung thủy tinh trên lầu hai. Ngẩng đầu nhìn lên trên, xuyên thấu qua tầng tầng cành lá dày đặc chỉ có thể nhìn thấy người bên trong mờ mờ ảo ảo.

Thu Từ Thiện cảm thấy rất háng hái, cô cười hỏi "Anh kiếm đâu ra nhà hàng này vậy, khung cảnh đặc biệt ưu nhã rất khác biệt."

"Bạn tới mở nhà ăn, món ăn bên trong cũng không tệ." Nói xong, Lạc Ngan liền xoay chân dài bước vào, Thu Từ Thiện theo sau, vội vàng đưa tay khoác ở cánh tay anh.

Lạc Ngan chỉ cúi đầu liếc mắt nhìn, không thấy rõ ràng biểu hiện trên mặt, ngay cả ánh mắt cũng bị lông mi dày rậm che dấu.

Sau khi hai người vào nhà hàng, Lạc Ngan nói với nhân viên lễ tân đã đặt chỗ trước. Nhân viên phục vụ mang theo bọn họ từ cầu thang bằng gỗ đi lên, đập vào mắt là khung cảnh xinh đẹp của lầu hai.

Dù nơi này rộng rãi nhưng bàn ăn cũng đặt không nhiều, sofa bằng vải rộng rãi được để hai bên phòng ăn. Giữa mỗi bàn ăn để lại đủ không gian, vừa có vẻ không chật chội có thể bảo vệ riêng tư rất tốt, đây cũng là điều khiến Thu Từ Thiện rất thích.

"Không có ý định nói với tôi chuyện mấy ngày nay sao?" Nghe Thu Từ Thiện tán gẫu tới tán gẫu đi hàn huyên mấy chuyện không có dinh dưỡng, Lạc Ngan không nhịn được mở miệng lạnh lạnh hỏi.

Thu Từ Thiện vừa nghe thì giật mình, cô không ngờ Lạc Ngan sẽ cảm thấy hứng thú chuyện nhà mình. Thật ra đối với sự kiện này nếu là người khác thì cũng thôi đi, nhưng cô vạn lần không muốn nhắc tới với Lạc Ngan.

Lạc Ngan là bạn trai cô, nhưng hai người dù sao vẫn còn trong giai đoạn bắt đầu, cô không muốn chuyện xấu trong nhà ảnh hưởng đến mối quan hệ của hai người.

Một phần sâu hơn chính là bởi vì tự ti, Lạc gia không biết phú quý gấp bao nhiêu lần Thu gia nhưng vợ chồng Lạc Thiên Tề ân ái cô đều nhìn thấy, mà đại gia nghiệp Lạc gia cũng không nghe nói có việc tranh giành tài sản ồn ào đến cả Vân Đô đều biết.

Cho nên, Thu Từ Thiện cảm thấy mất mặt lắm lắm.

Cô ngập ngừng nói: "Cũng không phải là chuyện lớn gì, chút chuyện nhà thôi mà, đều là truyền thông nói hư nói vượn. Những chuyện kia đều do truyền thông bịa đặt nên anh đừng..."

Cạch, một âm thanh trầm muộn có lực truyền tới, ly thủy tinh nặng nề để xuống cái bàn khiến nước bên trong cốc bên tay Thu Từ Thiện cũng lắc lư đến mấy lần.

Lạc Ngan gần như là cắn răng hỏi: "Chuyện lớn như vậy mà em lại nói với tôi thế thôi sao?"

Thu Từ Thiện hơi bất ngờ, đây chỉ là chuyện nhà mình thôi mà, anh quan tâm nhiều vậy làm chi. Nhưng cô vẫn lời ngon tiếng ngọt nói: "Chuyện này dù sao cũng là chuyện Thu gia, nên em mới không nói với anh."

Lạc Ngan xanh mặt hỏi: "Em coi tôi là gì vậy?"

Thu Từ Thiện chớp mắt, không hiểu ý anh, chỉ đành phải chậm chậm nói: "Anh nói đi đâu rồi, em biết hai ngày này bởi vì chuyện nhà mà không liên lạc với anh là em không đúng, em bảo đảm với anh lần sau em nhất định không làm vậy nữa."

Lời đến đây, giữa bọn họ cô còn phân rõ ràng như thế, nhà em, nhà anh, Lạc Ngan nhắm hai mắt lại, sau đó ngược mắt bình tĩnh nhìn cô hỏi: "Em có hiểu chính xác tôi là gì của em không?"

"Lạc Ngan, anh đừng nói chuyện nặng như vậy, là em có lỗi, nhưng hình như anh đã có phần hơi quá đáng rồi đấy?" Thu Từ Thiện thấy anh còn gây sự như vậy thì nhất thời cũng xị mặt ra nói lại.

"Hiện giờ bên ngoài đồn ầm lên như vậy, em còn nói không có chuyện gì sao?"

Lúc này Thu Từ Thiện không khỏi lạnh mặt, cô cười lạnh hỏi: "Có phải anh xem tin tức trên mấy bài báo kia không, cảm thấy em không từ thủ đoạn nào, cho nên giờ anh cũng giống như những người đó, chỉ trích em lục thân không nhận sao?"

Lạc Ngan hừ lạnh một tiếng: "Em thật sự cho rằng tôi là người như vậy phải không? Em rút cuộc có biết tôi quan tâm cái gì hay không? Tôi là bạn trai của em, là người đàn ông của em, là người em nên tin tưởng dựa vào. Nhưng em xảy ra chuyện lớn như vậy lại không hề nói với tôi tiếng nào? Em chắc chắn bản thân mình có đặt tôi trong lòng không?"

"Tôi nghĩ rằng bây giờ em chưa thể phó thác toàn bộ bản thân cho tôi nhưng tối thiểu tôi cũng nên là đối tượng được em tỏ rõ, là em nên dựa vào. Em cho rằng thích một người chính là vui thì cùng người đó đi ăn cơm, xem phim, mất hứng thì ném người đó qua một bên sao. Tôi hi vọng ít nhất em có thể than thở với tôi chuyện này, nói rõ với tôi những khó khăn của em, nhưng em không chịu nói gì cả."

"Em cho rằng đàn ông cố gắng phấn đấu như vậy tất cả đều chỉ là vì tiền và quyền lực thôi sao. Tôi đây cố gắng chính là vì để người phụ nữ của mình không cần khổ cực. Nếu không thì ít nhất lúc cô ấy gặp phải chuyện, tôi có thể trở thành cây to cho người đó dựa vào."

Thu Từ Thiện hơi tức cười, cô không ngờ Lạc Ngan lại quan tâm chuyện này, cô đỏ mặt giải thích: "Anh hiểu lầm em rồi, em không nói với anh không phải là vì không tin anh, chỉ là em muốn tự mình giải quyết chuyện này."

Cô hơi ưu tư nhưng vẫn cười nói: "Ngay cả ba ruột mình em cũng không dựa vào được nên cũng không thể có suy nghĩ dựa vào một người khác. Đây không phải là em không tin anh, không liên quan đến anh, em chỉ muốn chính mình tự đi đối mặt với tất cả."

Thu Từ Thiện từ khi bị chuyện kiếp trước ảnh hưởng thì mọi việc làm đều trở nên độc lập tự chủ, cô không phải là không muốn lệ thuộc vào người khác. Cô chỉ sợ một khi có thói quen lệ thuộc vào người khác, sau đó khi không người nào có thể dựa vào thì cô sẽ giống như trên cá nằm trên thớt mặc người chém giết.

Bị xâm xé qua một lần là được rồi, cô không muốn lại bị xâm lược lần thứ hai.

Lạc Ngan thấy cô vẫn giữ vẻ mặt tỉnh táo, đến lúc này cô vẫn có thể tỉnh táo phân tích nguyên nhân, nhưng trong mắt Lạc Ngan thì tất cả lý do đều vô nghĩa, thái độ cô như vậy chỉ có một nguyên nhân, cô không tin tưởng anh.

Nói cho cùng, cô chính là không tin tưởng anh, mặc dù mang danh tiếng bạn trai bạn gái nhưng lúc cô gặp chuyện lại không nghĩ tới người bạn trai là anh.

Nghĩ tới đây, Lạc Ngan cũng cảm thấy mình rất thất bại, hình như phát hiện ra rằng từ đầu tới cuối chỉ có mình anh nhiệt tình mà thôi.

Người nói thích trước là anh, nói cùng ở bên nhau là anh, người chủ động gọi điện thoại luôn luôn anh, thậm chí cô chưa từng một lần chủ động gọi điện thoại cho anh.

Lạc Ngan hòa hoãn vẻ mặt, anh trầm giọng nói: "Thiện Thiện, tôi chỉ hi vọng lần sau lúc em gặp chuyện không may, người nghĩ đến đầu tiên là tôi."

Mặc dù Thu Từ Thiện im lặng nhưng anh rất mong đợi Thu Từ Thiện cho anh câu trả lời, anh hi vọng cô có thể bước qua một bước này.

"Thật xin lỗi, Lạc Ngan, em không muốn lừa dối anh. Nếu như lần sau em lại gặp chuyện không may, dù có chuyện lớn hơn thì em vẫn sẽ dựa vào mình mà thôi."

Lầu hai khách cũng không nhiều, xa xa bên kia mới có một bàn khách. Bọn họ đề thấp âm thanh, xem ra chỉ là quán lấy nhau nói chút mật ngữ si tình. Nhưng bất luận là nội dung nói chuyện hay là kết quả cũng làm cho không khí lúc này ngưng kết khiến người ta thở không thông.

Thu Từ Thiện biết mình lúc này nên nói lời dịu dàng dỗ dành người đàn ông này, nhưng cố tình cô lại không thể nói ra những lời trái lương tâm mình

được.

Nói cho cùng cô chính là không tin tưởng anh. Mà nguyên nhân sâu xa trong đó thì hai người cũng có thể mơ hồ cảm giác được, nhưng ai cũng không có nói ra lời.

Đó chính là tình cảm của họ còn chưa đậm sâu đến mức đó.

Tình đến lúc nồng thì người sẽ tự say, nhưng tình chưa tới đó, Thu Từ Thiện không say nổi và cũng không muốn say.

Bạn đang đọc truyện *Đã Đào, Bạch Liên Hoa!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: (H nhẹ)

Chuyển ngữ: Hà Phương

Thu Từ Thiện ngẩng đầu không chớp mắt nhìn theo bóng lưng cao lớn của Lạc Ngan, cánh tay cô chống xuống góc bàn muốn đứng lên nhưng cuối cùng cô vẫn không làm gì cả.

Gần tới tháng chín, thời tiết Vân Đô đã sớm chuyển lạnh, ban đêm gió lạnh thổi phàn phật lên cành lá cây ngoài cửa sổ. Đối diện bên cửa sổ là một đôi tình lữ đang ngồi, người đàn ông đưa tay sờ trán vành tai cô gái, hai người vừa cười vừa thì thầm, dịu dàng lưu luyến nói không nên lời.

"Tiểu thư, xin hỏi có tiếp tục dọn món lên không ạ?" Nhân viên phục vụ tiến tới, nhìn Thu Từ Thiện trầm tĩnh ngồi trên ghế sofa, trên mặt có chút khó xử hỏi.

Thu Từ Thiện mặt không thay đổi ngẩng đầu: "Dọn lên đi, sao lại không dọn lên chứ?"

Nhân viên phục vụ đại khái cũng nhìn thấy một màn vừa rồi nên mới đi đến hỏi lại cho chắc. Sau khi người phục vụ rời đi, Thu Từ Thiện vừa cúi đầu nước mắt liền lách tách rơi xuống mảnh cây đay màu trắng gạo trên khăn trải bàn, nhanh chóng ngưng thành một chấm tròn.

Lúc nhân viên phục vụ dọn lên một bàn thức ăn, Thu Từ Thiện vẫn còn đang cúi thấp đầu, nước mắt giống như là hạt châu đứt dây, từng hạt rơi xuống. Bộ dáng đáng thương kia thấy thế nào cũng giống bị người ta vắt bỏ.

Theo lý thuyết là cô chiếm thế thượng phong, người khác chết sống muốn quan tâm cô...cô lại cứ không cần. Nhưng trong lòng cô giống bị đào cái hang không đáy, ý niệm gì cũng chui vào được, trong đầu lúc nào cũng dao động những ý nghĩ linh tinh.

Thu Từ Thiện thật sự sợ hãi, cô không muốn lần nữa phải đối mặt với bi kịch ở kiếp trước, mọi chuyện đều phải dựa vào người khác, nhưng kết quả cuối cùng chính là thảm bại phải chạy trốn tha hương, ngay cả chết cũng sợ không được toàn thây.

Cô chỉ muốn độc lập mà đối diện với những chuyện phát sinh, cô cũng biết có lẽ mình đang từ từ đi vào một ngõ cụt, cô không muốn tin tưởng người khác, cũng không nguyện ý để cho người khác nhích lại gần mình.

Lạc Ngan xoay một bước lên phía trước thì cô liền len lén lui về phía sau một bước nhỏ, mặc dù bước này rất nhỏ nhưng bất kể là cô hay là Lạc Ngan đều cảm giác được.

Thu Từ Thiện vừa khóc vừa cầm chiếc thìa, thức ăn tinh xảo được đặt trong một chiếc đĩa nhỏ nhỏ, còn chưa đưa vào trong miệng thì nước mắt đã chảy vào trước.

Chờ khóc đủ rồi thì hai con mắt đã sưng đến không thể ngẩng đầu gặp người. Có điều Thu Từ Thiện vẫn gọi nhân viên phục vụ lại.

Cô xách theo đồ ăn đã được gói lại đi ra ngoài, dọc theo đường đi vẫn rất tĩnh lặng, đi được mười phút mới đi tới một con đường cái hơi náo nhiệt.

Điểm tốt là dạo này các cửa hàng bán điện thoại di động đều trải rộng mỗi con đường, cô bước vào một cửa điện thoại di động, trực tiếp nói nhân viên phục vụ cầm một máy Iphone 4 màu trắng tới cho mình. Trước kia cô vẫn dùng cái 3S, cô thích 3S màu hồng, loại màu sắc này không phải điện thoại bình thường có thể sinh ra hiệu quả đẹp được.

Nhân viên phục vụ lấy cái sim trong điện thoại cũ bị hư của cô lắp vào máy mới, vừa mới mở máy, điện thoại di động liền có tiếng ting ting ting truyền tới.

Thu Từ Thiện nhận lấy điện thoại liền nhìn thấy trong máy báo có vô số tin nhắn chưa đọc, sau khi mở ra đều thấy là một người gửi.

"Anh đang ở một cái thác rất đẹp ở Thượng Hải, gặp một cô bé đi bán hoa, đáng tiếc em không có ở đây."

"Lúc ở Vân Đô không cảm thấy, nhưng khi đến Thượng Hải lại cảm vô cùng nhớ em. Em thì sao?"

"Không phải lần trước em nói muốn ăn bánh bao hấp sao, buổi sáng hôm nay anh đặc biệt tới đây ăn để cảm nhận."

"Anh đọc tin tức rồi, truyền thông có lúc sẽ khuếch đại lên, nhưng em phải nhớ xử lý tốt quan hệ với truyền thông. Có cần gì thì bất cứ lúc nào cũng có thể gọi điện thoại cho anh, điện thoại di động của anh không bao giờ tắt máy."

"Giờ chuyện đã xử lý thế nào rồi? ngày mai anh trở về, không cần lo lắng, anh luôn ở bên em. Anh yêu em."

"Em không nhận được tin nhắn của anh sao? Tại sao gọi điện thoại cũng không được, đến tận cùng xảy ra chuyện gì?"

"Thiện Thiện, nếu như nhìn thấy tin nhắn và thông báo cuộc gọi nhớ thì gọi lại ngay cho anh nhé, anh rất lo lắng cho em."

Rồi sau đó một tin nhắn được gửi đến lúc 8h sáng nay, "Anh đang đợi chuyến bay lúc 10h để về, có lẽ một tiếng nữa sẽ về đến."

sau khi Thu Từ Thiện xem xong thì oán khí trong lòng cũng sớm tan thành mây khói. Lạc Ngan là người tuy không tới mức bạc tình vô nghĩa nhưng cũng không phải người âm áp tri kỉ, hôm nay lại hạ mình quan tâm cô như vậy khiến Thu Từ Thiện tự nhiên dâng lên một loại cảm giác mình là người không có lương tâm.

Lúc này cô đang đứng bên dưới biệt thự Lạc gia, ngẩng đầu nhìn lên lầu hai đang sáng đèn. Lúc trước cô chỉ đánh cuộc một keo anh sẽ trở lại đây, cô phải năn nỉ mãi bảo vệ ngoài cổng mới cho cô vào đây.

Cô không ấn chuông cửa, chỉ đứng ở dưới nhỏ giọng kêu: "Lạc Ngan, anh mở cửa đi, em tới đây."

Cô vốn là muốn gọi uyển chuyển triền miên như nước nhưng cố tình bởi vì da mặt mỏng nên không thể gọi ra kiểu kiêu kỳ được, cuối cùng âm thanh gọi ra nhỏ nhẹ tựa như con mèo nhỏ không đủ thẳng.

Nhưng cô không gọi còn may, cô vừa gọi thì đèn lầu hai lập tức tắt ngóm. Sau đó cả tòa nhà chìm vào trong tĩnh lặng, nhưng Thu Từ Thiện vẫn có thể nhìn rèm cửa sổ trên gian phòng lầu hai mới vừa sáng đèn lay động, cô cũng mặc kệ người ta có thấy mình hay không, liền hô loạn: "Lạc Ngan, anh đừng có giả bộ không ở nhà, em biết anh đang nhìn lên em phía sau rèm cửa sổ."

Cô dừng một chút lại tiếp tục nói: "Em biết em rất xinh xắn, anh muốn nhìn thì nhìn một cách quang minh chính đại đi. Ấn nút nhìn trộm là có ý gì."

Phía trên vẫn không có động tĩnh nhưng mà bị cô nói trúng rồi. Lạc Ngan lúc này đang đứng phía sau rèm cửa sổ lầu hai, ở giữa chỉ có một tấm vải mỏng ngăn cách, Lạc Ngan có thể nhìn thấy rõ ràng cô ở phía dưới.

Vốn là vóc người cao gầy còn cố tình chọn giày cao gót nhọn, một đôi chân như ngọc thanh tú xinh xắn đứng ở nơi đó, Lạc Ngan cắn răng, nha đầu này thích mặc vậy đấy. Lúc mới bắt đầu còn có thể nhìn thấy cô mặc quần jean, nhưng kể từ khi vào Trung Vực, cô lại càng thích mặc váy hơn.

Lúc mới gặp cô lần đầu tiên ở sau vườn hoa đã thấy đẹp đến không thể diễn tả. Lúc ấy tuy tuổi còn nhỏ nhưng chỉ cần khẽ hất cằm lên đều lộ ra sự xinh đẹp thuần khiết như ngọc. Lần tiếp theo gặp lại thì nha đầu này dường như đã tự thu liễm vẻ đẹp của bản thân lại, đơn giản ăn mặc T shirt quần jean bình thường tựa như nữ sinh đại học lúc bấy giờ. Nhưng hôm nay không ngờ lại chứng nào tật nấy, ánh mắt Lạc Ngan lướt từ bắp chân tròn bóng đến vòng eo mảnh khảnh của cô, tuy lúc này có sắc vải xanh nhạt bao bọc lấy eo ếch của cô nhưng anh biết rõ chỗ đó xúc cảm trắng nõn mềm mại.

Thu Từ Thiện ở dưới lầu còn đang lăm nhăm không ngừng, lại không biết người trên lầu đã sớm đánh giá toàn bộ từ đầu tới chân mình rồi.

Sau Thu Từ Thiện chịu không nổi nữa liền rống một câu: "Lạc Ngan, anh rút cuộc có ra mở cửa không, anh còn không ra mở cửa là em đi đó."

Nhưng uy hiếp này rõ ràng không có ý nghĩa thực tế, ngoài miệng nói là muốn đi nhưng chân tựa như bị đóng đinh tại chỗ, cũng không nhúc nhích. Cô cứ như vậy tội nghiệp đứng dưới lầu nhà người ta, ngước đầu nhìn lên lầu hai. Bộ dáng khiến người khác cạn lời như vậy, cũng khiến Lạc Ngan hết cách, tuy anh không thấy rõ vẻ mặt cô nhưng anh có thể tưởng tượng chính xác.

Rút cuộc cửa chính hồi lâu vẫn không có động tĩnh cũng được mở ra một khe nhỏ, sau đó khuôn mặt anh tuấn từ từ xuất hiện. Thật ra khuôn mặt Lạc Ngan quá mức lập thể nên thời điểm anh không cười thì rõ ràng lộ ra một cổ xa cách nhạt nhẽo.

Thu Từ Thiện vừa thấy bộ dạng này của anh, dùng khí kêu gào vừa rồi đã sớm vút bỏ đến tám trăm dặm, cô chân chó giò lên bịch đồ ăn trong tay, trên mặt là nụ cười cực kỳ chân thành nói: "Đói bụng không, cứ lo lên ăn em mà ngay cả cơm cũng không ăn."

"Anh xem em có tí mi không, anh cứ như vậy ném lại một mình em trong phòng ăn, vậy mà em còn mua đồ về cho anh nè." Nói xong, cô cũng không đợi người ta mời mình vào cửa, liền lách qua Lạc Ngan chen vào nhà.

Trên đường đến đây Thu Từ Thiện đã nghĩ qua, hai người yêu nhau làm sao mà không gây gổ cho được, nếu cãi nhau dĩ nhiên là có phải người cúi đầu trước. Mặc dù cô là một cô gái nhưng cô là một đứa con gái tốt không mang thù, tình cờ cúi đầu sẽ không có tổn hại thân phận cao quý của cô đâu.

Thu Từ Thiện hoàn toàn không biết về mặt và động tác của mình lúc này ở trong mắt Lạc Ngan hoàn toàn chính là bộ dạng của mấy tên tiểu nhị nhìn mặt người mà sống.

Thu Từ Thiện như ong mật nhỏ đi qua đi lại trong phòng bếp tìm bát đĩa, lại bày biện các món ăn trong bịch ra mâm rồi bung ra, còn Lạc Ngan ngồi trên bàn ăn bày ra bộ đáng bắt động đáng đánh đòn.

Lạc thiếu gia bung chén thông thả ung dung hạ chiếc đĩa thứ nhất, mới chậm rãi nói: "Thu Từ Thiện, trước kia tôi cũng không biết em còn có tiềm chất làm người hai mặt đấy."

Thu Từ Thiện đang nâng cầm lên ngồi đối diện anh, trên mặt còn mang theo vẻ mặt người vợ nhỏ, giống như là cô tự mình làm xong món ăn chờ chồng mình tan làm về cùng ăn.

Lúc này trên mặt cô còn đang treo mồm cười nhu hòa kính cần nghe theo đấy, vừa nghe thấy mấy chữ người hai mặt kia thì quả nhiên lông mày Thu Từ Thiện dựng ngược lên, vừa muốn nổi giận lại đột nhiên cười nói: "Đúng vậy, em là người hai mặt, nhưng sao anh lại cứ thích người hai mặt này kia chứ."

Lạc Ngan đang cầm ly nước lên uống..., nghe lời này xong vô ý một cái liến sắc đến không ngừng ho khan.

Thu Từ Thiện không để ý anh, cứ nhìn anh ho đến sắc mặt đỏ lên, hốt hoảng đưa tay rút khăn giấy trên bàn ra đưa anh. Lạc Ngan đã ho xong nhưng trên mặt còn đỏ ửng, anh không phục lại nói một câu: "Xem ra còn có da mặt dày nữa."

Lần này Thu Từ Thiện lại tự nhiên lại hả hê nói: "Đúng vậy, nhưng không phải anh thích người hai mặt lại da mặt dày như em đấy thôi."

Lạc Ngan giận dữ, bỏ lại chiếc đĩa trong tay, chân dài xoải bước đi qua, Thu Từ Thiện còn chưa kịp phản ứng lại thì cả người đã bị vác lên vai, cánh tay đàn ông cứng rắn vững chắc vừa vặn chạm trúng bộ ngực mềm mại của cô, lúc bước đi thình thoảng còn ma sát trúng khiến cô khó chịu đưa tay bắt lấy sợi tóc của anh.

Lạc Ngan đang muốn quẹo người vào lầu hai nhưng ai biết cô gái này lại xuống tay quá ác, tóc anh không ngắn không dài vừa vặn đủ để cho tay cô nắm, cứ kéo kéo lên khiến da đầu anh tê rần.

Vì vậy Lạc Ngan dứt khoát trực tiếp ném người xuống ghế sa lon trong phòng khách, cũng may bình thường anh thích thoải mái, ghế sa lon phòng khách vừa lớn vừa mềm mềm. Thu Từ Thiện bị ném lên trên đó, chiếc váy không cẩn thận bị lật lên, lộ ra quần đùi bên trong, nói là quần lót cũng không ngoa vì nó ngắn đến bắp đùi.

Lạc Ngan Vốn chỉ là nghĩ trừng phạt nho nhỏ một cái, lúc này hốc mắt khể ửng hồng, nắm cánh tay cô, môi dán vào lỗ tai cô cắn răng hỏi: "Xem ra không thu thập em...em còn muốn lật trời."

--- -----

Một người đàn ông nói muốn thu thập một người phụ nữ, phương pháp tự nhiên không cần nói cũng biết. Lạc Ngan ôm Thu Từ Thiện, mỗi một chỗ đều dán sát chặt chẽ, khiến anh có chút không tự chủ được.

Thật ra anh cũng không phải một người đàn ông xem trọng dục vọng, nhưng điều này không đại biểu anh không muốn làm ah.... Kể từ khi vật nhỏ trước mặt này vào mắt mình, Lạc Ngan đã cảm thấy cô không chỗ nào không tốt, chân dài eo nhỏ, chỉ cần nghĩ tới hai chân thon dài thẳng tắp của cô câu lấy eo mình là anh đã kích động đến nửa ngày.

Nhưng chỉ kích động thì có ích lợi gì, tuổi của Thu Từ Thiện còn bày ra đó, một cô nhóc mười tám tuổi, nói cô không hiểu cô còn khẳng khẳng giả bộ đạo lý rõ ràng. Thật lòng nói cho cô hiểu, lúc này cô liền mở một đôi mắt vừa đen vừa tròn linh lợi lảng lảng nhìn chăm chăm mình.

Thu Từ Thiện lúc này lại đưa tay lên bả vai anh, thấy anh muốn cúi người xuống thì cuống quýt lấy tay chống vào lồng ngực anh, âm thanh mang theo run rẩy: "Anh...anh làm gì?"

Sau khi hỏi xong liền cảm thấy mình đúng ngu xuẩn, cũng không phải là thiếu nữ ngây thơ giả bộ cái gì không hiểu. Thế nhưng lúc này cô cũng luống cuống, dù sao đời này cô vẫn còn mang tiếng là con nít đấy.

Cô hỏi như thế nhưng vẫn ngăn trở không nổi người kia, trên người là một bàn tay dày rộng đang chạy loạn chung quanh. Thật ra hai người không phải chưa cps da thịt thân thiết, lần đó ở hồ bơi, hai người ăn mặc so với bây giờ còn ít hơn, lúc đó Lạc Ngan còn ôm cô rất chặt.

Nhưng lần đó tốt cuộc vẫn là trong bể bơi, Thu Từ Thiện biết sẽ không xảy ra cái gì nên trong lòng tự nhiên sẽ không hốt hoảng. Nhưng hôm nay lại ở trong nhà Lạc Ngan, phía dưới lại là một cái ghế sofa rộng rãi mềm mại, lúc này Thu Từ Thiện cũng không thể không oán giận Lạc Ngan làm gì mà mua một cái ghế sofa lớn như vậy chứ. (Editor: làm gì nữa, làm chuyện hai người đang làm=)))

Nhưng cô tự nhiên có biện pháp trừng trị người này, thấy người kia mình nói gì đều không nghe, khóe miệng cô kéo ra một tia cười xấu xa, hừ em sẽ cho anh biết tay.

Cô vừa lấy lại tinh thần thì khóa váy phía sau đã bị kéo xuống đến eo, người Thu Từ Thiện bị nâng lên trên một chút, áo đầm liền theo cánh tay bắt đầu rơi xuống, đầu tiên là lộ ra xương quai xanh tinh xảo xinh đẹp, tiếp theo đó là áo ngực màu xanh dương nhạt cũng lộ ra.

Quần áo vừa bị kéo xuống liền lộ ra một đôi thỏ mềm mại bị vãi vốc che giấu. Lạc Ngan nhìn không biết bao lâu, lúc này mắt đã có chút bốc lửa, trong miệng nói: "Anh quả nhiên không nghĩ sai, đúng là bảo bối."

Thu Từ Thiện vừa xấu hổ vừa lúng túng, một cái tay lôi lại cái váy khiến nó không tiếp tục bị tụt xuống, một cái tay khác lại muốn bắt lại tay Lạc Ngan đang không ngừng đốt lửa trên người mình, thế nhưng làm sao có thể để ý đến được hai nơi như thế, thế nên váy của cô đã bị tụt đến eo.

Lạc Ngan lúc này lại không gấp gáp, anh cúi đầu hôn hôn lên người cô, nơi mềm mại, bả vai bóng nhụa, lại trượt xuống, vừa dòi vừa hôn, không bao lâu ở càn cổ thon dài của cô trần trọc lưu luyến. Phải nói trên người cô thật không có một chỗ nào không khiến cho Lạc Ngan yêu thích, mặc dù bình thường cô thích mặc váy nhưng đối với bộ ngực của mình lại che chắn cực kỳ chặt chẽ.

Lạc Ngan tự nhiên rất vui mừng, đây là bảo bối chỉ thuộc về mình anh, đừng nói là mặc áo thấp cổ trễ ngực, nếu Thu Từ Thiện mặc váy có cổ hơi thấp thì anh đều hận không thể móc luôn con người của kẻ nhìn thấy ra.

Lạc Ngan một tay lục lọi dọc theo một đường đến áo ngực, bàn tay làm chuyện xấu cách lóp vãi vốc thật dày nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa, thế nhưng có loại cảm giác tựa như là gãi không đúng chỗ ngứa, làm cho người ta khó nhịn rồi lại không phụ trách tắt lửa. Cảm giác người phía dưới không ý thức ưỡn ngực lên, khoe miệng Lạc Ngan nhắc lên một nụ cười xấu xa.

Lạc Ngan hơi ngửa đầu ra sau, chỉ thấy cặp mắt người phía dưới mê ly sưng mù, trong con ngươi là sóng nước mênh mông nói quấy rũ bao nhiêu có quấy rũ bấy nhiêu, loại này lơ đãng phong tình chân thật như vậy mới có thể nắm được tâm của người đàn ông này.

Lạc Ngan đề nghị lên người cô, thờ hờn hờn bên tai cô lưu lại một câu: "Có đôi khi anh không hiểu tại sao mỗi khi nhìn thấy em là bước đi không nổi, nhưng hiện tại dù để anh chết trên người em thì anh cũng nguyện ý."

Những lời này nói quá không biết xấu hổ lại rất đúng lý hợp tình, Thu Từ Thiện lập tức lấy tay che gương mặt mình, cô đúng là không còn tiết tháo nữa rồi.

Lạc Ngan chôn mặt trước ngực cô, thấy cô che mặt thì xấu xa vrom đầu lười lui tới giống như chổi quét qua lại giữa ngực cô, ở khe rãnh sâu kia, Thu Từ Thiện bị dọa đến lập tức đưa tay muốn đẩy anh ra.

Nhưng Lạc Ngan lại nắm lấy đôi tay cô, bá đạo này đem đôi tay để bên hông mình, bá đạo nói: "Ôm chặt, nếu không đợi rớt xuống cái mông té thành tám mảnh anh cũng không quan tâm đâu."

Thu Từ Thiện vừa lo sợ không yên vừa kinh ngạc hỏi: "Chúng ta đi đâu đây?"

"Lên lầu tiếp tục làm, em," Lạc Ngan đặc biệt nhấn mạnh chữ 'làm' khiến Thu Từ Thiện cảm thấy tội nay sự xấu hổ của mình đã bị tên đàn ông này giày xéo vô số hết rồi.

Nói cô là người hai mặt cộng thêm da mặt dày thì anh mới là chân chính là người không biết xấu hổ.

Lạc Ngan ôm cô đi lên lầu, Thu Từ Thiện lại một lần nữa phát hiện mình đã đánh giá thấp trình độ không biết xấu hổ của người đàn ông này.

Thường thấy nhiều ở trong phim, bình thường trong phim có cảnh giường chiếu, phương thức xử lý đều là nam nữ chính từ cửa phòng vào mới cởi quần áo, sau đó ống kính vẫn theo tới, ở trước cửa, phòng khách, trên ghế sofa, cửa cầu thang, cho đến chân giường đều là quần áo lộn xộn.

Lúc này Thu Từ Thiện bị Lạc Ngan ôm trong ngực, anh đưa tay ra phía sau cô, dứt khoát lưu loát gỡ nút cài phía sau, mảnh áo cuối cùng trên người cô cũng rơi xuống. Lúc này chiếc váy của cô giống như một khối vải rách treo bên hông, ánh đèn phòng khách chiếu xuống người cô, một mảnh trắng trơn trơn mềm khiến Lạc Ngan kìm nén đến mức mất đi một vòng.

Thu Từ Thiện còn muốn túm lại áo lót nhưng Lạc Ngan ra tay quá nhanh khiến cô căn bản không có phương pháp phản kháng, trong nháy mắt lúc hai người từ trên ghế salon đứng lên, Thu Từ Thiện chỉ có thể dùng đôi tay che chắn đôi tuyết lê của mình.

Hai người một đường đi lên lầu, không, chính xác mà nói là Lạc Ngan ôm Thu Từ Thiện đi lên lầu, trong lúc đó vẫn không quên ấn cô lên vách tường hôn môi. Sóng lưng bóng loáng của cô dán vào vách tường lạnh lẽo, không tự chủ được muốn đào thoát nhưng bộ dạng này thoát nhìn lại giống như cô muốn dán chặt vào Lạc Ngan hơn.

Lạc Ngan không khỏi phát ra tiếng cười liên tiếp, Thu Từ Thiện mặt đỏ tới mang tai quát lớn: "Cười cái rắm á."

"Không phải cười cái rắm, là cười em," Lạc Ngan vỗ nhẹ vào mông cô.

Thu Từ Thiện chịu đựng tức giận, trong lòng càng hả hê nghĩ tới, anh cứ chờ đi.

Cô vừa nghĩ tới sắc mặt Lạc Ngan chốc lát nửa thì tức giận trên mặt từ từ tiêu tán, ngược lại cười đến càng vui vẻ. Lạc Ngan còn tưởng rằng nha đầu này cứ chỉ điên rồi rồi, đến đến phòng ngủ, đứng ngay cửa phòng khép hờ, ngay cả tay anh cũng lười đuổi một cước liền đạp ra.

Thu Từ Thiện nhìn anh động tác vội vàng, trong lòng càng cười đến nở hoa.

Lạc Ngan đặt cô lên giường, sau đó anh bắt đầu cởi quần áo mình, trong nháy mắt khiến cô có chút mơ hồ.

Lạc Ngan cởi quần xong liền đề lên người cô, vừa hôn vành tai cô vừa nói: "Em cởi áo giúp anh đi."

Lúc này anh đang mặc một chiếc áo T shirt bằng len ở nhà, chỉ cần từ bụng cuốn lên là có thể cởi xuống, nhưng người này lại cứ muốn giờ chiều trò. Thu

Từ Thiện hận nghiền răng nhưng cũng vẫn nghe lời anh, khéo léo cởi áo anh xuống.

Áo quần vừa mới cởi xuống, người đàn ông này chợt cúi đầu ngậm chặt một bên đỉnh hồng của cô, Thu Từ Thiện không ngờ anh lại gấp gáp như vậy, mình còn chưa kịp nói gì nữa mà, lại nghe thấy một tiếng lại một tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ.

Thu Từ Thiện cả người mềm yếu, đỉnh mềm mại cứ như vậy bị ngậm trong miệng anh, cộng thêm cô lại đang trong thời kỳ đặc biệt, nơi bụng một đợt tiếp một đợt giống như sóng lớn xông tới, tay đang vịn cổ anh từ từ biến thành tư thế dây dưa.

Lúc này trên người hai người cũng rất nóng bức, mồ hôi thấm ra quện vào nhau, cảm giác một hồi nước sâu một hồi lửa nóng, chân thật khiến cho người ta muốn ngừng mà không được.

Bàn tay Lạc Ngan tiếp tục lướt trên da thịt trơn mềm, ngoài miệng là tiếng chắc chắc vang dội, chờ cái tay làm chuyện xấu của anh tiến vào trong quần lót là lúc bất chợt đầu ngón tay anh chạm được một chỗ thật dày.

Vừa đụng phải chỗ này, động tác liếm mút của Lạc Ngan dừng bật, anh khẽ nâng mặt nhìn Thu Từ Thiện.

Sắc mặt Thu Từ Thiện khẽ phỉm hồng, chợt thở ra một hơi, nhưng trên mặt lại vẫn làm ra vẻ mặt vô tội: "Vừa nãy em vẫn luôn muốn nói với anh là đi cả người ta đến rồi, nhưng anh lại chặn miệng em không để cho em nói."

Lạc Ngan giống như bị dội một chậu nước lạnh, tạt vào tận đáy lòng, thật sự lạnh là xuyên tim.

Thu Từ Thiện nhìn sắc mặt đen như đáy nồi của anh, tức giận vì vừa bị áp chế cuối cùng cũng thở ra một hơi, cho anh ăn hiếp em, cho anh nói em là người hai mặt.

Nhưng ai biết người nào đó chẳng những không lật người đi xuống, ngược lại ngược mặt cười xấu xa: "Đêm xuân này chúng ta để dành lại, nhưng tối em trốn không thoát đâu."

Bạn đang đọc truyện *Đả Đảo, Bạch Liên Hoa!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

Chuyện ngữ: Hà Phương

Làm thế nào để một bộ phim có thành tích phòng bán vé tốt nhất, tất cả mọi người đều biết không chỉ dựa vào chất lượng bộ phim mà khâu tuyên truyền cũng là mấu chốt của bộ phim này. Dù là bộ phim điện ảnh tốt nhất cũng phải có một bộ phận tuyên truyền và phát hành trâu bò mới có thể bắt đầu khai hỏa danh tiếng.

Phim điện ảnh và phim truyền hình không giống nhau, một bộ phim truyền hình dù có tỉ lệ người xem TV kém đi nữa thì Đài Truyền Hình vẫn sẽ chiếu hết phim. Nhưng một bộ phim điện ảnh nếu thành tích phòng bán vé quá kém cỏi thì số mạng của nó chỉ có thể du lịch một ngày qua rạp chiếu phim mà thôi. Dù sao phim điện ảnh cả nước được sản xuất rất nhiều, anh không được thì tôi cho người khác chiếu.

Rạp chiếu phim đương nhiên nguyện ý nâng đỡ những bộ điện ảnh khiến họ kiếm được tiền, vì mở rạp chiếu phim chứ không phải là mở cơ quan từ thiện. Cho nên dù Thu Từ Thiện ôm được bắp đùi Lạc thiếu gia thì vẫn kiên quyết hạ lệnh cho bộ phận phát hành phải làm hết sức mình.

Kể từ khi Thu Từ Thiện lên ngôi tới nay, Tony Hà nói chuyện không còn âm dương quái khí nữa nhưng sắc mặt cũng không tính là nịnh hót. Có điều Thu Từ Thiện cũng không quan tâm chuyện này.

Hiện giờ trong hội nghị cấp cao, Thu Từ Thiện đã quang minh chính đại ngồi ghế chủ tọa, hai người Tần Khoa và Thu Từ Hàn chia ra ngồi hai bên vị trí trái phải. Thu Từ Hàn mang tiếng là thành viên HĐQT nhưng cậu cũng không đảm nhiệm chức vụ gì công ty, vì vậy Thu Từ Thiện cho cậu vào bộ phận PR.

Bộ phận PR chủ yếu là nơi để công ty giao tiếp với các phương tiện truyền thông, bất luận là trên phương diện điện ảnh hay là muốn nâng đỡ minh tinh, tuyệt đối không thể thiếu bộ phận PR này.

Sau khi hội nghị chấm dứt, Hạ Bá Hiền và Thu Từ Hàn liền đi tới phòng làm việc của Thu Từ Thiện, lúc này phòng làm việc Thu Từ Thiện đã được dời đến lầu hai mươi tám. Toàn bộ phòng làm việc được trang trí toàn màu trắng, đơn giản hào phóng còn có vẻ cực kỳ trống trải, cô đặc biệt yêu cầu lắp đặt thiết bị toàn bộ tự động trí năng hóa trọn phòng làm việc.

Trên vách tường đối diện bàn làm việc của cô là một chiếc Tv Lcd bốn mươi inch, đèn treo thủy tinh trên trần nhà là Thu Từ Thiện tự mình tốn nửa ngày chọn lựa, dưới sàn nhà trải toàn bộ thảm màu trắng gạo, vừa mềm mại lại thoải mái, dĩ nhiên giá tiền tuyệt đối sẽ không làm cho người ta cảm thấy thoải mái.

Đây là lần đầu tiên Thu Tử Hàn tới phòng làm việc này, sau khi cậu đi loanh quanh một vòng thì chống tay trên mặt bàn rồi dùng giọng nói vừa cần ăn đòn vừa lười nói: "Nơi này được chi trang trí lại rất có bộ dáng con người ở đây."

Thu Tử Hàn liếc mắt nhìn vách tường được lắp kính thủy tinh trong suốt, quay đầu lại hỏi một câu: "Chị lắp toàn bộ bằng thủy tinh như vậy không sợ độ cao à?"

Dĩ nhiên có sợ nhưng cũng không ngăn cản được Thu Tử Thiện làm như vậy.

Cô không muốn trả lời Thu Tử Hàn những vấn đề khờ khạo này, trực tiếp nhìn Hạ Bá Hiền nói: "Anh có kế hoạch gì về việc phát hành bộ phim này chưa?"

"Tôi chỉ phụ trách công việc quảng cáo, phát hành là trách nhiệm của Tony Hà," Hạ Bá Hiền lên tiếng nhắc nhở.

Trên bàn Thu Tử Thiện đặt một máy tính để bàn hiệu Apple, lúc này trên màn hình đang hiển thị một trang Weibo. Đối với ứng dụng Weibo này, ở năm 2011 nó coi như một ứng dụng mới, tính thực dụng so ra kém QQ, tính thời gian hạn định so ra kém diễn đàn Web.

Ai nhìn vào cũng nghĩ đó chỉ là một ứng dụng chơi chơi thôi nhưng chỉ qua mấy năm, số người dùng đã lên tới hàng triệu, chỉ mấy cái chữ này trong có bao nhiêu hàm lượng, nhưng đây tuyệt đối không phải một lực lượng khinh thường. Weibo đem tất cả mọi người không cùng giai cấp cũng thả lên một bình đài, trên cái bình đài này bất kì người nào cũng đều có khả năng trở thành một kẻ bất quá nói ra yêu sách, ở đó bất kỳ một người bình thường nào đều có thể đột nhiên lấy được chú ý.

Kì tích phòng bán vé phim Hoa ngữ 《 một đêm thành danh 》 có thể nổi như cồn, sức ảnh hưởng tuyên truyền của weibo là không thể đo lường, rất nhiều người sau khi đến rạp xem phim sẽ lựa chọn post về xem phim lên weibo, sau đó đánh giá và review bộ phim. Dựa vào sự tuyên truyền của những người đó, lực ảnh hưởng của bộ phim này mới có thể từ từ lên men, sau đó tạo thành một kì tích chân chính.

Thu Tử Thiện tính toán dùng trước bộ 《 Một đêm thành danh 》 thử nghiệm trước, đầu tiên ở weibo công bố vài hình ảnh của bộ phim này để làm nóng, chờ sau khi bộ phim hoàn toàn công chiếu thì phải ra thủy quân không ngừng càn quét đề tài này.

"Giám đốc Hà bên kia tự nhiên không cần phải lo lắng, công ty chúng ta có bộ phận phát hành good, áp-phích cùng trailer đã chuẩn bị sẵn sàng rồi. Hiện giờ tôi đang cùng bên bộ phận PR làm cho công chúng biết đến bộ phim này."

Hạ Bá Hiền nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Thu Tử Thiện, suy nghĩ một chút vẫn là nói thêm: "Chris, thật ra cô không cần đánh cuộc tất cả lên bộ phim này đâu."

Thu Tử Thiện nghe vậy đầu tiên là cười một tiếng, sau đó lắc đầu giải thích: "Tôi không có đánh cược bộ phim này, tôi biết hiện giờ có rất nhiều người đang chờ đợi cười nhạo tôi, nhưng anh yên tâm, tôi sẽ không xem bộ phim này như cây cỏ cứu mạng mình đâu."

Hạ Bá Hiền đại khái đem phương hướng tuyên truyền bộ phim nói khái quát một lần, an bài dàn diễn viên chính tham gia các tiết mục giải trí nổi tiếng, ngay sau đó là tuyên truyền trên mấy trang web lớn, phối hợp truyền thông phòng vấn. Dĩ nhiên quan trọng chính là lễ chiếu mở màn của bộ phim điện ảnh này.

Thu Tử Thiện nghe xong thì gật gù đầu, đây là mấy phương hướng tuyên truyền điện ảnh bình thường. Sau đó cô ngắt đầu hỏi: "Hàn Nhã Hinh là nghệ sĩ công ty chúng ta ký hợp đồng, anh cảm thấy cô ấy như thế nào?"

"Cô gái nhỏ này tuy có chút nũng nịu nhưng diễn xuất rất có linh tính, hơn nữa rất biết làm người. Vốn là bộ phim này không tới phiên cô ấy tới quay nhưng sau đó cô ấy có thể kéo nhà đầu tư đến." Hạ Bá Hiền lời ít mà ý nhiều nói một chút.

Hắn nói khá lịch sự, nói toẹt ra thì là cô gái nhỏ này tuy rằng cũng ăn một nhiều, nhưng điều tốt là biết xử lý tìm tới kim chủ để nâng mình lên.

"Vậy anh cảm thấy cô ấy và Thu Tử Hàn phối hợp được không?" Thu Tử Thiện nhàn nhạt hỏi.

Cô dùng hơi giọng bình thản không có gì lạ nhưng Thu Tử Hàn ngồi một góc bên ghế sa lon chờ bọn họ nói chuyện lập tức cả kinh nhìn cô, trên mặt đầy nghi ngờ.

Hạ Bá Hiền là người cỡ nào nhạy bén, vừa nghe liền hiểu ý tứ Thu Tử Thiện, để Thu Tử Hàn phối hợp với Hàn Nhã Hinh lãng xê tiếng tăm vừa có thể nâng cao độ nổi tiếng của Hàn Nhã Hinh vừa có thể lãng xê bộ phim này, đúng là một công đôi việc.

Hạ Bá Hiền nhìn sắc mặt Thu Tử Hàn hơi trầm xuống, thấp giọng nói: "Xi căng đan này rất phù hợp với chủ đề bộ phim."

Bộ phim Một đêm thành danh cũng nói về chuyện xưa của ông chủ công ty giải trí và một Tiểu Minh Tinh, nếu thật sự lãng xê xi căng đan này, dựa vào thân phận Thu Tử Hàn thì cỡ nào cũng lên trang nhất báo mấy ngày liền.

"Vậy được, cứ quyết định như vậy." Thu Tử Thiện không hỏi người trong cuộc một tiếng liền trực tiếp ra quyết định.

Thu Tử Hàn lập tức từ trên ghế salon nhảy dựng lên, không vui hỏi: "Thu Tử Thiện, chị có thể hỏi ý kiến của người trong cuộc là tôi một chút không?"

Thu Tử Thiện từ trên ghế đứng lên, đi tới bên cạnh ấn bả vai cậu ý bảo cậu ngồi xuống, vẻ mặt ôn hòa nói: "Nói thế nào Hàn Nhã Hinh cũng là một minh tinh, so với những người phụ nữ trước kia em chơi đùa đều mạnh hơn đấy. Hơn nữa, chị chỉ để cho em và cô ta tạo ra xi căng đan chứ không phải là để

cho em và cô ta có gì đó thật."

"Huống chi nếu cô ta thực sự muốn có gì đó với em, chị còn không vui đấy. Một Tiểu Minh Tinh bị người ta bao nuôi làm sao xứng với em trai của chị được, em coi như thương hại cô ta, để cho cô ta lên trang nhất các báo đi," Thu Tử Thiện nói xong liền đưa tay nắm gương mặt cậu.

Khoảng cách giữa bị ép buộc và tự nguyện luôn cách thật sâu, trước kia những người phụ nữ bên cạnh đều là Thu Tử Hàn tự mình đi trêu chọc, nhưng lần này bị người ta cứng rắn đưa qua, mặc dù là giả nhưng cậu cũng không quá vui lòng.

Thu Tử Hàn hỏi cô: "Hay là tôi giới thiệu cho chị mấy đứa bạn tôi, thân phận đều không kém, có công ty ở Vân Đô cũng xếp hạng thượng đẳng, xứng với cái cô Tiểu Minh tinh đó rồi."

Thu Tử Thiện lúc này liếc mắt nhìn Hạ Bá Hiến, Hạ Bá Hiến kéo kéo cà vạt, biết lúc này mình nên ra tay, hần phân tích nói: "Người khác tự nhiên cũng được, nhưng hoàn toàn không đạt tới hiệu quả như cậu tự mình ra trận. Cậu là người thừa kế tương lai của Trung Vực, giá trị danh tiếng cũng không phải là Phú Nhị Đại bình thường có thể so sánh."

Còn có một điều Hạ Bá Hiến không nói ra, đó là cậu và chị của cậu gần như lõi cha ruột của mình xuống đài, tất cả truyền thông đều chờ đợi đào tư liệu về hai người đây, lúc này đương nhiên chính là lúc tiếng tăm của cậu lên cao nhất.

Thu Tử Thiện xuất ra đòn sát thủ: "Em phải ngoan ngoãn phối hợp, bộ phim này nếu doanh thu phòng bán vé có lời, chị đổi chiếc xe cho em có chịu không?"

Thật ra khi nghe Hạ Bá Hiến nói, trong lòng Thu Tử Hàn cũng đồng ý hơn phân nửa, nhưng mà cậu còn chờ thêm câu này nữa.

Loại chuyện lãng xê như vậy đương nhiên phải có được thời địa lợi nhân hòa, trong khoảng thời gian này người được lãng xê ngàn vạn lần không thể có tai tiếng. Ngộ nhờ người đó đụng phải tai tiếng vợ chồng li hôn gì đó, bất kỳ lãng xê nào cũng có thể trong nháy mắt trở thành vật hi sinh.

Dĩ nhiên cũng không thể lãng xê quá sớm, nếu không không đợi đến lúc phim điện ảnh được công chiếu, tất cả mọi cái đều nghi ngại hết rồi.

Thu Tử Thiện đã cho người ở trên weibo thêm nhiệt một vòng, bởi vì vai nam chính Đỗ Minh Túc trong mảng phim truyền hình đã sớm có một lượng fan rất đông, động tác cổ ý mấy ngày nay của thủy quân ngược lại kích động không ít fan hâm mộ bình luận sôi nổi.

Sau đó, mọi việc đều chỉ còn kém một ngọn gió đông thôi. Ngày hôm nay đã sớm thông báo cho các phóng viên một số báo điện tử cấm điểm. Chờ đến tám giờ liền nhìn thấy Thu tiểu gia lái một chiếc Ferrari khí phách phong cách tới đây, cậu xuống xe trước rồi đi qua bên kia, đặc biệt thân sĩ mở cửa cho cô gái bên trong.

Hàn Nhã Hinh hôm nay ăn mặc đặc biệt thanh thuần động lòng người, một thân màu trắng váy chiffon quả thực là rất phiêu dật. Nữ sinh chủ động khoác lên cánh tay nam sinh, hai người tiến vào một nhà hàng. Tuy sắc trời đã tối, nhưng xa xa nhìn sang sẽ thấy nam sinh cao lớn rắn rỏi và cô gái nhỏ yếu phiêu dật, thấy thế nào đều giống trai tài gái sắc.

Thu Tử Thiện ngồi trong phòng cũng không quản Thu Tử Hàn mặt đen thui, ngược lại cùng Hàn Nhã Hinh tán gẫu đến khí thế ngất trời. Hàn Nhã Hinh thật đặc biệt biết làm người, không bao lâu liền Thiện Thiện, Thiện Thiện gọi đến là quen miệng.

Người đại diện của Hàn Nhã Hinh ở trong công ty cũng coi như là một người đại diện lão làng, tuy trên tay không có mạng loại siêu sao cấp bậc Thiên Vương Thiên Hậu nhưng Nhất ca Nhất Tỷ phim truyền hình cũng từng dẫn dắt qua.

Hần định vị cho Hàn Nhã Hinh hình tượng tiểu nữ sinh thanh thuần, mà tuổi Hàn Nhã Hinh cũng còn nhỏ, năm nay cũng mới năm thứ hai đại học nên rất phù hợp với hình tượng này. Nói đến đây lại thấy xấu hổ, mới năm thứ hai đại học đã có thể tìm được kim chủ bao nuôi mình, lại cho mình đầu tư, quả nhiên lần vào Làng Giải Trí đều không phải là người bình thường.

"Lát nữa lúc hai người đi ra ngoài thì làm chút động tác của thiếu nam thiếu nữ nha," Thu Tử Thiện tuổi còn nhỏ hơn Hàn Nhã Hinh nhưng lại rất ra vẻ người lớn chỉ điểm bọn họ.

Hàn Nhã Hinh đúng là rất biết làm người, tuy lúc đi vào khuôn mặt Thu Tử Hàn còn đen hơn nhưng Hàn Nhã Hinh vẫn có thể cùng cậu trò chuyện mấy câu.

Sau khi ăn xong một bữa cơm, Thu Tử Thiện cùng người đại diện lưu lại, còn hai người bọn họ đi ra ngoài trước. Thu Tử Thiện từ trên lầu nhìn ra ngoài, chỉ thấy nơi đó mờ mờ có ánh đèn flash lóe lên.

Tự nhiên nhớ tới trước kia, ngay sau đó cô cúi đầu cười một tiếng. Người đại diện của Hàn Nhã Hinh tò mò hỏi: "Thu tiểu thư cười cái gì vậy?"

"Tôi cười mình trước kia rất ngốc, luôn nghĩ những minh tinh kia ra đường ăn cơm mua đồ, Cậu Tử làm sao biết, giờ xem ra đều là hai bên cùng có lợi mà thôi."

Người đại diện cũng cười một cái: "Cái vòng này là như vậy, minh tinh khiến Cậu Tử có chén cơm, Cậu Tử khiến minh tinh có tỷ lệ ra ánh sáng. Theo như nhu cầu, tất cả đều đạt được mục đích."

Không thể không nói xi căng đan lần này hiệu quả rung động vượt qua cả mong đợi. Dĩ nhiên hiệu quả này chủ yếu là từ trên mạng lên men trước, có người post hình Thu Tử Hàn lên mạng, cả đám con gái mê trai lập tức đội Thu tiểu gia lên làm Nam Thần, nói cái gì mà cậu chính là thiếu gia giàu có, đẹp

trai 360 độ không có góc chết.

Đặc biệt là đêm đó bọn họ rời đi khách sạn thì Thu Từ Hàn đưa tay nắm chóp mũi Hàn Nhã Hình, động tác thân mật mà nuông chiều chỉ cần nhìn hình cũng khiến cho cả đám nữ sinh nâng đầu quả tim gọi nhịp.

Sau lại còn có người hiểu chuyện đặc biệt tổng kết nhóm Phú Nhị Đại ở Vân Đô, có đẹp trai hay không chỉ cần là của cái đủ dày, liền lên bảng.

Thu Từ Thiện nhìn trên người đứng thứ nhất trên bảng xếp hạng, không cường nổi dắc ý mà cười, coi như bang gái mê trai này ý dâm bao nhiêu đi nữa thì người đầu tiên cũng là người của bà đây rồi

Đúng vậy, bị cả đám gái mê trai nâng lên thành Nam Thần hạng nhất chính là Lạc Ngan. Thật ra anh lộ diện trên truyền thông cũng không nhiều, le que vài tấm cũng là tạp chí phỏng vấn doanh nhân. Thu Từ Thiện bưng mặt nhìn gò má anh, tấm hình này có lẽ là chụp trong phòng làm việc của anh, là góc độ từ mặt bên chụp qua, theo góc độ này có thể nhìn thấy lông mi thật dài, cánh mũi cao thẳng, và cả đôi môi mướt mà.

Được rồi, cô lại không tự chủ nghĩ đến buổi tối đó. Một khi phụ nữ háo sắc lên cũng không kém đàn ông là bao.

Lần này Hàn Nhã Hình thật sự nổi như cồn trên mạng, tên cô ta và Thu Từ Hàn ở danh sách tìm kiếm suốt một tuần lễ, có hai ngày thậm chí vọt tới cái tên hàng đầu. Vô số các cô gái phía dưới bình luận cô ta đến tột cùng là đẹp phải vận chút chớ gì khiến cho một thiếu niên cực phẩm cao to xinh đẹp như vậy coi trọng.

Đặc biệt hơn nữa, kể từ khi có người biết chuyện ở trên mạng nói vị Thái Tử Gia Trung Vực này năm nay mới có mười tám tuổi, vô số các cô gái chỉ hận không được ăn thịt Hàn Nhã Hình.

Bà post này là của một tài khoản tên là Bát tiểu thư, còn đặc biệt post lên vài tấm hình sinh hoạt của vị cao phú soái đẹp trai này, từng tấm ảnh chụp đều đẹp long lanh như ánh mặt trời.

Bộ phim điện ảnh này được công chiếu hôm Thất Tịch, tuy bộ phim điện ảnh này cũng không thể xem là một bộ phim lớn nhưng Thu Từ Thiện lại tính toán cho lễ chiếu mở màn trước một tuần lễ. Quyết định này dĩ nhiên khiến người chịu trách bộ phim điện ảnh vui mừng không dứt, nhưng Hạ Bá Hiền lại bảo cô nên thận trọng suy tính.

Theo lý thuyết một bộ phim điện ảnh nhẹ vốn như vậy cũng không đáng giá làm lễ chiếu mở màn tốn kém chi phí đến thế. Dù sao với một bộ phim chỉ có ba trăm ngàn phí tổn tất cả, phí dụng tuyên truyền cũng không sai biệt lắm chừng ba trăm vạn. Lễ chiếu mở màn một bộ phim điện ảnh vừa phải mời truyền thông vừa phải thuê nơi tổ chức, mà lại còn phải mời các ngôi sao lớn khác tới chứ không không chống đỡ nổi trường hợp. Nếu như sau thành tích phòng bán vé không được lý tưởng thì không bù nổi tổn thất.

Mấy ngày nay Thu Từ Thiện vẫn chú ý tới phản hồi trên mạng, lúc này đám người Hạ Bá Hiền cũng không cho là lực ảnh hưởng trên mạng đủ để ảnh hưởng thành tích phòng bán vé của một bộ phim. Đây cũng là nguyên nhân bọn họ không đồng ý làm lễ chiếu mở màn.

Nhưng Thu Từ Thiện chủ ý đã nên sẽ không tiện đổi thay. Vì vậy bộ phận phát hành và bộ phận PR bắt đầu hợp lực cử hành buổi lễ hấp dẫn ánh mắt mọi người này.

Bộ phim này được chính thức công chiếu vào ngày Thất Tịch nên công ty quyết định lễ chiếu mở màn sẽ diễn ra trước một tuần, mà trước đó hai tuần lễ dưới sự cố ý hỗ động của Thu Từ Thiện, từ khóa tìm kiếm bộ phim « Một đêm thành danh » trên mạng tăng vọt.

Thu Từ Thiện mặc một bộ váy dài màu đen lung lay sinh động từ hội trường từ từ đi tới, cô không tham gia đi thăm dò nhưng cô phải ngồi ở chỗ VIP trong hiện trường, đây coi như là lần đầu tiên cô chính thức xuất hiện trong một trường hợp như vậy, cho nên từ hôm nay sáng sớm bắt đầu cô đã vội vàng ăn mặc chải chuốt bản thân.

Đầu năm nay cũng không chỉ có mình tinh mới cần trang điểm cho mình sáng rỡ bắn ra bốn phía, Thu Từ Thiện dám cam đoan, chỉ cần trên người cô có một chút nơi nào phạm sai lầm thôi thì ngày hôm sau ký giả nhất định đào sâu ba thước cũng sẽ không buông tha cho cô. Cho nên cô cần phải chuẩn bị chín chu từ sợi tóc.

Thu Từ Thiện mặc váy dài lộ ra phiêu dật linh động, hơn nữa nó còn có một vệt dài đằng sau, da thịt màu trắng như tuyết đối lập với màu đỏ thắm, váy dài màu đen, cô chỉ là đứng nơi đó thôi đã có một loại xinh đẹp nói không nên lời.

Bạch Phú Mỹ hôm nay mặc một chiếc váy lễ phục màu đen, giày cao gót dài nhỏ khiến bắp chân cô nàng mảnh khảnh mà cân xứng, vốn cô nàng nhất định muốn mặc giày thể thao áo sơ mi, nhưng sau khi bị Thu Từ Thiện tăng cường áp chế, cô nàng mới thay bộ trang phục này.

Bên ngoài đã bắt đầu có người đi thăm dò rồi, Thu Từ Thiện ưu nhã ngồi trên ghế, sống lưng kiêu ngạo mà thẳng tắp ngồi ở đó, ánh mắt cô nhìn chăm chăm sân khấu trước mặt, nơi đó có một màn ảnh LCD cực lớn. Rất lớn, nơi đó là nơi sẽ chiếu bộ phim.

Tiếng thét chói tai của người hâm mộ từ bên ngoài không ngừng truyền đến, nhà hát lớn của Vân Đô có kiến trúc hiện đại, hoa mỹ và giàu có mang hơi thở nghệ thuật. Mỗi chiếc xe sau khi đến bậc thang của nhà hát liền dừng lại, sau đó thảm dài màu đỏ trải rộng ra trước mặt bọn họ, quanh co đến cửa nhà hát.

Thu Từ Thiện tay phải móc trên tay trái, chung quanh cô đều là vị trí trống trơn, truyền thông phía sau tới sớm nhưng bị nhân viên làm việc ngăn cản cũng không thể tiến lên phỏng vấn cô.

Hôm nay có thể ngồi ở đây có biên tập tạp chí điện ảnh, có người chủ trì các trang web truyền thông lớn, cũng có người bình luận điện ảnh nổi tiếng, tự nhiên có người đã sớm chú ý tới người đã ngồi trước mặt này, ký giả quen biết đã sớm bắt đầu châu đầu ghé tai.

Mỗi người đều có lần đầu tiên, Thu Từ Hàn cũng lần đầu tiên xuất hiện trong trường hợp như này. Cậu ngồi trong xe, sống lưng thẳng tắp, đôi tay để trên hai gối hợp quy tắc. Trên người cậu mặc lễ phục Givenchy màu đen, sợi kim tuyến lấp trong vật liệu may mặc tạo nên sự tinh xảo quý khí.

Đối với nam sinh mà nói mặc vào trang phục này liền giống như thực sự trưởng thành lên, Thu Từ Hàn lớn lên cao to rắn rỏi, trời sinh vóc dáng hơn người, hơn nữa mặt mũi anh tuấn đẹp trai, cùng vai nam chính trong phim so sánh cũng không kém chút nào.

Khi cậu chậm rãi bước xuống xe thì tiếng kêu sợ hãi liên tiếp vang lên, ánh đèn flash không ngừng lóe sáng. Cậu đứng thẳng bên cạnh xe, quay người lại, thân sĩ đưa ra một cái tay, sau đó Hàn Nhã Hình nắm tay lấy tay cậu, ưu nhã bước xuống xe.

Đối mặt thâm sắc đỏ thắm trên bậc thang, tất cả tựa như ảo mộng, Thu Từ Hàn ngưng thần, trầm ổn mang theo Hàn Nhã Hình hướng bậc thang đi tới.

Bên cạnh mặc dù có nhân viên bảo an ngăn cản nhưng âm thanh người ái mộ vẫn truyền đến, Hàn Nhã Hình hôm nay thật xinh đẹp.

Đột nhiên không biết từ chỗ nào truyền tới một giọng nữ mềm mại hô: "Thu Từ Hàn, anh thật quá đẹp trai xuất sắc rồi, chúng ta kết hôn đi. Cầu xin kết hôn, cầu xin kết hôn."

Thu tiểu gia là người thế nào, từ hồi cấp hai trung học đã bắt đầu trà trộn ở bar ăn chơi, nhưng nghe vậy bước chân của cậu vẫn không tự giác trở nên rối loạn.

Hàn Nhã Hình một bên kiêu mỹ cười, nhưng vẫn hạ thấp giọng nói: "Cô ta sẽ không thật sự xông lên ăn cậu đâu."

Tổ hợp tuần nam mỹ nữ xưa nay đều làm người khác chú ý, huống chi trong đó có một vị được danh xưng là Thái Tử Gia, ánh đèn flash của truyền thông lúc này gần như đều nhắm ngay hai người.

Đến trước bàn ký tên, hai người chủ trì vừa nói vừa chọc cười giỡn, ước chừng giữ hai người lại mấy phút mới cho đi.

Thu Từ Thiện ngược mắt liền nhìn thấy em trai mình một thân màu đen chính trang, kéo nữ chính vào sân, hội trường đèn đuốc sáng trưng, mơ hồ lóe ngân quang chiếu xạ trên người cậu, cậu mặt mũi anh tuấn trầm ổn, hoàn toàn mất hết vẻ bất cần đời trong ngày thường.

Cô đột nhiên nhớ tới hai tháng trước cậu vẫn còn cùng mình châm chọc đối đầu, không chịu thua nghĩ tới muốn giày vò mình. Hôm nay, Thu Từ Thiện thật có một loại chợt hiểu cảm giác đã qua một đời.

Lúc Thu Từ Hàn ngồi xuống bên cạnh cô, Thu Từ Thiện cúi người tới, khẽ vuốt lên cổ áo tây trang cậu, nhẹ giọng nói bên tai cậu: "Hàn Hàn, hôm nay em phải nhìn cho thật tốt, bởi vì về sau này tất cả đều là của em."

Tất cả mọi thứ sau này chỉ thuộc về em.

Tác giả có lời muốn nói:

Tiểu kịch trường:

Thành tích phòng bán vé bán của Một đêm thành danh vô cùng tốt, Thu Từ Hàn liền tìm Thiện Thiện thực hiện lời hứa

Thiện Thiện đầu tiên là ồ một tiếng, sau đó liền miệng đồng ý.

Hai ngày sau, Thu Từ Hàn kích động đi đến gara nghênh đón chiếc xe yêu của mình.

Lúc nhìn thấy một chiếc xe Nga * Volkswagen Beetle dừng nơi đó

Thu Từ Hàn giận dữ hỏi, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì.

Thiện Thiện mặt vô tội nói, em lại không nói đổi xe gì, chị đương nhiên mua theo ý thích của mình a.

Hàn Hàn phun một lít máu xong mới châm chọc nói, chị là tên lười gạt, rõ ràng chị yêu thích loại Sarah, Lamborghini, lúc nào thì biến thành Volkswagen Beetle rồi hả.

Bạn đang đọc truyện *Đã Đáo, Bạch Liên Hoa!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

Một đêm thành danh chính là mơ ước của biết bao cô gái khi bước chân vào Làng Giải Trí, mỗi một người họ khi bước chân vào cái vòng này đều ôm lấy một mục tiêu, đó chính là thành danh.

Nhưng không thể không được thừa nhận rằng bất kể là trong giới showbiz hay ngành nghề nào khác, người thật sự có thể đứng trên đỉnh kim tự tháp cũng chỉ có mấy người mà thôi, càng đừng nói cái nghề này cũng chỉ có vài người có thể đứng trên đỉnh cao nhất, đi một người thì chỗ đó sẽ được bổ sung vào một người, vĩnh viễn không có chỗ trống.

Có rất ít người có thể vĩnh viễn đứng trên đỉnh cao của kim tự tháp, nhưng trên Kim Tự Tháp sẽ không bao giờ thiếu hụt người.

Lễ công chiếu《 Một đêm thành danh 》được tổ chức ở một nơi phồn hoa rực rỡ náo nhiệt, người thể hiện ca khúc chủ đề của phim là Hứa Quan, là người rất nổi tiếng vài năm gần đây và được xưng là ca hậu trong giới ca sĩ. Tiếng hát của cô ấy vô cùng có sức cuốn hút, phối hợp với ánh đèn trên sân khấu trông như ảo mộng.

Đúng lúc này màn hình LED khổng lồ trên sân khấu chiếu lên đoạn trailer《 Một đêm thành danh 》， nữ chính trong phim bị mắng mò, buộc tiếp nhận hoặc không chấp nhận quy tắc ngầm, sau đó là cảnh nam chính mặc tây trang đắt giá thoải đáng bước xuống từ chiếc xe hơi sang trọng khiến nữ chính khiếp sợ không thôi.

Thu Tử Thiện vắt chéo chân ngồi thẳng băng trên ghế dựa, ánh đèn sân khấu không ngừng chuyển vòng vòng hiện trường.

Không thể không nói loại chuyện diễn xuất này rất cần thiên phú, cũng may Hàn Nhã Hinh thiên phú không tệ. Ít nhất khi trên màn ảnh rộng xuất hiện khuôn mặt phóng đại của cô ấy thì thấy biểu hiện trên mặt không hề giống một khối tượng gỗ xinh đẹp cứng nhắc, cô ấy rất đẹp, nhưng là loại xinh đẹp có thần thái.

Thu Tử Thiện được an bài ở vị trí trung tâm, bên trái cô là Thu Tử Hàn, bên phải là vai nam chính Đỗ Minh Túc, còn Hàn Nhã Hinh thì ngồi bên cạnh Đỗ Minh Túc.

Thu Tử Hàn từ đầu tới cuối đều rất an tĩnh, nhìn như rất nghiêm túc thưởng thức phim nhưng ánh mắt dường như không có thần.

Đỗ Minh Túc thấy Hứa Quan hát sắp xong ca khúc chủ đề, khẽ quay đầu đi cười nhẹ hỏi: "Thu tiểu thư, cô cảm thấy bộ phim này như thế nào?"

"Nếu tôi cảm thấy không được sẽ làm lễ công chiếu lớn như vậy sao?" Thu Tử Thiện không trả lời thẳng, chỉ bình tĩnh nhếch miệng hỏi ngược lại.

Đỗ Minh Túc nghiêm trang một lúc rồi cười một tiếng sau đó trả lời: "Hi vọng bộ phim này sẽ không có phụ mong đợi của Thu tiểu thư."

Lúc này Thu Tử Thiện liếc thấy bên cạnh có ống kính chĩa vào mình, khẽ nghiêng mặt sang bên cười nói với hân: "Nếu như doanh thu phòng bán vé vượt qua một tỷ, tôi sẽ đưa bao lì xì cho anh."

Tuy thù lao của vai chính trước khi quay phim đã nói xong nhưng có vài bộ phim có thành tích bán vé vượt qua mong đợi quá nhiều, khi đó nhà sản xuất cũng sẽ lựa chọn đưa bao lì xì cho vài chính, về phần giá trị bao lì xì bao nhiêu thì phải nhìn giá trị của người diễn viên đó.

Đỗ Minh Túc nghe vậy cũng chỉ cười khẽ lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Bao lì xì thì không cần, chỉ hi vọng là lần sau còn có thể cùng Thu tiểu thư hợp tác."

Lần này Thu Tử Thiện không lên tiếng, nhưng không khí cũng không hề lúng túng, vì lúc này Đỗ Minh Túc đã được MC mời lên sân khấu.

Ai nhìn vào cũng tưởng nấy loại chuyện như lễ chiếu mở màn này rất vinh quang và náo nhiệt, nhưng thật sự làm mới biết một bao nhiêu, hưởng chi hiệu quả còn không biết được mấy. Lúc kết thúc, bộ phận PR bên kia mời nam nữ chính và đạo diễn cùng đi tiếp nhận phỏng vấn, Thu Tử Thiện tính toán bảo Thu Tử Hàn cùng nhau về nhà.

Hai người mới vừa đứng dậy chuẩn bị rời đi thì người bên bộ phận PR cũng vội vàng chạy tới, phụ trách hiện trường lần này là nhóm trưởng Je. Cô ấy mang giày cao gót bầy tác nhưng vẫn có thể vững vàng nhanh chóng đi tới bên cạnh Thu Tử Thiện, cô ấy khó xử nhìn Thu Tử Thiện nhưng cũng không do dự hỏi: "Thu tiểu thư, cô có thể nán lại giao lưu với phóng viên không?"

"Không thể," Thu Tử Thiện ngay cả lý do cũng không hỏi, thẳng thừng cự tuyệt.

Sắc mặt Je không hề có chút khó chịu vì bị cự tuyệt, vị trí của hai người khác biệt rõ ràng như vậy, dù Thu Tử Thiện nói không khách khí hơn nữa thì cô ấy cũng không thể oán hận câu nào. Cô ấy cố gắng giải thích: "Hôm nay có 60 nhà truyền thông đến hiện trường, trong đó phần lớn mọi người đều hi vọng có thể phỏng vấn cô."

Cô ấy hơi thỏa hiệp nói: "Dù nói hai câu thôi cũng được."

Thu Tử Thiện quay đầu nhìn cô ấy, vẻ mặt lạnh nhạt: "Tôi nói không được là không được, còn có, lần sau tôi không hi vọng khi tôi cự tuyệt lại phải nghe mấy lời thuyết phục của cô."

Lúc này Thu Tử Hàn đứng bên cạnh cô, sự thành thực ổn trọng trên mặt vừa rồi lại bị sự bất cần đòi thay thế, cậu vờn cánh tay nhẹ đặt trên vai cô, buồn cười hỏi: "Em cũng có thể tự ra tay tạo xi căng đàn đây, người ta phỏng vấn chị cũng sẽ không mất miếng thịt nào."

"Chị Je bình thường ở bộ phận PR rất quan tâm đến em, hơn nữa bộ phim này là của công ty chúng ta, chị tiếp nhận phỏng vấn cũng không phải tiện nghi cho người khác."

Nói xong, Thu Từ Hàn mở to hai mắt nhìn Je, bộ dáng nghịch ngợm này trong nháy mắt khiến người lão luyện được mệnh danh là người đàn bà thép Je cũng phải lộ ra nụ cười cung chiêu trên mặt. Được rồi, coi như người phụ nữ luôn cẩn thận như Je cũng không có cách nào cự tuyệt kiểu thiếu niên làm ra vẻ đáng yêu như Thu Từ Hàn lúc này.

"Năm phút, tôi chỉ tiếp nhận phỏng vấn trong vòng năm phút đồng hồ thôi," Thu Từ Thiện bắt đầu dĩ nói.

Lời như vậy bình thường nếu là do nữ minh tinh nói ra thì sẽ bị hiểu là cô ta đang ra vẻ ngôi sao lớn. Nhưng Thu Từ Thiện không phải là minh tinh, cô chính là một trong số những người thao túng bên trong vòng đó, cô không phải người tham dự trò chơi, mà cô chính là người định ra quy tắc trò chơi. Cô có đầy đủ kiểu ngạo cùng tư cách để nói ra những lời này.

Khi phóng viên vây quanh cô thì Je đứng một bên duy trì trật tự, mấy người phóng viên này có ai mà chưa từng thấy qua, có người kiểu căng tự nhiên sẽ không để cô gái nhỏ tuổi này vào trong mắt.

Có kẻ kiểu ngạo xông lên rống to một tiếng, xin hỏi Thu tiểu thư cô và ba cô thực sự đấu đá tranh giành tài sản sao?

Je vừa nghe liền kinh hãi, không đợi Thu Từ Thiện nói chuyện, cô ấy lập tức từ chối khéo nói: "Thật xin lỗi, hôm nay chúng tôi chỉ trả lời những vấn đề liên quan đến bộ phim, những vấn đề khác chúng tôi sẽ không trả lời."

Vậy thì tốt, sau đó lại có một ký giả hỏi "Xin hỏi tin đồn về em trai cô và Hàn Nhã Hình là thật sao? Bọn họ ở bên nhau đã bao lâu?"

Lần này Thu Từ Thiện cười, trả lời thản nhiên: "Nếu đã là tin đồn thì lấy đâu ra ở bên nhau?"

Thấy cô trả lời, những ký giả này giống như nhìn thấy thịt tươi, chỉ thiếu không có ũa lên, như ong vỡ tổ hỏi về tin đồn của Thu Từ Hàn và Hàn Nhã hình.

Thu Từ Thiện vẫn chỉ thản nhiên cười trả lời: "Thật ra đêm hôm đó chỉ là một bữa ăn bàn bạc công việc bình thường mà thôi, lúc đó tôi cũng có mặt. Nhưng có thể do tôi quá mức bình thường nên các bạn truyền thông chỉ chụp mỗi tuần nam mỹ nữ, bỏ lơ tôi và người đại diện của Hàn Nhã Hình."

Je phụ trách cản trở truyền thông nghe được câu này thì trên mặt thoáng qua một tia hoang đường, vị đại tiểu thư này đang tự giễu sao?

Đột nhiên cũng không biết người nào lại rống lên một câu: "Vậy cô đối với Hàn Nhã Hình hài lòng không? Cô ấy có thể trở thành em dâu của cô không?"

Toàn trường đang huyền não ồn ào chớp mắt một cái liền im bật, sau đó âm thanh ồn ào lộn xộn vang lên lần nữa, lần này còn huyền não ồn ào hơn nhiều.

Thu Từ Thiện lần này rất nghiêm túc nói một lần: "Em trai tôi năm nay mới mười tám tuổi, việc trước mắt tôi và cậu ấy phải làm chính là cân nhắc lựa chọn trường đại học chứ không phải kết hôn gì đó. Thời buổi này cũng không còn lưu hành chuyện tảo hôn nữa."

Sau khi Thu Từ Thiện ra cửa, lập tức trầm mặt nhìn Je: "Bắt đầu từ hôm nay không được trả lời bất kỳ về vấn đề gì về tin đồn giữa Thu Từ Hàn và Hàn Nhã Hình nữa, để cho nó lắng xuống đi."

--- ----- ---

Những năm gần đây các thương gia không ngừng lãng xê nên nhiệt tình của người trong nước đối với đêm thất tịch cũng không thua ngày Valentine nữa. Ngay cả Lạc Ngan cũng bị loại nhiệt tình này cuốn hút, ba ngày trước liền bắt đầu hỏi, đêm thất tịch ngày đó bọn họ ăn mừng như thế nào.

Thu Từ Thiện hơi phiền muộn, thành tích thi tốt nghiệp trung học của cô đã sớm có, trường học cũng đã chọn là Đại học Văn Đô. Điều làm cô rối rắm phiền muộn chính là trước khi nhập học hai tuần thì phải tập quân sự.

Vừa nghĩ tới phải phơi thây trong cái nhiệt độ ba mươi tám độ, đứng dưới ánh mặt trời chứa chan, cô hận không thể đi tìm chết cho rồi. Lúc đến nhà Lạc Ngan, cô hận không thể lăn lộn trên đất chỉ vì khiến Lạc Ngan dùng quan hệ lấy được cho mình giấy chứng nhận miễn tập quân sự của bệnh viện.

Ai ngờ Lạc Ngan luôn luôn đối với cô xin gì được nấy lại vì chuyện nhỏ này chết cũng không thỏa hiệp. Không phải Thu Từ Thiện không thể tìm người làm chứng nhận, nhưng cô định trốn tập quân sự mà không rù theo Thu Từ Hàn, một khi tìm bác sĩ quen biết với Thu gia thì chắc chắn Thu Từ Hàn sẽ biết.

Phải biết hiện giờ địa vị trong lòng Hàn Hàn nhà cô đối với cô không phải cao bình thường, cho nên cô không muốn phá hư hình tượng của mình tí nào.

Do Lạc Ngan không chút lưu tình cự tuyệt nên khiến Thu Từ Thiện đối với ngày lễ thất tịch cũng hăng hái nhưng không nhiều lắm. Hướng chi《 Một đêm thành danh》 sẽ chính thức công chiếu vào đêm thất tịch, trước khi công chiếu chính thức một bộ phim điện ảnh, sẽ phải dự trữ số lượng vé bán ra của bộ phim.

Thu Từ Thiện đã nghe Tony Hà đánh giá qua, thành tích phòng bán vé bộ phim này sẽ không tệ. Xem ra tuyên truyền quy mô lớn trước thềm công chiếu vẫn lấy được ảnh hưởng nhất định, lời nói của Tony Hà mặc dù không rõ ràng lắm nhưng ai cũng biết doanh thu phòng bán vé bộ phim này sẽ không quá kém.

Mười giờ tối, Thu Từ Thiện còn đang ở trong công ty, doanh thu phòng bán vé《 Một đêm thành danh》trong cả nước bước đầu đoán chừng đã có, khoảng chừng ba triệu. Tổng doanh thu phòng bán vé cả nước trong hôm nay cũng đột phá ba chục triệu.

Số này bất luận nhìn như thế nào cũng đủ để cho mọi người hài lòng, phải biết đạo này có nhiều phim điện ảnh công chiếu mà công ty phải bù lỗ thâm hụt đã chiếm 8%, mới ngày thứ nhất mà lượng vé bán đã đủ để cho công ty thu hồi tiền vốn. Bộ phim này tuy không tính là tốt nhất nhưng tuyệt đối được xưng là hàng trung đẳng, cho nên một tỷ phòng bán vé tuyệt đối có thể mong đợi.

Đêm đó, Thu Từ Thiện liên lạc với đạo diễn và nam nữ chính, bao một gian phòng ở bar Heaven để cho mọi thả lỏng.

Trước khi đến quán bar cô có liếc nhìn điện thoại di động một lần. Cô chỉ thuận miệng nói một câu đêm thất tịch mình phải tặng ca, Lạc tiên sinh lại thật sự không thêm quan tâm đến cô.

Từ lần trước hai người thiếu chút nữa lau súng cướp cò sau, Thu Từ Thiện đã cảm thấy quan hệ giữa hai người trở nên không tốt giống trước kia lắm, Lạc Ngạn hình như có chút xa lánh cô. Mặc dù cô hết sức muốn an ủi mình đây là do cô loạn tưởng, nhưng chuyện hôm nay chứng minh đó là sự thật rồi.

Đi tụ tập ăn chơi đương nhiên sẽ không có người vắng mặt. Ngay cả Hạ Bá Hiền cũng đã sớm ngồi trong phòng chờ Thu Từ Thiện, cô vào cửa nhìn thấy nhiều người như vậy liền ngạc nhiên hỏi: "Mọi người hôm nay không có hẹn với ai sao?"

Đỗ Minh Túc xòe tay có chút buồn bã nói: "Tôi đã rất lâu không có sinh hoạt tình cảm, ngày ngày làm người bay trên không trung, nhiều lúc muốn tìm bạn gái lại sợ làm trễ nải người khác."

Hạ Bá Hiền cảm ly rượu nhàn nhã tự nói: "Tôi thì có quá nhiều lựa chọn, ngày lễ như vậy chọn cô gái nào cũng thấy người còn lại sẽ bị tổn thương. Con người của tôi luôn luôn thương hương tiếc ngọc, thà là không chọn một ai cả."

Đỗ Minh Túc an vị bên cạnh hẳn nghe hẳn không biết xấu hổ nói vậy, đầu tiên là sững sờ, sau đó gượng ly rượu lên phá lên cười, sau đó nói: "Vậy thì kính Giám đốc Hạ thương hương tiếc ngọc một ly."

Đạo diễn không đến, nghe nói là đi suốt đêm đến vùng khác. Lúc mọi người đến gần đông đủ thì bắt đầu ồn ào muốn Thu Từ Thiện nói vài lời.

Lúc này ánh đèn trong phòng cũng đã mở lên, mọi người phân tán ngồi xung quanh can phòng, nhìn chằm chằm Thu Từ Thiện đứng ở giữa, việc này khiến cô có chút ngượng ngùng.

Cô lắc lắc ly rượu trong tay, hắng giọng nói: "Tôi mới vừa nhận được tin tức, bước đầu dự đoán phòng bán vé ngày đầu trong cả nước của《 Một đêm thành danh 》là ba chục triệu, đây là số liệu cập nhật đến mười giờ."

Mọi người biết Thu Từ Thiện hưng sư động chúng bảo mọi người tụ tập là bởi vì chuyện phòng bán vé, nhưng ai cũng không ngờ bộ phim này thật sự có thể lấy được thành tích tốt như vậy. Vì vậy trong phòng vang lên tiếng hét chói tai liên tiếp, thậm chí còn có người hưng phấn huyết sáo.

"Hôm nay chúng ta ăn mừng trước, chờ phòng bán vé hơn trăm triệu, công ty nhất định sẽ làm một cuộc thịnh đại lễ chúc mừng, cảm tạ mọi người đã bỏ công sức cho bộ phim này," nói xong Thu Từ Thiện nâng ly rượu lên uống một hơi cạn sạch.

Sau khi cô uống xong, còn chưa trở lại vị trí của mình đã nhìn thấy Hàn Nhã Hinh ngồi bên cạnh Thu Từ Hàn, áp sát vào lỗ tai cậu thì thầm gì đó.

Làm bà chủ cô rất thương thức kiểu phụ nữ như Hàn Nhã Hinh, có mục tiêu có quyết tâm liền không cần đến da mặt, thời điểm nên bán thì không chút do dự có thể bán mình với một cái giá thật tốt.

Thế nhưng cô không đồng ý em trai mình và loại phụ nữ này có dính líu với nhau.

Không lâu sau, Đỗ Minh Túc liền bị mọi người ồn ào lên cùng Hàn Nhã Hinh uống ly rượu giao bôi. Hàn Nhã Hinh đầu tiên là mặt thẹn thùng từ chối, nhưng thấy Thu Từ Thiện cũng ồn ào hòa theo, cô ta lại đầy mặt kì vọng nhìn Thu Từ Hàn.

Thu tiểu gia lại không có chút nào biết vị ý định của thần nữ này, mở miệng nói: "Cũng chỉ là một ly rượu thôi, Nhã Hinh cô không phải là người hẹp hòi như vậy chứ."

Hàn Nhã Hinh trên mặt vừa đỏ vừa nóng, không biết là bị tức hay là ngượng. Cô ta cũng không dám không cho mọi người mặt mũi, đứng lên cùng Đỗ Minh Túc uống một ly rượu giao bôi.

Đến rạng sáng, thấy mọi người cũng chơi đã rồi. Thu Từ Thiện liền đi ra ngoài, đầu tiên là hóng mát, sau đó đi thanh toán.

Sau khi cô trở lại thì nhìn thấy ở cửa nhiều thêm bốn người đàn ông. Cô vừa muốn đẩy cửa đi vào thì bị một người trong đó ngăn lại, hắng giọng vẻ lưu manh hỏi: "Mỹ nữ, có phải Hàn Nhã Hinh đang ở gian phòng này không?"

Thu Từ Thiện không muốn quan tâm đến mấy tên say rượu này nhưng nghe bọn hắn tới tìm Hàn Nhã Hinh thì hỏi ngược lại: "Các anh tìm cô ấy có chuyện gì?"

"Có chuyện gì, con nhỏ đó ép thu của ông đây hơn trăm vạn, nhưng ông đây còn chưa đụng đến một cọng lông nào của cô ta thì cô ta liền chạy mất. Cô đi kêu cô ta ra ngoài, tối nay hoặc là cô ta phải ngủ cùng tôi, hoặc là theo mấy anh đây ngủ chung," tên đàn ông người đầy mùi rượu đang tức ngất trời

dựa vào vách tường, bước chân liêu xiêu nhưng giọng điệu lại lớn lối đến không chịu được.

Thu Từ Thiện nhìn một cái cũng biết là loại người nào, ý vào trong nhà có vài đồng tiền liền học người ta đi của mình tính, nhưng giờ có nữ mình tính nào mà không học được dạng khi thành tính, anh có tốn hơn ngàn vạn nhưng nếu cô ta không muốn cho anh đụng thì ngay cả đầu ngón tay của họ anh cũng không đụng được.

Thu Từ Thiện cũng không muốn dính vào mấy chuyện hư hỏng này của Hàn Nhã Hinh, vì thế cô làm lơ chuẩn bị đẩy cửa đi vào bảo tất cả mọi người tan cuộc về nhà.

Thế nhưng mấy người này lại cứ ngăn ngay cửa không cho cô vào, gã đàn ông đầy mùi rượu kia cứ cười hi hi rồi lại cười, lỗ mãng nói: "Con nhỏ Hàn Nhã Hinh đó bộ dạng thực ra cũng không quá đẹp, dung mạo của người đẹp này còn đẹp hơn cô ta nhiều. Cô em ra giá đi, bao nhiêu tiền thì có thể bồi anh đây đi chơi?"

"Cút, anh còn dám nói xằng nói bậy như vậy, tôi sẽ khâu cái miệng chó này lại đây!" Thu Từ Thiện có uống chút rượu nhưng thần chí vẫn còn tỉnh táo, cô nghe lời này xong sắc mặt liền lạnh xuống.

Những người này có lẽ thường xuyên diễn tiết mục này ở quán bar, đối với cảnh cáo của Thu Từ Thiện làm sao để trong mắt. Hắn chẳng những không bị hù dọa, ngược lại đi về phía trước mấy bước, lúc hắn đến gần thì Thu Từ Thiện chỉ cảm thấy mùi rượu trên người hắn hun đến mức khiến cô phải lui về phía sau một bước.

"Nói đi, rốt cuộc bao nhiêu tiền, yên tâm đi anh trai cái gì cũng thiếu, chính là không thiếu tiền," lúc này cánh cửa sau lưng bị ai đó kéo ra.

Thu Từ Hàn vừa mới mở cửa ra liền nghe được câu nói anh trai cái gì cũng thiếu chính là không thiếu tiền, lúc cậu thấy rõ Thu Từ Thiện bị ép lui đến vách tường hành lang đối diện thì máu trong người lập tức vọt tới ọt.

"!@#\$%\$@, con mẹ nó anh đang nói với ai đó, ngu vcl~, " không đợi Thu Từ Thiện ngăn trở, Thu Từ Hàn đã vọt qua cô giáng thẳng một cú đấm vào mặt gã đàn ông kia.

Mấy con ma men bên cạnh vừa thấy tình huống này thì lập tức vây lên phía trước.

Hàn Nhã Hinh theo ra ngoài vừa nhìn thấy mấy tên ma men đùa giỡn Thu Từ Thiện liền kinh hãi, nhìn thấy Thu Từ Hàn bị vây ở giữa nhưng cô ta lại không dám kêu lên.

Mọi người trong phòng đều lục tục đi ra hết. Hôm nay tới tham dự không chỉ có mình tính, còn có nhân viên hậu trường, vừa thấy Thu Từ Hàn bị mấy người vây quanh thì cũng không quản nguyên nhân gì, lập tức tiến lên trước giúp một tay.

Lúc ở hành lang đang quây đánh thành một núi, quản lý quầy bar mang theo mấy bảo vệ chạy tới, miễn cưỡng tách hai nhóm người ra, lúc này mấy tên ma men mới chỉ vào Hàn Nhã Hinh quát: "Bảo cảnh sát bảo cảnh sát, cái đám này đã lừa ông đây một trăm vạn, mau bảo cảnh sát bắt bọn họ lại."

Quản lý quán bar vốn nghĩ muốn lên lút điều giải nhưng đối phương lại có một người kêu gào muốn báo cảnh sát.

Hàn Nhã Hinh không khỏi sợ hãi, cô ta vừa mới chuẩn bị đến gần Thu Từ Hàn thì bị Thu Từ Thiện cản lại, Thu Từ Thiện đầu tiên là dò xét vết thương trên mặt Thu Từ Hàn, sau đó lạnh lùng không nói gì.

Ngay lúc Hạ Bá Hiền chuẩn bị ra mặt thì đối phương đã lấy điện thoại di động ra gọi. Thu Từ Thiện đã sớm nhìn ra đám ma men này không chỉ có uống rượu say, còn thường xuyên mượn rượu làm loạn đến điên cuồng rồi.

"Tôi nói tới mười lần rồi, là do tên say rượu này quấy rầy tôi trước, sau đó em trai tôi mới ra tay đánh người," Thu Từ Thiện ngồi trên ghế không kiên nhẫn nói.

Người cảnh sát đối diện cô lại còn mặt kiên nhẫn hơn cả cô, đêm hôm khuya khoắt còn phải mang một đám say rượu về, dù là ai thì thái độ cũng sẽ không tốt. Nhưng mấy người này một người còn lên mặt hơn một người, đám người bị đánh thì ồn ào muốn kiện kẻ đánh mình, bên này người ra tay trước cũng không phải hiền lành, nói là đám say rượu kia quấy rầy nữ sinh trước nên mới động thủ.

Trong lúc nhất thời trong phòng làm việc đầy tiếng người huyên náo, mấy cảnh sát nhân dân đang trực đêm càng ngày càng to đầu.

Hạ Bá Hiền trái lại rất nhàn nhã, hắn gác chân ngồi trên ghế, cùng nữ cảnh sát ghi biên bản cho hắn tán gẫu đến quên trời đất.

Thu Từ Thiện và Thu Từ Hàn ngồi chung một chỗ để ghi chép, Hàn Nhã Hinh đơn độc ngồi một chỗ khác, bởi vì tên ma men kia vẫn rống to rằng Hàn Nhã Hinh lừa hắn một trăm vạn.

Ghi chép xong, cảnh sát cho bọn họ tìm người tới bảo lãnh. Thu Từ Thiện và Thu Từ Hàn liếc mắt nhìn nhau, đều không cho rằng loại thời điểm này nên tìm Thang Kiều tới đây.

Làm một người chị gái Thu Từ Thiện liền cam chịu lấy điện thoại di động ra, nhấn một cái tên trong danh bạ, kết quả qua hồi lâu bên kia mới truyền đến âm thanh buồn ngủ chèm nhèm, Thu Từ Thiện vừa nghe nước mắt liền muốn rớt xuống.

Cô bị ma men đùa giỡn lại vào cục cảnh sát, nhưng người nào đó lại có thể ngủ ngon lành, giọng cô run lên mang theo tiếng khóc nức nở: "Em đang ở cục cảnh sát."

"Dạ, có người muốn ăn hiếp em, sau đó Thu Từ Hàn đánh một trận với hắn," không biết người bên kia điện thoại nói cái gì, Thu Từ Hàn chỉ nhìn thấy chị gái của mình mang bộ dáng cô vợ nhỏ, giọng nói vừa mềm mại vừa làm nũng: "Rõ ràng là em bị ức hiếp, sau đó cảnh sát còn hỏi đông hỏi tây nhiều lắm, anh mau đến đi."

Khi Thu Từ Thiện trả lời vấn đề của cảnh sát, biểu hiện trên mặt vừa ngạo mạn vừa khinh thường khiến chú cảnh sát một lòng vì nhân dân thiếu chút nữa nhịn không được, thế nhưng chỉ chớp mắt đã nhìn thấy cô như cô vợ nhỏ dùng một giọng nói vừa mềm vừa nhõng nhẽo gọi điện thoại cho ai đó.

Chú cảnh sát ngồi đối diện không khỏi có chút ngượng ngùng hồi tưởng, hay là thái độ của mình có hơi quá mức?

Lạc Ngạn rất nhanh đã đến, Thu Từ Thiện trong mắt mờ mờ hơi nước còn chưa tan đi. Không chỉ có Lạc Ngạn tới, theo sau còn có một người đàn ông chừng ba mươi tuổi, dù gần rạng sáng nhưng anh vẫn ăn mặc rất đúng mực, khí thế anh triển khai toàn bộ.

Lạc Ngạn vừa vào phòng làm việc liền chạy thẳng tới chỗ Thu Từ Thiện, sau đó ngồi xổm xuống nắm tay cô quan sát một phen: "Em có bị thương không?"

Thu Từ Thiện vốn là đang chờ Lạc Ngạn đến, lúc này thấy người đến, mũi liền cay xè đau xót, cảm giác nước mắt tùy thời có thể rơi xuống.

"Không sao, không sao, không bị thương là tốt rồi, anh dẫn em trở về trước nhé," giọng nói Lạc Ngạn nhu hòa kì lạ, sỡ dĩ tối nay anh không hẹn Thu Từ Thiện là bởi vì quà tặng anh chuẩn bị trên đường xảy ra chút vấn đề nên anh phải tự mình đi xử lý.

Thế nhưng mới một ngày không nhìn đến, người này đã bị đưa vào cục cảnh sát, tâm lý của Lạc Ngạn tựa như vừa lăn một vòng trong chảo dầu.

Thu Từ Hàn ngồi bên thấy bộ dạng kia của chị mình, rất đáng thương, lúc nào cũng có thể khóc lên. Nhưng vừa rồi bất kể là trên xe cảnh sát hay là vào lấy khẩu cung, thái độ của cô còn phách lối hơn mình nhiều, nói chuyện gì đều mang theo vẻ sắc bén mạnh mẽ.

Quả nhiên, phụ nữ ở trước mặt bạn trai mình đều kiêu cách.

Đây là lần đầu tiên Thu Từ Hàn nhìn thấy Lạc Ngạn, cậu cẩn thận đánh giá người anh rể chỉ nghe danh chưa gặp mặt này, trong lòng cậu chỉ còn lại một ý niệm vang vọng, Thu Từ Thiện rốt cuộc cho anh ta ăn thuốc mê gì thế.

Luyệt sư tới thì chuyện dễ làm rồi, không bao lâu mấy người liền có thể đi về.

Nhưng đối mặt vẫn còn một đám ma men kia, sau khi Lạc Ngạn trấn an Thu Từ Thiện liền đứng tại chỗ nhìn mấy người kia. Một người trong đó còn đặc biệt phách lối dựng ngón giữa với anh, quát: "Nhìn cái quần, nhìn nữa ông đây đánh mày rằng rơi đầy đất."

Thái độ phách lối quả thật khiến Thu Từ Thiện cũng muốn đi lên đánh hắn một trận.

Lạc Ngạn chỉ ở bên tai luật sư nói mấy câu nói, sau luật sư lại quay vào cùng cảnh sát khiếu nại một phen. Chú cảnh sát nhân dân nghe thấy yêu cầu của hắn xong thì cảm thấy rất kỳ quái.

Dạo này còn có chuyện tốt như này sao, bảo lãnh bạn gái mình, còn ngay tiếp theo bảo lãnh đám lưu manh đã đùa giỡn bạn gái, chú cảnh sát kinh ngạc thì kinh ngạc nhưng vẫn theo quá trình cho mấy tên ma men làm bảo lãnh.

Lúc dân cảnh bảo bọn họ được đi rồi thì mấy người kia cười như điên. Tên ma men đùa giỡn Thu Từ Thiện lúc này quay đầu mặt mày phách lối, quát: "Người anh em này thật đủ hào phóng, cảm tạ nha, nếu lần sau chơi chán cô gái này rồi thì nhớ gọi tôi tới đón lấy. Tôi rất rui về tiếp nhận."

Thu Từ Hàn sắc mặt cũng thành màu xanh lá, vừa muốn xông tới liền bị Lạc Ngạn ngăn cản.

Anh từng bước từng bước đi tới chỗ mấy người kia, sống lưng rộng rãi bước chân kiên quyết, lúc đi tới bên cạnh người nọ, anh vỗ vai hắn một cái: "Trình Đông."

Người đàn ông gọi Trình Đông ngẩng đầu lên nhìn anh, sau đó vừa cẩn thận chăm chú nhìn thêm vài lần, trong nháy mắt men say trong mắt rút đi không ít, đầu óc cũng tỉnh táo không ít, hắn run run hỏi: "Lạc thiếu, sao lại là ngài?"

Lạc Ngạn tươi cười sạch sẽ, khóe môi nâng lên nhưng đáy mắt vẫn là ý lạnh, anh lập tức nắm lấy cổ áo Trình Đông, nhấc cả người hắn giống như chó chết từ trên ghế xuống, lạnh lùng hỏi: "Thế nào, anh còn biết tôi?"

"Lạc thiếu, tôi mới vừa hoa mắt thật không trông thấy rõ là ngài, tôi..." Hắn còn chưa dứt lời, cả người tựa như bao bố bị ném ra ngoài, người đàn ông cao to 70-80 kg cứ như vậy ném xuống đất, mấy người bên cạnh còn cảm giác được toàn bộ sàn nhà đều lay động.

Nhưng vẫn chưa xong, Lạc Ngạn bước một bước dài đi lên, nhắm ngay dạ dày hắn đá một cước, Trình Đông co rúm người lại giống như con tôm luộc nhưng trong miệng hắn không dám phát ra tiếng nào, chỉ ôm bụng nằm co quắp trên mặt đất.

Thu Từ Thiện đứng tại chỗ, nhìn Lạc Ngạn cả người tản ra khí thế ác liệt, bị sợ đến không nói nổi một lời nào.

Lúc này một cảnh sát mới phản ứng được, lập tức quát lớn: "Anh cũng quá lớn lối, lại dám đánh người trong cục cảnh sát."

Ai ngờ Lạc Ngạn lại gặp một gổ xuống, nắm cổ áo Trình Đông nhấc lên, hỏi: "Trình Đông, cậu nói với vị cảnh sát tiên sinh này xem tôi có đánh cậu không?"

"Không có, không có, là tự tôi không cẩn thận, thật xin lỗi, Lạc tiên sinh. Là tôi không mang đầu óc, tôi thật sự không biết cô ấy là người phụ nữ của anh," Trình Đông lúc này làm gì còn có phần men say nào, hẳn quá rõ ràng sự ảnh hưởng của vị Lạc tiên sinh này đối với gia đình hắn, đừng nói là hắn mà ngay cả ba của hắn nhìn thấy Lạc Ngạn cũng phải khiêm nhường.

Tên Trình Đông này tuy háo sắc nhưng hắn cũng không ngu ngốc, vừa rồi cũng chỉ là ý vào mùi rượu làm việc. Bị hoảng sợ như vậy cũng đã tỉnh táo lại, lúc này chỉ hận không được cầu xin tha thứ.

"Cậu so với anh trai cậu thật sự kém quá xa, tôi rất thất vọng về cậu," nói xong, Lạc Ngạn giống như ném một vật bẩn, buông cổ áo hắn ra. Người có mặt đều có thể tưởng tượng được âm thanh hắn đập đầu xuống sàn nhà không nhỏ chút nào.

Trình Đông sắc mặt giống như tro tàn.

Giọng nói Lạc Ngạn vừa lạnh vừa cứng chậm rãi vang vọng gian phòng làm việc không nhỏ, tất cả mọi người giữ nguyên vị trí của mình, không ai động một cái, cũng không ai nói một câu.

"Còn có, cô ấy không phải là người phụ nữ của tôi, cô ấy là vợ tôi."

Bạn đang đọc truyện *Đã Đảo, Bạch Liên Hoa!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

Chuyển ngữ: Hà Phương

Trong lòng mỗi một cô bé đều có một giấc mộng mỹ lệ, mơ về một chàng hoàng tử cười mây theo gió vượt sóng mà tới, giải cứu mình ở trong nước sôi lửa bỏng.

Đối với nhiều nữ sinh mà nói, giấc mộng mỹ lệ của họ chỉ là một yêu cầu đơn giản, đó là họ hi vọng mình được bảo vệ, cái họ muốn chỉ là có người chắn gió che mưa cho họ một cảm giác an toàn.

Thu Từ Thiện vẫn luôn giương nanh múa vuốt bảo vệ người khác, nay đột nhiên có người đập mây lành bảy màu tới giải cứu cô. Cái này rất giống một người vẫn đi lại trong sa mạc, nguyên tưởng rằng ốc đảo chỉ là ảo cảnh, nhưng khi người đó tiến lên thì thấy đó thật sự là một dòng suối mát lạnh trong veo.

Lạc Ngạn chính là ốc đảo mà Thu Từ Thiện đi lại nhiều năm trong sa mạc gặp được.

Lúc này trong lòng Thu Từ Thiện cùng tồn tại cảm động và kinh ngạc, nước mắt nước mũi cùng bay ra khiến Thu Từ Hàn chuẩn ra xa xa chỗ cô đứng, chỉ sợ nước mắt nước mũi cô văng đến quần áo mình.

Lạc Ngạn dắt tay cô một đường đi ra ngoài, lúc đi tới cửa cục cảnh sát, Thu Từ Thiện chợt dừng lại, còn do dự lui về phía sau nhìn, biểu hiện trên mặt vừa rối rắm vừa không đành lòng.

Lạc Ngạn tốt tính cũng đứng tại chỗ, nhìn cô rối rắm hồi lâu, sau đó quay đầu nói với anh: "Dáng vẻ anh đánh người thật hung dữ."

Lạc Ngạn hếch đuôi lông mày lên, còn chưa lên tiếng thì người nào đó đã ôm cánh tay mình, giọng mềm nhũn nói: "Nhưng mà em thích."

Thu Từ Hàn đứng cạnh lập tức ho một trận, thiếu điều muốn ho nổ cả phổi. Trông thấy Thu Từ Thiện quết mắt tới, cậu liền an tĩnh lại.

Thu Từ Hàn ho khan một tiếng, liền tự nhận là người nhà đặc biệt nói với Lạc Ngạn: "Anh rể, em đi về trước đây, Thu Từ Thiện giao cho anh."

Hạ Bá Hiền vẫn mang một bộ dáng không hề lo lắng, thấy Hàn Nhã Hình nhìn chằm chằm Lạc Ngạn không thôi, hắn cười như không cười hỏi một câu: "Cô Hàn, tôi đưa cô trở về nhé?"

Hàn Nhã Hình đỏ mặt, chuyện tối nay đều là do cô ta đưa tới, chỉ sợ ấn tượng tốt của Thu tiểu thư đối với mình tuột dốc không phanh rồi. Cô ta cắn môi hối tiếc mà nghĩ, nhưng cô ta vẫn cười với Thu Từ Hàn đang đứng dưới bậc thang. Cô ta luôn luôn tự tin vào bản thân mình, cô ta có thể lừa người khác quảng ra ngàn vạn cho mình đóng phim thì chuyện muốn bắt được một tên nhóc chưa mọc đủ lông có khó khăn gì.

Nhưng không đợi Hàn Nhã Hình nói chuyện, Thu Tử Hàn đã bước nhanh đi ra khỏi cục cảnh sát, ngay cả mắt cũng không liếc cô ta một cái. Cô ta rất muốn gọi cậu nhưng lại băn khoăn Thu Tử Thiện đứng bên cạnh.

Sau đó Lạc Ngạn cũng kéo vợ mình rời đi, lúc này chỉ còn lại có Hạ Bá Hiền và Hàn Nhã Hình vẫn đứng nguyên chỗ cũ.

"Cô Hàn, đi thôi, để tôi gọi taxi cho cô, "Hạ Bá Hiền một tay rút túi quần, một tay cầm điện thoại di động.

Lúc này khi cảnh sát còn chưa chạy tới, Thu Tử Thiện đã bảo những người khác rời đi trước, còn mình lưu lại xử lý vấn đề. Hạ Bá Hiền làm Tổng giám bộ phận PR tự nhiên cũng phải ở lại đây, may nhờ lúc ấy đã là rạng sáng, bằng không ngày mai trang đầu các báo có thể nói là đặc sắc.

Hôm sau lúc hai chị em chậm mặt ở công ty, Thu Tử Thiện cảm giác ánh mắt Thu Tử Hàn nhìn mình có gì đó không đúng.

Vâng, tối hôm qua cô không có về nhà, đó là bởi vì lúc ấy đã rạng sáng, cô không thể không ở nhờ nhà Lạc Ngạn một đêm. Cô có thể thể với thân, hai người bọn họ không làm cái gì cả.

Dĩ nhiên lời như thế cô sẽ không nói ngay mặt Thu Tử Hàn, cùng em trai ruột của mình thảo luận chuyện phòng the này cô thật không làm được.

Không đợi Thu Tử Thiện rồi rầm rừ, bệnh viện đã điện thoại đến. Ông cụ yêu cầu hai người bọn họ lập tức đến bệnh viện ngay.

Kể từ lúc ông nội vào bệnh viện thì cũng có tính lại một lần, nhưng lần đó giống như là dùng toàn bộ tinh lực của ông vậy. Sau hôm ấy bệnh tình của ông nội vẫn không có gì tiến triển.

Thu Tử Thiện vẫn nhớ lời ông nội phân phó, đó là trước khi thân thể ông nội chưa khôi phục hoàn toàn thì không được cho bất luận kẻ nào tới gặp ông. Những ngày qua vẫn là Thang Kiều ở bệnh viện chăm sóc ông nội, dù Thu Vĩ Toàn vẫn kiên trì muốn gặp ông nội, cũng bị ngăn cản lại.

Nhưng hôm nay ông nội lại đột nhiên đề cho bọn họ đến bệnh viện, sau khi cúp điện thoại, Thu Tử Thiện liền gọi điện thoại cho Thang Kiều, chỉ nghe người bên kia một mồm nói: "Con nhanh đến đây đi, con mà không tới nhanh chắc mẹ bị ba con làm tức chết, ông nội của con cũng bị ba con làm tức chết."

Thu Tử Thiện cười lạnh, nhìn nửa tháng này Thu Vĩ Toàn rốt cuộc không nhìn được nữa rồi.

Thu Tử Hàn đi theo Thu Tử Thiện xuống đất bãi đậu xe, liếc mắt liền nhìn thấy cách đó không xa có một chiếc Lamborghini Aventador đậu ở đó. Thu Tử Hàn kinh ngạc lâm bầm: "Tên cường hào nào khoa trường đi làm bằng loại xe này vậy."

Thu Tử Thiện nghe lời này thì nhú nhú mày, sau đó áp chế cười lạnh trong lòng.

Cô lấy chìa khóa trong túi xách ra, ấn xuống một cái mở khóa, xe cũng theo đó vang lên một tiếng, Thu Tử Hàn rõ ràng bị dọa cho phát hoảng.

Thấy Thu Tử Thiện đi tới ghé lái chuẩn bị mở cửa, Thu Tử Hàn rốt cuộc không nhìn được hỏi: "Thu Tử Thiện chị đi cướp ngân hàng rồi hả? Xe này không phải là xe chị chứ?"

Thu Tử Thiện đã sớm chờ những lời này, trên mặt lộ ra hả hê cười nói: "Đúng rồi á."

Xe chạy đến lối đi bộ, Thu Tử Hàn hình như còn chưa từ việc này hồi phục lại. Nhà bọn họ đương nhiên không đến nỗi mua không nổi xe này nhưng bình thường bọn họ tiêu pha xa xỉ cũng không sao, nhưng nếu ai nói muốn mua loại xe thể thao này, ông cụ tuyệt đối sẽ mắng bọn họ sắp mặt.

Trước đây Thu Tử Hàn chạy Porsche, là Thang Kiều mua dưới danh nghĩa của bà, nhưng người sử dụng cơ bản đều là Thu Tử Hàn. Lúc ấy ông cụ còn cho mẹ xem sắc mặt một thời gian dài.

"Xe này là người kia đưa chị à?" Thu Tử Hàn biết lần đó sau khi Thu Tử Thiện xuất đầu giúp mình giải quyết vấn đề, tiền có thể huy động trong tay cô tuyệt đối không đủ mua một chiếc Lamborghini Aventador.

Nhớ tới buổi sáng nay khi Thu Tử Thiện tỉnh dậy, mới đầu còn chưa có phát hiện, đến lúc cô vén chăn mới phát hiện ra mình trên tay mình có một cái lắt tay.

Cô quan sát thấy trên lắt tay còn có một cái chìa khóa, phía trên có dấu hiệu con bò mộng (Logo của hãng xe Lamborghini), mắt cô còn nhấp nhem buồn ngủ nhắm mắt thức tỉnh. Cô tháo lắt tay xuống, cầm chìa khóa nhìn thật lâu, lại nghe thấy phía dưới có tiếng bộp còi.

Cô kéo màn cửa sổ ra nhìn, thấy chiếc Lamborghini đỗ trong sân. Còn Lạc Ngạn dựa vào bên cửa xe, hơi nghiêm mặt nói với cô: "Vợ ơi, có thích không?"

"Rất CMN nhà giàu mới nổi," Thu Tử Hàn nhìn chằm chằm cô xong nói một câu thế này.

Thu Tử Thiện rầu rĩ hỏi: "Em nói xem anh ấy đưa chị đồ đắt tiền như thế, chị nên đáp lễ thế nào mới tốt đây?"

Thu Tử Hàn hừ lạnh một tiếng, nói: "Chị trực tiếp đưa mình cho anh ta là được."

Thu Từ Thiện đưa một tay ra ấn đầu cậu xuống: "Nói cái gì đó, hai chúng tôi là tình cảm chiến hữu cách mạng thuần khiết. Chúng tôi chỉ nói chuyện tình cảm."

Thu Từ Hàn giống như nghe được chuyện cười, đang muốn giễu cợt đột nhiên lại tò mò hỏi: "Thu Từ Thiện, hai người bọn chị cũng quen lâu như vậy, mối quan hệ sẽ không chỉ dừng lại ở nắm tay đẩy chứ."

Lần này, Thu từ từ luôn luôn nhanh nhẹn miệng không nói gì. Về mặt này của cô chứng thực nghi vấn trong lòng Thu Từ Hàn, cậu vừa cười vừa vỗ bập đùi mình nói: "Thu Từ Thiện, phương diện kia của anh rể sẽ không có vấn đề chứ?"

Đến bệnh viện, Thu Từ Hàn che tóc mình, vừa xuống xe vừa trách móc: "Em chi đâu với chị một chút thôi mà, chị có cần nặng tay như vậy không."

Vừa rồi chị cậu dừng xe lại rồi đánh cậu một trận toi bồi, cậu cũng không dám đánh trả cái nào. Nhưng trong lòng Thu từ từ gia cũng rất biệt khuất, đều nói nam nữ ngang hàng, nhưng cậu thật sự cảm thấy đời này nam nữ ngang hàng không được.

Có người có thể mạnh tay tặng cho Thu Từ Thiện một chiếc Lamborghini, sẽ có ai đó tặng cho cậu sao? Con hàng này hoàn toàn chẳng biết xấu hổ nên đã quên mất chính mình là một người đàn ông thực thụ đấy, nhưng cậu quả thật bị tác phẩm lớn này của Lạc Ngạn kích thích.

Thu Từ Hàn thật sâu cảm thấy, làm đàn ông quả nhiên quá khó khăn.

Hai người vừa ra khỏi thang máy liền nhìn thấy trước cửa phòng bệnh có mấy người. Thu Từ Thiện liếc mắt liền nhìn thấy Thu Vĩ Toàn đang đứng trước mặt Thang Kiều, vênh mặt hất hàm sai khiến không biết nói gì đó, còn Thang Kiều vẫn mang một bộ dáng bình tĩnh.

"Mẹ, sao vậy?" Thu Từ Thiện đi thẳng tới, không đếm xỉa gì tới Thu Vĩ Toàn, chỉ đỡ cánh tay Thang Kiều hỏi.

Thang Kiều khó chịu nhìn cô một cái: "Ông ta nhất định muốn thấy ông nội con, nhưng ông nội con giờ ai cũng không được gặp. Ông ta nói là chúng ta đang giam cầm ông nội con, ông ta còn muốn báo cảnh sát."

Thu Từ Thiện nghe lời này gần như là bị tức đến bật cười, cô ngược nhìn người đàn ông trước mặt vẫn mặt mày tuấn lãng, cố gắng muốn nhìn rõ ràng ông ta, xem xem người này rốt cuộc phải phải ba mình hay không, xem xem người này đến tột cùng còn muốn tồn thương bọn họ tới khi nào.

"Ba," Thu Từ Thiện nhẹ giọng kêu, nhưng trong mắt lại mang theo cảm xúc không rõ, cô nói: "Ba thật sự cứ muốn tiếp tục thế này nữa sao?"

Mấy ngày qua tuy bên cạnh vẫn có Trương Tuyết Vân nhưng Thu Vĩ Toàn vẫn nhịn không được phiền não. Ông ta ghét người đàn bà này suốt ngày lải nhải bên tai mình om sòm, ông ta cũng không thích bà ta xúi giục mình là mặc kệ như thế nào cũng phải lấy được tiền, ông ta chán ghét người đàn bà này nói xấu ba mình.

Những năm gần đây, mặc dù Trương Tuyết Vân vẫn là người tình của Thu Vĩ Toàn, nhưng thời gian bọn họ chân chính sống cùng nhau lại không có. Thu Vĩ Toàn sẽ đến gặp bà ta nhưng căn bản không gặp qua đêm, có lúc dù đã qua nửa đêm nhưng ông ta vẫn trở về nhà.

Trong cảm nhận của ông ta thì Trương Tuyết Vân tựa như Dương Xuân Bạch Tuyết (là một bài hát với giai điệu rất hay và vui tươi) vậy, thanh nhã lại rất có tình ý. Còn Thang Kiều là người phụ nữ ngày đêm bên đời ông ta, dù là Thu gia có tiền nhưng những điều Thang Kiều thảo luận cùng ông ta cũng chạy không thoát củi gạo dầu muối tương dấm trà, có lúc hai người còn phải vì vấn đề nuôi dạy con cái mà cãi vã.

Vì vậy Trương Tuyết Vân chính là bến cảng để nghỉ ngơi trong suy nghĩ của Thu Vĩ Toàn.

Nhưng hiện giờ tất cả đều thay đổi. Thu Vĩ Toàn mới chỉ cùng Trương Tuyết Vân Sinh sống một tháng thôi mà ông ta đã phát hiện bà ta hoàn toàn không phải như trong tưởng tượng của mình. Bà ta luôn luôn chớp cơ hội thổi gió bên tai mình, không phải chỉ trích Thiện Thiện lục thần không nhận thì là nói ông cụ già rồi mất mớ, lại bỏ qua ông ta để lựa chọn hai chị em kia.

Lúc mới bắt đầu, trong lòng Thu Vĩ Toàn tự nhiên cũng không phục nhưng theo thời gian qua đi, gần như là mỗi đêm ông ta đều mơ thấy ba mình ngã ở chân cầu thang, rồi hình ảnh ông ta quay mặt lạnh lùng rời đi.

Ông ta còn nằm mơ thấy mình mặc đồ tang, ông ta khóc rất thê lương nhưng ông cụ liếc mắt nhìn ông ta một cái cũng không. Thu Vĩ Toàn không phải là một người lãnh tâm, cùng lắm thì ông ta chỉ nghe và tin một bên một số người thôi. Ông ta chỉ ghen tỵ ông cụ vẫn coi trọng người khác mà không phải mình, ông ta chỉ muốn nắm giữ Trung Vực. Nhưng ông ta chưa bao giờ có lòng muốn ba mình chết, dần dần buổi tối ông ta bắt đầu ngủ không yên, hàng đêm mất ngủ.

Trong lòng ông ta đã xảy ra biến hóa nhưng Trương Tuyết Vân vẫn không nhận thấy được, hiện giờ bà ta không còn giống như trước đây cẩn thận từng li từng tí hầu hạ Thu Vĩ Toàn nữa. Kể từ Thu Vĩ Toàn bị khai trừ khỏi Hội Đồng Quản Trị, Trương Tuyết Vân liền hiểu rõ chỉ sợ ông cụ đã muốn bỏ rơi người này rồi.

Trong đoạn thời gian này, Trương Tuyết Vân cũng rối rắm lắm, nếu sau này Thu Vĩ Toàn trắng tay thì bà ta và Minh Châu phải làm sao đây.

Thế là Trương Tuyết Vân ở nhà vẫn nửa nài nửa oán xúi Thu Vĩ Toàn tới bệnh viện xem ông cụ, cùng ông cụ nhận sai, tranh thủ trở lại Trung Vực.

Thu Vĩ Toàn tự nhiên cũng có ý nghĩ của mình, nhiều năm lẫn lộn như vậy đương nhiên ông ta cũng không phải đồ ngu ngốc, cũng chậm chậm phát hiện sự nhỏ mọn của Trương Tuyết Vân, lúc đầu ông ta còn tức giận, cảm giác đồ chơi mình nuôi mà cũng dám đối với mình như vậy. Rồi sau đó, ông ta lại càng cảm thấy nhớ nhung Thang Kiều.

"Hôm nay ba tới chỉ vì muốn gặp ông nội con một tí thôi, chuyện công ty ba có thể tạm thời không hỏi, nhưng sao các người lại không để cho tôi gặp ông cụ," Thu Vĩ Toàn nói giọng bình thản, càng nói về sau thì càng nâng lên một chút.

Thu Từ Thiện nhìn ông ta một cái thật sâu, sau đó lại quay đầu liếc nhìn Thang Kiều, nói: "Không phải chúng tôi không muốn cho ông gặp ông nội, mà là ông nội không muốn gặp ông."

"Về phần tại sao không muốn gặp ông, tôi nghĩ trong lòng ông hiểu rất rõ," tuy Thu Từ Thiện không biết ngày đó đã xảy ra chuyện gì nhưng một ông cụ bệnh nặng lại chặn con trai duy nhất ngoài cửa không gặp thì đủ hiểu rồi.

Sắc mặt Thu Vĩ Toàn thoáng cái trở nên khó coi, nguyên nhân có lẽ đời này ông ta cũng không muốn nhắc tới.

Lúc này, hộ lý bên trong đột nhiên mở cửa ra ngoài, nói với bọn họ ông cụ để cho bọn họ đi vào trong

Lần đầu tiên một nhà bốn người chỉnh tề đứng trước giường bệnh ông cụ, lúc này trong lòng ông cụ cũng chỉ biết thờ dài, có một số việc nên đến thì sẽ đến.

Ông cụ nằm ngửa trên giường bệnh, hộ lý điều chỉnh lại cái gối sau lưng ông xong, ông cụ mới chậm rãi quét qua mấy người.

"Người một khi đã lớn tuổi, cũng không thích thay đổi. Ta biết trong lòng con dâu có uất ức, trong lòng Thiện Thiện và Từ Hàn cũng có bất mãn, lúc trước bản thân ta thấy mình cũng không sống được mấy năm nữa nên không muốn nhìn thấy con dâu và Vĩ Toàn ly hôn. Nhưng sống đến giờ mới chính thức hiểu được đạo lý dưa hấu xanh không ngọt."

Biểu cảm trên mặt mọi người nhất thời không giống nhau, Thu Từ Thiện hơi ngạc nhiên, Thu Từ Hàn lại có chút hờ hững, về phần Thang Kiều hình như đã sớm biết nên trên mặt vẫn bình tĩnh, còn kinh ngạc thuộc về Thu Vĩ Toàn.

"Như vậy, hai đứa li hôn đi. Thừa dịp ta còn, cũng thuận tiện đem di chúc nói cho các con biết, tránh cho về sau bảo không công bằng."

Lúc này là Thu Vĩ Toàn mở miệng trước, ông ta run rẩy nói: "Ba, con biết ba rất thất vọng về con. Nhưng con xin ba đừng nói lấy như vậy nữa, sau này con sẽ không thế nữa."

Thu Từ Thiện không ngờ, ông cụ vừa ra khỏi miệng chính là muốn ba mẹ li hôn. Thế nhưng phải chia tài sản thế nào?

Ông cụ mặt mày phát phát tay, sắc mặt bình tĩnh nhưng Thu Từ Thiện thấy vẻ bình tĩnh của ông cụ đều lộ ra mấy phần thất vọng.

"Li hôn đi. Cổ phần của anh và con dâu trong công ty không cần phân phối, số cổ phần kia anh có thể mang đi, nhà cửa đứng dưới tên anh cũng có thể mang đi, nhưng nhà chính, đồ cổ trong nhà, tiền mặt, xe, bất động sản đều để lại cho con dâu và hai đứa bé."

Thu Từ Thiện khiếp sợ trong lòng, ông nội chỉ nhắc tới việc phân chia tài sản của ba mẹ, vậy còn tài sản dưới danh nghĩa ông cụ thì sao. Phải biết phần lớn tư sản Thu gia đều nắm giữ trong tay ông cụ, 38% cổ phần trong tay ông cụ chính là hơn phân nửa tư sản Thu gia, chưa nói tới các loại danh chữ cổ và bất động sản đứng tên ông cụ.

Sau đó ông cụ lại mở miệng nói: "Chờ sau khi hai đứa li dị, ta sẽ thành lập một gia tộc tín cậy gửi ký quỹ, người được lợi là con dâu và hai đứa bé. Về sau ta sẽ sống cùng con dâu và hai đứa bé, tất cả tài sản đứng tên ta cũng đều thuộc về ba người bọn họ."

Thu Vĩ Toàn run rẩy tay, mặc dù ông ta đã nghĩ tới ba nhất định sẽ thất vọng về mình, nhưng ông ta không ngờ ba lại tàn nhẫn biến tướng trực xuất mình ra khỏi Thu gia.

Sau ông cụ nhìn ông ta một cái, tựa như thờ dài vừa tựa như bi thương nói: "Về phần anh...anh tự giải quyết cho tốt đi. Tình hình kinh tế của cổ phần cùng tiền của anh đủ bảo vệ cuộc sống sau này không lo không nghĩ."

"Đời mẹ con Hà Minh Châu kia không phải là người tốt, nếu như anh vẫn khăng khăng một mực, coi như sau này anh không một xu dính túi tôi cũng sẽ không cho anh đồng nào cả."

"Vĩ toàn, tình cảm cha con chúng ta, ta đối với anh như vậy cũng coi chí tình chí nghĩa rồi."

Thu Từ Thiện nghĩ, cô hận Hà Minh Châu, chỉ muốn cho người phụ nữ đó xuống Địa ngục, muốn cho chị ta trở nên không đáng giá một đồng, để cho nửa đời sau của chị ta chịu hành hạ.

Nhưng cô chưa bao giờ nghĩ tới mình phải đối xử thế nào với Thu Vĩ Toàn, giờ ông nội thay cô làm, từ nay về sau ông ta không bao giờ còn là Chủ tịch cao cao tại thượng của Trung Vực nữa. Ông ta đã hoàn toàn mất đi tất cả.

Nhưng tại sao khi cô nghe thấy lời nói của ông nội, nhìn người đàn ông im lặng đứng bên giường bệnh, đột nhiên có một loại kích động muốn khóc.

Bạn đang đọc truyện *Đả Đảo, Bạch Liên Hoa!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 56

Bụi trần lắng đọng, bốn chữ này nói ra khỏi miệng có phải ý nghĩa là tất cả đều kết thúc hay không. Nếu như có thể, tôi không muốn dùng bốn chữ này trên người mình.

Trần Quy Trần, Thổ Quy Thổ, tất cả chuyện cũ trước kia đều tan thành mây khói, vui mừng, hạnh phúc, khổ sở, hành hạ, tất cả mọi thứ đều kết thúc.

Mấy chuyện li hôn này hai bên đương sự đều có thể giao hết cho luật sư, nhưng lĩnh chứng nhận li hôn thì không ai đi lấy thay được.

Ông nội xuất viện cũng không về nhà ngay mà đi đến một huyện thành nhỏ ở Vân Đô tỉnh dưỡng. Đó là nơi nghỉ ngơi của các bà lão Thu gia, không khí trong sạch hoàn cảnh u nhã, là một nơi thích hợp để ông lão nghỉ ngơi tốt.

Ngày Thang Kiều đi lấy giấy chứng nhận li hôn, Thu Tử Thiện và Thu Tử Hàn cũng không đến công ty. Hai người bọn họ muốn đi cùng với bà nhưng Thang Kiều không muốn ai đi theo mình cả, thậm chí ngay cả tài xế muốn lái xe đưa đi cũng bị bà cự tuyệt.

Thu Tử Thiện đứng ở cửa nhìn Thang Kiều tự mình lái xe đi, mấy ngày qua biểu hiện của Thang Kiều cũng phá lệ yên tĩnh, hình như bà đã sớm đón nhận kết quả như vậy.

"Hai chúng ta lần này rốt cuộc thành trẻ em của gia đình đơn thân rồi," Thu Tử Hàn ngồi trên ghế sofa, vẻ mặt ảm ức nói.

Thu Tử Thiện không nói gì, thật ra chuyện này cũng không phải là ông nội định đoạt. Nếu như mẹ của cô thật sự không muốn li hôn thì ông nội cũng sẽ không làm ra quyết định như vậy, dù sao đứng trên lập trường của ông nội thì ông nội vẫn hi vọng người một nhà có thể ở cùng nhau.

Nhưng chuyện Thu Tử Toàn gây ra khiến cho ông nội quá đau lòng, khiến ông nội luôn luôn khoan dung với ông ta cũng không nhận được phải thất vọng.

Thu Tử Thiện mặc quần đùi, hai chân ngồi xếp bằng trên ghế sa lon, trong tay cầm một quyển tạp chí, trên hình bìa là Hàn Nhã Hình và Đỗ Minh Túc,《Một đêm thành danh》lấy được thành tích một trăm mười triệu tiền bán vé, trở thành vô địch phòng bán vé tuần này.

Thành tích phòng bán vé như này đối với một bộ phim điện ảnh mà nói thì không thể không gọi là một kỳ tích, thế nên nhân khí của hai vị nam nữ chính cũng tăng lên, các loại thông báo, phỏng vấn ào ào tiến đến.

"Sau này em và Hàn Nhã Hình bớt tiếp xúc thôi," Thu Tử Thiện vừa lật tạp chí vừa nói.

Thu Tử Hàn đang chơi trò chơi trên điện thoại di động nghe nói như thế, đầu tiên là hừ lạnh một tiếng, sau đó mang theo mơ hồ khinh thường nói: "Ban đầu là người nào nhét khối kẹo mè xừng này cho em đây, nhưng em phát hiện cô ta đúng là đồ da mặt dày. Đêm hôm đó làm thành như vậy, ngày hôm sau cô ta còn có thể gửi tin nhắn giả bộ đáng thương với em."

Thu Tử Hàn bĩu môi, phải nói rằng nhờ Hà Minh Châu mới khiến cậu có một nhận thức mới, biết được loại hàng Bạch Liên Hoa này lúc nào cũng giả bộ yếu đuối nhu nhược tính khiết, nhưng đáy lòng con đen tối hơn bất kỳ ai đấy.

"Em học đại học định ở túc xá sao?" Thu Tử Thiện lật một hồi liền ném quyển tạp chí lên, ngẩng đầu nhìn cậu hỏi.

Còn có hai tuần lễ nữa thôi bọn họ phải đi báo danh rồi. Bọn họ hồi cấp ba đều ở trong nhà, mỗi ngày có tài xế đặc biệt đi đón bọn họ.

Thế nhưng giờ cũng đã lên đại học, tự nhiên không thể nào giống như thời học trung học cấp ba nữa. Thu Tử Thiện hỏi vậy là bởi vì cô muốn ở ký túc xá trường học. Cô từ nhỏ đến lớn đều chưa từng sinh hoạt tập thể, nói không tò mò chính là giả.

Huống chi trong môi trường đại học, nếu như không ở trong trường hẳn là rất khó khăn dung nhập với những bạn học khác. Thế nên Thu Tử Thiện đã sớm tính toán đến chuyện này.

"Còn chưa nghĩ tới nữa, hồi học cấp ba em có đến ký túc xá nam sinh một lần, mùi vị ở đó thật là kinh khủng," Thu Tử Hàn ghét bỏ nói.

Sau đó Thu Tử Hàn hứng thú hỏi cô: "Sẽ không muốn đi ở ký túc xá đấy chứ?"

Thu Tử Thiện thật không nghĩ tới mình còn có thể quay lại cuộc sống đại học một lần nữa, đến khi lái xe đến cửa trường học, cô mới có một loại cảm giác càng ngày càng chân thật.

Lạc Ngạn vừa lái xe vừa cùng cô trò chuyện, chờ qua thật lâu cũng không nghe thấy cô đáp lại thì quay đầu nhìn cô, ai ngờ lại thấy được vẻ khấn trương trên mặt cô.

Lạc Ngạn chợt thấy buồn cười, sau đó đưa tay sờ sờ bên má cô, cẩn thận hỏi: "Không lẽ là đang sợ ở trường?"

Vốn chỉ là một câu nói đùa nhưng mặt Thu Từ Thiện lập tức liền sụp xuống, giọng nói vừa mềm mại vừa nức nở: "Em không muốn ở trường nữa, em muốn về nhà."

Có lẽ là do kinh nghiệm ở nước ngoài kiếp trước khiến Thu Từ Thiện vô cùng ý lại với nhà mình, trước giờ ở trong nhà vẫn không cảm giác được, giờ thật sự xách hành lý muốn tới trường học ở, tự nhiên ô cảm thấy không còn sức lực.

Lạc Ngạn lúc này mới tìm được chỗ đậu xe, bởi vì hôm nay xe tới trường quá đông nên chỉ có thể đậu xe ở phía ngoài trường học. Lạc Ngạn đưa tay ôm người vào lòng, vừa dịu dàng vừa đau lòng, hỏi thẳng nếu không chúng ta quay về nhé?

Thu Từ Thiện đối với đề nghị của Lạc Ngạn có vài phần động lòng, nhưng cô vừa nghĩ tới mình thật vất vả quyết định được giờ tự nhiên lại không công mà lui như vậy cũng không được. Sau hai người vẫn bước xuống xe, cô đi theo Lạc Ngạn đến cốp xe lấy hành lý ra.

Hôm nay chủ yếu là mang theo đồ chăn màn gối các kiểu, còn quần áo chỉ có một túi mà thôi, chỉ có như vậy nhưng cũng đã ba cái vali.

Lạc Ngạn vốn là muốn để trợ lý tới đây hoặc là dùng công ty chuyển nhà nhưng Thu Từ Thiện không muốn, tuy Đại học Văn Đô là trường học đứng đầu cả nước nhưng học sinh bên trong phần lớn đều xuất thân từ gia đình bình thường, cô không muốn vừa khai giảng đã khiến người khác có ấn tượng không tốt với cô.

Hai người kéo hành lý đến dưới lầu kí túc xá, Thu Từ Thiện nhìn Lạc Ngạn một tay kéo hành lý lớn, một tay đeo túi hành lý nhỏ, cảm giác mình như xuyên qua.

Cũng may Thu Từ Thiện ở lầu ba, hai người nâng đồ lên đó cũng đỡ mệt. Đến nơi cô vừa đẩy cửa phòng ngủ đã nghe thấy bên trong truyền đến tiếng khóc.

Cô hơi ngượng ngùng nhìn một nữ sinh cầm khăn giấy lau nước mắt cho một nữ sinh khác, nói: "Thật xin lỗi, quấy rầy rồi, mình cũng ở phòng này."

Hai tên ngu ngốc việc nhà thì có thể làm gì, Thu Từ Thiện từ nhỏ được người hầu hạ lớn lên, còn Lạc Ngạn từ nhỏ được chăm sóc trình độ cũng không ít hơn cô đâu.

Trường học sớm đặt sẵn chăn đệm được cấp trên giường của mỗi người, Lạc Ngạn bỏ cái bọc màu xanh lá cây kia xuống đất, Thu Từ Thiện liền lôi đồ trong vali ra.

Lúc Lạc Ngạn đang muốn trải đệm lên trên, nữ sinh bên cạnh rốt cuộc không nhịn được lên tiếng nhắc nhở: "Hai người không trải chiếu sao?"

Thu Từ Thiện nhìn Lạc Ngạn, Lạc Ngạn cũng quay đầu nhìn Thu Từ Thiện, hai người mắt to trừng mắt nhỏ hồi lâu, sau vẫn là Lạc Ngạn hỏi trước: "Bác gái không chuẩn bị cho em à?"

Thu Từ Thiện lục trong vali ba lần, sau đó không thể không thừa nhận lần đầu tiên chuẩn bị hành lý cho con gái đi xa, hiển nhiên nữ sĩ Thang Kiều cũng không phải người thuần thực. Mẹ không nhét vào cho cô rồi.

"Hay là để em gọi điện thoại hỏi một chút?" Thu Từ Thiện về mặt có chút 囧 nói.

Lúc này trong phòng có hai nữ sinh, vốn là cô gái kia đang khóc, thấy bọn họ đi vào thì không khóc nữa. Nhưng Thu Từ Thiện cảm thấy lần này phải đến phiên cô khóc rồi, cô đâu phải tới trường ở, căn bản là tới mất mặt.

Cô gái vừa mở miệng thực sự không nhìn nổi nữa, đứng bên cạnh chỉ huy Lạc Ngạn treo màn lên giường, trải chăn. Lạc tiên sinh trên phương diện quản lý công ty là một nhân vật lợi hại, nhưng mà đối với cái chủng loại trải chiếu gấp chăn hàng ngày nhỏ nhặt này thì anh quả thực là luống cuống tay chân. Màn là trường học thống nhất màu trắng bạc, Lạc Ngạn đã từng bắc lều trại nhưng chưa từng có tiếp xúc với việc giăng màn này. Sau khi anh đánh vật treo bên này bên kia một hồi xong thì đã là sau nửa giờ rồi.

Thu Từ Thiện đứng phía dưới nhìn Lạc Ngạn đập ván giường treo màn cho mình, cô thường thấy bộ dáng Lạc Ngạn không dính khói bụi nhân gian, nhưng cổ tình hình ảnh có hơi thờ cuộc sống như vậy của anh khiến cô rất cảm động. Anh không còn là người thừa kế khối tài sản trăm tỷ kia nữa, cũng không phải là người khắp nơi lộ ra quý khí công tử, anh chỉ là Lạc Ngạn của cô, Lạc Ngạn vui lòng treo màn cho cô, vui lòng trải giường chiếu cho cô.

Nếu giờ trước mặt có cái gương, Thu Từ Thiện nhất định sẽ biết miệng cô đang mở to cỡ nào. Cô hi ha hi hục bò lên giường, lúc này Lạc Ngạn đang trải chăn, bởi vì Thu Từ Thiện chỉ mang theo tấm chăn ở nhà của mình nên anh chỉ có thể trải tấm chăn mà trường học phát lên làm cái chiếu đỡ.

"Giờ em cùng anh về đi, ngày mai trở lại ký túc xá, cái giường trước cứ phủ tạm như vậy đã, đợi ngày mai anh bảo thư ký Diệp mua chăn chiếu cho em, cái trường học phát anh cảm thấy không yên tâm," Lạc Ngạn lúc này giống như một ông bố đưa con gái đi học, bộ dáng không yên lòng cái này không ưa cái kia có bao nhiêu khó chịu.

Thu Từ Thiện ngồi xuống giường, đưa tay kéo quần áo anh quay ra sau, lúc này Lạc Ngạn vừa quay đầu khiến cái hôn của Thu Từ Thiện rơi trên môi anh.

"Chú Lạc, sau này việc nhà chúng ta em có thể yên tâm giao cho chú rồi," Thu Từ Thiện nói lời này xong, ánh mắt phát sáng còn lộ ra giảo hoạt.

Lạc Ngan không ngờ cô lại làm thế ngay trước mặt bạn học, nhất thời cũng rất vui mừng, nhưng mà vẫn miễn cưỡng nghiêm giọng nói: "Bác gái chuẩn bị cho em không ít đồ ăn, em lấy ra ít đồ ăn vặt cùng ăn với các bạn đi, đợi anh làm xong sẽ dẫn mọi người ra ngoài ăn một bữa ngon được không?"

Nếu không phải bữa khoản ở bên cạnh có người, Lạc Ngan tuyệt đối muốn sẽ đung ngã cô trên chiếc giường này. Nói thật, đây là lần đầu tiên anh cách giường đệm và Thu Tử Thiện gần như vậy, khuê phòng ở Thu gia của cô đến nay anh còn chưa có bãi phóng qua đây.

Hai bạn cùng phòng với Thu Tử Thiện đều là đứa bé đáng hoàng, liễu sống liễu chết từ thi tốt nghiệp trung học rồi một đường bon chen đến trường đại học này, trước kia đừng nói cùng nam sinh hôn môi mà ngay cả nắm tay còn chưa có đấy. Vốn còn tưởng rằng hai người là quan hệ anh em, nhưng thấy cô gái này lại hôn anh trai kia, kẻ ngu cũng biết đây là một đôi tình nhân.

Nhất thời hai người kia cảm thấy rất lúng túng.

Trước đây Lạc Ngan nói Thu Tử Thiện là người mặt dày, trình độ trên nhất định là nói không sai. Cô từ trên giường tuột xuống, chẳng những không cảm thấy ngượng ngùng, còn lấy đồ ăn ngon phân cho hai người kia.

Không bao lâu, cô đã điều tra được lai lịch của hai người kia. Cô gái đang khóc mà cô nhìn thấy khi vừa vào cửa kia tên là Trương Phuong, là người Tứ Xuyên, cô gái còn lại tên là Đoàn Giai, là người Vân Nam. Hai người đều là lấy thành tích cao mà vào trường này, coi như không phải là thủ khoa ở đây nhưng cũng là thủ khoa tỉnh.

Thu Tử Thiện cảm thấy áp lực khá lớn. Cũng may hai người này đều là đứa bé ngoan một lòng chỉ đọc sách thánh hiền, đối với danh tự của cô chưa từng nghe qua, đây cũng là điều khiến Thu Tử Thiện vui mừng không dứt.

Lúc Lạc Ngan đi ra ngoài nghe điện thoại, hai cô gái nín thật lâu rốt cuộc vẫn không nhin được hỏi: "Thiện Thiện, đó là bạn trai cậu à?"

Thu Tử Thiện đang sửa sang lại đồng mỹ phẩm dưỡng da, không quan tâm ừ một tiếng.

Đoàn Giai hoạt bát hơn, lập tức nói khoa trương nói: "Trời ơi, lớn lên đẹp trai quá, anh ấy vừa vào cửa mình đã cảm giác muốn bị chớp mù rồi."

Thu Tử Thiện lập tức cười lên, quay đầu nhìn chăm chăm cô bạn đó rồi xấu xa hỏi: "Còn phải nói, mắt nhìn người của mình rất tốt."

Lời này vừa lên mặt vừa kiêu ngạo, nhưng lại kéo gần quan hệ với hai người kia. Khi Lạc Ngan bước vào lại, liền nhìn thấy ba cô gái đang cười lẫn cười bỏ.

Lạc Ngan đi tới bên cạnh Thu Tử Thiện, một tay đặt trên vai cô, hơi áy náy nói: "Công ty xảy ra chút việc, anh phải đi về trước. Sau khi em mời cơm bạn học xong thì tự đón xe trở về có được không?"

Thu Tử Thiện thấy sắc mặt anh không được tốt, liền hiểu có chuyện trong miệng anh cũng không đơn giản, vì vậy lập tức đứng dậy bận tâm hỏi: "Là chuyện gì? Rất quan trọng sao?"

"Là công ty em họ anh xảy ra chút việc, không sao đâu," tuy nói vậy nhưng Thu Tử Thiện cảm cảm giác bàn tay Lạc Ngan nắm bả vai mình rất căng thẳng, ngay cả khóe miệng anh đều mang như có như không mỉm cười.

Cô không biết, lúc này trong lòng Lạc Ngan rất hưng phấn.

Bạn đang đọc truyện *Đã Đảo, Bạch Liên Hoa!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57

Chuyển ngữ: Hà Phuong

Thu Tử Thiện bị kì học quân sự trong đợt học kì này hành hạ đến chết đi sống lại, tuy mỗi lần lúc nghỉ ngơi đều có Thu Tử Hàn ngàn dặm xa xôi đi mua thức uống cho cô nhưng cô vẫn không chịu được sự hành hạ mệt mỏi này.

Mấy ngày nay Thu Tử Hàn biểu hiện quá đàn ông, mới đầu người trong ký túc xá còn không biết bọn họ là chị em. Mỗi ngày nhìn Thu Tử Hàn bị cô sai khiến tới sai khiến đi còn cảm thán liên tục trời cao quả thật không công bằng.

Lúc các cô biết được Thu Tử Hàn là em trai Thu Tử Thiện thì ba nữ sinh vô cùng hưng phấn. Phải biết ở trong đại học, sánh đôi với nữ cực phẩm toàn là trai đẹp rồi.

Nữ sinh chỉ cần không quá kém thì chỉ cần chưng diện lên một chút là có thể là trở thành một mỹ nữ trung thượng. Còn đàn ông lại không giống như vậy, một khi chiều cao không đạt, coi như diện mạo có khá hơn nữa cũng khiến người ta cảm thấy tiếc nuối. Huống chi, Thu Tử Hàn không chỉ có chiều cao

vượt qua kiểm tra mà gương mặt kia cũng vô cùng hấp dẫn ánh mắt người khác.

Mặc cùng một bộ quân phục, nhưng cậu lại cao lớn anh tuấn hơn các nam sinh khác. Cho nên nữ sinh cùng lớp Thu Tử Thiện đều bám hỏi thăm tin tức về cậu không ít.

Bởi vì đợt tập quân sự mệt giống như chó nên Thu Tử Thiện đã bỏ lỡ một thời khắc quan trọng trong cuộc sống Lạc Ngan.

Hoàn Á mấy ngày nay không yên ổn, đầu tiên là công ty khoa học kỹ thuật Tinh Nạp của Hoàn Á tuân ra sự kiện làm giả sổ sách, sau đó chuyện này không ngừng lên men.

Quản lý khoa học kỹ thuật Tinh Nạp là Nhiều Minh Tuấn, mẹ của vị Nhiều tổng này chính là người nắm giữ đương nhiệm của Hoàn Á- Lạc Gia Đồng. Lúc trước Lạc Gia Đồng đều được cho rằng sẽ trở thành Tổng Giám Đốc điều hành kiêm Chủ tịch Hội Đồng Quản Trị Hoàn Á. Lúc đó đã có tiếng gió truyền ra, Nhiều Minh Tuấn vô cùng có khả năng tiến vào cao tầng tập đoàn.

Nhưng bởi vì khoa học kỹ thuật Tinh Nạp gây dựng sự nghiệp trên thị trường chứng khoán nên sẽ có bên Thanh tra bắt đầu tiến hành điều tra đối với khoa học kỹ thuật Tinh Nạp. Theo xâm nhập điều tra mới phát hiện, Tinh Nạp không những có kẻ khả nghi làm giả sổ sách mà còn có kẻ khả nghi thao túng giá tiền cổ phiếu.

Lúc này đại trạch Lạc gia cũng một mảnh thần hồn nát thần tính, Lạc Gia Đồng đã mấy ngày liên tục trở về đại trạch Lạc gia. Hôm nay bà theo thường lệ lại tới nhưng mà lần này không phải một mình bà, chồng của bà là Nhiều Triệu Lan cũng về cùng bà.

"Cô, cô đứng đó làm gì, đến giờ cơm rồi, mọi người ngồi xuống ăn chung đi," Lạc Ngan mặc bộ quần áo ở nhà thoải mái, trên khuôn mặt anh tuấn còn treo một nụ cười.

Lạc Gia Đồng xưa nay luôn kiêng kỵ đứa cháu này, hôm nay con trai mình rơi xuống trong tay hắn, trong khoảng thời gian ngắn đối với hắn chán ghét tới cực điểm. Bà luôn luôn hiếu thắng, nhưng chỉ vì bản thân là phụ nữ nên trong tập đoàn vẫn có người không phục, thậm chí ngay cả bà cũng biết mình chỉ là thay ba mình tạm thời lãnh đạo tập đoàn mà thôi.

Nhưng bà không cam lòng bản thân mình sau nhiều năm nỗ lực lại đổi lấy sau này phải đem tất cả chấp tay tặng cho đứa con trai của ông anh vô dụng. Bà rất xem thường Lạc Thiên Tề, ông ta thân làm anh cả lại không chịu trách nhiệm với công ty nên bà không phục, bà muốn bản thân nỗ lực đoạt được tất cả.

Nhiều Minh Tuấn là con trai Lạc Gia Đồng, tự nhiên có cùng ý nghĩ với mẹ mình. Nhưng cổ tình đến đời thứ ba, bất luận là trên phương diện nào Lạc Ngan cũng cao hơn Nhiều Minh Tuấn một bậc.

Nhiều Minh Tuấn càng ở dưới bóng râm của người anh họ này lại càng cảm thấy bị giày vò. Mà một năm trước hắn nghe một người bạn cùng đi du học bên Anh nói chuyện, tính toán đến Hongkong mở một công ty đưa vào thị trường chứng khoán. Lúc mới bắt đầu tất cả đều tiến hành thuận lợi, nhưng ai ngờ lúc hắn muốn thu lời thì đột nhiên công ty này lại ngừng hoạt động.

Chờ công ty kinh doanh lại thì giá cổ phiếu công ty đã ngã mạnh, giá trị sáu triệu cổ phiếu trong tay hắn còn dư lại không được một nửa. Sau hắn chỉ có thể bí quá hoá liều tham ô tiền của khoa học kỹ thuật Tinh Nạp để bổ khuyết lỗ thủng đầu tư, nhưng chuyện này lại giống như là hủy thành Đông để bổ cứu thành Tây vậy.

"Lạc Ngan, cô hỏi cháu, phải làm thế nào cháu mới có thể thu tay lại," Lạc Gia Đồng chịu đựng lửa giận trong lòng nói.

Lạc Ngan chỉ nhẹ liếc bà một cái nhưng không lên tiếng, Lạc Thiên Tề thấy hai người như vậy liền nói: "Gia Đồng, cô trước ngồi xuống đã. Có chuyện gì chúng ta từ từ thương lượng được không?"

"Thương lượng, còn thương lượng nữa là con trai của anh phá hủy con trai tôi luôn rồi," Lạc Gia Đồng luôn không ưa người anh trai này, trong mắt bà Lạc Thiên Tề cũng chỉ là ký sinh trùng trong nhà mà thôi. Ông ta chưa bao giờ kiếm được cho Lạc gia một phần tiền, nhưng lại ngồi hưởng thụ vinh dự cùng tài phú của người thừa kế Lạc gia, so với mình vì tập đoàn mà phấn đấu hai mươi năm thật không công bằng, tại sao, tại sao chứ.

Lạc Ngan thấy Lạc Gia Đồng nói chuyện không khách khí, nụ cười xa cách trên mặt cũng rách ra, anh lạnh lùng nói: "Cô, cô đừng khen cháu như vậy. Cháu không có bản lĩnh chính Minh Tuấn. Sờ dĩ cậu ta bị mang đi là bởi vì cậu ta làm chuyện phạm pháp. Cô cũng đừng... hét lên với cháu, ngày mai ông nội trở lại tự nhiên sẽ xử lý chuyện này."

Lạc Thiên Tề cũng nhìn Lạc Gia Đồng nói: "Gia Đồng, cô quá cực đoan rồi. Chuyện này là Minh Tuấn tự mình gây ra họa, không có một chút quan hệ tới Lạc Ngan. Thay vì cô ở đây ồn ào, chẳng bằng suy nghĩ đến chuyện tìm cho nó một luật sư giỏi đi."

Lạc Gia Đồng nhìn anh trai mình, trong ánh mắt hận không thể chết được ông ta, bà tìm đến Lạc Ngan chính là hi vọng có thể cầm lại tài liệu của khoa học kỹ thuật Tinh Nạp, vì bây giờ chỉ đang trong giai đoạn điều tra, chỉ cần động tay động chân một chút là không tra được trên người Nhiều Minh Tuấn.

Bà vẫn ôm kỳ vọng rất lớn với đứa con trai này, hi vọng nó có thể trở thành người lãnh đạo tiếp theo của Hoàn Á. Tuy bà biết điều này rất khó thực hiện, nhưng bà vẫn nghiêm nghị yêu cầu Nhiều Minh Tuấn làm.

Hôm nay bà thật hối hận, nhưng hối hận thì có thể làm gì, bên này Lạc Ngan đến chết cũng không nhả ra. Lạc Gia Đồng mới đầu còn lấy ra thân phận Tổng Giám Đốc điều hành tập đoàn đi áp bức anh, nhưng Lạc Ngan vốn không ăn bộ này. Tất cả tư liệu anh đều tùm trong lòng bàn tay, không giao cho bên thanh tra cũng không giao cho Lạc Gia Đồng.

Tối nay anh thấy cô mình rút cuộc không nhịn được rồi, liền lật tay nói rõ ràng, anh dựa nửa người vào ghế, tư thế vừa thoải mái vừa phòng bị, chỉ nghe anh không mẫn không nhạt nói: "Cô, dù ba cháu không quản sự việc trong công ty nhưng Hoàn Á vẫn luôn là họ Lạc, hôm nay cô một lòng giúp đỡ họ Nhiều như vậy cô không thấy sẽ khiến ông nội thất vọng đau khổ sao."

Lời này vừa nói ra, đừng nói Lạc Gia Đồng chấn động mà ngay cả Nhiều Triệu Lan ngồi bên cạnh đều cũng đứng ngồi không yên.

"Cho nên cháu đang muốn mượn cớ giết lừa sao," Lạc Gia Đồng hừ lạnh một tiếng.

Lạc Ngan để một tay lên bàn ăn, ngón tay mượt mà trắng nõn trên nền hoa văn màu đen có vẻ cực kỳ đẹp mắt, anh không nhanh không chậm nói: "Cô, cô công hiến cho tập đoàn, cháu tự nhiên sẽ không quên. Nhưng cô muốn quá nhiều, lòng tham quá nhiều."

Lạc Ngan nói vậy đã tỏ rõ thái độ của mình. Hoàn Á lớn như vậy, công ty con dưới trướng cũng kinh doanh đủ loại, dĩ nhiên phân cho Lạc Gia Đồng bà vài công ty cũng không phải là không thể, nhưng hôm nay cái bà muốn là cả tập đoàn Hoàn Á, chính là bà quá tham lam.

"Là ý cháu hay ý của ông nội cháu," Lạc Gia Đồng mặt xám như tro, run rẩy hỏi.

"Có quan trọng không?"

Lạc Ngan nói một câu coi như là hoàn toàn đánh nát hi vọng xa vời của Lạc Gia Đồng.

Lạc Ngan xe dừng dưới lầu, người vẫn ngồi trong xe nhưng ánh mắt lại nhìn chuẩn xác vị trí cửa ra vào. Lúc nhìn thấy bóng dáng mà mình luôn nhưng nhớ xuất hiện, ngay bản thân anh cũng không nhận ra trên khóe miệng mình chợt nhếch lên ý cười.

"Mấy ngày nay anh đều rất bận rộn đấy," Thu Tử Thiện mới vừa lên xe liền ôm cánh tay anh bắt đầu làm nũng.

Lạc Ngan cũng biết đợt này mình quá mức bận rộn, chuyện bên công ty khoa học kỹ thuật Tinh Nạp càng lúc càng ồ ạt, thiếu chút nữa ảnh hưởng đến giá cổ phiếu tập đoàn Hoàn Á. Còn cô của anh cũng vẫn đang gắng gượng đến cùng, một mặt bà ta không ngừng hẹn gặp người bên thanh tra, mặt khác lại không ngừng thuyết phục ông cụ.

Nhưng Lạc Ngan đã quyết định muốn chinh Nhiều Minh Tuấn nên chắc chắn sẽ không cho bọn họ có một chút cơ hội nào trở mình.

"Thật xin lỗi, thời gian này quả thật hơi bận," Lạc Ngan áp chế sự mệt mỏi trong mắt nói.

Thời gian này Thu Tử Thiện phải học quân sự nhưng cũng không có nghĩa cô hoàn toàn không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì. Thời gian gần đây không chỉ có bên kênh truyền thông về tài chính kinh tế đưa tin, mà ngay cả các trang tin tức giải trí xã hội cũng nhìn thấy tin tức về người Lạc gia. Sớm có phóng viên khừu giác bén nhạy đã đoán ra đây là kết quả Lạc gia tranh đấu nội bộ đưa đến.

Trong lúc này người muốn phỏng vấn Lạc Ngan và Lạc Gia Đồng nói liền không dứt, nhưng Lạc gia cũng đã lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai đề việc này lại.

Đầu tiên là bên thanh tra đã chứng thực được các khoản mục có vấn đề của khoa học kỹ thuật Tinh Nạp, nhưng sau đó Giám đốc tài vụ công ty liền bị tra ra vấn đề tham ô, Tổng giám đốc Nhiều Minh Tuấn cũng được chứng thật không có quan hệ gì với việc này. Nhưng thân là người phụ trách lại không kịp thời phát hiện ra vấn đề của cấp dưới nên ngay khi hấn còn chưa có trở lại, Tổng Công Ty đã gửi lệnh điều động nhân sự xuống, Nhiều Minh Tuấn bị hủy tư cách Tổng giám đốc, vị trí đó được thay thế bởi người của Tổng Công Ty.

Lạc Ngan nghĩ tới những điều này, trong mắt dấy lên nụ cười, anh cảm ngược lại tay Thu Tử Thiện đưa lên bên môi hôn một cái.

Thu Tử Thiện thấy anh như vậy liền nghiêng người xông qua, dán bên lỗ tai anh nói: "Lúc trước anh nói yêu em, em vẫn cảm thấy có gì đó không thật. Nhưng đến giờ em mới phát hiện, thì ra chúng ta cùng một loại người đấy."

Lạc Ngan nghe cô nói vậy trong lòng cũng vừa động, anh nhẹ nhàng hôn tay cô, sau đó mới chậm rãi hỏi: "Vậy em nghĩ anh là người thế nào?"

"Hai chúng ta đều là người phản nghịch," Thu Tử Thiện ôm cánh tay Lạc Ngan, khuôn mặt hạ thấp xuống gần như chạm vào cánh mũi anh, cô nói: "Em hạ bệ ba mình, còn anh thì khiến cô ruột mình phải cút đi. Hai chúng ta đều là người bại hoại."

Lần này Lạc Ngan nở nụ cười thật lòng, anh ôm chặt bảo bối của mình vào lòng, dùng môi không ngừng vuốt ve môi cô, cảm xúc vừa mềm mại vừa nhẫn nại, chân thật chạm vào tận sâu trong trái tim cô.

Anh là một người đàn ông, hơn nữa còn là một người đàn ông rất có thực lực và dã tâm, anh đương nhiên hi vọng tất cả việc mà bản thân mình làm được người yêu chấp nhận. Hiện tại người đó không chỉ hiểu anh, mà cũng bại hoại giống như anh, điều này sao có thể không khiến cho anh yêu chết cô bé bại hoại này được đây.

Sau khi kì học quân sự kết thúc, nhà trường cho sinh viên nghỉ mấy ngày mới đi học chính thức. Mấy ngày nay chuyện của tập đoàn cũng nhiều nhưng không hề loạn. Mà mấy ngày qua Lạc Ngan bị đứng trên đầu sóng ngọn gió nên cũng muốn đi ra ngoài cho thanh nhàn.

Vì vậy anh liền nói ý nghĩ của mình cho Thu Tử Thiện nghe, ai ngờ cô bé này nhiệt tình còn cao hơn anh. Lập tức la hét muốn đi tắm suối nước nóng, nói gì mà mấy ngày qua mình bị phơi nắng giờ đen y hệt người châu Phi.

Lạc Ngan xưa nay luôn thuộc phái hành động, một ngày trước hai người vẫn còn đang thảo luận, ngày hôm sau hai người đã xách ba lô đi đến một khu nghỉ dưỡng lớn. Lạc Ngan từng đi du học ở nước Anh, đương nhiên không hề xa lạ với các khu du lịch xa hoa ở châu Âu. Về phần Thu Từ Thiện cô tuy không đi du học ở nước ngoài nhưng chuyện ra nước ngoài du lịch cũng là chuyện thường.

Nên lần này hai người không hẹn mà cùng lựa chọn nghỉ phép ở trong nước, Lạc Ngan bảo người đặt một phòng ở sơn trang nghỉ dưỡng trên núi. Núi Dương Giả là một địa danh du lịch khá nổi tiếng. Chỗ này trước kia vì địa thế hiểm trở nên rất ít người biết đến.

Sau này suối nước nóng trong núi được khai phá, lại có người xây dựng một sơn trang nghỉ dưỡng đầy đủ tiện nghi xa hoa trên đỉnh núi, vì vậy nơi này liền có nhiều khách tham quan hơn. Đạo này phàm là người có chút có tiền đều có hứng thú với dưỡng sinh. Nơi này mới được khai phá không lâu, hoàn toàn không cảnh người người chen chúc chật chội như những khu nghỉ dưỡng khác. Suối nước nóng ở đây cũng ngày càng nổi danh, không ít người cũng nghe danh mà đến, hi vọng dòng suối nước nóng chảy ra từ núi này có thể gột rửa những ồn ào náo động và những phiền não trong lòng.

Mỗi một đất nước đều có phong cảnh đặc biệt riêng của nước mình, có người rất thích kiến trúc châu Âu, dù chỉ đi trên vỉa hè ở phố phường nước Anh thôi cũng đã vui vẻ khác thường. Có người lại chỉ thích sông núi ở trong nước, thích quang cảnh thiên nhiên thuần phác này.

Hai người ngồi máy bay đến nơi chỉ mất khoảng 2 tiếng, vừa xuống sân bay đã có người chờ sẵn ở đó. Không thể không nói tài sản của Hoàn Á trải rộng khắp cả nước, cho dù là tới một thành thị hoàn toàn xa lạ thì Lạc Ngan cũng có thể để Thu Từ Thiện thoải mái lên núi.

Lúc đến chân núi, Lạc Ngan để người dẫn đường trở về, tự mình lái xe đi tiếp. Đường lên núi là dựa vào thân núi xây lên, lúc bọn họ vừa đi thì thời tiết còn tốt, nhưng vừa đến chân núi thì trời đã bắt đầu có sương mù.

Sương mù khiến tầm nhìn bị thu hẹp nhiều nhưng không thể không nói mấy ngọn núi bị sương mù màu trắng vây quanh lại khiến người ta có cảm giác mình rơi vào tiên cảnh. Xe chậm rãi đi lên đỉnh núi, không bao lâu Thu Từ Thiện đã nhìn thấy được ruộng bậc thang bên sườn núi.

Cô lớn lên trong thành phố, ngày thường ngay cả ruộng lúa còn chưa được nhìn thấy, hôm nay lại được nhìn thấy ruộng bậc thang trong truyền thuyết nên nhất thời hưng phấn hết âm lên. Lạc Ngan ngừng xe lại để cho cô chụp vài tấm hình. Nhưng lúc cô muốn đến gần hơn, lại bị Lạc Ngan kéo lại.

"Sao vậy, em muốn chụp mấy tấm hình đứng chỗ ruộng bậc thang mà..., anh chụp cho em đi," giống như mọi khách du lịch khác, Thu Từ Thiện đều muốn chụp lại tất cả cảnh vật mà mình đi qua, huống chi còn là ruộng bậc thang cô chưa từng thấy qua.

Lạc Ngan chỉ chỉ nơi có bốn cây to được dựng thẳng nơi gần ruộng bậc thang, cười xấu xa hỏi: "Em nhìn qua bên kia coi thử?"

Thu Từ Thiện ngạc nhiên nhìn này bốn cái cây to được dựng thẳng đứng, tò mò hỏi: "Ủa cái gì vậy? Tại sao dựng thẳng lên như vậy?"

"Em nhìn kĩ bên trong đó đi, đó là phần mộ của dân bản xứ," Lạc Ngan dứt lời, Thu Từ Thiện nhìn thấy phần mộ lộ thò giữa mấy cái cây đó.

Phần mộ, cô run chân bò lên xe, sau đó vội vàng thúc giục Lạc Ngan lên xe mau chóng rời đi.

Hai người ngủ lại trên Sơn Trang Minh Châu, chính là trên đỉnh núi cao nhất, hai người vừa đến khách sạn được một lúc thì trời đổ mưa lác rác. Kiến trúc chủ đạo của Sơn Trang Minh Châu là một cái nhà cao bảy tầng lầu, lúc hai người đi vào làm thủ tục thì nhìn thấy một đoàn khách du lịch đang đi vào.

Nội thất bên trong Sơn trang Minh Châu không chỉ đầy đủ tiện nghi, phòng khách ở cũng được phân loại. Lạc Ngan dự định ở một căn biệt thự độc lập, trong sơn trang Minh Châu loại biệt thự này cũng không nhiều, chỉ có vài tòa hơn nửa đặc biệt hút hàng. Lần này nếu không phải Giám đốc chi nhánh công ty Hoàn Á bên này giao thiệp rộng, chỉ sợ dự định của bọn họ thất bại rồi.

Vừa vặn Lạc Ngan và Thu Từ Thiện đều là người không thích ồn ào, biệt thự u tĩnh như vậy đương nhiên hợp tâm ý bọn họ.

Sau khi hai người mang hành lý vào phòng khách, giờ đến việc phân chia gian phòng mới là một việc khó. Thu Từ Thiện có chút lúng túng nắm tay cầm rương hành lý, ngón tay không vươn ra, chỉ mang dép lên rồi đứng chặn chân đá đá xuống đất.

"Em muốn căn phòng hướng về phía mặt trời trên lầu," Thu Từ Thiện nhìn như yêu cầu điều ngoa nhưng lời nói lại lộ ra suy yếu. Cô nói lời này còn không bằng không nói, bởi vì lúc này cô cần lại từng chữ như phát ra sự mời gọi.

Lạc Ngan tình huống tiếp nhận được sự mời mọc này, đi đường dài như vậy tất nhiên có trạng thái mệt mỏi, nhưng đầu óc anh cũng không ngừng được hưng phấn.

Lúc này bên ngoài mưa rơi càng lúc càng lớn, bọn họ đứng trong phòng khách có thể nghe rõ tiếng mưa gõ vào cửa sổ thủy tinh, tiếng đập đập thanh thuy dễ nghe. Sau đó âm thanh giống như nhịp trống gõ bên tai bọn họ, Thu Từ Thiện chỉ cảm thấy trong đầu mình trống rỗng.

Cô chỉ biết đưa tay ôm chặt cổ Lạc Ngan, sau đó thân thể cô nhẹ bằng mềm mại giống như cộng lông vũ, cô đã bị anh ôm vào trong ngực. Quá trình tiếp xúc giống như qua ống kính một bộ phim vội vã lướt qua trong đầu Thu Từ Thiện, phòng khách được bọc màu vàng khí thế, cầu thang xoắn ốc màu trắng sữa, tấm thảm đỏ sậm phủ lên hành lang thật dài, cùng với hình điêu khắc tinh xảo trên cửa, sau đó cô mềm mại nằm trên giường.

Phía dưới là chiếc nệm mềm mại, mà trên người là lồng ngực cứng rắn che kín người cô, rèm cửa sổ phòng ngủ thật dày bị kéo lên, lúc này bên ngoài là bầu trời âm trầm còn bên trong là một mảnh mờ mờ.

Cô không nhìn rõ mặt Lạc Ngan, nhưng tay cô có thể cảm thụ anh, cô vuốt ve lấy đôi tay ấm áp của anh. Lúc này cô chợt kêu một tiếng rất nhỏ: "Lạc Ngan?"

"Em," anh cúi người bắt đầu hôn cô, đầu tiên là cái trán sau đó là mắt, cái hôn vừa ôn nhu vừa dịu dàng khiến tâm hồn cô bất cứ lúc nào cũng có thể bay lên.

Cô yêu người đàn ông này, đây là nhận thức duy nhất lúc này của Thu Từ Thiện. Cô yêu anh, cho nên cô bằng lòng ở cùng anh, bất luận là thể xác hay là linh hồn.

Một khi nghĩ thông rồi, Thu Từ Thiện cảm giác mình đặc biệt thông suốt cái chuyện nam nữ phải làm này. Đôi tay cô rời khỏi người Lạc Ngan, đầu tiên là tấm lưng dày rộng, nhưng vuốt ve một hồi tay cô lại càng trượt xuống dưới.

Đều nói đàn ông háo sắc, thật ra ý tưởng trong lòng phụ nữ cũng không ít hơn đàn ông là bao, chỉ là đàn ông trực tiếp dùng hành động còn phụ nữ nhiều lắm chỉ nghĩ thầm trong lòng. Hôm nay Lạc Ngan mặc quần có đeo dây nịt, Thu Từ Thiện sờ tới nơi bụng liền bắt đầu đảo quanh ở đó.

Lạc Ngan vốn đang chuyên tâm hôn cô nhưng bị trêu chọc như có như không như vậy, nếu vẫn còn nhịn được thì thật sự không phải đàn ông nữa rồi.

Anh đứng dậy cởi quần dài ra sau đó cầm tay Thu Từ Thiện lên, để cho cô giúp mình cởi áo. Thu Từ Thiện vừa nhỏ giọng thì thầm lưu manh, vừa lấy ánh mắt nhìn lên anh. Lúc này ánh sáng trong phòng ngủ mờ mờ nhưng Thu Từ Thiện vẫn có thể nhìn thấy bắp thịt trắng trắng nõn của Lạc Ngan.

Tấm lưng của Lạc Ngan rất dày rộng, cơ bắp nơi lồng ngực là nơi biểu hiện sự cường tráng cứng rắn của đàn ông, mỗi lần bàn tay Thu Từ Thiện sờ đến đó, cô đều kinh ngạc không thôi. Phải biết rằng bộ phận mềm mại nhất trên cơ thể người phụ nữ chính là bộ ngực, nhưng bộ ngực của đàn ông lại cực kỳ cứng rắn.

"Bảo bối, hôn anh," giọng nói của Lạc Ngan lúc này rất cấp bách, nhưng lại lộ ra sự hấp dẫn chết người.

Thu Từ Thiện giống như bị mê hoặc, hôn lên lồng ngực anh, tay cô vuốt ve nơi bụng anh, nhưng người đàn ông lại chưa từ bỏ ý định vươn tay nắm chặt tay cô, sau đó tay anh hướng dẫn cô men theo vài vóc lần xuống dưới, đầu tiên là chạm vào bộ lông sau đó chính là một thứ cứng rắn.

Trong bóng đêm mặt Thu Từ Thiện âm thầm nóng lên, cô đương nhiên biết lúc này mình đang nắm cái gì, đừng thấy nó lúc này ngoan ngoãn mà lắm, đợi chút nữa nó sẽ trở nên trơn bóng hơn nữa trắng kiện làm người ta sợ hãi.

Lạc Ngan hôn xuống tóc cô rồi trượt xuống vành tai, sau đó một đường từ gương mặt hôn xuống cổ, đến nơi mềm mại trắng như tuyết kia thì anh mở miệng ngậm lấy một bên đỉnh, nhẹ nhàng mút vào.

Thu Từ Thiện nằm ở đó, toàn thân trắng muốt giống như dê con đợi làm thịt, cơ thể cô cao gầy, vòng eo mềm mại mảnh mai, một đôi chân vừa nhỏ vừa dài, lúc này quặp lấy eo của anh, mà cây xương sườn mềm yếu của Lạc Ngan bị cô cầm trong tay, mang theo sinh mạng từ từ kích động bành trướng.

"Thiện thiện, em biết anh chờ ngày nay đã bao lâu không?" Lạc Ngan gần như là dán lên lỗ tai cô mà nói, anh thích dính sát Thu Từ Thiện thế này, chỉ ước gì hai người cứ như vậy vĩnh viễn không xa rời nhau. Thật ra dù người khác không nói nhưng Lạc Ngan cũng cảm thấy anh đối với Thiện Thiện có một loại ham muốn chiếm hữu nói không thành lời.

Lúc cô không bên cạnh anh, anh chỉ ước lúc nào cũng có thể trông thấy cô. Nhưng khi cô thật sự ở dưới thân mình thì Lạc Ngan lại muốn lùi bước, anh có cảm giác cô vẫn còn nhỏ như vậy, anh yêu cô nhưng nên bảo vệ cô.

Trong chuyện tình cảm Lạc Ngan không phải là một tên khốn kiếp nhưng tuyệt đối không phải là một người tốt. Nếu anh không gặp được Thu Từ Thiện thì quả thật anh không thể tin, mình sẽ có thời khắc lo được lo mất như vậy. Anh yêu cô, anh khát vọng có được cô, nhưng anh lại muốn cẩn thận cất kỹ cô, ngăn trở cho cô khỏi bất kì đau khổ nào.

Thu Từ Thiện ôm cổ anh, giọng nói vừa nhu vừa mềm: "Anh biết không? Chỉ cần anh muốn, em sẽ không cự tuyệt anh."

Khi anh chen vào giữa hai chân cô thì Thu Từ Thiện cảm giác mình ngay cả hô hấp cũng mang run rẩy cùng tiếng nước nở. Cô thấy đau quá, Lạc Ngan nghe tiếng cô hít vào, mập mờ nói: "Em kêu lên đi, không có ai nghe được đâu, anh muốn nghe em kêu lên."

Lạc Ngan nửa dụ dỗ nửa khuyên nhủ, khiến Thu Từ Thiện làm bộ kiên cường lập tức tiêu tán hết, cô gần như là khóc lóc ôm sát thân thể anh, cả người còn không ngừng co lại, trong miệng đáng thương cầu xin: "Anh đừng đi vào nữa mà, em đau."

Lạc Ngan làm sao không biết cô đau, bên trong cô vừa chặt vừa hẹp, nếu không phải đủ trơn chỉ sợ ngay cả một đầu ngón tay cũng không thăm dò vào được. Nhưng cô gái nào cũng phải đi qua đoạn đường này, Lạc Ngan biết lúc này mà động sẽ chỉ làm cô đau, liền dịu dàng dụ dỗ: "Vào được khúc đầu rồi." (edit: Chết tui, xịt máu mũi ^^)

Nhưng ai ngờ Thu Từ Thiện lại tự đưa tay đi sờ, lúc sờ tới thấy còn cả cây chưa vào thì cô liền bật khóc nước nở. Lạc Ngan không ngờ cô lại tự đưa tay đi sờ, trong lúc nhất thời cảm thấy dở khóc dở cười vô cùng, nhưng anh vẫn ôm eo cô không ngừng tiến vào.

"Bảo bối, lúc trước không phải em nói muốn làm tiệc sinh nhật sao? Em muốn tổ chức như thế nào?" Lạc Ngan cảm thấy thật bội phục mình, vì để phân tán lực chú ý của vợ, ở thời điểm này còn có thể lôi chuyện này ra nói. Nhưng mà anh bội phục là mình lại nhẫn nhịn được như vậy, chỗ kia còn cứng rắn đến phát đau kia kìa.

Chắc cô bé này chính là người được sinh ra để đến khắc chế anh, ngay lúc Thu Từ Thiện há miệng run rẩy nói muốn dùng màu xanh dương bố trí toàn bộ hội trường, Lạc Ngan cũng không báo động trước, vọt thẳng vào.

Lúc ấy lời nói của Thu Từ Thiện liền rút về trong cổ họng, biểu hiện trên mặt đơ ra như khúc gỗ, một hồi lâu cũng không nói ra lời. Lúc cô lấy lại tinh thần thì vừa khóc vừa lên án: "Anh là đồ khốn nạn."

"Đúng, anh khốn nạn, chuyên môn ăn hiếp tiểu Thiện Thiện trướng thối của chúng ta," lúc này Lạc Ngan đã bắt đầu nhẹ cử động eo, dứt lời liền bắt đầu khê hôn cô, cái hôn vừa nhẹ nhàng vừa ôn nhu khiến các giác quan trên người cô không ngừng bị khuấy động.

Sau một hồi, Lạc Ngan đã không kiềm chế được mà gia tăng tốc độ, người dưới thân vừa ẩm nóng vừa chặt hẹp, trong gian phòng mờ mờ chỉ còn lại tiếng va chạm, đây chính là sự rung động nguyên thủy của sinh mạng.

--- -----

Tắm suối nước nóng, hái trái cây, dĩ nhiên còn có vận động mồ hôi đầm đìa trên giường, thời gian ba ngày bảo ngắn cũng không ngắn lắm, nói dài cũng không dài lắm.

Khi hai người chuẩn bị trả phòng đi xuống núi mới phát hiện thời tiết ngày hôm nay rất âm u đáng sợ, lúc bọn họ đi ra đại sảnh thì cảm nhận sắp có một trận mưa lớn. Người của sơn trang đang khuyên can mấy người muốn xuống núi, bởi vì đường núi trơn trượt lại hiểm trở nên Sơn Trang cũng không khuyến khích mọi người xuống núi lúc này.

Lạc Ngan đầu tiên là hỏi thăm lễ tân, sau đó lấy điện thoại gọi một cuộc gọi, còn Thu Từ Thiện đã nhân cơ hội đi toilet.

Khi cô quay lại đã nhìn thấy Lạc Ngan đứng cạnh một cô gái. Lúc mới đầu cô chỉ nghĩ đó là khách du lịch như họ, nhưng khi cô đến gần nhìn thấy rõ mặt mũi của cô gái kia thì không thốt nên lời.

Tường mạo cô ta cũng không xuất chúng, nếu so sánh với Thu Từ Thiện thì chỉ có thể coi là bình thường. Nhưng trên người cô ta mang theo một loại phong cách dịu dàng yên lặng, điều này khiến cô ta chỉ đứng nơi đó thôi cũng rất hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Thu Từ Thiện muốn gọi Lạc Ngan, nhưng cô lại không mở miệng được.

Cô gần như đã quên mất chuyện này, làm sao cô lại có thể quên rằng Lạc Ngan của cô cũng đã từng là Lạc Ngan của người khác. Thu Từ Thiện đắm chìm trong hạnh phúc có được người đàn ông này, lại gần như quên mất điều quan trọng ở kiếp trước.

Nếu như cô không sống lại thì người đứng cạnh Lạc Ngan bây giờ chính là cô gái này, chứ không phải cô.

Thu Từ Thiện nhìn Ninh Văn Thu đứng bên cạnh Lạc Ngan, cô không biết chẳng qua ở kiếp trước thấy được một cái tên, thế nhưng lúc này lại rõ ràng trong đầu cô đến thế.

Chị ta đến rồi.

Rốt cuộc chị ta đã xuất hiện rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đã Đảo, Bạch Liên Hoa!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58

Được sống lại một lần nữa chính là ước mơ của biết bao nhiêu người, nhưng khi cuộc đời bạn phải đối mặt với những gì vốn dĩ phải diễn ra, bạn đoạt mất thứ vốn không thuộc về bạn thậm chí là người không thuộc về bạn, như vậy bạn sẽ hốt hoảng sao?

Giống như bạn trộm đồ của người khác, trước khi chủ nhân tìm đến, bạn luôn cố ý không thèm nghĩ đến chuyện này nữa, nhưng không thèm nghĩ nữa thì chuyện sẽ không xảy ra sao?

Dĩ nhiên sẽ không.

Giây phút Thu Từ Thiện nhìn thấy Ninh Văn Thu, trong lòng không biết là khản trương hay là đột nhiên thờ phào nhẹ nhõm, có lẽ trong tiềm thức cô đang chờ đợi ngày này đến.

Lạc Ngan quay đầu lại thì nhìn thấy Thu Từ Thiện đang đứng ngăn người cách đó không xa, anh buồn cười bước đến kéo cô: "Sao vậy? Sao lại ngăn ngợ đứng đây."

Lạc Ngan nghiêng đầu thân mật nói chuyện với cô, nhưng ánh mắt Thu Từ Thiện lại không chớp nhìn chăm chăm Ninh Văn Thu. Lạc Ngan nương theo ánh mắt cô nhìn sang, không khỏi bật cười, anh ôm eo cô nhẹ giọng hỏi: "Anh cũng lắm chỉ nói với cô ta mấy câu thôi, ghen dữ vậy sao bình dấm chua nhỏ."

Giọng nói Lạc Ngan trầm thấp và nhu hòa, rõ ràng là âm thanh trong trẻo lại bởi vì âm cuối mà mang theo triền miên khắc sâu, Thu Từ Thiện đột nhiên nghĩ chắc ở kiếp trước anh cũng dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với Ninh Văn Thu. Đời trước mình thậm chí cũng không chính thức xuất hiện trước mắt anh, chỉ sợ có vô tình gặp được thì anh cũng sẽ không nhớ mình là ai.

Một khi có cái ý niệm cảm rề trong đầu thì cô không có cách nào ngăn cản nó nảy mầm, thậm chí khi cô suy nghĩ lung tung lại vô tình giúp nó khỏe mạnh lớn lên.

Thu Từ Thiện bỗng nhiên quay đầu, kiên định nói: "Em muốn về nhà, ngay bây giờ."

Lạc Ngan có chút kinh ngạc, mới vừa rồi bên lễ tân đã nói một lượt tình hình ngoài kia, lúc mưa to như thác đổ thế này không thích hợp xuống núi. Lạc Ngan bắt đầu dĩ sờ sờ tóc mai cô, cẩn thận an ủi: "Bây giờ đường núi trơn trượt, xuống núi rất nguy hiểm, chúng ta nên đợi trời tạnh mưa rồi đi có được không? Sáng nay em còn nói không muốn trở về, vừa đúng thừa dịp trời mưa chúng ta có thể ở lại thêm hai ngày nữa."

Ninh Văn Thu đứng một bên đột nhiên quay đầu nhìn Thu Từ Thiện, ánh mắt cô ta dịu dàng nhu hòa, nhưng lại khiến Thu Từ Thiện run sợ trong lòng.

Cô cũng không dám nhìn vào mắt Ninh Văn Thu, bất luận là từ trên đạo nghĩa hay là trên thực tế, đời này là cô gặp Lạc Ngan trước, cô không nên sinh ra loại tâm tình này đối với Ninh Văn Thu, nhưng cô thật sự không dám nhìn vào mắt người này.

Bởi vì trong lòng cô cảm thấy mình là kẻ ăn trộm.

"Không được, em phải đi bây giờ, em muốn trở về Vân Đô, lập tức quay về," Thu Từ Thiện cố chấp nói.

Lạc Ngan thấy sau khi cô từ toilet trở về thì thái độ đột nhiên biến chuyển, anh nghi ngờ hỏi: "Có phải Trung Vực đã xảy ra chuyện gì không? Hay là Từ Hàn có chuyện gì?"

Anh thấy Thu Từ Thiện gấp gáp như vậy thì chỉ có thể nghĩ đến hai lý do này. Nhưng anh vạn lần không ngờ, nguyên nhân thực sự là do cô gái anh vô tình gặp được kia.

Thu Từ Thiện không lộ vẻ gì trên mặt, hoặc giả nói là cố nén vẻ mặt, đầu ra đầy nói: "Không phải, em chỉ không muốn đợi ở đây thôi, em muốn về nhà. Đợi ở đây làm em không thở được, hôm nay em phải về nhà."

Lần này Lạc Ngan thực sự kinh ngạc, Thu Từ Thiện bình thường cũng có khi giờ tính trẻ con nhưng nói chung cô vẫn khéo hiểu lòng người. Có lúc cô không muốn làm chuyện gì đó, Lạc Ngan khuyên mấy câu xong cô cũng miễn cưỡng đồng ý.

Hai người thỉnh thoảng tranh cãi, nhưng lúc nên cúi đầu Thu Từ Thiện tuyệt đối sẽ không có chấp đến cùng.

Nhưng hôm nay bất kể Lạc Ngan nói thế nào, Thu đại tiểu thư chỉ nói mỗi một câu, em muốn về nhà, giờ đi liền.

Hai người đang giằng co một hồi thì Ninh Văn Thu đứng bên cạnh lại đột nhiên mở miệng nói: "Vị tiểu thư này, chúng tôi cũng là đoàn du lịch đến từ Vân Đô, chúng tôi cũng rất muốn về nhà. Nhưng thời tiết hiện giờ không tiện xuống núi, hay là hai người chịu khó chờ một chút, ngày mai thời tiết sẽ tốt lên thôi."

Thu Từ Thiện đang tâm phiền ý loạn, tự nhiên gờ Ninh Văn Thu lại diễn vai chị gái tốt bụng chen miệng vào khiến cảm xúc cô đang cố gắng áp chế giống như bông chốc tìm được đường ra, cô không khách khí lạnh giọng nói với Ninh Văn Thu: "Mắc mớ gì tới chị, đi hay không là chuyện của tôi với bạn trai mình, chị có tư cách gì chen miệng vào chuyện của chúng tôi."

Ninh Văn Thu đi cùng các thầy cô trong trường học đến đây du lịch, du lịch hệ hàng năm cũng coi là phúc lợi của các giáo sư. Đồng nghiệp của cô ta vẫn còn đứng xung quanh, đột nhiên bị người ta chỉ trích như thế, gương mặt trắng nõn lập tức giống như nhiễm một tầng nước son màu đỏ, cô ta lúng túng nhìn Thu Từ Thiện rồi lại liếc nhìn Lạc Ngan, còn sau cần môi không nói gì nữa.

Đồng nghiệp bên cạnh cô ta nhìn không được, bất bình thay cô ta nói: "Cô gái này nói chuyện kiểu gì thế, Cô giáo Ninh cũng chỉ tốt bụng khuyên cô, cô cần gì nói lời tổn thương người như vậy."

Thu Từ Thiện lúc này một lòng muốn rời khỏi chỗ này, cách xa cái chỗ này ra, quan trọng là cách xa người phụ nữ tên là Ninh Văn Thu này.

"Anh có đi hay không, anh không đi thì em đi," nói xong Thu Từ Thiện liền kéo hành lý của mình đi thẳng ra ngoài đại sảnh.

Lạc Ngan từ đầu đến cuối cũng không nói qua một lời nói nặng nào, anh thậm chí còn không hiểu được tình hình ra sao đã nhìn thấy Thu Từ Thiện tức giận rời đi.

Thu Từ Thiện kéo hành lý đi ra ngoài, trong lòng thì chắc chắn Lạc Ngan nhất định sẽ theo kịp. Cô biết mình hoàn toàn không có lý do gì để tức giận nhưng cô không khống chế được, cô không có cách nào bình tĩnh nhìn Lạc Ngan và Ninh Văn Thu đứng cùng nhau.

Bởi vì cô biết, Ninh Văn Thu là bất đồng, cô ta không giống bất kì người phụ nữ nào mà Lạc Ngan quen trước kia.

Thậm chí giờ khắc này cô đã bắt đầu suy nghĩ xem xét sự khác nhau giữa mình và Ninh Văn Thu, cô kì cục điều ngoa còn Ninh Văn Thu lại khéo léo hiểu lòng người, cô tính khí kém tính tình không tốt còn Ninh Văn Thu vừa nhìn đã biết là dạng hiền thê lương mẫu khoan hậu bao dung, dung mạo của cô rất đẹp nhưng trên người Ninh Văn Thu có phong cách lạnh lạnh mà cô không có.

Lúc Lạc Ngan đuổi kịp cô, nước mắt Thu Từ Thiện đã đọng đầy hốc mắt, giọt nước long lanh cứ như vậy để dành trong đôi mắt.

Lạc Ngan vốn là cũng bởi vì cô tùy hứng mà có hơi tức giận, nhưng lại bị dập tắt bởi đôi mắt ngập nước của cô, ngay cả một tia lửa cũng không lưu lại.

"Được rồi được rồi, không phải là muốn về nhà sao, khóc nước mắt nước mũi tèm lem rồi, bây giờ chú dẫn em trở về còn không được sao," Lạc Ngan một cầm dù che một tay ôm cô, lại dụ dỗ lại khuyên bảo an ủi hồi lâu sau, cuối cùng cũng làm cho cảm xúc của cô bình ổn.

Nếu cô không muốn ngồi đợi, Lạc Ngan dĩ nhiên sẽ không ép buộc cô, tuy trong tình hình thời tiết xấu như này xuống núi không hay nhưng lái xe chậm một chút chắc cũng sẽ không có vấn đề.

Lạc Ngan đến bên cạnh xe gọi điện thoại, bảo người công ty chỉ nhánh dưới chân núi book vé máy bay cho mình.

Khi hai người lái xe ra gần khỏi khu nhà thì Thu Từ Thiện thoáng nhìn lại, cô nhìn thấy Ninh Văn Thu cầm một cây dù màu xanh đang đi ra.

Lạc Ngan quẹo trái ra khỏi sơn trang, cứ như vậy tự nhiên không thấy bóng dáng Ninh Văn Thu nữa.

Dọc theo đường đi, hai người đều lặng yên. Thu Từ Thiện có tâm sự, còn Lạc Ngan chỉ chuyên tâm lái xe.

Xuống núi lúc này cũng không chỉ có hai người bọn họ, phía sau xe bọn họ còn có một chiếc xe khác, lúc ở dưới đại sảnh cũng có gặp qua. Trong nhà người đó có người bị nhập viện nên phải lập tức quay trở về nên mới giống bọn họ đội mưa lên đường.

Nếu là bình thường xuống núi chỉ cần một canh giờ, nhưng hôm nay trời mưa quá lớn, Lạc Ngan cũng không dám chạy nhanh, chiếc xe coi như vững vàng chạy trên đường.

Xe đang an ổn chạy xuống chân núi, mưa từ phía chân trời càng lúc càng lớn tầm tã đổ xuống, vì vậy lúc đột nhiên có tiếng sấm sét khác thường ầm ầm vang lên, Thu Từ Thiện ngẩng đầu nhìn qua thấy Lạc Ngan chột đánh tay lái về phía bên trái, mà đá vụn xen lẫn mưa rơi mang theo như sấm nổ đập xuống đường núi.

"Không tốt, lở núi rồi," Lạc Ngan chột đảo quanh tay lái, quẹo cua xe dán vào thân núi chạy qua. Lúc này, phía dưới xe đột nhiên truyền đến lay động kịch liệt, sau đó cả chiếc xe tựa như mất đi thăng bằng.

Lạc Ngan dù bình tĩnh cách mấy lúc này cũng không khỏi lộ ra sắc mặt trắng nhợt, anh miễn cưỡng ổn định tâm thần đạp mạnh thắng xe cố gắng dừng xe lại. Cả khuôn mặt Thu Từ Thiện đột nhiên trắng bệch không có một chút huyết sắc, bờ môi run rẩy, ngón tay run rẩy chỉ hướng trước mặt, Lạc Ngan vừa mới chuyển đầu thấy cô mang bộ dáng này, ần ần cảm thấy không nên hỏi gì trong lúc này.

Trên trời không ngừng hiện lên những tia sét chói lòa, tuy xe bọn họ đã vững vàng dừng lại nhưng cũng run rẩy kịch liệt, Lạc Ngan nhìn thoáng qua trước mặt rồi lập tức đưa tay kéo bả vai Thu Từ Thiện, ấn đầu cô vào lồng ngực mình.

Ở trên núi mà mưa lớn như vậy, nếu như bùn đất xối trên núi bị nước xối xuống, rất có thể tạo thành đất đá trôi. Chiếc xe vẫn theo chân bọn họ phía sau cũng không biết tại sao đột nhiên tăng tốc độ lên vượt qua bọn họ. Cũng vì thế, chiếc xe đó vừa vọt bị trúng bùn cát từ trên núi trôi xuống.

Lạc Ngan ôm lấy Thu Từ Thiện đang run rẩy, nhìn phía chiếc xe màu trắng trước mặt từ từ bị bùn cát tràn đến cửa sổ xe, tràn qua mui xe, sau đó cả chiếc xe lấy tốc độ mất thường có thể nhìn thấy nhanh chóng di động đến bên kia đường núi. Bờ đường núi bên kia dù không phải là vách đá vụn trượng, nhưng nếu như cả chiếc xe bị lật xuống đó, chỉ sợ cũng lạnh ít dữ nhiều.

"Lạc Ngan," Thu Từ Thiện lúc này cũng cực kỳ sợ, cô bị Lạc Ngan đè lại nhưng cô đã nhìn thấy bùn cát nhanh chóng lấp mất chiếc xe kia. Cô biết chiếc xe kia của một nhà bốn người, nhỏ nhất là một bé trai sáu tuổi, lúc cô gặp cậu bé ở đại sảnh, cậu bé còn cười gọi cô là chị.

Lạc Ngan một tay ôm chặt cô, một tay móc điện thoại di động trong túi ra. Anh nhìn điện thoại di động, mặc dù tín hiệu không phải rất tốt nhưng vẫn có thể miễn cưỡng gọi điện thoại cầu cứu.

Anh nhanh chóng bấm điện thoại báo cảnh sát, truyền tin tín hiệu đặc biệt không được, anh nói mấy lần nhưng bên kia cũng không nghe hiểu. Lúc anh đang định lập lại một lần nữa, chợt thấy bên kia truyền đến âm thanh đổ đò.

Lạc Ngan liếc mắt nhìn điện thoại di động đã mất sóng, phản hận ném nó xuống ghế xe. Lúc này Thu Từ Thiện cẩn thận ngẩng đầu, cô khóc nức nở: "Xin lỗi anh, đều do em không tốt."

Lúc này cũng không phải lúc truy cứu trách nhiệm thuộc về ai, huống chi Lạc Ngan cũng sẽ không nặng lời với cô, anh sờ sờ tóc Thu Từ Thiện, cúi người in một nụ hôn lên trán cô, an ủi: "Xem ra chúng ta hôm nay phải làm một đôi uyên ương số khổ rồi."

Thu Từ Thiện nghe lời Lạc Ngan nói, sắc mặt càng thêm khó coi, trong cổ họng nức nức nở nở, bộ dáng muốn khóc nhưng lại không dám khóc.

Lúc này đối diện đột nhiên truyền đến một tiếng tiếng va chạm khổng lồ, Thu Từ Thiện vừa quay đầu đã nhìn thấy chiếc xe bị bao trùm trong bùn đất

biến mất trong tầm mắt mình, chỉ còn lại tiếng vang cực lớn.

Lạc Ngan cẩn thận nhìn gương mặt Thu Từ Thiện, lông mi nhỏ nhẹ run rẩy, trong ánh mắt tràn đầy hoảng sợ, thân thể co lại trong ngực anh, cô đang cực sợ hãi.

Lúc này bánh xe của họ cũng đã bị những tảng đá núi bị vỡ cắt trúng, Lạc Ngan không dám trễ nãi, cũng may bọn họ rời khỏi chưa lâu, nếu như men theo đường núi trở về Sơn Trang cũng chỉ mất khoảng ba giờ. Nhưng cái mà anh lo lắng chính là mấy đoạn đường khác có xuất hiện hiện tượng lở núi không.

Nhưng ngồi chờ xe trong chính là chờ chết, bởi vì cách bọn họ 20m có một chỗ đất đá bị trôi xuống, chọn lựa duy nhất tốt nhất của họ bây giờ chính là đi dọc theo sơn đạo trở về.

"Thiện Thiện, giờ chúng ta chỉ có thể quay trở về Sơn Trang, em đừng lo lắng, anh sẽ vẫn luôn bên cạnh anh," Lạc Ngan ôm Thu Từ Thiện đang run rẩy kịch liệt, không ai trong bọn họ lên tiếng thảo luận chiếc xe bị lật xuống núi kia, loại thời điểm này đối với bọn họ mà nói là gánh nặng quá lớn trong lòng.

Thu Từ Thiện lúc này đã không làm chủ được tinh thần của mình nữa, cô sống ở Vân Đô, ở Vân Đô không phải chưa xảy ra mưa lớn bao giờ, nhưng trừ việc một số tuyến đường bị ngập nước cũng sẽ không có vụ trôi đất đá như vậy, lúc này cô cảm thấy thật sự hối hận vì sự tùy hứng của chính mình.

Nếu như cô gặp chuyện không may thì thôi, một khi liên lụy đến Lạc Ngan cô thật sự không dám tưởng tượng ra. Cho nên lúc này cô rất phối hợp, Lạc Ngan nói cái gì thì là cái đấy.

Lạc Ngan lấy cây dù sau xe ra, vừa mới mở cửa xe ra đã bị những hạt mưa lớn bằng hạt đậu quýt thẳng xuống người anh, anh một mặt khó khăn xuống xe một mặt bật cây dù lên. Anh cầm dù đi về phía bên kia cửa xe, cẩn thận mở cửa xe cho Thu Từ Thiện bước xuống.

Lạc Ngan không dám trì hoãn lâu, nhanh chóng ôm lấy Thu Từ Thiện men theo sơn đạo quay về. Lúc này không chỉ mưa to mà gió giật cũng kinh người, Lạc Ngan khom người đưa một tay ôm chặt Thu Từ Thiện vào lòng.

Sợ trên núi sẽ có đất đá chảy xuống nên Lạc Ngan đi về phía gần thân núi, để Thu Từ Thiện đi bên phải. Anh vừa che dù vừa ôm Thu Từ Thiện, còn phải nhìn đường dưới chân, hai người lấy tốc độ giống như bà già bị bó chân thời xưa mà đi.

Đột nhiên một cơn cuồng phong quét tới, Lạc Ngan sơ sẩy một cái, cán dù liền bị gió mạnh quất về phía sau. Dù mà Lạc Ngan cầm là một cái dù hiệu Alexan-derMnet, về tính quý của nó dưới mưa to gió lớn chả có tác dụng mẹ gì cả, cả cây dù cũng bị thổi lệch ra sau, anh mới vừa đứng vững chuẩn bị gấp cây dù thì Thu Từ Thiện bên cạnh chợt thình lình ngã đầu lên đầu anh ra.

Lạc Ngan bất ngờ bị cổ lực lượng này đẩy ra, chờ anh cố gắng quay đầu thì đập vào trong mắt chính là cảnh tượng Thu Từ Thiện té xuống vách núi.

Cảnh tượng giống như một pha quay phim chậm, bọn họ vốn là men dọc theo đường núi mà đi, mưa to không dứt khiến cho bùn đất trở nên xộp, mới vừa rồi cô dùng toàn lực đẩy Lạc Ngan ra, động tác quá lớn khiến cho tảng đất cô đang giẫm lên nhanh chóng sụp đổ.

Lạc Ngan ngay cả tay còn chưa kịp đưa ra đã không nhìn thấy bóng dáng Thu Từ Thiện đâu nữa.

Anh giống như mất đi ý thức buông lỏng cái ô trong tay ra, ngay lúc này một khối đá to cỡ đứa trẻ hai tuổi dọc theo sườn núi lăn xuống, đập trên đất rồi lăn đến mũi chân anh. Nếu như vừa rồi Thiện Thiện không đẩy anh ra thì..., khi ý niệm này hiện lên trong đầu Lạc Ngan thì anh giống như trở nên điên cuồng chạy nhào vào bên cạnh vách núi.

Vách núi này cũng không phải vách đứng cheo leo, nhưng phía dưới là một độ dốc cao chót vót, bởi vì có thực vật tươi tốt bao trùm trên sườn núi, lại cộng thêm lúc này mưa rơi quá lớn, tầm nhìn thực sự quá thấp, anh hoàn toàn không thấy rõ Thu Từ Thiện đã bị lăn đến nơi nào.

Trong nháy mắt đó, cả đầu óc Lạc Ngan trống rỗng, anh nằm sấp trên sơn đạo, giờ khắc này ngay cả trái tim cũng như ngưng đập. Hạt mưa đập vào người anh, nhưng không nghe được một chút âm thanh nào phát ra từ miệng anh, ngay cả khổ sở cũng gần như biến mất.

Trong thiên địa giờ khắc này đều trống rỗng.

Sự bình tĩnh tồi tệ trong một thời gian dài rốt cuộc ở một khắc này trở nên có tác dụng lớn, Lạc Ngan nhìn sườn núi cũng không tính là cao chót vót, đưa tay cời dây lưng xuống, sau đó quẩn lên một gốc cây nhỏ ven đường, Lạc Ngan lại cời áo sơ mi trên người ra, vừa cắn vừa xé đưa nó biến thành từng sợi dây vải. Anh cứ để trần như vậy buộc chặt lại tất cả các sợi dây vải, tuy trong lòng anh cũng hiểu vải này cũng không thể chịu đựng một sức nặng của một người đàn ông trưởng thành.

Anh chỉ có thể gửi hi vọng vào cuộc điện thoại cầu cứu vừa này, Lạc Ngan không nghĩ nhiều nữa, anh nắm lấy sợi dây vải rồi men theo thảm thực vật thăm dò đi xuống.

Lúc Lạc Ngan đi học ở nước ngoài cũng thích tham gia mấy trò vận động mạo hiểm, thậm chí ngay cả loại hình tay không leo núi này cũng đã nếm thử. Chỉ là lúc leo núi đó luôn có tảng đá nhô ra để cho anh đặt chân, còn lúc này anh vừa đạp lên thảm cỏ cây trơn trượt, cả người cũng không chịu nổi chế độ lăn xuống. Huống chi, lúc này trong lòng Lạc Ngan không còn sự bình tĩnh như nước, anh chưa bao giờ trải qua cảm giác nóng ruột như vậy.

Trái tim rõ ràng vẫn còn trong lồng ngực mình nhưng mặc kệ là tần số đập nhanh hơn hay là nó muốn thiêu đốt nóng rực, anh cũng không có cách nào khống chế.

Khi lần xuống hết chiều dài sợi dây vải, Lạc Ngạn nhìn xuống dưới mấy lần, còn có mười mấy thước nữa mới có thể đến một nơi bằng phẳng. Lạc Ngạn nhìn phía trên lại nhìn nhìn dưới chân, sau đó anh buông lỏng tay.

Ngày hôm nay là ngày mà cả đời Lạc Ngạn không thể nào quên.

Anh lấy ra dừng khí một đời được ăn cả ngã về không, có lẽ dưới vách núi có một tảng đá bén nhọn đang chờ đập rách đầu, nội tạng thậm chí là huyết Thái Dương, có lẽ dưới chỗ sườn núi này là vực sâu vạn trượng, nhưng anh vẫn kiên quyết nói lỏng tay.

Thảm thực vật nhìn mềm mại, nhưng đá nhỏ xen lẫn lại cắt hết vào người anh. Hai tay anh ôm đầu mình, cả người cuộn lại rồi lần xuống dưới.

Sau khi cơ thể bị che kín các vết thương lớn nhỏ, Lạc Ngạn rốt cuộc cảm thấy trời đất đang xoay tròn an tĩnh lại.

Hiển nhiên trời không tuyết đường người, anh vừa vịn rơi xuống một chỗ ruộng bậc thang vững vàng, đi theo sườn núi này về phía trước 4-5m chính là vách núi dựng đứng thực sự.

Lạc Ngạn không dám trễ nãi, vội vàng tìm kiếm Thu Tử Thiện khắp nơi. Mặc dù Thu Tử Thiện bị lăn thẳng xuống đây, nhưng đám thảm thực vật này cũng đã cản trở một phần nào va đập.

Lúc Lạc Ngạn tìm được Thu Tử Thiện dưới một thân cây thì cô đã lâm vào hôn mê, Lạc Ngạn không dám để cho cô ngủ đi, vội nhẹ nhàng bên má cố gắng đánh thức cô.

May nhờ bên trong dãy núi này có rất nhiều ruộng bậc thang, chỗ này chắc là ruộng bậc thang chưa khai phá, lúc này bọn họ ở một chỗ đất nền dài chừng bảy tám thước, cộng thêm thảm thực vật cây cối xung quanh nên hai người mới giữ được mạng nhỏ của mình.

Thu Tử Thiện sâu kín rên lên một tiếng, lông mi giật giật, đột nhiên cả người kịch liệt co quắp một cái, lồng ngực của Lạc Ngạn liền bị đánh vào một tảng màu đỏ.

Bên khoe miệng cô còn không ngừng mà hiện lên bọt máu, Lạc Ngạn đưa tay đi sờ, nhưng mới vừa lau sạch sẽ lại tiếp tục phun ra, tâm tình vừa mới bình phục giờ khắc này rốt cuộc không chịu nổi nữa. Anh quá đau rồi, thân thể mỗi một chỗ đều kêu gào đau đớn, nhưng anh biết, bị đau là tim của anh.

Lạc Ngạn chưa bao giờ biết rằng anh sẽ vì một cô gái mà chảy nước mắt, anh ôm lấy Thu Tử Thiện, bao bọc cô trong lòng mình, lúc này ý thức cô hơi tỉnh táo một chút, cô đưa tay nắm Lạc Ngạn tay, thều thào nói: "Lạc Ngạn, anh tới cứu em sao?"

Cô vừa nói xong thì lồng ngực lại co rút đau đớn, đau quá, nhưng cô biết lúc này mình không thể ngủ được. Cô muốn nói chuyện với Lạc Ngạn, cô muốn nghe giọng nói êm tai của anh. Kiếp trước lúc cô chết, là trực tiếp từ lầu ba mươi mấy thước xuống, té thành một đồng máu thịt lẫn lộn, ngay cả một thi thể cũng không bằng. Lúc ấy bên người cô không có bất kỳ ai, cũng không biết cuối cùng có được ai chôn cất cho không.

Đời này nếu quả thật chết rồi thì được chết trong lòng người yêu cũng coi như là chết có ý nghĩa.

Thu Tử Thiện chưa bao giờ biết rằng chính cô lại có một loại cảm giác dí dỏm như vậy, nhưng bây giờ cô không có hơi sức chia sẻ cảm giác dí dỏm đó cùng Lạc Ngạn.

"Thiện Thiện, đừng sợ, sẽ không sao đâu. Anh có để lại ký hiệu bên trên, rất nhanh sẽ có người tới cứu chúng ta," giữa màn mưa tầm tã, giờ khắc này không phân rõ nước mắt hay nước mưa, nhưng giọng nói Lạc Ngạn chưa bao giờ nặng nề như vậy, nghe toàn giọng mũi.

Gương mặt Thu Tử Thiện không có lấy một chút huyết sắc, nhưng vừa rồi ọc máu khiến cánh môi cô bị nhuộm thành một màu đỏ tươi trông rất bất thường, thuần trắng cùng đỏ tươi giờ khắc này lại tương dung một cách kì diệu.

"A Ngạn, cảm ơn anh đã tìm được em, cảm ơn anh đã cứu em," giọng Thu Tử Thiện vừa nhẹ vừa mềm, qua mỗi một phút cô đều tình tường cảm giác được sức lực thân thể đang dần mất đi, cô biết đây chính là sinh mạng của mình đang dần trôi đi.

Lạc Ngạn chỉ có thể ôm cô vào lòng, anh không dám chớp mắt một cái, anh sợ mình mà chớp mắt thì ánh mắt của cô sẽ nhắm lại, anh chưa bao giờ sợ như lúc này. Lạc Ngạn đưa tay vén sợi tóc ướt đầm trên mặt cô, thân thể cong xuống cố gắng che đi những hạt mưa đang rơi xuống mặt cô.

Giọng anh run rẩy rồi lại kiên định: "Cô bé ngốc, cái này thì có cái gì mà phải cảm ơn. Em chính là mạng của anh, sau này anh sẽ đối với em càng tốt hơn, chẳng lẽ mỗi một ngày em đều muốn cảm ơn anh sao?"

Lần này Thu Tử Thiện không phản bác, trong lòng cô lại yên lặng nói một câu, anh không hiểu đâu.

A Ngạn, anh không hiểu được tư vị của sự tuyệt vọng, không biết cảm giác sau khi mất đi tất cả nhưng ngay cả ba ruột huyết mạch tương liên cũng không đưa tay ra cứu, anh không có em trai ruột vì tin người mà chết trong tuyệt vọng, kiếp trước cô chính là bị phản bội mà tuyệt vọng mới đi tới tuyệt cảnh.

Khi em ở trong tuyệt cảnh không có ai nguyện ý đưa ra một cái tay, cho nên anh không biết anh tìm được em có ý nghĩa quan trọng như thế nào đâu.

Bởi vì trong cả hai kiếp, đây là lần đầu tiên có người vươn tay ra giúp em, thậm chí là dùng mạng tới cứu em.

Cho nên cảm ơn anh, mặc dù là em vô si ăn trộm, từ người khác trộm được anh, nhưng em nhất định sẽ không buông tay, chỉ cần em còn sống em sẽ

không buông tay.

"A Ngan, chỉ cần em còn sống, chúng ta không bao giờ tách ra có được không?" Thu Từ Thiện cảm thấy rất lạnh, dù mưa rơi xuống người cô cũng không nhiều, nhưng cô vẫn cảm thấy lạnh quá lạnh quá.

Lạc Ngan theo bản năng không muốn nhận những lời này, nhưng anh vẫn đưa tay cời sợi dây trên cổ xuống, anh cẩn thận nghiêm túc đeo lên cổ Thu Từ Thiện, lại ôm cô nhẹ giọng nói: "Đây là vật khi anh chào đời, bà nội anh đã đập đầu ba ngày trong chùa để cầu được, đây là thứ quan trọng của anh, giờ anh tặng em, nó sẽ phù hộ chúng ta bình an."

"Anh có yêu em không?"

"Yêu, đời này trừ em ra sẽ không bao giờ yêu người khác."

"Vậy sau này anh sẽ lấy em sao?"

"Sẽ, đợi sau khi trở về chúng ta sẽ đi đăng kí ngay."

"Thiện Thiện," Lạc Ngan nhẹ giọng gọi một câu, nhưng phía chân trời trừ tiếng mưa rơi ùn ùn kéo tới, không còn một âm thanh nào khác đáp lại anh.

Bạn đang đọc truyện *Đã Đảo, Bạch Liên Hoa!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59

Một ngày mùa thu tươi đẹp, ngoài cửa sổ ngọn gió mát mẻ thổi phàn phật vào cành lá, nắng ấm chiếu vào người mang theo cảm giác khoan khoái và ấm áp của mùa thu nhẹ nhàng.

Thu Từ Hàn có chút bất đắc dĩ nhìn cô gái đang bị treo ngược đuôi phải trước mặt, nhìn cô chả có chút ý tứ cảm quả táo còn nhỏ nước găm găm thì rốt cuộc không nhịn được nói: "Chị có thể sống có ý tứ một chút được không hả?"

Người đang găm quả táo ngẩng đầu lên, chớp mắt một hồi lâu mới phản ứng được, cô giật dử hỏi: "Chị vô ý tứ hỏi nào hả? Chẳng lẽ ở đây mà chị còn phải cắt táo thành từng miếng nhỏ để ăn sao?"

Thu Từ Thiện nói vậy nhưng vẫn chột dạ nắm quả táo trong tay, tuy cô không soi gương nhưng không cần nhìn cũng biết tình trạng mình lúc này nhất định không chút dính dáng nào với mấy chữ xinh đẹp như hoa.

Sự cố trên núi kia tuy đã đi qua hai tuần lễ nhưng Thu Từ Hàn nghĩ lại vẫn thấy nhũn chân. Lúc cậu nhận được điện thoại, bên kia bệnh viện thông báo tình trạng mơ hồ không rõ.

Khi cậu chạy đến thì bên trong đã cấp cứu được hai giờ, hai lần bác sĩ ra thông báo bệnh nhân nguy kịch, Thu Từ Hàn vẫn còn nhớ rõ lúc Lạc Ngan ký tên, nước mắt như mưa dính ướt cả tờ cam kết.

Nhưng Lạc Ngan lại không có lo lắng hải hùng bao lâu, bởi vì anh kiên trì đến lúc Thu Từ Hàn đến thì cũng ngắt đi. Cho đến khi Thu Từ Thiện tỉnh lại thì nửa ngày sau anh mới tỉnh.

Lúc ấy cậu tuổi gần mười tám đời này chưa từng trải qua đại sự, nhất thời tá hỏa chạy qua chạy lại chăm sóc hai cái mạng người.

"Lúc chị quay về công ty nhớ tăng lương cho Bạch Phú Mỹ, lần này cũng nhờ có cô ấy, một mình em chắc không giải quyết được nhiều chuyện như vậy," Thu Từ Hàn nghĩ lại tình huống lúc đó mà kinh.

Sau khi Lạc Ngan cũng bị đưa đi cấp cứu, cả đầu óc cậu lập tức trống rỗng. Trong tay cậu còn cầm tờ thông báo Thu Từ Thiện bệnh tình nguy kịch, người có thể ở cạnh bên mình lúc này cũng đã gục ngã. Lúc ấy cậu nói không sợ chính là giả, Thu Từ Hàn có thể cảm giác cả người mình từ đầu tới đuôi run rẩy, thậm chí cậu không dám tưởng tượng ngộ nhớ.....

Cũng may lúc đầu cậu bảo Bạch Phú Mỹ cùng đến đây với mình, có người có thể ở trường hợp này làm bạn bên cạnh luôn luôn tốt hơn chỉ có một mình.

Thu Từ Hàn nhớ lúc ấy Bạch Phú Mỹ ngồi sững sờ bên cạnh cậu, cô đưa tay ôm lấy Thu Từ Hàn, giọng điệu kiên định quả quyết nói, Thiện Thiện nhất định không có việc gì, tất cả đều sẽ tốt.

Tất cả đều sẽ tốt, ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ rơi vào, cậu như được tắm rửa trong ánh sáng vàng chói, giữa hai lòng mày mang theo ý cười nhẹ nhàng, đúng, tất cả đều sẽ tốt.

"Thu tiểu thư, em có thể hỏi tại sao lúc đó mưa to vật vã như vậy chị lại nhất quyết đòi xuống núi không?" Lúc này vật đổi sao dời, Thu Từ Hàn cuối

cùng có khả năng bình thản thảo luận lại sự kiện kia.

Thu Từ Thiện vẫn đang híp mắt nhìn cậu đột nhiên trằm mặt xuống, sau đó giờ quả táo trong tay lên, răng rắc cắn một cái, chờ dùng sức nhai nuốt xuống xong cô mới mơ hồ nói: "Em coi như lúc ấy chị bị điên đi."

Đại nạn không chết, Thu Từ Thiện cảm thấy bốn chữ này quả thật thích hợp dùng trên người mình, huống chi sau khi tỉnh lại, nghe được tình huống lúc ấy, Thu Từ Thiện không thể không thừa nhận hành động cương quyết đòi xuống núi của mình chỉ có thể dùng hai chữ -- thiếu não.

Ngay từ giây phút cô tỉnh lại đã nghĩ, lúc ấy mình rốt cuộc bị sao vậy? Coi như kiếp trước Lạc Ngan và Ninh Văn Thu ở bên nhau, nhưng đó cũng là chuyện kiếp trước, hiện giờ người đàn ông này đã thuộc về cô. Cô không phải ăn trộm gì đó cũng không phải Tiểu Tam gì đó, cô và Lạc Ngan gặp đúng người yêu đúng lúc.

Nhưng khi đó suy nghĩ này bị những ý nghĩ khác áp chế, chỉ có những ý tưởng tiêu cực không ngừng lên men, sau đó sai khiến cô làm ra quyết định sai lầm, thiếu chút nữa trở thành một tổn thương không cách nào đền bù.

Thu Từ Thiện mệt mỏi dùng tay che lại đôi mắt, nhàn nhạt hỏi: "Từ Hàn, em có bao giờ bị như thế này chưa, rõ ràng biết suy nghĩ đó không đúng nhưng trong đầu em cứ nghĩ đến nó, em không có cách nào bỏ qua được nó. Sau đó suy nghĩ từ từ đi vào ngõ cụt, làm thế nào đều đi không ra được."

"Có," âm thanh tỉnh táo dễ nghe truyền đến, con người Thu Từ Thiện trong chớp nhoáng này phóng đại lên.

Cô lấy tay che mắt xuống, sau đó quay đầu nhìn Thu Từ Hàn ngồi trên ghế bên cạnh giường bệnh, cô nói như vậy chẳng qua là muốn tìm một người bày tỏ thôi. Chỉ là không ngờ, Thu Từ Hàn sẽ thoải mái trả lời như vậy.

Thu Từ Hàn ngồi dựa vào ghế, tư thái nhàn nhã mặt mày anh tuấn, cực kỳ giống hoàng tử trong truyện Manga đi ra từ ánh mặt trời, ngay cả lọn tóc cầu cầu cũng dính vào một tầng màu vàng kim chói mắt.

Ánh mắt cậu mang theo thiếu niên sáng ngời trong suốt, cậu nhìn Thu Từ Thiện nhàn nhạt nói: "Lúc ấy ông nội bảo để lại Trung Vực cho chị, trong lòng em đúng là có ý nghĩ như vậy. Em không thể lý giải cách làm của ông nội, cảm thấy chị dù sao cũng chỉ là một cô gái, còn em mới chính là người thừa kế chính thống của Thu gia. Tại sao ông nội lại chọn chị mà không phải em...em biết cái ý nghĩ này quá mức ích kỷ, nhưng lúc đó em không có biện pháp nào để cho mình giải thoát khỏi ý nghĩ này mà ra ngoài."

Thu Từ Thiện không tự chủ mở trừng hai mắt, cô nói không kinh ngạc là nói láo, nhưng cô thật sự không ngạc nhiên. Dù sao vô luận là người nào cũng sẽ đối với quyết định lúc ấy của ông nội mà nảy sinh cảm giác không cam lòng.

Nhưng không ngờ Thu Từ Hàn lại lựa chọn nói thật, cô hơi khó khăn giải thích: "Từ Hàn, nếu chị mạnh mẽ khiến cho em có cảm giác khó chịu, như vậy chị rất xin lỗi. Em biết chị không phải có ý như vậy, chị chỉ muốn bảo vệ hai người."

Về mặt bình thản của Thu Từ Hàn đã nhiễm lên một tầng ngưng đọng, rất dễ nhận thấy cậu cũng không có thói quen móc tim móc phổi nói chuyện, phân tích mình như vậy khiến cậu cảm thấy có chút ngưng đọng.

Nhưng sau khi đã trải qua nhiều chuyện, cậu đương nhiên biết Thu Từ Thiện vì cái nhà này mà bỏ ra, tựa như lời cô nói, tất cả chuyện xấu đều là do cô gánh chịu, tất cả bất lợi cũng đều rơi xuống trên người cô.

"Lúc đó em cũng không thể hiểu cách làm của chị và ông nội, sau đó giống như lời chị nói, suy nghĩ tựa như đi vào ngõ cụt. Nếu như không phải xảy ra chuyện Hà Minh Châu, em nghĩ em sẽ còn tiếp tục đợi trong cái ngõ cụt đó, hoặc là đã gây ra đại họa."

"Sau này em biết chuyện chị đã làm cho Trung Vực, em mới hiểu được lúc ấy mình có bao nhiêu ích kỷ và không biết điều. Em không biết tại sao chị hoang mang, nhưng em tin chị nhất định sẽ tìm được lối thoát. Bởi vì chị chính là nữ vương đại nhân của Trung Vực."

Đôi mắt Thu Từ Thiện từ khô khốc trở nên ướt át, cả cái mũi cũng cay cay đến đáng sợ, đáng chết, từ lúc nào thẳng thắn này lại trở nên hiểu chuyện như vậy chứ.

Sau đó cô mang theo giọng mũi xem thường nói: "Ai muốn làm nữ vương chứ, khổ cực như vậy. Sau này chị muốn làm công chúa, chỉ một mực chờ hoàng tử kiếm tiền nuôi chị."

Xem ra mũi lòng thực không thích hợp hai người, Thu Từ Hàn cũng lập tức cau mày, khinh thường nói: "Ai muốn kiếm tiền nuôi chị chứ."

Thu Từ Thiện không khách khí trừng lại cậu, nếu không phải hiện giờ cả người không thể làm ra động tác quá lớn thì chắc cô đã hất cằm lên trời rồi. Cô lên mặt kiêu ngạo nói: "Ai cần em nuôi, em nghĩ em nuôi nổi chị sao, sau này sẽ do Lạc Ngan nhà chị phụ trách nuôi chị."

Lần này Thu Từ Hàn thật sự giật mình, âm thanh cậu có chút run run, nghi ngờ hỏi "Đừng nói là giờ chị đang tính kết hôn đấy nhé?"

"Tại sao không được, sau này lúc chị chụp ảnh tốt nghiệp, một tay dắt chồng một tay ôm cháu em, thật là phong cách đấy," Thu Từ Thiện lúc này chỉ mới tưởng tượng ra cảnh đó thôi mà sự ngọt ngào trên mặt cũng đủ chết chìm người bên cạnh.

Thu Từ Hàn không thể nhìn bộ dạng xuân tâm nhộn nhạo cộng thêm bộ dáng hận không thể gả ngay tắp lự của chị mình, vô cùng đau đớn nói: "Thu Từ Thiện, hừng tâm trắng chì của chị đi đâu cả rồi? Một người đàn ông đã khiến chị trở thành nực to não phẳng rồi sao, chị rõ là... Rõ là..."

Thu công tử áp úng mấy lần cũng không tìm được từ ngữ thích hợp để hình dung cô, bởi vì trong lòng cậu cũng vì chị mình mà vui mừng.

Thu Tử Thiện hoàn toàn không để ý đến cảm nhận của Thu tiểu công tử, cô đã ngửa thân lướt gió tung mây bắt đầu tưởng tượng cuộc sống gia đình về sau của mình, cô muốn mua một căn nhà gần trường học cho Lạc Ngạn và mình, sau đó cô sẽ ghi danh một lớp học nấu ăn, Lạc Ngạn thích ăn món ăn của Vân Đô, cô có thể mỗi ngày nấu cơm cho anh ăn.

Dĩ nhiên phải nuôi thêm một con chó nhỏ, không cần to lớn vì cô ghét giống chó lớn, có thể là loại quý hiếm hay loại bình thường cũng được, đến gần tối Lạc Ngạn và cô có thể dắt chó đi dạo dưới khu nhà. Còn nếu như anh có đi xã giao, cô cũng có thể ở nhà vừa xem ti vi vừa chong đèn bàn chờ anh về.

Như vậy lúc Lạc Ngạn trở về, từ dưới lầu đã có thể nhìn thấy ánh đèn trong nhà mình vẫn sáng.

Thu Tử Thiện thích bé trai hơn, dĩ nhiên cô cũng muốn có cô con gái. Nhưng cô hi vọng đứa con đầu lòng của mình là một bé trai, sau đó sẽ có thêm một tiểu công chúa. Thật ra thì cô vẫn luôn muốn có một anh trai, có con trai cô sẽ nuôi dưỡng nó thành một anh trai tốt biết báo về em gái.

Cuộc sống Tốt đẹp dường nào a, nghĩ như vậy xong Thu Tử Thiện từ từ ngủ thật say.

Thu Tử Hàn nhẹ nhàng đóng cửa rồi đi, lúc ra ngoài liền gặp phải Lạc Ngạn vội vã đi đến. Chiếc áo màu xanh dương làm anh trở nên vừa nhẹ nhàng khoan khoái vừa anh tuấn, ngay cả sợi tóc cẩn thận tinh xảo cũng tăng thêm hơi thở Quý tộc trên người anh.

Đều là đàn ông, Thu Tử Hàn không thể không thừa nhận một điều anh rể tương lai của cậu quả thực quá xuất sắc.

"Tử Hàn, cậu phải về sao?" Lạc Ngạn thái độ ôn hòa cùng em vợ tương lai chào hỏi.

Thu Tử Hàn đối đãi với Lạc Ngạn có chút khách khí xa cách, thật ra đáy lòng cậu rất ưa thích người anh rể tương lai này nhưng mà cậu vừa nghĩ tới người đàn ông trước mặt này rất nhanh sẽ lừa gạt nữ vương nhà cậu đi mất, trong lòng Thu tiểu công tử bỗng dâng lên một hồi bi thương cùng tức giận.

Nhưng cậu lại không dám biểu hiện ra chút tức giận này ra, chỉ có thể khách khí nói: "Đừng vậy, chốc nữa em còn phải đến công ty. Mấy ngày nay chị em không đến, công ty có rất nhiều chuyện chưa được xử lý."

Thu Tử Hàn lời ngầm ý là anh nhìn xem chuyện tốt mà anh làm đi, hiện công ty nhà chúng tôi không có người xử lý, anh tốt nhất xem rồi làm đi.

Ai ngờ Lạc Ngạn lại cười tươi hơn, anh nghiêm túc nói: "Tử Hàn, cậu đã là một người đàn ông, tương lai Trung Vực sẽ gánh vác trên vai cậu. Tuy anh hơn cậu không bao nhiêu tuổi nhưng kinh nghiệm vận hành chắc chắn sẽ phong phú hơn cậu một chút, sau này nếu cậu có vấn đề gì thắc mắc, lúc nào cũng có thể tới hỏi anh."

Nói xong Lạc Ngạn vỗ vỗ bả vai Thu Tử Hàn, nhấn mạnh nói: "Thiện Thiện sớm muộn gì cũng phải lập gia đình, lúc này cậu cũng nên gánh lấy Trung Vực. Anh rể tin tưởng, cậu nhất định có thể làm tốt."

Thu Tử Hàn còn chưa kịp làm ra biểu tình gì thì người đối diện đã mang theo khuôn mặt hạnh phúc đẩy cửa tiến vào trong.

Sau đó cậu mang theo nét mặt khóc không ra nước mắt, đáy lòng điên cuồng hét lên, ai là anh rể của anh, không đúng, anh là anh rể của ai, không biết xấu hổ, bộ hai người đi lĩnh chứng rồi sao hả?

Thu Tử Hàn Vịt chết còn cứng mồm trong lòng cự tuyệt không thừa nhận người anh rể không có danh phận đã nghĩ muốn lên trời.

Bạn đang đọc truyện *Đã Đảo, Bạch Liên Hoa!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Người tính không bằng trời tính

Edit: Hà Phương

Một tháng trước đánh chết Thu Tử Thiện cũng không nghĩ tới hai tháng trước khi vào học đại học lại trôi qua ở trong nhà, lúc cô bị Thu Tử Hàn dùng xe lăn đẩy về nhà, về mặt Thang Kiều giống như cô mắc phải bệnh khó trị.

Cô liên tục bảo đảm mình sẽ không trở thành một người què, Thang Kiều cuối cùng mới thu hồi nước mắt.

Kể từ khi Thang Kiều li dị, ông nội cũng đi Hongkong nghỉ ngơi, cộng thêm Thu Tử Thiện phải ở trong kí túc xá trường học, từ đó trong nhà trở nên cực kỳ vắng lặng.

Cũng may là Thu Tử Hàn vẫn ở trong nhà, Thu Tử Thiện không ngờ cũng có ngày mình dùng tình trạng thê thảm như vậy quay về nhà. Cô xưa nay yêu xinh đẹp. Ngay cả lúc tập quân sự cô cũng chuẩn bị cho bản thân vừa nhẹ nhàng khoan khoái vừa đẹp, làm sao có thể đồng ý việc ngồi lên xe lăn đến trường học đây.

Cho nên Lạc Ngan phải nghĩ biện pháp xin nghỉ hai tháng cho cô, lúc nào mà cô mang được giày cao gót rồi thì cô lại về trường học lại. Được cái lên đại học không giống hồi học cấp ba nữa, khóa học ở đại học cũng không cần khẩn trương, chỉ cần có ghi chép bài vở của Giảng viên là cuối kỳ có thể bảo đảm đậu qua môn.

Liên quan đến vấn đề chân của Thu Từ Thiện, Thang Kiều đành phải thu xếp một gian phòng ở lầu một cho cô ở, bà vừa đổi ga giường vừa thay đổi đồ đạc trong phòng, cuối cùng Thu Từ Hán phải ra tay ngăn trở hành động khoa trương của mẹ mình.

"Bảo bối, để mẹ hầm canh xương cho con, con bị khổ lớn như vậy sao lại không nói cho mẹ biết," nói xong Thang Kiều lại muốn rót nước mắt.

Thu Từ Thiện liếc mắt nhìn Thu Từ Hán, trong lòng than thở, cũng may lúc ấy cô tỉnh lại chuyện thứ nhất chính là bảo Thu công tử giữ bí mật chuyện mình bị thương.

Đội Thang Kiều đi ra ngoài thu xếp hầm canh xương, Thu Từ Thiện dựa vào giường bắt đắc dĩ nhìn Thu Từ Hán. Cô bận tâm hỏi "Chị không đến công ty được, gần công ty sao rồi?"

"Tất cả đều bình thường, Hai diễn viên chính của《Đại Đường Phi Ca》là Tần San San và Lí Hiểu Vĩ đã hoàn thành việc quay phim, giờ đang chế tác hậu kỳ. Ban sản xuất bên kia đang đàm phán với Đài Truyền Hình, Đài Truyền Hình ra giá là sáu trăm ngàn, nhưng Chu Á Văn lại muốn mức giá là chín trăm ngàn, hẳn cho rằng sẽ có 4 nhà Đài Truyền Hình cùng nhau mua sau đó chiếu cùng một kì, như vậy vừa có thể đề cao lực ảnh hưởng của phim truyền hình, mà các nhà Đài Truyền Hình cũng có thể chia đều chi phí."

Thu Từ Thiện nghe xong gật đầu một cái, tương lai mấy năm sau, tiền vốn để quay một bộ phim truyền hình động một chút thì là hơn triệu, một nhà Đài không có cách nào đảm nhận một bộ phim lớn như vậy, sau này bình thường đều là ba bốn nhà Đài cùng nhau chiếu phim.

Nhưng các Đài Truyền Hình trong Quốc Nội có lực ảnh hưởng không giống nhau, cùng một bộ phim được chiếu nhưng nếu nền tảng nhà Đài đó không tốt có thể quyết định sự thành bại của một bộ phim, dù sao bạn không thể trồng cây vào tỉ lệ người xem TV của mỗi nhà Đài có thể đồng đều như trái xoài trên cây.

"Chu Á Văn trên phương diện chế tác điện ảnh truyền hình đã có hai mươi năm kinh nghiệm, em chỉ cần ở bên cạnh nhìn xem, giờ chủ yếu em vẫn nên đi theo phía sau bọn họ học tập."

Thu Từ Thiện đầu đầu nghĩ nghĩ, sau lại nói: "Chị đã gọi điện thoại cho ông nội, ý định của chị là xem xét chọn ra cho Trung Vực vị Tổng giám đốc điều hành."

Thu Từ Hán đột nhiên nghe được tin tức này, cả khuôn mặt đều là kinh ngạc, sau đó cậu bắn khoản hỏi: "Tại sao muốn mời người khác làm Tổng giám đốc điều hành, chị làm cũng rất tốt mà."

"Từ Hán, em không cần phải an ủi chị, dù không cần người khác nói nhưng chị cũng hiểu được, chị mà làm Tổng giám đốc điều hành thì bất quá cũng chỉ một con gà mờ thôi," Thu Từ Thiện không phải không để ý, coi như cô sống nhiều hơn người khác một đời, nhưng cái cô có được khi trùng sinh là kinh nghiệm chứ không phải sự thông minh.

Cô có thể y vào kinh nghiệm của mấy năm sau trợ giúp Trung Vực đi tới, nhưng đến lúc hết tiền cơ, Trung Vực phải làm sao?

"Muốn đứng trên vị trí Tổng giám đốc Trung Vực này thì phải có cái nhìn đại cục toàn diện cùng với năng lực nắm chặt Làng Giải Trí, chị và em đều không phải là người thích hợp. Em đừng gấp gáp, có thể từ từ học tập, nhưng công ty Trung Vực lớn như vậy lại không chờ được, cho nên chị và ông nội đều có chung một ý nghĩ, trước khi em có thể chân chính tiếp nhận Trung Vực thì trước hết xin một chức nghiệp người quản lí." Thu Từ Thiện từ từ phân tích, thật ra chuyện buông tay này chẳng dễ dàng với bất kì một ai

Trong chuyện này, hiển nhiên Thu Từ Thiện chỉ thông báo với Thu Từ Hán một tiếng.

Bởi vì đến ngày hôm sau, người Hongkong Huống Bách Sinh sẽ chính thức nhậm chức ở Trung Vực. Vị Huống tiên sinh này tốt nghiệp ở trường đại học Columbia, tuổi trẻ tài cao, 25 tuổi đã lấy được quyền đại diện cho một thương hiệu nổi tiếng ở Canada, từ đó kiếm được món tiền đầu tiên trong sự nghiệp.

Sau lại hần quay về Hongkong, gia nhập Tập đoàn thông tin và truyền thông Chính Phong, chỉ mới có bốn năm đã trở thành một quản lý cấp cao của tập đoàn đó, hơn nữa rất được Chủ tịch tập đoàn thương thức. Ngay khi tất cả mọi người đều sắp coi trọng và nể phục, hần lại đột nhiên đi ăn máng khác tiến vào Công ty Địa Nhạc Hoa Đình Quốc Tế, sau trở thành Phó Tổng Tài kiêm nhiệm Tổng quản lý nghệ sĩ của Hoa Đình Quốc Tế.

Lần này sở dĩ có thể mời được vị Huống tiên sinh này cũng là vì hần tính toán phát triển sự nghiệp của mình ở Đại lục. Lúc trước hần cố gắng dẫn dắt Hoa Đình Quốc Tế giao thiệp với Trung Quốc Đại lục nhưng lại bị một bộ phận quản lý cấp cao của công ty phản đối mãnh liệt.

Phải biết rằng ấn tượng hiện nay của một số người Hongkong đối với người Đại lục chẳng những không có cải thiện, ngược lại càng kém, huống hồ ánh mắt nghề nghiệp của Bách Sinh cũng không giống với những người này, hần đã sớm cho rằng nghề giải trí ở Hongkong đã bị đào móc xong còn dư lại, mà thị trường giải trí tương lai của Đại lục lại rất rộng lớn.

Đặc biệt là nhìn thấy thành tích phòng vé ở Đại lục luôn luôn phá vỡ kỉ lục thì hần biết ánh mắt mình không hề sai. Lần này là ông cụ Thu đến Hongkong tự mình mời Huống Bách Sinh.

Thu Từ Thiện vừa bắt đầu còn có chút nghi ngờ với vị Huống tiên sinh này, dù sao Hongkong và Đại lục hoàn toàn là hai thị trường bất đồng, quyết trông ở Hoài Nam là quyết sống còn ở Hoài Bắc chỉ là cây quyết hồi.

Nhưng khi tự mình nghe qua hẳn phân tích tình hình trong nước cùng với việc hiểu rõ cơ cấu của Trung Vực, cô liền có lý do tin tưởng đạo lý dù con bò được dời đến Giang Bắc thì nó vẫn là một con trâu, về phần ngư nhân sở dĩ hẳn có thể được xưng là ngư nhân, chính là mặc kệ tới chỗ nào hẳn đều có thể ứng phó được tuốt.

Ở trong nhà nghỉ ngơi một tuần lễ, trừ khoảng thời gian đáng mong đợi mỗi ngày là gọi điện tán gẫu với Lạc Ngạn, Thu Từ Thiện chỉ cảm thấy cả người mình sắp nổi mốc rồi.

Mỗi ngày mười một giờ mới mê một tỉnh lại, ăn cơm trưa xong liền bắt đầu xem phim lẻ hoặc là phim truyền hình, giờ cô còn nghiện mua đồ trên mạng. Mỗi ngày đều sẽ có lần lướt mấy anh bạn trẻ, hì hà hì hục chạy xe đạp điện từ chân núi đi lên, sau đó giao đồ cho Tiểu Hà.

Ngay cả Thang Kiều mấy ngày nay cũng rất hứng thú cùng cô lục tìm đồ tốt, như ngày hôm qua bà rút cuộc mua được một vật phẩm đầu tiên qua mạng, một cái nồi màu trắng chống dính.

Mặt trời ngả về đằng tây, Tiểu Hà đang ở bên ngoài vườn hoa, bà vú ở trong phòng bếp, về phần tiểu thư Thu Từ Thiện què chân đáng thương thì mặc áo khoác kiểu áo ngủ ngồi trên ghế sofa xem ti vi, bên cạnh là các loại đồ ăn vặt.

Kể từ phát hiện mình không thể ra cửa, tiểu thư Thu Từ Thiện vốn là một người đẹp đến cảnh giới nhất định đột nhiên rơi xuống đến cận bã cũng không còn. Thu Từ Hàn mỗi ngày đều không quên chăm chọc cô, nếu tiếp tục ăn uống như vậy, sớm muộn gì cũng biến thành heo.

"Em về rồi," ngay lúc Thu Từ Thiện một tay cầm cái điều khiển ti vi một tay vươn ra đĩa xoài trên bàn, liền nghe thấy tiếng Thu Từ Hàn từ cửa truyền đến.

Thu Từ Thiện mừng hóm, không quay đầu đã hô lên: "Thu Từ Hàn, em nhanh đến tủ lạnh lấy cho chị chai nước uống coi, chị muốn loại nước trái cây việt quất, chị sắp chết khát rồi."

Cô còn không tự biết nói: "Cũng không biết Tiểu Hà cứ rúc ở hoa viên làm gì, không biết chị là nhân sĩ tàn tật sao, đáng thương chân chị không thể động được, ngay cả nước cũng không được uống."

Thu Từ Hàn nghe được giọng điệu vừa oán trách vừa đáng thương lại kiêu căng, liền nhịn không được nói móc: "Chị chỉ bị có một chân bên phải thôi, không phải cả cặp chân đều gãy, lười thì chị chịu chết đi."

Nghe xong lời này, Thu Từ Thiện lập tức quay đầu mở miệng trách móc, nhưng khi nhìn thấy Lạc Ngạn đứng sau lưng Thu Từ Hàn, cô không nhịn được hét lên một tiếng.

Thu Từ Hàn lập tức không chịu nổi mà chui luôn vào phòng bếp, mà Thu tiểu thư mới vừa còn giương nanh múa vuốt, trong nháy mắt giống như một con quả bóng xì hơi, oán khí gì đó đều tan thành mây khói.

Ngay cả biểu hiện trên mặt cũng đột nhiên trở nên nhu hòa, nhưng động tĩnh biến ảo này của cô lại khiến Lạc Ngạn bật cười.

"Sao mà người rót nước cho em cũng không có vậy? Lúc trước anh nói là ở chỗ anh đi, anh sẽ chăm sóc cho em thì không chịu," Lạc Ngạn đi tới ngồi bên cạnh cô trên ghế sa lon, đưa tay ôm người vào lòng.

Nói thật, sau khi hai người đã trải qua nhiều chuyện như vậy, Lạc Ngạn đối với Thu Từ Thiện lại càng yêu càng cưng chiều còn mang theo ba phần lo lắng, cô nhóc này lúc bình thường cũng tốt, ngoan ngoãn làm người khác ưa thích. Nhưng một khi cô chấp, ngay cả Lạc Ngạn cũng ép không được cô.

Thu Từ Thiện bĩu môi giống như tìm được núi dựa, trong đôi mắt đều không tự giác đã ươn ướt, lại làm nũng nói: "Giờ em ngày ngày bị bắt uống canh xương, giờ vừa ngủ mùi vị em đã muốn nôn. Hơn nữa ngày ngày chỉ có thể đợi trong nhà, chẳng được đi đâu, thật sự em thấy rất nhàm chán."

Lạc Ngạn cũng hiểu mấy lời này của cô, đa số là làm nũng, cho nên cũng cười vạch trần cô: "Anh thấy em rất vui về khoái hoạt đó chứ, loại thực phẩm rác rưởi này cũng ăn không ít, để anh sờ xem rốt cuộc có phát triển thêm miếng nào hay không."

Anh nói xong liền đưa tay vòng chắc eo Thu Từ Thiện, bàn tay khoan hậu ấm áp tình tứ vuốt ve eo cô, âm thanh vừa thấp vừa trầm: "Không được rồi, thật nhiều thịt."

Thu Từ Thiện còn đang chuẩn bị nghe anh tán dương đôi câu, ai ngờ liền nghe được một câu như vậy, trong lúc nhất thời vừa lại kinh ngạc vừa sợ, cũng vội vàng đưa tay sờ thịt ngang hông mình, nói gì thì nói chứ cô cũng không muốn béo lên đâu á.

Cô vội vàng cúi đầu, vừa ngồi thẳng vừa hút bụng, ý đồ giấu diếm chút xíu mỡ thừa trên bụng, nhưng Lạc Ngạn thấy bộ dạng thất kinh này của cô thì cảm thấy càng thêm thú vị, lại đưa tay đi sờ bụng cô.

Hai người cứ như vậy ở trên ghế sa lon dây dưa, Thu Từ Thiện liều mạng muốn bảo vệ tôn nghiêm bụng mình, còn Lạc Ngạn là không nhịn được muốn trêu chọc cô.

"Hai đứa đang làm gì đó?" Một âm thanh bén nhọn từ cửa thang lầu truyền tới.

Lúc này Lạc Ngạn cùng Thu Từ Thiện đồng thời ngẩng đầu nhìn về phía Thang Kiều nữ sĩ đang kinh ngạc, Lạc Ngạn phản ứng nhanh chóng, anh lập tức từ trên ghế salon đứng lên, hơi chỉnh sửa lại quần áo có phần xóc xệch của mình xong mới nâng lên vẻ mặt anh tuấn cười nói: "Chào bác gái, cháu là Lạc Ngạn, là bạn trai Thiện Thiện, hôm nay đặc biệt đến nhà bái phỏng bác ạ."

Thang Kiều vẫn tự nhận là mình là một bà mẹ trẻ tuổi, nhưng bà tuyệt đối không ngờ mình sắp phải làm cha mẹ vợ rồi, cho nên sau khi Lạc Ngạn nói xong, bà mất nửa phút sững sờ, hoàn toàn ngốc trẻ.

Thu Từ Thiện cũng được xem là da mặt dày, thế nhưng lúc này cô hiển nhiên không được trấn tĩnh như Lạc Ngạn, lúc này sắc mặt cô ửng đỏ, cái tay ôm chặt thành ghế sofa, hận không được chôn luôn đầu xuống dưới ghế.

Được rồi, cô rất thẹn thùng.

Sau khi Thang Kiều và Lạc Ngạn chia ra ngồi xuống, hai người nhanh chóng tiến vào nhân vật của mình. Chỉ thấy Thang Kiều ngồi trong tư thế cao quý và ưu nhã, đầu khẽ nâng lên, bất kể là từ tư thế ngồi hay là nói lời nói giọng điệu đều đủ mười phần tư thái quý phụ.

Ngay cả Thu Từ Thiện giống như nàng dâu nhỏ ngồi bên cạnh Lạc Ngạn cũng không thể không thừa nhận, mẹ của cô cũng rất có tư thế dọa người.

Nhưng Thang Kiều nữ sĩ cũng không hiểu rõ về người đàn ông đối diện này, Lạc Ngạn là một người đàn ông đưa nắm giữ tập đoàn lớn như vậy không biết đã chém giết bao nhiêu trên thương trường, có thể sắm vai nhân vật hung ác hạ sát thủ với em họ mình còn mặt không đổi sắc, thế nên đối với bà mẹ vợ tương ai này, Lạc tiên sinh chỉ có một mục tiêu, đó chính là lấy lòng lấy lòng lại lấy lòng.

"Thật sao? Ha ha, mẹ cậu đúng là quá khách khí, thật ra tôi có ấn tượng rất tốt với mẹ cậu," Lạc Ngạn đặc biệt nói việc mẹ của anh Hứa Lan đối với Thang Kiều khác sâu ấn tượng hơn nữa còn rất khen ngợi, Thang Kiều lấy tay che mặt tỏ vẻ ngượng ngùng. Nhưng vô luận là từ đường cong khóe miệng hay là nét cười trong mắt đều nói cho hai người biết, bà rất vui.

Một khi Lạc Ngạn đã muốn lấy lòng ai thì dù người đó là một núi băng anh cũng hòa tan được, huống chi Thang Kiều cũng không phải là một núi băng, mà ngay cả tảng băng bà cũng không được tính.

Khác với các ông bố, các bà mẹ hình như trời sanh đều đối với con rể có hảo cảm, đặc biệt là khi họ phát hiện đứa con rể không chỉ có gia thế rất cao, bất kể là từ phương diện tướng mạo hay là từ năng lực cá nhân đều xứng con gái mình thì từ trong đáy lòng các bà mẹ đã có thể bay lên một loại vui vẻ.

Nếu Thu Từ Thiện biết hoạt động trong lòng Thang Kiều lúc này thì cô nhất định sẽ ngửa mặt lên trời hỏi, cô có vẻ giống không thể gả ra ngoài sao?

"Thật ra lần này cháu còn có một việc muốn thương lượng với bác," lúc này Lạc Ngạn bày tư thái thấp, nhưng dù là phong cách hay là biểu hiện trên nét mặt đều là sự tôn kính mà không phải là cầu khẩn.

Thang Kiều thực sự càng xem càng thích, sau đó bà hỏi: "Cháu cứ nói thẳng ra đi, con người của bác rất dễ nói chuyện."

"Là như thế này, ba mẹ cháu cũng đã gặp Từ Thiện. Tuy tuổi tác của chúng cháu có chút chênh lệch, nhưng mà ba mẹ cháu rất thích Thiện Thiện, hi vọng có thể định ra chuyện của chúng cháu, cho nên tính toán gặp mặt bác một lần, không biết lúc nào bác có thời gian ạ?"

Lần này Thang Kiều lại chắc lưỡi hít hà nói không ra lời, bạn trai của con gái về nhà ra mắt là một chuyện, nhưng gặp mặt với người nhà bạn trai của con gái lại là một chuyện khác.

Huống chi, sau khi Thang Kiều biết rõ gia tộc đứng sau lưng Lạc Ngạn là Tập đoàn Hoàn Á thì nói không kinh ngạc thì là nói láo. Dù đều là phú hào trong giới nhưng cũng phân cấp bậc. Lạc gia đứng nói là ở Vân Đồn, mà đôi mắt cả nước cũng được xếp vào danh hiệu đại gia tộc, tập đoàn Hoàn Á hàng năm đều đứng vào top 500 công ty lớn nhất nước.

Về phần Thu gia Trung Vực mặc dù thuộc về công ty đầu rỗng trong Làng Giải Trí, nhưng đem so sánh với các ngành bất động sản hoặc các ngành nghề khác thì cũng chỉ là gặp sự phụ thôi.

Nhưng giờ người ta vừa mở miệng chính là gặp mặt người lớn, cái này nói rõ hai người rất nghiêm túc. Thang Kiều còn băn khoăn trong lòng về việc Lạc Ngạn lớn tuổi chút, nghe xong cũng không tìm ra được lý do nào để nói nữa.

Thang Kiều suy nghĩ một chút, vẫn nói: "Tiểu Lạc, cháu có biết chuyện bác và ba Thiện Thiện đã li hôn không?"

Lạc Ngạn hơi sững sờ, sau đó trả lời: "Về việc bác trai, cháu cũng cảm thấy rất tiếc nuối, cháu đã sớm biết rồi. Nhưng mà xin bác yên tâm, chuyện này tuyệt đối sẽ không ảnh hưởng quan hệ giữa cháu và Thiện Thiện."

Thang Kiều thấy vẻ mặt anh rất nghiêm túc lại chân thành, nhất thời trong lòng vừa đau vừa vui mừng, đây đại khái là tin tức tốt duy nhất bà nhận được trong mấy tháng nay.

Chỉ chớp mắt, tiểu Thiện Thiện của bà đã đến tuổi tìm bạn trai, chỉ chớp mắt hình như con bé sẽ phải xuất giá rồi.

"Vậy cháu tính lúc nào an bài để bác và ba mẹ cháu gặp mặt?"

Thu Từ Thiện Vẫn không lên tiếng đột nhiên chen vào: "Nhất định phải chờ chân con khỏi đã, nếu không con không đi."

Thang Kiều thấy cô lại bướng bỉnh, không vui nói: "Cái gì không đi, đây là lời con nên nói sao? Chuyện người lớn gặp mặt, con cho là con có quyền quyết định sao?"

Thang Kiều rất ít khi khiển trách Thu Từ Thiện nên Thu Từ Thiện nhất thời ngậm miệng. Nhưng cô vẫn quay đầu nhìn Lạc Ngan, lại đưa tay lên lên kéo ống tay áo anh, biểu hiện trên mặt rất đáng thương.

Lạc Ngan xưa nay đều đồng ý mọi yêu cầu của cô, lúc này mặc dù có Thang Kiều ở đây nhưng vẫn nhắm mắt nói: "Thiện Thiện đi đứng quả thật không tiện, chuyện gặp mặt cũng không gấp gáp, hay là chờ đến lúc Thiện Thiện khỏi đã ạ."

Thang Kiều nhìn Thu Từ Thiện tựa sát bên cạnh Lạc Ngan, vẻ mặt hả hê vui vẻ, nhất thời tâm cũng mềm hoá lại. Kể từ khi cuộc hôn nhân của bà thất bại, Thang Kiều hình như có một loại nhìn thấu đời.

Nếu như ban đầu cuộc hôn nhân này là do tự mình lựa chọn, như vậy coi như sau này đi tới thất bại, bà nghĩ mình cũng sẽ không oán hận. Nhưng có tình hôn nhân của bà là do gia tộc mình an bài, sau khi thất bại, trong lòng bà vẫn còn lưu lại oán hận.

Khi mùa thu sắp đi qua, Thu Từ Thiện đã trở về trường học. Đối mặt với sân trường xa lạ lại quen thuộc, Thu Từ Thiện không thể nói tâm mình không có xúc động.

Có lẽ cô là sinh viên có thời gian ở trường ít nhất Vân Đô, kể từ sau khi kì tập quân sự thì chưa từng trở về kí túc xá. Tất cả đều do Bạch Phú Mỹ giúp một tay dọn dẹp.

Hôm nay tới trường học chủ yếu là trả phép, thời khoá biểu của Thu Từ Hàn hoàn toàn giống với cô. Mặc dù hôm nay không có lớp, nhưng Thu Từ Hàn vẫn bị cô kéo đi làm lái xe.

"Em nói xem lúc ra mắt, chị mặc như thế nào mới tốt đây?" Trên xe, Thu Từ Thiện có chút rối rắm hỏi.

Thu Từ Hàn chỉ là liếc cô một cái, lại tiếp tục nhìn về phía trước, sau cô không ngừng than thở ở bên tai mình, cậu mới chậm rãi nói: "Không phải chị luôn cho rằng mình thiên sinh lệ chất, mặc cái gì cũng đẹp sao?"

"Nhưng chị sợ mình mặc không phù hợp thẩm mỹ của ba mẹ Lạc Ngan," Thu Từ Thiện cũng rơi vào tiết mục lần đầu tiên ra mắt người nhà bạn trai, hết sức lo sợ.

Ngay lúc Thu Từ Hàn chuẩn bị châm chọc cô, Thu Từ Thiện đột nhiên nhìn thấy một cửa hàng ven đường, chết sống bắt cậu dừng xe. Sau khi cậu dừng xe, cô gái này vọt một cái tới bên cạnh cửa hàng kia.

Cửa hàng này chuyên bán đồ ăn vặt nhập khẩu, trước đây Thu Từ Thiện mua được xoài ở đây, từ đó cô liền yêu thích cái mùi vị tuyệt vời đó.

Cô hài lòng xách túi xoài mỹ vị đi ra ngoài, chợt nghe bên cạnh có người kêu một tiếng Thiện Thiện.

Cô quay đầu lại thì nhìn thấy Lạc Thiên Tề quần áo nhẹ nhàng đang bước đến, Thu Từ Thiện vừa sợ hãi vừa khẩn trương liếc xuống quần áo mình, rất tốt, không có chút nào thất lễ.

"Bác trai, chào bác," cô cung kính chào hỏi Lạc Thiên Tề.

Không thể không nói cô cực kỳ thích ba mẹ Lạc Ngan. Đặc biệt là Lạc đại thúc vừa anh tuấn lại sống thật thà này, nhất định chính là người đàn ông tốt trong cực phẩm, mấy bay chiến đấu đại thúc.

"Tới đây mua đồ ăn vặt à?" Lạc Thiên Tề nhìn túi cô đang xách thì cười hỏi.

Thu Từ Thiện ngượng ngùng giấu túi đồ ăn vặt ra sau lưng: "Cháu đang từ trường học về nhà, không phải đặc biệt tới đây, chỉ đi ngang qua nhìn thấy nên vào mua thôi."

"Bác mới thấy cháu từ trong chiếc xe kia xuống, cháu tự mình lái xe tới đây à," Lạc Thiên Tề chỉ chỉ chiếc xe dừng ven đường.

Thu Từ Thiện lắc đầu: "Em trai cháu lái ạ, bác trai đi một mình sao? Nếu không bác ngồi xe cháu về ạ."

Lạc Thiên Tề lắc đầu, sau đó đưa ra một đề nghị khiến thu từ thiện kinh ngạc: "Bác đang muốn đi tham gia một buổi đấu giá thú vị, cháu có muốn cùng đi với bác không?"

Thu Từ Thiện không ngờ Lạc Thiên Tề sẽ đưa ra yêu cầu như vậy nhưng cô vẫn không do dự chút nào nói: "Dĩ nhiên đồng ý, Lạc Ngan nói bác là chuyên gia sưu tầm, vậy là cháu có thể đi theo bác học thêm kiến thức rồi."

"Nếu là tranh chữ bình thường bác sẽ không đưa cháu đi xem, nhưng hôm nay là một hội đấu giá Phi thúy, các cô gái nhỏ như cháu hẳn sẽ thích châu báu chứ," Lạc Thiên Tề có vẻ cực kỳ khéo hiểu lòng người.

Cho tới nay Thu Từ Thiện vẫn nghĩ, bất kể là Lạc Thiên Tề hay là Thu Vĩ Toàn cũng không thể coi như là có một người có năng lực, nếu không phải bọn họ sinh ra trong một gia đình hào môn thì e rằng cũng chỉ là một người bình thường mà thôi.

Nhưng vì cái gì những đứa con của họ lại khác nhau một trời một vực vậy, cũng không thể không thừa nhận so với cô và Thu Từ Hàn, Lạc Ngạn tất nhiên mạnh hơn rất nhiều.

Qua mấy lần tiếp xúc, Thu Từ Thiện liền trực giác thích Lạc Thiên Tề, ông rất hài hước, cũng không làm cho người ta áp lực, hơn nữa ông am hiểu cách giao thiệp với bất kỳ giai tầng nào. Dù là con nhà giàu, ông cũng có cách của con nhà giàu.

Đến nơi tổ chức buổi đấu giá, trái với bên ngoài rách nát cũ kỹ, bên trong lại được trang hoàng cổ kính, Thu Từ Thiện nhìn đối phương đưa tới Phi Thúy thì kinh ngạc đến quên tốt nên lời.

Lạc Thiên Tề lấy ra đạo cụ mang theo, chuyên nghiệp mà giảng giải cho Thu Từ Thiện gả mờ ở bên cạnh hiểu, cái xuyên tay này là loại Phù Dung, còn cái ngọc bội kia là loại Băng.

Lúc này ông tựa như một người cha, kiến thức uyên bác và rất kiên nhẫn, tỉ mỉ giảng giải cho đứa con của mình hiểu.

Đây là một buổi đấu giá không có ai biết được thân phận của ai, người tới cũng tránh trong phòng của mình. Đợi đến lúc bán đấu giá kết thúc, sẽ có người đặc biệt đi tới phòng bọn họ.

Lúc này Thu Từ Thiện quả thật rất tò mò, nhưng cô hoàn toàn không biết chính mình sẽ đối mặt với cái gì.

"Lạc tiên sinh, vị này là....." Người đến là một người đàn ông trung niên, nâng cao bụng bự giống như Phật Di Lặc. Hấn híp mắt lộ ra sáng loáng, hiển nhiên là đang quan sát thân phận Thu Từ Thiện.

Lạc Thiên Tề rất thoải mái nói: "Đây là con dâu tương lai của tôi, mang con bé đến để học thêm kiến thức, anh có tốt đồ gì thì mau lấy ra, tôi định kiểm một món đồ làm lễ ra mắt cho con dâu."

Đây là lần đầu tiên Thu Từ Thiện bị người ta giới thiệu thân phận là con dâu, cô có vẻ vừa ngượng ngùng vừa vui mừng, mặc dù cố gắng đè nụ cười nơi nén khoe miệng, nhưng lại giống như một đứa bé, thậm chí vui khiến toàn thể giới đều biết.

Người đàn ông kia, cũng chính là ông chủ nơi này, mang họ Trang, hẳn quả thực có nhiều đồ tốt trong tay. Nhưng bất kể là ngọc bội hay dây chuyền cũng đều không vào mắt Thu Từ Thiện.

Vật như Phi Thúy này, người thích có thể thuộc màu sắc của nó như lòng bàn tay, nhưng Thu Từ Thiện không thích thì trong mắt cô nó cũng chỉ là mấy vật cổ lỗ si nên sớm bị đào thải.

Gặp một vị khách bất bẻ như Thu Từ Thiện lại kích thích sự háo thắng của ông chủ Trang.

Lúc hẳn thật sự lấy ra đồ tốt, Thu Từ Thiện mới hiểu được, có ít thứ không phải bạn không thích mà là bạn không được gặp mà thôi.

Đây là một viên Phi Thúy hình đầu Phật, khéo léo và tinh xảo, lúc cầm có thể dùng cả bàn tay ôm lấy. Thu Từ Thiện cẩn thận nhìn đầu Phật thì mới phát hiện một viên phi thúy nho nhỏ nhưng lại được điêu khắc tinh xảo đến mỗi một đường vân trên mặt Phật, màu xanh lá cây thuần chính ướt át phiếm ánh huỳnh quang, mà tính chất là nhẵn nhụi tinh khiết, khiến Thu Từ Thiện không dám đưa tay đụng vào nó.

Món đồ này tuy nhỏ nhưng đúng là một vật tốt. Thu Từ Thiện vậy là cũng không hiểu rõ về Phi Thúy, cô không biết những năm gần đây, bởi vì mở khai thác ở Myanmar quá nhiều, loại thủy tinh già như vậy đã rất khó tìm. Mà Myanmar và Trung Quốc vẫn có một đường máu Phi Thúy, đưa Phi Thúy tốt nhất được khai thác ở Myanmar buôn lậu đến Trung Quốc, mà trên đường nhất định là dùng máu tươi để trải. Trong rừng rậm nguyên thủy ở Myanmar có bao nhiêu thì cốt tủy mai táng trên con đường này.

Cho nên cô không biết sau lưng viên Tiểu Phật đầu thoát nhìn nho nhỏ này đến tột cùng dính vào bao nhiêu máu tươi, cô cũng không biết trên con đường này đã mai táng những người nào, thậm chí cô không biết chính cái đồ chơi khéo léo tinh xảo đã thay đổi tất cả.

Lúc này Thu Từ Thiện vui mừng cùng Lạc Thiên Tề phân biệt loại màu sắc của tiểu Phật Đầu, hiển nhiên đây là một chủng loại thủy tinh rất già, hơn nữa còn là Đế Vương thuần chính xanh lá.

Thu Từ Thiện cũng không biết giá sau cùng là bao nhiêu, nhưng cuối cùng cô và Lạc Thiên Tề Kiên vẫn lấy vào tay viên Phật Đầu đó.

Khi cô gọi điện thoại cho Lạc Ngạn còn đặc biệt báo cáo chuyện này, hơn nữa cường điệu rằng mình có phần rất yêu thích ba của anh. Có lẽ Lạc Thiên Tề chính là người cha mà tất cả nữ sinh nam sinh mong đợi, chính là ông bố quốc dân đấy.

Mấy ngày sau cô bắt đầu lao lực nghĩ phải đáp lễ cho Lạc Thiên Tề như thế nào. Lạc Ngạn cũng là đối tượng để cô tham khảo và cho cô không ít ý kiến, nhưng Thu Từ Thiện vẫn còn rất rối rắm.

Rối rắm vẫn kéo dài đến sáng sớm thứ sáu, đối với bất kỳ ai mà nói thì đây cũng chỉ là một bữa ăn sáng bình thường.

Thu Từ Thiện giống như thường ngày rời giường ăn điểm tâm, Thu Từ Hàn cũng không biết từ đâu học được một thói quen, bắt đầu ở trên bàn ăn xem

báo chí.

Cảm tạ Thượng Đế, cậu không bảo Tiểu Hà lấy tờ báo ừ một lần. Nếu không cô không biết mình sẽ có một loại kích động giết chết cậu hay không.

Thu Tử Thiện uống sữa xong, chuẩn bị đá Thu Tử Hàn để cho cậu ăn mau lên thì nghe thấy giọng Thu Tử Hàn hơi hoảng sợ nói: "Thu Tử Thiện, ba của Lạc Ngạn chết rồi."

"Nói nhảm gì đó, nhanh..." Thu Tử Thiện chợt im bật.

Những lời Thu Tử Hàn mới nói giống như một loại chú ngữ khiến hết thảy hóa đá! Loại chú ngữ khiến tất cả ngôn ngữ, về mặt thậm chí suy nghĩ của Thu Tử Thiện đều biến mất.

Tất cả đều thay đổi kể từ giây phút đó.

Bạn đang đọc truyện *Đã Đảo, Bạch Liên Hoa!!!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61

Mỗi ngày trong cuộc sống của chúng ta, đều sẽ xuất hiện đủ loại ngoài ý muốn, lúc nào trên trang đầu các tờ báo hoặc là tin tức trên tivi đều tràn ngập các tin tức có người tử vong.

Nhưng vấn đề là mấy thứ ngoài ý muốn đó cách cuộc sống của bọn họ quá xa, đến mức Thu Tử Thiện hoàn toàn quên đã gọi là ngoài ý muốn thì ai cũng có thể gặp gỡ.

Cô gần như quên mất tay mình run run cầm lấy tờ báo như thế nào, tỉ mỉ nghiên cứu bài báo ra sao, độ dài bài báo không ngắn, thậm chí còn minh họa ảnh với màu sắc rực rỡ, trong đêm tối ánh lửa ngút trời.

Cô run rẩy để tờ báo cầm trong tay xuống bàn, sau đó hít sâu một hơi, nhưng khi nhìn thấy dòng chữ 'Du thuyền tư nhân của một phú hào họ Lạc' thì chút ngọn lửa hi vọng tồn tại trong lòng cô từ từ bị dập tắt.

"Thu Tử Thiện, chị không sao chứ?" Thu Tử Hàn nhìn bộ dáng cô, vội vàng hỏi một câu.

Thu Tử Thiện ngẩng đầu, tay nắm thành quyền để trên mặt bàn, sau đó nói: "Chị không sao, để chị gọi điện thoại cho Lạc Ngạn, có lẽ đây chỉ là một hiểu lầm."

Lấy điện thoại tìm danh bạ rồi ấn gọi qua nhưng lại phát hiện bên đầu điện thoại kia cũng không có ai nhận, cô nghe trong điện thoại không ngừng truyền đến tiếng đò đò, trái tim giống như rút dây Thủy Ngân vừa trầm vừa nặng.

Tất cả mọi người khi đứng trước biến cố không lồ luôn thích làm bộ tự nhủ, kiên cường một chút, kiên cường thêm chút nữa. Nhưng vấn đề là bất luận bạn an ủi chính mình ra sao thì cái nên tới cuối cùng sẽ tới.

Cuối cùng Thu Tử Thiện gọi điện thoại cho trợ lý của Lạc Ngạn, chức vụ của Hà Thanh Danh là trợ lý đặc biệt của Tổng giám đốc, ai cũng biết hần và Lạc Ngạn quan hệ không cạn, lúc này hần nhất định có thể tự nói với mình một tin tức tốt.

Ôm ý nghĩ như vậy, Thu Tử Thiện kiên nhẫn chờ điện thoại được kết nối.

"Cô Thu," điện thoại được kết nối, tiếng nói của Hà Thanh Danh bên kia lộ ra nồng đậm một mùi, Thu Tử Thiện vốn đã không quá lạc quan nét mặt lập tức trở nên khó coi.

Cô hỏi: "Tin tức trên báo là thật sao?"

"Ừ, là thật, giờ tôi đang ở bệnh viện, cảm xúc của Lạc phu nhân rất không ổn định, Tổng giám đốc cũng đang ở đây," Hà Thanh Danh liếc mắt nhìn Lạc Ngạn ngồi cách đó không xa, chỉ trong một đêm mà cả người anh đều trở nên suy sụp hoàn toàn.

Tình huống của Lạc Ngạn lúc này cực kỳ không tốt, anh nhận được tin tức lúc ba giờ sáng. Vốn dĩ Lạc Thiên xuất hiện ở biển là chuyện bình thường, người Lạc gia đối với việc đêm khuya ông ra biển thu lưới đã sớm tập mãi thành thói quen.

Thậm chí tối hôm qua trong bữa cơm tối của gia đình, Lạc Thiên Tề còn nói đến lúc mời người Thu gia đến nhà ăn cơm, ông sẽ tự mình bắt cá tôm về chiêu đãi.

Cho tới nay, sự nghiệp của Lạc Thiên Tề đều không phải là người dẫn dắt Lạc Ngạn, thậm chí ông còn không đảm nhiệm qua bất kỳ chức vụ nào trong công ty. Ông chán ghét sự vụ công ty nhiều hạn chế, chán ghét sự tranh đấu giữa mình và em gái, cũng không ưa thích phát hiệu lệnh với mọi người như

ông cụ Lạc.

Lạc Ngan biết ông nội vẫn bắt mẫn với ba mình, thậm chí cũng không đồng ý để ba tự mình nuôi dạy anh. Tuy trong mắt tất cả mọi người thì ba anh chỉ là một người đàn ông giàu có hưởng thụ, nhưng đối với với Lạc Ngan mà nói đó chính là người cha vĩ đại hoàn mỹ của mình.

Anh nhớ lúc mình còn bé, mỗi ngày ba làm bạn bên cạnh mình; ông ấy sẽ đứng hạn tới tham gia họp phụ huynh; ông ấy cùng mình chơi bóng rổ, thậm chí trong trận đấu bóng rổ, ông ấy còn giống như một ông bố bình thường ở bên sân rổ to gọi nhỏ.

Nhưng tại sao người ngày hôm qua còn đang tốt lành, tự nhiên bây giờ mất rồi?

Cái gì là mất rồi, Lạc Ngan vui đầu vào trong tay, anh không còn là một cậu bé không biết gì nữa, anh đã đủ tình huống để hiểu ý nghĩa từ vong đối với mọi người. Điều này có nghĩa là sẽ không còn ai mang theo mình ra biển câu cá, không còn ai nói với anh rằng "Lạc Ngan, tài phú vinh viễn không có giới hạn, không nên bức bách chính mình".

Ba anh đã qua đời, thậm chí ngay cả thi hài cũng không lưu lại đầy đủ.

--- -----

Thu Từ Thiện đến bệnh viện, đột nhiên phát hiện bức tường bệnh viện thật thô lương, cô không thích bệnh viện, bây giờ sự bài xích đó càng trở nên nồng đậm.

Khi cô nhìn thấy Lạc Ngan, bước chân đang vội vã đột nhiên ngừng lại, bây giờ cô nên nói gì với người đàn ông này đây?

Thường nghe người ta nói câu thườn nhỏ để tang cha, nhưng sự đau đớn khi mất cha sẽ không bởi vì lớn lên hoặc là trở nên thành thực mà giảm bớt nửa phần. Ngược lại, khi chúng ta càng lớn thì chúng ta sẽ càng sâu sắc cảm nhận được sự đau đớn khi vĩnh viễn mất đi một người thân.

Cô đột nhiên không biết phải làm thế nào để an ủi Lạc Ngan.

Lúc này có vài Bác sĩ bước ra từ phòng bệnh, người đàn ông còn đang chôn đầu vào cánh tay đột nhiên ngẩng đầu lên.

"Lạc tiên sinh, thân thể phu nhân luôn luôn không tốt, lần này bị kích thích quá lớn, thân thể nhất thời không chịu nổi, tôi đề nghị để bà ấy nằm lại theo dõi một thời gian," trong giọng nói của bác sĩ mang theo vài phần không tự nhiên.

Lạc Ngan mặc dù quần áo vẫn chỉnh tề nhưng cả người đều lộ ra một cổ chán chường, trên gương mặt trắng noãn đã mọc lốm chòm râu, tóc cũng mất đi sự cẩn thận tỉ mỉ thường ngày khiến cả người anh giống như rút hết sức sống.

Sau khi Bác sĩ dặn dò mấy câu sau rồi rời đi, Thu Từ Thiện mới tiến lên, cô nhìn Lạc Ngan, còn chưa lên tiếng mà nước mắt cô đã tràn ra ngoài.

Lạc Ngan cũng nhìn thấy cô, anh đưa một tay ra, Thu Từ Thiện liền tiến lên ôm lấy anh, thân thể mệt mỏi có chống đỡ để ngồi thẳng bằng bất chợt giống như buông lỏng. Trong lòng anh rất đau đớn nhưng anh lại chỉ nhẹ nhàng nói một câu: "Thiện Thiện."

Lạc Ngan biết mình lúc này có rất nhiều chuyện phải làm, phải báo tin cho ông nội để ông từ Mỹ quay về, cổ phiếu công ty vô cùng có khả năng bởi vì chuyện của ba mà rớt giá, còn có chuyện du thuyền của ba sẽ không vô duyên vô cớ nổ tung trên biển.

Nhiều chuyện như vậy đang chờ anh, nhưng lúc này anh chỉ muốn lẳng lặng ngây ngô, anh từ nhỏ đã phải cố gắng, tính của anh chưa bao giờ giống với ba mình. Từ nhỏ anh đã luôn muốn giỏi nhất, mọi chuyện đều muốn tranh thứ nhất, bất kể là lòng tự ái hay là sự háo thắng cũng mười đủ mười cực kỳ giống ông nội. Thậm chí anh còn vì mình giống ông nội mà kiêu ngạo, nhưng lúc này đây anh không tìm được chút năng lực tự kiểm chế nào trong mình cả.

"A Ngan," Thu Từ Thiện không biết mình nên nói cái gì, mấy loại lời kiểu như bớt đau buồn hình như quá nhẹ nhàng bằng quơ, cô không muốn nói như vậy cũng không thốt ra được.

Lạc Ngan buông cô ra, trong ánh mắt mê mang hình như trở nên mỏng manh, Thu Từ Thiện nhìn anh đầu chuyển cảm xúc nhưng trong lòng bộc phát lo lắng.

Hà Thanh Danh đã sớm chờ bên cạnh, nhìn về mặt Lạc Ngan mặc dù mệt mỏi nhưng hấn vẫn bình tĩnh nói: "Tổng giám đốc, xe đã chuẩn bị sẵn sàng rồi."

"Cậu đi xuống dưới trước chờ tôi," Lạc Ngan phân phó một tiếng xong thì xoay người rời đi. Không đợi Thu Từ Thiện hỏi rõ ràng, Lạc Ngan liền quay đầu nhìn cô nói: "Từ Thiện, bây giờ anh có chuyện cần phải giải quyết, em có thể ở lại đây với mẹ anh không?"

"Dĩ nhiên có thể," Thu Từ Thiện nhìn anh vẫn suy sụp chán nản, không nhìn được đưa tay vuốt ve gò má thanh mảnh, cắn môi nói: "A Ngan, em biết hiện tại rất khó khăn, nhưng anh hãy nghĩ đến mẹ anh nhé, bác ấy cần anh. Em cũng cần anh."

Lạc Ngan ôm cô một lúc rồi xoay người đi vào thang máy.

Thu Từ Thiện đứng nhìn một lúc rồi bước vào phòng bệnh, Hứa Lan được uống an thần nên lúc này đang nằm trên giường bệnh ngủ thật say. Lúc này có thể được ngủ, đối với bà mà nói cũng là một niềm hạnh phúc.

--- -----

Tư Mã Thiên (*) đã từng nói, người chỉ có một lần chết, có cái chết nặng tựa thái sơn, có cái chết lại nhẹ như lông hồng. Hiển nhiên, Lạc Thiên Tề chính là nhận cái chết Nặng Như Thái Sơn.

(*): Tư Mã Thiên (145 TCN – 86 TCN), tên tự là Tử Trường, là tác giả bộ Sử ký (史記); với bộ sử đó, ông được tôn là Sử thánh, một trong Mười vị thánh trong lịch sử Trung Quốc. Tư Mã Thiên (145 TCN – 86 TCN), tên tự là Tử Trường, là tác giả bộ Sử ký (史記); với bộ sử đó, ông được tôn là Sử thánh, một trong Mười vị thánh trong lịch sử Trung Quốc.

Sáng sớm hôm nay trang đầu các báo đều giật tít về chuyện này, không lâu sau là lan truyền trên các trang mạng, nhất thời khắp nơi đều xôn xao.

Lạc Ngạn ngồi ghế sau xe, một tay cầm điện thoại, nét mặt nghiêm trang, mà bên đầu kia điện thoại cũng không có chút thanh âm nào truyền đến, một lúc sau anh mới nhẹ nhàng hỏi một tiếng: "Ông nội, ông còn ở đó không?"

Anh đang gọi điện thoại cho Lạc Kiến Hoa ở Mỹ, sau khi xác nhận bên cạnh ông cụ có Bác sĩ gia đình, anh mới nói chuyện này cho ông cụ biết.

Tuổi già mất con, đó không phải là khổ sở mà người bình thường có thể chịu đựng, Lạc Ngạn biết Lạc Kiến Hoa tuổi đã lớn nên anh không muốn mạo hiểm.

"Ta sẽ lập tức an bài máy bay tư nhân để quay về, trước hết cháu cứ đi tìm thi thể của ba cháu đã," ông cụ vẫn mang tư tưởng cũ, người Trung Quốc luôn dạy nhập thổ vi an, hôm nay du thuyền nổ tung, chỉ sợ ngay cả di hài cũng không tìm được. Nhưng ông cụ vẫn nghĩ có thể tìm được thi thể của con trai mình.

Lúc này Lạc Kiến Hoa đang ở Mỹ, bàn tay trần đầy nếp nhăn thiếu chút nữa đã không cầm nổi điện thoại, trong đôi mắt vẫn đục nổi lên một vòng hơi nước..

Con trai mình, dù không nên thân nhưng vẫn là đứa con mà ông cụ nuôi nấng lớn lên.

Lạc Ngạn bước vào công ty, bất kì ai đi ngang qua anh cũng không dám ngẩng đầu nhìn anh, ngay cả âm thanh chào hỏi cũng bé xúxỉ giống như muỗi kêu.

"Lạc tổng, Tổng giám đốc mời anh qua," Lạc Ngạn mới vừa vào phòng làm việc còn chưa ngồi vào chỗ của mình, thư ký Diệp bên ngoài liền gõ cửa đi vào.

Lạc Ngạn mắt lóe lên một cái, sau đó mới bình tĩnh đáp: "Được, giờ tôi qua."

Khi anh đến cửa phòng làm việc Tổng giám đốc thì nghe thấy bên trong truyền đến tiếng nức nở thật thấp, vừa vào cửa đã nhìn thấy cô mình ngồi trên ghế khóc đỏ tròng mắt, còn Nhiều Triệu Lan thì ngồi bên cạnh ôn nhu an ủi.

"Ba cháu xảy ra chuyện lớn như vậy sao cháu không nói với cô?" Lạc Gia Đồng vừa thấy cháu mình đi vào liền hoảng hốt đứng lên, vừa khóc vừa giận hỏi.

Lạc Ngạn bình ổn tâm thần, mặc dù hốc mắt có chút ửng hồng nhưng về mặt lại trầm tĩnh như nước: "Cháu cũng là rạng sáng hôm nay mới nhận được tin tức, cháu đến cục cảnh sát làm thủ tục, sau đó mẹ cháu ngắt xiut phải vào bệnh viện."

"A Ngạn," Khi Lạc Gia Đồng đến gần Lạc Ngạn thì đột nhiên kêu tên anh, sau đó khóc ngắt nói: "A Ngạn, ba cháu chết quá thảm. Tại sao lại như vậy?"

Lúc này Lạc Gia Đồng đã không còn sự mạnh mẽ vang dội như lúc đàm phán trên thương trường, tuy những năm qua bởi vì ích lợi của mình mà quan hệ giữa bà mà Lạc Ngạn trở lên xa lạ, nhưng mà đối với anh trai mình Lạc Gia Đồng vẫn có tình cảm thâm hậu. Huống chi, bình thường còn có thể cùng nhau gây gổ cãi nhau, giờ đột nhiên không còn nữa, việc này đối với bất luận ai đều là một cú đả kích nặng nề về tâm lý.

"Cô, có lẽ ngày mai ông nội sẽ trở về, đến lúc đó cô cũng trở về Đại trạch bởi ông nội đi," so với Lạc Gia Đồng đang khóc ngắt, về mặt Lạc Ngạn lại bình tĩnh khác thường.

Lạc Gia Đồng khóc đỏ bừng mắt, về mặt buồn bã đau thương, cái gọi là người chết như đèn tắt, lúc trước bà oán hận anh trai thiên vị con trai mình, nhưng lúc này trừ đau lòng cũng không còn ý nghĩ nào khác.

Sau khi Lạc Ngạn đi ra ngoài, Nhiều Triệu Lan đỡ Lạc Gia Đồng ngồi xuống. Trên mặt ông ta cũng mang theo thần tình bi thương, chỉ là so với người Lạc gia đau lòng thật sự, về đau xót trên mặt ông ta trông có vẻ giả tạo.

Ông ta nhìn cánh cửa đóng chặt, không khỏi than thở nói: "Người cháu Lạc Ngạn này, ba nó ngoài ý muốn qua đời như vậy mà cũng không trông thấy nó có vẻ mặt hốt hoảng, quả thật là tỉnh táo hơn người."

Coi như lúc này Lạc Gia Đồng khóc đến mù mị nhưng vẫn nghe ra ý tứ trong lời ông ta, nhất thời ánh mắt bà nhìn Nhiều Triệu Lan mang theo ba phần độc. Nhiều Triệu Lan không khỏi hốt hoảng nói: "Gia Đồng, tôi không có ý gì khác, tôi chỉ cảm thấy A Ngạn quá mức tỉnh táo thôi."

"Vậy ông muốn nó như thế nào? Khóc sụt sướt giống như tôi hả?" Lạc Gia Đồng tuy khóc lóc bi thương nhưng lúc này nói tới nói lui vẫn mang theo ba phần bèn nhọn.

Bà không khỏi thương tâm nghĩ tới, dù là chồng mình cũng không thể xem người nhà mẹ đẻ mình như nhà bên chồng được, Nhiều Triệu Lan không biết

thời điểm này tâm Lạc Gia Đồng đối với ông ta lại lạnh đi mấy phần.

Lạc Ngạn đã từng tham gia tang lễ, thế nhưng đây cũng là lần đầu tiên trong cuộc đời anh ở trong một tang lễ, hơn nữa đây là tang lễ của ba anh.

Sớm nay khi cảnh sát thông báo cho anh về chuyện chiếc du thuyền nổ tung trên hải vực, sau đó hỏa hoạn lan tràn đến hết cả du thuyền. Mặc dù cảnh sát biển xuất động ra ba chiếc thuyền nhưng vẫn không cứu được người trên du thuyền, thậm chí chiếc thuyền này cũng vĩnh viễn chôn thân ở trong biển rộng.

Cảnh sát đã phái người bắt đầu truy tung hộp đen du thuyền để tìm ra nguyên nhân du thuyền bị nổ, nhưng Lạc Ngạn cũng không tin tưởng đây chỉ là một sự cố đơn giản.

Lúc anh phân phó Hà Thanh Danh chuẩn bị tang lễ, anh cũng đã bắt đầu gây áp lực với cục cảnh sát. Nếu như du thuyền của ba anh là bị sự cố mà nổ tung thì việc này ở trong nước mà nói không thua gì một cuộc tập kích kinh khủng. Anh sẽ không cứ như vậy dễ dàng cho qua.

Bên kia Lạc Ngạn liều mạng khiến mình bận rộn, bên này Thu Từ Thiện cũng không dễ dàng gì.

Hứa Lan tỉnh lại, mới đầu vẫn chỉ là khóc thút thít, nhưng về sau càng nháo càng thái quá, bà bắt chấp tất cả phải xuất viện hơn nữa còn bắt Thu Từ Thiện đưa bà đến bờ biển.

Thu Từ Thiện hiểu ý bà, tối hôm qua chồng mình còn đang êm đẹp, mới qua một đêm tỉnh dậy cái gì cũng thay đổi. Ngày hôm qua vừa cười vừa nói chuyện với bà, hôm nay ngay cả thi thể cũng không lưu lại.

Lạc Thiên Tề gặp chuyện không khác gì ném một quả bom xuống xã hội thượng lưu Vân Đô, tuy ông không đảm nhiệm chức vụ gì trong tập đoàn Hoàn Á nhưng đời thứ hai của Lạc gia cũng chỉ có đứa con trai này, cộng thêm thường ngày ông cũng quảng kết thiện duyên, vì vậy khi nghe tin dữ này khiến mọi người thổn thức không dứt.

Huống chi, còn có tin tức mơ hồ lộ ra ngoài nói rằng ông bị người cướp nhảm vào. Người có tiền này sợ nhất là cái gì, còn không chính là bắt cóc hay sao. Từ cổ chí kim, chưa bao giờ ngừng chuyện kẻ bắt cóc nhắm vào người có tiền.

Nhà giàu nhất Hongkong còn bị lường gạt hơn trăm triệu kia kìa, nếu như thực sự bị mấy kẻ liều mạng này theo dõi, vậy thì không chỉ là vấn đề chảy máu thông thường rồi.

Thế là nhất thời có vài người có tiền ở Vân Đô cảm thấy vô cùng hoang mang lo lắng.

Lúc ông cụ Lạc trở về, Hứa Lan đang ở trong biệt thự của Lạc Ngạn. Mấy ngày nay Lạc Ngạn cũng không về đây nhưng anh lại phái bảo vệ và y tá tới, anh cho người đưa hai người Thu Từ Thiện và Hứa Lan đến biệt thự của mình chứ không trở về đại trạch Lạc gia.

Lạc Kiến Hoa trở về thấy trong nhà đã treo vải trắng, mới chân chính gọi là tề tâm liệt phế. Ông cũng chỉ đến nước Mỹ nghỉ ngơi kiêm thăm ông bạn già, nhưng mới đi chưa tới một tháng, lúc quay về con trai đã mất. Điều này làm cho một ông cụ lớn tuổi như thế nào chịu được.

Dù Lạc Ngạn kiên cường tự nhịn nhưng hốc mắt vẫn đỏ một vòng lại một vòng. Còn Lạc Gia Đồng giống như tìm được người tâm phúc, ôm ông cụ khóc kêu một cách thê thảm.

"Thiên Thiện, em đỡ mẹ em về phòng trước đi," Lạc Ngạn thấy Lạc Gia Đồng lời kéo ông nội khóc thực quá đau đớn tâm, không khỏi lo lắng gọi em họ mình.

Nhiều Thiên Thiện đi nước Mỹ học đại học Columbia, lần này ông cụ ở Newyork nên cô cũng đi theo máy bay tư nhân cùng trở về.

Cô nhìn anh họ mình một cái, không nói gì, nhưng mà vẫn tiến lên đỡ mẹ mình về phòng.

Lạc Kiến Hoa tâm còn nhỏ giọt máu nhưng cũng biết không thể để một mình Lạc Ngạn chống đỡ hết thảy được, ông hỏi: "Mẹ cháu thế nào rồi?"

"Cháu để mẹ mình ở chỗ cháu nghỉ ngơi mấy ngày, cháu sợ mẹ trở lại thấy vật nhớ người, đến lúc đó lại đau lòng," Lạc Ngạn cúi thấp đầu trả lời.

Lạc Kiến Hoa vừa nghe vậy đôi mắt lại xòng lên một tầng hơi nước, nhưng vẫn gật đầu một cái, nói: "Như vậy cũng tốt, cũng tốt. Cháu định làm hậu sự cho ba cháu như thế nào?"

Vừa nói như thế Lạc Kiến Hoa lại muốn khóc lên, người lớn tuổi rồi hạt lệ cũng như sương không dễ dàng chảy xuống, thế nhưng đến lúc thật sự đau lòng thì chỉ suy nghĩ một chút cũng có thể khóc. Đều nói đường nhĩ dưỡng già, chờ lúc mình rồi đi còn có con cái nó lo hậu sự cho mình, nhưng cố tình bây giờ lại biến thành mình tổ chức tang sự cho con trai, đau lắm người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh.

Đã trải qua đau xót tang vợ, bây giờ Lạc Kiến Hoa trai qua chuyện tuổi già mất con.

"Cảnh sát nói tìm không được di thể của ba, nhưng khi còn sống ba cháu thích náo nhiệt, vì vậy cháu không muốn để ba cháu cô độc rồi đi," Lạc Ngạn cố nén bi thống nói.

Lạc Kiến Hoa gật đầu: "Đúng vậy, ba cháu đời này thích nhất náo nhiệt. Cháu tốt nhất là đưa nó một đoạn đường."

Một ngày sau, phàm là những gia tộc có giao tình với Lạc gia đều nhận được tin đám ma của Lạc gia. Một ngày nay Lạc Ngan có lúc ngây ngẩn nhưng về mặt cũng coi là bình tĩnh. Thu Từ Thiện tuy lo lắng nhưng cũng hiểu đàn ông không giống với phụ nữ, coi như trái tim họ có rỉ máu thì bọn họ cũng sẽ không biểu hiện ra.

Trước tang lễ một ngày, Thu Từ Thiện đã tới biệt thự Lạc Ngan ngủ lại. Một ngày nay cô vẫn ở cùng với Hứa lan, cùng khóc với bà hoặc là nhìn bà khóc. Mặc dù cô không làm bất cứ chuyện gì, nhưng cô cũng cảm nhận sự mệt mỏi đau xót tụt trong đáy lòng.

Đến nửa đêm chợt nghe gió mạnh thổi vù vù, âm thanh gió mạnh vỗ tới song cửa sổ phát ra rung động khiến Thu Từ Thiện tỉnh táo lại từ trong giấc mộng.

Cô chậm rãi mở mắt, nhìn chằm chằm trần nhà. Từ ngày gặp chuyện không may đó trở đi, cô gần như cũng chưa gặp lại Lạc Ngan, cô không biết anh đi đâu, cũng không biết anh đang làm gì, thậm chí không biết anh rốt cuộc có nghỉ ngơi hay không.

Dù anh có vội vã mà đến thì cũng biểu hiện sự bình tĩnh ra bên ngoài, khiến Thu Từ Thiện không biết làm sao nói ra lời an ủi.

Lúc cô lật người chuẩn bị ngủ tiếp chợt nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng cửa mở, có người mở căn phòng cách vách.

Cả người Thu Từ Thiện lập tức cứng lại, sau đó lại từ từ buông lỏng, cô vén chăn lên bước xuống đi ra cửa, đi tới sát vách thì nhìn thấy cửa phòng vẫn đóng chặt lại lộ ra một cái khe hẹp.

Khi cô do dự có nên đẩy cửa đi vào hay không thì đột nhiên nghe bên trong truyền đến một tiếng tiếng nước nỏ.

Sau đó âm thanh càng lúc càng lớn, nhưng tiếp đó lại ép xuống, rồi tiếp đó lại là một hồi tiếng khóc trầm muộn, cái này không giống với tiếng khóc bén nhọn của con gái, từng tiếng giống như đao cắt vào tim Thu Từ Thiện.

Cô che miệng dựa vào vách tường, liều mạng đè nén âm thanh đang muốn tràn ra từ cổ họng, cô chỉ dám yên lặng chảy nước mắt, ngay cả dừng khi đẩy cửa đi vào cũng bay lên không còn chút nào.

Trong phòng truyền đến âm thanh giống như đã thú sau khi bị thương tự mình ngồi liếm láp miệng vết thương, rõ ràng cô có thể cảm thấy người đó khổ sở nhưng cô lại không làm gì được. Bởi vì người đó không muốn để bất luận kẻ nào nhìn thấy đáng vẻ khổ sở của mình, thậm chí anh không muốn để người ta nhìn thấy bộ dáng khóc thút thít lúc này, mặc dù có người cho là anh máu lạnh vô tình.

Chờ âm thanh trong phòng không còn vang lên nữa, Thu Từ Thiện mới vội vã trở về phòng mình. Cô dùng ống tay áo xoa xoa gương mặt mình xong vội vã lên giường nằm.

Chờ một lát nữa, cửa phòng quả thật bị đẩy ra.

Chỉ nghe thấy tiếng đẩy cửa mà Thu Từ Thiện đã cảm giác mình nước mắt mình không nhịn được muốn chảy xuống. Nhưng cô chỉ có thể cố nén, ngay tiếp theo cả người run rẩy cũng phải nhịn xuống.

Lạc Ngan chỉ đến bên cạnh giường ngồi một lúc, dèm lại chăn cho cô rồi rời đi.

Một đêm này, nhất định sẽ không có ai ngủ ngon.

--- -----

Trong nhà tang lễ ngoại thành Vân Đô hoàn toàn mất hết sự an tĩnh thường ngày, từ sáng sớm xe cộ đã bắt đầu lui tới không dứt. Sáng sớm nay Lạc gia đã thành lập ủy viên hội lo việc tang ma, đã sớm bắt đầu công tác chuẩn bị.

Nhân viên nhà tang lễ chưa từng thấy qua trường hợp hùng vĩ như vậy, bởi vì từ sáng sớm bắt đầu đã không ngừng có xe vận chuyển hoa lan màu trắng tới đây, ước chừng sáu chiếc xe chở hoa lan. Lạc gia vận dụng trên trăm nhân viên làm việc, ngay chính giữa là ảnh chụp Lạc Thiên tề, cao cỡ chừng ba thước.

Thu Từ Thiện đi cùng với Hứa Lan đến, lúc này trong hội trường đã tụ tập rất nhiều người, nam sĩ mặc tây trang màu đen còn nữ sĩ đều mặc trang phục màu đen.

Lạc Ngan tới đón bọn họ vào phòng nghỉ ngơi, đây là lần đầu tiên Thu Từ Thiện nhìn thấy Lạc Kiến Hoa. Khi ánh mắt bén nhọn của ông cụ quét tới mình, trong tâm Thu Từ Thiện chợt có chút thấp thỏm.

Ngược lại Lạc Gia Đồng có phần kinh ngạc nhìn Thu Từ Thiện, cau mày có chút bất mãn hỏi: "Vị tiểu thư này là..."

"Cô, Thiện Thiện là vị hôn thê của cháu, khi ba cháu còn sống rất yêu quý cô ấy. Sau này cô ấy sẽ là vợ cháu, giờ tới đưa ba đoạn đường cuối cùng cũng không tính là quá đáng." Lạc Ngan cũng không ôn hòa hòa giải thích một lần, nhưng vẫn còn có chút không kiên nhẫn.

Lạc gia mời cao tăng chủ trì Tỳ Miếu gần Vân Đô tới để tụng kinh cho Lạc Thiên Tề, quá trưa xe tang mới tới linh đường, người khiêng linh cữu là tám người bạn tốt chí thân của Lạc Thiên tề, Lạc Ngan thân là con trai trưởng thì ôm di ảnh của ông đi phía trước.

Thu Tử Thiện đi theo sau, nhạc buồn từng trận truyền đến, Thu Tử Thiện nhìn tấm di ảnh to, người trong hình khuôn mặt anh tuấn, khỏe mạnh khẽ nhếch cười.

Người chết là hết rồi, còn bị thương chỉ để lại cho người còn sống.

Tất cả tiến hành ngay ngắn trật tự, hôm nay người tới đều là nhân vật có uy tín danh dự ở Vân Đô, trên mặt tất cả mọi người đều mang vẻ mặt buồn bã, nhưng người thực sự đau thương chỉ sợ cũng le que mấy người thôi.

Thang Kiều cũng đi ở vị trí phía trước, cuối cùng bà mới có chút thời gian cùng Thu Tử Thiện nói mấy câu. Thang Kiều lôi cô đến một bên, tình tế hỏi cô tình trạng mấy ngày nay, xong mới đau lòng vuốt bên má cô nói cô gầy rất nhiều.

Sau khi kết thúc tang lễ, khách viếng đều đầu vào đây rồi đi, đột nhiên có một người đi đường vội vã tiến đến. An ninh giữ cửa ngăn cản bọn họ thì chỉ thấy người dẫn đầu ra móc ra một tấm thẻ, sắc mặt an ninh càng thay đổi.

Khi phụ trách bảo an dẫn bọn họ vào trong, người dẫn đầu liền nói với Thu Tử Thiện: "Cô Thu, chúng tôi hoài nghi cô có liên quan đến một vụ án buôn lậu đồ cổ, bây giờ cô cần cùng chúng tôi trở về hỗ trợ điều tra."

Thu Tử Thiện giống như bị người ta đánh cho một gậy đến hôn mê, buôn lậu đồ cổ? Cigt?

Bạn đang đọc truyện *Đả Đáo, Bạch Liên Hoa!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62

Trong một gian phòng không tính là lớn, bốn phía vách tường bóng loáng, trên đỉnh đầu là một chiếc đèn, ngọn đèn leo lét chỉ có thể chiếu sáng một khoảng nhỏ, càng khiến xung quanh thêm âm trầm, ở giữa đặt một cái bàn cũ kỹ.

Thu Tử Thiện ngồi bên kia bàn, đầu khẽ nâng lên, thấy ở góc tường lóe ra ánh đỏ của Camera. Sau đó cô lại nhìn chăm chăm vách tường đối diện.

Cô hứng thú nhìn vách tường kia, theo như trong phim ảnh, đây là một bức tường bằng kính hai mặt. Từ chỗ cô nhìn sang chỉ là một mặt vách tường, nhưng từ bên đối diện thì đang thời khắc theo dõi cô.

Vì vậy cô sửa sang lại mái tóc một chút rồi ưu nhã nở nụ cười với phía đối diện, ánh mắt cô nhìn chăm chăm khiến người đang ẩn sau vách tường thầm giật mình.

"Đội trưởng Tiền, xem ra cô bé này cũng không đơn giản," người đứng sau lưng nhìn người đàn ông đang khoanh tay nói.

Tiền Nhất Phàm mát lạnh nhìn thiếu nữ mặt mày tinh tảo, trong lòng trời lên một tia ý lạnh, trên tay hắn không có xương nào mà không găm được cả.

Hắn lớn tiếng phân phó: "Đại Tráng, Tiểu Mạn, hai người đi thăm vấn cô ta đi. Chúng ta không có nhiều thời gian, các cậu cần phải làm cho cô ta mở miệng."

Hai người đứng sau bị điểm tên liếc nhau một liềm xoay người đi ra cửa vào gian phòng bên cạnh. Mà Tiền Nhất Phàm từ đầu tới đuôi vẫn nhìn chăm chăm vào vẻ mặt Thu Tử Thiện, từ lúc cô quay đầu nhìn vào cảnh sát, đến khi đôi tay cô nắm lại đặt trên bàn.

Đều nói cảnh sát lão luyện đều có thuật đọc tâm, nhưng thật ra không phải bọn họ có Thuật Đọc Tâm mà là bọn họ có thể thông qua những động tác rất nhỏ của nghi phạm mà khám phá ra được điều gì đó.

Tiền Nhất Phàm là Đội trưởng trẻ tuổi nhất của đội điều tra hình sự, sau khi tốt nghiệp trường cảnh sát thì được nhận vào sở cảnh sát Vân Đô, sau đó được cử đi Mi học tập hai năm, học ngành Tâm Lý Học phạm. Sau khi về nước, bởi vì tỉ lệ phá án của hắn cực kì cao nên rất nhanh đã được điều vào cục cảnh sát.

Lần này hắn phụ trách điều tra một vụ án buôn lậu xuyên quốc gia. Bọn hắn truy tung phần tử phạm tội phụ trách buôn lậu đồ cổ từ nước ngoài vào trong nước, các vụ giao dịch ở chợ đen, thậm chí là đồ cổ được thông qua những buổi đấu giá công khai.

Càng vào điều tra sâu thì tiền nhất phàm càng phát hiện những tên tội phạm này không chỉ buôn lậu đồ cổ mà còn buôn lậu Phi Thúy từ Miến Điện vào trong nước. Hiện tại chất lượng của Phi Thúy được bán đấu giá công khai ở Miến Điện lại không cao bằng loại Phi Thúy được lưu thông trong chợ đen, một phần nguyên nhân rất lớn chính là vì các thế lực vũ trang ở Miến Điện vì có được vũ khí mà lấy Phi Thúy ra trao đổi.

Lúc ấy Tiền Nhất Phàm cũng không nghĩ tới vốn chỉ là một vụ án buôn lậu, nhưng sau lại dính dấp ra một vụ đại án, mà vụ án này mơ hồ có liên qua đến Hoàng đế ngầm Bách Thất Gia của Vân Đô.

Nơi nào có người thì nơi đó có tội ác, nơi có tiền tài thì tất có tội ác, bất kể loại xã hội nào cũng sẽ tồn tại thế lực hắc ám, vì trên thế giới này không chỉ

có trắng không.

Tiền Nhất Phàm rũ bàn tay đã nắm thành quả đầm xuống, đối với hắn mà nói, phần công tác này chính là vì để cho tội ác biến mất. Tuy hắn biết tội ác không thể nào vĩnh viễn tiêu tán nhưng chỉ cần hắn truy cứu thì nhất định phải làm cho tất cả đều nhận lấy sự trừng phạt công chính.

Mà lúc này trong một gian phòng khác cũng đã bắt đầu thẩm vấn.

Đi vào là hai cảnh sát một nam một nữ, nam hơn 30 tuổi, còn nữ nhìn có vẻ trẻ tuổi, nhưng cỡ tuổi chắc hai mươi lăm tuổi trở lên.

Nam cảnh sát sau khi đại mã kim đao (*) ngồi xuống, về mặt sát khí nhìn chằm chằm Thu Tử Thiện, còn nữ cảnh sát lại nhìn có vẻ nhu hòa.

*Đại mã kim đao: có nghĩa hào phóng, phong cách lớn.

"Tên họ?" Nam cảnh sát hỏi bằng ngữ điệu không kiên nhẫn, ngay cả động tác ghi lập hồ sơ cũng mang theo mấy phần thô lỗ.

Thu Tử Thiện lúc này vẫn tỉnh táo trả lời: "Thu Tử Thiện."

"Nghề nghiệp," hắn lại hỏi tiếp.

Tiền Nhất Phàm thông qua bức tường kính nhìn Thu Tử Thiện nhẹ nhàng dựa lưng vào ghế, bàn tay cô đang nắm chặt cũng buông lỏng, đây rõ là một tư thái thả lỏng.

Chỉ nghe cô khẽ nói: "Sinh viên, tôi là sinh viên trường đại học Văn Đô."

"Cô và Lạc Thiên Tề có quan hệ thế nào?"

Thu Tử Thiện dừng một chút, lại khẽ nói: "Tôi và Lạc Ngạn là bạn trai bạn gái, Lạc tiên sinh là ba của bạn trai tôi, ông ấy là trưởng bối mà tôi hết sức tôn kính."

Sau đó nam cảnh sát không kiên nhẫn hỏi mấy vấn đề thường quy, Thu Tử Thiện trả lời cả giọt nước cũng không lọt khiến hắn vốn đã không kiên nhẫn lập tức hạ đến điểm âm.

Tập tài liệu trong tay bị hắn quăng mạnh lên bàn, một cánh tay chỉ vào lỗ mũi cô hung ác nói: "Thu Tử Thiện, cô và Lạc Thiên Tề quan hệ mật thiết, ông ta thậm chí chỉ đưa một mình cô đến tham dự buổi đấu giá ở chợ đen. Bây giờ ông ta là kẻ tình nghi buôn lậu phi pháp nên tốt nhất là cô nên nói hết những chuyện mà mình đã biết ra, nếu không đến lúc một khi tìm được chứng cứ, chúng tôi sẽ lập tức khởi tố cô."

Thu Tử Thiện khẽ cúi thấp đầu, mái tóc chắn trước tầm mắt khiến người đối diện nhìn không rõ ánh mắt cô. Từ đầu đến cuối đều mang một loại tư thế thoải mái.

Nhưng cô không tự chủ đưa tay sờ soạng đôi môi mình một cái, Tiền Nhất Phàm cười nhạt, hướng vào Microphone nhấn nhủ chỉ thị với hai người bên trong: "Đại Tráng, hỏi cô ta về chuyện Lạc Thiên Tề, đặc biệt hỏi cô ta có biết Lạc Thiên Tề là kẻ tình nghi buôn lậu hay không."

Mặc dù Thu Tử Thiện giữ vững tư thái bình tĩnh nhưng động tác vô thức vẫn bán đứng sự lo lắng của cô. Lạc Thiên Tề là kẻ khả nghi buôn lậu, đây quả thực là mở ra một chuyện đáng kinh ngạc không buồn cười chút nào.

"Tôi nói thật cho cô biết, vụ án này chúng ta đã theo dõi nửa năm rồi. Đêm hôm đó có hai nhóm người trên biển tiến hành giao dịch buôn lậu, địa điểm giao dịch là trên du thuyền của Lạc Thiên Tề. Nhưng sau đó vì hàng hóa không đúng nên hai nhóm người liền phát sinh tranh cãi. Buổi đấu giá lúc trước cô tham gia là do người này mở, cô mau nói cho tôi biết ngày đó cô đã gặp những ai, nói những gì." Tên cảnh sát Đại Tráng vừa nói vừa quan sát về mặt Thu Tử Thiện.

Nhưng mà lần này Thu Tử Thiện không tiếp tục che giấu, bởi vì từ đầu chí cuối cô đều mang một bộ vẻ mặt kinh ngạc khác thường. Sau đôi môi run rẩy nói: "Tôi không biết."

Đại Tráng thấy vẻ mặt cô dần ra liền đề ép bàn tay xuống bàn uy hiếp: "Hiện giờ đối phương làm mất một món hàng hóa trị giá 7 tỷ, nghe nói đã có một nhóm người đánh tiếng, chỉ cần tìm được kiện hàng này thì sẽ được gấp đôi giá trị của nó."

14 tỷ, trong lòng Thu Tử Thiện thoáng động, nhưng vẻ mặt vẫn lạnh nhạt nói: "Tôi chưa bao giờ nghe thấy những việc như lời ông nói."

"Cô đừng có tỏ vẻ con vịt chết còn mạnh mẽ, cô nên biết bọn tội phạm buôn lậu đều không có nhân tính, một khi bọn họ đã cho rằng nhóm hàng này ở trong tay cô thì e rằng mạng sống của cô sẽ bị uy hiếp, vì vậy tôi khuyên cô nên hợp tác với cảnh sát chúng tôi để điều tra."

Thu Tử Thiện nhìn người cảnh sát nói hăng hái mà không khỏi cảm thấy buồn cười.

Dù tuổi của cô còn nhỏ nhưng nhìn cô ngu ngốc như vậy sao? Nói Lạc Thiên Tề buôn lậu cô hoàn toàn không tin, còn nói có kiện hàng trị giá 7 tỷ kia, nhưng cô ngay cả cạnh góc cũng chưa từng nhìn thấy, đừng nói món hàng đó đang ở trong tay cô.

Bọn họ thật sự nghĩ mình đang quay phim xã hội đen Hongkong chắc, dù muốn lừa cô cũng phải tìm một đáng lý do đáng tin chút chứ.

"Tôi không biết."

Lúc này, nữ cảnh sát vẫn im lặng ở bên đột nhiên dịu dàng mở miệng nói: "Thiện Thiện, chúng tôi là đội hình sự của cục cảnh sát, cũng là tổ điều tra chuyên án buôn lậu lần này. Tôi đã xem qua hồ sơ của cô, cô có xuất thân tốt, nhận được nền giáo dục tốt nhất, cũng không thiếu tiền, nhưng trong này cũng không thiếu người có ý lừa gạt cô. Coi như vì trong sạch của bản thân, cô cũng nên phối hợp với chúng tôi. Chỉ cần nói cho chúng tôi biết những người đã liên hệ với Lạc Thiên Tề hoặc chuyện gì đã xảy ra ngày hôm đó, chúng tôi nhất định sẽ bảo đảm sự an toàn của cô."

Âm thanh của nữ cảnh sát cực kỳ dễ nghe, giống như một hồi gió mát khẽ vuốt dịu sự đa nghi trong phòng. Thu Từ Thiện giống như thật sự nghe vào lời chị ta nói, ngừng đầu hỏi: "Chỉ cần tôi nói cho các người biết, các người có thể bảo đảm tôi an toàn sao?"

"Dĩ nhiên có thể," nữ cảnh sát vui vẻ, âm thanh càng thêm nhu hòa.

Thu Từ Thiện rõ ràng thả lỏng hơn khiến hai người trong phòng thờ phào nhẹ nhõm. E rằng trong lòng hai cảnh sát lúc này chỉ có một câu, quả nhiên vẫn là cô gái nhỏ tuổi dễ gạt a.

Thu Từ Thiện khoanh hai tay, thân thể hơi nghiêng về phía trước: "Mới vừa nãy vị cảnh sát tiên sinh này nói, mạng sống của tôi sẽ bị uy hiếp. Làm công dân hợp pháp của nước Cộng Hòa Nhân Dân Trung Hoa, Thu gia chúng tôi hàng năm đóng thuế cho chính phủ nhiều như vậy, chẳng lẽ chỉ khi tôi đón nhận cái gọi là điều kiện của các người thì mới được hưởng thụ sự bảo vệ của cảnh sát nhân dân các người hay sao?"

Dưới ánh đèn âm đạm, sống lưng gầy gò có vẻ cực kỳ cao lớn, có thể thấy rõ trên gương mặt mỹ lệ mang theo ý trào phúng không hề che giấu.

"Vẫn là câu nói kia, tôi không biết," lúc này Thu Từ Thiện dựa hẳn vào ghế, đôi tay cô đan chéo vào nhau, nhưng ở nơi người khác không nhìn thấy, đầu ngón tay lại khẽ run rẩy.

Lúc này cô mặc một chiếc váy màu đen, gương mặt lộ ra chút tái nhợt nhưng vẫn tinh xảo cao quý như ngọc, dung nhan mỹ lệ quá mức sinh động chỉ làm cho người ta cảm thấy kiên cường.

Nhưng sự kiên cường bộc phát từ bên trong này lại biến thành sự bảo vệ tốt nhất với cô lúc này.

Mọi người ở đây đều biết rõ thân phận cô nên tự nhiên không thể áp dụng những nguyên tắc thẩm vấn kẻ tình nghi bình thường lên người cô, vì thế Thu Từ Thiện liền mang theo vài phần không sợ hãi.

Nhưng vì đề phòng ngừa ngộ nhớ, cô vẫn kéo nhẹ khóe miệng, kiên cường nói: "Đúng rồi, tôi nghĩ trong hồ sơ của các người có thể nhìn thấy ngày tháng năm sinh của tôi. Nếu trẻ vị thành niên tiếp nhận điều tra thì phải cần có người giám hộ đi cùng đúng không?"

Trẻ vị thành niên?

Đại Tráng nhìn nữ cảnh sát bên cạnh một cái, hẳn chỉ biết cô gái đối diện này mười tám tuổi, nhưng tại sao không có ai nói cho hắn biết, cô ta còn chưa trưởng thành?

Nữ cảnh sát mang trên mặt mấy phần hốt hoảng vì bị vạch trần, tất nhiên chị ta có nhìn thấy ngày sinh của Thu Từ Thiện. Nhưng chị ta không để ý thời, huống chi chị ta lại không tính tới việc Thu Từ Thiện lại giỏi dùng thủ đoạn như vậy nên chị ta mới cố ý bỏ quên điểm này.

Thật ra ở trong nước, có những thủ đoạn thẩm tra không tính là quang minh lỗi lạc, một vài hình thức thẩm vấn nghi phạm dù là trưởng thành cũng không được pháp luật cho phép. Nhưng có vài cảnh sát gấp gáp muốn lập công, vì cạy miệng phạm nhân mà sẽ sử dụng những thủ đoạn đặc biệt đó.

Lúc này ở một chỗ khác Lạc Ngan cũng đang tiếp nhận điều tra, phải nói trừ ông cụ thì mọi người bên trong Lạc gia đều phải tiếp nhận điều tra.

Luật sư của anh đã đến rất nhanh, hơn nữa cảnh sát cũng không dám gây khó khăn cho anh quá nhiều. Úc Tán đã sớm chờ anh ở bên ngoài, Lạc Ngan nhìn thấy hắn liền hỏi: "Tình huống Từ Thiện bên kia thế nào rồi?"

Úc Tán lắc đầu một cái, khó khăn nói: "Tình huống của anh và cô ấy không giống nhau, cô ấy bị người ta chỉ chứng, nói bác trai đã từng tự mình đưa cô ấy đến buổi đấu giá ở chợ đen."

"Ba tôi?" trong miệng Lạc Ngan lăm lăm một câu chết tiệt, trên mặt cũng là biểu tình hối tiếc, nhưng anh vẫn nghi ngờ: "Bọn họ lại còn nói ba tôi là kẻ tình nghi buôn lậu, ha ha, Lạc gia chúng tôi còn cần buôn lậu để kiếm tiền sao?"

Dĩ nhiên không cần, nhưng cảnh sát lại bắt được một điểm đó chính là Lạc Thiên Tề vô cùng hứng thú đối với đồ cổ.

Huống chi, hiện giờ chứng cứ cảnh sát nắm giữ đúng là đêm đó trên du thuyền Lạc gia quả thật xảy ra chuyện, nhưng bởi vì lúc ấy du thuyền đã bị chìm, ngay cả trên thuyền có mấy cổ thi thể cảnh sát cũng không biết.

Bây giờ phía cảnh sát đang gia tăng trực vớt, vì ngoại trừ muốn tìm thấy thi thể của Lạc Thiên Tề thì còn muốn tìm được tang vật nữa. Bởi vì sau đêm hôm đó, bất kể là tang vật hay những người may mắn còn sống giống như biến mất khỏi thế gian.

"Tôi đã gọi điện thoại cho Hòa Hà, tôi nghĩ cô ấy có thể giúp một tay," Úc Tán cẩn thận liếc mắt nhìn sắc mặt Lạc Ngan.

Hòa Hà, con gái độc nhất của Bí thư thị ủy Vân Đồn, cũng là bạn của họ, ban đầu bọn họ cùng nhau đi du học ở nước Anh. Lúc ấy còn cho rằng hai người này là một đôi, nhưng khi trở về nước thì hai người lại không phát triển thêm một bước nào.

Trước kia Hòa Hà cũng đi Hongkong nửa năm, gần đây mới trở về nước. Nếu không phải là tối nay xảy ra chuyện như vậy thì Úc Tán cũng không muốn làm phiền đến Hòa Hà.

"A Ngan, cậu yên tâm, tôi cũng tin tưởng chú Lạc không phải người như thế."

Lại nói đến Thu Vi Toàn, kể từ lúc bị đuổi ra khỏi Thu gia, ông ta vẫn luôn sa sút tinh thần ở trong nhà. Nhưng Trương Tuyết Vân vẫn không quan tâm lắm, tuy Thu Vi Toàn không có quyền thế như trước kia nhưng tối thiểu ông ta vẫn còn có tiền.

Về phần công ty, có tiền thì tạo dựng lại mấy hồi, huống chi gần đây Hà Minh Châu còn quen biết không ít người có bản lĩnh đâu.

Trương Tuyết Vân lại không biết, người mà Hà Minh Châu quen biết cũng không phải là loại người sạch sẽ gì.

Gần tối, khi Trương Tuyết Vân gọi cho Hà Minh Châu mấy cuộc điện thoại nhưng không được, còn Hà Minh Châu lại đang bước ra từ một toilet của một quán bar.

Điện thoại trong túi xách rung lên một hồi lâu mà cô ta không nghe thấy.

Cô ta mặc áo choàng tắm đi tới bên giường, trên giường có một người nằm nghiêng, mái tóc đen phủ trước trán phập phồng theo hơi thở từ cánh mũi cao thẳng tuấn tú, chân chỉ kéo đến hông, phía sau lưng gã có một vết sẹo dữ tợn từ bả vai chạy dài xuống lưng.

Hà Minh Châu từ phía sau dán lên, đôi môi ở trên vết sẹo cẩn thận liếm mát, bàn tay mảnh khảnh mềm mại tinh tế từ eo gã dần dần đưa vào trong chăn.

Khi bàn tay mềm mại kia sờ tới thứ to lớn, gã đàn ông vốn đang nằm nghiêng bất động đột nhiên lật người thuận thế áp Hà Minh Châu xuống dưới người mình. Gã khàn giọng nói: "Gấp gấp muốn được đàn ông chơi đến vậy sao, hử?"

Hà Minh Châu nét mặt yêu thương ngửa đầu hôn lên cằm gã, giọng điệu vừa nũng nịu vừa lẳng lơ nói: "Em chỉ muốn chơi với anh thôi."

Gã đàn ông vừa nghe vậy cũng không khách khí, cúi đầu ngậm lấy đỉnh núi tuyết trắng mà mút hút. Không thể không nói, Hà Minh Châu được chân truyền của Trương Tuyết Vân, cô ta bảo dưỡng phần phía trên vừa trắng vừa mịn mà lại mềm mại, thứ trước ngực tựa như hai con thỏ ngọc, chỉ nhẹ nhàng khép lại liền có thể xuất hiện một cái rãnh thật sâu.

Trong phòng vang lên tiếng rên rỉ không dứt, ánh đèn từ ngoài cửa sổ len lén chiếu vào cũng nhiễm lên một tầng dục, đẹp lạ thường.

Khi mây mưa qua đi, gã đàn ông nằm gục trên người phụ nữ bình ổn lại hơi thở.

"Bách Hạo, anh thật quá lợi hại," Về mặt Hà Minh Châu vừa thỏa mãn lại sáng khoái, nhưng lúc này cả ngón tay cũng không muốn nhúc nhích.

Gã đàn ông dần dần khôi phục lại bình tĩnh, đột nhiên đưa tay từ đầu giường lấy ra một vật. Gã tiện tay ném lên người Hà Minh Châu, chỉ thấy cái hộp thiên nga bằng nhôm màu xanh dương đậm nằm trên bộ ngực trắng sữa của người phụ nữ.

Hà Minh Châu vô ý kéo kéo tóc, rồi cầm lấy hộp mở ra, chỉ nhìn thoáng qua cô ta liền kinh ngạc há hốc miệng. Vòng cổ bằng kim cương lóe lên làm cho người ta hoa mắt, chung quanh mấy viên kim cương này còn có cành lá, cô ta không nhận được đưa tay vuốt ve thứ xinh đẹp long lánh này.

Cho dù có người tặng bóc Phi Thúy nhẫn nhũ, có người thích trân châu mực mà, lại có người thích bạch ngọc ôn mảnh, nhưng không thể phủ nhận chỉ có kim cương mới có thể mang theo ánh sáng hoa mỹ mà xinh đẹp khác thường.

"Em thật sự rất rất thích, Bách Hạo," Hà Minh Châu một tay che miệng, bộ dáng làm ra vẻ có chút không biết làm sao.

Gã đàn ông chỉ tỉnh táo bước xuống giường, sau đó cầm lấy áo choàng tắm treo bên giường, cài lại đai lưng rồi thản nhiên ngồi trên ghế sofa, sau đó rót một li rượu uống một hớp.

"Minh Châu, chúng ta quen biết lâu như vậy, tôi đối với em có tốt không?" Giọng nói của Bách Hạo khàn khàn lạo xạo giống như cát, thể nhưng kiểu giọng nói này lại làm người khác chú ý.

Trong đầu Hà Minh Châu lóe lên một tia không hiểu, nhưng vẫn cười trả lời: "Đương nhiên là tốt rồi."

Nói xong, cô ta lại ngọt ngào nhìn thoáng qua dây chuyền kim cương trong tay.

"Vậy giờ tôi nói chuyện này, em lắng nghe cho kỹ," Gã đưa li rượu lên môi uống một hớp, lại nói: "Tôi muốn em làm bà Tư của ba tôi."

Rào rào, dây chuyền kim cương trong tay Hà Minh Châu rơi xuống chăn mỏng, phát ra tiếng va chạm nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Đảo Đảo, Bạch Liên Hoa!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 63

Edit: Hà Phương

"Anh nói vậy là có ý gì?" Run rẩy chốc lát, Hà Minh Châu mới miễn cưỡng hỏi.

Bách Hạo lười biếng ngồi trên ghế sofa, quay đầu lại nhìn cô ta một cái, đôi mắt đào hoa nhếch lên mang theo vô tận lạnh bạc: "Ba tôi rất tin vào một vị thầy phong thủy, ông thầy này phán sang năm ông ấy sẽ gặp tai họa, cần tìm một người phụ nữ có bát tự thuộc thủy. Ông già luôn luôn rất tin tưởng không hề nghi ngờ gì."

"Cho nên anh muốn để em trở thành người phụ nữ của ba anh sao?" Hà Minh Châu một cái tay nắm chặt chần, vẻ mặt không dám tin. Hiển nhiên điều này nằm ngoài dự liệu của cô ta, cô ta còn cho rằng dựa vào thân phận mình gả cho Bách Hạo cũng không phải là không thể được.

"Anh điên rồi sao? Em là người phụ nữ của anh mà, anh có còn là người nữa không?" Hà Minh Châu nhất thời xúc động phần nộ bèn mắng chửi ra miêng.

Ai ngờ gã đàn ông vẫn thản nhiên ngồi trên ghế sofa lại đột nhiên đứng lên sải bước nhảy tới, một phát đưa tay nắm lấy tóc cô ta, biểu tình âm trầm nhìn cô ta nói: "Tôi không phải là người? Cô không phải luôn luôn cho rằng Thu gia bạc đãi cô sao, bây giờ tôi cho cô cơ hội đập người họ Thu xuống dưới chân, cô còn không cảm động đến rơi nước mắt với hành động này ư, đòi hỏi mẹ gì nữa?"

Hà Minh Châu bị nắm tóc đến đau nhưng lại không dám nhúc nhích. Bởi vì người đàn ông trước mặt này tuy cô ta chưa từng thấy gã động thủ, nhưng làm người thừa kế của Bách Thất Gia thì cũng là một kẻ lòng dạ độc ác mà thôi.

Hà Minh Châu khẽ rút rút khóe miệng, nhưng vẫn cố nén đau hỏi "Anh có ý tứ gì?"

"Trở thành Bà tư của Bách Thất Gia, cô có thể lấy được còn nhiều hơn vị trí đại tiểu thư Thu gia. Nếu cô có thể dụ dỗ ba tôi vui vẻ, đến lúc đó muốn mua luôn sản nghiệp Trung Vực của Thu gia cũng không phải là không thể," không thể không nói Bách Hạo rất am hiểu việc đánh vào bẫy tặc của người khác.

"Minh Châu, không nên xem việc này là sự vũ nhục đối với em, có lẽ đây là cơ hội lớn đời này của em, cho nên tin tưởng tôi, em nên nắm bắt nó," Bách Hạo để tay đang nắm tóc cô ta xuống, sau đó ngồi vào mép giường.

Hà Minh Châu nhìn đường cong gò má tinh xảo của gã, nghĩ tới gã là một người đàn ông anh tuấn trầm ổn như vậy nhưng tại sao nội tâm lại âm u như thế. Nhưng cô ta lại không có cách nào không nghĩ tới đề nghị này, Bách Thất Gia...

Nếu như hai tháng trước, có người ở trước mặt Hà Minh Châu nói tới cái tên này, Hà Minh Châu cũng sẽ không có phản ứng gì. Nhưng hôm nay trong lòng cô ta lại run rẩy, hoảng sợ của thế giới ngầm Vân Đô, nắm giữ tám phần sông bạc ngầm và hộp đêm ở Vân Đô, huống chi trong tay ông ta còn có một tuyến đường buôn lậu không thể đánh giá giá trị.

Cô ta đã từng có một lần vô tình gặp được hai người con gái của Thất gia, lúc ấy tư thái mọi người chúng tinh phùng nguyệt khiến cô ta khắc sâu ấn tượng.

Trên thế giới vĩnh viễn có một nhóm người như vậy, họ vừa xinh đẹp mỹ lệ vừa không có quan niệm đạo đức như người bình thường. Vì vậy họ dám làm bất kỳ chuyện gì để có được thành công, dù là chuyện này bị ngàn người chỉ trích.

Hà Minh Châu luôn luôn là người phụ nữ tâm ngoan nhưng lại biểu hiện ra bên ngoài vẻ hiền lành nhẫn nhịn, từ nhỏ cô ta lấy thân phận con nuôi để ở lại Thu gia, biết rất rõ ràng đó là ruột mình, nhưng cô ta lại có thể mặt không đỏ sắc kêu bằng chú. Từ nhỏ cô ta đã là một người có thể đối xử tàn nhẫn với mình rồi, chỉ cần có thể lấy được những gì cô ta muốn thì cô ta dám làm bất cứ chuyện gì.

Bởi vì chuyện Thu gia, cô ta đã bị mất mặt trong giới thượng lưu Vân Đô. Hôm nay Thu Vi Toàn còn bị đuổi ra khỏi Thu gia, chỗ chống lưng cho cô ta cũng mất đi, cô ta đã không thể trở thành đại tiểu thư Thu gia nữa rồi.

"Anh muốn em trở thành tứ phu nhân của ba anh, nhưng anh có nắm chắc rằng ba anh nhất định sẽ yêu thích em không?" Hà Minh Châu từ từ ngẩng đầu lên, từng giọt mồ hôi mỏng phủ lên xương quai xanh, nhu nhược làm cho người ta đau lòng.

Bách Hạo không khỏi nở nụ cười, lúc ý nghĩ này nổi lên trong đầu, gã đã biết người phụ nữ này sẽ không để cho mình thất vọng. Xem ra nói chuyện với đàn bà thông minh quả nhiên không cần quá lãng phí miệng lưỡi.

"Em đã hỏi như thế rồi thì tôi cũng không ngại nói cho em biết. Cái tên thầy Phong Thủy đó là người của tôi," Bách Hạo đưa tay nắm một nhúm tóc dài của cô ta lên rồi dùng tay cuốn cuốn đuôi tóc mấy vòng.

Hà Minh Châu khẽ động lòng, thầy Phong thủy mà ba gã tin tưởng hiện giờ lại trở thành người của gã, như vậy chuyện tìm người có mạng thủy nhất định

là do gã bày mưu đặt kế.

Mặc dù Bách Hạo cũng không Hòa Hà Minh Châu nói về chuyện nhà họ Bách nhưng Hà Minh Châu sao có thể không đi hỏi thăm.

Kể từ hai mươi năm trước Bách Thất Gia thông qua buôn lậu phát tài, lại dựa vào thế lực gia tộc của vợ cả mà ngồi vững vàng ở vị trí hoàng đế ngầm của Vân Đô. Sau đó trong mấy năm, tuy ông ta có bao nuôi người tình nhưng lại chưa bao giờ công khai.

Cho đến lúc vợ cả của ông ta mắc bệnh, ông ta lại lấy lý do xung hi công khai cưới vợ hai, lại qua năm năm sau, ông ta lại cưới một bà vợ ba nữa.

Phú hào ở Hongkong cưới mấy phòng phu nhân cũng không tính cái gì, nhưng ở Trung Quốc sự việc này không khác gì lòng trời lở đất. Nhưng khiến người ta cảm thấy kỳ quái chính là bà vợ của Bách Thất Gia lại có thể nhậ xuống được.

Bách Hạo đột nhiên cười lạnh vài tiếng, nói: "Việc ba tôi công khai cưới thêm mấy bà vợ cũng là thầy Phong thủy này đề nghị."

Hà Minh Châu nghe giọng gã tự nhiên cũng không dám hỏi nhiều nữa.

Đã có ba bà vợ, mấy đứa con dĩ nhiên là không thiếu được. Bà cả bởi vì thân thể không tốt nên chỉ có được đứa con trai duy nhất là Bách Hạo, về phần hai người bà hai và bà ba, một người có hai trai một gái, người còn lại có hai đứa con, trong đó bà ba còn được một cặp long phượng thai.

Do Bách Thất Gia năm đó mượn không ít thế lực nhà bà vợ cả nên Bách Hạo hôm nay là cũng được mang danh là Thái Tử Gia, nhưng theo thời gian bọn anh em của gã gần lớn lên, vị trí Thái Tử Gia của gã cũng khó giữ được.

Vụ án nô du thuyền kia khiến cho Thất gia rất tức giận Bách Hạo. Món đồ cổ kia đột nhiên lại biến mất trên địa bàn mình, còn liên lụy chết một nhân vật lớn, hiện cảnh sát đã theo dõi nhà họ bách. Cho nên Thất gia dưới cơn nóng giận đã thu hồi một phần sản nghiệp trong tay Bách Hạo.

Những người khác của nhà họ Bách còn có mấy anh chị em, chỉ có gã là một thân một mình. Mặc dù có thế lực nhà ngoại chống đỡ cho gã nhưng Bách Hạo vẫn cảm thấy mình cần có một người đi nằm vùng bên cạnh lão cha nhà mình.

Đàn em thân thiết cũng không sánh nổi lợi hại của lời nói bên gối, dù Bà ba mang tiếng trẻ tuổi thì năm nay cũng đã gần bốn mươi rồi, Hà Minh Châu còn trẻ như vậy lại biết phục vụ đàn ông, gã nắm chắc rằng người phụ nữ này sẽ đạt được sự cưng chiều của lão già nhà mình.

"Anh không sợ đến lúc đó em và anh trở mặt sao?" Hà Minh Châu lúc này hơi mĩa mai hỏi, nhưng cô ta cũng không dám biểu hiện quá phận.

Bách Hạo tính tình dễ chịu quay đầu nhìn cô ta một cái, sau đó nhìn chằm chằm vách tường đối diện rồi chậm rãi nói: "Tôi tin cô là người thông minh. Mà người thông minh sẽ không có lựa chọn ngu xuẩn. Nếu tôi đã dám làm như thế thì cũng dám gánh chịu hậu quả. Nhưng cô có viết hậu quả của việc phản bội tôi không?"

Ánh đèn trên đầu giường chiếu vào gương mặt Bách Hạo, nhuộm lên gò má gã một tầng vàng ấm.

Nhưng dù là vàng ấm như vậy cũng không che đậy được sự thâm trầm bén nhọn trên người gã.

"Dù sao lão già đó cũng đã lớn tuổi, cô chỉ cần phối hợp tốt với tôi, sau này tất cả mọi thứ sẽ thuộc về hai chúng ta," lần này giọng Bách Hạo mềm mại lại cảm động, gã còn đặc biệt dùng cụm từ 'hai chúng ta' thân mật như vậy.

Dù xã hội hiện đại đã có những bước phát triển đáng kể nhưng ở những chỗ tối tăm nơi thành thị, bạn vẫn có thể kinh ngạc phát hiện thì ra tất cả chưa bao giờ cách bạn quá xa.

#“Có thông tin một phú hào qua đời là kẻ tình nghi buôn lậu, thành viên gia tộc bị cảnh sát điều tra#

#“Người thừa kế tập đoàn Hoàn Á là kẻ tình nghi trong một vụ đại án buôn lậu#

Sau khi các báo đồng loạt đưa tin trên trang nhất, bộ phận PR tập đoàn Hoàn Á cũng đã nhanh chóng hoạt động. Bọn họ phát thư mời cho các tòa soạn báo và truyền thông lớn, mười giờ sáng hôm sau chính thức triệu tập cuộc họp báo.

Trong cuộc họp báo, những người xuất hiện bao gồm Tổng giám đốc điều hành Lạc Gia Đồng cùng với Tổng giám đốc Lạc Ngan của tập đoàn Hoàn Á, hai vị này là người thừa kế chính thức của Lạc gia, việc này đại biểu cho việc Lạc gia rất coi trọng cuộc họp báo lần này.

Bước vào cuộc họp báo, Lạc Gia Đồng phát biểu: "Thời khắc mà chúng tôi đang rất khó sở, chúng tôi vẫn phải mở một cuộc họp báo như thế này. Anh trai tôi vừa qua đời không lâu, nhưng lại có người nhân cơ hội chửi bới danh dự của anh ấy. Đối với chuyện này, Lạc gia chúng tôi sẽ nhanh chóng tìm ra người truyền bá lời đồn và sẽ truy cứu về mặt pháp luật với kẻ đó."

Có rất nhiều câu hỏi được đặt ra, phóng viên có mặt đều nêu lên những vấn đề chanh chua và cay nghiệt.

Thu Tử Thiện trong tay cầm đồ điều khiển ti vi, cau mày nhìn chằm chằm vào ti vi.

Khi cô đang cau mày tập trung thì cảm thấy sau lưng đột nhiên có một người đi đến, đoạt lấy đồ điều khiển ti vi trong tay cô, nói: "Mẹ muốn xem phim truyền hình."

Thu Từ Thiện quay đầu nhìn Thang Kiều, trên mặt cố gắng không tỏ ra bất mãn, âm thanh nhu hòa nói: "Mẹ, mẹ có thể trả cái Remote lại cho con không?"

"Không được, mấy cái nhàm chán đó có gì hay ho mà xem, không bằng ngồi xem phim với mẹ đi," Thang Kiều thờ ơ nói.

Thu Từ Thiện đưa tay xoa xoa mắt mình, gần đây cô luôn cảm thấy mắt mình rất mệt mỏi, hoặc là nói không chỉ là mắt, mà cô cảm thấy cả người mình giống như là bị tháo dỡ ra toàn bộ, mệt mỏi vô cùng, động tác lúc này đoán chừng là không thích hợp nên cả người đều lộ ra khó chịu.

"Mẹ, đó là buổi họp báo về nhà của bạn trai con mà, nó không phải là chương trình nhàm chán gì cả," Thu Từ Thiện đã dè dặt giọng xuống nhưng vẫn lộ ra mấy phần nóng nảy.

Nhưng bởi vậy nên lời cô nói giống như đột nhiên mở ra cái chốt mở nào đó trên người Thang Kiều, bà lập tức ném cái điều khiển lên khay trà, hộp điều khiển ti vi xoay mạnh mấy vòng bên trên, sau đó rút xuống mặt thảm.

"Nếu như bởi vì người nhà bạn trai con mà con phải vào cục cảnh sát, vậy mẹ thấy con vẫn không cần người bạn trai này thì tốt hơn. Mẹ vốn còn đang băn khoăn tuổi tác của các con hơn kém nhau một trời một vực, giờ xem ra cái nhìn lúc đầu của mẹ hoàn toàn đúng, các con hoàn toàn không thích hợp."

Thu Từ Thiện cười khỏ hời "Chúng con làm sao lại không thích hợp? Cũng bởi vì chuyện lần này sao, cái này nghe là biết bị vu hãm, trong tay cảnh sát không có bất kỳ chứng cứ nào cả."

"Nếu quả thật không có chứng cứ thì tại sao dư luận lại xôn xao như vậy, du thuyền Lạc gia đột nhiên nổ tung trên biển, đây vốn không phải là một chuyện bình thường. Bây giờ cảnh sát chỉ chờ đem chân tướng sự kiện công bố ra mà thôi." Thang Kiều tính tình luôn mềm mại nhưng lần này lại có vẻ cực kỳ giống người cô ý gây sự.

Không thêm nói nhiều nữa câu, Thu Từ Thiện xoay người tính rời đi.

Thang Kiều lập tức gọi lại cô: "Con muốn đi đâu?"

"Con muốn đi gặp Lạc Ngan, không phải mẹ muốn giam lỏng con chứ," lâu nay Thu Từ Thiện đã không thể hiện ra tính tình phản nghịch, nhưng không có nghĩa là nó đã biến mất.

Thang Kiều cười lạnh: "Lần này con đã đoán đúng rồi, mẹ đã gọi điện thoại cho giáo viên trong trường con, xin cho con nghỉ thêm một tháng nữa, bắt đầu từ giờ trừ ở trong nhà ra thì con đừng hòng đi đâu cả."

"Mẹ xem phim Hàn Quốc nhiều quá rồi đấy," Thu Từ Thiện cười lạnh đáp lời.

Sau đó, liên tiếp bị nhốt trong nhà suốt một tuần lễ, cô mới thật sự tin rằng một Thang Kiều luôn luôn mềm yếu lại có thể biểu hiện ra hành động khó có thể tưởng tượng như vậy.

Thật sự là chỉ từ trong phòng mình ra đến vườn hoa, còn nơi nào cũng không được đi.

Trong một khách sạn cấp năm sao Vân Đô, trong phòng tinh xảo hoa lệ có mấy người ngồi. Lạc Gia Đồng vui vẻ giờ li rượu nói với cô gái đối diện: "Hòa Hà, chuyện lần này may nhờ có cháu. Di Lạc kính cháu một ly."

Cô gái xinh đẹp gọi là Hòa Hà cũng vội vàng nâng ly rượu bên cạnh lên, nở nụ cười đáp: "Di Lạc, di đừng khách khí như vậy. Cháu và Lạc Ngan là bạn bè, lúc ở nước ngoài anh ấy cũng chăm sóc cháu không ít, chút chuyện nhỏ này cháu tất nhiên sẽ không từ chối."

Nói xong, cô ta liếc mắt nhìn người đàn ông bên cạnh. Lần này Lạc gia gặp phải dư luận phiến toái, nhưng Hòa Hà thông qua quan hệ của cha mình, để cho cảnh sát ban bố tin tức rằng Lạc Thiên Tề không phải kẻ tình nghi buồn lắm.

Dĩ nhiên đây cũng không coi là sai vì hiện giờ trên tay cảnh sát cũng không có chứng cứ trực tiếp chứng minh Lạc Thiên Tề có liên quan đến vụ án này. Nhưng là do phía chính phủ ban bố tin tức nên đương nhiên có tác dụng rất nhiều. Vì vậy nên Lạc Gia Đồng làm chủ mời Hòa Hà một bữa cơm.

Lạc Ngan trông có vẻ không yên tâm, cho dù là Hòa Hà liếc nhìn qua, anh vẫn chỉ cúi thấp đầu.

Lạc Gia Đồng thấy bộ dáng không chút để ý này của anh thì muốn quát lớn một tiếng, nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống nói: "Lạc Ngan, lần này Hòa Hà giúp Lạc gia chúng ta một việc lớn như vậy, cháu cũng nên cảm ơn cô ấy một tiếng đi chứ."

Lạc Ngan liếc nhìn Hòa Hà một cái: "Còn thích đánh tennis không? Không phải trước đây cậu rất yêu thích bộ quần vợt mà tôi đoạt giải quán quân trong Federer Wimbledon sao, mấy ngày nữa tôi bảo người đưa sang cho cậu nhé?"

Hòa Hà trên mặt vui mừng, còn chưa lên tiếng thì nghe Lạc Gia Đồng nhỏ nhẹ nói: "Thằng bé này sao lại nói thế, Hòa Hà giúp chúng ta một chuyện lớn như vậy mà cháu đưa cho người ta một bộ quần vợt thôi sao?"

"Cô, tặng quà cũng cần hợp ý, Hòa Hà lại không thiếu tiền, bộ quần vợt này cô ấy yêu thích từ lâu, bây giờ đưa cho cô ấy là đúng rồi còn gì," anh nói xong quay đầu nhìn Hòa Hà hỏi "Cậu nói đúng không? Hòa Hà?"

Hòa Hà nhìn lo lắng ẩn giấu trong đôi mắt thâm thúy của anh, nụ cười trên mặt cô ta cũng rất miễn cưỡng: "Đồ cậu tặng đương nhiên tôi thích."

Sau khi bữa ăn tối kết thúc, mọi người đứng dậy rời đi, điện thoại di động của Lạc Ngan an tĩnh một đêm đột nhiên chấn rung lên.

Hòa Hà nhìn anh mang theo vẻ mừng rỡ đi tới một bên, một khắc khi điện thoại thông, biểu hiện trên mặt anh có thể dùng cụm từ nhu tình như nước để hình dung cũng không quá đáng.

Hòa Hà đã tiếp xúc với Lạc Ngan rất nhiều lần, nhưng cô ta lại chưa từng gặp qua một Lạc Ngan như vậy, ngay cả nói chuyện cũng ôn tồn nhỏ nhẹ, trong giọng nói muốn dịu dàng bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Giờ khắc này Hòa Hà đột nhiên cảm thấy tim mình giống như bị kim đâm mạnh một cái, đau đớn khiến cô ta kinh ngạc nhìn chằm chằm Lạc Ngan.

"Mẹ em lần này thật là quá đáng," giọng nói Thu Từ Thiện vừa uất ức vừa đáng thương.

Lạc Ngan vội dỗ dành cô: "Thật ra mẹ em cũng là vì bảo vệ em, mấy ngày nay bên ngoài thực sự quá loạn, em đợi ở trong nhà anh cũng yên tâm hơn."

"Nói gì vậy, em cũng không phải công chúa trong một tòa thành, chẳng lẽ lại bởi vì bên ngoài nguy hiểm mà cả đời tránh trong nhà hay sao?" Giọng Thu Từ Thiện nghe không có uy lực gì, cô cũng không quên lần này Lạc Ngan đang trải qua đau thương cho mất cha, cho nên biểu hiện cũng không quá phẫn.

Trong mắt Lạc Ngan lóe lên một tia hung dữ, nhưng âm thanh vẫn dịu dàng: "Không phải em là công chúa của anh sao, cho nên trong khoảng thời gian này em phải chăm sóc mình thật tốt, đừng làm cho anh lo lắng."

"Vậy anh cũng phải thật tốt đấy," Thu Từ Thiện nhớ tới đêm đó anh một mình khóc thút thít trong đêm khuya, trái tim chợt co rút đau đớn: "Nếu như anh không vui vẻ, có thể nói với em. A Ngan, em là người thân của anh mà đứng không? Em sẵn lòng làm gốc cây cho anh tựa vào nè."

Lúc này Lạc Ngan đứng dưới hành lang, ánh đèn trên đỉnh đầu hắt xuống một màu vàng ấm áp, trong sắc màu áp áp khiến da thịt trắng nõn lộ ra nhu hòa dị thường, anh hơi nhếch khóe môi lên, cánh mũi anh tuấn phóng ra một làn sương nhân nhật.

"Tiểu thư gốc cây của anh, em đương nhiên là người thân mật nhất của anh," lúc này trái tim Lạc Ngan mềm đến rồi tỉnh rồi mù, một tầng lại một tầng thật mềm cũng được những lời này ủi: "Nhưng mà anh chỉ muốn làm cây đại thụ của em thôi."

Hòa Hà vẫn đang đứng chờ anh gọi điện thoại xong, mặc dù âm thanh anh rất trầm thấp, nhưng thỉnh thoảng cũng truyền tới mấy chữ như gai cào vào tim cô ta.

Thì ra là đó chính là công chúa của cậu ấy sao?

Lạc Ngan cúp điện thoại, sau đó quay qua hỏi Hòa Hà: "Cô của tôi đâu rồi?"

"Cô đi xuống trước lấy xe rồi, nhưng xem ra nhiệm vụ đưa mình về nhà này phải rơi trên người cậu rồi?"

Lạc Ngan cười một tiếng: "Nguyên ý ra sức."

Lúc hai người sống vai bước đi, Hòa Hà dò xét hỏi: "Vừa rồi bạn gái cậu gọi điện thoại tới hả?"

"Ừ" Lạc Ngan chỉ là nói một câu đơn giản, cũng không nói thêm gì nữa, bộ dáng không muốn nói nhiều về cô gái kia khiến trong lòng Hòa Hà vui vẻ không dứt.

Một người đàn ông không sẵn lòng nói tới bạn gái mình trước mặt bạn bè, điều đó chứng minh cô gái kia ở trong lòng hẳn cũng không quan trọng đúng không.

Cô ta đã bỏ lỡ một lần, không muốn bỏ lỡ lần thứ hai nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đảo Đảo, Bạch Liên Hoa!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64

"Mình có thể chụp lại bài này không? Mình chẳng muốn chép tí nào cả," Thu Từ Thiện đặt bút xuống quay đầu hỏi người nằm sau lưng mình.

Người trên giường chỉ đơn giản ngẩng đầu lên khỏi màn hình máy tính, sau đó kiên định nói: "Không được."

"Bạch Phú Mỹ, sao cậu có thể đối xử với mình như thế?" Thu Từ Thiện không cam lòng hô lên.

Bạch Phú Mỹ vẫn đang bận đánh cương thi chỉ mím môi, ánh mắt nhìn chăm chăm màn hình trước mặt, trên máy tính bảng là giao diện trò chơi Plans vs Zombie, ngay cả âm thanh của cương thi cũng mang theo nghẹn nghẹn đăm.

Ngay lúc này cửa phòng Thu Từ Thiện bị đẩy ra, Thang Kiều tự mình bung trái cây đi vào, bà nhìn thấy Bạch Phú Mỹ thì thân thiết nói: "Tiểu Mỹ, học tập mệt không cháu, tới ăn trái cây này."

Thu Từ Thiện nhìn đứa con gái kia từ đầu tới cuối đều nằm ì ra chơi game, bây giờ về mặt không chân thật đáng tin chạy qua ăn trái cây, hận không được lập tức tới bóp chết nó ngay.

Nhưng ai bảo hai tuần lễ qua, nó là người ngoài duy nhất có thể đi vào Thu gia.

Trong hai tuần lễ này, trừ Bạch Phú Mỹ lấy danh nghĩa đưa bài vở bước vào Thu gia, những người khác phàm là bạn bè của Thu Từ Thiện đều bị liệt vào hộ lui tới không được hoan nghênh.

Bạch Phú Mỹ lấy danh nghĩa bạn cùng học nhóm với Thu Từ Thiện, lấy được sự nhiệt tình khoản đãi của Thang Kiều, đặc biệt khi nghe được Bạch Phú Mỹ là Trạng Nguyên của Tỉnh trong kì thi tốt nghiệp trung học, Thang Kiều hận không thể móc tìm móc phổi đối xử tốt với cô ấy. Thế là cái gì mà Thiện Thiện từ nhỏ đi học đã không giỏi, cháu phải phụ đạo nó cho tốt; rồi là vì sao cháu học tập tốt như vậy, nhất định rất thông minh nhưng cũng đừng ghét bỏ Thiện Thiện nhà cô.

Lúc ấy Thu Từ Thiện nghe được Thang Kiều giọng nói ghét bỏ mình lại hâm mộ con kia, trong lòng ㄟ ㄎ ㄎ quả thật không biết nói chuyện gì. Quả nhiên ở Trung Quốc chỉ có học cao mới là chí lý.

Vì vậy địa vị của Bạch Phú Mỹ ở Thu gia hoàn toàn trở thành thượng khách.

"Thiện Thiện, con không thể đến trường học thi lo mà học tập với Tiểu Mỹ cho tốt đấy," Thang Kiều thấy cô vất một tay lên ghế dựa, bộ dáng cả lo phát phơ bèn mở miệng dạy dỗ cô.

Thu Từ Thiện cũng không quay đầu lại nói: "Mẹ, con rất sẵn lòng đến trường học, là mẹ chết sống không cho con đi."

Thang Kiều không muốn thảo luận lại vấn đề này với cô, vì vậy nói với Bạch Phú Mỹ mấy câu xong liền đóng cửa đi ra ngoài.

Thu Từ Thiện xác định lần này mẹ cô đã thật sự rời đi mới vội vàng ngồi trở lại bên giường, hỏi Bạch Phú Mỹ đang ăn việt quất: "Gần đây tình huống bên ngoài như thế nào?"

Bạch Phú Mỹ không nhanh không chậm liếc nhìn cô một cái, sau đó mới chậm rãi mở miệng: "Thiện Thiện à, mình cảm thấy mẹ cậu nói đúng đấy, cậu ở trong nhà đợi là tốt nhất."

Thu Từ Thiện hí mắt nhìn chăm chăm Bạch Phú Mỹ, con này lần trước tới đây còn cùng cô chung mối thù mà, sao mới vài ngày đã nhanh chóng biến đổi rồi.

"Mẹ tôi cho cậu lợi lộc gì, để bây giờ cậu giúp bà ấy nói chuyện hả," Thu Từ Thiện sắc mặt không tốt hỏi.

Bạch Phú Mỹ vô đã mề lại sứt hỏi: "Thiện Thiện, cậu cảm thấy cậu thật sự thích anh Lạc sao?"

Thu Từ Thiện cả kinh, trước mặt cô lại dám hỏi vấn đề này, tự nhiên cô cảm thấy Bạch Phú Mỹ thật là đại nghịch bất đạo. Vì vậy cô đưa tay đẩy bà vai Bạch Phú Mỹ, hung ác nói: "Tim chết hả, dám hỏi ra vấn đề này. Con mắt nào của cậu nhìn thấy mình không thích Lạc Ngan?"

"Mình biết kiểu đàn ông như anh Lạc quả thật rất hấp dẫn người, diện mạo anh tuần lại có tiền, hai người các cậu rất xứng đôi. Nhưng cậu không cảm thấy đàn ông như vậy rất không an toàn sao?"

Thu Từ Thiện không chút để ý nghe Bạch Phú Mỹ phân tích, sau đó hỏi: "Cái gì mà rất không an toàn? Cậu có ý tứ gì?"

Bạch Phú Mỹ lấp liếm: "Mình không có ý gì, mình chỉ cảm thấy đàn ông quá ưu tú như vậy rất không có cảm giác an toàn, đúng không?"

"Đó là do cậu cảm nhận mà thôi, mình thì một chút cũng không cảm thấy không an toàn, cậu cảm thấy còn có người nạy được anh ấy từ trên tay mình đi hay sao?" Thu Từ Thiện hếch chiếc cằm mượt mà lên, khuôn mặt tinh xảo phát sáng rạng rỡ.

Bạch Phú Mỹ nhìn khuôn mặt mặc dù chưa từng dao kéo nhưng rất hoàn mỹ không tí vết, chỉ đành phải bắt đắc dĩ thừa nhận, cô ấy quả thật sẽ không cần lo lắng mấy cái vớ vẩn này.

Hiện giờ ở trên mạng xã hội quả thật có không ít mỹ nữ, nhưng mấy mỹ nữ đó mỗi lần chụp hình đều phải tìm các góc độ đầy đủ ánh sáng, cuối cùng còn phải dùng phần mềm photoshop chỉnh sửa các kiểu lại một lần mới dám up hình lên mạng.

Còn Thu Từ Thiện dù là góc độ hay ánh sáng bình thường cũng có thể phát huy hiệu quả của máy ảnh.

Nói lời thật lòng thì mấy nữ minh tinh dưới trướng của Trung Vực kia cũng không ăn ảnh như Thu Từ Thiện. Cho nên Bạch Phú Mỹ chỉ có thể lặng im, cô thật sự rất rất muốn cảnh báo cho Thu Từ Thiện, nhưng chuyện gây xích mích hiềm nghi giữa hai người yêu nhau này cô thật sự không muốn làm.

"Câu nói lời này là có ý tứ gì? là do Lạc Ngan làm chuyện gì mờ ám bị cậu bắt gặp hả?" ánh mắt Thu Từ Thiện mang theo uy hiếp, chỉ cần Bạch Phú Mỹ dám nói một câu nói láo, cô lập tức xử đẹp cô ấy.

Nhưng Bạch Phú Mỹ chỉ nghiêng đầu sang chỗ khác, nhẹ nói một câu: "Cậu cũng không gặp được anh ta thì sao mình có thể gặp được. Cậu cho rằng anh ta là loại người mà người bình thường như mình có thể tùy tiện gặp sao?"

Thu Từ Thiện nghe giọng điệu cô ấy chaa là thì trực tiếp đẩy cô ấy xuống giường, cười duyên hỏi "Bạch Phú Mỹ, cậu đang làm nhầm cái gì đấy? Nói với chị nghe xem nào, rốt cuộc là ai mặt nặng mặt nhẹ với cậu, nhìn xem cậu nói chuyện chưa là thế này này. Nếu là Lạc Ngan nhà mình không tốt thì mình bảo đảm sẽ bắt anh ấy nhận lỗi với cậu."

"Không có," Bạch Phú Mỹ lần này nói chuyện đơn giản.

Thu Từ Thiện cũng không đem chuyện khác thường lần này của cô ấy để trong lòng, dù sao mỗi người đều có thời điểm không hài lòng, Thu Từ Thiện chỉ coi là cô ấy thỉnh thoảng phát tiết bức tức.

Thang Kiều lần này gặp phải sự kiện Lạc Ngan đã biểu hiện ra cường thế ngàn năm khó gặp, cho tới lúc Thu Từ Thiện bị giam trong nhà mười sáu ngày sau đó, mới lần đầu lấy được cơ hội ân chuẩn ra khỏi cửa.

Di nhiên ý ân chuẩn ra cửa là cô phải cùng với Thang Kiều đi ra ngoài. Lần này là do có sinh nhật bạn tốt của Thang Kiều, mời bọn họ qua ăn một bữa cơm. Nghe nói đi Thẩm này mới từ nước ngoài trở về, là bạn bè hơn hai mươi năm với Thang Kiều.

Khi họ đến khách sạn, đi Thẩm lôi kéo tay Thu Từ Thiện nhìn chăm chăm rồi lại nhìn chăm chăm, lúc này cô mới cảm giác có cái gì không đúng.

Mãi cho đến khi một người đàn ông cao gầy xuất hiện trong phòng, cô mới hiểu được mình bị gạt tới xem mắt.

Thu Từ Thiện quan sát đối tượng xem mắt mấy lần, chỉ thấy vóc dáng hần cao vô cùng, tuyệt đối là 1m85 trở lên. Ở thời này, loại độ cao này cũng đủ để xem mọi người khác lùn đi.

Tiếp theo, góc cạnh khuôn mặt hần cực kì sắc bén, hốc mắt lõm sâu hoàn toàn không giống như là người Châu Á, người Âu Mỹ sở dĩ có ánh mắt ra vẻ thâm thúy đều là vì bọn họ có kiểu hốc mắt lõm sâu làm vũ khí, vì vậy nhìn người này giống như là một người con lai.

Phía trên trần treo một chùm đèn hoa lệ, ánh đèn chiếu lên gò má hần mang theo một loại hoàn mỹ khiến người ta muốn ngất xỉu. Mày kiếm mắt sáng, khi Thu Từ Thiện lần đầu nhìn thấy hần, bốn chữ này liền vòn quanh đầu cô.

Ánh mắt hần thực sự rất đẹp, cũng không phải kiểu đen trắng rạch ròi, mà là mang theo một màu xám nhàn nhạt, nhưng như thế lại gia tăng sự hấp dẫn.

"A, lại là xem mắt, nhưng người này so với những người trước kia thì xinh xắn hơn nhiều," ngay khi vừa ngồi xuống, người đàn ông đó hai tay chống xuống bàn, thân thể nghiêng về phía trước lại gần Thu Từ Thiện hỏi: "Cô có đi thẩm mỹ không. Tôi thích kiểu thuần tự nhiên hơn."

Nói xong, hần liếc xéo bộ ngực Thu Từ Thiện một cái, sau đó lại bật cười một tiếng.

Người đàn ông này mặc dù đáng vẻ bề ngoài quý khí mười phần, nhưng trong xương cốt lại mang theo khí chất du côn bất cần đời, trong anh tuấn lại mang theo ba phần vô lại.

Thu Từ Thiện vốn không muốn để ý tới người bệnh thần kinh này, nhưng cô lại bị tiếng cười khinh miệt của hần kích thích lửa giận bốc lên trời.

Đây là ý gì? Là ghét bỏ ngực của cô sao? Cô nhanh chóng cúi đầu liếc mắt nhìn bộ ngực mình, mặc dù không có cup C nhưng tối thiểu cũng cỡ B rồi còn gì, huống chi cô chính là tinh khiết thiên nhiên không thêm bất kỳ chất bảo quản nào đấy.

Tuy cô không trông cậy vào một người đàn ông xa lạ đi thích ngực mình, nhưng cô cũng tuyệt đối không thể tiếp nhận chuyện một người đàn ông dám đi miệt thị ưu thế của phái nữ.

Phải biết rằng khi đối mặt với thứ được gọi là cái đẹp thì lí trí của phụ nữ sẽ trở nên nghiêm túc một cách thái quá.

Vì vậy cô cười lạnh đáp lại: "Tôi cũng không thích một người đàn ông trông còn xinh đẹp hơn cả phụ nữ."

Đối với một số người đàn ông, bạn nói hần xinh đẹp tuyệt đối không phải là khoa trương. Quả nhiên, người đối diện vốn còn mang theo gương mặt cười xấu xa lập tức âm trầm xuống.

Thu Từ Thiện đã sớm không phải là một cô gái nhỏ cái gì cũng không hiểu, tuy người đàn ông này đã triển khai toàn bộ khí thế nhưng cô cũng dám mặt mày không chớp mắt mà nhìn chăm chăm vào hần.

"Mark, con nói chuyện kiểu gì thế," Di Thẩm trầm mặt xuống, tức giận nhìn con mình.

Người bị điểm tên về mặt tình tảo lại, kiểu lơ đãng xem thường nói: "Con đã nói với mọi người rồi, đừng gấp gáp tìm phụ nữ cho con nữa."

Thang Kiều ngồi bên cạnh, mặc dù vẫn không lên tiếng nhưng biểu hiện trên mặt vẫn bán đứng bất mãn trong lòng bà. Thẩm Chức và bà là bạn bè lâu năm nên quan hệ cũng không tệ, lúc trước Thẩm Chức cũng có đề cập tới chuyện để cho con cái hai nhà gặp mặt một lần, bà vốn không muốn can thiệp vào chuyện tình cảm của con mình nhưng sau khi Lạc gia xảy ra chuyện, sao bà có thể đồng ý để Thu Từ Thiện và Lạc Ngạn ở chung một chỗ nữa.

Đặc biệt sau khi nhìn hình con trai của Thẩm Chức xong, ấn tượng của bà đối với đứa nhỏ này không tồi, nhưng không nghĩ tới hôm nay gặp mặt thì lại là người có tính tình như vậy

Không thể không nói, bà thật sự rất thất vọng.

Thẩm Chức làm sao có thể không chú ý tới bà bạn già đang mất hứng, tranh thủ thời gian giải thích nói: "Mark, đứa nhỏ này luôn luôn biết nói giỡn. Bà đừng để ý, nó không có ý mạo phạm Thiện Thiện đâu."

Bữa cơm này có thể nói ăn thật là lúng ta lúng túng, trừ trường hợp hai nhà có thể trò chuyện mấy câu thì cô và tên Mark đối diện kia căn bản không có lời nào có thể nói.

Cô kiểm soát chuẩn đi toilet, còn đặc biệt ở bên ngoài đợi lâu một hồi. Cô đứng ở trong một góc, nhìn cô gái đang đánh đàn, tay cô gái đó thon dài mượt mà, tung bay trên phím đàn đen trắng trông rất đẹp mắt.

Phong cảnh nhà hàng này lúc nào cũng thanh nhã, hôm nay lại có tiếng đàn mỹ diệu như vậy làm bạn khiến không khí càng thêm êm ả. Nhưng khi có một giọng nói đáng ghét vang lên sau lưng mình, cô liền cảm thấy quả nhiên người cận kề cũng có thể khoác tấm da mặt trai đẹp, có thể thấy được cõi đời này cũng không có công bằng tuyệt đối.

Thượng Đế cho hắn một túi da đẹp, nhưng lại quên cho hắn một tính cách bình thường.

"Anh làm gì thế, là muốn gây gỗ sao? Một người đàn ông lại mặt dày đi nhìn chăm chăm một cô gái nhỏ như vậy, anh cũng không ngại mất thể diện à," mặc dù người sau lưng chỉ đơn giản hỏi một câu, thì ra cô ở chỗ này, nhưng Thu Từ Thiện vẫn không khách khí tuôn ra một tràng.

Mark nhìn Thu Từ Thiện lúc này ánh mắt kiên nghị, lông mày giờ lên, một bộ chuẩn bị chiến đấu, liền cười hỏi "Tôi đã nói gì đâu, sao cô lại có vẻ kích động như thế?"

"Hay là nói cô cố tình muốn gây sự chú ý với tôi," chỉ thấy hắn ép sát Thu Từ Thiện.

Thu Từ Thiện tuyệt đối dám khẳng định, tên đàn ông này cao trên 1m85, bởi vì cô đang mang giày cao gót còn cmn lùn hơn hắn nửa cái đầu.

Tên đàn ông từ trên cao nhìn xuống cô, sau đó dùng vẻ mặt cười như không cười hỏi: "Hay là thẹn quá thành giận thôi."

"Bệnh thần kinh," Thu Từ Thiện lườm hắn một cái, liền muốn rời đi.

Nhưng tên này lại ngăn trở đường đi của cô, nụ cười trên mặt không có ý tốt nói: "Nếu chúng ta đã là đối tượng xem mắt, không bằng thừa dịp bọn họ không có mặt ở đây chúng ta tìm hiểu lẫn nhau một chút đi?"

Thu Từ Thiện bị thái độ trước sau bất nhất của hắn làm cho bật cười, cô đùa cợt hỏi: "Không phải anh nhìn tôi không vừa mắt sao?"

"Tôi chỉ là không thích cái kiểu mẹ tôi an bài cho tôi đi xem mắt, về phần nhìn cô không vừa mắt?" Hắn lại từ từ quét mắt lên người cô, sau đó nhẹ nói: "Nếu tôi thật sự nhìn không vừa mắt cô, cũng sẽ không cùng cô thảo luận về vấn đề ngực to hay nhỏ, tôi đối với ngực của phụ nữ yêu cầu khá cao."

Tên đàn ông không biết xấu hổ này ở đâu ra đây, Thu Từ Thiện sắp không nhịn nổi nữa rồi.

Đột nhiên nghe được sau lưng có một giọng nữ nói: "Tiên sinh, có thể làm phiền hai người nhường đường một chút không?"

"Còn có loại đề tài tư mặt như vậy, tôi đề nghị các người nên trở lại khuê phòng thảo luận có vẻ thích hợp hơn đấy."

Thu Từ Thiện bị người cản trở nên không nhìn thấy người sau lưng, nhưng cho dù có vách đá dựng đứng trước mặt thì lúc này cô cũng hận không tìm được cái lỗ nào mà chui vào.

Tên kia chẳng nói đúng sai dịch người qua một chút, thân thể Thu Từ Thiện thuận thế cũng di dời theo, cô thực không muốn để người ta nhìn thấy mặt mình, quá mất mặt.

Khi đám người sau lưng đang đi qua, Thu Từ Thiện liền chuẩn bị quay đầu rồi đi.

Chỉ là không ngờ, cô mới vừa nhảy ra một bước liền nghe thấy sau lưng có một âm thanh hơi chất vấn: "Từ Thiện?"

Mặc dù giọng anh mang theo chút nghi ngờ, nhưng Thu Từ Thiện không hề có chút ảo giác nào, bởi vì giọng đàn ông này cô quá quen thuộc rồi.

Cô từ từ quay ra sau, sau đó liền nhìn thấy Lạc Ngạn đứng phía sau cô cách đó không xa. Mà hiển nhiên, mới vừa rồi chính là bọn họ cùng cô đi lướt qua nhau, chỉ là cô né sau lưng Mark nên lúc đầu Lạc Ngạn không nhìn thấy cô.

Lạc Ngạn hạ mắt nhìn cô, lại nhìn Mark đứng bên cạnh cô.

Lúc cô chuẩn bị mở miệng, đột nhiên tên đàn ông bên cạnh lại đưa một tay thân mật đặt trên bả vai cô: "Thân ái, vị này là?"

Bạn đang đọc truyện *Đã Đảo, Bạch Liên Hoa!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65

Edit: Hà Phương

Lúc Hàn Miến (Mark) đặt tay lên vai mình, trong mắt Thu Từ Thiện chỉ có gương mặt tuấn tú của Lạc Ngạn ở đối diện, cùng với cô gái xinh đẹp thành thực bên cạnh anh.

Người đàn ông đứng bên cạnh cô còn ngại tình huống lúc này không đủ loạn hay sao mà môi hắn khẽ mở kéo ra một đường cong xinh đẹp hỏi: "Thế nào, không giúp tôi giới thiệu một chút sao?"

Thu Từ Thiện hận không được đưa tay vác một phát cho cái miệng hắn rớt xuống luôn, hắn lại còn dám liếm môi bảo mình giới thiệu. Cuối cùng cô vẫn nhịn không được giận dữ trong lòng, bèn dịch người qua bên cạnh một chút, kéo cánh tay đang vất trên vai mình xuống.

Sau đó cô mới mỉm cười nói với Lạc Ngạn: "Mark là con trai người bạn tốt nhiều năm không gặp của mẹ em, anh ta từ nhỏ lớn lên ở nước ngoài nên cứ thích nói giỡn."

Gương mặt Hàn Miến khẽ động, đuôi lông mày cũng khẽ héch lên, sau đó thấy cô quay mặt sang kiểu cười nhưng trong lòng không cười nói với mình: "Mark, đây là bạn trai tôi, Lạc Ngạn."

Thu Từ Thiện chỉ đứng tại chỗ, còn Lạc Ngạn cũng không đi tới đây, hai người tựa như người xa lạ đã lâu không gặp, cho dù là câu này mang theo ý vị giới thiệu chủ quyền nhưng việc chạm mặt lúc này càng khiến hai người lúng túng.

Do Thang Kiều ngăn trở nên ở trong nhà cô chỉ có thể tùy ý xem TV, lại không thể gọi điện thoại, ngay cả lên mạng Thang Kiều cũng ở một bên giám thị. Thu Từ Thiện cảm thấy hành động này của bà rất buồn cười, nhưng do không muốn làm ấn tượng của Thang Kiều đối với Lạc Ngạn trở nên tệ hơn nên cô cũng không dám phản kháng Thang Kiều quá nhiều.

Vì vậy lần cuối hai người gọi điện thoại là ở tuần trước, thời gian cách khoảng 6 ngày. Về phần gặp mặt, chính là lần ở nhà tang lễ kia.

Người trong cuộc vẫn còn đứng tại chỗ, còn hai người đứng bên người đã có chút sáng tỏ.

Mấy ngày nay Hòa Hà và Lạc Ngạn tuy không đến nỗi mỗi ngày gặp mặt, nhưng lại tiếp xúc thường xuyên. Tuy có cảnh sát ra mặt nói rằng Lạc Thiên Tề chỉ đang bị điều tra chứ không phải người hiềm nghi trong vụ án. Nhưng giá cổ phiếu của tập đoàn Hoàn Á vẫn đang liên tục rớt giá chưa có dấu hiệu dừng lại.

Kế hoạch thượng vị của Lạc Ngạn cũng bị chuyện này ảnh hưởng nên đành phải dừng lại. Cũng may ông cụ Lạc kiên quyết ủng hộ anh, mặc dù kế hoạch đề anh đảm nhiệm Phó Chủ tịch tập đoàn kiêm Tổng giám đốc điều hành bị gặp trở ngại, nhưng vì đền bù cho anh, hôm nay hệ thống rạp chiếu phim Hoàn Á đã được giao cho anh quản lý.

Nghị vụ tập đoàn Hoàn Á tuy phong phú phức tạp nhưng vẫn luôn được phân chia rõ ràng, Công Ty Bách Hóa, khách sạn và rạp chiếu phim, nghiệp vụ cả tập đoàn chủ yếu vẫn là vây quanh sản nghiệp bất động sản.

Về phần nhiên liệu, sinh hóa các loại, chẳng qua là liên quan đến ngành dầu tư thôi, cũng không thể coi như là nghiệp vụ sinh lợi nhuận của công ty.

Vì để ngăn cản giá cổ phiếu công ty liên tục rớt xuống, Lạc Ngạn gần đây bận bịu đến sứt đầu mẻ trán. Mà động tác của anh là muốn đầu tư một hạng mục ở Mân Hồ, một khu nằm trong trung tâm thành phố, khu đất này gần như tất cả thương nhân bất động sản đều coi trọng, thuộc về loại đất dùng thương nghiệp, có thể dùng làm khách sạn cấp năm sao, siêu văn phòng cùng với quảng trường thời thượng.

Mà một loạt cái kê trên đều thuộc về lĩnh vực nghiệp vụ của Hoàn Á nên một khi lấy được mảnh đất này, đó chính là một tin tức cực kì có lợi cho Hoàn Á.

Lạc Ngạn biết lần này Hoàn Á cũng không chiếm ưu thế rõ ràng, nhưng ở thời điểm này anh chỉ có thể thành công chứ không thể thất bại. Lạc Thiên Tề qua đời, nội bộ tập đoàn truyền đến không ít nghị luận không hay, nói cái gì mà ba anh chưa bao giờ mang đến lợi ích gì cho tập đoàn, chỉ biết bôi đen tập đoàn, thậm chí trước khi chết cũng không quên hù dọa Hoàn Á một phen.

Khi nghe được mấy lời đồn đó, trong lòng Lạc Ngạn hận không thể khai trừ đám người tung tin đồn bậy bạ này. Nhưng thực tế chính là như vậy, dù anh thân là Tổng giám đốc cũng không thể tùy ý xử trí công nhân viên trong tập đoàn.

Nhưng mà anh cũng hiểu, thứ tin đồn nhảm này là do một vài người có lòng cố ý truyền bá, những nhân viên làm mồi kia cũng chỉ là vật hi sinh thôi. Lạc Ngan âm thầm ghi nhớ tất cả những việc này, một ngày nào đó anh sẽ khiến đám người đó trả giá thật lớn.

Hòa Hà đứng bên cạnh Lạc Ngan, nhìn anh mặt không thay đổi nhìn chăm chăm đối diện, trong lòng cô ta liền vui vẻ không dứt. Mấy ngày qua cô ta chưa từng thấy qua bạn gái Lạc Ngan, mặc dù cô ta chưa hoàn toàn nắm giữ hành tung của Lạc Ngan, nhưng cô ta dám khẳng định thời gian gặp mặt của anh và cô bạn gái trong truyền thuyết này tuyệt đối không nhiều.

Cô ta đang đắc ý thì thấy Lạc Ngan đột nhiên sai bước nhảy qua.

Thu Từ Thiện thấp thỏm không yên, lúc anh chuẩn bị nổi giận, sẽ khí thế mui phần đi tới đây, lại nghĩ tới bộ dáng anh đánh người trong cục cảnh sát ngày đó, trong lúc nhất thời thật không biết nên ngăn cản hay là để Lạc Ngan đánh chết cái tên độc mồm sau lưng này đây.

"Không phải em nói gần đây mẹ em không để cho em ra khỏi nhà sao?" Lạc Ngan vừa mở miệng chính là câu này, khiến Thu Từ Thiện có chút uất ức.

Nhưng cũng may tuy cô có chút tùy hứng nhưng cũng sẽ không ở trước mặt mọi người phản bác Lạc Ngan. Dù sao trước mặt mọi người, thể diện của đàn ông vẫn đặc biệt quan trọng.

Cô giải thích: "Hôm nay đi Thăm tổ chức sinh nhật có mời mẹ em ăn cơm, mẹ em cũng mang theo em đi hóng gió."

Lạc Ngan nghe xong thì trực tiếp kéo tay cô đi tới một bên, sau đó anh vội nói: "Không phải anh đã nói em nên nghe lời mẹ, gần đây không nên đi ra ngoài sao?"

Có lẽ là về mặt Lạc Ngan vô cùng nghiêm túc, khiến Thu Từ Thiện chợt có chút lo sợ không yên, cô bấu môi nhìn Lạc Ngan, tủi thân giải thích: "Em cũng đã mười sáu ngày không ra khỏi nhà, sắp bị mẹ em bức chết rồi. Nếu không phải vì không để cho bà ấy chán ghét anh, anh cho rằng em có thể chịu đựng ở trong nhà lâu như vậy không?"

Thu Từ Thiện không thể bảo là mình không uất ức, cô có làm gì đâu. Vậy mà đầu tiên bị cảnh sát mang đi, nói cái gì mà cô có liên quan đến một vụ án buôn lậu, sau đó lại bị mẹ mình mạnh mẽ nhốt trong nhà. Đáng lý ra là bạn trai phải nên giúp đỡ mình mới đúng, lúc này lại còn nói cái gì mà cô nên nghe lời mẹ không nên đi ra ngoài?

Lạc Ngan nhìn cô nhóc đứng dưới ánh đèn, mắt to lông mi dày, mặt mày vẫn tinh xảo như cũ, tóc quăn màu nâu thật dài xoắn trên bà vai, nhìn qua tựa như một cô bé con. Đây chính là người mà anh muốn nâng lòng bàn tay cả đời.

Trong lúc nhất thời lòng anh cũng mềm nhũn ra, đưa tay sờ soạng bên má cô, sau đó nhỏ giọng dặn dò: "Chuyện của ba anh còn chưa kết thúc, anh lo lắng em sẽ gặp nguy hiểm. Em yên tâm, chỉ cần chuyện này kết thúc, anh nhất định sẽ tự mình đi giải thích với mẹ em."

"Vậy em phải chờ tới lúc nào," Thu Từ Thiện xưa nay luôn biết nhìn sắc mặt, thấy Lạc Ngan đã hòa hoãn xuống thì bắt đầu làm nũng: "Em đợi trong nhà thật muốn đợi ra bệnh, anh cứ như vậy nhẫn tâm để em thấp thỏm đợi trong nhà sao?"

"Anh cũng không biết lúc nào thì có thể kết thúc, nhưng em chờ anh một đoạn thời gian nữa có được không?" Lạc Ngan ôn tồn giải thích.

Thu Từ Thiện cũng đau lòng anh nên cũng không đành lòng ở thời điểm này còn tăng thêm gánh nặng cho anh, vì vậy không tiếp tục hỏi nữa. Nhưng đại khái chính cô cũng không nghĩ tới, cho rằng hiện giờ chẳng qua chỉ là một dấu phẩy, chỉ là tạm thời, trong lúc lơ đãng lại trở thành vĩnh viễn.

Chờ Thu Từ Thiện đứng tại chỗ nhìn Lạc Ngan vào phòng, Hàn Miển nhìn cô mang bộ dạng hờn vọng phu, không nhịn được lên tiếng giễu cợt: "Mới vừa rồi không phải vẫn còn lớn lối sao, giờ lại làm ra cái bộ dáng này?"

"Phụ nữ a, tên cô nên gọi là khẩu thị tâm phi," hần vừa than thở vừa lắc đầu.

Thu Từ Thiện quay đầu lại nhìn hần một cái, sau đó khinh thường nói: "Đàn ông a, tên anh nên gọi là bà ba hoa."

Hàn Miển nghe được ba chữ bà ba hoa xong bèn giương nanh múa vuốt muốn đi qua. Thu Từ Thiện nhìn bộ dáng này của hần chỉ than thở con hàng này nhiều nhất cũng chỉ là một tên hai mặt, vừa rồi lúc mình mới gặp gỡ hần còn giật nảy mình đấy.

Nhưng Thu Từ Thiện cũng không muốn có gì dây dưa với hần, cô bèn tách hần ra đi về hướng cầu thang. Nhưng ai biết Hàn Miển vẫn còn tò tò đi theo sau lưng cô.

Cô không chút do dự nhấn xuống tầng trệt, trong đầu còn đang tưởng tượng, đem chìa khóa xe cầm trên tay mình, như vậy cô có thể tự lái xe đi ra ngoài dạo một vòng rồi trở lại nhà, phải biết từ khi hiểu chuyện tới nay, cô chưa từng ở trong nhà tự kiêu lâu như vậy.

Ai ngờ người bên cạnh lại có chút không yên nói: "Cô đến chỗ bãi đậu xe sao, nơi đó vừa tối lại vừa loạn."

Thu Từ Thiện lúc ấy cũng không để ý, chỉ miễn cưỡng trả lời một câu: "Đương nhiên là đi lấy xe. Anh đi theo cũng không được gì đâu, tôi sẽ không đưa anh về đâu."

Khi cô bước ra khỏi thang máy, người đàn ông vẫn đứng bên cạnh cô đột nhiên biến thành đứng sau lưng cô, mà lúc này bãi đậu xe trống trải lại u tĩnh

trông có vẻ khá kinh người.

Thu Từ Thiện đối với bãi đậu xe này cũng chẳng thân quen, lúc này lại quên mất chỗ đậu xe ban đầu, cho nên cô đứng tại chỗ nhìn quanh bốn phía.

Hàn Miễn vẫn im lặng đứng phía sau cô đột nhiên hỏi "Sao cô còn không đi, đứng ở đây làm gì?"

Giọng hần vốn thuộc về kiểu trầm thấp êm tai dễ nghe, nhưng lúc này bởi vì cấp bách mà tiết lộ ý nghĩ trong lòng hần, Thu Từ Thiện quay đầu cười như không cười nhìn hần hỏi: "Sẽ không phải là sợ tối đấy chứ?"

Câu này vừa dứt thì chỉ thấy chiếc đèn lớn ngay phía trên đỉnh đầu họ chớp tắt mấy cái rồi lập tức tắt ngóm.

Thu Từ Thiện có thể rõ ràng cảm giác tên kia nhích lại gần mình thêm một bước, vì vậy cô không biến sắc liếc mắt nhìn phía sau, đột nhiên khẽ kêu lên một tiếng.

Quả nhiên, đôi tay tên đàn ông kia lập tức bắt được cánh tay cô, sau đó dùng giọng run rẩy hỏi: "Phía sau có cái gì thế?"

"Không có gì cả a," Thu Từ Thiện nhìn thấy nét mặt thất kinh của hần, tâm tình thật tốt trả lời lại.

Ngũ quan Hàn Miễn quá mức thâm thúy bén nhọn, cho tới khi loại về mặt kinh hoàng này xuất hiện trên mặt hần, nó trở nên không hòa hài làm cho người ta cảm thấy vô cùng buồn cười.

Hình như ngũ quan sắc bén tinh xảo như vậy nên khi mặt không thay đổi lại có vẻ miệt thị chúng sanh, cho nên khi Thu Từ Thiện trêu chọc thành công kẻ miệt thị chúng sanh sau lưng mình, tự nhiên cảm giác chán ghét đối với hần ngược lại ít đi rất nhiều.

Dù sao một người đàn ông có khuyết điểm có thể làm người khác ưa thích hơn nhiều so với một con người toàn vẹn.

Cô vừa lui về phía sau vừa cười nhạo Hàn Miễn: "Anh thật sự là đàn ông sao? Vóc dáng trắng trẻo lại cao gầy như vậy, chắc chắn."

Ngay lúc này chợt có một chiếc xe cũ rách 16 chỗ màu trắng lái vào bãi đậu xe, Thu Từ Thiện vừa nghe đến sau lưng có tiếng xe motor đang thả chậm tốc độ liền lập tức quay đầu. Cô mở trừng hai mắt, sau đó muốn lui về phía sau mấy bước.

Cánh cửa xe màu trắng đột nhiên mở ra, từ bên trong bước ra hai gã đàn ông che mặt chỉ chừa lại đôi mắt. Thu Từ Thiện trong nháy mắt dâng lên dự cảm không tốt, vừa định chạy thì đã bị hai người này bắt được cánh tay.

Hàn Miễn vừa quay đầu lại càng hoảng sợ, nhưng sau đó lập tức tiến lên, một tay kéo Thu Từ Thiện, một cái tay khác vung qua một quyền, khiến gã đàn ông đứng bên trái lung lay.

Thu Từ Thiện vội vàng giãy giụa, trên chân không ngừng đạp về phía sau, ý đồ có thể tránh thoát cánh tay hai người đàn ông này. Nhưng gã đàn ông đứng sau lưng cô lại tăng sức khiến cô có cảm giác cánh tay mình đau nhức kịch liệt, thậm chí cô còn nghe được âm thanh rắc rắc.

Hàn Miễn cũng là một cao thủ đánh nhau, hần tóm lấy cánh tay gã đàn ông che mặt rồi vật ngã gã. Nhưng chờ Thu Từ Thiện nhìn thấy chỗ tài xế ngồi có người xuống, vừa muốn nhắc nhở một tiếng thì Hàn Miễn đã bị người từ phía sau đánh ngất xỉu.

Thu Từ Thiện bị đám người này không khách khí ném vào trong buồng xe, đây là loại xe kém nhất mà cô ngồi từ lúc chào đời cho đến nay. Hàn Miễn thì té xỉu nằm ở đó, còn Thu Từ Thiện thì bị đẩy nằm sấp trên người hần.

Sau khi xe chạy ra ngoài, lúc này người ở phòng camera mới chú ý tới có cái gì không đúng. Chờ bọn họ mở lại video nhìn lại một lần nữa mới phát hiện lại có người dám lớn lối đến thế, cả gan bắt cóc người ở bãi đỗ xe của khách sạn cấp năm sao.

Chờ phòng an ninh cho người đi báo cảnh sát thì chiếc xe kia đã sớm biến mất không còn bóng dáng.

Căn cứ vào băng ghi hình trước khách sạn, người phụ trách khách sạn trước tiên đi tìm Lạc Ngan và Thang Kiều.

Sau khi Thang Kiều nghe xong liền muốn ngất xỉu, nếu không phải là bên cạnh có người đỡ bà thì chỉ sợ lúc ấy bà đã té xỉu rồi. Về mặt bà nhìn Lạc Ngan tựa như nhìn kẻ thù, bà oán hận nói: "Đều tại cậu, một nhà các cậu làm sao lại như oan hồn không tan như vậy. Ba cậu khiến nó dính líu phải vào cục cảnh sát, còn cậu thì liên lụy khiến nó bị bắt cóc. Sao người bị bắt cóc không phải là cậu kia chứ?"

Thang Kiều cực kỳ tức giận nguyên rửa, lại nói trúng tâm tình Lạc Ngan lúc này, đúng vậy, sao người bị bắt cóc không phải là mình?

Nhắc tới bắt cóc, người bình thường chỉ liên tưởng đến nhà xưởng cũ rách hoặc là phòng cho thuê đơn sơ, bằng không chính là các loại địa phương đồ nát.

Nhưng vách đá dựng đứng không phải là loại địa phương này chứ.

Khi Thu Từ Thiện tỉnh dậy, cô đánh giá chung quanh gian phòng, thảm màu đỏ tươi, trên vách tường khắc họa hoa văn tinh xảo, ngay cả ghế sa lon cô ngồi lúc này cũng là loại da rất sáng bóng.

Cô nhìn chung quanh một vòng thấy Hàn Miễn không có ở đây. Tuy cô đã tỉnh táo lại nhưng cũng không đứng lên, cũng không đi ra mở cửa, mà là an tĩnh ngồi nơi đó, cúi thấp đầu hình như trầm tư gì đó.

Cứ như vậy kéo dài nửa giờ, lúc nghe tiếng cửa mở, trong lòng cô lộ ra một cổ vui vẻ. Hiển nhiên người bắt cóc cô không được kiên nhẫn như cô.

Cô ngẩng đầu lên trông thấy người đứng ngoài cửa. Người đàn ông này tuổi cũng không lớn, khoảng chừng 24-25 tuổi, vóc dáng không phải đặc biệt cao nhưng lại có một đôi chân thon dài, khi hắn đi tới gần thì con người Thu Từ Thiện chợt co lại.

Người đàn ông này có chút bất ổn, tuy hắn hết sức giữ vững dáng đi bình thường, nhưng người sáng suốt vẫn có thể nhìn ra trong đó không ổn.

"Cô Thu, xin chào," giọng người đàn ông này mát lạnh nhu hòa, nhưng Thu Từ Thiện cũng sẽ không cho rằng hắn là một người tốt.

Cô nhìn chằm chằm người đàn ông này nhưng vẫn không lên tiếng. Ngược lại người đàn ông này lại lạnh nhạt nói: "Cô Thu, phương thức mà thủ hạ tôi mời cô tới đây có chút thô lỗ, hi vọng cô bỏ qua cho."

Bỏ qua cho? Ai có thể bỏ qua cho việc mình bị bắt cóc chứ hả? Cô không tốt nhìn chằm chằm người đàn ông này, sau đó nói: "Anh quả thật là muốn mời, mà không phải là bắt cóc sao?"

Người đàn ông khẽ mỉm cười, tiếp tục lạnh nhạt nói: "Tôi tin cô sẽ hiểu thành ý của tôi."

"Được rồi, bây giờ chúng ta nên trở lại chuyện chính rồi, nếu như cô Thu có thể phối hợp tốt với tôi thì cô có thể trở về nhà," trên mặt người đàn ông vẫn mang theo nụ cười cảm thụ vô hại, nhưng trong mắt Thu Từ Thiện thì mỗi nếp nhăn trong nụ cười của hắn đều có độc.

Bình thường chó cắn người đều là bộ dạng này.

"Anh đã làm gì bạn tôi?" Thu Từ Thiện hoài nghi nhìn hắn.

"Vị tiền sinh kia có chút nóng nảy, tôi đã cho người tiếp đãi hắn thật tốt rồi."

Thu Từ Thiện nghe xong lời này liền hiểu rõ, chỉ sợ Hàn Miễn lần này phải chịu đau khổ rồi.

Hai người ngồi trên ghế sofa, mặt đối mặt nhìn đối phương. Thu Từ Thiện vì không biết thân phận đối phương mà cẩn thận, nhưng đối phương hiển nhiên cũng có một chút kiêng kỵ nhất định với cô.

Dù sao Thu gia cũng không phải là một gia đình mặc cho người ta bắt chẹt, nếu là một người thiếu nữ mười tám tuổi bình thường mất tích thì cảnh sát chưa chắc sẽ để ý. Thế nhưng khi một cô gái có tiền bị mất tích thì áp lực sẽ lập tức từ phía trên truyền xuống.

Trong thời gian hai người nói chuyện, cảnh sát đã tìm được chiếc xe cũ bị vạt cách một kho hàng bỏ hoang không xa. Mà xe MiniBus này là một chiếc xe bị trộm, thế là đầu mối có vẻ tới đây bị đứt.

Nhưng không người nào dám nói ra việc như vậy, bởi vì ngay cả cục trưởng cũng tự mình trấn giữ, các camera giám sát trên đường đều bị xuất ra điều tra, tất cả mọi người đều đang lo lắng tìm kiếm.

"Cô biết không? Hiện giờ mọi người đều cho rằng món hàng bị mất lúc trước đang nằm trong tay cô phải không?" Gã đàn ông vừa cười vừa nhìn chằm chằm cô.

Thu Từ Thiện cả kinh, mặc dù cô đã từng xì mũi coi thường lời nói của cảnh sát, thế nhưng khi cô thật bị bắt cóc, cô mới phát hiện ra tình cảnh của mình còn lâu mới được an toàn giống như cô nghĩ.

"Chuyện cười, nếu anh thật sự biết chuyện, vậy thì nên biết bác Lạc hoàn toàn không tham dự vào vụ án buôn lậu đó, còn cái gọi là "hàng" kia dĩ nhiên là không có quan hệ gì với ông ấy, vậy thì làm sao có thể ở trên tay tôi được?"

Người đàn ông lạnh nhạt với lời cô nói, diện mạo hắn cũng không phải hết sức xuất sắc, nhưng cổ tình phong cách lại mát lạnh, một cái nhún mày một nụ cười cũng mang theo cảm giác làm cho người ta thoải mái.

"Cô cũng không muốn biết đêm đó đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì sao?" lời nói của người đàn ông không nghi ngờ đã hấp dẫn Thu Từ Thiện, chỉ nghe hắn nói: "Hiện giờ Lạc Ngạn vì tìm ra hung thủ báo thù cho ba của hắn nên đã điên rồi, hắn lại muốn ủng hộ bọn bang còn đồ bên thành Nam kia."

Thu Từ Thiện khẽ phóng đại con người, trái tim khó có thể tin được.

"Thật ra chuyện của hắc đạo không phải loại người Quý công tử như hắn có thể chạm vào, không bằng cô khuyên hắn hợp tác với tôi đi? Các người giao hàng cho tôi, tôi bảo đảm nhất định sẽ thay các người tìm ra hung thủ hại chết ông Lạc, đến lúc đó là giết hay là lóc thịt, tôi đều có thể giúp các người sắp xếp," gã đàn ông nhẹ nhàng nói ra lời nói kinh thể hãi tục.

Thu Từ Thiện hiểu chợt hiểu ra lúc này tình thế phát triển đã hoàn toàn thoát khỏi phạm vi mà cô có khả năng nắm giữ. Cô có thể mặt không đổi sắc quát lớn Hà Minh Châu, cũng có thể tùy ý xử trí người trong Trung Vực, đó là bởi vì tất cả hành động của bọn họ đều nằm trong phạm vi của pháp luật.

Nhưng bây giờ người đàn ông trông có vẻ bình thường đang ngồi trước mặt mình này, có khả năng là một nhân vật giết người hàng loạt. Loại người thường xuyên ở trong gió tanh mưa máu này đã sớm đập lật pháp dưới lòng bàn chân, mạng người trong mắt bọn họ chắc cũng chỉ như cái mạng của một con mèo thôi.

"Anh là người thông minh, tôi nói xạo hay không chắc anh có thể nhìn được đi, tôi thật sự không có hàng gì cả."

Cô nhìn người đàn ông một cái thật sâu rồi nói: "Nhóm hàng đó là của các người sao?"

Người đàn ông cười ha ha một tiếng, sau đó nhẹ giọng nói: "Thật ra thì Lạc Thiên Tề đúng là chết oan uổng. Đêm đó thuyền của chúng tôi xảy ra chút vấn đề nên mới mượn thuyền của ông ta. Ông ta luôn say mê đồ cổ nên quan hệ giữa chúng tôi và ông ta không tệ. Ông ta đương nhiên biết chúng tôi làm cái gì, nhưng loại người có tiền này cũng sẽ không để ý những vấn đề đó."

Thu Từ Thiện ngừng thở nghe hần hồi tưởng chuyện đêm đó.

"Tất cả đều diễn ra bình thường, nhưng ngay lúc thuyền chuẩn bị trở về cảng thì chúng tôi gặp phải tập kích. Hòa lực của đối phương hết sức mạnh, bọn họ lên thuyền liền khai mở súng bắn càn quét chung quanh, người của chúng tôi bị trọng thương không ít. Chờ tôi phản ứng kịp nhảy xuống biển, đối phương một phát súng bắn trúng mắt cá chân tôi."

"Bọn họ giết sạch mọi người, đoạt hàng xong thì cho thuyền nổ tung. Nếu không phải là có thuyền đánh cá gần đó cứu tôi thì e rằng hiện giờ tôi không chỉ bị thương một chân thôi đâu."

Thu Từ Thiện không biết vì cái gì mà hần muốn đem chuyện bí mật kinh thiên như vậy nói cho cô biết, nhưng nếu hần đã nói rồi có nghĩa là hần quyết định chủ ý muốn kéo cô xuống nước.

"Bác Lạc chết thế nào?"

"Một phát đạn trúng ngay giữa mi tâm, kỹ thuật bắn của đám người đó đều rất chính xác," giọng điệu hần thông thả.

Thu Từ Thiện nắm chặt bàn tay, móng tay dài gần như ngất vào trong thịt. Coi như trong lòng từng có tưởng tượng qua, có lẽ bác Lạc tựa như mấy bộ phim trong ti vi, chỉ bị ngã xuống biển, sau đó có lẽ ông ấy sẽ được người cứu, chỉ là còn chưa có trở lại thôi.

Nhưng khi nghe người đàn ông này xác minh, ngọn đèn hi vọng nhỏ nhoi trong lòng cô lập tức bị dập tắt.

"Lạc Ngan biết không?"

"Biết, cũng chính bởi vì hần biết cho nên bây giờ hần mới một lòng muốn đối nghịch với nhà họ Bách chúng tôi," âm thanh người đàn ông hơi chút lãnh liệt.

Thu Từ Thiện ngẩng đầu, nhà họ Bách?

Ở kiếp trước của cô Vân Đô đã từng xảy ra qua một chuyện lớn khiến cả nước phải chú ý, đó chính là Bách Thất Gia được xưng là hoàng đế ngầm ở Vân Đô trong một đêm bị nhổ tận gốc. Có điều trừ bỏ Bách Thất Gia bị bắt, hình như những nhân vật quan trọng của nhà họ Bách đều trốn thoát được.

Chuyện này xảy ra vào năm thứ hai Thu Từ Thiện rời khỏi Trung Quốc, bởi vì chuyện này quá mức oanh động, thậm chí còn liên lụy đến lãnh đạo cấp cao trung ương cho nên ngay cả ở nước ngoài cũng có báo cáo.

Thu Từ Thiện kinh hãi nhìn người đàn ông trước mặt này, chẳng lẽ Lạc Ngan đang đối nghịch với nhà họ Bách được xưng là hoàng tộc thế giới ngầm Vân Đô sao?

Bạn đang đọc truyện *Đã Đảo, Bạch Liên Hoa!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66

Edit: Hà Phương

"Anh họ Bách?" Thu Từ Thiện nhìn chằm chằm người đàn ông khí chất ôn hòa trước mặt, mặc dù hần tưởng mạo bình thường nhưng trên người lại kèm theo một cỗ phong cách dịu dàng. Cô thật không thể tin được người như vậy sẽ có liên hệ với hắc đạo, hơn nữa còn có vị trí cao như vậy.

Người đàn ông cười khẽ một tiếng, nói: "Tôi là Bách Thần."

Thu Từ Thiện không nói gì, qua hồi lâu mới cười khe khẽ.

Cô nói: "Bách tiên sinh, anh nói dối mà cũng không thêm biện đầy đủ, anh muốn tôi tin tưởng anh thế nào đây?"

Biểu cảm vẫn đậm khong khinh trên mặt Bách Thần biến đổi, ánh mắt hần hơi sắc bén nhìn Thu Từ Thiện. Thu Từ Thiện cũng không sợ hãi, chỉ tiếp tục nói: "Anh nói là anh mượn thuyền bác Lạc, lại tự xưng rằng mình và bác Lạc có quan hệ tốt, như vậy theo lý thuyết các người dù không phải đồng bạn hợp tác thì Lạc Ngạn cũng sẽ không đối với anh như vậy."

"Huống chi anh nói có một nhóm người mang súng lên thuyền đoạt đồ của các anh, nếu nhóm hàng đó đã bị đám người kia đoạt, sao anh lại còn bảo tôi giao ra nhóm hàng này, chẳng lẽ anh lại cho rằng bác Lạc và đám giặc cướp này có quan hệ sao?"

"Thêm một sơ hở rất lớn trong lời nói của anh đó chính là anh nói mình chính mắt nhìn thấy giặc cướp nổ súng giết chết bác Lạc, cái này há chẳng phải là quá tự mâu thuẫn rồi sao. Nếu quả thật là bác Lạc chỉ điểm đám giặc cướp này, chẳng lẽ những người này sẽ tự tay giết chết người bên mình hay sao?"

Nếu là người bình thường nghe được đoạn chân tướng như vậy, chỉ sợ cũng sẽ tìm ra đám sát thủ phía sau màn. Đáng tiếc, Bách Thần quá mức tự phụ, trước khi hần bịa đặt lại quên ngó nhìn coi có chỗ nào sơ hở hay không.

Biết được là người nhà họ Bách bắt cóc mình, cô ngược lại buồn lòng không ít. Nếu nhà họ Bách bởi vì Lạc Ngạn mà bắt trói mình tới đây, như vậy nói rõ Lạc Ngạn gần đây thật sự mang đến cho bọn họ không ít phiền toái.

Như vậy Lạc Ngạn cũng có thể sẽ đoán được ai là kẻ đã bắt cóc cô.

Thu Từ Thiện không có ý định sẽ tiếp tục nói chuyện với Bách Thần, hiển nhiên người đàn ông này hiểu rõ bối cảnh của cô, cố gắng dùng phương thức đàm phán để giải quyết vấn đề này.

Nhưng Thu Từ Thiện lại khám phá ra được chỗ sơ hở trong lời nói của hần, để cho hần bỗng chốc rơi vào thế bị động. Huống chi, không phải vấn đề nào cũng có thể thông qua đàm phán để giải quyết, dính đến sống chết thì dù là một người mềm yếu cũng sẽ không dễ dàng từ bỏ ý đồ.

Cô không khỏi nghĩ tới Lạc Ngạn, những ngày qua anh đang vội vàng làm những chuyện này sao?

Báo thù, cái từ này đối với bất kì ai cũng quá mức nặng nề.

"Xem ra cô Thu không có ý định nói chuyện với tôi nữa," sắc mặt Bách Thần âm trầm nhìn Thu Từ Thiện đang im lặng.

Còn Thu Từ Thiện thì ngay cả ánh mắt cũng không tiếp tục để lại cho hần.

Cục cảnh sát ghi chép sự việc xong liền phái người đưa Thang Kiều trở về. Lần bắt cóc này không có bất kỳ đầu mối gì, rốt cuộc là trả thù hay là bắt cóc tống tiền. Cho nên cảnh sát chỉ có thể tiến về phía đại trạch Thu gia, cài đặt trang bị truy tung trên điện thoại.

Sau khi tất cả đều thỏa đáng, Thu Từ Hàn cùng với Thang Kiều ngồi trên ghế sofa, một tay cậu ôm bà vai Thang Kiều, ánh mắt cũng vô cùng hoảng hốt.

Cậu không nghĩ tới Thu Từ Thiện sẽ xảy ra chuyện, chuyện bắt cóc này hình như chỉ có trong phim xã hội đen Hongkong mới có thể có, nhưng bây giờ chuyện này lại thật sự xảy ra người nhà cậu.

Truyện chỉ được post duy nhất tại [d0%dl^q*d](#), xin đừng mang truyện đi đâu khác.

Chỉ an vị được một lát cậu rốt cuộc chịu đựng không nổi quát lên với nhân viên của cục công an đang ngồi đối diện: "Chẳng lẽ bây giờ việc các người có thể làm chỉ là chờ đợi thôi sao? Vì sao các người còn không tăng thêm người đi tìm chị tôi?"

Hai cảnh sát mặc thường phục hai mặt nhìn nhau, một người trong đó nói: "Cậu Thu, cục cảnh sát đối với chuyện bắt cóc lần này vô cùng xem trọng, ngay cả Cục trưởng của chúng tôi cũng tự mình hỏi tới. Hiện thời chúng tôi cũng đã phái người đi tìm tung tích khắp nơi, mong mọi người kiên nhẫn chờ đợi."

Thu Từ Hàn thấy nghe thấy cũng chỉ là lấy lời tốt đẹp qua loa thì tức giận xanh mét sắc mặt, nhưng lời muốn nói cũng không có biện pháp nói ra miệng.

Khi hai người đang bế tắc nhìn nhau, đột nhiên cánh cổng sắt bị mở ra, Thu Từ Hàn từ cửa sổ nhìn sang thì thấy một chiếc việt dã màu đậm đang chạy vào.

Đội một hồi mới nghe thấy tiếng chuông cửa, Tiểu Hà chạy qua mở cửa thì nhìn thấy có hai nam một nữ đang đứng ngoài cửa.

"Các người là?" Thu Từ Hàn nhìn ba người khí thế hung hăng đi vào, sắc mặt không tốt hỏi. Từ khi nào cửa chính Thu gia bọn họ ai cũng có thể xông vào?

"Xin chào, chúng tôi ở Phòng hình sự Công an thành phố, tôi là Tiền Nhất Phàm," nói xong Tiền Nhất Phàm liền lấy thẻ ra.

Mấy cảnh sát ngồi trên ghế sa lon cũng vội vàng đứng lên, mấy người đều có chút giật mình. Một vụ án bắt cóc mà động đến tận Sở Công an?

"Đội trưởng Tiền, xin chào, tôi là Vương Chính," Vương Chính vội vàng đứng ra chào hỏi Tiền Nhất Phàm.

Sau khi chào hỏi Tiền Nhất Phàm liền nhìn chằm chằm Thang Kiều nói: "Bà Thu, tôi hoài nghi vụ án này có liên quan đến vụ án tôi đang điều tra, cho nên hi vọng bà có thể phối hợp với hành động của chúng tôi."

Thang Kiều lúc này đang hoang mang, vừa nghe bên Sở công an tới tự nhiên không dám chậm trễ. Bà nói: "Ngài cứ nói, chỉ cần tôi có thể làm được, tôi nhất định phối hợp."

Tiền Nhất Phàm biểu lộ nụ cười, hần nói: "Tôi hi vọng có thể đi vào gian phòng cô Thu xem một chút, hi vọng có thể tìm được một ít đầu mối hữu dụng."

Thang Kiều do dự một chút, bà biết Thu Từ Thiện vô cùng chán ghét người xa lạ vào phòng mình, nhưng vừa nghĩ tới con gái lúc này cũng sống chết chưa biết, nhất thời cũng không kịp nghĩ nhiều.

Bà vừa muốn mở miệng, chợt nghe Thu Từ Hàn một bên nói: "Anh muốn lục soát phòng chị tôi, vậy xin hỏi anh có lệnh tra soát không?"

Tiền Nhất Phàm tâm chợt động, không thể không nói hần lần này tới đây quả thật có chút ý tứ thừa dịp cháy nhà hỏi của, hần vẫn không tìm được chứng cứ chứng minh Lạc Thiên Tề có liên quan đến vụ án buôn lậu kia. Vì phát sinh sự việc nổ tung du thuyền đó, các phần tử buôn lậu nhất thời cũng ảm núp, trong tay hần thật sự không có đầu mối nào cả. Nhiều ngày như vậy một chút tiến triển cũng không có.

Hần luôn nghĩ nếu như Lạc Thiên Tề thật tham dự buôn lậu án, như vậy người thân của ông ta hiển nhiên đều có thể biết rõ tình hình. Trong đó đứng mũi chịu sào dĩ nhiên là mẹ con Lạc Ngạn và Hứa Lan, nhưng hần đã điều tra Hứa Lan và Lạc Ngạn, bọn họ quá bình thường.

Huống chi Lạc Ngạn cùng Lạc Thiên Tề cũng không giống nhau, nếu như nói Lạc Thiên Tề tham dự buôn lậu có thể là bởi vì bản thân ở trong tập đoàn không được trọng dụng, vậy thì Lạc Ngạn càng sẽ không có lý do gì để làm. Anh ta tốt nghiệp ở một trường đại học danh giá của nước ngoài, vừa về nước liền tiến vào Hoàn Á, hơn nữa rất được trọng dụng. Nếu như không xảy ra việc gì ngoài ý muốn, chỉ sợ Hoàn Á về sau sẽ do anh ta thừa kế.

Về phần Hứa Lan, bà hoàn toàn chỉ là quý phu nhân Hào Môn, trong ngày thường trừ xuất đầu hoạt động từ thiện ở ngoài, cũng không tham dự nghiệp vụ công ty.

Đều nói tra án chú ý chứng cứ, nhưng có lúc trực giác của một cảnh sát ưu tú cũng cực kỳ quan trọng. Tựa như phân nửa người dưới tay hần đều cho rằng Lạc Thiên Tề là vô tội, nhưng Tiền Nhất Phàm luôn cảm thấy vị Lạc tiên sinh được xưng là đệ nhất hoàn khổ Vân Đô cũng không hề đơn giản như vậy.

"Cậu Thu, cậu nên biết trong một vụ án bắt cóc thì thời gian là vàng bạc, cảnh sát nắm được một đầu mối trong tay chính là có thêm một cơ hội giải cứu con tin," nói xong, hần lại ra vẻ nghiêm túc nói: "Hậu quả của vụ án bắt cóc cậu có nghĩ qua không?"

Tuy Thu Từ Hàn biểu hiện cứng rắn, nhưng một khi dính đến sự an toàn của Thu Từ Thiện thì cậu liền không thể không lui bước.

Cậu chỉ nói: "Các người muốn lên xem xét cũng được, nhưng phải đi cùng với tôi, hơn nữa bất kỳ vật gì bên trong các người cũng không thể lấy đi."

Phòng của Thu Từ Thiện là kiểu điển hình của phòng con gái, cả căn phòng lắp đặt thiết bị trang nhã ấm áp, bên tay phải vách tường ngay cửa bày biện đủ loại trang sức nhỏ xinh, bên tay trái là phòng thay quần áo.

Tiền Nhất Phàm cẩn thận nhìn đồ trong phòng, cô gái duy nhất đi cùng hần đi vào sau khi nhìn thấy bày bố của gian phòng thì trên mặt rõ ràng sợ hãi than vãn cùng ham mộ. Cô ta bước tới gần bàn trang điểm của Thu Từ Thiện, thấy trên mặt bàn bày biện các chai lớn nhỏ nhỏ tinh xảo, cô ta cũng không để ý nhiều, lúc vừa muốn quay đầu lại bị một vật nhỏ màu xanh lá cây nằm cạnh chiếc gương hấp dẫn ánh mắt.

Không thể không nói, viên Phật Đầu này tuy nhỏ hơn những đồ trang sức tinh xảo khác nhưng vẫn tỏa ra sự sáng rõ mê người.

Tiểu Mạn càng xem lại càng thấy Phật Đầu quen thuộc, vì vậy cô ta nhanh chóng kêu Tiền Nhất Phàm tới. Tiền Nhất Phàm cầm Phật Đầu cảm, bắt đầu tỉ mỉ quan sát từ gương mặt tượng.

Qua một lúc những người khác cũng bị hấp dẫn vây lại, hần mới nhanh chóng lấy điện thoại di động ra bấm tới một tấm hình, thờ dài thật sâu một cái hỏi: "Các cậu nói xem vật này có phải giống như đúc Phật Đầu trên tấm hình này không?"

Đại Tráng và Tiểu Mạn cũng nhìn chăm chăm bức hình, các điều khác và khuôn mặt Phật Đầu thật sự giống nhau như đúc.

"Miền Điện được gọi là Quốc gia Phật giáo, từ cổ đại mãi cho đến hiện đại đều có toàn dân tín Phật, vị Phật Đầu này được xưng là tượng quốc bảo Thích Ca Mâu Ni của Miền Miến, tượng Phật Đầu này được chế tạo vào thế kỉ 11 khi Phật giáo đang trong thời kỳ toàn thịnh, lúc ấy Phật tử vì Phật tổ chế luyện một bức tượng bán thân." Tiền Nhất Phàm nhìn chăm chăm tấm hình trên điện thoại nói.

"Vậy loại vật này đã có một ngàn năm lịch sử?" Đại Tráng kinh hô, dù là đồ trên trăm năm lịch sử hần cũng không có. Cho dù có, hần cũng sẽ cung kính mà thờ phụng, làm sao sẽ giống như vị Thu tiểu thư này, đồ vật quan trọng như vậy lại tùy tiện bày trên bàn trang điểm.

Thu Từ Hàn ở bên nghe vậy vốn là trong lòng cũng giật mình, nhưng giật mình xong cậu lại không khỏi bắt đầu lo lắng, tượng Phật Đầu này lúc trước cậu chưa từng thấy qua, có thể thấy được vật này nhất định không phải đồ Thu gia. Hơn nữa lại lịch lại lớn như thế, ngay cả Thu Từ Hàn cũng nghĩ ra trong đó có chỗ không rõ ràng.

"Không có, cái này không phải," Tiền Nhất Phàm lắc đầu một cái.

Đại Tráng kinh ngạc nhìn chăm chăm Phật Đầu, tuy rằng hần không có nghiên cứu về phẩm chất Phi Thúy nhưng nhìn loại màu xanh lá không có một tia tạp chất này, còn mơ hồ lộ ra ánh sáng, thấy thế nào cũng là hàng Thượng Phẩm.

Tiểu Mạn bật cười một tiếng: "Thủ lĩnh không phải đã nói, bức tượng Phật Đầu Phật Tổ là tượng bán thân, nếu là bán thân thì cũng sẽ không nhỏ, anh gặp qua người nào đầu nhỏ như vậy chưa?"

Tiền Nhất Phàm không muốn nghe bọn họ cãi vã, quay đầu nhìn Thu Từ Hàn hỏi "Cậu Thu, cậu có biết viên Phật Đầu này là ai đưa cho cô Thu không?"

Thu Từ Hàn liếc mắt nhìn viên Phật Đầu Phi Thụ trong tay hắn, định thần sau lắc đầu nói: "Thật xin lỗi, tôi cũng không biết rõ."

"Cậu Thu, tôi khuyên cậu nếu biết được điều gì thì cứ nói hết với tôi, nếu như tôi không hoài nghi sai, viên Phật Đầu này vô cùng có khả năng cùng chuyện Thu tiểu thư bị bắt cóc có liên quan," Tiền Nhất Phàm thấy Thu Từ Hàn cũng chỉ là một thằng nhóc chưa mọc đủ lông, liền lấy ra công phu một gạt hai lừa.

Nhưng Thu Từ Hàn ở công ty rèn luyện lâu như vậy, buôn bán đàm phán cũng đã biết không ít, tự nhiên sẽ nhìn ra tâm tư Tiền Nhất Phàm, cậu vẫn kiên trì lắc đầu nói: "Tôi thật sự không biết. Dù sao bạn bè của chị tôi không phải ai tôi cũng biết hết được, viên Phật Đầu này cũng là lần đầu tiên tôi nhìn thấy, sự hiểu biết của tôi về nó chắc còn thua anh."

Thu Từ Hàn khách khí lại kiên định nói ra khiến Đại Tráng cùng Tiểu Mạn sau lưng đều trở mắt nhìn nhau.

Sau khi bọn họ ra khỏi cửa chính Thu gia, vừa bước lên xe Đại Tráng liền oán trách: "Những người có tiền này sao cứ dầu muối không vào như vậy, chị ruột của mình bị bắt cóc mà một chút ý tứ cũng không biểu hiện ra ngoài?"

Tiểu Mạn ngồi xuống vừa thắt dây an toàn vừa nói: "Nói không chừng cậu ta ước gì chị mình không trở về đấy, anh không biết người chị này của cậu ta có bao nhiêu lợi hại đâu. Lúc trước trên báo viết về việc Thu gia tranh đoạt tài sản, đều là do Thu Từ Thiện làm ra cả."

"Cô nói nghe cứ như đúng rồi, Đại Tráng khinh bỉ cô ta.

Tiểu Mạn lập tức phản bác: "Còn phải nghĩ sao, mười tám tuổi đã dám ra tay tranh đoạt tài sản với cha ruột, thứ người như thế sẽ là người đơn giản sao? Nói không chừng người em trai này liền ước gì chị ruột của mình đừng bao giờ quay trở lại đấy, đến lúc đó tất cả đều thuộc về cậu ta."

Tiền Nhất Phàm vừa lái xe vừa nghe bọn họ lời qua tiếng lại, nhất thời có chút phiền não quá lớn: "Bớt tranh cãi lại tí đi."

Trong phòng không có đồng hồ, mà đồng hồ và điện thoại trên người cái gì cũng bị tịch thu. Cộng thêm không biết mình hôn mê bao lâu, dù là muốn đoán bây giờ là lúc nào cũng không có khả năng.

Trong phòng có một chiếc giường lớn, nhưng cô cũng không dám ngủ trên cái giường kia. Cô tình nguyện ngồi chờ vô ích như vậy.

Cô không biết Bách Thần có phải đang ngồi ở một chỗ nào đó giám thị hay không, cũng không biết Lạc Ngạn rốt cuộc có đoán được là ai bắt cóc cô không. Bây giờ điều cô có thể làm duy nhất chính là chờ đợi.

Bách Thần cầm máy tính đưa sang cho Lạc Ngạn, cười khẽ một tiếng: "Mặc dù phương thức tôi mời Thu tiểu thư về có chút thô lỗ, nhưng nhìn Thu tiểu thư ngược lại rất khí định thần nhàn đấy. Không hổ là người A Ngạn cậu thích."

Lạc Ngạn không nhìn hắn, sắc mặt bình tĩnh nhìn hình ảnh trong máy tính, chỉ thấy Thu Từ Thiện cúi thấp đầu ngồi trên ghế sofa, an tĩnh mà văn nhã, nếu là người ngoài xem tuyệt đối sẽ không tin tưởng cô đang bị nhốt.

Lạc Ngạn rất biết che giấu nhưng đôi tay nắm chặt lúc này vẫn hơi tiết lộ tâm tư của anh. Thiện Thiện của anh, từ nhỏ đến lớn được nâng lòng bàn tay, bây giờ bởi vì anh liên lụy mà bị bắt cóc. Anh vẫn tuyên bố sẽ bảo vệ tốt cho cô, nhưng người mang tổn thương nặng nề cho cô lại chính là mình.

"Bởi vì A Ngạn cậu, nên tôi đối với cô ấy vẫn rất lễ ngộ, nhưng nếu như cuộc nói chuyện giữa chúng ta không vui vẻ, vậy chỉ sợ đến lúc đó tôi sẽ không kiên nhẫn khách khí như vậy đối với Thu tiểu thư nữa đâu," Bách Thần trước mặt Lạc Ngạn lại không hề che giấu lệ khí trong tính cách mình.

Người Bách gia đại khái trong thiên tính đều mang theo lệ khí, từ khi Bách Thất Gia dùng 19 đao chém chết kẻ thù, đến thủ đoạn tàn nhẫn mà con trai trưởng Bách Hạo dùng để hành hạ phản đồ đến chết, ngay cả người trí thức phong độ nhất Bách gia là Bách Thần cũng không tránh khỏi.

"Là cậu giết chết ba tôi?" Lạc Ngạn nhìn ánh mắt hắn, cứng rắn hỏi.

Bách Thần không trả lời thẳng, chỉ nói: "Chú Lạc đã đi rồi, chắc cậu không hi vọng lại đưa đi một người nữa chứ."

"Nếu cậu dám động một đầu ngón tay của cô ấy, tôi nhất định sẽ khiến 12 người nhà cậu chôn cùng," Lạc Ngạn mắt phấp hờng, lời nói ra khỏi miệng tràn đầy sát khí.

Bách Thần có vẻ không để ý lắm, ngược lại cười ha ha mấy tiếng: "Đã thật lâu không người nào dám nói chuyện như vậy với Bách gia chúng tôi rồi, chẳng qua tôi tin cậu quả thật không phải nói giỡn, tựa như cậu biết tôi nói được sẽ làm được vậy."

"Tôi muốn cậu cùng tôi tìm ra được món hàng kia," Bách Thần ánh mắt kiên định nhìn anh: "Chuyện cho tới bây giờ, có lẽ cậu cũng đoán được mà."

"Tôi sớm biết lí do thoái thác ban đầu không lừa gạt được cậu, nhưng có một việc tôi thật sự không lừa cậu, đêm đó quả thật có người mang súng tới cướp hàng của chúng tôi."

"Nếu như không liên quan thì chú Lạc đã không cho chúng tôi mượn thuyền." Nói tới chỗ này, Bách Thần hình như nghĩ đến cái gì, cười khe khẽ một tiếng.

"Không sai, chú Lạc là đối tác của ba tôi, đường buôn lậu này ông ấy cũng có phần."

Khi câu này được Bách Thần chính miệng nói ra thì đầu óc Lạc Ngan chỉ còn lại trống rỗng, không còn gì khác cả.

Anh không nghĩ tới ba mình lại là người như vậy, anh thật sự chưa bao giờ nghĩ tới.

Bạn đang đọc truyện *Đã Đảo, Bạch Liên Hoa!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67

Phịch, giống như tiếng một cái bao bố rách bị ném xuống, Thu Từ Thiện bị bật mắt nên khi nghe âm thanh này không khỏi lo lắng hô: "Hàn Miễn, là anh sao?"

Bên cạnh truyền đến một tiếng rên khổ sở, Thu Từ Thiện thử giãy giụa muốn mở sợi dây đang trói chặt cổ tay mình nhưng sợi dây bị buộc tương đối chặt chẽ nên không có cách nào cởi ra được.

Cô đang muốn gỡ băng dính trên miệng mình xuống chợt cảm giác có một đôi tay đang đặt xuống tay cô, Thu Từ Thiện bị sợ lập tức lấy chân đá hấn.

"Đừng lộn xộn, là tôi," Hàn Miễn cất giọng đáp, lúc này trong tâm Thu Từ Thiện mới buông lỏng xuống.

Tám vãi bịt mắt trên mặt bị lấy xuống, lúc này Thu Từ Thiện mới nhìn thấy vết thương trên mặt Hàn Miễn, cô đỏ mắt nói: "Thật xin lỗi, thật sự xin lỗi."

Cô không biết mình nên nói cái gì, nhưng so với cái này mà nói, cô chỉ muốn hỏi là tại sao Lạc Ngan còn chưa tới?

Từ lúc cô bị mang ra đã luôn lo lắng hãi hùng không ngừng, cô sợ những người này mang mình đi ra ngoài giết người diệt khẩu. Coi như cô đã trải qua một đời nhưng cô cũng sợ tự vong hơn bất luận kẻ nào.

Lúc cô bị đẩy ra đây liền lập tức hiểu rằng Lạc Ngan đã đạt thành hiệp nghị nào đó với Bách Thần rồi. Nhưng tại sao anh còn chưa tới đón mình?

"Khóc cái gì, dù cô liên tục liên lụy tới tôi...tôi chẳng lẽ còn so đo với cô hay sao," Hàn Miễn miễn cưỡng nói, phải nói lúc bị bắt cóc nói không sợ nhất định là nói láo. Nhưng lúc này đối mặt với một cô gái nhỏ bị dọa sợ muốn phát khóc, Hàn Miễn vẫn phải tự giác lấy ra khuôn cách của đàn ông.

Hắn nhìn quanh bốn phía mấy lần, sau đó rồi rầm nói: "Cô biết đây là nơi nào không?"

Thu Từ Thiện nhìn xung quanh, chỉ thấy đây là một con phố rất cũ nát, cách đó không xa lóe lên ánh đèn, hình như là quán bán hàng đêm khuya.

Coo hỏi Hàn Miễn: "Trên người anh có tiền không?"

Hàn Miễn thuận tay bắt đầu lục soát trên người mình, kết quả hắn móc hết túi trái túi phải cũng không thấy một đồng. Còn Thu Từ Thiện lại càng thảm thương hơn, mặc một cái áo khoác len màu trắng, ngay cả một cái túi cũng không có.

Vân Đò vào mùa đông rất lạnh, những cơn gió như hàn kiếm lạnh thấu xương người, Thu Từ Thiện xưa nay không thích mùa đông cũng bởi nguyên nhân như thế. Mà lúc này trên chân cô chỉ mặc một chiếc váy màu tím mỏng manh, mặc dù đi ủng da cừu cao đến gối nhưng vẫn rất lạnh.

Hàn Miễn cũng không tốt hơn chỗ nào, trên người hắn mặc một áo khoác ngắn màu xanh dương đậm, y phục vốn phẳng phiu cũng đã bị nhăn đến không còn hình dáng, chiếc quần dài màu đen mặc dù thoát nhìn cực kỳ ôm dáng người nhưng lại không có bất kỳ chức năng giữ ấm nào.

"Chúng ta đi qua bên kia mượn điện thoại ông chủ quán gọi cho mẹ tôi đi?" Hai người mắt to trừng mắt nhỏ một lúc xong Thu Từ Thiện đưa ra đề nghị.

Ở một nơi không xa, trong một chiếc xe màu đen có hai người đang ngồi, đột nhiên một người nói: "Vince, cậu thật không đi qua sao?"

Người phía sau ẩn trong bóng tối, thỉnh thoảng ánh đèn của vài chiếc xe đi ngang qua chiếu sáng gò má anh, trong tình xảo phẩm chút lạnh lẽo. Đường Tân thấy anh không nói lời nào, lắc đầu một cái: "Cậu tốn một cái giá cao như vậy cứu cô ấy về, giờ ngược lại để tiện nghi cho thằng nhóc kia à?"

Hai người kia lúc này đang đi về phía trước, chỉ thấy Hàn Miễn đưa tay kéo tay Thu Từ Thiện, hai người sóng vai nhau đi trên đường, tiếng gió lạnh gào thét trên đường phố đêm khuya, ánh đèn đường kéo cái bóng họ dài thật dài.

Lạc Ngạn từ cửa xe nhìn sang, âm thanh mang theo chút yếu ớt lạnh lẽo: "Theo sau đi."

Sau khi hai người Thu Từ Thiện ngồi xuống, Đường Tân không nhận được nói: "A Ngạn, đến cùng thì cậu nghĩ thế nào, nếu không phải do cô ta thì tên tiểu tử Bách Thần kia dám cười trên đầu cậu như vậy sao?"

Lạc Ngạn hình như không có nghe thấy lời hắn nói, đôi mắt anh chỉ nhìn chăm chú người đối diện đi đằng kia, giọng nói mang theo mấy phần chán nản: "Nếu như không phải do tôi, cô ấy cũng sẽ không phải trải qua những thứ này."

"Đường Tân, cậu còn nhớ rõ Tạ Nhiên không? Mấy ngày trước cậu ta có gọi điện thoại cho tôi, cậu ta sắp làm ba rồi," Lạc Ngạn vô duyên vô cớ nói một câu.

Sau đó Đường Tân lại đột nhiên yên lặng, trong buồng xe tràn ngập một loại nặng nề khó nói lên lời.

Bọn họ ai cũng không thể nào quên Tạ Nhiên, Tạ Nhiên ở nước Anh, Tạ Nhiên yêu đương với một cô gái giống như từ một bức tranh thủy mặc đi ra tên là Diệp Thanh, Tạ Nhiên bởi vì chia tay với Diệp Thanh mà tự sát, cuối cùng Tạ Nhiên bình tĩnh cùng một người phụ nữ khác đi vào hôn nhân.

Khi ở Anh, Lưu Học Sinh cũng chỉ có một ít người, mà loại có gia thế như bọn họ ra nước ngoài cũng chỉ bó buộc trong một cái vòng tròn đó mà thôi. Tạ Nhiên cũng là người Vân Đô, hắn đi cùng với mỗi tình đầu của mình đến Anh.

Ban đầu ngay cả người lạnh nhạt như Lạc Ngạn khi gặp Diệp Thanh cũng giật nảy mình, tình cảm Tạ Nhiên đối với Diệp Thanh mọi người đều xem trong mắt.

Nếu như nói Diệp Thanh là một dòng suối trong vắt, như vậy Tạ Nhiên vừa vặn là đóm lửa thiêu đốt cô ấy. Tạ Nhiên nói hắn ở năm nhất sơ trung nhận biết Diệp Thanh, vì để có thể đường đường chính chính cùng Diệp Thanh học cùng trường học mà liều mạng học tập. Bọn họ lên lớp mười liền ở bên nhau, sau đó hai người cùng nhau vượt đại dương đi đến Anh du học.

Lúc ấy Tạ Nhiên còn nói, đến lúc hắn và Diệp Thanh kết hôn sẽ chuẩn bị một nhóm phù rể và nhóm phù dâu thật hoành tráng.

Hai người đó cứ như vậy, cảm giác như cả đời cũng sẽ không tách ra, dùng một cái bốn năm sau chia tay. Tất cả mọi người đều cho rằng là Diệp Thanh nói lời chia tay trước, bởi vì ai cũng cảm thấy đều là Tạ Nhiên yêu Diệp Thanh nhiều hơn một chút.

Sau đó Tạ Nhiên tự sát được đưa đến bệnh viện, hình như cũng xác nhận tin đồn như vậy.

Nhưng sự thật sau đó lại làm cho người ta thổn thức, thì ra là công ty gia tộc Tạ Nhiên xảy ra vấn đề, trong nhà giúp hắn an bài xem mắt. Là hắn chủ động đưa ra lời chia tay, sau lại bởi vì không có cách nào lựa chọn giữa người nhà và Diệp Thanh giữa mà lựa chọn tự sát.

"Cậu biết không? Lúc ấy tôi còn đặc biệt xem thường Tạ Nhiên, cảm thấy hắn đã vì một cô gái muốn chết muốn sống, lại vì cái gọi là cứu vớt gia tộc mà cưới một cô gái khác, tôi cảm thấy cậu ta là một người nhu nhược."

Trong lòng Đường Tân lướt qua một tia không rõ, ban đầu bạn bè trong giới biết được chân tướng xong còn đối với đoạn tình yêu này mang mấy phần thổn thức. Mặc dù đàn ông trời sanh tính tình cũng không cảm tính như phụ nữ, nhưng mà đối với tình yêu thì bọn họ cũng có cảm xúc của mình.

"Lúc ấy tôi còn cuồng vọng nghĩ rằng nếu tôi mà là Tạ Nhiên thì sẽ lựa chọn Diệp Thanh, sau đó dựa vào năng lực của mình để giải quyết vấn đề công ty lúc ấy," giọng Lạc Ngạn lúc này nghe cực kỳ khổ sở.

Nhưng Đường Tân cũng không thể không đồng ý, bởi vì lúc ấy có ý nghĩ như vậy tuyệt đối không chỉ riêng Lạc Ngạn, chỉ sợ đám đàn ông lúc ấy biết được chuyện này đều sẽ có loại ý nghĩ này.

"Nhưng giờ tôi mới hiểu, có một số việc quá khó khăn, quá khó khăn," Lạc Ngạn nói liên tục hai lần quá khó khăn, mềm yếu như vậy đối với anh mà nói quá mức khó khăn.

Mà anh hiện giờ đang bị vây trong cái tình trạng khó khăn đó.

--- ----- Tầm mắt đảo lại chuyện đàm phán xế chiều hôm nay-----

Lạc Ngạn nghe được lời nói của Bách Thần thì trong đầu trống rỗng, anh thật không hiểu cũng không thể hiểu, tại sao ba mình lại muốn lựa chọn con đường như vậy.

Chẳng lẽ Lạc gia còn chưa đủ có tiền? Nhưng anh vĩnh viễn cũng không có cách nào hiểu rõ ý nghĩ của ba mình, bây giờ anh chỉ có thể thu dọn hậu quả mà ông ấy lưu lại. Giờ khắc này, Lạc Ngạn không biết trong lòng mình có oán hận Lạc Thiên Tề hay không, nhưng anh lại không cách nào làm như không thấy.

"Người chết như đèn tắt, nhưng chắc cậu cũng không hi vọng danh tiếng của chú Lạc bị phá hủy chứ," Bách Thần hình như nhìn thấu ý định của Lạc Ngạn. Là bạn đồng học cũng là đối thủ, hắn luôn luôn rất coi trọng Lạc Ngạn.

Lạc Ngạn cười lạnh: "Chẳng lẽ cậu còn dám đem chuyện ba tôi công bố ra ngoài sao, chính cậu cũng nói ba tôi là đối tác của Bách Thất Gia, cậu muốn phá hủy cơ nghiệp của ba mình thì cậu có thể thử xem."

Bách Thần cũng không để ý lời anh nói lắm, chỉ cười khẽ một tiếng, sau đó an ủi nói: "A Ngan, tôi đương nhiên không dám phá hỏng thanh danh của chú Lạc. Nhưng cậu cũng biết lần này Bách gia chúng tôi tổn thất cũng không nhỏ, cộng thêm lại mất đi một người đồng hợp tác quan trọng như chú Lạc, đây đối với nhóm buôn lậu hải đạo chúng tôi là đã kích quá lớn."

Lạc Ngan yên lặng nhìn hắn, ngồi chờ hắn nói tiếp.

Bách Thần quả thật không có ý định dừng lại, chỉ nghe hắn nói: "Hôm nay chú Lạc lại bị người ta ám sát, có phải cậu cũng nên suy tính cùng Bách gia chúng tôi hợp tác, liên thủ tìm ra hung thủ sát hại chú Lạc không?"

"Chỉ là tìm ra hung thủ thôi sao?" Lạc Ngan mặt không thay đổi hỏi.

Bách Thần thản nhiên cười một tiếng: "Dĩ nhiên không phải, tôi hi vọng cậu có thể thừa kế nghiệp của ba mình."

"A Ngan, chúng ta liên thủ đi, tôi hi vọng cậu có thể trở thành anh em của tôi."

"A Ngan, Bách Thần người này dã tâm quá lớn, cậu cần phải coi chừng." Lúc này xe bọn họ đã dừng lại bên đường đối diện, bên kia Thu Từ Thiện và Hàn Miến đã ngồi xuống. Lúc Đường Tấn nói những lời này, Lạc Ngan đang nhìn thẳng Thu Từ Thiện cầm khăn giấy trên bàn dùng sức lau, anh thậm chí có thể tưởng tượng bộ dáng yếu ớt lại oán trách của cô.

Nhưng Lạc Ngan không nhìn thấy, Thu Từ Thiện đưa lưng về phía anh vừa đồ vừa rung rung nước mắt.

"Cô đừng khóc mà," Hàn Miến khẽ miệng có thương tích, nói chuyện động đến vết thương liền đau. Nhưng đối với mặt người khóc đến đáng thương này, Hàn Miến không nhận được nỗi đau, khó trách trên sách có nói phụ nữ đều làm bằng nước.

Từ nãy giờ một đường đi tới, Thu Từ Thiện đã cố nén tiếng khóc, cô ấy giống như sợ mình nghe được tiếng khóc của cô ấy, nhưng cả người cô ấy cứ nhẹ run lên không ngừng.

Hàn Miến không nhận được muốn nói với cô, cô cứ khóc thành tiếng đi. Nhưng cổ tình hân không nói ra miệng được.

Ông chủ quán nhìn Thu Từ Thiện khóc đến đau lòng, lúc rót nước cho bọn họ không khỏi lẩm nhẩm nói một câu: "Cậu nhóc, cậu tốt nhất nên đỡ dành bạn gái của mình, đàn ông phải rộng lượng chút, biết nhường nhịn một chút."

Hàn Miến không khỏi lúng túng nhìn Thu Từ Thiện, nhỏ giọng cầu khẩn nói: "Đại tiểu thư ơi, xin cô thương xót đừng khóc nữa có được không. Cô cứ khóc khiến tôi cũng muốn khóc theo."

Thu Từ Thiện ngẩng đầu nhìn khuôn mặt anh tuấn đủ mọi sắc thái của hắn, nhất thời vừa dờ khóc dờ cười, sau đó nói: "Thật xin lỗi, đều là tôi liên lụy anh."

"Cô đã nói lần thứ hai rồi đấy, tôi không muốn nghĩ cũng phải nghĩ đến," Hàn Miến đột nhiên hạ thấp giọng đến gần cô nói: "Tiền bữa cơm này chúng ta phải trả thế nào đây?"

Hai người yên lặng chờ thức ăn được mang lên, Hàn Miến đột nhiên hỏi: "Rốt cuộc là cô đã đắc tội người nào mà bọn họ lại muốn bắt cóc cô vậy?"

Thu Từ Thiện cuối cùng nhớ lại nên quan tâm đến vị tiền sinh không cẩn thận biến thành vật hi sinh này: "Bọn họ có làm gì anh không vậy?"

Hàn Miến chỉ chỉ mặt mình, ai ngờ động tác quá lớn khiến động vào vết thương đau đến nhe răng, sau đó hắn nói: "Lúc đầu tôi chỉ bị nhốt trong một căn phòng, sau đó tôi muốn đi ra ngoài tìm cô, kết quả là bị đánh bầm dập."

"Đợi em trai tôi đến đây, tôi sẽ để nó đưa anh đến bệnh viện kiểm tra một chút," vừa rồi Thu Từ Thiện đã hỏi rõ địa chỉ nơi này, lại mượn điện thoại của ông chủ quán báo Thu Từ Hàn tới đón mình.

Cô rất muốn gọi cho Lạc Ngan, nhưng lòng tự trọng đáng thương lại quấy phá đến cô. Nếu cô có thể không một chút tổn hao nào được thả ra, vậy khẳng định là Lạc Ngan đã tìm được Bách Thần. Về phần tại sao anh không tự mình đến đón, Thu Từ Thiện cũng không thể biết được.

"Vậy cũng không cần, chẳng qua là hơn một ngày tôi không về nhà, ba mẹ tôi chắc sắp phát điên lên rồi." Hàn Miến có chút lo lắng nói.

Thu Từ Thiện chỉ biết lúc này Thu Từ Hàn nhận được điện thoại của mình thì âm thanh kinh ngạc tuyệt đối không phải là giả bộ. Cô xảy ra chuyện như vậy, chỉ sợ người trong nhà đều cho rằng cô bị bắt cóc, đoán chừng lúc này đang chờ tiền chuộc đấy.

Nghĩ tới đây Thu Từ Thiện không khỏi siết chặt bàn tay, thứ người như Bách Thần hoàn toàn không đặt đạo đức và luật pháp vào mắt, cô sẽ không bỏ qua dễ dàng như thế đâu. Thu Từ Thiện cô cho tới bây giờ không phải là người mặc cho người khác ức hiếp, coi như hiện giờ cô không làm được cái gì, nhưng cô sẽ chờ tới ngày Bách gia bị thua đó.

Ý vào trí nhớ kiếp trước, sự e ngại của cô về Bách gia cũng không nhiều như tưởng tượng. Đối với cô mà nói, Bách gia chỉ là một đám châu chấu trong ki tu hoạch, nhảy lên không được mấy ngày.

Khi hai người đang ăn Bún gạo thì Thu Từ Hàn đã lái xe tới, tốc độ xe của cậu quá nhanh nên khi thắng mạnh thì giương lên một lớp bụi bụi.

"Thu Từ Thiện, chị. . ." Thu Từ Hàn mấy bước liền vọt đến bên người cô, nhìn cô còn có tâm tình thông thả ung dung ăn đồ ăn, nhất thời vừa tức lại vừa thấy may mắn.

Ngược lại Thu Từ Thiện có chút không hiểu hỏi: "Em làm sao vậy?"

"Em làm sao?" Thu Từ Hàn hú lên quái dị, sau đó nói: "Chị bị người ta bắt cóc rồi, chị còn nói em làm sao? Từ hôm qua đến giờ mẹ cứ khóc suốt, chỉ sợ chị xảy ra chuyện gì."

"Rốt cuộc là ai bắt cóc chị...và làm sao chị ra ngoài được? Là chị tự mình chạy thoát hay sao?" Thu Từ Hàn không ngừng nghi ngờ đưa liên tiếp mấy câu hỏi.

Chộc cho Thu Từ Thiện có chút bất khoan, dù sao cô là người đã xảy ra chuyện, cô biết Bách Thần sẽ không làm gì với mình, nhưng mẹ cô và Thu Từ Hàn không biết gì cả đúng là lo lắng hãi hùng rồi.

"Em ngồi xuống trước đi, chị sẽ nói cho em nghe."

Thu Từ Thiện tránh nặng tìm nhẹ nói sự tình đã trải qua, nhưng Thu Từ Hàn còn rất bất mãn, hiển nhiên cậu đã hiểu ra chuyện này khẳng định không thoát được quan hệ với Lạc gia. Nhưng bây giờ từ lúc gặp chuyện không may đến khi phát hiện Lạc Ngan lại chưa bao giờ xuất hiện qua, thậm chí ngay cả Thu gia anh cũng không đi qua.

"Trước em vẫn cho rằng mẹ có hơi trách móc nặng nề với Lạc Ngan, dù sao ba anh ta là ba anh ta, cũng không nên trách lên người anh ta, nhưng bây giờ em coi như hiểu được ý tứ của mẹ rồi, anh ta căn bản là người nhu nhược. Anh ta không xứng ở bên cạnh chị."

Thu Từ Hàn nói như chém đinh chặt sắt, Hàn Miển bên cạnh vẫn cúi thấp đầu nghiên cứu Bún gạo trong chén mình, món Bún gạo thịt bò này quả thật ăn rất ngon.

Lạc Ngan đang chờ đợi bên kia nhìn thấy Thu Từ Hàn đến thì cuối cùng cũng buông trái tim xuống.

Anh nhẹ giọng nói với tài xế: "Lái xe đi."

Khi xe từ từ khởi động thì ánh mắt Lạc Ngan khẽ nghiêng qua một bên, bóng dáng Thu Từ Thiện từ trong mắt anh xẹt qua, sau đó bị rơi xuống đằng sau.

Lạc Ngan mặt không thay đổi nhìn phía ngoài cửa sổ, Bách gia lấy chứng cứ phạm tội của ba uy hiếp mình. Anh là người làm con, nhất định phải suy tính đến thanh danh của ba mình.

Nhưng bây giờ anh so với bất luận kẻ nào càng muốn đẩy ngã đế quốc Hắc Ám Bách gia này.

Bách gia đã chạm đến ranh giới cuối cùng của anh, hôm nay bọn họ dám quang minh chính đại bắt cóc Thiện Thiện, như vậy chứng tỏ mạng sống những người bên cạnh anh đều đang bị uy hiếp.

Đây là đau đớn mà Lạc Ngan không thể chịu đựng được.

Lạc Ngan đã từng xi mũi coi thường một vài người có hành động cách xa người yêu của mình để bảo vệ cho họ, nhưng bây giờ anh mới phát hiện có một số việc quá khó khăn, quá khó khăn để lựa chọn.

Bạn đang đọc truyện *Đã Đảo, Bạch Liên Hoa!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68

Edit: Hà Phương

"Con muốn đến trường học một chuyến," Thu Từ Thiện nhìn Thang Kiều ngồi trên ghế sofa không chớp mắt nhìn chăm chăm TV.

Nhưng cô dứt lời hồi lâu mà vẫn không thấy Thang Kiều đáp lời. Trong lòng cô thấy khó hiểu nhưng cũng không dám nhiều lời, chỉ chờ bên cạnh.

Thang Kiều vẫn không chuyển đầu mà nhìn chăm chăm vào TV, chờ qua một hồi mới chậm rãi nói: "Con muốn lấy đồ gì thì bảo Từ Hàn giúp con là được."

Thu Từ Thiện sững sờ, rốt cuộc vẫn phải bật thốt lên: "Mẹ, mẹ tính để con cả đời không ra khỏi cửa sao?"

"Nói vậy gì thế, ngày hôm qua không phải Hàn Miễn còn đi ra ngoài một chuyến với con sao?" Thang Kiều nói câu đầu tiên đã đâm thủng lời nói của Thu Từ Thiện, hiện giờ mẹ con hai người tựa như không vừa mắt nhau.

Thu Từ Thiện oán bà quá mức cứng nhắc còn Thang Kiều thì hận Thu Từ Thiện không biết điều, bị bắt cóc một lần rồi còn không biết sợ, còn vẫn nghĩ cách đi tìm Lạc Ngan.

Thang Kiều không hiểu, nếu bàn về tướng mạo, bà thừa nhận Lạc Ngan đúng là ngàn dặm mới tìm được một, nhưng Hàn Miễn cũng không kém mà. Về phần tính tình, Hàn Miễn tính cách cũng rất được, tuy lớn hơn Thu Từ Thiện vài tuổi, nhưng so với Lạc Ngan thì tuổi của thằng nhóc kia còn ít chán.

"Mẹ, mẹ đừng có loạn điểm uyên ương nữa được không, con với Hàn Miễn là tuyệt đối không thể nào, nếu mẹ còn tiếp tục như vậy thì giữa hai chúng ta không còn gì để nói nữa rồi." Mặc dù lúc vừa trở về cô nghĩ mình đã khiến Thang Kiều lo lắng hãi hùng nên cũng đành hoãn một thời gian.

Bất cứ chuyện gì cũng có một chút sơ hở, nhưng cô lại không nhìn thấy chút buông lỏng nào trên người Thang Kiều, lần này Thang Kiều có lẽ đã quyết định nhất định phải ngăn trở cô và Lạc Ngan.

"Mẹ không muốn nói chuyện với con nữa, con đừng cản trở mẹ xem TV. Nếu con ở nhà thấy nhàm chán, có thể bảo Hàn Miễn dẫn con đi chơi," kể từ ngày Hàn Miễn cùng với Thu Từ Thiện gặp một hồi đại nạn, ánh mắt Thang Kiều nhìn Hàn Miễn rõ ràng mang theo ý tứ nhìn con rể.

Huống chi, sau khi Hàn Miễn về nhà còn biện mấy cái lí do an ủi cha mẹ hẳn về chuyện mình đột nhiên mất tích một ngày này. Thang Kiều tuy cảm thấy có lỗi với người bạn già của mình nhưng trong lòng thì lại đồng ý cách làm của Hàn Miễn. Đây là bảo vệ cho giao tình hai nhà, bằng không mới ngày đầu tiên con trai mình cùng con gái nhà người ta gặp mặt đã bị liên lụy bắt cóc, còn vô duyên vô cớ bị đánh, bất kì người làm cha mẹ nào cũng phải tức chết.

Lúc này cửa biệt thự bị mở ra, Thu Từ Hàn khoác áo măng tô len lông cừu mang theo cả người hàn khí đi vào. Cậu vừa vào cửa đã nhìn thấy mẹ mình và Thu Từ Thiện sắc mặt khó coi ngồi đó.

Cậu lại không thấy kì lạ gì cả, hai người này hiện giờ cứ gặp mặt là lại làm ra bộ mặt đen. Thang Kiều tức giận Thu Từ Thiện không nghe khuyên bảo, còn Thu Từ Thiện thì ức chế Thang Kiều can thiệp vào chuyện tình cảm của mình. Thu Từ Hàn đứng giữa bị kẹp vào tình thế khó xử, chủ yếu là cậu cảm thấy bất kể là Thang Kiều hay là Thu Từ Thiện nói đều có đạo lý. Hơn nữa vấn đề là hai vị này hiện giờ cậu không đắc tội nổi ai cả.

Thu Từ Thiện không đợi Thu Từ Hàn mở miệng đã chủ động cầm miệng, mang theo vẻ mặt tức giận hùng dũng đi lên lầu.

Cô đã suy nghĩ ra rồi, bây giờ Thang Kiều nửa điểm cũng sẽ không nhượng bộ, nhưng cô cũng sẽ tính toán đi ra ngoài bằng bất cứ giá nào.

Đêm rét lạnh như nước, đến nửa đêm, trong không khí tràn ngập ẩm ướt tựa như muốn chui vào xương trong người ta. Cho dù trên người mặc mấy lớp quần áo cũng không chịu nổi gió rét đậm.

Thu Từ Thiện hiển nhiên là chuẩn bị chưa đủ để đối mặt với cái lạnh này, cô mới vừa mở cửa chính ra ngoài liền trực tiếp chạy qua hậu hoa viên.

Thang Kiều có lòng tin nhất được cô trong nhà như vậy đơn giản là ý vào cửa chính không chỉ có Camera mà mỗi ngày đều có người trực. Bởi vì Thu gia ở biệt thự riêng, không giống những chung cư khác có an ninh, nên Thu gia đặc biệt mời nhân viên bảo an đến trông coi.

Chỉ cần Thu Từ Thiện đi đường cửa chính nhất định sẽ bị bắt lại. Vì vậy cô vừa ra biệt thự liền chạy thẳng tới hậu hoa viên.

Thu Từ Thiện không ngờ mình đã sống hai đời, bây giờ lại phải luyện tập kỹ năng leo tường như vậy.

Cô tính chờ Lạc Ngan tới giải thích với mình, nhưng cô đã chờ trong nhà đến ngày thứ ba rồi, đừng nói là người, ngay cả điện thoại cũng không có một cuộc. Xưa nay Thu Từ Thiện vốn thiếu kiên nhẫn đã sớm không nhịn được, cho dù chết cô cũng phải hiểu rõ ngọn nguồn.

Nhanh chóng đi đến chân tường rồi lấy cái ghế xếp đã giấu kỹ ra bước lên, cánh tay đã vịn lên đầu tường rồi nhưng không làm cách nào nâng người lên trên được. Cô cố gắng nhón chân mũi chân lên, ý đồ treo nửa người mình lên trên đầu tường, nhưng món công phu mèo quào của cô hình như đã đánh động bên kia, nghe thấy bên kia truyền đến tiếng vang.

Kể từ sau khi Thu Từ Thiện bị bắt cóc, Thang Kiều bắt đầu lo lắng an nguy người trong nhà, cũng không biết đào đâu ra mấy người nghe nói là lính đặc biệt giải ngũ, thể trạng cường tráng thân thể vạm vỡ.

Thu Từ Thiện sợ là người trực tuần tra buổi tối chạy tới, cẩn thận chống mạnh cánh tay treo được nửa người trên đầu tường. Đợi cô câu được mũi chiếc ủng lên trên, cả người cuối cùng cũng cười lên trên đầu tường. Cô cúi đầu nhìn bên ngoài mới phát hiện tường rào cao 2m thật sự quá cao.

Lúc Thu Từ Thiện nhấn chuông cửa, đèn đường màu cam chiếu lên con đường nhỏ, chung quanh chỉ có gió lạnh gào thét qua. Cô nghĩ vô phân có quyết tâm chạy ra, đợi cô thật sự đứng ở đây mới phát hiện ra mình thật giống nhân vật trong Romeo & Juliet.

Cô một lần lại một lần nhấn chuông cửa, nhưng bên trong lại thật lâu không có ai ứng tiếng. Cả biệt thự quá mức an tĩnh, cô biết Lạc Ngan từ trước đến giờ ngủ cạ, nếu như anh ở đây nhất định sẽ nghe được.

Ngay khi Thu Từ Thiện định nhấn chuông thêm một lần nữa, tâm đột nhiên trầm xuống, động tác trên tay cũng ngừng lại.

Mọi người vĩnh viễn không thể đánh thức một người già bộ ngủ, nếu như Lạc Ngan đang già bộ ngủ thì sao?

Cái này có phải ý nghĩa là anh đang tránh né mình hay không, nghĩ tới đây Thu Từ Thiện đột nhiên giận đến tái mặt. Cô từ trước đến giờ không phải là người thích im hơi lặng tiếng, cô giờ tay lên đập vào cửa, trong miệng không khách khí hô to: "Lạc Ngan, anh mở cửa ra cho em, mở cửa ra."

Mà lúc này người đang đứng trên bậc thềm chuẩn bị đi lên trên lầu, trên mặt đột nhiên thoáng qua vẻ không đành lòng, nhưng đáy mắt cũng không giấu được vui mừng. Anh vốn cũng không muốn xuống lầu mở cửa, nhưng bây giờ anh không chỉ bước xuống lầu mà còn chuẩn bị đi ra mở cửa.

Nếu không phải vừa rồi chuông cửa đột nhiên ngừng, chỉ sợ lúc này bàn tay anh đã đặt lên tay cầm của cửa.

"Lạc Ngan, anh đừng có núp bên trong không lên tiếng, anh mở cửa cho em, em biết anh ở trong đó," Thu Từ Thiện cảm thấy tay đánh không đã ghiền, lần này ngay cả chân cũng đem ra dùng. Đôi ủng trên chân cô được làm bằng da bò, vừa cứng vừa bền chắc, dù cánh cửa này rất dày nhưng đá lên vẫn phát ra những tiếng trầm đục.

Ngay lúc cô đang muốn nhấc chân đá thêm thì thấy cửa đột nhiên bị kéo ra, sau đó cô không kịp thu thế nên cả người hướng nghiêng về phía trước.

Lạc Ngan không che giấu được nụ cười nơi khóe mắt, trên người anh chỉ mặc một cái áo ngủ thật mỏng, anh tự tay tiếp được người kia xong liền cảm thấy trên người cô đầy khí lạnh. Nhất thời trong lòng tự trách không dứt, cứ bồn khoăn tâm tình của mình lại hoàn toàn quên mất thời tiết bên ngoài.

"Nhanh đi vào trong, đừng để bị lạnh," Lạc Ngan ôm chặt cô kéo vào trong nhà.

Trong nháy mắt Thu Từ Thiện nhìn thấy anh hộc mắt lập tức đỏ lên, cô liều mạng ôm cổ Lạc Ngan, đôi môi mọng theo khí lạnh dán lên, mà cùng nhau dán lên còn có nước mũi nữa.

Được rồi, do đứng lâu bên ngoài, tuy trong lòng an ủi mình như vậy nhưng khi Thu Từ Thiện cầm khăn giấy lau nước mũi cho mình thì hận không được tìm một cái lỗ để chui xuống.

Lạc Ngan thấy cô đứng lên muốn vứt bỏ khăn giấy trong tay thì đột nhiên bắt lấy cánh tay cô, sau đó hai người tới căn anh mút, môi lưỡi bắt đầu dây dưa cùng nhau.

Lạc Ngan dùng chân đá lên cửa phòng ngủ xong liền thuận thế đè người kia lên ván cửa, cúi người cắn mút đôi môi đỏ thắm của người kia, đôi môi lạnh lẽo ban đầu lúc này đã sớm đỏ thắm không dứt, trong lúc hai người môi lưỡi dây dưa phát ra âm thanh chặc chặc lại khiến Lạc Ngan kích động không thôi.

Anh đã phải đè nén tâm tình của mình nhiều ngày như vậy, để cho mình ít nghĩ đến Thu Từ Thiện, để cho mình có thể từ bỏ cô, nhưng bất kể cái nào anh cũng không làm được. Anh không thể nào thôi nghĩ đến cô, cũng không cách nào từ bỏ cô.

Nhưng anh biết lúc này mình đang đứng ở nơi nào, Bách gia từng bước từng bước ép sát, bọn họ không dám động người Lạc gia, nhưng lại lấy Thu Từ Thiện tới uy hiếp mình. Lạc Ngan trước kia cho rằng mình chưa bao giờ phải e ngại bất luận kẻ nào, nhưng hiện giờ anh hiểu được rồi, anh e ngại Thu Từ Thiện. Anh sợ cô mất hứng, sợ cô đau lòng, sợ cô bị thương tổn.

Tuy thân thể đã thích ứng với nhiệt độ gian phòng, nhưng khi Lạc Ngan cởi áo khoác trên người mình xuống, cô vẫn nhìn không rời mắt một cái. Lạc Ngan ôm cô nói: "Chúng ta đi tắm thôi."

Hai người đã lâu không gặp, cũng đều không có người khác, chính lúc này cúi khom gặp lửa nên Thu Từ Thiện mặc dù có lòng muốn hỏi Lạc Ngan nhưng lời còn không ra khỏi miệng, đầu lưỡi thì đã bị người kia ngậm lấy.

Vành tai cô là chỗ mẫn cảm, Lạc Ngan từ trên môi cô từ từ dời qua vành tai kia ngậm lấy, cả người cô liền mềm nhũn xuống, cánh tay mới đầu ôm cổ anh lúc này trở thành bám nhẹ trên bả vai anh.

Lúc này Lạc Ngan đặt cô ngồi xuống bồn rửa tay, Thu Từ Thiện không chớp mắt nhìn chăm chăm vào anh. Trên dưới lồng ngực phập phồng gấp rút thở hổn hển, nhưng ánh mắt cô vẫn nhìn chăm chăm anh không đổi.

Cô đưa tay chạm vào gương mặt Lạc Ngan, từ mặt mày sờ tới lỗ mũi, sau khi bàn tay dán lên môi anh thì mới nức nở hỏi: "A Ngan, sao anh không đến thăm em, anh có biết em rất nhớ anh hay không?"

Nếu lúc này Thu Từ Thiện lấy điều ngoa của mình ra, Lạc Ngan còn có thể chống cự một phen. Nhưng cố tình cô lại dùng bộ dáng đáng thương cùng với âm thanh này, đây là dùng dao đâm vào ngực anh một cái đố.

Tâm tình muốn tạm thời xa cô cũng lập tức tan thành mây khói, anh tự tay cởi chiếc áo len cao cổ trên người cô xuống, một đôi thỏ ngọc bị che lại cứ như vậy xuất hiện trước mắt.

Anh không nóng nảy cởi một tầng sau cùng kia xuống, chỉ đưa tay lướt lên phần áo ngực nhấn nhay tình, sắc, đôi môi anh dán chặt bên tai Thu Từ Thiện, giọng nói êm ái mà trầm ấm, nhưng lời anh nói Thu Từ Thiện lại nghe không hiểu câu nào.

"Anh nói cái gì?" Khi Thu Từ Thiện dùng giọng nói nghi ngờ hỏi anh, liền bị anh dùng môi mình chặn lại.

Khi sự ôn nhu tràn đầy đất trời đến, đã từng dây dưa, thấp thỏm cùng khủng hoảng cũng tạm thời bị vùi lấp. Cô nằm trên chiếc giường đó, phủ trên

người cô là người đàn ông của cuộc đời mình, nơi tư mặt của hai người chặt chẽ dán vào nhau, rung động nguyên thủy mang theo tình triền miên mẽ.

Ngủ đủ giấc mới tỉnh lại, Thu Từ Thiện liếc nhìn đầu giường xa lạ, sau đó lật người, khi cô cảm giác được người mình dưới chân thì cả kinh mở lớn mắt.

Cô nhìn rèm cửa sổ màu xanh dương đậm trong phòng tự nhiên bật cười. Đây là nhà Lạc Ngan, cô rốt cuộc nhìn thấy Lạc Ngan rồi. Chờ cô xác định gian phòng này trừ cô ra thì không có người khác cô đưa tay giờ chần xuống cuối giường, vừa vặn nhìn thấy một bộ quần áo được đặt ở đó.

Thu Từ Thiện thay xong quần áo ra khỏi gian phòng, cô lắng nghe động tĩnh lầu dưới, chân vừa mới chạm vào cầu thang định xuống dưới thì chợt nghe thấy dưới lầu vọng lên một giọng nữ trong trẻo: "Sao hôm nay anh lại mua bữa ăn sáng vậy?"

Ở dưới lầu Lạc Ngan nhìn Hòa Hà không mời mà tới, có chút bất đắc dĩ quay đầu lại liếc nhìn cầu thang, may nhờ lúc này Thiện Thiện còn chưa rời giường, nếu không anh có mười cái miệng cũng nói không rõ ràng được.

"Hòa Hà, cậu tới đây sớm như vậy là có chuyện gì sao?" Lạc Ngan mặc dù biết Thiện Thiện không hiểu lắm, nhưng vẫn nên sớm tiến vị Đại Phật này rồi khỏi thôi.

Hòa Hà có chút mất hứng nhìn bữa ăn sáng anh đang xách theo rồi nói: "Anh nói chuyện kì thế, mua đồ ăn sáng không mời em không nói, còn muốn đuổi em đi? Chẳng lẽ em cần phải có chuyện gì mới có thể đến nhà anh sao."

Hòa Hà nói lời này chính là cạy vào giao tình giữa mình và Lạc Ngan, nhưng cô ta không hiểu một điều, lúc ở Anh Lạc Ngan có thể mặc cô ta làm xằng làm bậy, đó là bởi vì lúc ấy bọn họ nam chưa cưới nữ chưa gả, tất cả đều có thể. Nhưng lúc này, bản thân anh đã có thiện thiện, và cũng biết tâm tư Hòa Hà đối với mình, cho nên anh sẽ không để mặc cho Hòa Hà tiếp tục tùy ý như vậy được.

Anh nghiêm túc nói: "Hòa Hà, tôi đã không phải là người đàn ông độc thân nữa rồi, cô đến nhà tôi sớm như vậy sẽ khiến cho người khác hiểu lầm."

Lạc Ngan cũng đang cho Hòa Hà mặt mũi, chỉ nói sẽ khiến cho người khác hiểu lầm chứ không trực tiếp chỉ mặt gọi tên nói sẽ khiến cho bạn gái của mình hiểu lầm.

Nhưng mới nói như vậy cũng đã khiến Hòa Hà bồng chốc chịu không nổi. Trong lòng cô ta cảm thấy rất uất ức, nhớ ngày đó hai người bọn họ rõ ràng khắp mọi mặt đều thích hợp, nhưng Lạc Ngan lại chậm chạp không làm rõ với mình.

Lúc đó cô ta cạy vào chính mình trẻ tuổi xinh đẹp lại có gia thế tốt, nhất thời tính tình tiểu thư nổi lên, liền bỏ đi Hongkong muốn cho anh hối hận đuổi theo mình. Nhưng sau đó hối hận cũng chỉ có một mình cô ta, lần đó cô ta rời đi để rồi đánh mất anh, bây giờ ngay cả vị trí ở bên cạnh anh cũng không được nữa.

"Lạc Ngan, tại sao anh lại đối xử với em như vậy, rốt cuộc em có chỗ nào không được. Nếu như ban đầu anh lựa chọn rõ ràng, hai chúng ta sẽ đi đến tình trạng như bây giờ sao?" Hòa Hà hoàn toàn đẩy sự tùy hứng ban đầu của chính mình lên trên người Lạc Ngan.

Nhưng Lạc Ngan chỉ nhún nhún mày, sau đó nói: "Ban đầu tôi chỉ xem cô là bạn của tôi, nếu điều đó khiến cô có hiểu lầm, tôi chỉ sẽ xin lỗi. Hòa Hà, chúng ta là bạn bè."

Chỉ có thể nói trên tình hữu nghị giữa nam và nữ, giới hạn giữa đàn ông và phụ nữ không giống nhau, phụ nữ có thể thích người được gọi là bạn của mình, chỉ cần hai bên không làm rõ thì cô gái sẽ giả bộ tiếp tục ngọt như vậy.

Nhưng đàn ông chỉ cần là hán thích thì hán nhất định sẽ làm rõ, hán sẽ không đàn độn u mê làm bạn với người mà mình thích. Nói cách khác nếu hán không cùng bạn bày tỏ có nghĩa là bạn cũng chỉ là một người bạn bình thường của hán mà thôi.

Hiển nhiên Hòa Hà dùng tâm lý phụ nữ bình thường thì sẽ đo lường được người đàn ông này, nói khó nghe một chút chính là ban đầu là cô ta tự mình đa tình, sau đó cô ta thua đến rồi tỉnh rồi mù, ngay cả một cơ hội bàn bạc cũng không lấy được.

"Vậy thì tốt, chúng ta không nói tình cảm, chúng ta nói ích lợi. Lạc Ngan, chỉ cần anh và em kết hôn, cái anh muốn em đều sẽ cho anh," Hòa Hà hạ quyết tâm, nói toạc ra những lời mà bình thường không có cách nào nói ra miệng được.

Lạc Ngan hơi mất hứng, hiển nhiên là cảm thấy Hòa Hà càng nói càng quá mức, Lạc Ngan anh dù tính không được việc thì cũng chưa đến mức phải dựa vào phụ nữ. Nếu không đối với Hoàn Á, đừng nói cô anh muốn tranh giành, chỉ sợ chính anh cũng ngượng ngùng không muốn thừa kế.

"Hòa Hà, cô đừng quá đáng, nếu như cô còn coi tôi là bạn thì sau này đừng nên nói mấy lời như vậy nữa." Anh xoay người vào phòng bếp, mà phòng bếp vừa đứng nhắm ngay cửa thang lầu, Thu Từ Thiện bị sợ đến cả người chợt lóe vội vàng tụt vào vách tường.

Hòa Hà vẫn chưa từ bỏ ý định đi theo sau, cô ta vò đầu méo mặt lại sứt nói: "Làm bạn cái gì, nếu như vẫn dùng phương thức bạn bè như từ trước đến giờ, em tình nguyện không cần."

Lạc Ngan sắp xếp đồ ăn để lên bàn ăn xong quay đầu nhìn Hòa Hà, sau đó hơi thở bình thản nói: "Vậy thì tốt, về sau chúng ta cũng không cần liên lạc nữa."

Đường đã muốn gãy thì trước sau gì cũng gãy, Lạc Ngan xưa nay chính là người làm việc quyết đoán, nếu hai người không trở về được quan hệ đơn thuần như trước đây, vậy thì hoàn toàn cắt đứt đi.

Hòa Hà hoàn toàn không ngờ anh sẽ lãnh khốc như vậy, nhất thời hốc mắt đỏ ửng, nước mắt trong suốt không ngừng xoay một vòng trong hốc mắt, nhưng cô ta cố gắng nhịn xuống rồi cũng cười lạnh hỏi: "Vine, anh đừng vội vã cự tuyệt em, anh cho rằng người khác không biết những hành động gần đây của anh sao?"

Trong mắt Lạc Ngan dâng lên sự không kiên nhẫn, anh tự nhiên không muốn cùng Hòa Hà thảo luận chuyện này, bởi vì như thế nào đi nữa đây cũng là chuyện của Lạc Ngan anh.

"Dù anh có tiền, nhưng anh cho rằng chỉ dựa vào tiền thì anh có thể ném đi khối u ác tính Bách gia kia sao? Bách Thất Gia ở Vân Đô nấn ná hai mươi năm, ngay cả ba em nhất thời cũng hết cách với ông ta, anh cảm thấy chỉ dựa vào chính anh thì có thể giúp ba mình báo thù sao?" Hòa Hà cứng cổ, lập tức lấy lá bài tẩy của mình lật lên.

Kể từ khi biết ba mình có thể phải động thủ với Bách gia, cô ta liền hiểu rõ cơ hội mà bản thân đang chờ đợi rốt cuộc đã tới. Bây giờ cô ta mặc kệ Lạc Ngan không yêu mình, trước tiên phải lấy được người đàn ông này đã, cứ ở bên cạnh thời gian lâu, cô ta cũng không tin mình không lay động được anh.

Lúc con gái vờ ngờ ngẩn thì dù thấy đó là một chút khả năng cũng có thể trở thành thứ để họ vin vào. Kể từ sau khi trở về từ Hongkong, cô ta đã nghĩ thông rất nhiều điều, dù là thủ đoạn mà trước kia mình khinh thường thì hôm nay cũng sử dụng ra ngoài hết.

Cô ta không quan tâm sau này mình hối hận hay không, cô ta chỉ biết nếu như bây giờ mình không bắt được thì cô ta chắc chắn sẽ hối hận.

"A ngan, em đói quá," khi Thu Từ Thiện mặc đồ ngủ từ từ đi xuống cầu thang, lúc cô đi xuống kêu đói, sắc mặt Hòa Hà không khỏi đổi một cái.

Những lời cô ta nói vừa rồi là lời tự ái, nhưng đó cũng là bởi vì Lạc Ngan là người mình thích, tự ái trước mặt người mình thích cũng là một điều bình thường.

Nhưng cô ta không ngờ trong căn nhà này còn có một cô gái khác, vừa nghĩ tới những lời nói bi thương của mình có lẽ sẽ bị một cô gái khác nghe được thì cả người cô ta cũng không nhịn được muốn run rẩy.

"Sớm như vậy đã có khách rồi," lời nói của Thu Từ Thiện vừa đúng truyền tới trong tai Hòa Hà, cô ta nghe xong mới lấy lại tinh thần.

Cô ta vội vã nói: "Lạc Ngan, anh hãy suy nghĩ cẩn thận lời em nói, em đi trước đây."

"Cô Hòa," Thu Từ Thiện đột nhiên gọi lại Hòa Hà đang xoay người muốn rời khỏi, sau đó thông thả ung dung nói: "Anh ấy sẽ không cân nhắc lời chị nói đâu, bây giờ không, sau này sẽ không, vĩnh viễn cũng sẽ không."

"Người đàn ông này là tôi, cả đời đều là của tôi."

Vênh váo tự đắc nhìn tình địch chạy trốn chết xong Thu Từ Thiện mới xoay người nhìn Lạc Ngan, sau đó nhìn vào ánh mắt anh, một đôi tròng mắt vừa tinh xảo vừa đẹp, lúc này mang theo ý cười thần nhiên.

"A Ngan, cái người này sao nhiều ngày không đi tìm em, là bởi vì sự tình mà anh đang làm sao?"

Lạc Ngan trầm xuống một chút, cuối cùng vẫn đáp: "Ừ"

"Cho nên, có phải anh nghĩ muốn rời khỏi em, bởi vì anh cảm giác được rằng mình không bảo vệ được em, còn có thể mang đến nguy hiểm cho em phải không?"

Khi tâm tư giấu giếm của mình bị người trước mắt nói toẹt ra thì sắc mặt Lạc Ngan không thể nói là không khó coi, anh không muốn thừa nhận bản thân mình có lúc lại yếu mềm đến vậy.

"Anh từng nghĩ, nhưng chỉ là tạm thời cách xa thôi, anh. . ."

Bốp, một tiếng bập tai vang dội trong phòng bếp, trên cửa sổ thủy tinh còn mang theo sương mù lúc sáng sớm, bóng dáng hai người mơ hồ chiếu trên thủy tinh.

Thế nhưng lại là cái bập tai vang dội thanh thúy.

Lạc Ngan không ngoài ý liệu nhìn Thu Từ Thiện, mà Thu Từ Thiện không chịu yếu thế nhìn thẳng vào anh, sau đó gần từng chữ hỏi: "Anh cho rằng anh cách xa em...em sẽ không gặp nguy hiểm sao? Anh cho rằng lòng người trên thế giới này thật sự có thể như anh mong muốn sao? Anh có từng cân nhắc tới cảm thụ của em không?"

"Anh chính là Lạc Ngan không gì không làm được mà em quen biết sao?"

Lạc Ngan lần này không tiếp tục tránh né ánh mắt cô nữa, anh nói: "Thiện Thiện, em biết khi yêu đến sâu đậm nhất thì sẽ sợ điều gì không?"

"Là lo được lo mất."

Lạc Ngan không gì làm không được đó từng dám đi đánh cuộc, anh dám cầm 1 tỷ đi đánh cuộc một lần đầu tư, anh dám lấy tất cả của mình đi đánh cuộc tương lai, anh thậm chí dám lấy mạng của mình ra cược.

Nhưng anh không dám mang người kia ra đánh cuộc, một lần cũng không dám.

Bạn đang đọc truyện *Đã Đảo, Bạch Liên Hoa!!!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69

Edit: Hà Phương

"Em thật sự không muốn về nhà sao?" Lạc Ngan đưa cái nĩa cho Thu Tử Thiện đang ngồi trên ghế sofa, thuận thế ngồi xuống bên cạnh cô hỏi.

Thu Tử Thiện chăm chú xem chương trình trên ti vi, đây là buổi họp báo của giải trí Trung Vực, là về tuyên truyền bộ phim《Đại Đường phi ca》, bộ phim này sẽ được trình chiếu trên ba nhà đài.

"15 triệu, chỉ một bộ phim truyền hình mà bên em dám bán tới 15 triệu?" Lạc Ngan xem nội dung tivi chợt thấy thì hỏi.

Tất cả mọi người đều biết so với phim truyền hình, ngành điện ảnh mới thật sự là món lợi kékéchù, một bộ phim đầu tư có thể chỉ có vài ba triệu, nhưng do nhiệt độ thị trường cùng với lãng xê, rất có thể sẽ bán ra hơn tỷ thậm chí là vài tỷ phòng bán vé.

Rạp chiếu phim Hoàn Á hôm nay do Lạc Ngan quản lý nên anh rất hiểu rõ ngành điện ảnh, nhưng mà những lĩnh vực khác của Làng Giải Trí thì không rõ lắm.

"Em trai em làm đó, lợi hại không," về mặt Thu Tử Thiện vừa kiêu ngạo lại vừa hả hê, hận không được nói cho người trong khắp thiên hạ biết đây là em trai của mình.

Lạc Ngan là nhân vật nào, chỉ nhìn một cử động nhỏ trên mặt Thu Tử Thiện liền có thể đoán ra ý nghĩ của cô. Nếu nha đầu này đã đang đắc ý, anh tự nhiên mừng rỡ thuận cột nói tiếp. Anh tự tay kéo bả vai Thu Tử Thiện qua, chân thành nói: "Đứa em vợ này của anh là do một tay em dạy dỗ, thật không làm anh mất mặt."

"Vậy anh nói đi, bây giờ Thu Tử Hàn thật lợi hại đúng không," Thu Tử Thiện bây giờ căn bản không nghe thấy lời anh nói, ngay cả ý tứ trong lời nói của Lạc Ngan cũng coi thường.

Hai người đang nói chuyện thì điện thoại di động của Thu Tử Thiện để trên bàn đột nhiên vang lên, cô đẩy đẩy Lạc Ngan một chút, sau đó Lạc Ngan chỉ đành phải thà một bên chân xuống đất.

Thu Tử Thiện liếc mắt nhìn tên hiển thị trên màn hình rồi ân nút trả lời, không đợi đối diện người nói chuyện liền mở miệng nói trước: "Thu Tử Hàn, chị cảnh cáo em...em đừng có cứng cổ dạy dỗ chị đấy, hiện giờ tâm tình chị không tốt lắm đâu."

"Cái gì? Em nói cái gì?" Thu Tử Thiện lập tức từ trên ghế sa lon đứng bật dậy, trên mặt tràn đầy khiếp sợ, cô chân trần đứng trên đất, hô hấp dồn dập.

Sau đó Thu Tử Thiện cười lạnh: "Hà Minh Châu muốn đem thể diện Thu gia chúng ta dẫm xuống đất rồi, chị ta lấy bản thân ra ghê tởm chúng ta đây mà."

"Đồ thứ không biết xấu hổ," về mặt Thu Tử Thiện gần như là mang theo oán độc, quả thực tin tức này quá ngoài ý muốn.

Sau khi cúp điện thoại cô vô lực nằm vật xuống ghế sa lon. Còn Lạc Ngan bên cạnh vẫn không nói gì, nhìn thấy bộ dáng này của cô cũng chỉ thờ dài một cái.

"Có phải anh đã sớm biết rồi đúng không?" Thu Tử Thiện hỏi.

Lạc Ngan: "Anh cũng mới biết hôm qua, anh vẫn muốn nói cho em biết nhưng lại sợ em chịu kích động."

"Quả thật anh không nên nói cho em biết, bây giờ em chỉ có một cái ý nghĩ, em hận không được cầm súng một phát bắn chết Hà Minh Châu luôn, để đỡ cho chị ta làm mất thể diện Thu gia," Thu Tử Thiện lúc này chỉ cảm thấy cả người vô lực.

Cô không hiểu, Hà Minh Châu đầu gì cũng đã học qua giáo dục đại học, từ nhỏ lại lớn lên ở Thu gia, cũng không phải là tiểu môn tiểu hộ chưa từng va chạm xã hội, làm sao chị ta lại có thể nghĩ tới việc đi làm vợ bé cho một lão già vậy? Còn bà tư nữa chứ, mẹ nó bà tư nữa chứ, không phải là một bà vợ bé vô danh không có thân phận, douma.

Thu Tử Thiện đã sớm mắng Hà Minh Châu ngàn vạn lần trong lòng, coi như cô hết sức phui sạch quan hệ giữa mình và Hà Minh Châu, coi như ông cụ chưa từng nhận mẹ con chị ta, nhưng hiện nay ở Vân Đô có người nào không biết chị ta chính là con gái riêng của Thu Vĩ Toàn đâu, là chị ruột cùng cha khác mẹ của cô.

"Lúc trước em đuổi tận giết tuyệt chị ta có phải sai lầm rồi không." Thu Từ Thiện che mắt mình, ngay cả âm thanh cũng suy yếu không có lực.

Cô oán hận kiếp trước, chưa bao giờ nghĩ muốn sống chung hòa bình với Hà Minh Châu, huống chi đứng ở góc độ của mình thì cô cũng không có lập trường sống chung hòa thuận với Hà Minh Châu được. Nhưng hôm nay chuyện đã đi đến tình trạng này, Thu Từ Thiện rất khó nói không có trách nhiệm của cô trong đó.

Lạc Ngạn đột nhiên ngăn lại bàn tay cô đề lên mắt, giọng kiên định lại mang theo chút khinh thường nói: "Hà Minh Châu đắm mình trong trụ lạc là tại cô ta, sao có thể có liên quan tới em được?"

"Ồ cái thành phố này quốc gia này, người có cuộc sống gian khổ hơn cô ta còn rất nhiều. Huống chi ban đầu em và cô ta ở riêng, ba em không phải là không có phân tài sản. Anh nghĩ tài phú trong tay bác trai đủ để cho cô ta một cuộc sống sung túc, nhưng lòng người chưa thỏa mãn, nếu cô ta muốn bỏ lên trên thì cô ta sẽ không từ thủ đoạn, em làm sao có thể ngăn cản được chứ?"

Thu Từ Thiện thật vất vả có chút hơi sức, mới lên tiếng: "Nhưng không được, ông nội em bây giờ không ở Vân Đô, nhưng ngộ nhỡ nếu ông biết chuyện này, chắc là tức chết. Còn có em với Thu Từ Hàn nữa, về sau người khác sẽ nhìn chúng em như thế nào?"

Nhà mẹ đẻ của bà Tư Bách Thất gia, một khi tin tức này lan truyền ra, chỉ sợ ngày sau sự hiểu biết của người Vân Đô đối với Thu gia cũng chỉ có điều này.

Cô tuyệt đối không có khả năng cho phép chuyện này xảy ra.

Nên trong hội sở u nhã an tĩnh, người đàn ông mặc đồng phục màu trắng thái độ cung kính mời Thu Vĩ Toàn vào phòng, cửa vừa mở ra đã nhìn thấy bên trong ngồi một đôi nam nữ.

Cô gái tóc dài xõa tung, cô hơi cúi đầu khiến tóc mái rũ xuống che một phần nhỏ mặt mũi, còn người thanh niên bên cạnh cô thì nghiêng đầu nhẹ giọng nói chuyện với cô, âm thanh hai người nói chuyện cực kỳ nhẹ.

Thu Vĩ Toàn tâm tình phức tạp bước vào phòng, sau đó chị em Thu gia sớm chờ trong phòng cũng lập tức đứng lên. Hai người cung kính kêu một tiếng: "Ba."

"Ngồi đi, chúng ta ngồi xuống rồi nói," Thu Vĩ Toàn đã sớm mất đi khí phách hăng hái của ngày xưa, hành động cử chỉ lời nói lại mang theo cảm giác già nua lẩm cẩm.

Kể từ sau khi Thu Vĩ Toàn rời đi, hận thù của Thu Từ Thiện do không có người gánh chịu mà chìm vào đáy lòng, lúc này khi gặp lại ông ta, luôn có một loại cảnh còn người mất.

Thu Từ Thiện không biết ông trời đến tốt cùng là đang đùa giỡn cái gì, vốn phải là mối quan hệ cha con thân mật, nhưng hôm nay lại đi đến tình trạng nhìn nhau chẳng biết nói gì.

"Các con dạo gần đây thế nào?" Thu Vĩ Toàn nửa dựa vào ghế, tư thái mặc dù tự nhiên nhưng vẻ mặt cũng không hề nhẹ nhõm.

Thu Từ Hàn liếc nhìn, cũng cảm giác ông ta hình như già đi không ít so với ngày trước, nếp nhăn trên mặt hình như cũng sâu hơn không ít.

"Không tốt, tháng trước con bị bắt cóc một lần," giọng Thu Từ Thiện tương đối bình thản, nhưng nghe đến trong tai Thu Vĩ Toàn thì giống như sấm sét.

Gương mặt ông ta vốn không quá thoải chột có chút run rẩy: "Xảy ra chuyện gì, sao không nghe ai nói với ba cả?"

Thu Từ Hàn có chút trách cứ nhìn Thu Từ Thiện, hiển nhiên cậu không ngờ Thu Từ Thiện vừa mở miệng lại nói câu này, nhưng không đợi cậu lên tiếng hoà giải thì nghe thấy Thu Từ Thiện lại nói tiếp.

"Người bắt cóc con là Bách Thần, nguyên nhân bắt cóc là bọn họ muốn làm cho bạn trai con cùng bọn họ hợp tác buôn lậu, mà người đàn ông của con không muốn."

"Ba, ba cũng biết Bách Thần là ai đúng không?"

Khi Thu Từ Thiện dùng gió thu cuốn hết lá vàng dứt khoát lưu loát nói hết những chuyện đã xảy ra với mình thời gian qua thì tay cầm tách trà của Thu Vĩ Toàn đều run nhẹ.

"Xem ra các con đều biết chuyện của Minh Châu," tuy trong lòng Thu Vĩ Toàn đã đoán được lí do hôm nay con trai con gái đột nhiên tìm mình, nhưng trong lòng vẫn ôm một hi vọng xa vời rằng không phải.

Thật ra thì mọi người đều như thế này, khi một đồ vật hoặc là một người không còn thuộc về mình nữa thì người ta mới phát hiện được người đó đáng quý.

Thu Từ Thiện và Thu Từ Hàn không còn tiếp tục bị ông ta dạy dỗ là chuyện đương nhiên nữa, Thu Vĩ Toàn mới phát hiện cuộc đời mình đã đánh mất đi những người quan trọng nhất. Năm nay ông ta vẫn ngụ cùng nhà với mẹ con Trương Tuyết Vân, trước kia khi chưa ly hôn, lúc nào cũng nghĩ muốn

tới đây, nhưng sau khi thật sự ở cùng một mái hiên, ông ta mới hiểu rõ ràng trước kia mình quả thật quá không phân biệt được phải trái.

"Vậy ba định làm thế nào? Ba thật sự để cho Hà Minh Châu đánh vào mặt mình như vậy sao? Hay là ba căn bản cũng không cân nhắc qua cảm thụ của ông nội và mấy mẹ con con?" Lời nói của Thu Từ Thiện có chút ý gây sự, nhưng cố tình Thu Vĩ Toàn vẫn là một bộ dáng chết sống mặc bay.

Sau vẫn là Thu Từ Hàn mở miệng nói: "Ba, ba biết không? Hà Minh Châu gửi thiệp mời đến công ty, hiện giờ trên dưới công ty đều đang bàn tán xôn xao về chuyện này. Ba thật tính toán muốn bỏ mặc ư?"

"Ba đã hai tuần lễ không liên lạc với mẹ con họ," ngay khi Thu Từ Hàn muốn lấy tình để cảm động khuyên Thu Vĩ Toàn thì ông ta đột nhiên ngừng đầu nói.

"Các con nói không sai, ba xác thực không thể nào để Hà Minh Châu làm ba mất mặt, huống chi hai người các con cũng đều còn nhỏ, hôm nay nó làm như vậy sẽ khiến những gia tộc khác ở Vân Đô nhìn các con như thế nào." Thu Vĩ Toàn lúc này đã không phải một chút bất đắc dĩ nữa rồi, ông không thể không thừa nhận mình vẫn không thể nào hiểu biết được mẹ con Trương Tuyết Vân.

Ông ta thậm chí phải ngượng ngùng thừa nhận mình đã mất đi sự khống chế đối với hai mẹ con này, vốn là Hà Minh Châu đối với mình nói gì nghe nấy không chỉ không hề nghe lời mình nói nữa, thậm chí còn nói móc nói méo ông ta.

"Hiện giờ đã không phải là việc người ta nhìn chúng con thế nào nữa rồi, Hà Minh Châu quyết định chủ ý muốn cho Thu gia chúng ta mất thể diện, bằng không chị ta cũng sẽ không lớn lối mà gửi thiệp mời đến công ty như vậy." Thu Từ Thiện nghe được lời Thu Vĩ Toàn thì cô liền hiểu rõ, chỉ sợ bây giờ không ai nói nổi Hà Minh Châu nữa rồi.

Hà Minh Châu bị Thu gia áp chế quá lâu, cho tới khi một ngày đắc thế thì cả Thu Vĩ Toàn cũng đã không để vào mắt.

"Ba hẳn biết Bách gia là loại gia tộc như thế nào đi, Hà Minh Châu đang tự cột chặt mình vào một con thuyền bất cứ lúc nào cũng có thể phát nổ," Thu Từ Thiện liếc mắt nhìn người đối diện, giọng nói trở nên lạnh lẽo.

Cô kiên quyết nói: "Hiện giờ Hà Minh Châu đang nhóm lửa lớn muốn nướng chín Thu gia chúng ta, ba, ba muốn làm thế nào?"

Lời đã nói đến chỗ này rồi, Thu Vĩ Toàn tự nhiên biết, Thu Từ Thiện đang yêu cầu mình tỏ rõ động thái. Đối với ông ta mà nói, mặc dù lúc trước ông ta thiên vị Hà Minh Châu, lại bởi vì chuyện cổ phần công ty mà giận lây sang hai chị em Từ Thiện. Nhưng sau khi oán hận từ từ phai đi, Thu Vĩ Toàn đương nhiên cũng muốn suy tính vấn đề hôn sự về sau của hai chị em, vì dù hai đứa bé này có khi sư diệt tổ đi nữa thì đó cũng là mình nuôi ra.

"Con định làm như thế nào?" Thu Vĩ Toàn nhìn trên mặt Thu Từ Thiện biểu hiện bình thản hỏi.

Thu Từ Thiện nghĩ một lát, chợt nở một nụ cười an ủi cha ruột mình, ai ngờ nụ cười này không chỉ không an ủi được ông ta, ngược lại khiến Thu Vĩ Toàn càng thêm run sợ trong lòng.

"Con tự nhiên có biện pháp để cho Thu gia chúng ta phải sạch quan hệ với Hà Minh Châu, có điều ba phải chịu mất mặt một chút rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đảo Đảo, Bạch Liên Hoa!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70

Edit: Hà Phương

Ánh mặt trời rải vào gian phòng tràn đầy cổ kính khiến khí tức gian phòng tràn đầy mùi vị của năm tháng, ngay cả cành hoa lê trên kệ tủ bên cửa sổ cũng phiếm ánh sáng chói lọi.

Đây là một tiểu viện kiểu Minh-Thanh, từ ngay cánh cửa màu đỏ thẫm đi vào là một gò đất trống trải, hai bên là khe nước, nếu như có đứa bé nghịch ngợm nằm sấp ở phía trên nhìn xuống sẽ nhìn thấy cá nhỏ đang chơi đùa bên trong.

Một gian nhà cổ xưa lại bình thường như vậy, cũng chính là một trong những nơi các quý phụ nhân thượng lưu Vân Đô thường xuyên lui tới.

"Cái nút áo này tôi muốn dùng kim cương, đổi một chút đi, " Hà Minh Châu liếc nhìn sườn xám trên người, sau đó từ tốn nói một câu.

Từ xa xưa hàng thêu Giang Nam đã mãi danh thiên hạ, gấm Tô Châu, gấm hoa Kim Lăng đã được mệnh danh hoa mỹ đoạn chính thanh nhã. Vân Đô là thành thị ở Giang Nam, tự nhiên cũng có hàng thêu thuộc về mình, tú nương Vân Đô năm đó cũng tiếng tăm lừng lẫy. Tiểu viện Mai gia này chính là một tòa nhà được bảo tồn đó.

Nơi này bạn có thể tìm được tú y năm đó thêu cho Từ Hi thái hậu mặc, mặc dù ở trong nước phần lớn các nhãn hiệu nổi tiếng đều thống nhất theo xu hướng quốc tế, nhưng cũng có một bộ phận tương đối thích sườn xám cổ điển Trung Quốc. Huống chi mặc dù một vài nhãn hiệu lớn cũng tuyên bố mình

cũng chế luyện thủ công, nhưng nếu so sánh với nghề thêu mà nói, đây mới là giới tổ tông của thủ công.

Chủ của Mai gia tiểu viện hiện nay là một vị nữ sĩ tuổi chừng bốn mươi, mọi người đều gọi bà là Mai nữ sĩ. Ngày nay việc may thủ công sườn xám rất phức tạp hoàn mỹ nên Mai nữ sĩ mỗi tháng chỉ tự mình làm một chiếc sườn xám. Mặc dù Mai gia tiểu viện cũng có tú nương khác, nhưng không thể không nói, được mặc bộ sườn xám do đích thân Mai nữ sĩ làm ra quả thật không dễ.

Đây là lần đầu tiên Hà Minh Châu tới Mai gia tiểu viện, sống trong Thu gia hai mươi năm, cô ta đã vô số lần nghe qua chỗ này. Ban đầu Thu Từ Thiện đòi lấy kiện bao tay thủ công của Thang Kiều, coi như Thang Kiều cung chiều Thu Từ Thiện như vậy cũng không dễ dàng thả ra, đó là vì kiện bao tay đó là do Mai nữ sĩ tự mình làm ra.

Thật ra người đo đạc cho Hà Minh Châu là phụ tá của Mai nữ sĩ, cách nói của Hà Minh Châu tuy không có chi xác thực, nhưng ai cũng biết cô ta đang căn dặn người chế luyện sườn xám.

Mai nữ sĩ tư thái ưu nhã giờ thước dây trong tay lên, giọng điệu êm ái nói: "Cô Hà, tôi cho rằng chất liệu tốt nhất của nút cài sườn xám là trân châu, nếu như cô kiên quyết phải thay đổi thành kim cương vậy thì mời đổi một bộ lễ phục khác."

Giọng nói của Mai nữ sĩ ưu nhã không kiêu ngạo không tự ti, nhưng cố tình phần khí độ này lại khiến Hà Minh Châu cắn răng, tay cô ta phủ lên nút cài thứ nhất của sườn xám, nếu như không phải là lúc này cô ta hết sức nhịn được thì chỉ sợ nút cài trân châu này đã bị kéo bứt mẻ nó rồi.

Cô ta biết vị Mai nữ sĩ này có bao nhiêu khó khăn, nếu như không phải mẹ của Bách Hạo có ơn với bà ta thì e rằng hôm nay bà ta sẽ không tiếp nhận làm lễ phục cho mình rồi. Hà Minh Châu nhanh chóng nở nụ cười yếu ớt, không chấp nhận thì có thể làm gì, cô ta hôm nay vẫn phải ngoan ngoãn làm cho xong lễ phục này chứ sao.

Hà Minh Châu biết có rất nhiều phụ nữ khác khinh thường lựa chọn của cô ta, cảm thấy cô ta dễ tiện, tro trên trượt dài, nhưng những thứ cô ta có được những người phụ nữ này cả đời đều không thể có.

Dĩ nhiên để cho cô ta cảm thấy ra sức chính là từ đây Thu Từ Thiện chỉ có thể ngược nhìn lên mình.

Nghĩ tới đây, nụ cười của Hà Minh Châu càng thêm ôn hòa, ngay cả lời nói không khách khí của Mai nữ sĩ cũng lạnh nhạt bỏ lơ, cồi đời này chỉ cần cô ta có thể vượt trên Thu Từ Thiện một đầu thì những người khác cô ta không thêm để ý.

"Chị đã kiên trì như vậy thì không đổi nữa," Hà Minh Châu soi gương, thông thả bày ra một bộ bản lĩnh thật tốt. Chẳng qua sự tươi cười trong con người bị cô ta nhẹ nhàng che giấu.

Sau khi làm xong lễ phục, người sau lưng Hà Minh Châu lập tức tiến lên cung kính hai tay dâng lễ phục, chỉ sợ có một chút nếp gấp, sau đó cô ta liền ra khỏi tiểu viện: "Xe tới chưa?"

"Thưa bà Tư, xe đã tới, ngay đằng trước ạ," nếu như lúc này có người khác nghe được đối thoại của hai người, chỉ sợ còn tưởng rằng ở đây đang đóng phim thời dân quốc.

Hà Minh Châu nhìn thấy chiếc xe hơi màu đen dừng trước mặt thì đầu tiên là không đi qua, nhưng khi thấy rõ ven đường dừng là một hàng màu đen xe hơi thì trên mặt vẫn nhanh chóng hiện lên một nụ cười nhu mì.

Trên chiếc xe thứ hai trong hàng bước xuống một người, cung kính thay cô ta mở cửa buồng sau xe rồi nói: "Bà Tư, mời lên xe."

"Sao hôm nay anh lại nhớ tới người ta vậy," trên mặt Hà Minh Châu kinh hi kinh ngạc cùng với dáng vẻ nũng nịu bước vào xe khiến người ngồi trong xe vui vẻ không thôi.

Người kia hơi vỗ vỗ bàn tay nhắn nhủ của Hà Minh Châu, nhẹ giọng nói: "Từ lúc này trở đi chính là buổi lễ của chúng ta, anh đương nhiên muốn ở cùng với em."

"Anh thật biết cách dỗ cho em vui vẻ, em muốn sau này kết hôn rồi anh cũng chỉ có em, chỉ đối tốt với một mình em, em còn không nguyện ý sao," Hà Minh Châu thấy thế lại nũng nịu oán trách, trong lời nói mang theo ba phần yếu ớt khiến người đàn ông hơi có xu hướng mặt mày hớn hở.

Tài xế liếc mắt nhìn qua gương chiếu hậu, chỉ nhìn thấy trên thái dương của người đàn ông đã xen lẫn tóc trắng.

Hà Minh Châu nhẹ nhàng tựa đầu vào bả vai của người đàn ông bên cạnh, cho dù là Bách Thất Gia, nhưng cũng là Bách Thất Gia đã già già. Coi như có tiền nhiều cũng không thể giữ lại dấu vết đã từng anh tuấn trên gương mặt người đàn ông đó.

Mỗi khi nửa đêm tỉnh lại, khi đụng vào làn da nhăn nheo và nhìn thấy những sợi tóc bạc trắng xen lẫn trong mái tóc đen của người đàn ông đó thì cô ta lại mất rất nhiều thời gian để an ủi mình, cô ta lựa chọn không sai.

Thu Từ Thiện dùng ngón tay nắm bắt lấy tấm thiệp mời tin xấu, ngay cả Thang Kiều bên cạnh cũng tỉnh táo khác thường.

Quả nhiên, khi mâu thuẫn bên ngoài xuất hiện thì mâu thuẫn nội bộ sẽ tự động biến mất. Trước đây Thu Từ Thiện còn nghĩ, cô nửa đêm chạy đi như vậy chỉ sợ Thang Kiều sẽ quậy đến lật trời với cô.

Nhưng vừa xảy ra chuyện Hà Minh Châu, tất cả lực chú ý của Thang Kiều lập tức bị chuyện này hấp dẫn. Thang Kiều so Thu Vĩ Toàn còn có vẻ lo lắng trắng ra, nay Hà Minh Châu làm ra chuyện như vậy sẽ khiến chị em Thu Từ Thiện sau này làm sao đặt chân ở Vân Đô, bất kể là xã giao hằng ngày hay là ngày sau hai người đàm hôn luận giá, Hà Minh Châu chính là trở ngại lớn nhất của hai đứa.

Thang Kiều nhìn Thu Từ Thiện mang về mặt bình tĩnh chợt có điểm bất đắc dĩ, nếu như chuyện này thật sự bị nhắc lên sóng to gió lớn, Lạc gia bên kia ngược lại sẽ không có chuyện gì. Nhưng Từ Hàn về sau phải làm sao?

"Ba con rút cuộc nói thế nào, trên thiệp mời tại sao từ Hà Minh Châu biến thành Thu Minh Châu, là ai đồng ý cho nó đổi họ, là ai thừa nhận thân phận của nó?" trên tay Thang Kiều cũng có thiệp mời, đây là sau khi gửi đến công ty, Hà Minh Châu lại tự mình gửi về nhà.

Ngay cả ông cụ cũng có một cái, nếu không phải lúc này ông nội không ở nhà, nếu không ông cụ thực sẽ bị cô ta chọc tức ra bệnh tim.

"Mẹ, đây là người ta tự nâng giá trị con người, liến tít nhà chúng ta không thừa nhận thì thế nào, mẹ có thể phủ nhận chị ta không phải con gái Thu gia sao," Thu Từ Hàn chán ghét nói.

Hiện giờ Hà Minh Châu ở trong lòng mọi người Thu gia chính là loại cúrt chuột bẩn thỉu, mọi người hết sức không muốn nhắc tới cô ta, nhưng cố tình lúc này viên cúrt chuột đó lại khiến ai cũng không coi thường được trình độ của mình.

Thu Từ Thiện đương nhiên không đồng ý nhắc lên bất kỳ quan hệ gì với Hà Minh Châu, nhưng hiện nay trên thiệp mời rất rõ ràng viết ba chữ Thu Minh Châu, điều này khiến cô không thể không hành động được. Cô biết bây giờ Bách gia dù có hét ra lửa mưa ra khói, thế nhưng dù sao bây giờ cũng là một xã hội pháp chế, xã hội đen cuối cùng sẽ không có kết quả tốt.

Cô cũng không muốn sau khi Bách gia roi dài, còn có vô số người biết nhớ tới, Thu gia có một đứa con gái đi làm bà Tư của Bách gia.

Buổi tối hôm đó Lạc Ngan gọi điện thoại cho cô, trong giọng nói mang theo chút vui mừng: "Em bảo anh đi tìm người kia, anh tìm được rồi."

Thu Từ Thiện vừa nghe cũng vui mừng không dứt, làm nũng nói nói: "Thân ái, cồi đời này còn có chuyện gì anh không làm được không?"

"Cũng may, lúc trước em cho tài liệu đầy đủ, bọn anh đã qua đó đưa hấn về, hiện giờ bọn họ đang trên máy bay quay về, buổi sáng ngày mai đến."

Thu Từ Thiện nắm điện thoại di động nhỏ giọng nói một câu: "Chờ chuyện này kết thúc, nhớ đến lấy phần thưởng của mình nha."

Lạc Ngan ép âm thanh tới cực kỳ thấp, cứ thế vốn là giọng nói trầm thấp mang theo vài phần hấp dẫn khàn khàn. Được rồi, người đàn ông này lại bắt đầu dùng âm thanh để quyến rũ cô.

Thu Từ Thiện lần này cũng không muốn vừa bắt đầu đã đuổi giết sạch, chỉ cần Hà Minh Châu có thể bỏ quan hệ giữa mình và Thu gia qua một bên, tới thiếu không cần lấy thân phận Thu Minh Châu đi ra ngoài gây mất mặt xấu hổ, như vậy có lẽ cô sẽ suy tính mở một mặt lưới.

Cô bấm gọi điện thoại cho Hà Minh Châu, mỗi câu nói cũng nghĩ phải cẩn thận chằm chước qua. Nhưng điện thoại vừa mới tiếp thông thì người bên kia đã giành nói trước: "Thu Từ Thiện, không ngờ mày lại biết tự mình gọi điện thoại cho tao đây, xem ra lần này mày thật sự sốt ruột."

"Tôi xác thực rất sốt ruột, tôi sợ chị quăng hết mặt mũi của tổ tông nhà mình đi rồi, sợ bọn họ từ mộ phần bò ra ngoài tìm chị!" Thu Từ Thiện vui vẻ nói.

Nhưng mặc dù giọng cô mang nụ cười, nhưng Hà Minh Châu vẫn cảm thấy một hồi rợn cả tóc gáy, cô ta nổi giận nói: "Mày đừng giả thần giả quỷ, bây giờ mày đã kiểm lư kỹ cùng (*) rồi còn có công phu khua môi múa mép với tao kia đấy."

(*): Kiểm lư kỹ cùng (黔驴技穷): dùng hết bài; dùng hết kỹ năng rồi

Thu Từ Thiện thực không muốn cùng cô ta nói chuyện xưa năm cũ, bèn lập tức nói: "Tôi gọi điện thoại tới đây là muốn nói với chị một chuyện, chị muốn gả đi làm vợ bé của người ta tôi không muốn quản cũng không liên quan gì đến tôi. Nhưng chị lại dùng danh nghĩa Thu gia giả danh lừa bịp thì tôi cần thiết phải để ý. Hà Minh Châu, nếu chị còn có chút sĩ diện thì đừng nói mình mang họ Thu, cũng đừng nói mình là Thu Minh Châu."

Thu Từ Thiện nói chuyện vừa độc vừa ngoan không lưu chút thể diện nào, nguyên tưởng rằng người phụ nữ này sẽ dưới con nóng giận vọng động, thế nhưng vị Hà tiểu thư ngược lại da mặt dày vạm vỡ, nghe lời này chẳng những không có mảy may tức giận, còn dương dương hã hã nói: "Thu Từ Thiện, không phải mày luôn luôn ý mình là đại tiểu thư Thu gia mà về vang sao? Tao cứ phải nói cho toàn bộ người Vân Đô biết, tao- một Đại tiểu thư chân chính Thu sẽ gả cho người ta làm vợ bé, mày có thể làm khó dễ được tao sao?"

Không đợi Thu Từ Thiện phản kích, bên kia liền truyền đến từng trận tiếng đô đô.

Được rồi, cô đi gọi điện thoại chính là rảnh rồi thừa hơi.

Tiệc mừng của Bách Thất Gia Vân Đô cùng bà vợ thứ tư, cũng coi là đề tài trà dư tửu hậu vô cùng hot ở Vân Đô gần đây. Mặc dù truyền thông không có nói qua, nhưng phàm là có chút thể diện ở Vân Đô đều là người tin tức linh thông, ai cũng biết đến chuyện này.

Huống chi, lời đồn đại vị cô dâu mới này chính xác mang họ Thu, hơn nữa còn là thiên kim đại tiểu thư của một danh môn. Mặc dù đây chỉ là tin đồn,

nhưng nghe nói cũng là tin đồn cực kỳ đáng tin cậy.

Đĩ nhiên cũng có người nhiều chuyện không sợ chết nói, nếu như thực là hậu nhân của nhà danh môn, ai lại muốn gả cho một ông già trên dưới năm mươi tuổi đáng tuổi làm ba của mình kia chứ.

Nhưng cổ tình này tin đồn càng truyền đi càng có mắt có mũi, huống chi xã hội thượng lưu Vân Đô cũng không tính lớn, dòng họ Thu này cũng không tính nhiều nhận gì, không lâu lắm liền có người đoán được, vị Thu tiểu thư này có thể là con gái riêng Hà Minh Châu của Chủ tịch tiền nhiệm Thu Vĩ Toàn của tập đoàn Trung Vực.

Nhất thời chuyện Thu gia tranh đoạt tài sản trước kia lại bị lật ra ngoài, có một phần người tâm Thánh mẫu cảm thấy, đây hoàn toàn chính là lỗi của Thu Từ Thiện, nếu không phải là cô đuổi tận giết tuyệt chị ruột của mình thì hôm nay làm sao đi tới bước Hà Minh Châu trở thành bà vợ thứ tư của Bách Thất gia.

Nhưng lại có người nhảy ra thay Thu Từ Thiện bắt bênh, chuyện tranh đoạt tài sản này vốn chính là một hồi bản lĩnh liều mạng, ai bảo cô không đấu lại người ta. Huống chi, Thu Từ Thiện người ta còn có đạo lý, cô là con gái do ba mẹ cô cưới hồi đang hoàng sinh ra, so với đứa con gái riêng do tiểu tam sinh ra là Hà Minh Châu mà nói, người ta rõ ràng rành rành có tư cách thừa kế gia sản. Huống hồ, Thu gia người ta cũng không phải là không có đàn ông, dù thế nào cũng không tới phiên một đứa con gái riêng thừa kế.

Lúc này trong phòng nghỉ ở khách sạn, Trương Tuyết Vân nhìn kết sắt do chuyên gia đưa tới, trong lúc nhất thời cả kinh nói không ra lời, tới lúc bà nhìn thấy sợi dây chuyền bên trong thì lập tức trợn to hai mắt.

Mặt dây chuyền là hình quả lê bằng kim cương, khoảng chừng 8gr, mà hai bên chia ra đối xứng nạm 4 viên kim cương hình vuông, cả dây chuyền tầng tầng lớp lớp kim cương, tinh xảo sáng chói dưới ánh đèn chiếu xạ ra ánh sáng chói mắt.

Được rồi, Trương Tuyết Vân không khỏi ngăn chặn trái tim đang đập bang bang của mình. Coi như trước đây bà ta cũng trải qua cuộc sống giàu có, nhưng đồ trang sức của bà ta tuyệt đối không có loại cấp bậc này, đừng nói cái viên kim cương hình quả lê ngay chính giữa sợi dây chuyền này, ngay cả kim cương bên góc cạnh bà ta cũng chưa từng thấy qua lớn như vậy.

"Bảo bối, dây chuyền này đẹp quá," Trương Tuyết Vân còn muốn nói, về sau con có thể cho mẹ đeo không, nhưng vừa nghĩ tới hôm nay là ngày vui của con gái bảo bối thì bèn ngậm miệng.

Bà ta đặc biệt ân cần giúp con gái đeo dây chuyền lên, nhìn dạ phục màu trắng khít khao ôm lấy thân thể lung linh kia thì bà ta chỉ cảm thấy một hồi kiêu ngạo.

Hà Minh Châu chỉ là gả làm vợ bé nên tự nhiên sẽ không có áo cưới gì đó, vì vậy cô ta chỉ có thể mặc một bộ dạ phục màu trắng tới thay thế, ngay cả bày biện trước mặt cũng là chỉ là tượng trưng cho ngày đại hỉ của Bách Thất Gia và Thu Minh Châu.

"Mẹ, mẹ gọi điện thoại cho ba chưa?" Kể từ khi Hà Minh Châu nói chuyện của mình cho Thu Vĩ Toàn biết, ông ta liền rời đi rồi, tới nay cũng không liên lạc với hai mẹ con cô ta.

Nói thật, hiện giờ Thu Vĩ Toàn cái gì cũng không có, nhưng Hà Minh Châu còn cần ông ta tới xác định thân phận đại tiểu thư Thu gia của mình, cho nên cần phải làm cho ông ta tham gia tiệc cưới hôm nay.

Trương Tuyết Vân oán giận nói: "Mẹ có gọi mấy lần mà ông ta không chịu nghe, mẹ thật sự không biết ba con đang oán giận cái gì, con gả cho Bách Thất Gia còn không phải là giúp ông ta thêm mặt mũi sao. Ngày sau ông ta muốn buôn bán gì đều có thể không thành công."

Trương Tuyết Vân nghe chuyện con gái thì cảm thấy con mình quá thông minh, trước không nói tài sản Thất gia không biết bao nhiêu lần so với Thu Vĩ Toàn, dựa vào cái tuổi này của Bách Thất Gia nếu con gái muốn làm chết hấn, vậy không phải là chuyện dễ dàng sao.

Ngày sau dù dễ lão đầu này cho mình gia sản, chờ sau khi ông ta chết, mẹ con bà ta có được mấy tỷ tài sản muốn làm gì không được. Trương Tuyết Vân vừa làm một giấc mộng đẹp như vậy, vừa hài lòng với chuyện mình dạy dỗ con gái rất tốt.

Hà Minh Châu từ trong gương nhìn đến bộ dáng hả hê vui thích của mẹ mình, một đợt chưa dâng lên, cô ta thật sự rất buồn nôn.

Khi cô ta kéo cánh tay Bách Thất Gia xuất hiện trước mặt mọi người, trên mặt tất cả mọi người đều treo nụ cười cung kính, Hà Minh Châu trong tươi cười càng không ngừng gật đầu dè dặt, cô ta giống như một nữ vương đang dò xét vương quốc của mình.

Đúng, từ đây nơi này chính là vương quốc của cô ta.

Ngay lúc người điều khiển chương trình tới đây mời hai vị lên sân khấu, đột nhiên từ phía sau sân khấu có người đi ra, cô thần thái tự nhiên mà đi tới sân khấu, sau đó thẳng tắp đi tới Microphone đặt ngay chính giữa.

Mọi người ngẩng đầu nhìn cô gái mặc váy ngắn lông cừu màu xám, cô vươn một tay mang theo bao tay màu da, nhẹ nhàng vỗ vỗ Micro, sau đó âm thanh chói tai vang lên trong đại sảnh.

Chỉ thấy trên mặt cô lộ ra một chút ngượng ngùng, sau đó tiến gần Micro nói: "Chào mọi người, thật xin lỗi, tôi chỉ làm trễ nãi mọi người mấy phút thôi."

Hà Minh Châu nhìn thấy Thu Từ Thiện trên sân khấu, sắc mặt lập tức trở nên tái nhợt, cô ta không biết Thu Từ Thiện muốn làm gì, thật đúng là bởi vì cô

ta không biết nên giờ phút này cánh tay cô ta cũng bắt đầu run rẩy.

Bách Thất Gia hiển nhiên cũng cảm thấy cô ta đang sợ hãi, chỉ dựa vào gần bên cô ta nhẹ giọng hỏi: "Em sợ con bé sao?"

"Mọi người chắc hẳn đều biết nữ chính của bữa tiệc hôm nay, cũng chính là tiểu thư Hà Minh Châu, đã từng được Thu gia chúng tôi nhận làm con gái nuôi, cho tới nay người bên ngoài vẫn đồn đãi tôi cùng chị Minh Châu bất hòa, đối với lời đồn không thật như vậy khiến tôi cảm thấy đau lòng cùng với cảm thấy rất tức giận."

Thu Từ Thiện nói xong thì mang trên mặt cũng biểu hiện cô vô cùng đau đớn.

Lúc này Lạc Ngạn đang đứng bên dưới, nghe cô nói chuyện rồi nhìn về mặt cô, trên mặt dường như không được ý cười. Bách Thần ngồi bên cạnh Lạc Ngạn, nhìn Thu Từ Thiện ở trên sân khấu nhân nhật hỏi: "Tôi không ngờ cậu lại có thể biết tìm tôi hợp tác?"

"Kẻ địch của kẻ địch chính là bạn bè, dĩ nhiên chúng ta không phải bạn bè, chúng ta chỉ tạm thời là đối tác thôi, tôi nhớ cậu cũng rất nguyện ý cho người anh trai của mình thêm chút chương ngại đi," Lạc Ngạn liếc mắt nhìn Bách Hạo cách đó không xa.

Bách Thần tự nhiên cũng chú ý tới Bách Hạo, hẳn không thể không nói, hẳn rất vui lòng cho người anh trai này tìm một chút trở ngại. Nhưng mà hẳn không ngờ Bách Hạo lại đi tìm bà Tư cho ba của mình. Hẳn không thể không thừa nhận, trong chuyện này Bách Hạo quả quyết hơn hẳn nhiều.

"Chúng tôi lớn lên trong một gia đình, chúng tôi cùng lớn lên cùng nhau đi học, mẹ tôi hết sức muốn dạy tốt mỗi người chúng tôi, nhưng thật tiếc nuối là sau khi trưởng thành chúng tôi lại không còn chung đường đi. Tôi rất tôn trọng lựa chọn của chị Minh Châu, cũng hiểu sự thiếu hụt mà chị ấy khao khát trong từng ấy năm.

Thu Từ Thiện nhìn thoáng qua Hà Minh Châu dưới sân khấu, lại nói tiếp: "Mà hôm nay tôi muốn đưa cho chị ấy một phần lễ vật, tôi tin tưởng phần quà tặng này chính là sự thiếu hụt mà chị ấy vẫn tìm kiếm bao nhiêu năm nay."

"Nào mọi người, chúng ta hãy hoan nghênh cha ruột của cô Hà Minh Châu, ngài Hà Thuận Minh," Thu Từ Thiện dẫn đầu vỗ tay lên, phía dưới đầu tiên là hoàn toàn tĩnh mịch, cũng không biết là người nào đi theo vỗ tay, liền dẫn động càng ngày càng nhiều người vỗ tay theo, cho đến cả phòng bữa tiệc vang lên tiếng vỗ tay như sấm động.

Hà Minh Châu nhìn chăm chú người đàn ông trước mặt hình dung tiêu tụy còng lưng sống lưng, ông ta có làn da ngăm đen, trên mặt tràn đầy nếp nhăn. Thu Từ Thiện thì mặt chứa lệ nóng, kích động nhìn Hà Thuận Minh rồi chỉ vào Hà Minh Châu nói: "Chú Hà, đó chính là chị Minh Châu, con gái của chú, hôm nay chị ấy phải lập gia đình rồi, chú cũng có thể cảm thấy an ủi."

Thu Từ Thiện mặc dù thoát nhìn có vẻ rất quen thuộc với Hà Thuận Minh, nhưng cố tình bàn tay cô xảo diệu tránh khỏi y phục của ông ta, tuy bộ y phục này là cô tự mình phân phó người thay cho ông ta.

Hà Minh Châu nhìn người đàn ông này, sau khi chấn động đi qua liền cười lạnh, Thu Từ Thiện chiêu này thật đúng là đủ ngu xuẩn, tùy tiện tìm một gã đàn ông đến liền muốn giả mạo cha đẻ của cô ta sao? Nó cho rằng nó làm như vậy là có thể phủ sạch quan hệ giữa mình và Thu gia sao?

"Thiện Thiện, em nói bây bạ gì đó?" trên mặt Hà Minh Châu mang theo vẻ giật mình như không giống làm bộ chút nào, giống như bị sét đánh, dĩ nhiên còn phải kèm theo ừ ừ khua khua không thể nói nên lời.

Người biết thân phận cô ta lúc này cũng nghị luận ầm ĩ, chị gái riêng kết hôn, em gái lại đưa tới một cái gọi là cha ruột, thấy thế nào đều không phải là chuyện này xong.

Thù hạ đắc lực của Bách Thất Gia tiến lên muốn xin chỉ thị, lại ngoài ý muốn nhìn thấy ánh mắt Bách Thất Gia ý bảo hẳn bình tĩnh chờ nóng nảy.

Chỉ thấy Thu Từ Thiện không nóng không vội nói tiếp: "Chị Minh Châu, chị có phải quá kích động cũng không thể nào tin được sự thật này không?"

Hà Minh Châu bị Thu Từ Thiện điên đảo thị phi khiến tức giận thiếu chút nữa hộc máu, vẻ mặt này của nó là đang kích động sao?

Thu Từ Thiện lại nói tiếp: "Còn về thân phận của ngài Hà Thuận Minh đây, chị chỉ cần hỏi mẹ của chị một chút là rõ ràng, nhớ năm đó mẹ chị thiếu một món nợ không lồ, nhưng ngài Hà đây một người độc lập gánh chịu, những năm gần đây ông ta ở Vân Nam đãi nắng dầm mưa, mệt nhọc thành bộ dáng như vậy, cũng là vì sớm ngày cùng chị đoàn tụ đây."

Trương Tuyết Vân ngay từ lúc Hà Thuận Minh xuất hiện thì mặt đã biến sắc, ban đầu bà ta cổ súy Hà Thuận Minh làm ăn buôn bán, cũng là bà ta đi vay nặng lãi. Hai người bọn họ trốn được đến Vân Đô không lâu, Trương Tuyết Vân liền ở khách sạn biết đến Thu Từ Thiện. Bà ta muốn thoát khỏi người đàn ông vừa nghèo vừa không có bản lĩnh này, liền lừa ông ta nói mình mang thai, mà đám người cho vay nặng lãi kia lại tìm tới cửa. Hai người bọn họ nên tách ra tránh một đoạn thời gian, như vậy mục tiêu sẽ ít một chút.

Lúc ấy Hà Thuận Minh đối với bà ta là nói gì nghe nấy, mà bà ta nghe nói có rất nhiều người Vân Nam đổ thạch kiếm tiền, vì vậy bà ta lại dụ dỗ Hà Thuận Minh đi Vân Nam. Chờ ông ta vừa đi khỏi, Trương Tuyết Vân bèn bán hết đồ có giá trị của bọn họ, sau đó tiến vào căn nhà nhỏ Thu Từ Thiện chuẩn bị cho mình.

Sau đó không bao lâu, bà ta liền mang thai.

Mà vừa mới bắt đầu này mấy năm, bà ta cũng hoặc nhiều hoặc ít nghe ngóng tin tức về Hà Thuận Minh. Nhưng sau đó ông ta giống như hoàn toàn biến

mất, Trương Tuyết Vân chỉ coi là ông ta đã chết rồi.

Nhưng hôm nay ông ta xuất hiện ở nơi này, Trương Tuyết Vân chỉ cảm thấy tay cầm ly rượu cũng run lên.

Còn chân chính khiến cho bà ta sợ hãi chính là, ban đầu bà ta đồng thời cùng hai người đàn ông này lên giường, nên bà ta căn bản cũng không biết Minh Châu đến tột cùng là con của ai.

Bạn đang đọc truyện *Đả Đáo, Bạch Liên Hoa!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71

Edit & beta: Hà Phương

Trong phút chốc cả căn phòng hoàn toàn yên tĩnh.

Thu Từ Thiện rất há hê với hiệu quả do mình tạo ra, cô lạnh nhạt nhìn Hà Minh Châu thì nhìn thấy sắc mặt cô ta tái nhợt, ngay cả vẻ mặt cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Bách Thất Gia đứng bên cạnh cô ta thì vẻ mặt hăng hái dồi dào nhìn một màn này, giống như màn trình diễn vừa rồi cũng chỉ là trò hay trước mặt ông ta thôi. Suy cho cùng thì người đàn ông này cũng đã trải qua bao sóng to gió lớn, mặc dù mặt mũi không còn trẻ nữa, ánh mắt đã dần dần vẫn đục nhưng vẫn sáng loáng bắn ra bốn phía, khiến Thu Từ Thiện cũng không dám nhìn thẳng.

"Bác Hà, chị Minh Châu cũng đã đi xuống đây rồi, hai cha con bác cũng đã hơn hai mươi năm không gặp, bác mau mau đi nhìn kỹ cô con gái mạnh khỏe của bác đi thôi," Thu Từ Thiện cẩn thận nhấn mạnh hai chữ con gái, hơn nữa cô còn ở sau lưng đẩy Hà Thuận Minh đi xuống, Hà Thuận Minh thuận thế nhìn thẳng đằng trước chột bắt gặp Trương Tuyết Vân đang đứng ở trong góc.

Phải nói Hà Thuận Minh cũng thật là số mạng gặp nhiều điều sai trái, dĩ nhiên chuyện xui xẻo trong cuộc đời ông ta có lẽ là gặp phải Trương Tuyết Vân. Vốn dĩ ông ta cũng được coi là con em gia đình cán bộ, ban đầu ông nội của ông ta là một nhà lão thành cách mạng, sau đó được phân đến huyện thành đảm nhận chức vị Huyện trưởng. Ba của Hà Thuận Minh khi đó cũng được lấy dính ánh sáng của ba mình, được làm xưởng trưởng nhà máy dệt trong huyện.

Trương Tuyết Vân có trình độ văn hóa không cao, trong nhà cũng không có bối cảnh, nhưng dung mạo của bà ta chính là cái ăn tiền, ở trong huyện thành tiếng tăm lừng lẫy. Lúc Hà Thuận Minh mới gặp gỡ Trương Tuyết Vân thì bên người bà ta đã có đối tượng, nhưng Hà Thuận Minh cạy vào bối cảnh gia đình cùng điều kiện, dám từ trong tay người khác rinh mất Trương Tuyết Vân.

Trong hai năm đầu tiên, quan hệ của hai người ngọt ngào dung hiệp. Trương Tuyết Vân tuy có dã tâm lớn nhưng lúc ấy bà ta cũng đã gả cho người có điều kiện nhất trong huyện thành nên cũng an phận.

Nhưng con người thường lòng tham không đáy, khi Trương Tuyết Vân nhìn thấy thân thích của Hà gia từ tỉnh thành tới chơi, nhìn con dâu nhà đó khoác trên người món áo khoác lông chồn, vòng vàng đeo đầy tay, suy nghĩ không an phận lại một lần nữa nhảy ra.

Sau đó, ông nội của Hà Thuận Minh qua đời, công việc kinh doanh nhà máy dệt quốc doanh cũng ngày càng không tốt. Bẵng đi một thời gian lại tuôn ra ba của Thuận Minh, cũng chính là xưởng trưởng nhà máy dệt tham ô hối lộ, nếu không phải Hà gia bỏ ra tất cả tiền bạc lại cộng thêm quan hệ với ông nội ông ta, chỉ sợ ba của ông ta đã sớm tiến vào tù rồi.

Cũng chính bởi vì như vậy, Hà gia bắt đầu từ gia đình cán bộ vạn chúng chú mục lập tức biến thành cái gì cũng không phải. Hà Thuận Minh cũng bởi vì chuyện của ba mình mà đánh mất việc.

Đúng lúc này, dưới sự xúi dục của Trương Tuyết Vân, ông ta bắt đầu vay tiền hợp tác làm ăn với người ta, chuyện sau đó bắt đầu trở nên không thể không kể.

Ông ta vay mượn lãi suất cao rồi không trả nổi tiền cho người ta, sau đó ông ta bỏ lại cha ruột mẹ ruột chỉ mang theo vợ mình trốn chạy, rồi vợ ông ta xúi ông ta đi Vân Nam, sau đó ông ta không còn gặp lại người phụ nữ trên Trương Tuyết Vân này nữa.

Tận đến lúc có người đến Vân Nam tìm được ông ta, ông ta quả thật không thể tin được, cuối cùng sẽ có một ngày ông ta lại còn có thể nhìn thấy Trương Tuyết Vân lần nữa.

Hà Thuận Minh ở Vân Nam cũng đã kết hôn sinh con, nhưng ông ta vẫn động lòng, nghe lời người ta đến nơi này.

Nhưng sau khi đến Vân Đô, ông ta mới biết thì ra năm đó Trương Tuyết Vân còn sinh một đứa con gái cho ông ta, có điều đứa con gái này giờ lại muốn đi làm vợ bé cho người ta. Lúc Hà Thuận Minh vừa nghe được tin tức này, tâm trạng lập tức giống như rơi vào đáy hồ.

Lúc này ông ta thấy Hà Minh Châu kéo tay người đàn ông bên cạnh kia, tuy người đó bảo dưỡng rất tốt nhưng bất luận là từ thần thái hay ánh mắt vẫn có thể khiến người ta rõ ràng cảm giác được người đàn ông này đã đến tuổi sáu mươi.

Tuy Hà Thuận Minh thời gian qua liên tục sống nghèo khó, nhưng loại chuyện bán nữ cầu vinh này trước nay ông ta chưa từng nghĩ qua. Ông ta lập tức chạy nhanh qua kéo lại tay Hà Minh Châu, lạnh lùng nói: "Minh Châu, con đừng sợ, giờ ba đã tới, con cũng không cần phải gả cho một ông già nữa."

Giọng ông ta vừa vội vừa không cam lòng, mặc dù khoảng cách rất xa có người không nghe thấy, nhưng những người đứng chung quanh bọn họ đều nghe lọt tai không sót chỗ nào. Về phần ý tứ lời này của Thuận Minh thì có vẻ là Bách Thất Gia bức hôn Hà Minh Châu.

Vốn cục hôn sự này chỉ là do một bên cần người tiêu trừ tai họa còn một bên cần tiền và quyền, được gọi là anh tình tôi nguyện. Nhưng Hà Thuận Minh cũng chỉ nghe Thu Từ Thiện nói sơ sơ đã lập tức suy diễn rằng Hà Minh Châu bị ép buộc mới gả cho lão già này.

Hà Minh Châu lúc này vừa thẹn vừa cáu, cô ta ra sức muốn tránh thoát bàn tay Hà Thuận Minh, nhưng bàn tay người đàn ông này vừa thô vừa to lại kim rất chặt, cô ta thoát ra không nổi, trong lúc nhất thời cô ta vừa gấp gáp vừa căm tức quát lên với bảo vệ xung quanh: "Còn không mau lôi cái kẻ điên nói hươu nói vượn này ra nhanh, các anh đều là người chết hết sao?"

Hà Minh Châu lúc này không hề có dáng vẻ dịu dàng động lòng người thường ngày, nhưng Bách Thất Gia cũng không bận tâm đến thái độ của cô ta, ông ta liếc mắt nhìn Hà Thuận Minh rồi nháy mắt với bảo vệ bên cạnh, ngay lập tức có người tiến lên muốn dẫn Hà Thuận Minh rời đi.

Hà Thuận Minh thấy vậy chẳng những không biết lui về phía sau, ngược lại giống như nắm được cái chuỗi cờ lớn, rống lên: "Minh Châu, có phải người đàn ông này bức bách con không...con đừng sợ, giờ ba đã trở lại, nếu ai dám ép buộc con thì ba sẽ cùng kẻ đó liều mạng."

Hà Minh Châu không phải là một người tốt nhưng cũng không thể không nói cô ta có được một ông bố tốt.

Thu Từ Thiện vốn dĩ đang đứng thẳng trên sân khấu, lúc này cô không nhanh không chậm đi xuống, nhẹ giọng nói với Hà Minh Châu đang cực kỳ tức giận: "Chị Minh Châu, mặc dù chị chưa từng gặp mặt bác Hà, nhưng tôi nhớ mẹ của chị là Trương nữ sĩ nhất định hiểu nội tình đi, nếu bà ấy không đứng ra phản bác, đã nói lên ông Hà đây thật là cha ruột của chị."

Hà Minh Châu gấp gáp quay đầu nhìn mẹ mình, cô ta mong mỏi từ trên mặt Trương Tuyết Vân tìm ra đáp án phủ nhận, nhưng trên mặt Trương Tuyết Vân ngoại trừ thất kinh thì không có gì cho cô ta cả.

"Cô tính làm gì, cô tùy tiện tìm một người bên ngoài về để gả làm ba tôi, cô điên rồi sao," Hà Minh Châu cười lạnh quan sát Thu Từ Thiện, hạ quyết tâm nói: "Ai mà không biết tôi là con gái Thu Vi Toàn, là chị ruột của cô, hôm nay tôi mời cô đến đây là vì xem cô là người nhà mình, còn cô nhất định phải làm như vậy, nhất định phải cá chết lưới rách với tôi sao?"

Trong nháy mắt, một vở kịch luân lý đạo đức liền trở thành kịch chị em Hào Môn cầu huyết. Nhưng Thu Từ Thiện đã đi đến bước này thì đã quyết định hoàn toàn xé rách thể diện. Thay vì cùng Hà Minh Châu dây dưa không rõ như vậy, chẳng bằng thừa dịp cơ hội lần này hoàn toàn thoát khỏi cái khối u ác tính này.

Ngay cả Thu Vi Toàn cũng đã quyết định muốn cùng Hà Minh Châu phải sạch quan hệ, vậy cô còn gì nữa mà không dám xuống tay.

"Chị Minh Châu, sở dĩ bây giờ tôi vẫn nguyện ý gọi chị một tiếng chị, đó là nhìn trên phân lượng mẹ tôi đã nuôi dưỡng chị hơn hai mươi năm. Chẳng qua tôi thấy chị cũng không quan tâm đến công ơn nuôi dưỡng của mẹ tôi, như vậy hôm nay tôi cũng không cần thiết khách khí nữa."

Lạc Ngạn nhìn Thu Từ Thiện vừa nói chuyện sắc mặt cũng đã từ từ trầm xuống, cô nhìn chằm chằm Hà Minh Châu, còn những người xung quanh không dám thở mạnh một cái. Hoặc là nói, phần lớn người ngồi đây đều đang chờ đợi chế giễu.

Hà Minh Châu còn trẻ như vậy lại được Bách Thất Gia cười vào cửa làm bà Tư, nói cho cùng vẫn là phá vỡ cục diện cân bằng của Bách gia, những người được mời tới lúc này đây, những người có giao hảo với bà Hai và bà Ba có thể nói là có không ít. Những người này hôm nay đến đây chính là muốn nhìn xem Bách Thất Gia đối với bà vợ thứ tư này có phải cung chiêu yêu thương giống như ngoại giới đồn đại hay không.

"Không phải chị vẫn oán trách Thu gia không cho chị thứ chị nên có sao, hay là Thu gia vẫn bạc đãi mẹ con hai người sao?" Lúc Thu Từ Thiện nói những lời này cũng không hề che giấu biểu tình trào phúng trên mặt.

Cô quan sát trang phục lộng lẫy hôm nay của Hà Minh Châu, sừng xám thù công gấm hoa, một cái nút cài đều nạm kim cương tinh xảo và hoa rạng rỡ phát sáng dưới ánh đèn.

"Như vậy hôm nay tôi có thể nói cho chị biết, sở dĩ ông nội không thừa nhận đó là bởi vì chị căn bản không mang huyết mạch Thu gia. Mẹ chị còn chưa có chia tay với ba chị xong thì đã đi quyền rũ ba tôi. Không thể không nói Trương nữ sĩ quả thật thủ đoạn xuất chúng, mặc dù chị không phải là con gái Thu gia chúng tôi, nhưng ba tôi vẫn coi chị như con gái thân sinh của mình."

Coi như thân sinh của mình, bốn chữ này lập tức đặt thân phận của Hà Minh Châu lên thót.

Mọi người không ngờ lại thực sự có người dám đại náo ở trên bữa tiệc của Bách Thất gia, nhất thời có người dùng ánh mắt chế giễu nhìn chằm chằm Thu Từ Thiện, có người thậm chí còn mang vẻ mặt đồng tình nhìn Thu Từ Thiện, giống như Thu Từ Thiện trong mắt bọn họ không thể nghi ngờ chính là một người chết.

Nhưng Thu cô nương xưa nay lại không sợ chết, hôm nay cô dám đến thậm chí dám làm như vậy, đã nói rõ cô đã sớm có đường lui.

Bách Thất Gia từ đầu đến cuối không mở miệng cuối cùng vẫn mở ra kim khẩu, ông ta yên lặng nhìn Thu Từ Thiện, sau đó hỏi: "Cô Thu Từ Thiện?"

Thu Từ Thiện nhìn khuôn mặt đàn ông loáng thoáng còn lưu lại anh tuấn lúc tuổi còn trẻ, trong lòng nói không sợ là giả, dù sao danh tiếng của người này là do ông ta cảm mạng mình thật liều mạng đạt được, cũng không phải dựa vào thói phồn.

"Bách Thất gia, ngài là trưởng bối, ngài xử lý chuyện nhà ngay trên bữa tiệc thật là quá không không biết xấu hổ rồi, " Thu Từ Thiện ngoài miệng tuy nói vậy, nhưng về mặt thẳng thắn vô tư lại khiến người khác không nhìn ra một chút ý tứ ngượng ngùng nào.

Bách Thất Gia lại rất khoan dung độ lượng nhìn cô nói: "Chuyện nhà? Nói như thế Minh Châu cũng là người Thu gia cô?"

Thu Từ Thiện khoe miệng khê co rúm, cô cũng chỉ là nói lỡ một câu mà thôi, liền bị người đàn ông này ngay lập tức bắt được cái chuỗi. Nhưng cô cũng không tính toán nhả ra: "Trước kia còn miễn cưỡng coi như vậy, nhưng từ hôm nay trở đi Hà Minh Châu sẽ không còn là người Thu gia chúng tôi nữa."

"A, bắt đầu từ hôm nay, là bởi vì buổi dạ tiệc này sao?" Người đàn ông trước mặt này được xưng hoàng đế ngầm Vân Đô, đâu chỉ có thái độ bình thản mà quả thật có thể nói là khoan hậu, nếu như là người khác được đối đãi như vậy chỉ sợ sẽ phải quỳ tạ hoàng thượng bệ hạ.

"Đúng, Thu gia chúng tôi không cần thứ người như thế, bắt đầu từ hôm nay Hà Minh Châu sẽ không còn bất cứ quan hệ nào với Thu gia chúng tôi nữa," lần này Thu Từ Thiện nhìn thẳng vào Hà Minh Châu nói.

Sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, họ rút cuộc đi tới trình độ mặt đối mặt quyết liệt. Chẳng qua lúc này đây Thu Từ Thiện là người thắng, còn Hà Minh Châu là một người thất bại từ đầu đến chân.

"Cô Thu, khi tôi bằng tuổi cô cũng có thể nói là làm việc xúc động, nhưng mà tôi khuyên cô lúc nói chuyện phải suy nghĩ cho rõ ràng," gương mặt Bách Thất Gia luôn luôn mỉm cười sau những lời này cũng bắt đầu lạnh xuống.

Bạn đang đọc truyện *Đả Đảo, Bạch Liên Hoa!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72

Edit: Hà Phương

Tính ra trò khôi hài lúc này nhiều lắm cũng chỉ là chuyện giữa Hà Minh Châu và Thu gia, ông ta không nói lời nào chẳng qua là cảm thấy không cần thiết nói chuyện mà thôi. Nhưng bây giờ lời nói của Thu Từ Thiện lại động chạm đến ông ta, thứ người như Hà Minh Châu? Người gả cho ông ta là loại người như thế nào?

Bảo vệ vẫn đứng bên cạnh đột nhiên có động tác, Lạc Ngan vẫn đứng một bên cũng lập tức muốn tiến lên nhưng lại bị Bách Thần kéo, hấn hạ thấp giọng hỏi: "Không phải các người nói chỉ hướng về phía Hà Minh Châu tới thôi sao?"

"Hà Minh Châu hiện giờ không phải đã là người của ba cậu hay sao?" Lạc Ngan không do dự hất bàn tay của Bách Thần ra, đi thẳng tới chỗ Thu Từ Thiện.

"Ngài Bách, ngài là trưởng bối cũng là tiền bối, tôi tự nhiên không dám bất kính với ngài. Nhưng bây giờ có người muốn mượn danh nghĩa Thu gia ra lừa bịp, tôi thân làm gia chủ Thu gia tự nhiên không thể dung nhẫn loại chuyện như vậy, cho nên tôi hi vọng những người ở đây giúp tôi làm chứng mà thôi, ngài Hà Thuận Minh đây mới đúng là ba ruột của Hà Minh Châu, về phần ba tôi, chẳng qua là ông ấy coi tiền như rác giúp đỡ người khác nuôi con gái hai mươi năm thôi."

"Cô nói láo, Thu Từ Thiện cô cho rằng cô như vậy là có thể đổi trắng thay đen chắc, ba sẽ không bỏ qua cho cô," Hà Minh Châu xông lên vẩy tay muốn cho Thu Từ Thiện một cái tát.

Nhưng Lạc Ngan vừa vịn đi tới lập tức tóm lấy cổ tay cô ta, cười lạnh hất tay cô ta ra khiến cả người Hà Minh Châu lao đảo về phía sau mấy bước.

"Thất gia, loại hành vi này của Tử di thái thái(Cách gọi vợ bé ngày xưa, mình để vậy cho đúng sát với bản gốc nha vì ý của Lạc Ngan mang vẻ châm biếm) sợ rằng không tốt lắm đâu, Tử Thiện là vị hôn thê của tôi, cũng không phải là người mà ai cũng có thể tùy tiện đánh."

Tử di thái thái? Thu Từ Thiện nghe bốn chữ này xong lập tức muốn bật cười, người khác đều gọi tên Hà Minh Châu, hoặc là chính đáng hợp tình gọi cô ta một tiếng Bách phu nhân. Cho dù có người xem thường cô ta thì cũng phải khách khí gọi một tiếng bà Tư.

Về phần trực tiếp gọi cô ta là Tử di thái quá giống như Lạc Ngan như vậy, không thể nghi ngờ là hung hăng cho Hà Minh Châu một cái tát.

"Vậy còn hành vi của cô Thu đây thì tính là gì," Bách Thất Gia lạnh lùng nhìn Thu Từ Thiện một cái rồi chỉ buông một câu nói, sau đó ông ta nhẹ vẩy vẩy tay.

Bảo vệ sau lưng đã sớm chờ định đoạt lập tức vọt lên, bọn họ cung kính đứng bên cạnh Bách Thất gia, tùy thời đợi lệnh chuẩn bị ném hai người khách không mời mà đến này ra ngoài.

Bách Thần cũng chỉ đứng bên cạnh nhìn, thăm thò dài một cái, hần vẫn cho rằng Lạc Ngạn là một người bình tĩnh nhưng hôm nay xem ra cậu ta cũng chỉ có vậy thôi.

"Đưa hai vị này đi ra ngoài, tôi không muốn gặp lại bọn họ," Bách Thất Gia lạnh nhạt nói với người đàn ông đứng bên cạnh mình.

Đã điều tra tư liệu về Bách gia, Thu Tử Thiện cũng đã nhận thức người đàn ông đó, người này chính là cánh tay đắc lực mà Bách Thất Gia rất tin tưởng, không ngờ trường hợp này hắn cũng sẽ lộ diện.

Thu Tử Thiện cười nhạt một tiếng, chỉ kéo cánh tay Lạc Ngạn rồi hướng về phía Bách Thất Gia nói: "Ngài Bách, mạng của mọi người trong Thu gia chúng tôi cũng cầm trong tay ngài rồi."

Người chung quanh đầu tiên là sững sờ, nhưng sau đó trên mặt đều xuất hiện vẻ ngạc nhiên.

Thu Tử Thiện lần này tới đây tính đại náo một cuộc, một mặt là bởi vì không muốn để danh tiếng Thu gia bị Hà Minh Châu dẫm nát, một mặt khác cũng là bởi vì nếu cô đã lựa chọn cùng Lạc Ngạn cùng tiến lùi, như vậy với tình huống trước mắt mà nói, mỗi người Thu gia cũng coi như ở trong vòng nguy hiểm.

Nhưng cũng may hiện giờ là xã hội pháp chế, cho dù được xưng là Hoàng đế ngầm Vân Đô thì ông ta cũng không dám thật sự liều mạng giết người phóng hỏa.

Như vậy, Thu Tử Thiện liền quyết định để cho mình quang minh chính đại đứng đối đầu với Bách Nhậm Tân, coi như về sau bọn họ có ra bất kỳ chuyện gì ngoài ý muốn thì Bách gia cũng sẽ chạy không khỏi sự truy xét của cảnh sát. Hướng chỉ, hiện giờ công an tỉnh bởi vì vụ án nổ du thuyền trên biển lần trước mà cho thành lập tổ chuyên án đặc biệt. Bách gia đã sớm lọt vào tầm mắt của cảnh sát, bọn họ không chắc ý được bao lâu nữa đâu.

Thu Tử Thiện không ngại lấy chuyện này để mình trở thành cái bia, mặc dù Lạc Ngạn hết sức không đồng ý cách làm lỗ mãng lại kích động này của cô. Nhưng để đối phó với người như vậy, có lúc liều mạng không sợ chết so với đối thủ lại trở thành một tấm bùa hộ mạng.

"Lần trước lệnh công tử mời tôi làm khách, tôi ghi nhớ trong lòng, lần này tôi tự mình đưa mạng đến tay Thất gia ngài, ngài cần phải giúp tôi trong giữ cho thật kỹ, nếu tôi có chuyện bất trắc, chỉ sợ đến lúc đó..." Thu Tử Thiện nói chưa dứt câu nhưng ý tứ trong đó quả thực vừa xem hiểu ngay.

Trước con trai của ông bắt cóc tôi...tôi đã sớm ghi nhớ trong lòng, lần này tôi ở trên bữa tiệc của ông cãi lộn không nể mặt mũi, nếu sau đó tôi có xảy ra chuyện gì, đến lúc đó chắc chắn không thoát khỏi quan hệ với ông, ông cứ chờ xem. Được rồi, lời nói của Thu Tử Thiện lúc này có thể dùng một loại giọng nói khác, có thể phiên dịch ra ý tứ này.

Kết quả là Bách Thất Gia đặt chân mấy chục năm trong giang hồ, thanh danh hiển hách khắp Vân Đô, hôm nay trên bữa tiệc vui của mình lại bị một đứa con nít làm nhục như thế, rất dễ nhận thấy Bách Thất Gia rất không vui mừng, vô cùng mất hứng.

Nhưng Thu Tử Thiện lại ra kiểu chẳng ngó ngang gì tới, sau khi cô nói xong câu đó thì khinh miệt liếc mắt nhìn Hà Minh Châu, sau đó lôi kéo Lạc Ngạn tránh ra.

Lúc bọn họ bước ra khỏi phòng tiệc xa hoa vàng xanh rực rỡ, Thu Tử Thiện có thể tình tường cảm thấy bàn tay Lạc Ngạn buột chặt lại buột chặt, khiến bàn tay cô đau nhói.

Nhưng cô cũng không quay đầu nhìn Lạc Ngạn, chỉ nhẹ giọng nói một câu: "A Ngạn, nếu chúng ta đã bắt đầu, thì đừng quay đầu lại."

Khi trận tuyết đầu tiên rơi xuống thành phố, âm thanh vui mừng của lễ Giáng Sinh cũng bắt đầu vang vọng ở khắp các phố lớn ngõ nhỏ trong thành phố. Bất kể là các cửa hàng sang trọng sủa hay là các quán nhỏ ven đường đều dán những bức hình ông già Noel. Thậm chí có những cửa hàng còn trưng bày một cây thông Noel lớn ngay chính giữa tầng trệt, ông già Noel ngậy thơ ngốc nghếch mỗi ngày đều xách theo chiếc túi màu đỏ đi phát quà tặng cho các bạn nhỏ.

Lúc này tập đoàn Trung Vực cũng tràn đầy không khí của của Lễ Giáng Sinh, bởi vì người điều hành hiện tại của tập đoàn là người Hongkong.

Nhưng mà đối với nội bộ nhân viên Trung Vực mà nói, cái quan trọng không phải Lễ Giáng Sinh mà là trong không khí rộn ràng vui mừng đó, Thu tiểu thư đã trở về sau ba tháng rời khỏi công ty.

Lúc trước Thu tiểu thư lấy lý do việc học bận rộn không dám nhận bất cứ chức vị nào trong công ty, nhưng lúc đó trong lòng mọi người chỉ cảm thấy chuyện này chắc chắn không đơn giản như vậy. Nhưng khổ nỗi không có tin tức nguồn gốc chính xác nên trong công ty chỉ loạn truyền e rằng Thu công tử mới chính là người thắng cuối cùng trong cuộc chiến tranh đoạt gia sản này.

Nhưng lúc đó có người không tin, vị Thu tiểu thư này sẽ đơn giản nhận thua như vậy sao. Quả nhiên, ba tháng sau Thu Tử Thiện đã trở lại công ty, cao giọng tuyên bố với cả Làng Giải Trí rằng cô đã trở lại.

Lần đầu tiên cô lộ diện sau ba tháng là ở buổi họp báo của bộ phim điện ảnh《 Người giám thị 》do Trung Vực sản xuất, đây là một bộ phim nói về cuộc đấu trí đấu dũng giữa cảnh sát nằm vùng và tội phạm, các chuyên gia dưới thân phận nằm vùng cùng tội phạm mỗi lần bị truy tung rồi lại có thể may mắn

chạy trốn.

Bộ phim này bất kể là vai diễn cảnh sát nằm vùng hay là tên tội phạm vô cùng thông minh quỷ quyệt đều do hai diễn viên cấp bậc ảnh đế thủ diễn, song hùng tử thì là con át chủ bài của bộ phim, hơn nữa còn có tiểu sinh cùng Hoa Đán danh tiếng đang lên rùng rục góp mặt, bộ phim này có thể nói là ngôi sao sáng chói.

Thu Từ Thiện được MC mời lên sân khấu, vấn đề của phần lớn ký giả đầu tiên vẫn là vật cho cô. Có người hỏi cô vì sao lúc trước lại từ chức rời khỏi Trung Vực, bây giờ vì cái gì quay lại?

Những điều này đều chẳng phải là vấn đề trực tiếp, có một ít ký giả cực kỳ không khách khí trực tiếp hỏi, chị gái ngoài giá thú của cô giờ sống như thế nào?

Ngay khi câu hỏi này được đặt ra, cả hội trường lớn đang huyền ảo ôn ào trong chớp nhoáng yên lặng như tờ, sau đó ánh đèn flash lại bắt đầu liên tiếp vang lên, mỗi người đều ước gì có thể bắt được chút xúi bỉnh tình không đúng nào đó trên mặt Thu Từ Thiện.

Nhưng lúc ấy sắc mặt Thu Từ Thiện cũng không thay đổi chút nào, có điều sau khi buổi họp báo chấm dứt, người ký giả nêu lên vấn đề này thật bất hạnh mất đi công việc của mình.

Sau đó lại lần nữa Thu Từ Thiện xuất hiện là trong một buổi tiệc từ thiện ở Vân Đô, tiểu thư Thu Từ Thiện hào phóng ném ba trăm vạn quyền góp, ngày hôm sau lập tức xuất hiện trên trang đầu các báo.

Đến ngày chủ nhật, có mấy bức ảnh hơi mờ bị người chụp lén nhưng vẫn có thể nhận ra khuôn mặt được đăng trên các trang web lớn, tiêu đề cũng cực kỳ làm rung động 'Lộ chuyện tình cảm của Thái tử Hoàn Á và công chúa Trung Vực', 'Công chúa Trung Vực và chuyện tình hào môn hoàn mỹ'.

Trên hình là hai người mặc áo khoác tình nhân đang từ cửa hội sở bước ra ngoài, chàng trai nắm tay cô gái, mặc dù lúc ấy là buổi tối nhưng trong vài tấm hình vẫn nhìn rõ khuôn mặt hai người.

Trong văn phòng, Bạch Phú Mỹ đã trở thành trợ lý đặc biệt của Thu Từ Thiện, lúc này trở thành đối tượng bị mọi người vây quét. Được rồi, thật ra thì cô cũng không quen hành động cao điệu như vậy của Thu Từ Thiện. Bởi vì cái dạng này thật sự gây cho cô không ít chuyện rắc rối, giống như bây giờ cô đứng trong phòng uống nước, bị tất cả nữ đồng nghiệp đều lấy một loại ánh mắt nhìn thấy con mồi nhìn chăm chăm cô. Được rồi, cô vô tội mà.

"Bạch Bạch, cô nói Thu tiểu thư gần đây lên báo nhiều như vậy, cô ấy có mất hứng hay không?" Nữ nhiều chuyện số một trong tay đang cầm một cái ly khắc hình con ngựa, ngồi trên ghế trong phòng uống nước nhìn chăm chăm Bạch Phú Mỹ hỏi.

Không đợi Bạch Phú Mỹ trả lời, nữ nhiều chuyện số hai liền lập tức chê cười: "Mất hứng gì, thật ra tôi cảm thấy cô ấy đang rất vui mừng thì có, bạn trai vừa có tiền vừa đẹp trai như vậy không phải lập tức muốn khoe khoang ra liền đi, kiểu bài báo như vậy nếu không có cô ấy đồng ý, người khác dám cho đăng sao?"

Nữ nhiều chuyện số ba vốn đã tôn sùng Thu Từ Thiện lên làm thần tượng lập tức lên tiếng bất bình dìm nữ thần trong lòng: "Thiện Thiện của chúng tôi cần gì phải giống như mấy nữ minh tinh kia, vì trói chặt bạn trai Hào Môn mà chuyện gì cũng làm được chắc, bản thân Thiện Thiện của chúng tôi đã là hào môn rồi nhé."

Nữ nhiều chuyện số bốn buồn cười nhìn số ba nói: "Thiện Thiện của các cô? Thu tiểu thư người ta biết cô sao?"

Trong lúc ba người ôn ào đến hăng say, Bạch Phú Mỹ cũng nhân cơ hội chuẩn bị ra khỏi phòng uống nước. Khi cô trở lại phòng làm việc thì nhìn thấy Thu Từ Thiện đã mặc xong áo khoác chuẩn bị ra cửa. Cô nâng lập tức hỏi cô cần mình cùng đi hay không.

Thu Từ Thiện chỉ đơn giản dặn dò cô nàng mấy câu, sau đó vào thang máy xuống lầu dưới.

Còn chưa xuống đến tầng trệt liền nghe điện thoại di động vang lên, bắt máy thì nghe giọng Lạc Ngạn trong điện thoại truyền ra: "Thiện Thiện, bây giờ em có thể tới Vân Uyển một chút được không?"

"Sao vậy?" Thu Từ Thiện nghe giọng Lạc Ngạn có chút yếu yếu, nhưng cô chưa kịp hỏi nhiều thì thấy bên kia lại bắt đầu nói.

"Em nhanh tới đây." Nói xong, điện thoại liền bị cúp.

Thu Từ Thiện căng thẳng, một ý nghĩ đáng sợ lập tức dâng lên trong lòng cô, chẳng lẽ là Bách gia ra tay với Lạc Ngạn?

Bạn đang đọc truyện *Đá Đáo, Bạch Liên Hoa!!!* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73

Thu Từ Thiện một đường chạy xe điên cuồng, không biết bị bao nhiêu giấy phạt rớt cuộc cũng chạy tới Vân Uyên. Vân Đô cũng không phải là nơi có nhiều núi vây quanh, nơi duy nhất ở cả tòa thành thì có thể được xem là núi cũng chỉ có vùng ngoại ô lân cận, nơi này có dãy núi bao quanh, đường núi tầng tầng lớp lớp vòng quanh, Vân Uyên là khách sạn nghỉ dưỡng tọa lạc ở đây.

Nơi này là một trong những sản nghiệp của Lạc gia, cũng là một trong những địa phương quan trọng trong chiến lược của bọn họ, lúc lái xe đến trong lòng Thu Từ Thiện đã lướt qua vô số ý nghĩ đáng sợ, khi một suy nghĩ đáng sợ này bị loại bỏ thì lại lập tức có một suy nghĩ khác đáng sợ hơn hiện lên, cô quá sợ hãi.

Thu Từ Thiện vẫn cảm thấy mình cũng không sợ chết, cho nên mới dám đối nghịch với Bách gia, kế hoạch mà cô nghĩ ra chính là để cho mình vào vòng nguy hiểm, nhưng nó không bao gồm Lạc Ngan trong đó.

Mùa đông ở trên núi rất lạnh lẽo, các xe lui tới cũng không nhiều, thỉnh thoảng có một chiếc xe gấp thoảng qua cũng bị tốc độ xe điên cuồng của Thu Từ Thiện bỏ rất xa. Mãn đêm đã bắt đầu lặng lẽ phủ xuống, ban đêm mùa đông thường tới rất đột ngột.

Khi Thu Từ Thiện chạy tới Vân Uyên, cô không dám trễ nãi chạy thẳng tới tầng lầu cao nhất, ở trên tầng đó có một gian phòng cố định của Lạc Ngan, chưa từng có người ngoài mở ra.

"A Ngan, A Ngan," Thu Từ Thiện vừa nhấn chuông cửa vừa không ngừng kêu tên anh, khi cô đang nghĩ có nên đi kêu nhân viên phục vụ tới phá vỡ cánh cửa này hay không thì đột nhiên nhìn thấy cửa phòng bị kéo ra từ bên trong.

"Anh không có việc gì chứ?" Thu Từ Thiện nhìn Lạc Ngan quần áo hoàn hảo đứng trước mặt mình thì trái tim vẫn treo cao trong chớp nhoáng phịch một tiếng rơi xuống đất.

Cô chưa từng trải qua kinh hoàng như thế, Lạc Ngan nhìn thấy sự kinh hoàng của cô thì lập tức hiểu rõ suy nghĩ trong lòng cô. Anh đưa tay ôm cô vào trong lòng, tràn đầy áy náy nói: "Thiện Thiện, xin lỗi, anh chỉ muốn đùa với em một chút thôi, anh không nên hù dọa em ở thời điểm này."

Lạc Ngan không ngờ lúc này Thu Từ Thiện đã bắt đầu lo lắng hết lòng như vậy, anh vẫn cho rằng nội tâm Thu Từ Thiện vẫn bình tĩnh thản nhiên như cô biểu hiện ra ngoài, anh cũng vẫn cho rằng Thiện Thiện đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, hơn nữa tin chắc bọn họ nhất định sẽ thắng.

Nhưng bây giờ anh mới biết, đàn ông và phụ nữ trời sinh đã không giống nhau, anh có được tinh thần liều lĩnh đánh cược nên anh cho rằng Thu Từ Thiện cũng vậy, nhưng chung quy cô vẫn là cô gái mà anh cần bảo vệ. Anh cực ít gặp dạng người quả cảm lại bất chấp tất cả như cô, khiến anh cảm thấy cô cũng giống như mình, cho nên anh đã quên đi chuyện quan trọng này.

Lạc Ngan mặc một cái áo len màu xanh nhạt, cả người cao lớn, khuôn mặt anh tuần không tỳ vết lúc này cũng âm trầm bất định. Sau khi hai người vào phòng, Lạc Ngan đỡ cô xuống ghế sofa, một hồi lâu mới quyết định nói: "Thiện Thiện, anh đi lấy cho em ly nước, em nhắm mắt nghỉ một lát đi."

Nhưng Thu Từ Thiện sống chết ôm eo anh, mỗi người bọn họ đều nhìn tựa như phong quang vô hạn, nhưng sau lưng lại như đi trên miếng băng mỏng, thậm chí Thu Từ Thiện cũng không biết nội tâm của chính mình thì ra luôn sợ hãi như vậy, khi tất cả các kế hoạch của bọn họ còn chưa bắt đầu thì cô đã bắt đầu sợ hãi.

Lạc Ngan rót một ly nước để vào trong tay cô, ly nước ấm khiến các ngón tay lạnh lẽo cuối cùng cũng có chút tri giác.

"Thiện Thiện, có phải em rất sợ hãi không?" Lạc Ngan ngồi bên cạnh cô, để người cô dựa vào vai mình, giọng nói tràn đầy khổ sở.

Thu Từ Thiện hồi lâu mới chậm rãi mở miệng: "A Ngan, em vẫn cho rằng mình không sợ, nhưng giờ em mới hiểu trong lòng em sợ hãi sâu đậm lắm."

Lạc Ngan tự nhiên biết cô sợ cái gì, đứng trước một kẻ địch lớn như Bách gia, cô sợ mình gặp chuyện không may cũng sợ người bên cạnh gặp chuyện không may. Lạc Ngan khẽ nắm chặt tay, từ khi sinh ra đến giờ anh chưa từng có sợ đầu sợ đuôi như lúc này.

Ba của anh gặp chuyện không may mà cho đến nay anh vẫn chưa tìm được hung thủ, người phụ nữ của anh bị người ta bắt cóc mà anh chỉ có thể cứu cô trở lại nhưng lại không thể cho những kẻ bắt cóc cô ấy một bài học, bây giờ chỉ thuận miệng nói một câu cũng khiến cô lo lắng hãi hùng, Lạc Ngan hiểu rõ suy nghĩ của cô lúc này có bao nhiêu bất lực.

"Thiện thiện, em cho anh một chút thời gian, anh nhất định sẽ khiến những kẻ đó phải trả giá thật lớn," Lạc Ngan siết chặt cô vào lòng rồi buông lời thề.

Sau khi Thu Từ Thiện ngủ say, điện thoại Lạc Ngan liên vang lên, anh cười khổ nói với người bên kia: "Trước tiên đừng thả ra, chờ tôi thông báo sau."

Lạc Ngan đứng trước cửa sổ sát đất nhìn ngọn núi tầng tầng lớp lớp nơi xa, ngọn núi trong màn đêm đen nhánh không có một tia sáng, tối nay thật là hắc ám.

Thu Từ Thiện từ trong ngực Lạc Ngan tỉnh dậy, hơi ngẩng đầu liền nhìn thấy gương mặt gần trong gang tấc, lông mi thật dày trong giấc mộng an nhiên vênh lên làm thành một bóng mờ mờ trên mặt. Sống mũi cao thẳng, gương mặt vốn tinh xảo cũng bởi vì sống mũi cao thẳng mà trở nên thâm thúy.

Bỗng bàn tay trên người mình khẽ nhúc nhích khiến gương mặt Thu Từ Thiện lập tức mắc cỡ đỏ bừng, được rồi, cô có chút cảm thấy bản thân mình thật

háo sắc.

Chẳng qua nếu so sánh nhan sắc khi ngủ tươi đẹp này với chỗ nào đó đang chống lên thì thật là, mộng của Thu Từ Thiện bị bàn tay anh nâng lên, hai người lấy bộ dáng thân mật lại quấn quít dính sát vào nhau.

Mặc dù trước vật này thấy cũng đã thấy, sờ cũng sờ qua, nhưng bộ dáng từ nhũn như con chi chi đến tinh thần phấn chấn, vẫn là lần đầu tiên Thu Từ Thiện nhìn đến quá trình.

Cô không nhìn được đưa ra một cái móng vuốt, bàn tay từ bụng anh bắt đầu lục lọi, sau đó từng chút một đi xuống, khi sờ tới nơi bụng thì bàn tay lại đột nhiên rút trở về, lại sờ xuống rồi lại rút về, cứ như vậy tuần hoàn mấy lần, sau một lần lúc cô lại muốn rút bàn tay về thì có một bàn tay kiên định có lực bắt lấy tay cô đặt lên thẳng nhỏ của mình.

"Không phải muốn chào hỏi với nó sao? Còn ngưng ngưng như vậy," Lạc Ngạn vẫn không mở mắt ra, chỉ khẽ cười nói.

Thu Từ Thiện vừa vội vừa xấu hổ, gương mặt hiện lên một mặt ửng đỏ, nhưng vẫn bật thốt lên nói: "Ai ngưng ngưng, em mới không có."

"Vậy sao ngay cả sờ nó em cũng không dám?"

"Sờ nó có cái gì khó, liếm nó em còn dám." Nói xong đôi tay nhỏ bé của cô dùng sức cách quần lót sờ soạng mấy cái.

Lạc Ngạn bỗng chốc mở mắt ra, hơn nữa ánh mắt sáng quắc hoàn toàn không có mộng lung của người mới tỉnh nên có, được rồi, anh mới bị câu nói vừa rồi kích thích.

"Thì ra em vẫn luôn muốn liếm nó, em thật là háo sắc mà," lúc Lạc Ngạn nói những lời này, vẻ mặt vừa hư hỏng vừa kiêu cách, hận không được lấy hai tay che ngực mình kêu to lưu manh.

Thu Từ Thiện lúc ấy thật là cạn lời, cô thật sự hối hận chỉ ước gì mình có thể từ trên lầu này nhảy xuống đất, cô bị ầm đầu hay là nổi điên vậy. Tự nhiên lại nói ra mấy lời đó?

"Đến đây đi," đột nhiên Lạc Ngạn nằm ngang ra, sau đó lấy một loại tư thái mặc người chém giết không biết sợ nói với cô.

Thu Từ Thiện tuy hiện giờ ở trên giường đã không còn ngưng ngưng xấu hổ như lúc đầu nữa, nhưng tới trình độ sắc nữ như vậy thì còn xa lắm, nhất thời thật sự ngưng ngưng đến cực điểm, lập tức vươn tay nhẹ nhàng bám vào lồng ngực anh một cái. Ai ngờ chỗ bàn tay néo đến cũng là chỗ nhạy cảm của đàn ông, mặc dù chỗ này của đàn ông không hề mềm mại như phụ nữ, nhưng lồng ngực lớn như vậy lại cố tình bám trúng chỗ đó.

Trong khoảng thời gian ngắn Thu Từ Thiện hận không được lớn tiếng gào thét biện minh, nhưng cô lại quyết tâm vén chăn lên, cả người gục xuống người Lạc Ngạn.

Lạc Ngạn thấy cô xấu hổ gục xuống, thân thể mềm mại tuyết trắng phủ phục trên ngực anh, mềm mại cùng cứng rắn giờ khắc này trở nên vô cùng hài hòa, một đôi bàn tay mềm mại không xương lướt qua lồng ngực anh, đáng người cô thút tha dưới chăn mỏng tạo thành đường cong phập phồng, anh hơi cúi đầu liền nhìn thấy hai luồng bạch ngọc trước mắt mình, cảnh đẹp vô hạn khiến Lạc Ngạn muốn ngất xỉu.

Đến một bước này, trong lòng anh đã kích động không dứt. Ôm sát eo cô, lồng ngực kiên cố nhẹ nhàng dán chặt nơi mềm mại của cô, hai người môi lưỡi gần bó bắt đầu tình tề ngọt ngào hôn đối phương.

Lạc Ngạn đã sớm động tình, bụng rút chặt, thứ to lớn giờ khắc này đã hoàn toàn thức tỉnh, Thu Từ Thiện lúc này đã mềm như nước, mặc anh vuốt ve. Lúc này hai người triển miên hôn nhau thật lâu, Thu Từ Thiện chỉ cảm thấy thân thể từng trận nóng lên, chỉ chốc lát một tầng mồ hôi thật mỏng đã dán lên thân thể, cô chỉ biết kịch liệt ôm chặt Lạc Ngạn.

Thân thể ma sát lẫn nhau, Lạc Ngạn hận không được lập tức tiến vào nơi mềm mại khít khao đó, nhưng cố tình lại nhớ tới một câu nói đùa của cô lúc nãy, thế là trong lòng cứ giằng ngáy khó nhịn, ở bên tai cô nhỏ giọng nói: "Thiện Thiện, lúc lúc này em nói còn tỉnh không?"

"Trước đây em đã sờ qua nó, bây giờ em hôn nó có được không?"

"Em đừng sợ, nó không đáng sợ chút nào đâu, em giúp anh ngâm ngâm," Giọng nói của anh nhẹ nhàng, giấu điểm hấp dẫn quyến rũ chết người.

Anh ấy đang dẫn dụ mình, quá không cần thể diện rồi, anh ấy thật sự dẫn dụ mình, trong đầu Thu Từ Thiện đột nhiên nhảy ra mấy câu này.

Sau đó, cô theo chân bắt đầu chậm chậm dời xuống dưới, Lạc Ngạn chỉ cảm thấy theo động tác cô dời xuống, cả người anh liền căng thẳng một phần, mỗi một phút mỗi một giây anh đều sợ mình lúc nào cũng có khả năng nổ tung.

Khi mùi vị tanh nồng xông vào mũi, trong lòng Thu Từ Thiện chỉ có một ý nghĩ duy nhất, mình điên rồi.

Cảm xúc này khiến người ta không có cách nào nói rõ, rõ ràng cũng là một phần thân thể, nhưng nó lại tròn tròn động đậy, chỉ nằm trong bàn tay là có thể cảm thấy nó nhẹ nhàng rung động, mang theo sinh mạng bùng bùng phấn chấn.

"Đừng dùng răng cắn nó," Lạc Ngạn cất giọng nói, người ở dưới chân dường như nghe mơ hồ không rõ, chỉ nghe tiếng ngâm ngập mờ và tiếng thở dốc mang theo động tình.

Sau khi hai người thu dọn thỏa đáng từ trong phòng đi ra, Thu Từ Thiện còn không dám nhìn Lạc Ngan, cô gần như là ở vào trạng thái không dám gặp người.

Chẳng qua khi cô được dắt ra khỏi phòng liền nhìn thấy trong phòng bếp đối diện phòng khách đã mở ra, trên bàn bày biện một bữa tiệc dưới ánh nến, trên bàn trải một chiếc khăn, bên trên là giá cắm nến điều khắc hoa văn tinh xảo rườm rà, các cây nến bên trên vẫn đang ở trạng thái chưa thắp.

Thức ăn mỹ vị bày biện trên bàn cũng tản ra mùi hương mê người.

Thu Từ Thiện hơi khó hiểu nhìn mọi thứ trong phòng bếp, cô quay đầu lại nhìn Lạc Ngan, chỉ thấy anh cười khổ nói: "Vốn dĩ hôm qua anh định cầu hôn với em, nhưng hiển nhiên anh làm hỏng mất rồi."

Thu Từ Thiện có chút giật mình lại có chút mừng rỡ, nhưng quay đầu nhìn thấy vẻ mặt Lạc Ngan hơi cười khổ thì liền hiểu ý anh, chuyện tối hôm qua cũng không phải bất cứ người nào trong bọn họ nguyện ý làm như vậy.

"Cho nên bây giờ anh không định cầu hôn với em nữa hả?" Thu Từ Thiện nghiêng đầu hỏi anh.

Bạn đang đọc truyện *Đã Đáo, Bạch Liên Hoa!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74

Edit: Hà Phương

"Cho nên bây giờ anh không định cầu hôn với em nữa hả?"

Lạc Ngan nhìn người con gái mi thanh mục tú trước mặt, ánh sáng sớm mai chiếu lên gương mặt tròn bóng trắng nõn, khi cô nhếch môi khẽ cười thì Lạc Ngan nghiêng người tới gần, sau đó in xuống một nụ hôn trên môi cô rồi nói: "Thiện Thiện, em xứng đáng có được thứ tốt nhất, anh sẽ cho em toàn bộ thế giới này."

"A Ngan, em không muốn gì cả, thứ em muốn duy nhất chỉ có anh," Thu Từ Thiện đưa tay ôm lấy anh, bọn họ đều biết bây giờ chỉ là bình minh trước bóng đêm thôi, Thu Từ Thiện chỉ muốn nắm tay cùng anh đi qua đoạn bình minh này, mà không phải đợi cái gọi là nơi an toàn, sau đó chờ anh lấy được thắng lợi trở lại ôm mình.

Cô muốn cùng anh đi qua giai đoạn đen tối này.

Hai người lái xe trở về nội thành, còn chưa tới công ty thì nhận được điện thoại của Bạch Phú Mỹ, giọng cô nàng gấp gáp: "Thiện Thiện, không xong rồi, ở phim trường《 Kịch chiến 》 có người tới đây quấy rối, nghe nói bên đó đã có người bị thương rồi."

Thu Từ Thiện không có một chút ngoài ý muốn khi nghe tin này, ngược lại trong lòng giống như thả lỏng một hơi, sau đó bình tĩnh chỉ thị: "Cậu và Hạ Bá Hiền lập tức chạy tới hiện trường, nhớ phải phong tỏa tất cả truyền thông, chuyện này cho dù muốn công bố cũng phải do Trung Vực chúng ta công bố, bây giờ mình cũng lập tức chạy tới."

"Xảy ra chuyện gì?" Lạc Ngan nghe loáng thoáng mấy câu truyền ra từ điện thoại, lập tức mở miệng hỏi.

Thu Từ Thiện thuận thế sửa sang lại tóc mình một chút, sau đó cúi đầu nói: "Hà Minh Châu cuối cùng vẫn không nhận được nữa, em đã nói em chưa từng đánh giá cao sự thông minh của chị ta."

"Cần anh cùng em giải quyết không?"

Thu Từ Thiện hơi nở nụ cười, âm thanh trong trẻo dễ nghe: "Dĩ nhiên không cần, đối phó với một người ngu như lợn còn cần anh phải ra tay sao?"

Trở lại mấy ngày trước

Sáng sớm Hà Minh Châu hầu hạ Bách Thất Gia rời giường, mới cài sai một cái nút cài thì bắt gặp ánh mắt Thất gia sâu lãnh nhìn mình. Tuy ông ta ở trước mặt Hà Minh Châu biểu hiện ra mười phần thân sĩ, cộng thêm là chồng già vợ trẻ nên ông ta đối với yêu cầu của Hà Minh Châu có thể nói là ta cần ta cứ lấy.

Nhưng cho dù là như vậy thì với Hà Minh Châu trời sanh tính nhạy cảm vẫn thỉnh thoảng bén nhạy nhận thấy được ý lạnh trong mắt Bách Nhậm Tân.

"Chồng à, tối nay anh có về ăn cơm không? Không phải anh thích em nấu cơm cho anh ăn sao, gần đây em vừa học một món ăn mới," Hà Minh Châu

vừa ngoan ngoãn cái xong một nút áo vừa dịu dàng nói.

Bách Nhậm Tân nhìn cô ta một cái, không nói gì, chỉ lười nhác nâng tay lên để cho cô ta sửa sang lại ống tay áo mình, Hà Minh Châu lại không dám nhiều lời, chỉ đành phải tiếp tục cúi thấp đầu.

Nói thật, cô ta không có chút nào chờ mong lão già này về nhà. Kể từ sau khi hai người trải qua cái gọi là ‘dạ tiệc kết hôn’ xong, cô ta chính thức dọn vào biệt thự này. Bách Nhậm Tân tuy trời sanh tính đa nghi nhưng ra tay không hề nhỏ mọn tí nào, Hà Minh Châu có được một tài khoản độc lập ở ngân hàng, mỗi tháng cũng có một khoản tiền đáng kể được chuyển vào.

Quỹ bảo hiểm trang sức trong biệt thự cũng đứng tên cô ta, đồ trang sức giá trị ngàn vạn mà cô ta đeo trên bữa tiệc kia bây giờ cũng an tĩnh nằm trong tủ bảo hiểm.

Bây giờ cô ta hoàn toàn không cần phải làm việc, mỗi ngày chỉ cần trang điểm cho mình ngon lành, sau đó đi dạo phố uống trà thuận tiện mua mua sắm sắm là được.

Nhưng mà mấy hôm nay cô ta thấy rảnh rồi đến phát hoảng, tự nhiên hận không được tìm một chút phiền toái cho Thu Từ Thiện.

"Mấy ngày nay mẹ em vẫn còn qua lại đây sao?" Bách Nhậm Tân đột nhiên mở miệng hỏi.

Hà Minh Châu cả kinh trong lòng, kể từ ngày đó trên bữa tiệc bị lộ ra chuyện gièm pha kia, Trương Tuyết Vân cứ khóc lóc bắt Hà Minh Châu nhất định phải ra mặt cho mình, ai kêu Thu Từ Thiện lộ trần bộ mặt của Trương Tuyết Vân một chút cũng không chừa ra ngoài, nhất định đã cho Trương Tuyết Vân vô số bạt tai thật mạnh vào mặt.

Có điều Hà Minh Châu bây giờ là người của Bách Nhậm Tân, nhưng Bách Nhậm Tân cũng không chỉ có một vị phu nhân là mình, chính cô ta hãy còn chưa đứng vững gót chân ở Bách gia, nào còn dám tìm phiền toái cho Thu Từ Thiện.

Hà Minh Châu cúi thấp đầu ngoan ngoãn nói: "Mẹ em chỉ có một người con gái là em, còn ba lại không ở cạnh, cho nên khó tránh khỏi bà ấy sẽ lệ thuộc vào em một chút."

Bách Nhậm Tân im lặng cười cười, sắc mặt bình thản nhưng ánh mắt lại mang theo mấy phần cười như không cười châm chọc: "Ba, người ba nào?"

Nghe câu nói này xong, Hà Minh Châu vốn đang thẳng cúi thấp đầu đột nhiên ngẩng đầu lên, trên mặt lộ ra sự sợ hãi kinh ngạc, chẳng lẽ chuyện của Hà Thuận Minh bị ông ta biết rồi hả?

"Em đương nhiên chỉ có một người cha, mẹ em đã nói rõ với em rồi, trước kia bà ấy và Hà Thuận Minh từng có một đoạn tình cảm, nhưng mà em đúng là con gái của ba em, em."

Bách Nhậm Tân đột nhiên rút tay mình ra, một cái tay khác nhanh nhẹn nắm lấy cổ tay cô ta, dùng sức nắm chặt rồi lạnh khốc nói: "Tôi cảnh cáo cô, đừng làm tôi thêm mất thể diện. Những người kia chưa từng giống cô như vậy, còn chưa kịp vào cửa thì đã khiến tôi mất thể diện, cô lo mà đằng hoàng một chút đi."

"Về phần con nhóc họ Thu kia tôi tự nhiên có tính toán."

Sau khi Bách Nhậm Tân rời đi, Hà Minh Châu vẫn ngồi yên trên ghế sofa thật lâu không có đứng dậy. Tận đến khi đồng hồ quả lắc trên vách tường truyền đến tiếng chuông vang thì cô ta mới giống như được nhấn chốt mở, sắc mặt khó coi nhanh chóng tìm ra điện thoại di động của mình.

"Lần này anh phải giúp tôi thu thập sạch sẽ Thu gia kia, tôi mặc kệ, tôi mặc kệ, lần này anh phải giúp tôi đối phó với con đó, tôi đã làm theo lời anh mà gả cho ba anh, anh đừng nói ngay cả chút chuyện nhỏ này anh cũng không làm giúp tôi được."

Sau đó cô ta cười lạnh một tiếng, tiếp tục nói: "Nếu anh còn tiếp tục từ chối, vậy tôi sẽ xem xét lại sự hợp tác của chúng ta."

Người bên đầu điện thoại kia lạnh mặt nghe Hà Minh Châu uy hiếp, nhưng chỉ chốc lát sau liền dùng âm thanh ôn hoà hiền hậu nói: "Minh Châu, em cần gì tức giận như vậy, em bị uất ức như vậy tôi đương nhiên sẽ không mặc kệ, em yên tâm."

Sau khi cúp luôn điện thoại, Bách Hạo về mặt khó coi nắm điện thoại di động nhìn chằm chằm vách tường đối diện, sau đó gần như cắn răng nói ra hai chữ -- tiện nhân.

"Người gây chuyện là người ở đâu tới?" Thu Từ Thiện chạy tới studio, vừa nhìn thấy Nhà Sản Xuất liền lập tức hỏi.

Nhà Sản Xuất tiện tay vuốt vuốt tóc, cả khuôn mặt mang theo chút trắng bệch không thể nói đẹp mắt, áo khoác màu tối trên người cũng bị dính không ít bụi bẩn, xem ra có hơi chật vật. Hắn vừa thấy được Thu Từ Thiện tựa như nhìn thấy cứu tinh, mặc dù tuổi của vị Thu tiểu thư này cũng không lớn hơn con hắn bao nhiêu.

Mấy ngày nay bởi vì phải quay cảnh bắt cóc nên đoàn phim đã mượn một gian nhà xưởng bỏ hoang ở vùng ngoại ô, đoàn phim cũng đã sớm sửa sang lại nhà xưởng này tốt lắm, hôm nay là chính thức quay ngày thứ nhất.

Nhưng ngày thứ nhất đã xảy ra sự tình kì lạ.

"Cái gì, quyền sở hữu của nhà xưởng này không rõ sao?" Thu Từ Thiện nghe được câu này xong thì trong nháy mắt cảm thấy hoang đường cực độ, một cái nhà xưởng cũ nát như này thì có cái quý gì nữa mà còn tồn tại tranh chấp quyền sở hữu.

Cô không khỏi lờ mờ gật đầu, nhưng may là cô cũng biết lúc này không phải thời điểm nổi giận, cố gắng khắc chế tức giận trong lòng hỏi: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Lúc các anh thuê cái xưởng này không phải đã nắm rõ hết thấy sao? Một nhà xưởng rách mà thôi, chút chuyện nhỏ này các anh cũng để cho người ta bắt được nhược điểm là sao?"

Mặc dù Thu Từ Thiện đã rất khắc chế nhưng cô vẫn dùng lời lẽ chất vấn người kia.

Trong lúc hai người đang nói chuyện thì đột nhiên bên trong truyền đến một hồi la hét ầm ĩ, nương theo đó là tiếng ống thép va chạm mạnh trên đất, Thu Từ Thiện vẫn khắc chế sắc mặt đột nhiên khó coi nói: "Đám người này còn dẫn theo người tới đây? Bọn họ đang chuẩn bị đánh nhau hay sao?"

"Đây vốn dĩ là chuyện của người trong thôn làng này, nghe nói cũng đã đánh nhau không biết bao nhiêu lần vì tranh chấp nhà xưởng này rồi, nghe đồn còn có người chết." Nhà Sản Xuất vừa lau mấy giọt mồ hôi tưởng tượng trên trán vừa nhìn chằm chằm vào vẻ mặt khó ở của Thu Từ Thiện.

"Nếu đã như vậy sao các anh còn dám thuê?" Thu Từ Thiện nghe nói như thế xong liền bị chọc giận quá mà cười lên, nghe giọng điệu của vị này giống như là lúc trước là cô làm chủ lựa chọn cái nhà xưởng này không bằng.

"Lúc đó tôi đã từng phản đối việc thuê nhà xưởng này, nhưng người kiên trì phải thuê là Lý Mục," lúc Nhà Sản Xuất nói những lời này xong vẫn cẩn thận nhìn thoáng qua Thu Từ Thiện.

Thu Từ Thiện dùng tay nâng trán, không biết là căng thẳng hay là bất đắc dĩ nói: "Anh lập tức gọi anh ta tới đây. Bảo anh ta lập tức lăn đến trước mặt tôi."

Móa, vẫn là người mình cho mình mất thể diện, Thu Từ Thiện liếc mắt nhìn Nhà Sản Xuất, cứ nhìn cho đến khi đỉnh đầu của hắn xuất hiện đầy mồ hôi. Nơi nào có người thì nơi đó có tranh đấu, mặc dù Nhà Sản Xuất phim có quyền lực không nhỏ, nhưng trên Nhà Sản Xuất còn có nhà đầu tư, cá nhân nhà đầu tư cũng sẽ ít nhiều chế ước quyền hạn của Nhà Sản Xuất.

Lý Mục chính là đại diện nhà đầu tư của bộ phim lần này, bây giờ một bộ phim dĩ nhiên sẽ không chỉ có một công ty đầu tư, cho nên những nhà đầu tư phải thả người vào đoàn phim thì Thu Từ Thiện cũng không có cách nào ngăn cản.

Bên trong âm thanh đã an tĩnh một chút, Thu Từ Thiện muốn đích thân qua đó xử lý nhưng người bên cạnh sợ sẽ liên lụy cô nên hết sức ngăn cản không để cho cô qua đó.

Thu Từ Thiện chỉ có thể ở bên trong nghe động tĩnh bên ngoài, nóng nảy hỏi: "Vì sao các anh không báo cảnh sát?"

"Người đại diện của Phương Giác không cho chúng tôi báo cảnh sát, nói nếu chuyện này truyền đi sẽ ảnh hưởng đến hình tượng của Phương Giác," Nhà Sản Xuất cũng bị chế trụ tùm lum, cho nên làm việc cũng sợ đầu sợ đuôi tay chân bị gò bó.

Thu Từ Thiện nghe vậy thì tức đến điên lên, nhưng vẫn miễn cưỡng hỏi: "Diễn viên đều không có việc chứ?"

"Hai vị ảnh đế đều không có việc, vừa xảy ra chuyện tôi liền cho người che chở bọn họ đi ra ngoài, bị thương là một người trong nhóm an ninh, là vì bảo vệ người đại diện của Phương Giác nên mới bị thương."

Thu Từ Thiện vừa nghe thấy kẻ khuấy đảo mọi chuyện lại là một người đại diện thì ngay cả cười lạnh cũng không buồn. Lúc này Lý Mục cũng từ bên trong nhếch nhác chạy ra, người của đoàn phim từ nãy giờ vẫn đang cùng đám người ở bên trong thương lượng, nhưng mà điều kiện đám người kia đưa ra thực quá mức hà khắc, bắt đoàn phim phải giao phí dụng thuê nhà xưởng này cho bọn họ.

Việc thuê nhà xưởng này vẫn do Lý Mục phụ trách, hơn nữa cũng đã sớm trả tiền, bây giờ đám người này lại bắt mình trả tiền, đây không phải là muốn mình phải làm công tử Bạc Liêu hay sao, Lý Mục nói thế nào cũng không đồng ý. Lúc đầu hắn thấy bởi vì nơi này tiện nên mới lựa chọn thuê gian nhà xưởng này, không nghĩ tới lần này bị cái tiện nghi này đập vào chân mình.

"Cô Thu," Lý Mục vừa nhìn thấy Thu Từ Thiện thì trong lòng run lên, mặc dù kể từ khi bộ phim này khai máy tới nay Thu Từ Thiện cũng không tới được mấy lần, nhưng chỉ cần chừng mấy lần đó thôi cũng đủ làm cho Lý Mục khắc sâu ấn tượng, hẳn hiểu được vị này không phải là người mà hắn có thể tùy tiện lừa gạt qua mắt.

Lúc này Lý Mục vẫn rất sợ, trong lòng vô cùng hối hận, sớm biết thì hắn không nên nghe lời người nọ nói, chiếm lợi như vậy.

"Nói đi, anh tính toán giải quyết chuyện này như thế nào?" Thu Từ Thiện lạnh lùng nhìn Lý Mục. Cô cũng không hỏi hắn tại sao ban đầu nhất định phải kiên trì thuê gian nhà xưởng này.

Cô không phải loại người cứ nắm mãi lỗi lầm cũ không buông, dù sao giải quyết khó khăn trước mắt mới là điều quan trọng. Đúng lúc này bên trong truyền tới âm thanh độ đặc va chạm.

"Báo cảnh sát đi," Thu Từ Thiện nhàn nhạt quay đầu lại nói với Nhà Sản Xuất đứng phía sau.

Nhà sản xuất Hạ tiên sinh đầu tiên là sửng sốt, có chút do dự, sau đó mới cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Nhưng người đại diện của Phương Giác kiên trì

không cho báo cảnh sát, còn nói..."

"Được rồi, nơi này là anh ta định đoạt hay là tôi định đoạt, đám người này chỉ là một đám lưu manh mà thôi, để cảnh sát đối phó bọn họ là được," Thu Từ Thiện vốn còn tưởng rằng Hà Minh Châu phải người từng trải đến, nhưng bây giờ xem xét cũng chỉ là bọn họ vận khí không tốt mà thôi.

Nhưng đúng lúc này ánh mắt cô đột nhiên thay đổi, bọn họ cũng không phải là vận khí không tốt đâu chuyện này hoàn toàn là Lý Mục đưa tới.

"Anh rốt cuộc là nghĩ thế nào, loại bất động sản đang dính phải tranh chấp như thế này lúc thuê anh nên nhận ra mới phải," Thu Từ Thiện mặt lộ vẻ không vui nhìn chăm chăm hắn.

Gã Lý Mục này xưa nay cô đã không thích, Thu Từ Thiện tuy mặt ngoài không hiện ra nhưng trong xương lại có một loại tư tưởng độc tài, cô ghét trên địa bàn của mình còn phải bị người khác gò bó. Đây đối với cô mà nói không thể nghi ngờ là một loại hành hạ.

Lý Mục giờ cũng không dám nhiều lời, chỉ cúi thấp đầu nói xin lỗi: "Thật xin lỗi Thu tiểu thư, chuyện này là sai lầm của tôi."

Ngay lúc này thanh âm ở bên trong đột nhiên trở nên âm ỉ, ngay khi mọi người cho là không bao lâu sẽ an ổn thì nhìn thấy từ bên trong xông tới hai người, hai người này liều mạng chạy về phía trước còn hai gã đuổi theo phía sau thì cầm trong tay một cây thiết côn đường kính chừng 2cm.

Thu Từ Thiện vốn là đứng bên ngoài nhà xưởng, còn phần lớn mọi người trong đoàn phim thì tụ tập bên trong, cho nên lúc này từ bên cạnh đột nhiên lao ra hai người khiến mọi người nhất thời cũng không phản ứng kịp.

Tên đàn ông vốn đang liều mạng chạy ra bên ngoài, nhưng sau khi nhìn thấy đoàn người Thu Từ Thiện đứng ở đó lại đột nhiên thay đổi phương hướng ngược lại xông về bọn họ bên này. Người đàn ông phía sau hắn cũng theo sát không thả, mọi người nơi nào sẽ đoán được hai người này đột nhiên xông lại đây đâu.

Lý Mục vốn đứng bên cạnh Thu Từ Thiện lập tức né ra sau mấy bước, còn Thu Từ Thiện mang giày cao gót, đứng ở mặt đất không bằng phẳng như này không quá dễ dàng đi bộ thì không được may mắn tránh đi được như vậy. Cô còn chưa kịp hành động gì thì hai người kia qua trong giây lát đã chạy tới gần cô.

Khi người đàn ông chạy lướt qua Thu Từ Thiện liền thuận tay lôi cô một cái, ý đồ muốn cô giúp mình ngăn trở người phía sau.

Nhưng lúc này gã đàn ông phía sau đột nhiên giơ thiết côn trong tay lên, trong nháy mắt hắn giơ tay lên, Thu Từ Thiện cũng không có nhìn thấy động tác của hắn, chỉ nghe thấy keng một tiếng, là tiếng vang của thiết côn khi rơi xuống đất.

Nhưng khi cô quay đầu lại thì vừa vận nhìn thấy một thanh Trường Dao vừa nhỏ vừa dài phiếm ánh sáng lạnh giơ lên trước mặt cô, Thu Từ Thiện theo bản năng đưa tay lên ngăn cản.

"Thu tiểu thư."

"Từ Thiện."

"Thiện Thiện."

Ánh đao rơi xuống, máu nhuộm bụi đất.

Bạn đang đọc truyện *Đã Đào, Bạch Liên Hoa!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75

Edit: Hà Phương

Lúc vũ khí sắc bén cắt qua da thịt thì Thu Từ Thiện chỉ có cảm giác trước mắt trống rỗng, chẳng qua khi đau đớn đánh tới, cái tay còn lại của cô nhanh chóng bịt lại vết thương trên tay, máu tươi từ giữa ngón tay cô bắt đầu mãnh liệt chảy ra ngoài ra.

Thu Từ Thiện vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy người xách theo đao đứng đối diện mình, người chung quanh vừa thấy cô bị tập kích thì lập tức chạy tới. Ngay cả Hạ Bá Hiền và Bạch Phú Mỹ vừa tới hiện trường cũng bị sợ đến ngây người.

Ngay lúc gã đàn ông cầm đao muốn vung lên lần nữa, Thu Từ Thiện một tay bịt vết thương, nhưng đùi phải lại lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai đá vào khuỷu tay của hắn khiến thanh đao trong tay hắn lập tức rơi xuống đất.

Tuy đã đá văng thanh đao xuống đất nhưng gương mặt Thu Từ Thiện vẫn lạnh lẽo giống như phải giết người ngay lập tức, cô chột xoài một bước nâng chân đá vào chỗ hiểm của gã đàn ông. Vì vậy trong nháy mắt mọi người liền nghe được tiếng gào giống như heo bị giết của gã ta, nhưng Thu Từ Thiện

vẫn không buông tha cho gã, lúc gã ôm bụng liều mạng đứng thẳng lên, Thu Tử Thiện lại duỗi chân đá một phát nữa.

Nhưng lần này Thu Tử Thiện lại đá phía sau lưng hắn, gã đàn ông đang ôm bụng lập tức bị đá đến thẳng người như cây cột.

Nhìn thấy Thu Tử Thiện đã hoàn toàn bị chọc giận thì người bên cạnh định xông lên, Hạ Bá Hiền muốn lên ngăn cô lại nhưng hắn bị Bạch Phú Mỹ ở bên cạnh nhanh chóng cản lại, cô nhìn Thu Tử Thiện đang nổi giận đùng đùng rồi nhỏ giọng nói: "Anh cứ để Thiện Thiện trút hết tức giận đi."

Hạ Bá Hiền nhìn Thu Tử Thiện đã buông cánh tay đang chảy máu ròng ròng ra, sau đó đưa tay tóm lấy gã đàn ông đang nằm trên đất lẫn lộn ý đồ nện tiếp. Hạ Bá Hiền nhìn khuôn mặt đầy phần nộ của cô, sau tâm mất roi vào cánh tay vẫn đang chảy máu ròng ròng, nhanh chóng sai bước tới.

"Chuyện đánh người này nên để cho đàn ông làm thôi," hắn nhanh chóng bắt lấy cánh tay không bị thương của cô rồi quay đầu nhìn Bạch Phú Mỹ đứng đằng sau.

Lúc này bên trong cũng có người vọt ra, lại thấy Thu Tử Thiện bị thương ở tay thì bắt đầu hô to gọi nhỏ. Bạch Phú Mỹ vừa thấy được bên kia có nhiều người muốn xông vào liền sợ những người đó sẽ khiến cho Thu Tử Thiện thương càng thêm thương, nhanh chóng chạy tới đứng bên cạnh cô.

Thời tiết lúc này đang đột rét đậm, tất cả mọi người đều ăn mặc quần áo thật dày, nhưng máu tươi trên cánh tay Thu Tử Thiện chảy ra vẫn nhuộm đỏ áo khoác ngoài màu xanh dương nhạt.

"Chúng ta nhanh đến bệnh viện đi," Bạch Phú Mỹ không dám động vào tay cô, chỉ nhỏ giọng khuyên bảo.

Thu Tử Thiện nhìn người xung quanh đang chuyện bé xé ra to, cảm xúc giận dữ cũng từ từ bình tĩnh lại. Cô không để ý tay mình còn đang chảy máu, nhìn mọi người chung quanh nói: "Đây là studio hãy là nơi tập võ hả?"

"Đám người này nếu là đến kiếm chuyện, tại sao lại không báo cảnh sát," cô vừa nói vừa nhìn gã đàn ông đang bị Hạ Bá Hiền nắm cổ áo.

Trong lúc cô đang nói chuyện thì bên trong lại xông ra một nhóm người, chỉ thấy nhóm người này ai cũng đang cầm hung khí, bộ dáng hung thần ác sát.

Gã đàn ông dẫn đầu đám người kia nghe Thu Tử Thiện nói xong thì lập tức gào lên: "Nhà xưởng này là của tôi, mấy người dùng nhà xưởng này mà không có sự đồng ý của tôi, còn dám báo cảnh sát, các anh em lên cho tao."

Thu Tử Thiện giận dữ, nhưng lúc này Hạ Bá Hiền lại lời sên sệt gã đàn ông trong tay mình đi qua. Gã đàn ông này vốn dĩ lúc đầu còn cầm đao phách lối, bây giờ giống như chó nhà có tang bị Hạ Bá Hiền kéo tới trước mặt mọi người.

"Tự tập ẩu đả, còn cầm hung khí đã thương người," Hạ Bá Hiền nhìn người dẫn đầu, đầu tiên là cười lạnh sau đó buông tay ra, gã đàn ông bị đánh thành đầu heo liền âm âm tiếng ngã xuống đất khiến bụi đất tung bay.

Lúc trước đạo diễn sợ đám người này sẽ làm diễn viên bị thương, liền tính dù không có chỗ quay này cũng không sao, nhưng một khi động tới diễn viên thì không chỉ có dư luận xã hội không có cách nào khống chế, ngay cả về sau quay chụp cũng ảnh hưởng cực kỳ nghiêm trọng. Vì vậy, sáng sớm đạo diễn đã để cho một phần nhân viên làm việc hộ tống diễn viên rời đi.

Còn người lưu lại cũng phần nhiều là chưa thấy qua loại chiến trận này, nên lúc trước đám thôn dân này vừa vọt vào, bọn họ liền bị hù dọa mất mật, mặc những người này cầm thiết côn đao cựa bên trong diễu võ dương oai.

Vấn đề giữa đạo diễn và nhà sản xuất không báo cảnh sát cũng sinh ra khác nhau, nhà sản xuất tự nhiên không muốn báo cảnh sát, bởi vì báo cảnh sát sẽ kinh động đến ký giả sau đó sẽ gặp rất nhiều vấn đề phiền toái. Cho nên nhà sản xuất có khuynh hướng cùng đám người này thương nghị, theo hắn nghĩ chỉ cần có tiền là có thể giải quyết vấn đề, hoàn toàn không cần phải kinh động đến cảnh sát.

Nhưng sau khi Thu Tử Thiện bị người đàn ông này chém bị thương, hắn không dám chần chờ nữa.

Người dẫn đầu tới đây gây chuyện đúng là thôn dân vùng ngoại ô này, nhà xưởng này đúng là do hắn và người anh họ trong thôn cùng nhau mở, khi nhà xưởng này bị đóng cửa thì anh họ cũng chạy mất tăm mất dạng, trong lúc đó các thiết bị máy móc trong nhà xưởng đã sớm bị bán đi trả nợ, chỉ còn dư lại gian nhà xưởng này.

Nhưng mấy ngày trước đột nhiên có người tới đây nói cho hắn biết, có một nhóm người đang ở nhà xưởng này, hình như là đóng phim. Người dẫn đầu vừa nghe thấy vậy lập tức nổi trận lôi đình, trước làm ăn lỗ vốn cũng do ông anh họ, bán thiết bị để bù lỗ vốn cũng đã khiến hắn mệt học máu rồi.

Bây giờ hắn ta lại dám chưa có sự đồng ý của mình liền tự tiện cho người khác thuê lại căn nhà xưởng này. Hắn tuy nhất thời tức không nhịn nổi nhưng lại không biết làm như thế nào cho phải, sau đó có mấy anh em thân thiết trong thôn nghe được lời này liền lập tức nói với hắn rằng nhất định không thể nuốt xuống cục tức này được, còn nói có thể giúp hắn lấy được khoản tiền cho mượn nhà xưởng này.

"Các người còn lo lắng làm gì? Đánh cho tôi, đánh chết tính lên tôi." Tuy người đàn ông này cảm thấy mình làm vậy là có lý, nhưng vẫn mạnh mẽ tự cho mình thêm can đảm, cố gắng ra vẻ hung thần ác sát.

Nhưng ai ngờ, người đi theo phía sau nhìn thấy cánh tay nhuộm máu của cô bé bên kia thì đã sợ đến không dám nhúc nhích nữa. Bọn họ cũng chỉ là thôn dân phụ cận vùng ngoại ô, cũng không phải là lưu manh xã hội đen gì đó. Huống chi đây vẫn chỉ là vì trợ giúp người trong cùng thôn mà thôi, cho nên những người này mặc dù trong tay còn cầm thiết côn, nhưng vẫn không tự chủ được mà lùi bước.

Người một khi trong lòng có sợ hãi, coi như già bộ như không sao cả nhưng từ trên thân thể vẫn sẽ lộ ra lụn bại.

Bạch Phú Mỹ cũng mặc kệ những chuyện này, cô cảm cánh tay bị thương của Thu Từ Thiện, quan sát thấy từ vết rách của áo miệng vết thương vẫn liên tục không ngừng chảy máu tươi.

"Trời ơi, tôi vẫn cảm thấy mấy người bị bệnh sợ máu quá kiểu cách, nhưng bây giờ tôi tự nhiên thấy máu cũng choáng rồi." Bạch Phú Mỹ muốn tìm khăn tay bịt miệng vết thương lại, nhưng lại sợ khiến Thu Từ Thiện đau, bộ dáng muốn động nhưng lại không dám động đó lại khiến Thu Từ Thiện buồn cười không dứt.

Thu Từ Thiện đưa cái tay không bị thương vỗ vỗ bả vai cô nàng, bình tĩnh nói: "Cô Bạch Phú Mỹ à, chớ xe cứu thương tới rồi cô hãy ngắt có được hay không, tôi gánh không nổi vốc người vạm vỡ như cô đâu."

Nói xong, cô vẫn không quên trêu ghẹo nhìn lên nhìn xuống đánh giá Bạch Phú Mỹ.

"Thu tiểu thư của tôi ơi, lúc này là lúc nào rồi mà cô còn nói chuyện trên trời dưới đất, vẫn là nhanh chóng để mình đưa cậu đi bệnh viện đi," Nhà Sản Xuất lúc này đã đầu đầy mồ hôi, hần và Lý Mục không giống nhau. Lý Mục là nhà đầu tư cho bộ phim này, nhưng nhà sản xuất hần là nhân viên Trung Vực a.

Vị đại tiểu thư này ở Trung Vực nói một không hai, hôm nay lại bị thương ở đoàn phim của mình, dù người lãnh đạo trực tiếp của ban sản xuất điện ảnh truyền hình là Tổng giám Chu Á Văn không tìm hần tính sổ, thì những người khác ở công ty cũng muốn nuốt sống hần.

Thu Từ Thiện chỉ đứng tại chỗ, lúc này trước mặt cô đã sớm đứng không ít người, chỉ sợ kia nhóm người cảm thiết còn kia lại xông lên.

"Tôi tạm thời còn chưa chết, rốt cuộc khi nào cảnh sát mới tới?" Thu Từ Thiện không nhịn được nhìn hần một cái.

Nhà sản xuất thấy vậy nhanh chóng cúi đầu, sau đó âm thanh vừa khẽ vừa bất lực nói: "Tới rồi, lập tức tới ngay."

Hiển nhiên tình huống hiện trường cũng không bởi vì cô bị thương mà trở nên hồng hét thêm, ngược lại là đám người gọi là đi đòi nợ cực kì phách lối lúc này, giờ cũng bởi vì cánh tay đầm đìa máu tươi của cô mà mà lui lại.

Nhưng người cầm đầu đám người đó vẫn chưa từ bỏ ý định hô: "Người phụ trách của mấy người đâu, mau kêu hần rút ra đây, đã dùng nhà xưởng của ông đây còn không muốn trả tiền. Tôi nói cho mấy người biết hôm nay mấy người hoặc là đưa tiền, hoặc là cho mệnh."

Hần vừa nói vừa như đang thị uy đem trong tay thiết côn đập xuống đất, âm thanh lách cách đều kích thích mỗi người ở đây.

Thu Từ Thiện vẫn đứng phía sau không nói gì, nhưng khi nhìn đến này cảnh tượng này xong vẫn nhịn không được đứng dậy.

Cô dùng chân đá một cái trường côn không biết là người nào bỏ lại, rồi nhìn người đàn ông đối diện nhìn như hung thần ác sát nhưng kì thực đã sớm chột dạ, lạnh lùng nói: "Cũng bởi vì chút tiền này, ông muốn mạng của ai hả?"

"Tụ tập ẩu đả, đoàn thể mang tính chất xã hội đen, chỉ cần dựa vào hai điểm này là tôi đã có thể cho ông vào trong ngục giam nghỉ ngơi mấy năm, ông chớ không tin, vậy ông có thể đợi cảnh sát tới thử một chút."

Sau đó Thu Từ Thiện nhìn chung quanh những người sau lưng người đàn ông cầm đầu, những người đó ăn mặc mộc mạc vừa nhìn là biết không phải xã hội đen gì đó, nhưng mà lúc này cô cũng sẽ không nói cái gì mà hòa bình hữu ái: "Còn có các người, tôi tin tưởng các người hoàn toàn là bị những người khác đầu độc mới có thể làm ra như vậy chuyện, dù sao gian nhà xưởng này cũng không phải của các người, dù có lấy được tiền thì các người cũng đâu có được phần nào phải không?"

Lúc trước mấy người hoàn toàn bị cái tư tưởng gọi là người ngoài khi dễ người mình mụ mị đầu óc, lúc này vừa nghe thấy lời nói của Thu Từ Thiện, vừa sợ vào ngục giam lại cảm thấy mình chả được mẹ gì khi tới đây ra mặt cho người ta, thực là quá mức oan uổng.

Không đợi Thu Từ Thiện nói gì thêm, đã có một người đàn ông đột nhiên vứt bỏ đồ trong tay, nói: "Trần Đại, tôi nhìn phân thượng người cùng thôn của chúng ta nên hôm nay mới ra mặt cho anh, khi đó không phải anh nói bọn họ không dám báo cảnh sát sao? Bây giờ anh lại dám chém bị thương người ta, chuyện này tôi không kham nổi nữa."

Ai ngờ người có suy nghĩ này cũng không phải chỉ có một mình hần, lời vừa khỏi miệng liền nghe thấy mấy người bên cạnh gật đầu đồng ý. Một người trong đó đề nghị: "Thôi chúng ta nhanh về nhà đi, chớ cảnh sát tới thì mệt lắm."

Bạch Phú Mỹ nghe vậy lập tức muốn cười ra tiếng, bọn họ vừa vọt vào liền đập hư không ít thứ, nếu không phải đạo diễn vẫn làm cho người ta ngăn lại, chỉ sợ vật quý trọng như máy quay phim cũng đã bị đập nát rồi.

Đám người này bây giờ ngon rồi, vừa nhìn chuyện không xong liền muốn bỏ chạy, đâu có dễ như vậy.

Không đợi Bạch Phú Mỹ nói chuyện, Thu Từ Thiện liền nói: "Mọi người có thể nghĩ như vậy tôi dĩ nhiên vui mừng vô cùng, tôi bảo đảm với mọi người cá nhân tôi chắc chắn sẽ không truy cứu trách nhiệm với các người."

Hạ Bá Hiền quay đầu lại liếc mắt nhìn Thu Từ Thiện, hần cũng không phải là mấy người ngu ngốc kia, nghe xong lời này thật sự cho rằng Thu Từ Thiện sẽ khoan hồng độ lượng không truy cứu trách nhiệm.

Từ khi hắn biết vị Thu tiểu thư này tới nay, vị tiểu thư này có thù tất báo cùng với nhỏ mọn thật là làm cho hắn trí nhớ khắc sâu.

Có người trong đám nhát gan sợ phiền phức thật sự rời đi, Thu Từ Thiện thấy vậy cũng không có ngăn cản hắn.

Ngược lại Nhà Sản Xuất về mặt đau lòng nghĩ tới đồ đạc cụ bên trong bị đập vỡ nát, mặc dù biết máy quay phim không có việc gì, nhưng những thiết bị khác vẫn không thể thoát khỏi số phận bị thảm. Những thứ này đều là tiền đó.

Có mấy người lúc này vẫn chưa quyết định là đi hay ở lại.

Lúc này bên ngoài truyền đến hai âm thanh một trước một sau, được rồi, cảnh sát cùng xe cứu thương luôn ở thời khắc sau cùng mới xuất hiện.

"Thu tiểu thư, cô thật muốn bỏ qua cho những người đó?" Nhà sản xuất vừa nhìn thấy cảnh sát tới thì có chút hối tiếc hỏi.

Thu Từ Thiện lạnh lùng nhìn kia nhóm người kia còn chưa có rời đi nói: "Bỏ qua cho họ? Hừ."

Sau khi cảnh sát tới, Hạ Bá Hiền còn chưa có nói chuyện thì âm thanh ngọt ngào lại trong trẻo lạnh lùng của Thu Từ Thiện đã từ từ vang lên: "Ngài cảnh sát, vừa nãy có một tên tông phạm cũng đã bỏ trốn, nếu như các ngài đồng ý thì nhân viên của tôi sẽ hết sức sẵn sàng dẫn dắt các ngài đi bắt tội phạm."

Vốn là cảnh tượng huyên náo đột nhiên yên tĩnh lại.

Mặc kệ là bởi vì cảnh sát đến mà nhân viên đoàn phim đứng thẳng tắp lưng hay là người gây chuyện, cũng bởi vì những lời này mà đột nhiên yên tĩnh lại.

Thu Từ Thiện nhìn thấy nghi ngờ trong mắt Bạch Phú Mỹ thì cực kỳ tốt bụng giải thích: "Cá nhân tôi chắc chắn sẽ không truy cứu, nhưng mà tôi lại nghĩ tổn thất của công ty và đoàn phim phải có người đứng ra phụ trách chứ."

"Thật xin lỗi, lật lọng là độc quyền của phụ nữ mà."

Bạn đang đọc truyện *Đảo Đảo, Bạch Liên Hoa!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76

Edit: Hà Phương

"Cậu nói mình có nên tìm một ngôi miếu linh thiêng, sau đó đi thắp hương bái Phật không?" Thu Từ Thiện nhìn một đoạn tay áo mình bị cắt bỏ, lạnh nhạt nói.

Bạch Phú Mỹ vội chân loạn tay giúp cô cầm đơn thuốc mà bác sĩ kê, đợi cô nàng sắp xếp túi xách của Thu Từ Thiện với bịch thuốc trên tay xong mới thành khẩn gật đầu: "Mình cũng vậy cảm thấy."

Nếu không phải bởi vì hai tay cô nàng đang cầm bao lớn bao nhỏ, có lẽ cô nàng sẽ đưa đầu ngón tay ra bắt đầu đếm đếm rồi, "Lúc trước cậu và Lạc Ngạn đi chơi thì bị rơi xuống vách núi, tiếp đó cậu chẳng qua chỉ đi ăn bữa cơm lại gặp phải bọn bắt cóc, rồi vụ hôm nay nữa. Lúc đầu hiện trường cũng có ai bị thương đâu, sau đó cậu tới thì lại bị người ta chém cho một phát, xui quá mà."

Bạch Phú Mỹ thương hại nhìn cánh tay cô, nhỏ giọng hỏi: "Cũng không biết có thể lưu lại sẹo hay không nữa?"

Thu Từ Thiện bị dọa cho phát hoảng, cô lập tức bịt mắt, thật vất vả nhìn được thét chói tai hỏi: "Không thể nào, bác sĩ đã nói sẽ không lưu sẹo mà, đúng không?"

"Thôi đi, mấy lời này bác sĩ nói mà cậu cũng tin được hả?" Bạch Phú Mỹ bật thốt lên xong thì nhìn thấy mặt Thu Từ Thiện lập tức tiu ngưu xuống.

Cô nàng thâm nghĩ không tốt, vội vàng muốn tìm cơ hội đền bù lại, nhưng cô nàng chưa kịp nói chuyện thì thấy Thu Từ Thiện ôm cánh tay bị thương của mình, kêu lên một tiếng: "Tay của tôi a."

Bạch Phú Mỹ kinh ngạc nhìn Thu Từ Thiện, sau đó quay đầu nhìn người xung quanh rồi mới nhỏ giọng nhắc nhở: "Thiện Thiện, tay của cậu chỉ bị thương ngoài da thôi, nó còn mà."

"Không phải cậu nói sẽ lưu sẹo sao? Cậu biết vết sẹo đối với một cô gái mà nói là một chuyện tàn nhẫn cỡ nào không, cậu có biết hàng năm mình phải hao phí bao nhiêu tiền của và thời gian để bảo dưỡng da của mình không?" Nói xong, cô còn không ngại thiếu chút nữa hô lớn lên với Bạch Phú Mỹ.

Bạch Phú Mỹ trấn định nhìn cô, sau đó hỏi một câu: "Hay là tôi gọi điện thoại bảo Lạc tiên sinh tới đây đưa cậu về nhà nha."

Được rồi, loại thời điểm này mang Lạc Ngạn ra liền lập tức có hiệu quả. Thu Từ Thiện lập tức thu lại biểu tình bi thương của mình, cô không dám nói với Lạc Ngạn đâu.

Lúc trước cô còn lớn tiếng bảo đảm với Lạc Ngạn rằng đây chỉ là một chuyện nhỏ thôi, mình tuyệt đối sẽ không bị thương hơn nữa có thể tự giải quyết. Bây giờ vấn đề không chỉ không được giải quyết, bản thân mình còn phải vào bệnh viện.

Sau khi hai người ngồi vào trong xe, Thu Từ Thiện nhìn ra ngoài xe, có chút tịch mịch hỏi: "Bạch Phú Mỹ, dường như mình phát hiện ra hình như mình chả xử lý tốt được vấn đề nào cả?"

"Không phải đâu, chút việc nhỏ này đã đá kích tới cậu sao?" Bạch Phú Mỹ khó hiểu nhìn Thu Từ Thiện.

Nhưng tầm mắt Thu Từ Thiện vẫn nhìn chăm chăm phong cảnh không ngừng xẹt qua ngoài cửa sổ, cô không muốn thừa nhận nhưng cũng không thể không thừa nhận, trên đời này có rất nhiều chuyện cô cũng không có quyền lực nắm giữ, thậm chí cô không có cách nào giải quyết vấn đề dễ dàng giống như kiểu trước đây.

Cô không thể không thừa nhận, rất nhiều chuyện không đơn giản giống như cô nghĩ.

"Đi mua bộ đồ với mình đi," Thu Từ Thiện nói xong liền bảo tài xế đưa bọn họ đi Cao ốc Vân Đô. Cao ốc Vân Đô tọa lạc ở khu phần hoa của Vân Đô, các cửa hàng bên trong đều chuyên doanh các nhãn hàng nổi tiếng quốc tế.

Bạch Phú Mỹ có chút không theo kịp suy nghĩ của vị này, 1 giây trước còn xuân buồn thu đau, một giây sau đã nhanh chóng đầu nhập vào nghiệp lớn đồ máu của con gái, chẳng lẽ đây chính là tính cách chung của phụ nữ?

Thu Từ Thiện liếc mắt nhìn tay áo bị bác sĩ cắt bỏ, cùng với cả kiện áo khoác bị bắn vết máu loang lổ, khó chịu nói: "Rốt cuộc thì mình cũng không thể mặc quần áo như vậy về nhà đi?"

"Một cái là mùa đông mà còn bị thương trên cánh tay," Thu Từ Thiện liếc mắt nhìn mình vết thương đã được băng bó xong rồi tự nhủ. Cô không muốn để Thang Kiều nhìn thấy vết thương của mình rồi kinh hãi đến chuyện bé xé ra to, cô tình nguyện che giấu cũng không muốn để cho bà phát hiện, sau đó khóc lóc ồ ào.

Sau khi vào cao ốc, Thu Từ Thiện liền dẫn Bạch Phú Mỹ chạy thẳng tới cửa hàng mà bình thường mình hay đi, nhân viên phục vụ mới vừa cung kính chào hỏi cô, Thu Từ Thiện đã đi thẳng tới chỗ treo trang phục, rút ra một bộ đồ xong lập tức kêu Bạch Phú Mỹ tới đây giúp cô thay quần áo.

5 phút sau, trong tay Bạch Phú Mỹ cầm một cái túi màu đen, bên trong đựng bộ đồ dính máu của Thu Từ Thiện.

"Cậu muốn vất bộ đồ này thật à?" Bạch Phú Mỹ liếc mắt nhìn thì cảm thấy một hồi nhức nhối, cô nàng biết Thu Từ Thiện luôn kiểu không phải nhãn hiệu nổi tiếng không mặc. Đặc biệt là loại y phục mùa đông, giá cơ bản đều năm con số trở lên, loại y phục hơn vạn này mặc một lần liền bị vứt bỏ, thực là khiến cô nàng đau lòng vô biên.

Thu Từ Thiện không quay đầu lại, chỉ thử thử chuyển động cánh tay mình, sau đó ấn nút thang máy, không để ý nói: "Chứ không thì làm sao, nó bị cắt một đoạn tay áo rồi, lại dính vào nhiều máu như vậy. Vứt thôi."

Hai người đi vào giữa thang máy thì đột nhiên có người vọt vào, người đó còn đụng phải Thu Từ Thiện nữa, mà không may mắn là cô ta đụng trúng ngay cánh tay bị thương của Thu Từ Thiện.

"A," Thu Từ Thiện ôm lấy tay mình kêu lên, bên cạnh Bạch Phú Mỹ không kịp trách cứ người đụng vào, chỉ nhanh chóng bước lên kiểm tra vết thương của cô.

"Bà mẹ nó chứ, năm nay chắc chắn là năm xui tháng hạn của mình rồi," Thu Từ Thiện gần như là cắn răng gần từng chữ nói. Cô cắn cắn môi dưới, mắt chỉ nhìn chăm chăm cánh tay mình.

Người phụ nữ đụng cô lúc này vốn tính xin lỗi chột nghe những lời này làm bầm không tính là hòa khí, sắc mặt cũng trầm xuống. Lúc hai bên cùng ngẩng đầu nhìn đối phương, trong lòng hai người đồng thời đều mắng một câu oan gia ngõ hẹp.

"Thật xin lỗi, cô Thu," Hòa Hà nhìn Thu Từ Thiện ôm cánh tay nét mặt vô cùng khổ sở, mặc dù trong lòng mắng cô kiêu cách, nhưng do chế độ dáo dục tốt vẫn khiến cô ta trước tiên mở miệng xin lỗi Thu Từ Thiện.

Vốn trên cánh tay đã bôi thuốc tuy còn đau nhưng tối thiểu máu cũng đã dừng lại, giờ bị Hòa Hà va chạm một cái, Thu Từ Thiện cảm thấy vết thương lại muốn chảy máu.

Cô không phải người hào phóng, vốn đã không có hảo cảm với người phụ nữ luôn mơ ước bạn trai của mình này, hôm nay chị ta lại đụng vào chỗ bị thương khiến nó lại chảy máu thì trong lòng càng thêm tức giận.

Nhưng Thu Từ Thiện cũng không phải là người không nói lý, nếu người khác đã nói lời xin lỗi, cô cũng không muốn tiếp tục truy cứu nữa.

"Anh về khi nào thế? Sao không nói với em một tiếng vậy?" Giọng Hòa Hà nghe vừa mừng vừa sợ, ngay cả âm thanh cũng không khỏi lớn mấy phần.

Thu Từ Thiện lui về sau một bước, chỉ sợ chị ta kích động phát tay một cái lại đụng đến tay mình.

"Diệp Thanh, chúng tôi cũng là bạn của anh mà, muốn nói lên, chúng tôi vẫn là biết anh trước. Huống chi, em đã sớm không còn liên lạc với người kia nữa."

Không biết người đối diện nói gì mà thấy Hòa Hà hừ lạnh một tiếng, sau đó khinh thường nói: "Em không biết, dù sao em thật sự không còn liên lạc với người kia nữa, về phần đám đàn ông thói Lạc Ngan, em cũng không biết, ai biết bọn họ đang làm cái gì."

Ngay khi nghe tên Lạc Ngan từ trong miệng Hòa Hà, Thu Từ Thiện có thể cảm giác được một cách rõ ràng Bạch Phú Mỹ tỏ ra kinh ngạc chuyển đầu liếc mắt nhìn Hòa Hà, sau đó lại thuận thế quay đầu liếc mắt nhìn Thu Từ Thiện.

Thu Từ Thiện thâm than trong lòng, đồ không có mắt nhìn.

Lại nghe Hòa Hà đột nhiên nói: "Em gọi lại cho anh sau nha, bây giờ nói chuyện cũng không tiện lắm."

Khi cửa thang máy mở ra, Thu Từ Thiện nhanh chóng đi một mạch ra ngoài. Lúc Bạch Phú Mỹ đi theo cô ra ngoài còn quay đầu liếc mắt nhìn Hòa Hà.

Bạch Phú Mỹ không thể không nói đây cũng là một mỹ nhân khó gặp đấy, da thịt trắng nõn và nhẵn nhụi, cho dù là thoáng nhìn cũng có thể sinh ra cảm giác kinh ngạc.

"Người đó là Lạc Ngan..." Ngay cả nhanh miệng như Bạch Phú Mỹ cũng không thể không suy nghĩ để tìm từ: "Bạn gái trước hả?"

Thu Từ Thiện đạp giày cao gót lên nền đá cẩm thạch soi rõ bóng người, vốn là đang bước chân thẳng tắp nghe vậy cô liền quay ngoắt đầu đằng đằng sát khí nhìn chằm chằm Bạch Phú Mỹ: "Không phải bạn gái trước, cậu ấy nói cần thận chút."

"Vậy chứ là sao," ngay lúc Thu Từ Thiện quay đầu lúc rời đi, Bạch Phú Mỹ mới nhỏ tiếng lẩm bầm một câu.

Thu Từ Thiện nhướn mày, lại quay đầu nhìn chằm chằm cô nàng nói: "Nếu như nhất định phải định nghĩa mối quan hệ giữa hai người bọn họ, vậy thì là dây dưa và bị dây dưa. Dĩ nhiên, Lạc Ngan là người bị dây dưa."

Ở một gian khách sạn xem ra vừa bản thủ vừa hẹp, đối diện có một chiếc xe MiniBus chậm rãi ngừng lại. Tài xế bật đèn trong xe lên thì nhìn thấy có hai người đang ngồi ở ghế sau, chia ra ôm lấy máy quay phim và máy chụp hình giờ lên.

Người đàn ông nhỏ tuổi hơn nhìn người bên cạnh, hỏi: "Lão Vương, anh cảm thấy Ảnh đế thực sự sẽ bụng đói ăn quảng đến mức đi chơi gái sao?"

Người đàn ông bên cạnh được gọi là lão Vương cẩn thận điều chỉnh thử máy quay phim trong tay, sau đó không mặn không nhạt nói: "Mấy Thiên Vương siêu sao này ai nhìn cũng quang vinh chói lọi, sau lưng thì đi làm việc mấy việc này, hừ hừ."

Lão Vương cười lạnh hai tiếng rồi im lặng.

Nhưng Paparazi nhỏ tuổi hơn kia vẫn không quá yên lòng hỏi: "Trước đây tại sao không có ai vạch trần ra vậy?"

Lão Vương cười cười, vừa điều chỉnh camera trong tay vừa tùy ý nói: "Trước kia là bởi vì sau lưng anh ta có núi lớn Trung Vực để dựa vào."

"Bây giờ anh ta vẫn là người Trung Vực mà, hơn nữa bộ phim trọng tâm mà gần đây của Trung Vực là 《 Kịch chiến 》anh ta cũng vào vai nam chính đấy," paparazi nhỏ hơn khó hiểu hỏi.

Ngay lúc này chỗ khúc quanh đối diện đột nhiên có một chiếc xe chạy tới, lão Vương vừa nhìn thấy chiếc xe kia ánh mắt liền sáng lên. Hắn lập tức vỗ vỗ tài xế trước mặt, nói: "Lặng lẽ theo sau xem một chút."

Người lái xe cũng không xuống lần xe riêng mà trực tiếp băng qua, từ từ đi theo sau chiếc xe kia. Ba người trong buồng xe gần như là muốn nín thở, dù sao thân phận người trước mặt cũng không phải là mình tinh bình thường.

Phương Giác, diễn viên duy nhất trong nước đạt được danh hiệu Ảnh đế điện ảnh ba lần liên tiếp, đã đạt tới cấp bậc siêu sao Thiên vương. Trong vòng mười lăm năm chưa bao giờ dính tin đồn với nữ nghệ sĩ khác, là hình tượng diễn viên chưa từng có scandal.

Nhưng chính là một người đàn ông có tác phong tốt, giữ mình trong sạch đó lại biết đi chơi gái, hơn nữa còn không phải loại gái cao cấp gì.

Tài xế không dám đi quá gần vì sợ bị người trước mặt phát hiện, nhưng bọn họ không bị thất vọng vì Phương Giác ngồi trong xe đó giống như tin tức nói, anh ta đang đi đến khách sạn nhỏ trước mắt.

Từ lúc người đàn ông đội mũ bước xuống xe, lão Vương và tên paparazi còn lại đã bắt đầu điên cuồng quay chụp.

"Sao rồi, sao rồi, chụp được mặt không? Chụp được không?"

"Không được, anh chụp được không?"

"Tôi cũng không chụp được," lão Vương vừa vội vừa không biết làm thế nào nhìn vào hình trong máy ảnh, người này bao biện vô cùng cẩn thận, hoàn toàn không chụp được khuôn mặt.

"Nếu không, chúng ta đi xuống chụp đi?" Paparazi trẻ nghĩ tới 50 vạn, không cam lòng nói.

Đều nói người chết vì tài chìm chết vì ăn, một khi có một khoản tiền lớn đặt ngay trước mặt, chỉ sợ bất luận kẻ nào cũng sẽ không buông tha.

Chẳng qua là khi bọn họ quyết định lúc xuống xe lại đột nhiên nghe thấy trên lầu khách sạn truyền tới âm thanh la hét ầm ĩ.

"Xảy ra chuyện gì rồi," khi nghe được một tiếng thét chói tai của phụ nữ thì mấy người mới bước xuống xe vội vàng đảo tầm mắt về phía trên lầu.

"A," giọng nam trên lầu và giọng nữ trên lầu cùng vang lên một lần.

Lão Vương nhìn thấy một người phụ nữ bị ngã xuống mặt đất cứng rắn, lại ngẩng đầu nhìn về gian phòng phía lầu bốn, có một người đàn ông xuất hiện trên cửa sổ.

Là Ảnh đế Phương Giác.

Bạn đang đọc truyện *Đảo Đảo, Bạch Liên Hoa!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77

Edit: Hà Phương

Thu Từ Thiện run rẩy tay, hoặc chính xác mà nói thì cả người cô đều run rẩy. Từ khi cô bước vào phòng hội nghị này, nhìn mặt ai cũng xám như tro tàn, ai cũng giống như nhà có tang mất cha mất mẹ.

Sau đó cô đột nhiên quét hết đồng tài liệu trước mặt xuống đất, gập dờ hỏi: "Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?"

Đến cùng là có chuyện gì xảy ra, không chỉ là Thu Từ Thiện muốn biết, những người khác cũng muốn biết chuyện này rốt cuộc là như thế nào.

Phương Giác, ba mươi bảy tuổi đoạt danh hiệu Ảnh đế ba lần, giải Kim Ưng cũng về tay hắn. Thậm chí ngay cả liên hoan phim Cannes của nước ngoài hắn cũng đã từng được vào vòng đề cử, về phần vấn đề đoạt giải, nhân sĩ như vậy thì đó chỉ còn là vấn đề thời gian.

Ngay vừa bắt đầu gia nhập làng giải trí hắn đã công khai người yêu của mình, hắn và người vợ hiện nay của mình có mười sáu năm yêu rồi mới đi vào hôn nhân. Hắn là người đàn ông tốt thời đại, là ông chồng hoàn mỹ trong mắt tất cả phụ nữ.

"Giờ có thể áp chuyện này xuống không?" Thu Từ Thiện hỏi xong những lời này xong cũng mang theo mấy phần chán nản.

Nếu như chỉ là một sự kiện chơi gái này thì không cần Thu Từ Thiện phân phó, Hạ Bá Hiền cũng sẽ vận dụng nhân mạch để ép việc này xuống. Nhưng cổ tình tình huống lúc này là đã có người chết rồi, hơn nữa còn là bởi vì uống thuốc mà từ trên lầu ngã xuống chết.

Đây vẫn chỉ là cách giải thích của Phương Giác, hôm nay luật sư của hắn đã có mặt trong cục cảnh sát giúp hắn. Nhưng Hạ Bá Hiền không dám tương tượng tin tức trên báo ngày mai, không, lấy tốc độ truyền bá của internet hiện nay, chỉ sợ hậu quả ai cũng có thể đoán được rồi.

"Lên rồi, lên rồi, lần này là Đảng Tấn dẫn đầu phát ra tin tức này," trợ lý của Hạ Bá Hiền ngồi phía sau bàn làm việc nhìn thấy động thái trên web xong lập tức nói. Sau đó cô ta cẩn thận từng li từng tí liếc mắt nhìn Thu Từ Thiện, lại nói tiếp: "Đảng Tấn đã đăng một chuyên mục, viết thành một bài báo chi tiết."

"Trên Weibo cũng xuất hiện tin tức này rồi," người bên ban sản xuất phim cũng không chịu yếu thế nói.

Hai người đều tranh nhau nói như thể chuyện vui mừng, thế nhưng đối với Thu Từ Thiện mà nói lại là một cuộc tai nạn, hơn nữa là một tai nạn thảm khốc không hơn không kém.

Hai tháng trước, khi hợp đồng của ca sĩ Lý Mặc Ngôn với Trung Vực hết hạn thì chẳng những không giữ lại kí tiếp mà ngược lại để hắn ra đi. Bởi vì trong tháng đó, bọn họ lên giọng tuyên bố đã kí hợp đồng với Ảnh đế Phương Giác.

Trong năm nay, kế hoạch của Trung Vực là để Phương Giác đảm nhận một vai nam chính trong một bộ phim bom tấn điện ảnh, thậm chí còn chọn cho hắn một bộ được xưng là phim truyền hình có số tiền đầu tư khủng nhất trong những năm gần đây. Bộ phim truyền hình này tuy chưa bấm máy nhưng cũng đã tung quảng cáo ra rồi, đó là 'Ảnh đế Phương Giác sau mười năm vắng bóng lại lần nữa xuất hiện trên màn ảnh nhỏ.'

Đề tài cỡ nào oanh động, tốt lắm, hiện giờ xong hết rồi.

Thu Từ Hàn ngồi bên phải vị trí thứ nhất, lúc này cũng đang cúi thấp đầu không biết nghĩ cái gì. Nếu như nói ở đây ai cảm xúc phức tạp nhất, chỉ sợ là cậu.

Ban đầu sau khi cậu và Tổng giám đốc hành chính công ty là Jak trải qua thương nghị, đều cảm thấy Phương Giác so với Lí Mặc Ngôn có tính đại diện hơn, mà trong đó chính bản thân cậu kiên trì muốn kí hợp đồng với Phương Giác có phần nhiều hơn.

Người đại diện của Lí Mặc Ngôn do một tay Thu Từ Toàn đề bạt đi lên, từ lúc Thu Từ Thiện chấp chương công ty tới nay, hẳn ta đều kiểm soát gây khó dễ cho Thu Từ Thiện. Sau đó Thu Từ Thiện đã rời khỏi rồi tới phiên Thu Từ Hàn thay thế vị trí đó cũng không được người đại diện của Lí Mặc Ngôn ủng hộ. Chính cái gọi là một mai kia quân chủ muốn thu tóm quyền lực thì phải thanh trừ đám dư đảng chống đối, Thu Từ Hàn ý muốn nắm giữ tài nguyên công ty và cấp dưới của mình cũng là điều hoàn toàn dễ hiểu.

Huống chi vô luận là lực ảnh hưởng hay lực thu hút phòng bán vé, hiển nhiên Phương Giác đều cao hơn Lí Mặc Ngôn. Nếu so sánh về cấp bậc diễn viên trong Showbiz, Lí Mặc Ngôn chỉ là một cấp bậc, như vậy Phương Giác chính là một cấp bậc đặc biệt. Ban đầu khi hợp đồng giữa Phương Giác với công ty cũ đến hạn, không biết có bao nhiêu công ty muốn cùng hắn hợp tác, nhưng sau đó vẫn là Trung Vực giành trước một bước.

Trung Vực muốn lấy phương thức quản lí của mình hợp tác với Phương Giác, nhưng do Phương Giác không thích xử lý sự vụ bình thường nên phần lớn sự tình của hắn đều giao cho người đại diện. Hôm nay xảy ra chuyện như vậy, hiển nhiên người đại diện kia nhất định biết được nội tình. Trong lòng Thu Từ Hàn đã sớm phán tội từ hình cho người đại diện đó.

Thu Từ Thiện nhìn Thu Từ Hàn đang im lặng cúi đầu, cô vừa mới cử động cũng không nhỏ nên liền lẹ đến vết thương trên cánh tay. Trước đó chuyện ở đoàn phim Thu Từ Thiện đã nghiêm cấm truyền bá, cho nên dù là Thu Từ Hàn cũng chỉ nghe được những tin tức linh tinh.

Về phần chuyện cô bị thương càng thêm nghiêm ngặt bảo mật. Mấy ngày nay vì không để cho Lạc Ngạn nhìn ra, cô thậm chí còn không gặp mặt anh. Ở thời điểm này chắc chắn anh đang rất nản cảm, nếu như để cho Lạc Ngạn phát hiện mình bị thương, chỉ sợ anh lại cho rằng là anh liên lụy tới mình.

Không phải ai cũng có thể hành động tùy ý, trước mắt Thu Từ Thiện chỉ có thể tùy tay sờ dục thôi.

"Người đại diện của Phương Giác đâu rồi, sao từ lúc mọi chuyện vỡ lẽ ra chẳng thấy mặt cô ta đâu vậy, xảy ra sự tình lớn như vậy chẳng lẽ cô ta không phải rút nhanh lên tới đây hả?" Thu Từ Thiện nhìn chung quanh phòng họp một vòng xong tức giận hỏi.

Ngay lúc này điện thoại của Hạ Bá Hiến đột nhiên vang lên, gần như lúc đó tầm mắt mọi người cũng tập trung vào chiếc điện thoại của hắn.

Trong lúc nghe điện thoại chân mày của hắn cũng chưa từng giãn ra, sau hắn mới nhìn Thu Từ Thiện chậm rãi nói: "Cục cảnh sát nói rằng người đầu tiên gọi điện báo nguy tên là Vương Diệu, là ký giả của《 Tuần San Đầu Tiên 》."

Nghe được bốn chữ ‘Tuần San Đầu Tiên’ xong, gần như tất cả mọi người đều hít vào một ngụm khí lạnh, sau đó trong lòng lại đồng thời xông lên một cái ý niệm: dữ nhiều lành ít.

Tựa như lực ảnh hưởng của "Tuần San Quả Táo" của Hồng Kông, Tuần San Đầu Tiên có thể nói là tạp chí bát quái đệ nhất nội địa. Mà tạp chí này cũng hoàn toàn áp dụng quy tắc làm liều được chỗ tốt, họ từng vạch trần sự kiện Ảnh hậu Từ Lâm chưa cưới đã sinh con sau 6 năm, án môi giới mại dâm trong giới trong vòng 7 năm, rồi sự Thiên vương Vương Chí kết hôn bí mật suốt 9 năm trời, những chuyện này gần như đều là do Tuần San Đầu Tiên thọc ra.

Huống chi năng lực phản ứng của tạp chí này chính là cấp bậc biến thái, dù sự kiện đó có là hăng truyền thông khác công bố trước, nhưng Tuần San Đầu Tiên luôn có thể tìm ra điểm bất ngờ trong đó, sau đó hấp dẫn ánh mắt mọi người.

"Liên lạc với chủ biên của Tuần San Đầu Tiên cho tôi," lúc Thu Từ Thiện nói những lời này cũng mang theo mấy phần không dám xác định.

"Bây giờ chỉ sợ không ít nhà truyền thông đã nghe được tiếng gió, tôi nghĩ lúc này trước cửa cục cảnh sát nhất định đã tụ tập không ít phóng viên," Hạ Bá Hiến không nhịn được mở miệng nói, bây giờ dù có chặn được miệng của Tuần San Đầu Tiên thì sợ cũng không chặn được miệng của người khác.

Huống chi, sự kiện này không chỉ đơn giản là việc chơi gái nữa, nữ chính trong câu chuyện ngã chết tại chỗ, thậm chí còn liên quan đến ma túy. Sợ rằng chuyện này đã từ sự kiện giải trí thăng cấp thành tệ nạn xã hội mẹ nó rồi.

"Vậy bây giờ chúng ta thương nghị xem phải làm như thế nào để đối mặt với nguy cơ lần này, với lại người trong Trung Vực không có sự cho phép của tôi thì không ai được tiếp nhận phỏng vấn," Thu Từ Thiện nhìn mọi người chung quanh.

Ai cũng biết, đây không chỉ là nguy cơ của một mình Phương Giác, đây là nguy cơ của cả Trung Vực. Phương Giác là vai nam chính trong《 Kịch Chiến 》, là bộ phim phim điện ảnh mà Trung Vực đầu tư, sự kiện này đánh thẳng vào danh sự của công ty và còn không biết sẽ diễn biến như thế nào đây?

Nói ngay trước mắt đây, việc bọn họ có thể làm thật sự quá ít, không biết phải làm thế nào cho phải, một khi hiệu quả xuất hiện tác dụng phụ, chỉ sợ Trung Vực lẫn Phương Giác đều cùng nhau rơi vào đáy cốc.

Sau khi nói xong Thu Từ Thiện cho mọi người rời đi, những người khác đã rời đi nhưng Thu Từ Hàn vẫn còn ngồi ở vị trí của mình. Thu Từ Thiện thấy vậy bèn đưa tay đặt lên bờ vai cậu, nhỏ giọng an ủi cậu một câu không có việc gì.

Nhưng cố tình những lời này giống như là một mồi dẫn lừa, lập tức khơi dậy tính khi ẩn nhẫn của Thu Từ Hàn. Cậu hất tay Thu Từ Thiện ra, sau đó quắc mắt đứng lên, hỏa khí mурi phần rống lên nói: "Chuyện này có quan hệ gì tới tôi, mấy người mới dùng ánh mắt gì nhìn tôi đó, chị cho rằng tôi muốn

chuyện này xảy ra sao?"

Cậu nắm một nắm thật mạnh lên mặt bàn, cắn răng nói: "Tên Phương Giác đáng chết này."

Thu Từ Thiện cố nén không dám nhúc nhích, mới rồi bị Thu Từ Hàn hất ra cổ tình là bên cánh tay bị thương của cô, coi như đã qua mấy ngày vết thương đã kéo vầy rồi nhưng bị vung mạnh như vậy cũng khiến cô đau đến run rẩy.

Bạch Phú Mỹ lúc này đứng phía sau cô, nhìn thân thể cô bất chợt cứng ngắc liền biết là vết thương lại bị xé nứt rồi. Cô nàng vừa muốn tiến lên đỡ lấy Thu Từ Thiện thì bị cô cản lại.

Thu Từ Thiện khoe miệng khê co rúm, cố nén đau đón nhìn Thu Từ Hàn. Thật ra thì cô hiểu cảm giác lúc này của Thu Từ Hàn, muốn ở Trung Vực làm lớn một hồi, muốn chứng minh cho mọi người thấy Thu Từ Hàn cậu không phải đơn thuần dựa vào đời cha che chở, cậu cũng có thực lực có thể lãnh đạo Trung Vực.

Nhưng cổ tình lần này xảy ra chuyện Phương Giác khiến cho cậu chuẩn bị chạy đua bất chợt bị ngã nhào một cái.

"Thu Từ Hàn, ai nói chuyện này có liên quan tới em đâu, đây là chuyện của một mình Phương Giác, không liên quan tới công ty. Đừng có chuyện còn chưa xảy ra em đã rối loạn trận tuyến như vậy," Thu Từ Thiện đưa tay đè lại tay cậu, kiên định quả quyết nói.

Thu Từ Hàn nhìn chị mình, rõ ràng lúc này cô còn lời thể son sắt nói rằng công ty nhất định sẽ cùng Phương Giác cùng tiến lùi.

Cậu ngẩng đầu mê mang nhìn Thu Từ Thiện, trong ánh mắt còn mang theo vẻ hồn nhiên thuộc về người thiếu niên. Lúc này mặc dù nội tâm Thu Từ Thiện không đành lòng, nhưng cũng không thể không hạ tâm sắt đá, chữ chữ câu câu nói: "Từ Hàn, trên thế giới này chỉ có ích lợi là vĩnh viễn."

Cho nên không có ai là không thể bị ném bỏ, một khi người đó nguy hại đến ích lợi của mình thì em mà có thể ngoan tâm vứt bỏ họ.

Trong vòng này căn bản cũng không hề có bí mật gì, sáng sớm hôm sau, có người mua báo ngày đó sẽ phát hiện ra rằng tất cả trang đầu các báo đều là các bài viết về việc Phương Giác đi mua dâm, cô gái đó còn nhảy lầu bỏ mình.

Tài khoản weibo tuyên bố tin tức này đầu tiên cũng đã đạt đến 30 vạn lượt chia sẻ, gần như lúc này tất cả mọi người chỉ có một ý tưởng, thật là làm cho người ta khó có thể tin.

Đề tại Phương Giác mua dâm cũng nhanh chóng lọt vào top search trên Weibo, màn hình điện thoại của mọi người đều load tin tức này.

Tiếp theo các trang truyền thông chính thống cũng rầm rộ đưa tin.

Mà lúc này, Thu Từ Thiện đang ở trong một gian biệt thự, đây là cô đặc biệt mượn từ chỗ Lạc Ngan. Người ngồi đối diện cô cúi thấp đầu không nói tiếng nào, Thu Từ Thiện nhìn thấy vậy cũng không biết làm sao để mở miệng.

Kì thật đối với nguy cơ về quan hệ xã hội của danh nhân có thật nhiều trường hợp, tựa như vụ bê bối 'Khóa kéo cửa' nổi danh. Hillary và Bill Clinton cùng nhau đối mặt với sự chất vấn của công chúng, mà thân là người vợ bà Hillary đã lựa chọn tha thứ, khiến cho Bill Clinton cũng thắng được một phần tha thứ của công chúng.

Cho nên người bên bộ phận PR cũng đưa ra một phương án như vậy, Thu Từ Thiện cũng nghĩ tới. Nhưng vô luận như thế nào thì chuyện như vậy đối với một người vợ mà nói luôn khó có thể tiếp nhận, huống chi lúc trước chồng của cô ấy biểu hiện quá mức hoàn mỹ.

"Chị Phương, trước mắt mà nói thì phương pháp này e là cách tốt nhất để đối phó với nguy cơ lúc này," Thu Từ Thiện khó khăn mở miệng, nhưng cũng không thể không thốt ra được.

Vợ Phương Giác vẫn ngồi trên ghế sofa không nhúc nhích, quần áo trên người chị mặc dù đơn giản nhưng vẫn hào phóng thỏa đáng, dù tình huống đã như vậy nhưng chị vẫn có thể giữ yên lặng. Nên biết có rất nhiều người phụ nữ tự xưng là cao quý, nhưng lần đầu tiên biết chồng mình ở bên ngoài tăng tịu thì đều sẽ mất khống chế hết âm lên.

"Nếu như ngay cả chị cũng lựa chọn vứt bỏ anh ta thì tôi nghĩ lần này thật sự sẽ không còn ai trợ giúp anh ta nữa," Thu Từ Thiện nhìn chăm chăm người dậu dậu đối diện nói.

Bà Phương không nhanh không chậm ngẩng đầu, hiển nhiên cũng không để ý lời nói của Thu Từ Thiện, chị chỉ chậm rãi nói: "Tôi đã sớm biết, sớm muộn gì anh ta sẽ có một ngày như thế."

Bạn đang đọc truyện *Đã Đáo, Bạch Liên Hoa!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 78: (H nhẹ)

Edit: Hà Phương

"Thật ra chúng tôi đã ly thân hai năm rồi, tuy anh ấy không nói ra nhưng tôi biết anh ấy phải chịu áp lực rất lớn, tôi không biết mình phải làm thế nào để giúp anh ấy," bà Phương thở dài lạnh nhạt nói, giống như câu chuyện đề cập đến không phải chồng của mình, mà chỉ là một nhân viên râu ria mà thôi.

Thu Tử Thiện nhìn bộ dáng không vui không buồn của chị ta, nếu không phải hết sức áp chế thì sợ rằng ngay cả biểu hiện trên mặt cũng che lấp không được.

Đây là một chuyện xưa vô cùng bình thường, vai nam chính và nữ chính quen biết khi hai người đều là những người không tiền và vô danh. Sau đó hai người đến với nhau, tới đây thì câu chuyện xưa chợt chuyển ngoặt một cái.

Vai nam chính bởi vì một lần tình cờ tiến vào giới văn nghệ, ban đầu chỉ được diễn những vai quần chúng nhỏ nhất, sau đó vì trời sanh có cảm giác trước ống kính cùng với khuôn mặt anh tuấn bức người, rất nhanh ở trong vòng bọc lộ tài năng. Nhưng điều khiến người ta vui mừng là vai nam chính cũng không vì nổi tiếng mà bắt đầu ghét bỏ nữ chính.

Ngược lại hai người sau các loại ngăn trở, thành công bước vào cánh cửa hôn nhân. Nếu như nói qua nhiều năm như vậy, tiếc nuối duy nhất mà bọn họ lưu lại cho ngoại giới chính là bọn họ không có một đứa con nào.

Nhưng một đôi vợ chồng có thể nói hoàn mỹ như vậy đừng một cái ông chồng vào thời kì trung niên lại gặp phải chuyện này.

"Chị biết tại sao anh ta lại biến thành như vậy phải không?" Ngay cả Thu Tử Thiện khi ở trong thời điểm này cũng đều khó tránh khỏi muốn đứng trên lập trường của một người phụ nữ để suy tư vấn đề, người đàn ông này tại sao phải biến thành như vậy, hay hoặc là nói đàn ông vì sao đều như vậy?

Bà Phương chỉ cười nhạt, mỉm cười lắc đầu: "Tôi không biết, tôi thật sự không biết. Có lẽ là anh ấy phải chịu áp lực quá lớn, hoặc có lẽ là tôi chưa đủ tốt."

Thu Tử Thiện không biết phải nói gì cho phải, thật ra cô không thể hiểu được cái suy nghĩ phụ nữ phải nhẫn nhịn vì lợi ích chung, nhưng khi chính bản thân cô chân chính gặp phải chuyện như thế, cô mới chợt hiểu ra rằng tình yêu chính là một nan đề không có lời giải đáp.

"Cô Thu, tôi nói với cô những điều này là muốn để cô hiểu, Phương Giác không phải là một người đàn ông tội ác tày trời, ắt hẳn là anh ấy có nỗi khổ tâm."

"Cầu xin cô, cứu anh ấy."

Mọi người từ trong biệt thự đi ra, Thu Tử Thiện đứng trước bậc thang, không quay đầu lại nhưng đột nhiên hỏi một câu: "Nếu như là mọi người, mọi người sẽ lựa chọn thế nào?"

Bạch Phú Mỹ mở miệng trước, nói: "Tôi sẽ giết chết tên đàn ông đó ngay."

Tiếp theo một cô gái thuộc bộ phận PR lên tiếng: "Loại chuyện như vậy sao có thể võ đoán được, tôi hơn phân nửa là nhìn tình huống xem sao đã."

Cô ta quay đầu lại liếc mắt nhìn cánh cửa đã đóng lại, nhỏ giọng nói một câu: "Nếu tình huống là như thế, tôi hơn phân nửa sẽ ly hôn."

--- ----- ---

Là người hiềm nghi nên Phương Giác cần bị cảnh sát tạm giữ 24h, sau đó kết quả báo cáo nghiệm thi công bố ra nên hiềm nghi của Phương Giác tạm thời bị thủ tiêu.

Cô gái kia đúng là bởi vì cần thuốc sau đó thần chí không rõ mới từ trên lầu té xuống, mà lúc đó Phương Giác đang ở trong phòng trọ rửa tay tắm gội.

Lúc này bên ngoài cục cảnh sát đã sớm đậu vô số chiếc xe, các ký giả cũng đang nghiêm chỉnh chờ đợi, chực chờ Phương Giác từ bên trong bước ra ngoài.

Người đại diện của Phương Giác cùng Hạ Bá Hiền đã sớm thương lượng xong đối sách, chỉ hi vọng có thể tạm thời hất ra những ký giả này, để cho bọn họ có chút thời gian chuẩn bị nguy cơ kế tiếp.

Một chiếc xe đầu tiên từ trong cục cảnh sát lúc đi ra, bên trong xe bảo mẫu bị rèm cửa kéo lên che khuất nên cũng không thể thấy rõ tình hình chân thật bên trong. Tình huống lúc này giống như một bộ phim tình báo chiến tranh, hai bên cũng bắt đầu đấu trí đấu dũng. Phương Giác một lòng muốn hất ký giả ra, còn ký giả thì một lòng muốn lấy được hình ảnh tin tức đầu tiên.

Lúc này trong gian phòng tòa nhà Trung Vực tọa lạc ở khu trung tâm thành phố phồn hoa, Thu Tử Thiện đứng trước cửa sổ sát đất trong phòng làm việc nhìn chăm chăm thành phố xa hoa trước mặt, trong phồn hoa giấu giếm đầy các loại nguy cơ.

"Về vai nam chính của "Kịch Chiến", mọi người đã nghĩ ra người tiếp nhận chưa?"

Lúc này ngồi trong gian phòng làm việc này có Tổng giám đốc hành chính Jak, cũng có Tổng giám sản xuất điện ảnh Chu Á Văn. Dĩ nhiên còn có Thu Tử Hàn cũng ngồi trong đó, thế nhưng nhiều người là vậy lại không một ai có thể lập tức trả lời vấn đề của Thu Tử Thiện.

Bộ phim "Kịch Chiến" này mới chỉ giai đoạn tuyên truyền trước khi bấm máy cũng đã đầu tư tới mấy ngàn vạn, huống chi bộ phim đã bấm máy gần một tháng rồi, nếu bây giờ triệt hạ hạng mục này, số tiền đó đều sẽ thả trôi sông.

Hiện giờ phương pháp có thể vẫn hồi những tổn thất này chỉ có một, đó chính là đổi vai nam chính.

Nhưng vấn đề này bày ra trước mặt các lãnh đạo Trung Vực lại trở thành một bài toán khó, ai có thể thế được vị trí của Phương Giác đây?

.....

So với tình trạng nước sôi lửa bỏng bên này, cuộc sống của Hà Minh Châu hiển nhiên tựa như trên Thiên đường. Từ khi ‘kết hôn’ đến nay, cô ta rốt cuộc có được cuộc sống mà mình tha thiết ước mơ.

Trừ những lúc thỉnh thoảng bị Bách Nhậm Tân bắt bẻ, cuộc sống của cô ta quả thật có thể nói là hoàn mỹ. Dĩ nhiên trước đó người đàn ông vẫn tự xưng là ba của cô ta, dưới sự ‘khuyến bảo hết lời’ của cô ta cũng đã quay về Vân Nam. Con đi Thu Tử Thiện kia còn tưởng rằng tìm một người như thế tới ghê tởm cô ta là có thể thật làm cho cô ta khó chịu lắm, mơ đi.

Điều khiến cô ta có chút không thể nào tiếp thu được chính là bất kể cô ta hay Trương Tuyết Vân đều không thể liên lạc được với Thu Vĩ Toàn, cứ như thể người này đã biến mất khỏi thế gian vậy. Sau đó cô ta vận dụng giao thiệp mới phát hiện ra Thu Vĩ Toàn đã rời khỏi Vân Đô đi đến Hongkong.

Lúc này cô ta đang ở trong một gian phòng tắm xông hơi xa hoa, kể từ khi cô ta gả cho Bách Nhậm Tân, bên cạnh cũng tụ tập một đám quý bà giàu có, mọi người thỉnh thoảng sẽ hẹn nhau đi ra ngoài chơi. Gian phòng tắm xông hơi này không chỉ có trang bị đầy đủ thiết bị, quan trọng là thủ pháp xoa bóp của nhân viên ở đây rất tuyệt vời.

Lúc này trong gian phòng u ám, hương huân ngọt ngào đã sớm tràn ngập cả căn phòng, cô ta bọc một tầng áo tắm nằm sấp trên giường trải da thật. Khi một đôi bàn tay rộng rãi thật đầy roi xuống lưng cô ta thì thân thể cô ta bất giác càng siết chặt hơn.

Sau đó đôi tay này như quen cửa quen nẻo, bắt đầu từng chút từng chút xoa ấn bả vai cô ta, tiếp đó lại theo bả vai bắt đầu dờn xuống dưới. Hà Minh Châu gồng mặt trên cánh tay mình, nhắm mắt lại cảm giác đôi tay có lực này theo bả vai mình đi tới sống lưng.

Từng chút một hoạt động, từng chút một vuốt ve, thủ pháp này vừa tinh tế lại vừa giãy vò, Hà Minh Châu không nhịn được nghĩ muốn kêu ra tiếng. Nhưng cuối cùng cô ta vẫn nhịn được loại kích động này.

Nhưng đến khi đôi tay này theo chỗ rẽ áo choàng tắm sờ tới bắp đùi cô ta thì thân thể cô ta có thể thấy được run một cái. Mà khi cái tay này theo bắp đùi thành trong đi vào, cuối cùng chạm vào chỗ mềm mại kia thì tiếng rên rỉ vẫn đang cố gắng đè nén rốt cuộc phát ra âm thanh rất nhỏ.

Ngón tay người đàn ông không có ngăn trở xoa bóp hoa châu, hần nhếch mép lên cười nhẹ một cái. Ngay sau đó ngón tay hần câu vào bên trong dùng dao trơn trượt, khi ngón tay tiến vào còn nghe xập xập tiếng nước, trong căn phòng tĩnh lặng dường như bị phóng đại vô hạn.

Động tác vừa chậm rãi vừa ôn nhu như vậy khiến không ai có thể nhẫn nại.

Hà Minh Châu bắt đầu khó khăn run rẩy chân, hai chân cô ta còn gác lên nhau, hình như là muốn đẩy cái tay đang tác quái của người đàn ông ra ngoài, nhưng lại dường như thích thú muốn kẹp chặt thật chặt. Nhưng từ đầu chí cuối cô ta cũng không có nâng đầu lên, cô ta vẫn nhắm mắt gồng mặt trên cánh tay mình, mặt mũi an tĩnh giống như đang ngủ.

Chỉ là nơi đó từ từ biến lớn lên, vô thanh vô tức bán đứng sự bình tĩnh của cô ta.

Người đàn ông cường thế tách hai chân cô ta ra, sau đó chui đầu vào trong áo choàng tắm trắng nõn, cái lưỡi mềm mại thuận thế liếm láp hoa tâm trơn trượt đang sưng phồng.

Lúc này thì Hà Minh Châu cũng không thể bảo trì được bình tĩnh như vừa rồi nữa, cô ta khẽ cong người lên, đỉnh đầu ngửa ra sau, biểu hiện trên mặt tựa như thoải mái tựa như thống khổ, cố gắng nhịn xuống, cô ta xoay người muốn đứng dậy. Nhưng cổ tình bắp đùi bị hai bàn tay người đàn ông đè lại khiến cô ta không thể động đậy.

Đầu lưỡi hần giống như linh xà, không ngừng chuyển vào chuyển ra, đưa thật sâu vào thành trong trắng nõn, thậm chí còn muốn cắn lên vài cái.

Khi người đàn ông lần nữa chui ra ngoài, cô ta đã gần như không thốt nên lời. Người đàn ông dùng bàn tay lau mặt mình một cái, nhếch miệng nói: "Đâm đặng, chảy nước ít nhỉ, mặt tôi đều bị rửa sạch rồi."

Qua một hồi lâu Hà Minh Châu mới từ trong kích thích hòa hoãn lại. Đôi chân trắng thon dài cũng thuận thế kẹp lấy bên hông người đàn ông, hai tay cô ta nâng gương mặt người đàn ông, mắt không nhúc nhích nhìn hần nói: "Có ai sẽ nghĩ tới Đại thiếu gia Bách gia lại giả trang thành thợ đâm bóp rồi bỏ lên giường mẹ nhỏ của mình, con thấy đúng không? Con trai."

Khuôn mặt Bách Hạo co quắp một cái khi nghe thấy xưng hô này của cô ta, nhưng sau đó hần thân nhiên dề lại, một cái tay lại duỗi vào trong áo tắm. Vừa vuốt ve da thịt bóng loáng vừa ranh mãnh cười trêu nói: "Chẳng lẽ ba tôi không thỏa mãn được cô sao? Bên trong đều không mặc gì chờ tôi này, đói bụng lắm à."

Nói xong, hần dùng hai ngón tay nắm cặp vú của cô ta, đỉnh núi như quả mọng đỏ au, đến lúc này rồi Hà Minh Châu cũng sẽ không khách khí với hần. Cô ta vội vàng đưa tay, nhanh chóng lột hết quần áo trên người hần, khi cô ta cởi quần dài của hần ra thì lập tức nhìn thấy cự vật đã sớm cứng rắn.

Sau đó, Hà Minh Châu thuận thể xoay người lại áp trên người hắn. Đôi tay Bách Hạo nắm trên eo cô ta, vẻ mặt hưng phấn chờ động tác của cô ta. Hà Minh Châu đầu tiên là nghiêng người, khuôn ngực đầy đặn cũng buông xuống, Bách Hạo liền thò tay là bắt được một bên đó.

Hà Minh Châu từ từ hoạt động eo, để cô bé của mình không ngừng vuốt ve vật cứng của đối phương, Bách Hạo buồn cười vỗ vỗ bên má cô ta hỏi: "Bây giờ lại không đói bụng nữa à."

Hà Minh Châu giống như nữ vương từ trên cao nhìn xuống hắn, sau đó dùng giọng điệu ngạo mạn nói: "Cầu xin em đi, cầu xin em cho anh."

Bách Hạo cười càng sâu nhìn Hà Minh Châu, ngay khi Hà Minh Châu ý thức được không tốt thì hắn đột nhiên dùng sức nắm eo cô ta thuận thể đè cô ta xuống dưới, cự vật đã som hiển ngang không chút khách khí liền vọt tiến vào, đoạn trước lập tức thọt đến sâu bên trong.

Hà Minh Châu há miệng muốn thét ra tiếng, Bách Hạo lại nhanh chóng cúi người che lại môi cô ta, sau đó cười như không cười nói: "Không phải em muốn cho toàn thể giới đều biết em và 'con trai' của mình đang vùng trộm đây chứ? Mẹ nhỏ."

Hà Minh Châu không nói gì chỉ lo thờ đốc thì hắn lại dịu dàng rút cự vật ra rồi chống vào hoa nhĩ, âm thanh cũng dịu dàng nói: "Mẹ nhỏ, ông già kia lúc làm em thế nào vậy, là giống như vậy sao?"

Hắn càng hăng say chà sát bên ngoài mà không chịu đi vào trong, mà lúc này Hà Minh Châu đã sớm hăm sâu trong lửa dục, chỉ biết đưa tay ôm hắn còn cặp chân thì quặp chặt vào eo hắn.

"Hay là ông ta làm thế này hả?" Bách Hạo thọc sâu vào một cái, lại hung tợn hỏi.

Hà Minh Châu đã sớm thất thanh kêu lên, chỉ là lần này Bách Hạo cũng không có xen vào tiếng gào của cô ta nữa.

Đội hai người thu thập xong, Hà Minh Châu nhìn Bách Hạo đã khôi phục lại bình tĩnh, muốn mở miệng hỏi chuyện hắn nhưng lại không dám.

"Lúc trước không phải anh đồng ý với em sẽ đối phó với Thu Tử Thiện sao, vậy khi nào thì giúp em hả giận vậy anh, "Hà Minh Châu thuận thể dựa người vào người hắn.

Cô ta cũng biết lúc này đàn ông rất dễ dàng làm ra cam kết, cô ta không nên lãng phí cơ hội thật tốt này, mặc dù mới vừa rồi cô ta cũng cảm thấy rất thoải mái.

Bách Hạo nhìn cô ta một cái, trong mắt mang theo trêu chọc, nhưng sự khinh bỉ trong chỗ sâu lại bị hắn che giấu rất tốt. Hắn nói: "Em cho rằng chỉ mình em muốn sửa trị con nhóc họ Thu đó thôi sao?"

"Ừa, vậy còn có ai nữa sao?" Đây Hà Minh Châu rất tò mò. Cô ta biết Thu Tử Thiện người này tuy có lúc điêu ngoa tùy hứng, nhưng bây giờ nó tuyệt đối sẽ không dễ dàng trêu chọc thị phi cho mình đâu.

Bách Hạo bĩu môi: "Ông già nhà chúng ta trước mặt mọi người bị con nhóc đó làm cho không xuống đài được, em cho rằng ông già sẽ dễ dàng buông tha cho con bé đó sao."

"Lúc trước tôi đã cho cô ta một dạy dỗ nho nhỏ, khiến cô ta phải đi bệnh viện một chuyến, nhưng mà ông già cảm thấy còn chưa đủ, lần này xem ra không phải một vấn đề nho nhỏ thôi đâu." Mặc dù Bách Hạo nói một câu nhẹ nhàng băng quơ, nhưng hiển nhiên lúc này Thu Tử Thiện đứng là bị phiền toái quần thân thậm chí muốn bẻ đầu sút trán.

Hà Minh Châu vừa nghe Thu Tử Thiện xui xẻo, lập tức vui mừng mặt mày hớn hở.

Bách Hạo nhìn vẻ mặt cô ta, từ trong cánh mũi chợt phát ra một tiếng tiếng hừ nhẹ ngán ngùi, sau đó hắn không có ý tốt nói: "Chỉ có ngần ấy chuyện nhỏ đáng giá được em vui mừng đến như vậy?"

"Chuyện nhỏ gì, chỉ cần là có thể khiến Thu Tử Thiện chuyện xui xẻo, em đều thấy đáng giá vui mừng."

Câu trả lời này lại khiến sự khinh bỉ Hà Minh Châu trong lòng Bách Hạo càng thêm sâu. Coi như lúc trước Hà Minh Châu tức giận từng uy hiếp hắn, nhưng Bách Hạo lại chưa bao giờ tức giận. Bởi vì trong mắt hắn, người phụ nữ Hà Minh Châu này cuối cùng cũng thông minh ra được chút, cũng hiểu được lợi dụng ưu thế của mình, nhưng cố tình ánh mắt lại quá mức thiên cận.

Nhưng cũng vì điều này nên hắn mới an bài Hà Minh Châu ở bên cạnh cha mình.

"Vậy nếu như tôi nói, để em làm Chủ tịch Trung Vực, em sẽ lấy cái gì báo đáp tôi đây?"

Bạn đang đọc truyện *Đã Đảo, Bạch Liên Hoa!!!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79

Edit: Ha Phuong

Tiếng chuông du dương vang vọng trong khe núi u tĩnh, người đàn ông trẻ tuổi mặc tăng bào một lần lại một lần mở ra dây đai trong tay. Từ đằng xa nhìn sang, một tòa Tự Miếu lấy màu vàng kim là màu chính tọa lạc ở giữa sườn núi.

Tường màu vàng ngói đỏ thẫm, từ đằng xa nhìn sang tòa chùa miếu này an tĩnh và tường hòa khiến người ta có cảm giác bình yên. Người đến nơi đây cũng đắm chìm trong Hoàng Dương Phật hiệu. Lúc này cánh cửa màu đỏ thẫm đang rộng mở, ngay chính giữa khoảng sân rộng rãi bày một lư hương lớn.

Đi dọc theo hành lang bên trái của chính điện là có thể nhìn thấy một cái cửa nhỏ, bước vào cửa nhỏ mới phát hiện thì ra cùng sự rộng rãi bên ngoài so sánh, nơi này còn có một khoảng trời riêng.

"Pháp sư Hoàng Nghĩa, ba con khi còn sống coi ngài là bạn thân, cảm tạ ngài đã làm tất cả cho ông ấy," Lạc Ngạn mặc áo tơ trắng, mặt mũi bi thương mà khiêm nhường nói.

Vị thiền sư Hoàng Nghĩa trước mặt không đơn thuần chỉ là bạn Phật tử của Lạc Thiên Tề, kì thật từ lúc bọn họ còn trẻ vị đại sư này đã quen biết với Lạc Thiên Tề. Đứng vậy, tình hữu nghị giữa bọn họ đã bắt đầu khi còn trẻ. Thiền sư Hoàng Nghĩa cũng sinh ra ở Hào Môn, chỉ là năm hán ba mươi tuổi tự nhiên không để ý mọi người phản đối cô ý muốn xuất gia.

Phật giáo là một giáo phái chú trọng tu hành, yêu cầu hành giả chuyên cần bình tĩnh tu tập, dập tắt Tham Sân Si, không suy nghĩ không vướng bận, trọng thực tu. Vì vậy nhiều năm qua dấu chân của đại sư Hoàng Nghĩa trải rộng khắp trong nước, nhiều lần ông đến cao nguyên Tây Tạng báỉ phóng nhiều vị cao tăng đại đức Tạng truyền Phật giáo.

"Thiên Tề và ta thuở nhỏ quen biết, lần này ông ấy cười hạc về tây ta không thể tiễn đưa, đúng là một chuyện đại ăn năn trong cuộc đời. Lần này con đã cáo tri trước với ta... ta tự nhiên sẽ tụng kinh cho ông ấy." Đại sư Hoàng nghĩa nhìn Lạc Ngạn chấp tay trước ngực cúi đầu thu mắt, thương xót nói.

Tuy nói Phật Môn người dạy Tử Đại Giai Không, nhưng khi bạn thân đột nhiên qua đời, dù là đạo pháp cao thâm như Đại sư Hoàng Nghĩa cũng không khỏi có chút bi thống.

"Nếu Đại sư muốn thay ba con thực hiện thì con tất nhiên không dám chậm trễ, nhưng con cũng muốn vì cô gái yêu thích của mình cầu phúc," Lạc Ngạn cung kính nói với Đại sư Hoàng Nghĩa.

Từ khi anh biết nhận thức đã biết đến vị Đại sư Hoàng Nghĩa này, dĩ nhiên khi đó tên của ông cũng không phải là Hoàng Nghĩa. Nhưng mà nếu chính ông cũng đã bỏ tên họ thế tục, Lạc Ngạn tự nhiên cũng không nhắc tới.

Đại sư Hoàng Nghĩa nghe Lạc Ngạn nói vậy, đôi mắt vẫn trước sau không gợn sóng khẽ nâng lên, bình thản hỏi Lạc Ngạn: "Làm việc quý kiên trì bền bỉ, nếu như không thể kiên trì, chẳng bằng không làm."

Lạc Ngạn chỉ cười không nói.

Khi anh một thân áo tơ trắng quỳ trước mặt tượng Phật, anh yên tâm và bình thản, anh nghĩ đến Tử Thiện của mình.

Một cái tên quanh quẩn trong lòng anh, lúc này chỉ có Bồ Tát chia sẻ sự vui mừng và giận dữ với mình.

Lạc Ngạn ngẩng đầu nhìn thấy vị Bồ Tát mặt mũi hiền lành này thì trong lòng chỉ có một cái ý niệm, con nguyện dùng tất cả của con để bảo vệ cô ấy một đời bình an.

Ngay lúc Lạc Ngạn thành kính nhìn Bồ Tát chợt có người đẩy cánh cửa nặng nề ra, một cái chân mò vào.

Lạc Ngạn không quay đầu lại, nhưng anh biết người sau lưng là ai. Làm ô uế Phật đường, nếu như cha anh biết thì chỉ sợ rằng lập tức từ trong phần mộ nhảy ra chửi mắng chính mình một trận.

Mặc dù luôn là nói người đọc sách không nói chuyện yêu ma quỷ quái, nhưng thường thường người càng có quyền thế, đối với tông giáo cao tăng lại càng thêm thành kính. Mà Lạc Ngạn đã biết, cha anh nghiêm nhiên chính là một tín đồ Phật giáo trung thực.

"Vince, chúng ta nên đi thôi." Đường Tán nói chuyện rất êm tai.

"Thật sự là biết người biết mặt nhưng không biết lòng, Phương Giác này cũng quá..." Tuy có một bụng nghị luận muốn nói, nhưng vừa nghĩ tới công ty hạ lệnh cấm nói, âm thanh của người nói chuyện vẫn tự giác thấp xuống.

Chỉ là người bên cạnh hiển nhiên cực kỳ hiểu được trong lòng cô ta muốn nói gì, muốn trách thì phải trách hình tượng của Phương Giác thường ngày quá

mức ngay thẳng, cho tới lúc tuôn ra tin tức, hơn nữa còn bạo một phát một tin tức hải hùng như vậy, khó trách trong lúc nhất thời dân chúng đều khó mà tiếp nhận được.

Cô gái mặc áo khoác màu hồng cầm chồng tài liệu giáp bên cạnh máy in, nét mặt biểu lộ một hồi bất đắc dĩ, lặng lẽ nói: "Tôi nghe nói trong Hội Đồng Quản Trị có người chuẩn bị tìm Thu tiểu thư phiền toái đấy."

"Có ý gì, chẳng lẽ bọn họ còn có thể đổi lại Chủ tịch hay sao?" cô gái bên cạnh đang chuẩn bị in tài liệu nghe những lời này xong liền kinh ngạc hỏi. Cô gái này là nhân viên văn phòng mới vừa vào công ty không lâu, đối với những chuyện của ban lãnh đạo cũng biết rất ít.

Vừa nói câu này chính là thư ký Tổng giám đốc mới được điều qua, cô ta một tay vừa in tài liệu vừa cùng người bên cạnh nói chuyện phiếm.

Chuyện Phương Giác cũng sớm đã truyền khắp bên ngoài, nếu không phải Thu Từ Thiện đã xây dựng ảnh hưởng thật lớn ở Trung Vực thì e rằng nội bộ công ty cũng đã đồn ầm lên rồi. Nhưng dù ban lãnh đạo đã nghiêm cấm nhân viên không được bí mật thảo luận chuyện này, nhưng mà mấy chuyện như vậy không phải cứ cấm là được.

Lúc này Thu Từ Thiện không ở trong nhà cũng không có ở công ty, cô từ trên xe bước xuống, đi tới biệt thự mấy ngày trước tự mình tới qua. Vì lúc này chung quanh nơi ở của Phương Giác có quá nhiều ký giả ôm cây đợi thỏ thế nên sáng sớm Thu Từ Thiện đã an bài vợ chồng bọn họ ở đây.

"Cô muốn tôi mở hộp báo sao?" Phương Giác râu ria xồm xàm giống như một đêm già đi mười tuổi, từ trên ghế salon hoắc mắt đứng lên, mặt lạnh tại chỗ vòng vo hai vòng.

Đại khái bởi vì nguyên nhân từ gia đình, Thu Từ Thiện còn chán ghét kẻ thứ ba và người đàn ông ngoại tình nhiều gấp mấy lần người phụ nữ bình thường. Ngẫm lại, loại chuyện như vậy trách nhiệm hơn phân nửa đều thuộc về đàn ông. Nếu như người đàn ông có đủ định lực thì dù kẻ thứ ba có tâm quyền rũ cũng sẽ không có hiệu quả.

Trong lòng Thu Từ Thiện cực kì chán ghét Phương Giác, thế nhưng cũng không ảnh hưởng đến việc cô phí tâm tư giúp Phương Giác xoay người. Công ty bỏ tiền ra đầu tư vào Phương Giác còn chưa có thu hồi một đồng nào đâu, cô sẽ không để Phương Giác bị phế bỏ dễ dàng như vậy.

Về phần chuyện lần này quá nghiêm trọng, Thu Từ Thiện ngược lại cười lạnh vài tiếng, thật ra thì người Trung Quốc được xem là bao dung. Không phải trong chính đàn có một vị, con gái riêng đều đã có, đến lúc bị phát hiện còn không phải vẫn thuận buồm xuôi gió sao. Vì vậy tuy Thu Từ Thiện không có lòng tin tất thắng nhưng cô có tự tin.

"Bây giờ đám kí giả ngoài kia đang lăm lăm muốn dùng ngòi bút làm vũ khí đối phó với tôi, cô còn muốn tôi đi ra ngoài trở thành mục tiêu sao? Tôi không đồng ý, tôi không đồng ý," Phương Giác vừa lắc đầu vừa lui về phía sau, thậm chí còn nói liên tục ba lần không đồng ý.

Từ lúc ở chỗ cục cảnh sát trở về, hần ngay cả nhà cũng không có về đã bị đưa đến đây. Hần sợ những ký giả kia giống như chó điên đuổi theo mình, sợ bọn họ hỏi mình bất kỳ một vấn đề gì, hần sợ ánh mắt người khác nhìn mình. Nhưng cái mà hần sợ nhất chính là ánh mắt mà người phụ nữ hần yêu nhìn mình.

Nếu như có người hỏi Phương Giác, hần yêu vợ mình không?

Phương Giác sẽ không chút do dự nói cho người đó biết, tôi yêu, cuộc đời này tôi chỉ có cô gái đó.

Vậy tại sao anh lại phản bội cô ấy?

Phương Giác không có cách nào nói ra khỏi miệng, chẳng lẽ nói là cái vòng này mang đến cho hần áp lực quá lớn. Tinh thần hần đã gần như hỏng mất, mà phương thức để hần phát tiết lại là sự ngược đãi. Hần tình nguyện bỏ ra số tiền lớn để tìm đến những cô gái đứng đường rẻ tiền kia, cũng không nguyện ý đến hội sở cao cấp tìm những loại gái được gọi là cao cấp.

Bởi vì bỏ lớn tiền bạc có thể khiến những gái đứng rẻ tiền kia đồng ý với mình bất cứ chuyện gì, bao gồm những chuyện mà hần không muốn những người kia biết, hần có đam mê biến thái SM.

"Đồng ý?" Thu Từ Thiện khẽ cười lập lại hai chữ này, đây thật là quá đủ kỳ quái, sau đó sắc mặt cô biến đổi, không hề có sự nhẹ nhõm như vừa rồi.

Cô cười lạnh nhìn Phương Giác: "Anh không đồng ý, vậy xin hỏi anh làm ra chuyện tổn hại đến lợi ích của công ty thì có được tôi đồng ý không? Anh cho rằng mỗi tiếng nói cử động của mình chỉ đại biểu cho một mình anh hay sao? Anh không phải chỉ là nghệ sĩ ký hợp đồng Trung Vực không thôi, mà anh chính là chiêu bài của Trung Vực, giờ thì hay rồi, anh không chỉ đập nát chiêu bài của chính mình, mà còn đập nát chiêu bài của Trung Vực nữa."

Người đại diện của Phương Giác đang muốn đứng lên nói chuyện, Thu Từ Thiện liếc nhìn bộ dáng của cô ta liền biết cô ta mở miệng hần là muốn bênh vực Phương Giác. Chuyện lúc trước xảy ra ở studio, nếu không phải cô ta kiên trì không cho báo cảnh sát thì chắc cũng sẽ không xảy ra chuyện này, ngay cả Thu Từ Thiện cũng sẽ không bị chém bị thương.

Vợ của Phương Giác vẫn ngồi một góc trên ghế sofa trầm mặc không nói, nhưng sự bình tĩnh của chị ta cũng không khiến cho Thu Từ Thiện an tâm, có cái gọi là bọ phát liền diệt vong trong im lặng đấy.

Thu Từ Thiện hiện đã không chịu nổi bất kỳ sự diệt vong nào nữa, cô hi vọng có thể giải quyết êm xuôi chuyện này. Thậm chí cô chưa bao giờ giống hôm nay hi vọng Làng Giải Trí có thể có công ty khác ra mặt, đoạt đi danh tiếng trang đầu các báo của Trung Vực. Bởi vì loại trang đầu này cô vô lực đảm nhận.

"Cô Thu, bây giờ chúng ta ngồi ở đây là hi vọng có thể giải quyết vấn đề, hôm nay chúng ta đang ở đầu sóng ngọn gió, tôi cảm thấy biện pháp tốt nhất lúc này chính là giữ yên lặng. Người xem là một đám người am hiểu quen lãng, chỉ cần chúng ta chịu đựng qua được khoảng thời gian này, tất cả đều sẽ tốt thôi." người đại diện của Phương Giác không nhịn được lên tiếng.

Cô ta ý đồ để cho lời nói của mình trở nên tin cậy, nhưng lúc này Thu Từ Thiện đã sớm mất đi tính nhẫn nại đối với bọn họ. Nếu không phải là bởi vì Phương Giác là nghệ sĩ mà công ty tốn giá cao ký hợp đồng trở lại, chỉ sợ hôm nay cô sẽ không lãng phí một phút giây nào trên loại người này.

Cô nặng nề ngồi xuống, hết sức muốn cho mặt mũi mình giữ tỉnh táo, cô nhìn chăm chăm Phương Giác đang tối tăm mặt mũi nói: "Được rồi, bây giờ tôi muốn nói cho anh biết sách lược xử lý của công ty với sự kiện lần này. Người đại diện của anh nói quá thật đúng, khán giả rất am hiểu quen lãng, nhưng anh cũng phải cho họ có đủ thời gian để quên lãng nó đi."

Lời này vừa nói ra, người đại diện lẫn Phương Giác cùng lập tức liền ngẩng đầu lên, ngay cả vợ Phương Giác ngồi góc bên cũng không nhịn được nhìn về phía Thu Từ Thiện.

"Thứ hai anh phải cử hành một buổi họp báo gửi lời xin lỗi đến vợ mình và công chúng, sau đó tuyên bố thôi lui khỏi Làng Giải Trí vô kỳ hạn."

Những lời này hiển nhiên giống như một quả lựu đạn nổ tung trong gian phòng này, mỗi người trong phòng đều bị liên lụy. Bạch Phú Mỹ nhìn Thu Từ Thiện, trong ánh mắt đều là không hiểu, nhưng cô nàng lại không chất vấn ngay tại chỗ. Rõ ràng phương án lúc trước ban lãnh đạo đã thương nghị là để cho hần mở một cuộc họp báo, nhưng sau buổi họp báo đó, sẽ để Phương Giác đi Châu Phi thậm chí là các nơi trên thế giới tham gia hoạt động từ thiện.

"Người bên Bộ phận PR sẽ thương nghị với anh về nội dung trong buổi họp báo, tôi mong mỗi một chữ anh nói ra đều phải chằm chước, dĩ nhiên chúng tôi cũng nhất trí cho rằng hành động lần này của anh hoàn toàn là bởi vì một căn bệnh tâm lý nào đó mà đưa đến, về phần là chứng trầm cảm hay chứng nóng nảy, anh đều có thể tự lựa chọn."

Phương Giác sung mặt nghe Thu Từ Thiện hỏi hột nói, nhưng hần lại không có cách nào phản bác. Danh nhân phạm tội luôn thích dụng tâm lấy cớ tật bệnh để chạy trốn trách nhiệm, nổi tiếng nhất chính là cái vị đã ngủ với vô số phụ nữ.

"Phương Giác, có đôi khi tấn công không phải là đi tới, mà là lui về phía sau."

Bạn đang đọc truyện *Đả Đảo, Bạch Liên Hoa!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80

Edit: Ha Phuong

Khi màn đêm dần phủ xuống, cả tòa thành thị bị ráng chiều bao bọc lại, đêm tối vô tận cũng lúc dính vào một tầng mị sắc. Cả tòa thành thị nhìn từ xa chỉ cảm thấy ban đêm đèn đuốc sáng trưng quá mức.

"Anh còn ở đó không?" Lúc Thu Từ Thiện nghe điện thoại, âm thanh cũng tự giác trở nên dịu dàng. Một khắc khi thấy dây số trên điện thoại kia, tâm tình cô lập tức trở nên ngọt ngào. Mặc dù anh không ở bên cạnh mình, nhưng chỉ cần một cuộc gọi đơn giản cũng có thể cho cô rất nhiều khích lệ.

Lạc Ngạn cũng cảm thấy hơi khó xử, vốn cho rằng chỉ là một chuyện vô cùng đơn giản, nhưng cố tình ở đây làm trễ nải quá lâu. Lạc Ngạn áy náy nói: "Xin lỗi Thiện Thiện, nơi này xảy ra chút việc phiền toái, anh còn phải ở lại đây nghỉ ngơi mấy ngày."

Thu Từ Thiện tự nhiên biết anh vì sao lại đến đó, cô phóng mắt nhìn phương xa, ánh mắt kiên định nói: "Vine, tiếp đãi chu đáo bọn họ, em vĩnh viễn đứng cùng phía với anh."

Bên đầu kia điện thoại Lạc Ngạn không nói gì, lúc này ở một chỗ trong tòa thành thị này có người ngẩng đầu nghi ngờ hỏi: "Thủ lĩnh, Thu Từ Thiện nói câu nói này là có ý gì?"

Tiền Nhất Phàm cúi đầu trầm tư, sau đó quay đầu hỏi người ngồi bên kia: "Tiểu Mạn, bọn Đại Trang theo dõi Lạc Ngạn như thế nào rồi?"

Cô gái tóc ngắn được gọi là tiểu Mạn nghe Tiền Nhất Phàm hỏi vậy xong đầu tiên là cười khỏ sau đó mới lên tiếng: "Thủ lĩnh, có phải tên Lạc Ngạn này đã nhận thấy chúng ta theo dõi hần không, mấy ngày nay hần ở trong ngôi chùa đó ngoại trừ đi Phật Đường và tham bái ở ngoại trừ điện thì hoàn toàn không bước chân ra khỏi cửa xuống núi."

Về mặt Tiền Nhất Phàm nghiêm túc, ánh mắt sâu lắng, hần nhìn chăm chăm vào máy theo dõi, qua hồi lâu mới kiên định nói: "Không biết, Lạc Ngạn một lòng báo thù cho cha hần, hôm nay có cơ hội tốt như vậy, sao hần có thể dễ dàng buông tha được."

Trong phòng mọi người rét run trong lòng, bọn họ đã cộng sự cùng với Tiền Nhất Phàm lâu rồi, tự nhiên biết khi Đội trưởng Tiền tra án rất thích dùng thủ đoạn, hần sẽ không có tình phạm pháp, nhưng thủ pháp tra án của hần có lúc rất khiến cho người ta bất được cái đuôi.

"Nhưng thù lĩnh, chúng ta làm như vậy có được không? Chúng ta đây là lợi dụng..." Ngay cả Tiểu Mạn ngày thường luôn tin phục hắn cũng không nhận được ra tiếng, lúc Tiền Nhất Phàm tra được đầu mối của đám bị cướp đoạt hàng hóa thì đã phái người tiết lộ tin tức này cho Lạc Ngạn.

Trong khi đó Bách Gia cũng đã sớm lấy được tin tức, hiện giờ ba bên bao gồm cảnh sát, Bách gia còn có Lạc Ngạn đều nhìn chăm chăm chỗ Tây Sơn này.

Nếu muốn người không biết trừ phi mình đừng làm. Huống chi, mặc dù lúc ấy cướp bóc nhìn như giọt nước không lọt, nhưng một khi người khác có tình truy tìm đến, mới phát hiện trong đó có quá nhiều đầu mối sơ hở.

"Đủ rồi, tiếp tục làm việc đi," Tiền Nhất Phàm liếc mắt nhìn Tiểu Mạn một cái rồi quay đầu lại nói với mọi người.

Tiểu Mạn thấy cảnh cáo trong mắt hắn mà bị sợ đến không dám nói thêm cái gì nữa.

"Tôi muốn gửi lời xin lỗi đến ngành điện ảnh và những người đã luôn yêu quý tôi, tôi đã khiến mọi người thất vọng." Phương Giác mặc một bộ tây trang thẫm màu từ trên chỗ ngồi đứng lên, lúc ngẩng đầu trong mắt lóe lên lệ quang.

"Tôi sẽ tạm thời rút lui khỏi Showbiz, những năm qua tôi đã được nhận quá nhiều vinh dự cũng như được rất nhiều người yêu thích, nhưng tôi lại cũng hăm sâu trong áp lực. Trong khoảng thời gian tạm lui này, tôi sẽ toàn diện phối hợp với bác sĩ tâm lý để trị liệu chứng trầm cảm."

"Cũng gửi lời cảm ơn đến vợ của tôi, cảm ơn cô ấy vẫn luôn làm bạn bên cạnh tôi."

Ổng kính TV chuyển một cái ra hiện trường bên ngoài khách sạn cử hành buổi họp báo, ở đó đã sớm tụ tập một lượng lớn người hâm mộ. Họ tập thể giơ bảng tên Phương Giác, lớn tiếng kêu gọi tên hắn.

Khi buổi họp báo kết thúc, Phương Giác từ hội trường ra ngoài cũng không có đi vào lối đi dành cho khách quý mà là dắt tay vợ mình đi ra từ cửa chính, khi hắn nhìn thấy cả đám fan thì vốn đang ngụy trang ba phần đau lòng lần này trở thành hết sức kích động.

"Cảm ơn, cảm ơn."

Thu Tử Thiện đang trong phòng làm việc xem đến buổi họp báo được toàn dân chú ý, theo đó các trang web truyền thông lớn và Weibo toàn diện trực tiếp truyền hình buổi họp báo lần này.

Cùng lúc này, thủy quân của Trung Vực cũng chính thức phát động.

Thu Tử Thiện luôn luôn tin phụng đạo lý đạo tốt là dùng trên lưỡi, buổi họp báo vừa kết thúc, mặc dù những người khác nhất trí ý kiến đều là lập tức mời người tẩy trắng trên internet, tạo thế lên tiếng ủng hộ Phương Giác.

Nhưng giờ xem ra, Thu Tử Thiện lại một lần thắng cuộc. Khi đang ở đầu sóng ngọn gió, nếu như đột nhiên có thủy quân ra ngoài gây sóng gió chỉ sợ đại chúng sẽ càng thêm chán ghét Phương Giác. Chẳng bằng để mấy người xem náo nhiệt đó nói xong hết một lần, chờ đến lúc mở họp báo xong, bọn họ nhìn thấy Phương Giác biểu hiện chân thành thì sự khinh bỉ trong lòng cũng sợ đã sớm giải tán.

Mà lúc này nếu để cho thủy quân xuất động, sẽ khiến trên mạng tuôn ra hai động thái. Động thái thứ nhất đương nhiên là ngay mặt thừa nhận Phương Giác phạm phải sai lầm, rồi hô hào quần chúng hãy đứng trên lập trường của người dân ông này mà thông cảm cho anh ta, thỉnh cầu bọn họ cho Phương Giác một cơ hội.

"Hợp Hội Đồng Quản Trị sao?" Thu Tử Thiện nghe được Bạch Phú Mỹ nói xong liền không nhận được cười lạnh.

Sau khi xuất hiện vấn đề, thành viên Hội Đồng Quản Trị đều nhất trí im lặng. Đợi sau khi cô giải quyết vấn đề trước mắt này xong thì đám cáo già đó lại khí thế hùng hăng cũng muốn thăm vấn cô.

Thu Tử Thiện đương nhiên không sợ đám khí già lật chuyển bay ra khỏi bàn tay mình, cô lạnh lùng nói: "Tôi thật sự muốn nhìn xem đám người này có thể nhảy nhót được cái gì?"

"Cái gì? Hợp Hội Đồng Quản Trị?" Lạc Ngạn nghe được Thu Tử Thiện nói xong lại kinh ngạc một phen.

Anh đã có đầu mối, tuy nhiên anh vẫn còn phải ở lại Tây Sơn mấy ngày. Anh hơi nóng nảy nhìn thoáng qua thanh sơn lục thủy nơi phương xa, mấy ngày nay anh vẫn chung quanh đây đó tìm người, nhưng cố tình lại không phát hiện được cái mẹ gì cả.

Trung Quốc quản lý súng ống quá nghiêm ngặt nên người bình thường sẽ không có cách nào mua được súng. Coi như có người muốn mua cũng phải biết đường mới được, vụ án nổ du thuyền kia lòi ra một đồng súng ống đạn được lớn như vậy, vô luận như thế nào cũng sẽ để lại đầu mối.

Ở Vân Đô, trừ Bách Thất Gia nắm giữ nhóm lớn vũ khí ở ngoài, cũng có người lén lút buôn bán súng ống. Cho nên không thể nào có chuyện vô thanh vô tức vận chuyển một nhóm lớn vũ khí đi ra ngoài được.

Thu Từ Thiện biết Lạc Ngạn đi chuyến này là vì cái gì, nhưng cố tình cô lại không có cách nào đi cùng anh, sự kiện Phương Giác khiến cô không thể nào không quản. Hai người bọn họ tuy cũng muốn ở bên cạnh nhau, lại cố tình không thể như nguyện.

"A Ngạn, không cần lo lắng cho em...em cũng không phải là lần đầu tiên họp Hội Đồng Quản Trị," Thu Từ Thiện vô ý cười cười, lúc trước cô còn từng đoạt quyền trên cuộc họp hội đồng quản trị đấy.

Cô nhìn màn hình điện thoại, trong ánh mắt phiếm ánh sáng lạnh nhưng giọng nói vẫn dịu dàng: "Trên núi rắn chuột kiến nhiều lắm, anh phải chăm sóc tốt bản thân mình nha."

"Anh biết rồi, em phải cẩn thận một chút."

Từ cửa xoay đi vào lập tức có thể nhìn thấy quầy bar rộng rãi và sáng ngời, ngay chính giữa là một cái đèn trần hoa lệ sáng chói. Chùm đèn thủy tinh sáng chói rủ xuống dưới, dù lúc này không tán mát ra chói lọi nhưng vẫn khiến mọi người không khỏi để ý đến nó.

Bên tay phải là một thang lầu xoắn ốc, theo tay vịn đi lên sẽ đến phòng ăn lầu hai. Thu Từ Thiện dẫn đầu cả đám người từ cầu thang đi lên, lúc này khách khứa ở sảnh nhìn thấy một đám người ăn mặc tinh xảo đầy thể diện đi qua cũng không khỏi nghị luận ầm ĩ.

Thu Từ Thiện không bận tâm đến việc triệu tập Hội Đồng Quản Trị lần này, đơn giản chỉ là phát bức tức thôi. Huống chi, Thu gia bọn họ có hơn 70% cổ phần Trung Vực, dù hôm nay ông nội không ở đây thì Thu Từ Thiện vẫn nắm chắc có thể khống chế tình thế phát triển.

Chẳng qua khi cô tiến vào trong hội trường, nhìn thấy một người phụ nữ phục trang đẹp đẽ ngồi nơi đó thì trong lòng vốn đã không kiên nhẫn lập tức biến chuyển thành lửa giận.

Hà Minh Châu dè dặt lại mềm mại nhìn thoáng qua Thu Từ Thiện một cái xong xoay mặt nói chuyện với người ngồi bên cạnh. Những người ngồi đây gần như không có ai không biết chuyện của Thu gia, dĩ nhiên qua cuộc họp Hội Đồng Quản Trị bất thường lần trước thì bất kể là Hà Minh Châu hay Thu Từ Thiện đều rõ ràng.

Nhưng lần này Hà Minh Châu không còn là Hà Minh Châu trước đây nữa, còn Thu Từ Thiện cũng không phải Thu Từ Thiện lúc trước.

Tuy ông nội đã đi Hongkong nghỉ ngơi nhưng ông vẫn đảm nhiệm vị trí Chủ tịch Hội Đồng Quản Trị Trung Vực. Và để bày tỏ sự tôn kính đối với ông cụ, Thu Từ Thiện liền ngồi xuống vị trí thứ nhất bên tay trái, ở vị trí này Hà Minh Châu vừa vặn ngồi đối diện cô.

"Thiện Thiện, đã lâu không gặp," Từ lúc bước vào Thu Từ Thiện hoàn toàn không nhìn Hà Minh Châu, thế là cô ta nhìn không được lên tiếng chào hỏi Thu Từ Thiện trước.

Mặt bàn bóng loáng có thể soi sáng vẻ mặt người ngồi, Thu Từ Thiện chỉ cần khẽ cúi đầu là có thể nhìn thấy vẻ mặt mình, nhưng cô không cần nhìn cũng biết, lúc này trên mặt cô nhất định mang theo thật sâu chán ghét.

Cô và Hà Minh Châu tựa như hai cây dây leo vậy, mặc dù cô dùng sức nghĩ muốn lòi cây dây leo này ra khỏi mặt đất, nhưng bọc mình là cây dây leo này mỗi lần sắp bị khô héo lại một lần nữa tươi tốt trở lại.

Không lâu sau Thu Từ Hàn cũng đến, cậu không nói tiếng nào ngồi bên cạnh Thu Từ Thiện. Hà Minh Châu ngồi đối diện lại cười như không cười nhìn cậu.

Quả nhiên sau đó các cổ đông bắt đầu đặt câu hỏi chất vấn Thu Từ Thiện xung quanh vấn đề Phương Giác. Kì thật, tuy Phương Giác là do Jak và Thu Từ Hàn làm chủ ký hợp đồng, nhưng chuyện này người ngoài cũng không hiểu biết, mấy cổ đông này cũng không biết nội tình.

Cho nên Thu Từ Thiện liền dốc hết sức khiêng chuyện này xuống, cô giấu lại thì cảm thấy mấy ông già chỉ đang không ngừng câu nhậu cùng oán trách mình thôi.

Nhưng lúc này Hà Minh Châu đang mỉm cười ngồi đối diện nhìn cô, có một cổ đông ngồi cách đó không xa hùng hồn nói: "Cô Thu, mặc dù công ty này do họ Thu các người làm chủ, nhưng công ty cũng có quan hệ đến ích lợi của những cổ đông nhỏ chúng tôi chứ. Ban đầu vì sao các người không tiếp tục gia hạn hợp đồng với Lí Mặc Ngôn, nếu như lúc ấy các người gia hạn hợp đồng và không kí với gã Phương Giác kia thì hôm nay cổ phần công ty cũng sẽ không rớt giá nhiều như vậy."

Ông ta vừa nói như thế, tất cả người đều bên cạnh đều lên tiếng phụ họa. Từ lúc chuyện Phương Giác chơi gái bộc phát tới nay cổ phiếu Trung Vực đã sớm liên tục rớt giá mấy ngày rồi, nếu không phải Thu Từ Thiện kịp thời xử lý vấn đề, chỉ sợ mấy ngày nay còn phải tiếp tục ngã không ngừng.

Coi như mấy ngày nay cổ phiếu đã ổn định không ít nhưng nếu so sánh với lúc ban đầu, trị giá cổ phiếu gần như là trong một đêm liền bốc hơi hơn 100 triệu, thị phiếu trong tay mỗi cổ đông cũng bị rút lại không ít.

Trong năm nay do Trung Vực phát hành bộ phim thành tích phòng vé rất tốt nên thị trường cũng cực kỳ coi trọng giá cổ phiếu của Trung Vực. Nhưng lại do bộc phát sự kiện Phương Giác khiến mọi thứ có được lúc trước tan tành hết.

Không thể không nói, giá tiền cổ phiếu của công ty giải trí quá dễ dàng bị nghệ sĩ hoặc bộ phim đầu tư dưới trường ảnh hưởng.

"Tôi thừa nhận chuyện này là do tôi phán đoán sai lầm, nhưng sự kiện Phương Giác chỉ là một trường hợp đặc biệt, tôi nghĩ công ty cổ phần nào cũng sẽ

chịu loại ảnh hưởng này. Cũng may là chúng ta kịp thời bình ổn sự kiện, cổ phiếu cũng đã có khuynh hướng ngưng rớt giá và đang dần khôi phục, không phải sao?" Thu Từ Thiện hai tay chống mặt bàn, ánh mắt sáng quắc nhìn một vòng mọi người chung quanh.

Hà Minh Châu nghe được câu này xong, đột nhiên mở miệng: "Thật sự không có việc gì lớn sao?"

"Theo ý tôi, đây hoàn toàn là do cô lấy lý do thoái thác."

Hà Minh Châu mang theo cười đặt câu hỏi lại làm cho không khí trong phòng họp lập tức trở nên nghiêm trọng, Thu Từ Hàn liếc mắt nhìn chị mình xong lại thông mặt xuống.

Những người còn lại tò mò nhìn Hà Minh Châu, cô ta khẽ nâng chiếc cằm trắng muốt lên, ra vẻ cao quý lãnh diễm nói: "Ngày 6 tháng này, cũng chính là trước ba ngày phát sinh sự kiện Phương Giác, có phải đã xảy ra sự kiện ầu đã quy mô lớn tại studio《 Kịch Chiến 》 hay không?"

Thu Từ Thiện sững mặt, cô không ngờ Hà Minh Châu cư nhiên biết được chuyện này, nhưng sau đó cô lại khẽ cười ra tiếng, hình như là đang cười nhạo mình, chuyện này náo lớn như vậy, coi như cô có năng lực giải quyết truyền thông nhưng chắc chắn sẽ có tiếng gió tiết lộ ra ngoài.

"Còn có tháng trước nữ ngôi sao mà công ty dùng toàn lực nâng đỡ là Tần San San có mặt ở Macao, đồng hành cùng cô ta là Tổng giám đốc của giải trí Bắc Nhã." Hà Minh Châu vừa nói xong, trong gian phòng lập tức xuất hiện một hồi âm thanh châu đầu ghé tai bàn luận.

Thu Từ Thiện nhìn về phía những người này thì thấy trên mặt bọn họ đều không hện mà cùng mà mang theo chất vấn.

"Theo ý tôi, đây cũng không phải là không có chuyện gì xảy ra, mà là ban lãnh đạo quản lý không tốt nghệ sĩ trong công ty, đây là thất trách nghiêm trọng, lúc này điều Thu Từ Thiện cô nên làm là kiểm điểm lại bản thân sau đó phê bình người có trách nhiệm, chứ không phải một câu đơn giản là không có chuyện xảy ra rồi đùn đẩy trách nhiệm," Hà Minh Châu thấy mình một phen thành công điều động sự tức giận của cô đồng, sau đó đắc ý nói: "Cô Thu, Trung Vực không chỉ có riêng của Thu gia các người, công ty cũng dính dấp tới ích lợi của cô đồng chúng tôi, có phải cô cũng nên cho chúng tôi một lời giải thích không."

"Đúng, Cô Hà nói đúng, cổ phiếu của tôi tự nhiên bốc hơi mấy triệu, thế mà cô chỉ nói một câu không có chuyện xảy ra đã muốn đuổi chúng tôi đi, không có cửa đâu." Lúc này một người ngồi sau đột nhiên đứng lên, tức giận lớn tiếng hét lên với Thu Từ Thiện.

"Đúng vậy, chỉ mấy câu nói đơn giản đã muốn chúng tôi tự nhận xui xẻo, không được, dù sao tôi cũng kiên quyết không đồng ý."

"Tôi cảm thấy từ Tổng giám đốc điều hành đến các Giám đốc đều có vấn đề, quá không chịu trách nhiệm rồi, nhất định là đang lấy ích lợi của cô đồng chúng tôi ra làm trò đùa."

Thu Từ Thiện nhìn không khí trong phòng khẩn trương bộc phát lên cao, lạnh lùng nhìn Hà Minh Châu.

Hà Minh Châu cũng không khách khí nhìn lại.

Ván này, là tôi thắng, Hà Minh Châu nhìn Thu Từ Thiện, không tiếng động ngửa đầu đắc ý.

Bạn đang đọc truyện *Đả Đáo, Bạch Liên Hoa!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81

Edit: Ha Phuong

"Tôi đề nghị hủy bỏ tất cả chức vụ của Thu Từ Thiện trong công ty."

Giọng nữ Mềm mại ôn hòa lúc này biểu hiện ra kim loại kiên cường, ngay cả Thu Từ Thiện cũng không nhịn được ngẩng đầu nhìn người đối diện. Cái gọi là không gặp ba ngày phải lau mắt mà nhìn. Lúc này Hà Minh Châu đã sớm không phải người lúc ban đầu chỉ có thể dựa vào Thu Từ Thiện ủng hộ mà sống ở Thu gia.

Từng đột khí ám từ máy điều hòa không khí trên trần nhà không ngừng truyền xuống, mang theo áp lực khí lưu bao quanh toàn thân, dù là thân thể đã cứng ngắt cũng lộ ra khí nóng chết lạnh.

"Chị có ý gì? Hủy bỏ chức vụ của tôi?" Thu Từ Thiện cất lời thông thả nghe cũng không xuất hiện quá lớn ba động, nhưng Hà Minh Châu lại chú ý tới bàn tay cô để trên mặt bàn lại nắm chặt.

Hà Minh Châu chưa bao giờ hã hê giống như hôm nay, ngay cả lúc cô ta đi cửa hàng đá quý không chớp mắt mua trang sức giá trị cả trăm vạn cô ta cũng không hề đắc ý như này. Đối với cô ta mà nói, giẫm đạp Thu Từ Thiện xuống dưới chân mình mới chính là một thành tựu lớn trong cuộc đời này.

"Hiện nay bởi vì ban lãnh đạo các người quản lý vô năng mới đưa đến tổn hại nghiêm trọng tới lợi ích của cổ đông chúng tôi, chẳng lẽ bởi vì Thu gia các người là cổ đông lớn nhất nên có thể làm tổn hại nghiêm trọng đến lợi ích của cổ đông nhỏ hay sao?"

Hà Minh Châu ra vẻ toàn lực bảo vệ cho ích lợi của cổ đông, lập tức thuận tiện lấy được không ít người ủng hộ trên hội nghị.

"Nếu tất cả mọi người cho rằng sự kiện lần này phải có người phụ trách, không bằng các vị cổ đông cùng nhau bỏ phiếu, tôi nghĩ không thể cứ bị người có lòng lừa dối cho qua như vậy được."

Nghe Hà Minh Châu nói vậy xong tất cả cổ đông ngồi đây đều trở mắt nhìn nhau. Mặc dù bọn họ cũng rất cảm tức chuyện của Phưong Giác, nhưng nếu muốn bọn họ đối phó Thu Tử Thiện, bọn họ cũng không nhẫn tâm xuống tay.

Hà Minh Châu làm sao không biết ý nghĩ của đám cáo già này, nhưng mà cô ta cũng không nóng nảy, bây giờ con bài trong tay cô ta có rất nhiều, cô ta hoàn toàn không phải sợ Thu Tử Thiện.

Cô ta lại tiếp tục nói: "Có phải các vị sợ có người bị xảy ra chuyện sau đó sẽ báo thù mình không?"

Cô ta khẽ cười hai tiếng, đuôi lông mày khẽ nhếch lên, khuôn mặt cao ngạo nói: "Các vị yên tâm, cứ nói ra ý nghĩ trong lòng mình đi, tôi muốn nhìn xem ai dám động đến các vị."

"Nếu cô Hà đã nói thế thì tôi không thể không đứng ra nói mấy câu. Dù sao công ty này cũng không phải là của một mình cô Thu, lần này chuyện Phưong Giác không chỉ là chuyện của riêng cá nhân hắn. Nó đã hoàn toàn dính líu đến danh dự công ty, huống chi tôi cảm thấy cô Thu đây cũng quá mức khoan dung với Phưong Giác rồi." gần như là Hà Minh Châu mới vừa nói xong thì có một người đầy lòng cảm phẫn đứng lên.

Thu Tử Thiện liếc mắt nhìn mới chú ý tới người đàn ông này. Đối với thành viên hội đồng quản trị, tuy cô tiếp xúc không nhiều nhưng cũng biết từng người.

Người đàn ông đứng lên phát biểu tên gọi là Lý Hách, là con trai út của Lý Đông người được xưng là ông vua châu báu, trước đó hắn vì lên giọng thu mua cổ phiếu Trung Vực mà lên trang đầu. Sau đó hắn thành công tiến vào Hội Đồng Quản Trị, tuy hắn vẫn muốn tiến vào ban lãnh đạo công ty nhưng đều không thể được như ý.

"Vậy cổ đông Lý có ý kiến gì?" Thu Tử Hàn đột nhiên mở miệng, giọng nói không tốt hỏi Lý Hách.

Lý Hách cũng không thèm để ý Thu Tử Hàn không khách khí, hắn liếc mắt nhìn Hà Minh Châu xong lại nói: "Tôi cảm thấy sai lầm của Phưong Giác là không thể tha thứ, nên nghiêm trị, ít nhất phải làm được hiệu quả giết gà dọa khỉ."

"Giết gà dọa khỉ? Vậy anh cảm thấy nên xử lý Phưong Giác như thế nào," Thu Tử Hàn lại hỏi.

"Tôi cảm thấy công ty nên đóng băng hắn, một khi phát hiện nghệ sĩ hủy hoại danh dự công ty thì đều đóng băng hết, tuyệt đối không nhân nhượng," Lý Hách hunh hờn nói.

Nhưng hắn vừa nói như thế thì những đồng nghiệp khác vốn cũng đang do dự lại thấy không vui. Phưong Giác cũng không phải là nghệ sĩ bình thường, đối với loại cấp bậc nghệ sĩ này, cứ vớt hắn sẽ có giá trị hơn nhiều việc so với hủy diệt hắn.

Thu Tử Hàn có vẻ đã không giữ được sự bình tĩnh, vì vậy nghe Lý Hách nói xong cậu không nhịn được quắc mắt vỗ mạnh một cái xuống bàn.

"Đóng băng hắn? Anh không biết thì đừng có dùng từ lung tung, anh biết chi phí công ty bỏ ra để kí hợp đồng với hắn có bao nhiêu sao? Anh cho rằng một câu đóng băng là có thể giải quyết vấn đề sao? Nếu anh thấy công ty quản lý dễ dàng như vậy thì anh tự mình tới quản lý thử xem"

Thu Tử Thiện đã lập tức đứng lên nhưng cô còn chưa kịp ngăn cản thì Thu Tử Hàn nói xong rồi. Thu Tử Thiện vẻ mặt ảo não nhìn Thu Tử Hàn, còn Lý Hách thì há hê nói: "Nếu cậu Thu đã nói như vậy thì tôi cũng không khách khí, tôi cảm thấy hội đồng quản trị cho hai vị Phó Chủ tịch quyền lực quá lớn."

Con số màu đỏ trên thang máy vẫn nhảy lên, Thu Tử Thiện mặt không thay đổi nhìn chằm chằm cửa thang máy trước mặt. Khi thang máy mở ra thì thấy từ bên cạnh lại đi tới mấy người.

Hà Minh Châu mặc áo khoác ngoài màu đỏ, trên bắp chân thon dài mảnh khảnh chỉ mặc một tầng tất chân thật mỏng, giày cao gót nhọn mảnh đập lên sàn nhà phát ra âm thanh cộc cộc.

"Thu Tử Thiện, Thứ hai gặp ở công ty" Hà Minh Châu một tay cầm túi xách màu đen, một tay nhẹ nhàng phát qua tóc mình, lúc này cả người cô ta tản ra một loại tinh xảo dễ vỡ.

Cuộc họp Hội Đồng Quản Trị lần này không có ngoài ý muốn, Thu Tử Thiện bại hoàn toàn bởi Hà Minh Châu. Coi như cô vẫn giữ được vị trí của mình nhưng lại bất lực để Hà Minh Châu lần nữa tiến vào công ty, với cô đó là một việc vô cùng châm chọc.

Đưa con gái riêng đắc sủng từng bị mình đuổi ra khỏi công ty, nhưng hôm nay lại lắc mình một cái trở thành một chương ngại lớn trên con đường của mình.

Hà Minh Châu nhắm mắt theo đuôi đi tới bên cạnh Thu Từ Thiện, ánh mắt cô ta lại nhẹ nhàng nhìn lướt qua Thu Từ Hàn. Trên mặt cô ta xuất hiện vẻ hả hê, nhưng giọng nói lại mang theo khinh bỉ không chút che giấu: "Thu Từ Hàn, cậu quả nhiên giống ý hệt ngày trước, chỉ biết núp sau lưng chị mình."

"Thật là đáng thương."

Thu Từ Thiện vẫn ăn nhấm lửa giận cuối cùng vì những lời này của Hà Minh Châu mà bốc lên, giữa bọn họ đã sớm không để ý mặt mũi nên cũng không cố kìm mà xé rách mặt nạ của đối phương ra.

"Hà Minh Châu, chị đừng cho rằng mình vào được công ty là có thể đắc ý, ngày tháng sau đó còn dài mà, đừng vội tỏ tài khoe mẽ, tôi sẽ khiến chị hối hận về quyết định hôm nay." Thu Từ Thiện mắt lạnh nhìn Hà Minh Châu.

"Thu Từ Hàn, cậu bị câm à, không biết mở miệng nói chuyện sao, chẳng lẽ cậu chấp nhận việc cả đời đứng sau lưng chị mình à. Trước kia thấy cậu thông minh lắm mà, bây giờ chuyện gì đang xảy ra đây? Chẳng lẽ cậu bị chị cậu nuôi phế luôn rồi?"

"Hà Minh Châu, chị câm miệng cho tôi, câm miệng." Thu Từ Thiện không chút do dự nâng tay mình lên, mắt thấy chính là muốn cào lên mặt Hà Minh Châu.

Nhưng Hà Minh Châu đã sớm dự liệu được nên nhanh chóng bắt được cánh tay cô rồi hất mạnh ra, sau đó trở tay dùng sức vung tới.

"Bốp," tiếng bạt tai vang dội lập tức khiến mọi người mơ hồ, ngay cả Thu Từ Thiện cũng đứng ngơ ngác tại chỗ.

Ngay sau đó Hà Minh Châu lại vung tay lên, lại một tiếng thanh thúy vang lên. Một tiếng này khiến mọi người đang ngơ ngác rút cuộc hồi thần trở về.

"Hà Minh Châu, dờ mờ chị chị dám đánh chị tôi," Thu Từ Hàn bỗng chốc đỏ bừng mặt, kéo mạnh Thu Từ Thiện ra sau rồi xông tới.

Hà Minh Châu lui về phía sau hai bước, hai tên vệ sĩ áo đen đứng phía sau cô ta cũng xứng chức bước tới bảo vệ cô ta. Nhưng ai biết Thu Từ Hàn sớm bởi vì hai cái bạt tai của Hà Minh Châu mà trở nên điên cuồng, cậu lập tức bóp chặt cổ Hà Minh Châu, cái cổ trắng nõn lại mảnh khảnh thon dài giống như cổ thiên nga lúc này bị bóp thật chặt.

Thu Từ Hàn không chút do dự xuống tay tàn nhẫn, dù phía sau có hai vệ sĩ nhào lên nhưng cậu cũng không buông tay.

Sắc mặt Hà Minh Châu đã sớm trưởng thành màu đỏ tím, vệ sĩ bên cạnh vẫn ra sức gỡ tay cậu nhưng cậu vẫn sống chết bóp chặt cổ cô ta.

Lúc này Thu Từ Hàn không chớp mắt nhìn chằm chằm vào Hà Minh Châu, trên mặt hiện lên nụ cười quái dị khác thường khiến Hà Minh Châu đã rơi vào trạng thái thiếu dưỡng khí cũng kinh sợ không dứt. Hơi thở của cậu có hơi dồn dập nhưng vẫn cố gắng bình tĩnh nói: "Hà Minh Châu, tôi không nói lời nào đó là bởi vì tôi thuộc phái hành động."

Bạch Phú Mỹ lúc này đang kiểm tra dấu tay trên mặt Thu Từ Thiện, làn da của Thu Từ Thiện vốn dĩ nhẵn nhụi trắng nõn, bị tát hai cái mạnh như vậy xong hai bên má lập tức liền xuất hiện ấn ký sưng đỏ. Một hồi sau hai dấu bàn tay liền xuất hiện trên gò má cô, mang theo cảm giác đối xứng tức cười.

"Đau không? Thiện Thiện," so với mưa to gió lớn bên kia, Bạch Phú Mỹ chỉ toàn tâm để ý gương mặt Thu Từ Thiện. Ngày thường Thu Từ Thiện mạnh mẽ là thế, Bạch Phú Mỹ chỉ thấy cô cho người khác khó chịu, chưa từng gặp qua người khác không cho cô mặt mũi thế này.

Hôm nay Hà Minh Châu để lại hai dấu bàn tay trên mặt cô, Bạch Phú Mỹ quả thật cũng không dám tưởng tượng sự giận giữ trong mắt Thu Từ Thiện lúc này.

"Cho rằng tôi không dám động tới chị sao?" Thu Từ Hàn nói xong lại đưa thêm một tay nữa hợp lại bóp cổ Hà Minh Châu.

Vệ sĩ của Hà Minh Châu vốn nghĩ chỉ cần đẩy bàn tay cậu ra là được, bây giờ nhận thấy tình huống Hà Minh Châu là hít vào nhiều mà thở ra không bao nhiêu thì một người trong đó hạ quyết tâm tung một cú đấm nhắm ngay bụng Thu Từ Hàn. Người còn lại cũng thừa dịp nắm lấy cánh tay cậu.

Bạch Phú Mỹ bên này còn tìm đang lấy khăn ướt muốn xoa mặt Thu Từ Thiện nhưng Thu Từ Thiện lại đẩy tay cô nài ra, nhanh chóng vọt vào nơi đã loạn thành một đoàn bên kia.

Tầng lầu này là phòng họp đặc biệt, bởi vì hôm nay Trung Vực tổ chức họp Hội Đồng Quản Trị nên tầng lầu này gần như không có những khách nhân khác. Vì vậy khi an ninh khách sạn nhận được tin tức chạy lên thì nhìn thấy một cô gái mặc váy màu đen giày bó lười loát tung cước, trực tiếp hướng ngay chỗ yếu hại của một trong những người đàn ông đang giằng co kia.

Thu Từ Thiện nhìn người đàn ông đau đớn ôm chỗ hiểm quý xuống đất, nói: "Dám đánh em trai tôi, tìm chết."

"Được rồi, Thu Từ Hàn, việc đối phó người đàn bà này cứ để chị," Thu Từ Thiện tiến lên nắm lấy cổ áo Thu Từ Hàn còn đang muốn nhào qua.

Thu Từ Thiện xoay người đối mặt với Thu Từ Hàn, đưa tay chỉnh sửa lại nút áo tây trang bị tuột ra, sau đó vuốt lại cổ áo cho cậu rồi đưa tay lau đi vết máu nơi khóe miệng cậu.

Vui log ko mang theo truyền ra khỏi. Cảm ơn

Hà Minh Châu dựa vào vách tường không ngừng thở dốc, trên mặt là kinh hồn táng đảm sau sự cố, nhưng khi bắt gặp ánh mắt khinh bỉ mà Thu Từ

Thiên trước nay hay dùng để nhìn mình thì Hà Minh Châu không thể nhận được sự hận thù trong lòng, cô ta vượt cổ mình, thanh âm the thé ác độc: "Thu Từ Thiện, mày sẽ chết trên tay tao, mày chờ đi, mày sẽ chết trong tay tao."

"Được, tôi chờ."

Bạn đang đọc truyện *Đả Đảo, Bạch Liên Hoa!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82

Edit: Ha Phuong

Trên bầu trời đêm mênh mông, mây đen đã sớm che lấp đi ánh trăng, cây cối tươi tốt giữa sườn núi cũng xuất hiện âm thanh không giống như xưa.

"Con mẹ nó mày đừng có chạy, nếu để tao đuổi kịp mày, ông đây không đánh chết mày mới lạ," âm thanh cực kỳ tức giận trong rừng vang lên vô số âm thanh vang động, ngay cả tiếng xào xạc của bùn đất dưới chân cũng lộ ra mấy phần tiêu điều.

Phía sau không ngừng truyền đến tiếng mắng chửi tức giận, nhưng người trước mặt cứ chạy về phía trước một khắc cũng không dám dừng lại nghỉ ngơi. Hấn cứ cho rằng mình tránh được một kiếp nạn, nhưng không ngờ vẫn bị bắt được.

Lúc này Bách Thần đang đứng trên sơn đạo ngẩng đầu liếc nhìn đám mây trên bầu trời rồi nói: "Xem ra sắp mưa rồi, nhiều người như vậy cũng bắt không được một người, thật là nuôi không lũ phế vật này."

Hắn không nhận được đưa điều thuốc trong tay lên miệng, dùng sức hít một hơi mới quay đầu nhìn người bên cạnh vẫn luôn im lặng.

"Cậu thật biết cách nhẫn nại, lại ở đây chờ thêm một vòng," Bách Thần hơi buồn cười nhìn người bên cạnh.

Người đứng bên cạnh mặc một chiếc áo chống đạn màu nhạt chính là Lạc Ngạn, anh cũng ngẩng đầu liếc nhìn nơi xa rồi đột nhiên giơ tay móc ra điện thoại, phía trên biểu hiện lúc này là ba giờ sáng.

Trong một đêm mùa đông như vậy, gió mang theo khí lạnh thấu xương xông thẳng vào người, dù mặc áo bông thật dày đứng ở đây cũng bị lạnh đến phát run.

Lạc Ngạn vẫn chỉ đứng bên cạnh cửa xe, không nhúc nhích nhìn phía xa. Bách Thần thì không kiên nhẫn đi tới đi lui, nếu không phải có thuốc hạ đẳng sau lưng chắc hẳn còn muốn đứng lên nhảy nháy mấy cái.

"Nếu bắt được người, giao cho cậu thẩm vấn đi," Lạc Ngạn nghe được cách đó không xa lại một lần vang lên tiếng động liền nhàn nhạt nói.

Bách Thần không để ý, nhưng hắn cũng liếc mắt nhìn Lạc Ngạn: "Cậu không muốn thẩm vấn hay là không dám?"

"Tôi là sợ bản tay mình," Lạc Ngạn điếm này ngược lại không có nói láo, bất kể anh làm thế nào, kể cả mạo hiểm đi chẳng nữa thì cho tới bây giờ tất cả những gì anh làm đều nằm trong phạm vi pháp luật cho phép.

Tuy như vậy khó tránh khỏi sẽ bị bó tay bó chân, con đường tra tìm cũng cực kỳ khó khăn nhưng Lạc Ngạn vẫn kiên trì làm. Vì anh không muốn làm bất cứ chuyện gì ngăn cản anh và Thu Từ Thiện.

Bách Thần đang muốn đề nghị ngồi vào xe chờ đợi thì nhìn thấy trong rừng cây phía trước truyền đến mấy chùm tia sáng, ngay sau đó là tiếng chân đạp trên tuyết phát ra tiếng xào xạc. Hai ngày trước vừa dứt một trận bão tuyết, tuy trên sơn đạo đã sớm không có tuyết tích nhưng trong rừng rậm vẫn đọng một lớp tuyết trắng thật dày.

"Nhị thiếu, chúng tôi đã bắt được người rồi," người dẫn đầu hả hê kéo người đàn ông chạy trốn đến trước mặt hai người.

Đền xe dưới sự yêu cầu của Lạc Ngạn cũng đã được mở lên, anh lấy hình trong tay ra xem, so sánh với người đàn ông đang quỳ trên mặt đất. Tuy trên mặt hắn hiện đầy vết thương cùng máu ứ đọng nhưng Lạc Ngạn vẫn tỉnh táo nhìn ra, gã và người trong hình là cùng một người.

"Triệu Tam, mày biết tao là ai không?" Lạc Ngạn trầm trầm hỏi một câu.

Người đàn ông tên Triệu Tam ngẩng đầu cẩn thận liếc mắt nhìn anh, loại người làm việc này như gã trên căn bản là gặp người một lần gã cũng có ấn tượng. Nhưng gã nhìn Lạc Ngạn một hồi cũng không có chút ấn tượng nào.

Huống chi người đàn ông có bề ngoài xuất sắc như Lạc Ngạn thì gã không thể nào không có ấn tượng.

"Cha tao là Lạc Thiên Tề, bởi vì mày cung cấp thuốc nổ nên ông ấy đã chết trên biển, mày còn nhớ rõ chứ?" Lạc Ngạn nói chuyện tình tảo, thế nhưng

trong tiết trời lạnh giá ban đêm Triệu Tam lại nghe được trong lòng sấm gấm.

Nghe xong thì Triệu Tam đã hiểu rõ mình bị bắt vì chuyện gì. Gã cũng nhen khuất quá chừng, mới từ trong núi ra ngoài liền gặp phải một đám người, nói cũng không nói một câu liền chạy thẳng tới chỗ gã. Gã làm tặc nên tâm tư rất nhạy cảm, vừa thấy có người xông lại thì cũng không quay đầu lại chạy tọt vào trong rừng.

Gã từ nhỏ đã quen với việc chạy trong rừng nên vừa mới bắt đầu gã ý vào địa thế quen thuộc chắc chắn có thể rút lại đám người truy đuổi, nhưng không ngờ đám người này giống như chó điên cứ cắn gã không buông. Uớc chừng gã chạy đi hơn một dặm mới bị bắt được.

"Các người là vì vụ án nổ du thuyền mới tìm đến tôi?" Triệu Tam nếu đã có thể lẫn lộn nổi danh như vậy dĩ nhiên cũng chớ hơn người, trong thời gian ngắn gã đã bình tĩnh lại. Đám người này chỉ bắt mình nhưng không giết mình tại chỗ, nói rõ mình đối với bọn họ mà nói còn có chỗ hữu dụng.

Bách Thần thấy trên mặt Triệu Tam bớt chút sợ hãi, không khỏi chê cười lên tiếng: "Mày thật thông minh, biết lúc này bọn tao sẽ không giết mày."

Nhưng về mặt hấn lại từ từ trở nên âm lãnh, hấn chậm rãi nói: "Nếu như muốn dễ chịu hơn chút thì mau nói tất cả những điều mày biết cho tao nghe, nếu không tao sẽ cho mày biết cái gì gọi là sống còn khó chịu hơn chết."

Trong phòng không ngừng truyền đến tiếng kêu thê lương, Lạc Ngạn ở phòng bên cạnh cũng có thể bóng thoáng nghe được tiếng gào thét.

Đường Tán vẫn đi cùng anh ngược lại không hề để ý, chỉ dựa vào ghế sa lon hơi trêu chọc nói: "Tên Bách Thần này lòng dạ đủ độc ác, xem ra không tới trời sáng Triệu Tam sẽ đầu hàng thôi. Cái đất Phật Môn thanh tịnh này tôi chịu đủ rồi."

"Cậu nóng lòng muốn trở về?" Lạc Ngạn nhìn thẳng tài liệu trong tay, cả tuần nay anh cũng đều thủ ở đây, một mặt là vì muốn siêu độ cho cha, nguyên nhân quan trọng nữa là bắt được tên Triệu Tam này.

Ở Vân Đô ngoại trừ Bách gia thì Triệu Tam chính là nhà buôn vũ khí lớn thứ hai, nghe nói có người Nga chống lưng cho gã. Nhưng do bản tính cẩn thận, không dễ dàng cùng người xa lạ làm ăn nên số lần gã buôn bán cũng không nhiều. Chính vì điều này nên Bách gia mới mở một mắt nhắm một mắt cho gã hoạt động.

Triệu Tam chưa từng ở cố định một chỗ, phạm vi nơi gã có thể sống cũng trải rộng cả Vân Đô nên Lạc Ngạn cũng hao tốn một phen công phu để truy lùng tung tích của gã. Nếu không phải từ cách bí mật biết được Triệu Tam là người Tây Sơn thì e rằng anh cũng sẽ không tìm được gã.

Đường Tán nói: "Tôi thấy cậu còn gấp trở về hơn cả tôi đây? Mỗi ngày kiên trì gọi điện thoại, ngay cả bữa ăn tối ăn cái gì cậu cũng báo cáo rất rõ ràng. Tôi nói Vine à, trước kia sao tôi lại không nhìn ra cậu có bản tính thê nô nhỉ?"

"Đàn ông có tình không lộ về thì chỉ là do chưa gặp được ý trung nhân thôi," Lạc Ngạn đột nhiên tới một câu, Đường Tán vốn chỉ muốn trêu chọc ngược lại bị người ta móc lại.

"Cậu thực sự chuẩn bị định chung thân cuộc đời sao?" Đường Tán vừa nói vừa lắc đầu. Trong nhóm bọn họ, nếu bàn về người có thể trở thành thê nô, chưa từng ai nghĩ đến Lạc Ngạn người này.

Nhớ năm đó ở nước Anh, Lạc thiếu được các cô gái xưng là một người cao quý lãnh điểm, nhận được một ánh mắt của anh cũng xem như là một ân sủng. Tuy rằng anh rất có phong độ thân sĩ với các nữ sinh, nhưng cũng chỉ cực hạn ở phong độ thân sĩ, nếu như thực sự nói có người phụ nữ nào được anh nâng niu trong lòng bàn tay thì thật sự không có. Bởi vì đều là phụ nữ muốn nâng anh trong lòng bàn tay thôi.

Lúc bọn họ đang chuyện trò vui vẻ thì trong một gian phòng hơi lộ ra củ nát, một người đàn ông đang quỳ xuống đất, mặt mày gã dính đầy máu có vẻ cực kỳ đáng sợ.

Bách Thần Ngồi đối diện không nhìn được nhìn thoáng qua người đang gia hình: "Sao gã còn không chịu khai vậy, tôi thấy các cậu càng ngày càng vô dụng rồi chẳng?"

"Nhị thiếu, ngài cho tôi một chút thời gian nữa, tôi nhất định cạy được miệng của hấn ra."

Nói xong, người này lại nhanh chóng nắm tóc Triệu Tam lên, trên da đầu đau nhức khiến Triệu Tam như muốn hôn mê vẫn khôi phục lại mấy phần tỉnh táo. Người gia hình hung ác nói: "Triệu Tam, tao khuyên mày đừng mạnh miệng nữa, đến tội cùng là đám nào đã mua mớ súng ống kia, mày mau ngoan ngoãn khai báo đi."

"Bọn mày không hiểu... Quy củ, mà tao Triệu Tam... Trên đường... Lẩn lộn lâu như vậy chút quy củ này vẫn hiểu," Triệu Tam hơi nghi ngại một lát xong lại nói: "Bọn mày muốn từ tao biết được tin tức người mua, không có cửa đâu."

Bách Thần thấy Triệu Tam cứng đầu cứng cổ đã sớm không nhìn được, từ trên ghế đứng lên đi tới trước mặt gã, cúi đầu nhìn gã bị đánh bộ dáng thê thảm, không khỏi cười lạnh một tiếng.

"Triệu Tam, theo lý thuyết mày nên là tiền bối của tao. Quy củ giang hồ mày hiểu hơn tao, vậy tao hỏi mày, giữa đường giành hàng của người khác nên xử lý như thế nào?"

Bách Thần hỏi khiến Triệu Tam á khẩu, gã chỉ buôn bán súng ống đạn dược chứ không quan tâm người ta dùng mục đích gì, nhưng trên đường đen ăn đen lại là một đại kỵ. Một khi bị người biết, tuyệt đối sẽ không có chỗ đặt chân trong giới.

"Tao biết rõ chuyện này vốn không liên quan đến mày, mày cùng lắm chỉ bán một số thứ thôi. Vì nguyên nhân đó nên tao mới không có giết mày, chỉ cần mày nói cho tao biết người mua số hàng đó là ai, tao bảo đảm về sau chuyện này sẽ không còn can hệ gì đến mày nữa."

Triệu Tam cũng đâu có muốn cứng cổ như vậy đâu, nhưng gã quả thật không dám nói ra tên của người kia, bởi vì một khi nói ra gã thật mò không ra người trước mặt này sẽ có phản ứng gì?

Nhưng Bách Thần đã quyết định chủ ý sao có thể dừng tay như vậy được.

Tờ mờ sáng khi những con gà trong nhà nông dân nuôi bắt đầu gáy báo thức thì Lạc Ngan vẫn ngồi trên ghế sofa nghỉ ngơi đột nhiên thức tỉnh, người đang đẩy cửa vào nhìn thấy động tác của anh liền cười một tiếng sau nói: "Cậu rất cảnh giác đấy."

"Hỏi được rồi?" Lạc Ngan không nói nhảm đi thẳng vào vấn đề.

Bách Thần nghe được câu hỏi xong vốn nụ cười mới vừa nở lập tức cứng ngắc, sắc mặt cũng biến thành âm trầm. Hắn bước vào ngồi xuống ghế sofa, vì nông gia này đã được bọn họ bao trọn nên cả khu vườn chỉ có bọn họ.

Vì vậy Bách Thần mới dám trắng trợn thăm vấn Triệu Tam, nhưng Triệu Tam cũng coi là kiên cường, hai nhóm người thay nhau thăm vấn gã tận ba giờ mới cứng rắn từ trong miệng gã moi ra được chút tin tức hữu dụng.

"Lạc Ngan, nếu cậu tìm được thủ phạm thật sự phía sau màn, cậu định làm như thế nào?"

Lúc này Lạc Ngan mới vừa tỉnh lại, trên mặt còn là mangel theo chút mệt mỏi, ngay cả trong ánh mắt cũng lộ ra mấy phần mệt mỏi nhưng khi anh trả lời vấn đề này thì vẫn gọn gàng linh hoạt: "Tôi sẽ dùng tất cả mọi thứ của mình khiến người đó trả giá thật lớn. Nếu như hắn yêu mạng mình, tôi sẽ khiến hắn mất mạng. Nếu như hắn yêu quyền lực tôi sẽ khiến hắn cả đời ăn nhờ ở đậu. Nếu như hắn yêu tiền..."

"Tôi sẽ khiến hắn táng gia bại sản."

"Thù giết cha, không đội trời chung."

Bách Thần cũng không ngoài ý muốn, hiển nhiên hắn đã dự liệu được sẽ là cái kết quả này. Vì vậy hắn nói: "Triệu Tam nói rồi, mua hàng là thông qua người trung gian, hắn cũng không có gặp qua đối phương. Nhưng có một lần người trung gian đã nói lộ ra miệng, nhắc tới một người họ Nhiều."

Họ Nhiều?

Lạc Ngan lập tức ngây người tại chỗ, nhưng trong đầu anh lại nổi lên một cái tên. Người chung quanh anh chỉ có một người họ Nhiều, đó chính là đương Nhiêu Diễm Lan.

Bạn đang đọc truyện *Đã Đảo, Bạch Liên Hoa!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83

Edit: Ha Phuong

"Cái gì, Hà Minh Châu đánh Thiện Thiện?" Lạc Ngan đang chuẩn bị cùng Bách Thần ai về nhà nấy tìm mẹ của mình thì nghe Bách Thần nói về việc xảy ra giữa Hà Minh Châu và Thu Từ Thiện.

Ánh mắt không tốt của Lạc Ngan khiến trong nội tâm Bách Thần run lên, hắn vội vàng giải thích: "Tuy Hà Minh Châu giờ đã là người phụ nữ của ba tôi nhưng cậu phải hiểu rằng tôi và cô ta không thể có cùng một lập trường."

"Cô ta tìm được núi dựa tốt đấy," Lạc Ngan chỉ nói nửa câu, tuy anh không nói ra miệng nhưng Bách Thần cũng nghe được ý tứ. Tìm được núi dựa tốt, cho nên bây giờ cũng dám đánh Thiện Thiện.

Lạc Ngan chưa bao giờ để hai mẹ con Hà Minh Châu này ở trong mắt, nếu quả thật để anh định nghĩa về hai mẹ con này thì đó chỉ là đồ chơi giải sầu của Thu Từ Thiện mà thôi.

Cũng chính vì chưa bao giờ xem trọng hai mẹ con này nên Lạc Ngan hoàn toàn không nghĩ tới ả đàn bà đó lại dám đánh Thu Từ Thiện. Lúc vừa nghe được tin tức này, Lạc Ngan gần như muốn hoài nghi lỗi tai của mình. Tuy anh không chủ động hỏi về chuyện Thu gia, nhưng Lạc Ngan cũng hiểu ít nhiều về chuyện phong lưu của ông Thu Vĩ Toàn bên đó.

Nông trang vốn dĩ xanh biếc nhưng do mùa đông phủ xuống, bốn phía biến thành tro trọi nhìn không sót một cái gì, Lạc Ngan ngẩng đầu nhìn lướt qua tường viện thấy Tự Miếu ngồi đỏ tường vàng cách đó không xa.

"Tôi sẽ trở về Vân Đô, Triệu Tam này giao cho cậu," Lạc Ngan không tiếp tục thảo luận vấn đề này ở đây nữa.

Bách Thần đang muốn nhân cơ hội lôi kéo anh cũng nhất thời thu miệng lại, Bách gia ai cũng biết bà mẹ Tư này là Bách Hạo giới thiệu cho Bách Nhậm Tân. Gần như tất cả mọi người trong Bách gia đều coi Tư phòng và Đại phòng là một nhóm. Bách Thần ra đời ở chỉ thứ hai, hẳn bắt đồng với đứa trẻ ra đời từ Bà cả xuất thân hào môn, mẹ của hắn chẳng qua là một cô gái từ nghèo trong huyện thành nhỏ ra ngoài, nếu không phải lúc làm nhân viên phục vụ vô tình gặp được Bách Nhậm Tân thì e rằng bây giờ bà ấy cũng chỉ là một người phụ nữ trung niên có cuộc sống nghèo túng.

So sánh với người khác mang theo ánh mắt khinh bỉ, Bách Thần lại cảm thấy vô cùng may mắn vì lựa chọn của mẹ mình.

"Lạc Ngan, so sánh với à Hà Minh Châu đó, tôi sẵn lòng cùng cậu hợp tác," nghĩ tới nghĩ lui Bách Thần vẫn nói ra suy nghĩ của mình.

Lạc Ngan cũng không lên tiếng, bởi vì lúc này anh vô cùng muốn trở lại Vân Đô. Thời gian Lạc Ngan và Thu Từ Thiện ở bên nhau cũng không ngắn, làm sao không hiểu tính tình của cô, theo lý thuyết cô tuyệt đối là kiểu người không ăn một vào thân. Huống chi chuyện này không chỉ riêng là thua thiệt, mà trong mắt Thiện Thiện đây chính là một nỗi nhục lớn lao của cô.

Sau Tết Nguyên Đán là gần tới cuộc thi cuối kỳ. Đây là kì thi đầu tiên sau khi Thu Từ Thiện vào đại học, nhưng hồi tưởng lại ở học kì này những kiến thức mà cô được học có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Nhưng ngẫm lại học kì này của cô trôi qua cực kỳ phong phú, đầu tiên là cùng bạn trai đi du lịch lại bị rơi xuống vách núi thiếu chút nữa đi đời nhà ma, tiếp theo là cha của bạn trai gặp nạn qua đời, sau đó nữa là cô còn bị bắt cóc. Sau sau đó là một đường xui xẻo, vốn công ty đang thuận lợi phát triển đi lên nhưng bởi vì nghệ sĩ dưới cờ xảy ra gièm pha khiến cô phiếu rớt giá, thậm chí đến mức cô suýt không giữ được chức vụ của mình trong công ty.

"Bạch Phú Mỹ, bây giờ mình thật sự có cảm giác sống không còn gì lý thú," Thu Từ Thiện xuyên thấu qua cửa sổ sát đất nhìn phía chân trời xa xôi, ánh mặt trời giữa trưa xuyên thấu qua thủy tinh chiếu xạ trên người cô.

Bạch Phú Mỹ vẫn đang vui đùa trong máy vi tính viết chữ nghe vậy ngẩng đầu lên cười lạnh, cô nâng tiện tay lấy điện thoại bàn rút ra ném trên người cô xong lãnh khốc nói: "Vậy mời cậu trước khi chết đem phần tài liệu học tập in xong đã. Đây là tài liệu chuyên ngành của cậu cho đợt thi cuối kì này, cậu nhất định phải xem xong hết đồng này, lúc đó cậu sẽ thật sự cảm thấy sống không còn gì lý thú."

Thu Từ Thiện cảm tài liệu bị ném trước mặt mình lên, lập tức mặt mày hớn hờ đứng lên, sau đó hưng phấn nói: "Bạch Phú Mỹ, mình biết ngay cậu sẽ không bỏ mặc mình mà. Vậy thôi cậu giúp mình sửa sang lại tài liệu môn Quản Lý học luôn được không, nha?"

"Có phải cậu muốn bức chết mình không, không muốn động vào cái gì cả hả," Bạch Phú Mỹ nóng nảy nói.

Phải nói trong việc học tập, Bạch Phú Mỹ chưa từng nghĩ tới mình cũng sẽ có một ngày gặp chuyện thì lại ôm chân phật này. May mắn là cách cuộc thi còn có một tuần thời gian, cô có thể ôm đồm thêm một chút.

Cô nàng và Thu Từ Thiện không giống nhau, Thu Từ Thiện là cao tăng, dù cô thiên vị ai cũng sẽ không có người dám ý kiến. Nhưng cô nàng vào công ty là trải qua phỏng vấn tuyển chọn, sau đó lại dựa vào Thu Từ Thiện nên sau khi khai giảng đại học vẫn được tiếp tục lưu lại công ty. Nếu cô nàng lại lười biếng thì dù người khác không nghị luận thì bản thân cô cũng không có mặt mũi ở lại trong công ty.

Do đó phần lớn thời gian của cô cũng dâng hiến trên công tác, đợi tới lúc cô quay đầu lại mới phát hiện thời gian thi cuối kỳ đã áp tới gần cmnr.

"Bạch Phú Mỹ, người ta đều nói học đại học mà không nọ môn thì không có gì vui nên cậu cũng đừng quá khắt trương, cùng lắm thì thi lại chứ có sao đâu.

"Cậu nói nghe nhẹ nhõm nhỉ, cậu nhất định phải ôn bài đi, cũng đừng để mình giúp cậu sửa sang lại tài liệu, ráng thi đậu dùm tôi cái," Bạch Phú Mỹ vừa tra xét bài thi vừa đánh chữ, lúc nói chuyện vẫn không quên cầm bút note lại trên giấy A4, sức mạnh bản rợn này thật đúng là làm cho người ta hâm mộ.

Thu Từ Thiện không để ý đến cô nàng mà chỉ tiếp tục nằm xuống ghế bành, ghế bành bằng trúc này cô chọn cả tháng mới mua được, chỉ số thoải mái tuyệt đối không phụ lòng một tháng mất công tìm kiếm này.

Cô nhàn nhã nói: "Tôi cũng chả để ý, đến lúc đó mang theo mấy cái phao này chẳng lẽ không thi được 9 điểm hay sao?"

Không thể không thừa nhận, so với việc học nặng nề và căng thẳng của cấp trung học thì đại học nhất định là thiên đường của nhân gian. Nhưng thiên đường nhân gian này cũng có khoảnh khắc địa ngục, đó chính là kì thi mỗi cuối học kỳ.

"Năm nay mùa đông thật là lạnh quá, tôi rất muốn đi nghỉ phép." Khi Thu Từ Thiện gối lên ánh mặt trời thông thả nói ra câu này thì ánh mắt Bạch Phú Mỹ nhìn cô tràn đầy 'thù hận'.

"Muốn đi đâu nghỉ phép? Maldives hay là Hawaii, hoặc là chúng ta đi Thụy Sĩ trượt tuyết?" Một giọng nam dịu dàng từ cửa vang lên, Thu Từ Thiện quay đầu lại xong nở nụ cười toe.

Thu Từ Thiện giờ ngón trở lên làm động tác ngoắc ngoắc tay với Lạc Ngan, đợi anh mới vừa đến gần thì cô giống như bạch tuộc nhảy lên quắp eo của anh.

"A Ngan, em sắp chết rồi, trường em sắp thi cuối kỳ rồi."

Cô chưa kịp oán trách xong thì Lạc Ngan đã thuận thế bế cô lên rồi ngồi xuống ghế sa lon bên cạnh, Thu Từ Thiện ngồi trên đùi anh. Vì vậy Thu tiểu thư vừa trải qua lớp mười hai bắt đầu kể về các chương trình đào tạo và các kì thi vô nhân đạo của cấp bậc đại học.

"Có ông thầy tên Mark kia lên lớp tiết nào cũng điểm danh, nếu không có chủ nhiệm lớp em giúp em nói chuyện thì chắc em bị cấm thi môn ông rồi."

"Còn có cái ông thầy dạy số học cũng vậy, mỗi tiết khóa đều cho cả đồng bài tập, còn một Bạch Phú Mỹ giúp em làm. Bằng không môn này cũng tiêu rồi."

Lạc Ngan không lên tiếng chỉ đưa tay lên ôm cô, lặng yên nghe cô oán trách than thở.

Bạch Phú Mỹ ngồi một bên ý đồ nghiêm túc học tập, không dám chuyển mắt qua bên cạnh, chỉ sợ bị đau mắt hột.

Tuy Lạc Ngan không có mặt lúc Hà Minh Châu đánh Thu Từ Thiện trên cuộc họp hội đồng quản trị ngày đó, nhưng sau khi trở về vô luận là cô nàng hay là Thu Từ Hàn cũng đều bị mắng chửi một trận. Mà tội danh chính là không thể bảo vệ tốt Thu Từ Thiện, để cho loại người như Hà Minh Châu đánh cô.

Tuy Bạch Phú Mỹ không hiểu trong lòng Lạc Ngan thì Hà Minh Châu đến tốt cùng là loại người gì, nhưng cô nàng lại có thể tình huống cảm thấy lần này Hà Minh Châu nhất định sẽ không được sống yên.

Thu Từ Thiện thuộc về dạng tính tình yếu ớt nhưng lòng tự ái của cô lại quá mức cường hãn. Cô có thể bởi chút chuyện nhỏ mà làm nũng pha trò cùng Lạc Ngan, thế nhưng khi chạm đến lòng tự ái của mình thì cô lại chỉ biết ngậm miệng không nói. Thu Từ Thiện vốn mẫn cảm về chuyện có liên quan đến Hà Minh Châu nên cô sẽ không chủ động nói tới bất kỳ chuyện gì về Hà Minh Châu với Lạc Ngan.

Vì vậy cô không thể nào nói cho Lạc Ngan biết mình bị Hà Minh Châu đánh. Lúc trước Bạch Phú Mỹ có hơi nhắc tới một chút đã bị Thu Từ Thiện phát giận thật lớn.

Cho nên Bạch Phú Mỹ sâu sắc cảm thấy hôm nay Lạc Ngan không nói gì thật ra trông rất nguy hiểm.

"Tiểu Bạch so với em còn bạn hơn, đồng dạng đều đang sắp xếp tài liệu, sao em có thể nhõng nhẽo như vậy hả," Lạc Ngan buồn cười nghe Thu Từ Thiện oán trách cô phải thi tận 9 môn trong kì thi lần này.

Thu Từ Thiện bĩu môi: "Vậy nếu em thi cuối kỳ tốt, anh có phần thưởng gì cho em không?"

"Đi thi thì phải thi tốt chứ, chẳng lẽ anh không có gì thưởng thì em sẽ chuẩn bị nợ môn hay sao?" Lạc Ngan đưa tay tóm bàn tay vẫn đang làm loạn của cô, sử dụng ánh mắt cảnh cáo cô.

Do Thu Từ Thiện đưa lưng về phía Bạch Phú Mỹ nên Bạch Phú Mỹ sau lưng anh vẫn sẽ không nhìn thấy, từ lúc cô ngồi trên đùi Lạc Ngan liền bắt đầu vờn tay vào trong áo sơ mi Lạc Ngan. Cho tới nay, trong lòng Thu Từ Thiện yên lặng cảm thấy có phải mình đã mắc chứng đói khát làn da của Lạc Ngan không nữa.

Mỗi lần chỉ cần ở bên Lạc Ngan, cô đều muốn sờ anh, hơn nữa còn muốn đưa tay vào trong quần áo anh sờ sờ. Nghĩ tới đây Thu Từ Thiện rất muốn che mặt mình, dấy lòng than một tiếng mình thật đúng là một sắc nữ mà.

Lạc Ngan cũng đã nhận ra Thu Từ Thiện có thói quen này, lúc đó anh còn cảm thấy thật vui vẻ, nhưng lúc trước cô đưa tay sờ mình cũng là khi chỉ có hai người ở cùng nhau. Lạc Ngan không ngờ trước mặt bạn của mình mà con nhóc này cũng dám như vậy.

"Không phải anh đã ** thưởng cho em," lúc nói những lời này Lạc Ngan còn đặc biệt đến gần bên tai cô nói.

Thu Từ Thiện cũng mặc kệ, mấy ngày qua cô không có lấy một ngày thả lỏng tâm tình. Cô thật sự muốn buông lỏng mình một chút, cô đã sớm nghĩ chờ cuộc thi kết thúc nhất định phải quán Lạc Ngan bắt anh đưa mình đi chơi.

"Vậy anh có thể đồng ý một chuyện khác nữa với em không," Thu Từ Thiện nắm ống tay áo của anh làm nũng nói.

Lạc Ngan đưa tay vén mấy sợi tóc trên trán cô ra sau tai, buồn cười hỏi: "Em muốn đi đâu chơi?"

"Em muốn đi Italy chơi, đi dạo phố ở Milan sau đó đi San Siro xem cuộc so tài bóng đá, đúng rồi, em còn muốn ăn mì Ý chính gốc." Thu Từ Thiện đã sớm suy nghĩ xong đi chỗ nào, chỉ là vẫn không có người theo cô thôi. Hôm nay có bạn trai, có sẵn ví tiền và cu li bày trước mặt, nếu cô không dùng thì quả thật là thừa thãi.

"Có thể."

"Sau đó sẽ đi Copenhagen nha?"

"Được thôi."

"Sau đó chuyển sang đi Thụy Sĩ trượt tuyết hen?"

"Không tệ."

Bạch Phú Mỹ vừa xem tài liệu vừa ghi chép, trong lòng lệ rơi đầy mặt, nhóm hai đứa Tư Bản Chủ Nghĩa độc ác kia, khó trách người ta muốn đánh đổ giai cấp tư sản.

"Vậy khi nào chúng ta xuất phát vậy anh," Thu Từ Thiện lại có chút xấu hổ, cô dừng một chút rồi nói: "Có thể làm trễ nãi công việc của anh không?"

Bạch Phú Mỹ vừa nặng nề gõ bàn phím, trong lòng lại nặng nề buông xuống định nghĩa: dối trá.

Lạc Ngạn cũng nở nụ cười nói: "Em muốn anh giúp em về khoản vé máy bay hả? Chẳng qua anh cảm thấy em nên chờ thành tích cuộc thi ra rồi hẵng nói."

Thu Từ Thiện vừa nghiêng đầu: "Cái gì em? Chẳng lẽ không phải là chúng ta sao?"

Lạc Ngạn không nhìn hành động khoe mẽ của Thu tiểu thư, giả ngu nói: "Không phải em nói em muốn đi Italy, em muốn ăn mỳ Ý sao. Dù sao anh không nghĩ rằng mình sẽ vượt qua đại dương chỉ để ăn một chén mì."

"Xi", coi như Bạch Phú Mỹ hết sức nhẫn nại cũng không thể chịu được nữa mà bật cười, cô nàng gần như là cười bò lên bàn.

"Cậu cảm miệng." Thu Từ Thiện then quá thành giận liếc xéo cô nàng một cái, trong mắt hận không được bay ra dao găm.

Nhưng khi đảo mắt nhìn Lạc Ngạn lại cảm thấy rất uất ức. Cô méo miệng hỏi: "Tại sao, vừa rồi anh còn nói được mà, sao trong nháy mắt anh lại muốn nuốt lời rồi."

Lạc tiên sinh xưa nay nói một không hai lần này bắt đầu giờ trò vô lại, đặc biệt kiêu ngạo nói: "Em chỉ khẳng khẳng nói em phải đi đến đó, em phải ăn món đó, anh đương nhiên đồng ý. Em lại không nói đến chúng ta, dĩ nhiên chỉ có một mình em chứ mấy."

Thu Từ Thiện lần này tròn tròn mắt, có cần phải ngây thơ như vậy không hả.

"Tôi nghe không nổi nữa, hai người thắng rồi. Tôi xuống dưới lầu tìm một chút đồ ăn," cái bóng đèn 1000 W Bạch Phú Mỹ còn đang cố gắng làm bộ học tập cuối cùng vẫn còn bị đối thoại ngây thơ của hai con người hạ gục.

"Tình yêu à, rót dùm mình ly nước lên nha," Thu Từ Thiện mới vừa rồi còn bắt người ta cảm miệng trong nháy mắt thay đổi sắc mặt. Nhưng Bạch Phú Mỹ cũng khó có khi không chấp nhận với cô, tội gì đâu.

"Anh còn chưa nói phải làm thế nào anh mới đồng ý đi Ý với em," không đợi Bạch Phú Mỹ rời đi, Thu Từ Thiện lại bắt đầu quẩn Lạc Ngạn.

Đúng ra thời gian này Lạc Ngạn nên ở công ty, giờ đến Thu gia tự nhiên cũng có nguyên nhân. Cho nên dưới sự nghiêm túc năn nỉ của Thu Từ Thiện, anh mới miễn cưỡng nói: "Tối nay em tham gia bữa tiệc tối với anh, anh sẽ suy nghĩ một chút?"

Thu Từ Thiện Còn không biết mình rơi vào trong cạm bẫy, lập tức mặt mày hớn hờ hỏi: "Em cùng anh tham gia tiệc xong anh sẽ đi với em sao?"

"Suy nghĩ một chút."

"Còn suy nghĩ cái gì nữa, nhất định phải đi, có được không anh, tình yêu ơi."

"Em rốt cuộc có mấy tình yêu?"

"Dĩ nhiên chỉ một mình anh thôi."

"Nhưng vừa rồi em còn gọi Tiểu Bạch là tình yêu đấy."

Thu Từ Thiện: "....."

Bạn đang đọc truyện *Đả Đảo, Bạch Liên Hoa!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84

Edit: Hà Phương

Trong đại sảnh đèn đuốc sáng trưng phát ra những âm thanh du dương, lúc này Thu Từ Thiện đang được Lạc Ngạn dắt tay bước xuống xe. Cô khẽ

ngẩng đầu thấy những xe phía sau lục tục có người bước xuống, những người này cũng mặc dạ phục giống như cô.

Lạc Ngan nắm tay cô đi vào bên trong, tuy bên ngoài lễ phục mặc một cái áo khoác ngoài nhưng Thu Từ Thiện vẫn có hơn nửa đoạn bắp chân lộ ra trong không khí rét lạnh.

"Anh dẫn em đến làm quen với vài vị trưởng bối, em phải biểu hiện ngoan ngoãn nhé," Lạc Ngan rất hiểu tính tình bạn gái mình nên cẩn thận dặn dò. Anh cũng biết tính tình Thu Từ Thiện hoàn toàn là bị anh sùng bái, nhưng Lạc Ngan lại chưa từng nghĩ muốn sửa đổi. Dù sao chỉ cần mặt ngoài không có trở ngại, vợ anh muốn sống thế nào thì cứ sống thế đó.

Thu Từ Thiện ôm cả cánh tay anh, kiêu ngạo nâng đầu lên: "Anh cứ thoải mái đi, anh còn chưa hiểu rõ em sao?"

Lạc Ngan hơi hướng mặt qua bên kia, trong lòng chỉ trích: chính vì biết rõ em nên em mới phải dặn dò.

Hai người vừa bước vào hội trường liền cảm giác được gió ẩm phả vào mặt, cả đại sảnh không chỉ có xanh vàng rực rỡ hơn nữa còn cực kỳ ấm áp.

Thu Từ Thiện đã sớm cởi áo khoác ngoài ra, lúc này trên người cô mặc một bộ màu váy màu bạc hở phần lưng, chiếc váy này che phủ tới bắp chân. Lúc Lạc Ngan đến Thu gia đón người, nhìn từ phía trước còn thấy đây là một bộ lễ phục bảo thủ, ai ngờ lúc cô quay người lại anh mới nhìn thấy cả tấm lưng ngọc, làn da trắng nõn bóng loáng dưới ánh đèn cũng rạng rỡ phát sáng.

Nhưng dù Lạc Ngan mãnh liệt bày tỏ bất mãn vẫn không chống lại được Thu Từ Thiện. Thang Kiều cũng ngoảnh mặt làm ngơ với kiểu ăn mặc này của Thu Từ Thiện, dĩ nhiên nếu như không phải Lạc Ngan mở lời bà cũng tuyệt đối sẽ không cho phép Thu Từ Thiện mặc như vậy.

"Đây là dạ tiệc gì vậy anh," Thu Từ Thiện liếc mắt nhìn người chung quanh, nhận ra mấy nhân vật nổi danh ở Vân Đô xong không khỏi cảm khái hỏi.

Lạc Ngan chỉ thờ ơ nói: "Bữa tiệc nhâm chán."

"Vậy sao anh còn dẫn em tới?"

Lạc Ngan nhắc một ly sâm banh từ trên khay mà người phục vụ bụng ngang qua đưa cho cô, ung dung nói: "Do nhâm chán nên mới đưa em tới."

Thu Từ Thiện đến gần anh, đang chuẩn bị đưa tay nắm lấy tay cô, dịu dàng nói: "Dẫn em đi gặp vài vị trưởng bối trên thương trường."

Không thể không nói, Lạc Ngan chưa bao giờ keo kiệt nâng đỡ Thu Từ Thiện, phàm là Thu Từ Thiện không có mở miệng hoặc là mở miệng nói chuyện, anh chưa bao giờ cự tuyệt. Huống chi, rạp chiếu phim của Lạc gia lại là cụm rạp chiếu phim lớn nhất nước, doanh thu hàng năm có thể chiếm được 13% doanh ngạch của cả ngành điện ảnh.

Cho nên hầu hết mỗi lần Trung Vực ra mắt một bộ phim điện ảnh đều có thể lấy được 5% lượng doanh thu của Hoàn Á, nhưng mà những bộ phim điện ảnh này cũng đã trải qua Thu Từ Thiện chọn kỹ lựa khéo.

Những người mà Lạc Ngan muốn dẫn Thu Từ Thiện đến gặp là người nắm quyền tương lai của Đài Truyền Hình Vân Đô. Tuy trước đây Thu Từ Thiện cũng từng nhìn thấy hần mấy lần, nhưng muốn nói đến giao tình thì Lạc gia có quan hệ rất tốt với hần.

"Thiện Thiện, cháu cũng đừng khách khí quá. Nếu cháu đã là bạn gái Tiểu Ngan thì cũng là văn bối của chú. Hơn nữa, Trung Vực là ông lớn dẫn đầu ngành giải trí Vân Đô thậm chí là cả nước, giữa chúng ta nên tăng cường hợp tác mới phải."

Thu Từ Thiện không thể không bảo trì nụ cười trên mặt mình, hơn nữa cô còn cần khiến nụ cười của mình có vẻ vừa xấu hổ vừa uyển chuyển, vì như vậy có thể khiến người khác ưa thích hơn một chút.

Lúc Lạc Ngan đưa cô đến gặp mặt và nói chuyện với người thứ 6, cô mới thấy lúc trước mình tham gia bất kỳ một bữa tiệc nào cũng thấy vừa lòng hơn chỗ đây. Bởi vì khi đó cô không cần phải nở nụ cười dối trá, lấy một loại giọng điệu cao quý giả dối thảo luận mấy chuyện nhâm chán mà mình không thích.

Thôi, cô phải chịu được.

"Chúng ta nghỉ một lát được không anh?" Khi Lạc Ngan dẫn cô đi tới một chỗ trong góc, Thu Từ Thiện chỉ ước có thể nằm ngả sấp trên người anh. Có điều chung quanh đều là người đang bụng lỵ rượu chuyện trò vui vẻ nên cô cũng không dám làm càn, chỉ có thể hơi dựa người vào người anh.

Lạc Ngan tuy không cảm nhận được thống khổ khi mạng gầy cao gót nhưng vẫn đưa tay ôm lấy cả vai cô để cho cô hoàn toàn dựa vào người mình.

"Vine," một giọng nói hơi nghi hoặc từ phía sau truyền đến.

Lạc Ngan hơi lệch đầu về phía sau liền nhìn thấy một gương mặt quen thuộc, anh khẽ sùng sốt sau đó mới mở miệng: "Không phải cậu đang ở Bắc Kinh sao?"

"Vừa mới trở về, vốn là muốn liên lạc với cậu nhưng công việc nhiều quá nên trì hoãn, không ngờ lại được gặp cậu ở đây," người tới lấy một loại giọng

điều cực kỳ quen thuộc hàn huyền với Lạc Ngan.

Ngay lúc đôi tình lữ trẻ tuổi nhìn cực kỳ xứng đôi này chạy tới trước mặt hai người Lạc Ngan, Lạc Ngan lại không nhìn thấy sắc mặt Thu Từ Thiện khi nhìn thấy hai người trong nháy mắt trở nên cứng ngắt.

"Bây giờ cậu lại trở thành quý nhân bận việc rồi à," Lạc Ngan lơ đãng cười trên nói, nhưng sau đó hai người đưa tay nắm tay đối phương thật mạnh, nếu không phải trường hợp không cho phép thì e rằng phương thức chào hỏi của bọn họ càng thêm kịch liệt.

Sau khi chào hỏi xong anh ta mới quay đầu nhìn cô gái bên cạnh mình, nhanh chóng giới thiệu: "Vine, đây là Nhiệm Từ Bùi vợ tôi, tôi cũng không cần giới thiệu nhiều ha. Lúc trước cậu có tham gia hôn lễ của tôi rồi mà."

"Coi như không tham gia hôn lễ của cậu nhưng nếu đã gặp qua quý cô xinh đẹp như vậy, tôi cũng sẽ không quên," nói xong Lạc Ngan đưa tay ra, giọng điệu nhân nhật nói: "Thật hân hạnh gặp cô, cô Nhiệm."

Trong đại sảnh y hương tán ảnh hoa lệ này, Nhiệm Từ Bùi vẫn là một bóng hình xinh đẹp trong đó. Cô ta mặc một chiếc váy dài màu tím, từ làn váy mãi cho đến trước ngực nông nông sâu sâu, khiến người ta cảm thấy cô ta cao quý mà lạnh lùng. Ngũ quan của cô ta nếu so với nữ sinh bình thường hình như thâm thúy hơn, tròng mắt màu nâu sẫm khiến cô ta trông thần bí lại mê người, sống mũi cao thẳng khiến ngũ quan của cô ta càng thêm lập thể.

Thu Từ Thiện cũng chú ý tới cách xưng hô của Lạc Ngan, trước mặt Tạ tiên sinh còn gọi vợ anh ta là cô Nhiệm, có thể thấy được Lạc Ngan thật sự không thích cô Nhiệm này.

Nhiệm Từ Bùi dường như không nghe thấy cách xưng hô này, nụ cười tao nhã một tầng cũng không thay đổi, ngay cả khóe miệng vẫn bảo trì đường cong hoàn mỹ.

"Xin chào anh Lạc, cảm ơn quà cưới của anh và cô Hà đã gởi cho chúng tôi, tôi thấy rất thích," Nhiệm Từ Bùi nhẹ nhàng bắt tay Lạc Ngan.

Sắc mặt Lạc Ngan có hơi cứng ngắt, rất dễ nhận thấy bà Tạ này cũng không phải là người khoan hồng độ lượng gì, cô ta đá lại trái banh cho Lạc Ngan, hơn nữa cái này rất có thể là một quả bom tùy thời có thể nổ tung. Bởi vì Lạc Ngan biết Thu Từ Thiện rất ghét Hòa Hà.

Tạ Nhiên nghe được bạn mình và vợ mình đang chật chém nhau nên anh ta vội vàng nói: "Lạc Ngan, không giới thiệu với tôi vị tiểu thư bên cạnh sao?"

"Đây là bạn gái tôi Thu Từ Thiện," Lạc Ngan quay đầu liếc mắt nhìn Thu Từ Thiện, giới thiệu: "Thiện Thiện, vị đối diện đây là bạn của anh lúc du học bên Anh, Tạ Nhiên, còn vị bên cạnh này là vợ cậu ta..."

"Chỉ gọi điện thoại cho em nhiều lần như vậy mà sao em không bắt máy?" Nhiệm Từ Bùi còn chưa chờ Lạc Ngan giới thiệu mình thì đã cấm đầu cấm cổ nói. Cô ta cũng không thích để cho một người đàn ông rõ ràng có ý kiến với mình tới giới thiệu mối quan hệ giữa cô ta và Thu Từ Thiện.

"Không muốn nhận thì không nhận, có lý do gì đâu." Thu Từ Thiện cười cười, mặt ung dung nói: "Hơn nữa, bây giờ chị là thiếu phụ tôi là thiếu nữ, chúng ta không chơi cùng được nữa."

Nhiệm Từ Bùi nhìn Thu Từ Thiện, trong mắt vừa mang theo sùng ái vừa vô lại, tựa như cô ta vô cùng quen thuộc với phản ứng của Thu Từ Thiện: "Cho nên em đang kỳ thị mấy người đã kết hôn như chị sao? Chị rất chờ mong xem sau này khi kết hôn thì em sẽ thay đổi như thế nào?"

"Đó là chuyện sau này, không mượn chị xen vào."

Nghe hai cô gái qua lại mấy câu xong thì hai vị nam sĩ bên cạnh liền hiểu hai cô này quen biết đã lâu, còn cực kỳ có thể là một đôi quen biết đã lâu yêu nhau giết nhau.

Tạ Nhiên lại có chút ngoài ý muốn, hẳn và Nhiệm Từ Bùi đã làm vợ chồng mấy năm, đương nhiên hiểu rõ tính tình người bên gối. Tuy nhìn vợ mình có vẻ dễ dàng chung đụng nhưng cũng tùy vào người đó là ai nữa, mới vừa rồi giao chiến với Lạc Ngan chính là tính tình cơ bản của vợ mình.

Lúc này nghe Thu Từ Thiện nói chuyện không hề khách khí nhưng vợ mình lại không hề biểu hiện sự tức giận.

"Chị không biết từ khi nào tính tình của em trở nên lớn như vậy, mới bao lâu kia chứ," Nhiệm Từ Bùi mang vẻ mặt cười như không cười, giống như Thu Từ Thiện nói như vậy chẳng qua là đùa bé nói dối.

"Hai người quen nhau sao?" Lạc Ngan nghi hoặc hỏi Thu Từ Thiện, nhưng sau khi nhìn thấy vẻ mặt Nhiệm Từ Bùi, lại ghé mặt qua hôn lên khuôn mặt nạt nà của Thu Từ Thiện một cái, tiếp tục hỏi cô: "Anh không biết em còn quen biết bà Tạ đấy, trái đất này nhỏ quá."

Ngay lúc này âm nhạc trong đại sảnh vang lên, chủ nhân bữa tiệc cũng xuất hiện giữa những tiếng vỗ tay của mọi người, âm nhạc du dương kèm theo điệu Waltz Mỹ Lệ kết hợp với ánh sáng trở thành hình ảnh tuyệt vời.

"A, không nói qua sao?" Nhiệm Từ Bùi khẽ cười một cái, giọng nói khẽ nâng lên: "Chúng tôi cùng nhau lớn lên, dĩ nhiên, trước kia đều là tôi dẫn cô ấy đi chơi."

Nhưng sau đó Nhiệm Từ Bùi lại dùng một loại nghe giọng nói tựa như đáng tiếc kì thực dung túng nói: "Nhưng giờ cô gái nhỏ đã trưởng thành, nói không muốn chơi với tôi nữa đấy."

Thu Từ Thiện dù có mặt dày đi chăng nữa nhưng cuối cùng gương mặt cũng dần đỏ lên.

"Chị không thấy buồn nôn à?"

Thu Từ Thiện mới vừa nói xong câu đó thì chợt nghe thấy thanh âm ly rượu bị quang ngã, cô quay đầu lại thì thấy một người đang bối rối cúi đầu.

Nếu nói Hà Minh Châu là kết quả của yêu đương vội vã, nhưng thực sự bị chán ghét phải là người đàn bà đã trực tiếp phá hư gia đình Thu Từ Thiện. Từ nhỏ đến lớn, mặc kệ là Thu Vĩ Toàn hay Thang Kiều, hai bên hình như đã đạt thành một hiệp nghị, bọn họ cực ít có thể nhìn thấy kia người đàn bà kia. Cho tới lúc bọn họ đến gần tuổi trưởng thành thì đoạn vụng trộm kéo dài vài chục năm mới bị phơi triển ra ánh sáng.

Đến lúc bị phát hiện, mặc kệ là cô hay Thu Từ Hàn cũng cực kỳ chán ghét người đàn bà này, cho tới bây giờ bọn họ cũng không muốn nhắc tới tên bà ta.

"Sao bà ta lại ở đây?" Thu Từ Thiện nhìn thấy Trương Tuyết Vân đang hốt hoảng muốn nhặt lên ly rượu bị bà ta không cẩn thận làm rớt, bên cạnh bà ta là một người đàn ông đang đưa tay lên vỗ vỗ lưng bà ta ý bảo bà ta không cần khăn trương. Sau đó người đàn ông kia bèn gọi nhân viên phục vụ đến bảo họ thu thập ly rượu vỡ.

Đó là một người đàn ông tuổi gần trung tuần, thân hình cao lớn, so sánh với những ông già bụng bía chung quanh thì người đàn ông này có vẻ như hạc đứng trong bầy gà.

Lúc Trương Tuyết Vân nhìn thấy Thu Từ Thiện rõ ràng hoảng loạn, nhưng giờ phút này người đàn ông bên cạnh bà ta dịu dàng nhỏ nhẹ an ủi xong thì bà ta chỉ lạnh nhạt liếc nhìn hướng bên này.

"Bên cạnh là người đàn ông của bà ta sao?" Thu Từ Thiện không dám tin tưởng tự nhủ, trong giọng nói không tự chủ mang theo khinh bỉ và miệt thị. Nhưng cô lại vô pháp tin tưởng người đàn bà này mới vừa làm hai mươi mấy năm tiểu tam cho Thu Vĩ Toàn, mới bao lâu đã nhanh chóng ngã vào lòng người khác rồi?

Vậy nỗi đau khổ mà mẹ cô đã chịu đựng nhiều năm qua phải thanh toán thế nào đây? Sau khi ly dị với Thu Vĩ Toàn, Thang Kiều hoàn toàn vượt qua cuộc sống thanh tâm quả dục, thế nhưng bà Trương Tuyết Vân này lại không có liêm sỉ trong nháy mắt đã quấn vào một người đàn ông khác.

Thế gian này tại sao đều không công bằng như vậy?

Thu Từ Thiện không nói gì thêm nhưng ngay cả Tạ Nhiên chưa quen thuộc với cô cũng chú ý tới cô lúc này có cái gì không đúng, cả người cô vốn chút lười biếng lúc này tựa như đột nhiên nhìn thấy con mồi, cả người đều tản ra sát khí.

"Xem ra, em vẫn biết được," Nhiễm Tư Bội cũng chú ý tới Trương Tuyết Vân, cô ta cũng nhìn thấy hành động của Trương Tuyết Vân và người đàn ông trung niên bên cạnh, người từng tuổi này cũng không phải tuổi chỉ nói chuyện yêu đương thuần túy.

Thu Từ Thiện quắc mắt quay đầu, âm thanh lạnh lùng hỏi "Chị có ý tứ gì? Chẳng lẽ chị cũng đã sớm biết chuyện của ba tôi?"

"Cái này thì có gì mà phải nghi ngờ, bằng không lúc em còn nhỏ mắc mớ gì chị lại đi dạy em nhiều phương pháp bắt nạt Hà Minh Châu như vậy?" Nét mặt đương nhiên của Nhiễm Tư Bội làm hai người đàn ông kia cũng có chút khiếp sợ.

Vì vậy Lạc Ngạn hỏi: "Khi cô ấy còn bé? Là lúc nào?"

"Có lẽ là bắt đầu từ tiểu học đi, bằng không anh cho rằng người không có tâm nhãn như con bé này có thể chơi được loại người như Hà Minh Châu sao?"

Sau đó Nhiễm Tư Bội cười nhìn về phía Trương Tuyết Vân, vẻ mặt như kiêu nhìn thấy con mồi: "Nếu hôm nay đã có sẵn con mồi, chị cũng không ngại dạy dỗ em, làm thế nào để đối phó loại đàn bà đặc biệt chuyên đi làm tình nhân cho mấy gã đàn ông có tiền."

Bạn đang đọc truyện *Đã Đảo, Bạch Liên Hoa!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85

Edit: Hà Phương

Nhớ thanks, nhớ thanks nha mọi người ơi, ít đến đáng thương

Có loại người chơi với bạn mình, lúc mới bắt đầu bạn thích bắt chước cách ăn mặc, thích học phương thức nói chuyện của người đó, từ từ bạn bắt đầu thích theo các sở thích của họ, sau đó bạn phát hiện ngay cả tác phong làm việc của mình cũng mang bóng dáng của người đó.

Người đó trở thành một bộ phận không thể vứt bỏ trong sinh mệnh của bạn, bởi vì người đó đã sớm nhân lúc bạn không có phòng bị khắc sâu ảnh hưởng với bạn.

Nhiệm Tư Bùi nói xong câu đó thì trên mặt hiện lên vẻ tươi cười, Lạc Ngạn nhìn vẻ mặt cô ta thì chỉ cảm thấy quá mức cổ quái.

Từ vô tình gặp được Tạ Nhiên rồi đến gặp được bà vợ này của cậu ta, Lạc Ngạn đều cảm thấy kỳ quái, đặc biệt là người phụ nữ này gọi cho anh một loại cảm giác quen thuộc. Lạc Ngạn dám khẳng định, lần tham gia hôn lễ Tạ Nhiên anh tuyệt đối không có loại cảm giác quen thuộc này với Nhiệm Tư Bùi.

"Tạ Nhiên, chúng ta nên đi chào hỏi những người khác," Nhiệm Tư Bùi nói xong liền lôi kéo Tạ Nhiên rời đi, nói thật Tạ Nhiên đã sớm thích ứng với loại hành động đột nhiên xuất hiện này của Nhiệm Tư Bùi.

Hắn nhỏ giọng nói xin lỗi với Lạc Ngạn rồi hẹn lần sau liên lạc.

Chờ Nhiệm Tư Bùi đi thẳng tới một chỗ khác, Lạc Ngạn mới quay đầu nhìn Thu Từ Thiện, nhưng Thu Từ Thiện vẫn còn nhìn chăm chăm theo bóng dáng Nhiệm Tư Bùi.

"Thiện Thiện, sao em chưa từng nói với anh là em quen biết với vợ của Tạ Nhiên?" Lạc Ngạn có chút buồn cười ôm vai cô, đại khái cũng cảm thấy cái vòng này thật là nhỏ khác thường.

Thu Từ Thiện nói: "Em cũng đâu có biết ai là Tạ Nhiên."

Sắc mặt Lạc Ngạn đột nhiên cứng đờ, hầu kết đang lăn lộn đột nhiên bất động, lời nói đã đến khóe miệng cũng dừng lại. Nếu như nói Lạc Ngạn đối với Nhiệm Tư Bùi cũng chỉ là hơi không ủng hộ, thì Thu Từ Thiện đối với Tạ Nhiên chính là lo toàn tập.

Lúc này Lạc Ngạn cũng mới nhớ tới hồi nảy trừ lúc Thu Từ Thiện cùng Nhiệm Tư Bùi nói mấy câu, toàn bộ hành trình cũng không nhìn Tạ Nhiên lấy một cái, hiển nhiên cô hết sức ghét hoặc là nói cô ghét thậm tệ bạn anh.

Nếu như nói lúc này Thu Từ Thiện vẫn còn đang ở giữa ranh giới của cô bé và người lớn, như vậy Nhiệm Tư Bùi đã sớm trở thành một danh viện tỏa sáng trong các buổi tiệc xã giao.

Cô ta là người thừa kế duy nhất của vương quốc Nhiệm thị, cha mẹ cô ta đã song song qua đời khi cô ta còn nhỏ, là ông nội đã bồi dưỡng cô ta thành người. Khi cô ta được mười bảy tuổi đã vượt qua đại dương đi đến học tập tại Học viện thiết kế Parsons ở nước Mỹ xa xôi. Đại danh của Học viện thiết kế này hiện nay đã không cần bất kỳ dài dòng nào, bởi vì chỉ cần một ít danh nhân nổi tiếng trong giới thời thượng học tập ở đây cũng đã nói lên phân lượng của học viện thiết kế này.

Lúc internet còn chưa thịnh hành mà chuyện gì cũng có thể biết, Nhiệm Tư Bùi đã tỏa sáng thật mạnh trong các loại sự kiện, mỗi lần một ăn mặc của cô ta đều có thể đưa tới sự chú ý của các cô gái Vân Đô, dù là phương pháp xử sự khoan dung hay giọng điệu khinh thường người khác cũng tản ra sức quyến rũ khuynh đảo.

Chủ biên của tạp chí Fashion Magazine nổi tiếng trong nước đã từng đánh giá như thế này: "Nhiệm Tư Bùi vĩnh viễn luôn tràn đầy tự tin, cô hoàn toàn không để ý đến cái nhìn của người khác cũng chẳng quan tâm mình có làm rách lòng người ta không, có lẽ cô có chút lãnh khốc, nhưng trên người cô hết lần này tới lần khác có thể chất đặc biệt có thể tác động người khác, khiến họ bị cô hấp dẫn".

Nếu như dùng một câu để hình dung, đó chính là cô là giấc mơ của tất cả các cô gái, dĩ nhiên cũng là giấc mơ của các chàng trai.

Nhưng điều khiến người ta phải tiếc nuối là cô gái được mệnh danh tương xứng với bất kỳ người đàn ông thần kì nào trên thế giới, lại làm ra một lựa chọn khiến mọi người vô cùng ngoài dự kiến.

Ngay lúc tất cả mọi người hi vọng nhìn thấy cô thừa kế vương quốc thời trang Nhiệm thị, ở giới thời trang lật mây che mưa thì cô lại lựa chọn cuộc sống lập gia đình cùng ẩn cư. Từ đó trừ lúc cô thỉnh thoảng ăn mặc đoan trang xuất hiện tại một vài dạ tiệc, mọi người cũng tìm không được Nữ hoàng đã từng là người dẫn đầu trào lưu nữa.

Người đã từng là nữ vương đó hôm nay đã trở thành bà Tạ, đang mặt ngọt ngào hàn huyên cùng một vị quý phụ nhân. Cô ta thân thiết và khéo léo muốn mời vị phu nhân này đến bên cạnh trên ghế sa lon ngồi một chút.

Vị phu nhân này cảm thấy cực kỳ kinh ngạc đối với việc Nhiệm Tư Bùi chủ động hàn huyên với mình, trong sự kinh ngạc còn mang theo vài phần vui sướng bất ngờ, thậm chí bà ta còn không tự chủ thu lại giọng nói thoải mái lúc bình thường.

Không giống như những người khác, bà chẳng những không ra vẻ khó chịu với việc Nhiệm Tư Bùi thân cận, ngược lại còn cực kỳ thân thiết tiến lên kéo tay Nhiệm Tư Bùi. Sau khi hai người hàn huyên một lúc, Nhiệm Tư Bùi đứng lên rời khỏi chỗ ngồi của mình trước.

Thu Từ Thiện vẫn đứng tại chỗ nhìn từng cử động của Nhiệm Tư Bùi, lúc cô ta nghiêng đầu khóe miệng cong lên một đường cong, lúc cô ta nói chuyện khẽ gió cảm lên, thậm chí cô có thể tưởng tượng ra lúc này trong mắt cô ta lộ ra ý cười khinh miệt.

Giờ khắc này Thu Từ Thiện thậm chí có chút mê say, giây phút này cô mới nhớ tới mình và Nhiệm Tư Bùi đã rất lâu không gặp mặt.

Kiếp trước cô biết được Nhiệm Tư Bùi đã sớm biết cha mình ngoại tình nhưng vẫn không tự nói với cô, Thu Từ Thiện tựa như phát điên cãi và với cô ta,

chỉ trích cô ta phản bội thậm chí ngay cả lời giải thích của cô ta cũng không muốn nghe.

Mà mãi cho đến cô tranh đoạt công ty thất bại, ngồi lên máy bay đi nước Mỹ cô vẫn luôn không gặp lại Nhiễm Tư Bội. Nhưng cô lại không biết, sau khi Nhiễm Tư Bội đi Canada sinh sống biết được chuyện của cô, sau đó bắt đầu tìm kiếm cô.

Có vài người mặc dù cách trăm núi ngàn sông, mặc dù bọn họ không hề liên lạc, nhưng bất kể là thời gian hay không gian cũng sẽ không trở thành giữa chừng ngại họ.

"Ừa, đồng hồ kim cương của tôi đâu mất rồi?" Lúc quý phụ nhân kia đưa tay cầm ly sâm banh lên mới liếc thấy cổ tay trống rỗng của mình.

Bà ta cũng không để ý tới ly rượu trong tay liền nhanh chóng trở lại chỗ mới ngồi, nhưng cố tình trừ một người phụ nữ mới vừa ngồi xuống, không hề thấy tung tích của cái đồng hồ kim cương đâu.

Nhưng dù trong lòng gấp gáp vẫn cố kị trường hợp, bà ta miễn cưỡng cười hỏi:"Xin hỏi chị có nhìn thấy một cái đồng hồ kim cương rơi ở đây không?"

Trương Tuyết Vân vốn bởi vì cực ít tham gia loại dạ tiệc này nên rất khẩn trương, lại cộng thêm tối nay bà ta lựa chọn một đôi giày cao gót rất dài mảnh nên chống được đến giờ mới ngồi xuống đã coi như khó có được. Nhưng ai ngờ bà ta mới vừa ngồi xuống liền có người đi tới hỏi đồng hồ kim cương gì đó, vì vậy ngay cả nhìn bà ta cũng chưa nhìn liền lạnh nhạt nói: "Không nhìn thấy."

Thời kì cải cách mở ra, có một nhóm người dốt đặc cán mai bởi vì trời sinh có xúc giác nhạy cảm buồn bán nên đã lẫn lộn đến trong vòng phú hào. Tuy có một phần phú hào sau khi có tiền liền bắt đầu thay cũ đổi mới, ngay cả vợ cũng thuận tay thay đổi.

Nhưng không thể phủ nhận một điều rằng không phải tất cả đàn ông đều không hiểu được tri ân đồ báo. Đơn cử như vị có đôi tay thô to trước mặt này, bà chính là một vị may mắn trong số đó.

"Cái gì mà không nhìn thấy, trước hết chị nhắc người lên một chút xem thử," Tuy đồ mặc trên người giá trị cả năm con số nhưng cũng không khiến quý phụ nhân này dè dặt lại âm thanh để giữ ý tứ.

Trương Tuyết Vân không ngờ ở bên trong loại trường hợp này cũng có người sẽ hồ to gọi nhỏ, mặt bà ta đỏ tới mang tai khi thấy mọi người chung quanh bắt đầu chú mục vào đây.

Cuối cùng bà ta cũng xê dịch về bên cạnh một chút, lúc này vị quý phụ nhân kia quan sát thấy trên ghế sa lon màu xanh dương đậm nhưng thiên nga cũng không có đồng hồ kim cương của mình, sắc mặt lập tức khó coi muốn ăn thịt người.

"Xem ra kịch hay sắp bắt đầu," ánh mắt Thu Từ Thiện đang nhìn Trương Tuyết Vân thì Nhiễm Tư Bội mới ngán ngùi biến mất lúc này vừa vịn xuất hiện bên cạnh hai người.

Lạc Ngạn quan sát cô ta một cái, cũng không rõ ý tứ của cô ta lắm.

"Bà Trình, đã xảy ra chuyện gì," Ngay lúc quý phụ nhân muốn nổi giận thì bên cạnh có một vị xem ra là người quen của bà ta vội vàng đi tới.

Bà Trình nhìn thấy có người quen đến liền lập tức kể khổ oán trách nói: "Hồi nãy tôi mới ngồi ở chỗ này xong, mới đi qua lấy ly sâm banh lại phát hiện đồng hồ kim cương không còn, trở về đây tìm lại không thấy."

Nghe lời này bà kia cũng hơi ngây ngẩn một cái, cuối cùng thuận miệng khuyên can: "Chị tìm kĩ lại trong túi xách xem, nói không chừng là bị chị bỏ quên trong túi xách thì sao."

Trương Tuyết Vân vừa thấy có người giúp mình nói chuyện, nguyên bản đứng lý hợp tình lúc này càng thêm khinh thường, bà ta liếc mắt nhìn bà Trình nói: "Đúng đó, nói không chừng là chị quên ở chỗ nào rồi, ở đây kêu la om sòm cũng không sợ mất mặt."

Câu sau cùng Trương Tuyết Vân nói rất nhỏ, nhưng dù nhỏ cũng làm cho người người bên cạnh đều nghe rất rõ ràng rành mạch.

Vị nữ sĩ đang khuyên bảo bên cạnh nghe được lời bà ta nói thì hơi nhú nhú mày, bà Trình đây vốn là người tánh khí nóng nảy. Minh tới đây giúp một tay nói chuyện chỉ vì không muốn làm cho mặt mũi mọi người đều quá khó coi, nhưng chuyện gì đang xảy ra đây? Còn muốn thêm dầu vào lửa?

Lúc này bà Trình cũng nhìn kỹ Trương Tuyết Vân một cái, nhắc tới mới nói trong giới thượng lưu không có gì bí mật cả. Đặc biệt là trong nhóm quý bà thượng lưu này, trong ngày thường sắp lại chơi mặt chược, nói đúng ra là từ mấy quý bà này truyền lưu ra các loại xì căng đan lời đồn đãi.

Phải nói cũng là duyên phận kỳ quái, Tuyết Vân vẫn cũng không thường xuất hiện trong các buổi tiệc giới thượng lưu, Thu Vĩ Toàn sau khi ly hôn cũng cực ít dẫn bà ta ra xã giao. Nhưng cố tình cứ mấy lần ít ỏi đó đều có quý bà Trình này.

Kỳ thật mấy thứ này cũng vẫn xuất hiện đầy rẫy trong hậu viện của mấy quý bà này, dù sao đàn ông có tiền dù không đủ đôn bên ngoài thì cũng sẽ có phụ nữ tự nguyện dán lên bọn họ. Mà quý bà Trình này cũng không phải là loại bà vợ hiền lương thực đức chỉ biết chờ đợi trong nhà, bà ta đã từng mang người tìm được Tiểu Tam mà chồng mình bao nuôi, nữ sinh đó bị bà ta đánh một trận ngay trong trường đại học. Sau đó ép trường đại học đó đuổi học nữ sinh kia, bản thân nữ sinh đó cũng bị cha mẹ mình dẫn đi rời khỏi tòa thành phố này.

Vì vậy bà Trình cực kỳ chán ghét những ả đàn bà đi làm tình nhân cho đàn ông, càng đừng nói ả đàn bà thâm độc này lại có thể ả núp hai mươi năm, còn khiến vợ cả giúp một tay nuôi lớn con mình. Cũng may bà Trình không biết Thang Kiều, nếu không bà ta tuyệt đối sẽ vỗ bắp đùi giáo dục Thang Kiều, tuyệt đối không thể buông tha đôi cậu nam nữ này.

Huống chi, ả đàn bà đề tiện này lại thân nhiên để cho con gái mình đi làm vợ bé cho một ông già, khiến ngay cả cha ruột cũng không muốn tiếp nhận đứa con gái này.

"Tôi còn tưởng là ai, thì ra là loại mặt hàng rách nát không ai cần, sao chị lại trà trộn được vào đây. Họ Thu kia không phải đã sớm trốn đến Hongkong sao."

Khuôn mặt Trương Tuyết Vân trong nháy mắt bị tức hồng, ngay cả nếp nhăn nơi khóe mắt cũng bị tức xuất hiện hai cái, bà ta hỗn hển nói: "Bà nói bậy gì đó? Nói chuyện đề ý chút, nếu không..."

"Nếu không cái gì, hay là bà sẽ kêu đứa con làm vợ bé của bà đến, kêu cô ta dạy dỗ tôi?" Bà Trình năm xưa cùng chồng mình tranh đấu giành thiên hạ, là một nhân vật cay cú cái gì cũng dám nói ra khỏi miệng: "Cùng lắm chỉ là một vợ bé mà làm như ghê gớm lắm. Con gái bà nếu thật sự có tiền đồ, tại sao ngay cả cha ruột cũng không chịu nhận cô ta."

Vị phu nhân bên cạnh vốn còn muốn khuyên nhủ lúc này lại chỉ nhẹ nhàng cười một tiếng, nhẹ giọng trách cứ: "Bà Trình, bà cũng không nên nói như vậy. Cái cô Hà kia có tới mấy cha ruột, lúc trước ở tiệc cưới còn không phải là mời ông Hà nào đó đến sao."

Loài người luôn là sinh vật như vậy, rõ ràng đối phương làm chuyện cũng không chạm đến bất kỳ ích lợi nào của mình, nhưng chỉ bởi vì nhìn thấy người khác đập người đó một cước, hay hoặc giả là bởi vì họ cảm thấy người đó đáng giá bị giẫm một cước, cũng bắt đầu bắt chước đập theo.

Hỗn loạn nho nhỏ này rất nhanh đưa tới sự chú ý của chủ nhân bữa tiệc.

Nhiệm Tư Bùi đứng bên cạnh Thu Tử Thiện, biểu cảm nghiêm ngẫm hỏi: "Em đoán xem sẽ xảy ra chuyện gì?"

Thu Tử Thiện không lên tiếng nhưng ánh mắt của cô đã không còn sự lạnh lùng như vừa rồi nữa.

Nữ chủ nhân của bữa tiệc là minh tinh một thời, lúc ấy lấy tư thế hiên ngang anh tuấn tỏa sáng trên màn hình, mà thông qua thái độ làm người của bà ta cũng nhận ra đây là một người gọn gàng linh hoạt.

Sau khi nghe bà Trình nói xong, bà cũng theo phép lịch sự hỏi Trương Tuyết Vân một câu: "Xin hỏi cô Trương, cô thật sự không nhìn thấy cái đồng hồ kim cương đó sao?"

"Nói nhảm với bà ta làm gì, khẳng định là bà ta cảm, tôi cũng chỉ mới đi một chút. Sao mới nhoáng một cái đã không có, nói không chừng nó đang nằm trong túi xách của bà ta đây."

Bà Trình vừa dứt lời thì những người chung quanh đều đưa tầm mắt nhìn về túi xách màu đen của Trương Tuyết Vân.

Trương Tuyết Vân kinh hoàng nói: "Bà không bằng không chứng, tại sao dám nói tôi như vậy?"

Lúc này nếu như Trương Tuyết Vân không muốn cho người khác xem túi xách của mình thì người chung quanh cũng không thể cứng rắn đến cướp đoạt. Đúng lúc này người đàn ông đi cùng Trương Tuyết Vân rút cuộc xuất hiện.

Trương Tuyết Vân vừa nhìn thấy hắn thì nhanh chóng dựa vào, cả người giống như bị kinh sợ, lời nói cũng nhỏ hơn một nửa so với lúc nãy: "Thiệu Tùng, bà Trình đây cứ nói không thấy đồng hồ kim cương đâu, nhưng em thật sự chưa từng thấy qua."

Chu Thiệu Tùng ôm eo bà ta, mang trên mặt nụ cười áy náy: "Các vị phu nhân, có phải có cái gì hiểu lầm không?"

"Ngài Chu, đồng hồ kim cương của bà Trình đây không thấy đâu, chúng tôi cũng không phải hoài nghi cô Trương. Chỉ là cô ta vừa vặn ngồi ở vị trí này nên tôi làm chủ nhân không thể không giúp bà Trình hỏi thêm đôi câu," nữ chủ nhân nói kiểu ai cũng không thể đắc tội.

Bà Trình cũng không bình tĩnh nghe mấy lời nói này, cái đồng hồ kim cương đó của bà giá trị hơn 60 vạn, sao có thể cứ tùy tiện tiện một câu không thấy là có thể bỏ qua. Bà ta cũng không thềm để ý ánh mắt của người khác, trực tiếp nói: "Nếu bà nói mình vô tội, vậy mời bà mở túi xách để cho chúng tôi nhìn một chút."

Yêu cầu này thật có chút quá phận, tuy vị nữ minh tinh này cũng không thích nhân vật như Trương Tuyết Vân xuất hiện trên bữa tiệc của mình nhưng bạn trai của bà ta là do chồng mình mời đến, cho nên dù không để ý tới thể diện của Trương Tuyết Vân thì cũng phải bận tâm tới mặt mũi của ngài Chu này.

Bà đang chuẩn bị mở miệng cho hai bên một nấc thang thì nghe Chu Thiệu Tùng đột nhiên nói: "Có thể cho bà xem túi xách của Tuyết Vân."

Trương Tuyết Vân không dám tin mà kêu một tiếng Thiệu Tùng, nhưng Chu Thiệu Tùng chỉ trấn an vỗ vỗ lưng bà ta một cái, sau đó kiên định nói: "Nhưng nếu như không đồng hồ kim cương nào, xin mời bà Trình đây nhận lỗi với cô ấy."

"Nói xin lỗi thì nói xin lỗi, " Bà Trình tím tím áo choàng lông thú trên người, biểu hiện trên mặt có hơi mất tự nhiên, nhưng mà vẫn miễn cưỡng đồng ý.

Trương Tuyết Vân hoảng thần nhìn Chu Thiệu Tùng, nhưng Chu Thiệu Tùng lại an ủi bà ta: "Anh tin tưởng em trong sạch, chúng ta thanh giả tự thanh, dù

đưa túi xách cho bọn họ kiểm tra thì thế nào. Em yên tâm, tất cả đã có anh."

Có Chu Thiệu Tùng an ủi, Trương Tuyết Vân cũng tin chắc mình vô tội liền đưa túi xách cho Chu Thiệu Tùng.

Nữ chủ nhân nhận lấy xách tay mở ra, trong nháy mắt khi túi xách được mở ra, người chung quanh phàm là có thể nhìn thấy cái vật khéo léo trong xách tay cũng không khỏi hít vào một hơi.

Bà Trình còn mang theo vẻ mặt mất tự nhiên thấy vậy lập tức đoạt lấy xách tay nhỏ xinh kia, đưa tay lấy ra một cái đồng hồ kim cương từ trong túi xách ra.

"Mọi người xem xem, đây còn không phải là đồng hồ kim cương của tôi sao," bà ta giờ đồng hồ lên cho người chung quanh nhìn: "Nếu mọi người không tin, có thể lên nhìn xem kí hiệu trên đồng hồ, loại đồng hồ đeo tay này đều được có đánh số, không ngờ ăn mặc dạng chó hình người, cũng là tên trộm."

"Trước kia trộm đàn ông của người khác đã đủ hạ tiện rồi, bây giờ lại còn trộm châu báu của người khác, báo cảnh sát, báo cảnh sát, nhanh chóng báo cảnh sát, hôm nay tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho tên trộm này."

Bà Trình lần này không hề khách khí, âm thanh kêu la e rằng mọi người bên ngoài phòng bữa tiệc cũng có thể nghe được.

"Mặc dù cái phương pháp này rất quê mùa, nhưng chính người vẫn rất có hiệu quả, không phải sao?" Nhiệm Tư Bùi quay đầu nhìn chằm chằm Thu Tử Thiện, trên mặt mang theo nụ cười đạt được mục đích.

Lạc Ngạn nhìn thấy cái nụ cười này tựa như bị sét đánh một cái, anh vẫn kinh ngạc tại sao lần này gặp mặt anh luôn cảm thấy Nhiệm Tư Bùi cực kỳ quen thuộc.

Bây giờ anh mới hiểu rõ ràng cái làm anh quen thuộc không phải Nhiệm Tư Bùi, mà là Thu Tử Thiện.

Anh đã từng bao nhiêu lần nhìn thấy Thu Tử Thiện giờ trò đùa ác xong đều lộ ra nụ cười như vậy, ngay cả đuôi mắt xéch lên cũng y hệt.

Thu Tử Thiện này giờ vẫn không có để ý tới Nhiệm Tư Bùi lúc này mới quay đầu nhìn cô ta, dù biểu hiện trên mặt bình thản, nhưng trong mắt lại mang theo ý cười: "Sao chị lại trộm được cái đồng hồ đó vậy?"

"Giấu nghề là tài của phụ nữ mà, chị cũng chỉ mượn thôi," Nhiệm Tư Bùi khẽ nghiêng đầu vô ý nói, sau đó cô ta cười một tiếng: "Trước kia lúc chị đến Newyork đã từng một tuần lễ mất tới ba cái đồng hồ. Sau đó chị bắt được tên trộm kia, chẳng qua chị không đem hắn vào báo cảnh sát."

"Chị học nghề của hắn sao?" Đây là lần đầu tiên Thu Tử Thiện mang theo sự hăng hái nói chuyện với Nhiệm Tư Bùi.

"Cho nên em phải hiểu được, có lúc nhiều tài nghệ hạng nhất cũng không phải chuyện xấu, mặc dù chỉ là một hạng tài nghệ ăn trộm."

Người bên kia đã bị an ninh khách sạn chạy tới cung kính mời đi ra ngoài. Thu Tử Thiện quái dị nhìn người đàn ông ở bên cạnh Trương Tuyết Vân, coi như hắn thấy trong túi xách tay của Trương Tuyết Vân xuất hiện một chiếc đồng hồ kim cương không thuộc về bà ta nhưng về mặt hắn cũng không hề xuất hiện biến hóa gì.

Dù chuyện này đủ để về sau hắn không ngóc đầu lên trong giới được, nhưng hắn vẫn trước sau như một trấn an cùng dịu dàng đối đãi với Trương Tuyết Vân, cái này rất không đúng, rất không được bình thường. Phải biết, dù là nhân sĩ thành công có tính tình ôn hòa, đối mặt với loại chuyện như vậy cũng sẽ không biểu hiện sự bình tĩnh như vậy.

Lạnh nhạt đến giống như chuyện này hoàn toàn không liên quan gì đến hắn.

Thu Tử Thiện còn đắm chìm trong loại nghi ngờ này thì Nhiệm Tư Bùi đã cầm hai ly sâm banh từ khay của người phục vụ, đưa qua một ly cho Thu Tử Thiện: "Ăn mừng thành công của vở ác kịch này một chút chứ?"

Thu Tử Thiện nhận lấy ly rượu, cụng ly với cô ta xong liền uống một hơi cạn sạch.

Nhiệm Tư Bùi nhân cơ hội nói: "Thiện Thiện, mượn chuyện ám muội lần này cho em một lời khuyên."

"Khi tham gia mấy bữa tiệc kiểu này, tuyệt đối đừng để túi xách của mình ở trên bàn, quá ngu xuẩn. Ngay cả hơi rời đi một chút cũng không được, kết quả em nhìn thấy rồi đó."

Bạn đang đọc truyện *Đá Đảo, Bạch Liên Hoa!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86

Edit: Hà Phương

"Thôi, ở đây cũng không còn gì hay ho nữa, chị về trước đây," Nhiệm Tư Bùi liếc mắt nhìn chung quanh, dù vừa rồi mới trải qua trận sóng gió kia nhưng cũng chỉ có một thời gian ngắn, nói chung mấy người này cũng không làm được trò trống gì.

Nhìn xem đây chính là xã hội thượng lưu, người người đều mang mặt nạ dối trá. Những người đứng ở đây, bọn họ mặc áo quần xinh đẹp quý hóa, trong tay bưng những ly rượu đắt tiền, sau đó mang theo nụ cười giả nhân giả nghĩa nói ra những lời tốt đẹp.

Thu Từ Thiện nhìn cô ta một lát sau mới hỏi: "Hiện giờ chị vẫn đang ở đại trạch sao?"

"Muốn đến nhà chị sao?" Nhiệm Tư Bùi tựa hồ nghe không hiểu lời cô nói, nhưng mắt thấy Thu Từ Thiện sắp thay đổi sắc mặt mới vòng vo cười nói: "Được rồi, chị hiểu, chị sẽ liên lạc với em."

Nói xong cô ta chớp chớp mắt nhìn Thu Từ Thiện.

Thu Từ Thiện lại không khách khí nói: "Không nên tới nhà tôi, không được đột nhiên tập kích, nhà tôi không cần."

Lúc này Tạ Nhiên thấy nữ chủ nhân đang tiến vào phòng tiệc, quay qua nói nói: "Em làm hồng yễn tiệc của người khác rồi, giờ về sớm cũng nên chào hỏi một câu."

"Sao lại nói em làm hồng yễn tiệc, anh nên đứng về phía vợ mình nha, chồng," Nhiệm Tư Bùi cười duyên đưa tay quàng tay hất, lúc nghe cô ta gọi Tạ Nhiên là chồng, hai người đứng bên cạnh không khỏi hiện lên vẻ sùng sốt.

Lạc Ngạn có hơi xuất thần, anh tuy không cảm tính giống như phụ nữ nhưng cũng không khỏi nghĩ đến Diệp Thanh. So sánh với Tạ Nhiên, anh quen biết Diệp Thanh trước, mà Diệp Thanh chính là kiểu con gái bước ra từ gia đình giáo dục truyền thống, có tri thức hiểu lễ nghĩa lại dịu dàng tài trí, tựa như là cô gái bước ra từ tranh thủy mặc Giang Nam.

Anh từng tham gia hôn lễ của bạn trai cô ấy, mà cô dâu trong buổi tiệc cũng không phải là cô. Khi đó Lạc Ngạn chẳng qua là cảm thấy tiếc hận nhưng cũng không cảm thấy Tạ Nhiên làm sai. Ngay cả bản thân anh khi rơi vào bẽ bực mới phát hiện làm ra quyết định như vậy cũng không dễ dàng.

Tạ Nhiên hớn hờ tiếp nhận Nhiệm Tư Bùi làm nũng, hất vô lại lắc đầu: "Nơi nào có em thì nơi đó không bình tĩnh được mà."

Lạc Ngạn đưa Thu Từ Thiện tới bữa tiệc này là có thâm ý, nhưng hôm nay anh còn chưa có hành động gì đã gặp phiền toái rồi.

Dù Nhiệm Tư Bùi không có biểu hiện ra địch ý đối với Lạc Ngạn nhưng Lạc Ngạn chung quy vẫn cảm thấy không yên lòng.

Thời gian thật sự trôi nhanh như chớp mắt, Thu Từ Thiện loáng thoáng còn nhớ rõ cảnh tượng ban đầu Lạc Ngạn đưa cô tới kí túc xá trường học mà lúc này cô đã ngồi trong phòng thi trải qua cuộc thi cuối kì.

Cô nhìn chăm chăm bài thi trước mặt sau đó trình trọng phát hiện, cô quả thật nên quý gởi cảm ơn bạn học Bạch Phú Mỹ. Bạch Phú Mỹ cũng chính là bạn học Bạch Khải Kỳ không hổ danh đã từng là Trạng Nguyên trong kì thi tốt nghiệp trung học toàn tỉnh, danh xưng với thực.

Cô nàng xem lại đề thi cuối kì mấy năm trước, sau đó lấy vài ví dụ điển hình giảng giải cho Thu Từ Thiện, lúc này Thu Từ Thiện vui mừng phát hiện cô có thể xem hiểu đến 80% câu hỏi trên bài thi.

Dĩ nhiên Bạch Phú Mỹ dạy học bồ túc cho cô cũng không phải là không có điều kiện, trước khi nhập học bạn học Bạch Phú Mỹ đã đổi tên của mình thành Bạch Khải Kỳ, nhưng vẫn bị Thu Từ Thiện gọi là Bạch Phú Mỹ. Tuy cô chưa bao giờ ở trước mặt những bạn học khác gọi như vậy nhưng Bạch Phú Mỹ vẫn luôn nơm nớp lo sợ mọi người sẽ nghe được cái tên gọi quê mùa đó của mình.

Môn thi cuối cùng là môn toán được sắp xếp thi sau môn này cho nên gần như tất cả các thầy bộ môn toán đều nghe thấy sinh viên than vãn khắp nơi. Sau khi oán trách mấy thầy cô bộ môn toán xong, các xinh viên xông về phòng ngủ dọn dẹp hành lý.

Thu Từ Thiện cũng không mang theo nhiều đồ đạc vào kí túc xá, dù là phòng ngủ cô cũng cực ít trở về. Lúc trước đã bảo Tiểu Hà qua lấy đồ cô về trước nên lúc này cô chủ yếu ngồi chờ Bạch Phú Mỹ thu thập hành lý.

"Câu tính không về nhà thật à?" Nhìn Bạch Phú Mỹ, à không, phải là Bạch Khải Kỳ dọn dẹp hành lý, Thu Từ Thiện ngồi trên ghế vừa ăn quýt vừa hỏi.

"Đúng vậy, tình huống của mình với ba mình hiện giờ coi như là nửa đoạn tuyệt quan hệ, về nhà còn phải nhìn sắc mặt mẹ ghê, còn không bằng đợi ở công ty. Dù sao lễ mừng năm mới đi làm còn có gấp ba tiền lương, nhân cơ hội này kiếm thêm tiền học phí cho học kì sau," Bạch Khải Kỳ vừa xếp hành lý vừa nói.

Mấy người bạn cùng kí túc xá chùng với Bạch Khải Kỳ đều là người ngoài tỉnh, họ đã sớm thu thập xong đồ mình, mới từ trường thi ra ngoài liền xách cặp lên chạy thẳng ra trạm xe lửa. Tình huống này gần như xảy ra tại tất cả phòng ngủ, khiến cả dãy hành lang trông cũng trống vắng cô tịch vô cùng.

"Câu tính ở đâu? Mình còn tưởng rằng tối thiểu cậu sẽ về ở chỗ thân thích bên mẹ cậu chứ," Thu Từ Thiện vốn định đưa cô nàng ra trạm xe nên mới chờ thi xong đi theo cô nàng về đây. Nhưng ai biết người ta căn bản không có tính toán này.

"Về đó làm gì, nhà cậu mình cũng không giàu có gì, mình về đó ở chỉ làm gia tăng gánh nặng cho bọn họ. Hơn nữa, cả nhà bọn họ chỉ có hai gian phòng

cho bốn người, mình về đó ở chẳng lẽ lại ngủ cũng phòng với anh họ?"

"Được rồi," Thu Từ Thiện còn muốn nói thêm thì nghe chuông điện thoại vang lên, cô nghiêng đầu liếc mắt nhìn màn hình, trên mặt lúc này không biết là kinh ngạc hay là sững sờ.

"Chuyện gì vậy?" Thu Từ Thiện không nói gì, đi thẳng vào vấn đề nói.

Nhưng ba chữ đơn giản này lại khiến Nhiễm Từ Bùi sững sờ, sau đó cô ta chỉ cười khẽ, giọng nói đầu kia rõ ràng truyền tới: "Thiện Thiện của chúng ta đến bây giờ còn chưa có hết giận cơ đấy? Chị còn nói chờ em với Hàn Hàn thì xong thì mời hai đứa ăn bữa cơm."

"Đến đây đi, chị đặt phòng ăn rồi."

Thu Từ Thiện còn đang muốn cự tuyệt nhưng vừa nghe Thu Từ Hàn cũng đã đến thì vô cùng tức giận. Cô hoắc mắt từ trên ghế đứng lên, âm thanh nguội lạnh: "Chị đừng có quá đáng."

"Chị chỉ muốn cùng các em ôn chuyện chút thôi, sao lại quá đáng, chẳng lẽ em không nhớ chị sao? Chị nhớ trước kia quan hệ giữa chúng cỡ nào thân mật," Nhiễm Từ Bùi nói không nặng không nhẹ, nhưng cổ tình Thu Từ Thiện lại nghe ra giọng điệu uy hiếp.

Được rồi, cô chỉ nghĩ như vậy nhưng lời nói tiếp theo của Nhiễm Từ Bùi cũng thêm nghiệm chứng điều cô đang nghĩ: "Chị đã nhìn thấy Từ Hàn rồi, cậu ấy đến rồi."

"Nhà hàng tên gì, tôi lập tức đến đó."

Sau khi cúp điện thoại, Thu Từ Thiện hỏi: "Bạch Khải Kỳ, cậu cảm thấy Thu Từ Hàn thế nào?"

Bạch Khải Kỳ còn đang vật lộn nhét cái áo khoác vào vali, bởi vì y phục mùa đông quá dày, hành lí lại nhỏ chứa không được vài món, lúc cô nàng đang dùng đầu gối đè nó xẹp xống thì nghe thấy Thu Từ Thiện hỏi như vậy, cô nàng đáp một câu: "Cũng không tệ lắm."

"Vậy mình giới thiệu nó cho cậu được không?"

Bạch Khải Kỳ đang chuẩn bị kéo khóa vali lại vừa nghe câu này xong chợt kêu gào bi thống một tiếng, kéo khóa mạnh quá kéo luôn vào tay.

"Giới thiệu cái gì nữa? Mình biết Từ Hàn rồi mà."

"Cậu xem Thu Từ Hàn nhà chúng tôi, vừa có dáng vừa có tiền, dĩ nhiên lúc trước có chút hoang đường. Nhưng lãng tử biết quay đầu lại thì trở thành rùa vàng đấy."

Bạch Khải Kỳ chớp mắt nhìn Thu Từ Thiện, phảng phất theo lời cô nói, cô nàng căn bản không nghe rõ.

"Cho nên, cậu thử trở thành em dâu mình xem sao?"

Muốn hay là không muốn, đây là một vấn đề đáng giá suy tư.

Kết quả sau khi tự hỏi chính là cho đến tận khi hai người đến nhà hàng, Bạch Khải Kỳ vẫn còn hoảng hốt trong một loại suy nghĩ sâu xa. Tuy cô nàng từ trước đến nay có quan hệ thân cận với chị em Thu gia, nhưng cô nàng cũng chỉ quen thân với Thu Từ Thiện, còn Thu Từ Hàn trừ thỉnh thoảng chạm mặt ở Thu gia, trong công ty bọn họ cũng chỉ là quan hệ cấp trên cấp dưới mà thôi.

Còn nói Bạch Khải Kỳ có từng ôm mơ mộng với Thu Từ Hàn không thì làm ơn, cô nàng cũng chỉ là một cô gái mười tám tuổi. Mười tám năm trong cuộc đời đừng nói là yêu, ngay cả bạn thân là con trai cũng không có, cô nàng chân chính là người độc thân. Lúc bên cạnh chợt xuất hiện một nhân vật hoàn toàn phù hợp với vai nam chính trong phim thần tượng, cô nàng cũng không phải mất mủ nên đương nhiên có chú ý đến.

Nhưng càng tiếp xúc với Thu Từ Hàn, Bạch Khải Kỳ lại càng tăng thêm cảm giác hoảng hốt. Nếu như nói lúc trước cô nàng và Thu Từ Hàn chưa quen thuộc, có lẽ cô còn có thể mang theo lòng tự ái đáng thương của mình khinh thường nghĩ rằng đây chẳng qua là một người dựa vào cha mẹ che chở mới vượt qua được cuộc sống này, cậu ta cũng chả có cái gì ghê gớm.

Nhưng cổ tình cái người không có gì ghê gớm này không chỉ nói Anh ngữ giống như nói tiếng mẹ đẻ, ngay cả tiếng Đức cũng có thể hạ bút thành văn. Cách nói năng của cậu ta cũng không phải thô tục như trong tưởng tượng của người khác, không phải cả ngày chỉ biết thảo luận xe thể thao và còn gái, lúc cậu ta nói chuyện thỉnh thoảng sẽ trích dẫn lời nói của Wilde hoặc là Lev Tolstoi, dĩ nhiên đó cũng không phải bởi vì cậu ta làm ra vẻ mà là cậu ta chỉ muốn câu chuyện thêm sinh động dễ hiểu.

Được rồi, khi nghe được đề nghị hoang đường của Thu Từ Thiện, Bạch Khải Kỳ mới phát hiện thì ra mình cũng rất để ý đến Thu Từ Hàn.

Cô nàng cũng không xấu hổ thừa nhận mình đối với Thu Từ Hàn thương thức, dù sao bây giờ cô đã không còn là cô nữ sinh dè dặt gần chục năm trong quá khứ kia nữa, nhưng cô cũng cũng không thể không thừa nhận mình vì một câu nói đùa của Thu Từ Thiện mà tâm phiền ý loạn.

"Bạch Phú Mỹ," Thu Từ Thiện vừa mới chuyển đầu muốn nói chuyện với cô nàng nhưng lại chợt sửa miệng nói: "Không, cô Bạch Khải Kỳ, mình thật sự

không nói giỡn, mình nghiêm túc. Mình đã suy nghĩ thật cẩn thận mới đưa ra đề nghị này."

"Suy nghĩ nghiêm túc? Cậu chỉ nghe điện thoại trong hai giây. Nếu như định nghĩa của cậu về suy nghĩ nghiêm túc chỉ có hai giây, vậy thì mình thật không thể tán thành cậu rồi," Bạch Khải Kỳ cũng có chút bất đắc dĩ, xem ra đây hoàn toàn là ý tưởng đơn phương của Thu Từ Thiện thôi.

"Cậu cũng đừng nói bản thân cậu không có ý gì với Thu Từ Hàn nhé, nếu như cậu không có ý với nó thì cũng không nửa đêm canh ba làm thức ăn khuya cho nó rồi."

"Đó là do cậu muốn ăn có được hay không?"

Thu Từ Thiện cười lạnh: "Vậy mình kêu cậu làm cháo, tại sao cậu lại cố tình chỉ làm sandwich mà Thu Từ Hàn yêu cầu hử."

Bạch Khải Kỳ tức cười nói: "Cậu bảo mình nửa đêm đi đâu tìm gạo nấu cháo cho cậu, lại nói sandwich còn có sẵn ở đó."

"Cậu đừng tưởng mình không biết trong điện thoại của cậu có một bức ảnh của Thu Từ Hàn, cậu đừng vội phủ nhận, cậu có dám lấy điện thoại ra đây để mình kiểm tra một lần không," Thu Từ Thiện hạ hê ném ra đòn sát thủ.

Bạch Khải Kỳ không ngờ thư mực mã hóa của mình cứ nhiên cũng bị cô xem, trong lúc nhất thời cũng có chút gấp gáp: "Điện, mắc mớ gì mình phải đưa điện thoại cho cậu kiểm tra chứ."

"Cậu cứ nhận là được rồi, bây giờ nữ theo nam cũng không phải là chuyện mất mặt gì, huống chi sao cậu biết Thu Từ Hàn không thích cậu hả?" Nói xong, Thu Từ Thiện mở cửa xe, nhanh chóng từ đầu xe lao đến chỗ cạnh tài xế, mở cửa kéo cô nàng xuống xe.

"Đi thôi," Thu Từ Thiện đặc biệt khách khí làm tư thế mời.

Bạch Khải Kỳ biết hôm nay cô hành động khác thường như vậy nhất định là có quan hệ với người sắp sửa gặp mặt, vậy nên cô nàng chỉ cười lạnh, thôi cậu thích làm gì thì làm.

Sau khi hai người vào nhà hàng, dưới sự dẫn đường của phục vụ đi đến chỗ Nhiệm Tư Bùi đã đặt trước.

Nhiệm Tư Bùi xưa nay là cao thủ sống phóng túng, dù nhà hàng này được xưng là khó đặt nhất Vân Đô nhưng cô ta lại không chút lao lực nào đặt được chỗ ngồi.

Thu Từ Thiện liếc mắt một cái lập tức nhận ra bóng lưng thẳng em ngu xuẩn của mình, coi như không nhìn thấy ngay mặt Thu Từ Hàn nhưng cô vẫn có thể cảm thấy cả người cậu tản ra một loại tinh xảo, được rồi, đây là kết quả khi một người đàn ông mặc trang phục lộng lẫy.

Thu Từ Hàn ngồi ở vị trí đối diện với Nhiệm Tư Bùi, cô bước đến nơi liền không khách khí đẩy Bạch Khải Kỳ tới vị trí bên cạnh Thu Từ Hàn.

Thu Từ Hàn nhìn thấy Bạch Khải Kỳ còn khề kinh ngạc nói: "Sao cô lại tới đây, tôi nghĩ là chiều này cô đã về nhà rồi."

"Cô ấy không về, hơn nữa bắt đầu từ hôm nay Khải Kỳ sẽ ở nhà chúng ta." Không đợi Bạch Khải Kỳ nói chuyện, Thu Từ Thiện đã giành nói trước.

Thu Từ Hàn cũng biết chuyện Bạch Phú Mỹ đổi tên, nhưng mặc kệ lúc trước đến nay Bạch Phú Mỹ gào thét mình đã đổi tên, Thu Từ Thiện vẫn chưa từng gọi tên mới của cô nàng, hôm nay bị sao vậy?

Nhưng Thu Từ Hàn cũng không để ý chuyện này, về phần Bạch Khải Kỳ ở nhà bọn họ, cậu cũng không bận tâm. Thu Từ Hàn hoặc nhiều hoặc ít hiểu tình huống trong nhà Bạch Khải Kỳ, vậy nên từ đáy lòng cũng sinh ra một ít cảm giác đồng bệnh tương liên.

"Thiện Thiện, em còn chưa giới thiệu với chị cô bé xinh đẹp đi cùng với em đây," Nhiệm Tư Bùi chỉ nhìn Bạch Khải Kỳ một cái, bất kể là từ đôi giày giá rẻ trên chân hay là ba lô mà cô nàng đang đeo liền biết Bạch Khải Kỳ không thuộc về giới thượng lưu. Nhưng nụ cười phóng khoáng cùng với đôi mắt không liếc lung tung chung quanh lại khiến Nhiệm Tư Bùi coi trọng một chút.

Thu Từ Thiện cười ngọt ngào: "Kel-ly, đây là bạn của tôi với Từ Hàn, Bạch Khải Kỳ."

"Khải Kỳ, đây là chị Kel-ly, coi như là nhìn mình và Từ Hàn lớn lên, chị ấy là chị cả của tụi mình," Thu Từ Thiện hơi nghiêng mặt nở nụ cười nhìn Nhiệm Tư Bùi, chỉ là này nụ cười lại không đặt tới đáy mắt.

Bữa tiệc này không thể không nói cả khách lẫn chủ đều vui mừng, Nhiệm Tư Bùi là một người vô cùng giỏi về điều chỉnh không khí, chỉ cần cô ta muốn thì nhất định có thể làm được.

Không đợi đến bữa cơm kết thúc, Thu Từ Thiện đã nhìn thấy trên mặt Bạch Khải Kỳ tràn đầy sùng bái đối với Nhiệm Tư Bùi.

Lúc này, Nhiệm Tư Bùi đang kể lại trải nghiệm trong kì du lịch trăng mật của mình. Chuyện xưa mới đầu hết sức nhàm chán nhưng khi nghe được một nửa thì ngay cả Thu Từ Thiện cũng không tự giác bị hấp dẫn lực chú ý.

Chợt nhìn lại thấy biểu hiện trên mặt Thu Từ Hàn thì cô cười lạnh, chỉ hơi cong eo một cái liền nhanh chóng xuất cước đạp xuống. Thu Từ Hàn đang nghe tới chỗ đặc sắc thì đột nhiên bị đạp một cước, cậu đang muốn nổi giận thì nhìn thấy gò má lạnh lùng của Thu Từ Thiện đối diện.

Lúc này cậu mới hoảng hốt biết chuyện gì xảy ra, nhưng bên cạnh còn có những người khác nên dù cậu muốn nổi giận cũng chỉ phải cố gắng ngăn chặn trong lòng.

Chờ đến lúc Nhiệm Tư Bùi đi toilet Thu Tử Hàn mới tìm được cơ hội hỏi cô: "Chị đến tốt cùng phát bệnh điên gì, một bữa cơm mà chị đập tôi đến mấy lần là sao?"

"Đập em? Chị nói cho em biết đây còn là nhẹ đấy, nếu em vẫn còn chưa phân rõ trường hợp, chị không ngại lại tự đánh tình em," Thu Tử Thiện nghiêng người về phía trước, cũng hạ thấp giọng trả lời.

Bạch Khải Kỳ một bên nhìn hai chị em này tới tới anh đi không ai nhường ai, không khỏi lại cảm thấy nhức đầu, lại nghĩ nếu mình thật sự thành bạn gái Thu Tử Hàn thì e rằng sau này đều phải đứng ra hòa giải hai người này thôi.

Mới vừa nghĩ như vậy, Bạch Khải Kỳ liền bị âm thanh của Thu Tử Hàn bên cạnh làm bừng tỉnh, cô nàng quay đầu nhìn khuôn mặt anh tuấn của Thu Tử Hàn thì cả khuôn mặt lập tức nóng ran đỏ rần.

Ồ bên cậu ta sao?

Mình thật sự có thể ở bên một nam sinh ưu tú như vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Đã Đảo, Bạch Liên Hoa!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87

Edit: Hà Phương

Sau khi bữa ăn kết thúc, mọi người đang chuẩn bị đứng dậy rồi đi thì Thu Tử Thiện đột nhiên nhìn thấy có hai người đang từ cầu thang đi lên, ánh mắt cô lóe lóe, hiển nhiên nhóm hai người kia cũng không phải là nhóm thường gặp.

Thu Tử Thiện và Lạc Ngạn rất ít hỏi tới tình huống công tác của nhau, nhưng về cơ bản cái cần biết cũng nên biết. Tỷ như Thu Tử Thiện biết đoàn cổ vấn sau lưng Lạc Ngạn có mấy người, mỗi phần việc của từng người là gì đều biết.

Người mà cô thường tiếp xúc trong nhóm đó chính là Đường Tán, hẳn không chỉ là một thành viên trong đoàn cổ vấn của Lạc Ngạn, mà hẳn và Lạc Ngạn còn là bạn học cùng đi du học ở Anh, mối quan hệ cá nhân giữa hai người cũng rất thân. Chuyện của Lạc Thiên Tề cũng hơn nửa là Đường Tán giúp Lạc Ngạn.

Một trong hai người đàn ông vừa mới lên lầu kia là một trợ lý đặc biệt khác của Lạc Ngạn. Tuy Thu Tử Thiện chỉ gặp hẳn hai ba lần nhưng không thể không nói vị này khiến cô lưu lại ấn tượng sâu sắc. Bởi chỉ là cần trình độ học vấn kinh điển của hẳn cũng có thể làm cho người ta sợ hãi than vãn.

"Sao vậy, người quen hả?" Thu Tử Hàn thấy cô đứng tại chỗ nhìn hai người vừa biến mất, lẩm mồm hỏi một câu.

Thu Tử Thiện không nói gì, bởi vì cô không chỉ biết một người, người kia cô cũng biết. Thu Tử Thiện xưa nay có một ưu điểm đó là người đã gặp qua một lần thì cô luôn có thể nhớ được đối phương. Dĩ nhiên, dù không nhớ rõ đối phương nhưng cô có thể thông qua liên tưởng lại nhớ tới đối phương.

Người đàn ông bên cạnh trợ lý A Lan kia, không cần liên tưởng cô cũng nhanh chóng nhớ lại tên họ người đàn ông này. Rất dễ nhận thấy, hẳn chính là người đàn ông đứng cạnh Trương Tuyết Vân trong buổi dạ tiệc tối hôm đó, nếu cô có thể nhận ra người đàn ông này, như vậy Lạc Ngạn càng không lý do gì không biết người đàn ông này.

Nhưng trợ lý của anh lại cùng người đàn ông này tiếp xúc?

"Không biết, chỉ nhìn quen mắt thôi," Thu Tử Thiện cũng không muốn ở trước mặt Thu Tử Hàn nhắc tới chuyện Trương Tuyết Vân. Từ lần trước Hà Minh Châu ở trước mặt cậu hung hăng cho cô hai cát tát thật mạnh, cả người Thu Tử Hàn cũng sa sút không ít.

Nếu không phải Thu Tử Thiện thời khắc kêu Bạch Khải Kỳ chú ý tới cậu, chỉ sợ Hà Minh Châu lại lần nữa bị người ta luân gian cũng không biết chừng.

Cho tới này Thu Tử Thiện cũng không phải là hạng người lương thiện, chính cô bị nhục nhã như vậy nếu không phản kích trở về sẽ khiến cô vô cùng bứt rứt khó chịu. Nhưng cô đã sớm không phải Thu Tử Thiện kích động lỗ mãng năm nào, lần này cô không chỉ muốn đá kích chị ta, hơn nữa cô càng muốn cho Hà Minh Châu hoàn toàn không có khả năng xoay người.

"Chúng ta đi thôi," Nhiệm Tư Bùi từ lúc người đàn ông kia đi vào cũng đã nhận ra, nhưng cô ta cũng không nói gì. Tuy cô ta đã có hơn một năm không ở Vân Đô nhưng cũng không có nghĩa mình hoàn toàn không nắm bắt được thông tin.

Ngay cả Thu Tử Thiện lúc xưa luôn ngoan ngoãn nghe lời cô ta cũng có thể biến thành bộ dáng hôm nay. Không cần nói, Hà Minh Châu lúc trước luôn

sống trong bóng ma của cô ta cứ nhiên lác mình một cái biến thành bà Tư của Bách Thất gia, Vân Đò bây giờ thật sự thú vị.

Trong một tòa nhà xa hoa nơi trung tâm thành phố, tầng 23 của tòa nhà này chính là nhà của Trương Tuyết Vân. Nói đúng ra là nhà bà ta và bạn trai mình.

Kì thật Thu Vĩ Toàn cũng không phải trực tiếp rời đi Hongkong, trước khi đi ông ta vẫn gặp mặt Trương Tuyết Vân một lần. Dĩ nhiên lúc hẹn ước gặp mặt là bí mật không ai biết, nhưng kết quả sau cùng của buổi gặp mặt thì mọi người đều biết.

Sau hai mươi năm duy trì đoạn quan hệ này, chuyện Hà Minh Châu cố ý muốn gả cho Bách Nhậm Tân đã trở thành một cọng rom áp đảo đoạn quan hệ này. Dĩ nhiên, Trương Tuyết Vân cũng không phải không cầu khẩn qua, dù sao bà ta cũng biết rõ hôm nay mình đã đến độ tuổi này, nếu muốn tìm được một đối tượng tốt so với Thu Vĩ Toàn là không thể nào.

Huống chi, tuy Thu Vĩ Toàn mất đi Thu gia nhưng lúc trước khi ông ta ly hôn, trong tay chắc chắn có cổ phần do ông cụ bỏ vốn mua. Với lại ông cụ cũng không thể nhẫn tâm đuổi tận giết tuyệt con trai ruột duy nhất của mình được. Ông cụ vẫn giữ lại một phần cổ phần cho Thu Vĩ Toàn, dĩ nhiên chuyện này chỉ có hai cha con Thu gia biết, ngay cả chị em Thu Từ Thiện cũng không biết.

Bí mật này cũng không giấu giếm được Trương Tuyết Vân bao lâu, nhưng Thu Vĩ Toàn dầu gì cũng là người trà trộn nhiều năm trong thương trường, ông ta không vì vài câu lời ngon tiếng ngọt của Trương Tuyết Vân mà đem cổ phiếu chuyển cho Hà Minh Châu.

"Mẹ, mẹ kêu con vào đây làm gì?" Hà Minh Châu vừa vào cửa, Trương Tuyết Vân liền thần bí lôi cô ta vào phòng ngủ.

Trương Tuyết Vân cũng không tính toán cô ra về thần bí, bà ta đi thẳng tới bàn trang điểm trong phòng ngủ, đưa tay cầm một cái hộp trên đó ra. Tuy bà ta cổ tở ra bình tĩnh nhưng vẫn lộ ra mấy phần hải lòng: "Con thấy cái này sao?"

Nói xong bà ta bèn mở hộp ra, trên lớp đệm nhung màu xanh đậm là một sợi dây chuyền kim cương sáng lóa mắt, Hà Minh Châu định thần nhìn mặt dây chuyền kim cương hình quả lê, dù bây giờ tầm mắt cô ta đã sớm không còn hạn hẹp như ban đầu, dù đã nhìn nhiều đồ trang sức tinh quý xinh đẹp, nhưng lúc nhìn thấy sợi dây chuyền này vẫn cảm thấy hô hấp cứng lại.

Nó quá đẹp, cho dù không có ánh đèn chiếu lên nhưng nó vẫn lóng lánh.

"Chú Chu mua cho mẹ hả?" Hà Minh Châu mở miệng hỏi nhưng ánh mắt lại không xe dịch nhìn chăm chăm sợi dây chuyền trong hộp trang sức. Kể từ khi cô ta đi theo Bách Nhậm Tân, hộp trang sức của cô ta đã sớm xưa đâu bằng nay, nhưng không có người phụ nữ nào sẽ ngại đồ trang sức của mình nhiều thêm một cái.

"Mẹ," giọng điệu của Hà Minh Châu không còn mang theo sự mất kiên nhẫn nữa mà là đầy sự làm nũng, cô ta nói: "Sắp tới đại thọ 50 tuổi của Bách Thất Gia rồi, mẹ cho con mượn sợi dây chuyền này đeo đi?"

"Không được đâu, vật này sao có thể tùy tiện cho con được, sau khi Thiệu Tùng mua cho mẹ, mẹ còn chưa dám đeo lần nào đó," Trương Tuyết Vân vội vàng ôm cái hộp vào tay, không nháy mắt nhìn chăm chăm vào kim cương bên trong.

"Mẹ, mẹ biết yến hội của Bách Thất Gia lần này rất quan trọng không?" Hà Minh Châu vốn chỉ là thuận miệng nói một câu nhưng vân thái độ của Trương Tuyết Vân lập tức khiến cô ta nộ khí: "Mẹ nghĩ rằng con vào được nhà họ Bách là mọi sự đại cát rồi chắc? Mẹ biết bây giờ có bao nhiêu người chờ cười nhạo con không? Đám người kia không có ai tốt cả."

Trương Tuyết Vân thấy cô ta tức giận vô cùng thì nhất thời có chút kỳ quái, nói: "Bây giờ còn ai dám mặt nặng mày nhẹ với con nữa? Ngay cả con khốn Thu Từ Thiện cũng không dám chọc giận con, con sợ cái gì vậy?"

"Con sợ cái gì? Con có cái gì không sợ? Mẹ thật sự cho rằng địa vị của con bây giờ đã ổn định rồi chắc, mặc dù Nhị phòng, Tam Phòng đều giống con không có danh phận trên pháp luật, nhưng hai người đó đều đã sinh con cho lão già kia rồi, sau này lúc chia gia tài cũng không lo lắng gì, còn con có cái gì đâu?" Hà Minh Châu nghĩ đến đây lại càng thêm tức giận: "Bây giờ lão già này cũng năm mươi tuổi rồi, cũng không biết còn có năng lực sinh sản nữa hay không?"

Vừa nghĩ tới mấy chuyện sột ruột ở Bách gia, Hà Minh Châu cũng mất tâm tình châu báu. Hôm nay dù Trương Tuyết Vân không đến tìm, cô ta cũng sẽ qua đây bởi vì trước mắt cô ta còn chưa nghĩ ra được chủ ý gì hay ho.

Trương Tuyết Vân không bận tâm nói: "Con sợ cái gì, thời đại này khoa học kỹ thuật phát triển như vậy, nếu không được thì thụ tinh ống nghiệm, con biết Lý tổng làm buôn bán vật liệu xây dựng không?"

"Chính là Lý tổng đầu bạc trắng còn ở bên ngoài bao dưỡng đàn bà đó sao?" Hà Minh Châu xem thường hỏi.

"Đúng vậy, nghe nói ông ta ở bên ngoài nuôi vợ bé, lại còn sinh cho ông ta một đứa con gái," Trương Tuyết Vân cẩn thận đẩy hộp trang sức lại, sau đó nói tiếp: "Mẹ nghe bà Tiền nói, cô gái đó nhìn như tiểu yêu tinh, còn chưa tới hai mươi tuổi, nói chuyện mềm nhẹ nũng nịu lắm."

"Gã Lý tổng đó vừa già vừa xấu, còn để lộ bụng bia, sao có nữ sinh chịu đi theo ông ta?" Minh Châu nói mấy lời này mà không ngần ngại xem mình ở loại lập trường gì mà đi nói người ta. Có điều Bách Nhậm Tân tuy tuổi tác không nhỏ nhưng do bảo dưỡng thỏa đáng, lúc nào cũng lộ ra uy nghiêm nên nhìn cũng soái khí.

"Đàn ông có tiền thì dạng phụ nữ nào mà không tìm được, con đừng nói đàn ông, con xem mấy quý bà có tiền kia kia, cần dạng đàn ông nào mà không tìm được," Trương Tuyết Vân ê ẩm nói.

Kể từ khi Thu Vĩ Toàn rời khỏi bà ta, bà ta cũng sa sút tinh thần một thời gian, lúc đó chỉ cảm thấy trời cũng sắp sập. Nhưng Hà Minh Châu an bài bà ta xuất ngoại du lịch một chuyến, không chỉ bắt được một người đàn ông, ngay cả cuộc sống bây giờ cũng khác xa so với trước kia, hoàn toàn không thể so sánh.

Bây giờ bà ta không chỉ có đàn ông có thể dựa vào, còn có một cô con gái có bản lĩnh, lưng cũng thẳng tắp hơn nhiều so với trước kia. Nhưng dù như vậy thì bà ta vẫn cảm thấy không yên lòng, chỉ sợ Chu Thiệu Tùng bị mấy tiểu yêu tinh trẻ tuổi quyến rũ. Lúc trước dù gì bà ta cũng đã sinh một đứa con gái cho Thu Vĩ Toàn, vậy mà tên đàn ông đó nói đi liền đi, nói chỉ hôm nay bà ta với Chu Thiệu Tùng chỉ mới quen biết hai tháng, bà ta lại lớn tuổi như vậy, thật không thể không lo lắng.

Hà Minh Châu cười lạnh, mặc dù trước mắt cô ta có thể tin dụng trong tay, nhưng tiền bạc chân chính thuộc về mình để cô ta có thể điều động lại không nhiều lắm. Thu Vĩ Toàn lúc đi cho cô ta một chút tiền, không nhiều cũng không ít, đủ để mua một tòa biệt thự hạng sang trong thành phố này.

Nhưng Hà Minh Châu lại oán hận ông ta, rõ ràng cô ta cũng là con gái của Thu Vĩ Toàn, ông ta lại để mặc cho Thu Tử Thiện nhục nhã cô ta ngay trên tiệc cưới. Nhục nhã như vậy sao Hà Minh Châu có thể quên được, thậm chí Thu Vĩ Toàn đã từng đối xử tốt với mình cô ta đều quên hết.

"Mẹ, mẹ nói đúng, người có thể không có gì cả nhưng tiền nhất định phải có," Hà Minh Châu xoay xoay tròn mắt, nói: "Nói tới đại thọ lần này của Thất gia đi, bữa tiệc nghiêm chỉnh ngày đó là do Đại phòng tổ chức, nhưng Nhị phòng, Tam Phòng cũng sẽ tuyển cái ngày khác để bày tiệc. Nhưng mặc kệ nơi nào mở tiệc, không chỉ phải phô trương mà còn phải có phân lượng của các tân khách được mời, con mới vào Bách gia không lâu, có thể mời đến dạng tân khách gì đây?"

Hà Minh Châu lấy tay phẩy hện đập lên giường đệm một cái khiến Trương Tuyết Vân Tâm không quá dễ chịu.

Hà Minh Châu còn nói: "Không nói Bách Hạo bây giờ đã bắt đầu tiếp nhận công việc của Thất gia, ngay cả Bách Thành của Nhị phòng cũng không thể xem nhẹ. Những năm này sản nghiệp của Nhị phòng, Tam Phòng không biết có bao nhiêu, con tiền của Bách gia nhưng Thất gia cũng chỉ cho con một ít cổ phần công ty nhỏ mà thôi. Về phần những món trang sức kia, chẳng lẽ con lại đem bán để ăn cơm sao?"

"Con gái, mẹ tìm con tới đây là muốn nói chuyện này," Trương Tuyết Vân chợt lộ ra nụ cười hả hê, bà ta nhỏ giọng nói: "Minh Châu, con cũng biết chú Chu của con làm đầu tư chứ?"

Chu Thiệu Tùng cũng không phải người Vân Đô, hẳn là người Mỹ gốc Hoa, vì coi trọng thị trường trong nước ngày càng đang phát triển nên mới lựa chọn trở lại Trung Quốc đầu tư.

"Sao vậy, chú Chu dẫn mẹ đi bàn công việc sao?" Hà Minh Châu không cảm thấy loại nhà đầu tư khôn khéo này sẽ tùy tiện cho phép một người phụ nữ mới quen biết không lâu tham dự vào công việc của mình.

"Sao ông ta chịu nói, là mẹ tự nghe lén được," Trương Tuyết Vân hả hê nói: "Mẹ nghe nói hình như bọn họ muốn mở công ty đầu tư chứng khoán."

"Chứng khoán?" Hà Minh Châu lo lắng nhíu mày, nói thật xưa nay cô ta không cảm thấy hứng thú với việc đầu tư tài chính gì đó, hơn nữa sản nghiệp của Bách gia phần nhiều là thực nghiệp, hộp đêm và sòng bài ngầm ở Vân Đô hiện đều có tối thiểu bảy phần thuộc về Bách gia.

Hà Minh Châu bây giờ chỉ nghĩ tới làm thế nào để phục vụ tốt lão già kia, khiến hắn vui vẻ cho mình một ít cổ phần công ty thôi.

"Mấy thứ này mẹ cũng không hiểu, vẫn là không làm thì hơn, lỡ như xảy ra chuyện không chừng có tiền cũng khó giải quyết," Hà Minh Châu không hề suy nghĩ lạc quan giống Trương Tuyết Vân, cũng bởi vì chuyện thị trường cổ phiếu, đoàn thanh tra cũng kéo không ít phú hào xuống ngựa rồi.

Trương Tuyết Vân cười lạnh: "Con cho rằng tiền mà những phú hào đó kiếm được đều chính đáng sao? Có công ty nào có chút tiếng tăm mà không trốn thuế lậu thuế đâu, công ty giải trí như Trung Vực thì càng thêm nghiêm trọng."

Hà Minh Châu lúc này không thể không nhìn Trương Tuyết Vân mấy lần, xưa nay cô ta chỉ cho rằng mẹ mình chỉ biết ăn uống vui đùa, không ngờ đầu óc cũng tinh thông online.

"Con cũng đừng sợ Chu Thiệu Tùng gạt mẹ, hẳn có thể lừa gạt được cái gì từ mẹ đâu? Muốn tiền mẹ không có, nhân vật quan trọng mẹ cũng không quen biết," Trương Tuyết Vân vô ý nói.

Hà Minh Châu nghe bà ta nói vậy cũng có chút động lòng, dù sao mắt thấy đại thọ 50 của lão già sắp đến. Cô ta cũng không muốn bị đám người Nhị phòng, Tam phòng hạ thấp mình xuống.

"Mẹ, mẹ thử thăm dò ý tứ chú Chu trước xem sao, nếu ông ta thật sự yêu thương mẹ, vậy không có lý do gì không chịu dẫn mẹ phát tài."

Mà lúc này hai người càng nói càng lớn tiếng, không hề hay biết trên vách tường trong phòng có một thứ đang lóe lên ánh sáng, mà ở một chỗ khác trong thành phố, trong một gian phòng làm việc cỡ bự, một người đàn ông ngồi trên ghế liếc nhìn hình ảnh trong máy vi tính, trên mặt lộ ra nụ cười hả hê.

Tốt, người tham lam rốt cuộc cũng cắn câu.

Chương 88

Edit: Hà Phương

Đối với học sinh phổ thông thì nghỉ đông có nghĩa là được ngủ nướng, đi dạo phố, hẹn hò thậm chí là du lịch. Nhưng với hai chị em Thu gia hay Bạch Khải Kỳ thì nghỉ đông chỉ mang ý nghĩa bọn họ sẽ phải xuất hiện ở công ty mỗi ngày.

Nhưng có một việc khiến Thu Từ Thiện thấy may mắn đó là không biết vì nguyên nhân gì, Hà Minh Châu cũng không thỉnh thoảng tới công ty ghé thăm cô.

Thu Từ Hàn đang phải toàn lực ứng phó trong đoàn phim "Một Đường Thuận Diên", Thu Từ Thiện nói rằng bộ phim này chính là cơ hội để cậu xoay người trong công ty, nhất định phải cẩn thận nghiêm túc mà làm. Cũng may Thu Từ Hàn cuối cùng cũng nghe cô nói, cả ngày cùng đạo diễn, chuyên viên cắt nối biên tập cùng nhau thảo luận làm hậu kỳ.

Bộ phim "Một Đường Thuận Diên" này đã sớm đóng máy, trước mắt đang trong quá trình làm hậu kỳ. Đối với một bộ phim mà nói, một chuyên viên cắt nối biên tập tốt vô cùng quan trọng. Tác phong quay phim của mỗi đạo diễn đều không giống nhau, nhưng ít nhất phải cho người xem khi vào rạp chiếu thấy được một câu chuyện xưa đầy đủ hoàn chỉnh.

Bạch Khải Kỳ mấy ngày nay ở Thu gia, hơn nữa lúc đi làm toàn là Thu Từ Thiện chở cô. Ngay cả Thu Từ Hàn cũng trêu chọc cô nàng, được hưởng thụ chế độ đãi ngộ của Vip chí tôn.

Bạch Khải Kỳ lại không vì vậy mà cảm thấy mừng rỡ, số lượng công việc khủng đã ép cô tới không thở nổi. Kì thật công việc hai chị em Thu gia cũng không có nhiều chuyện gì rườm rà khó khăn, tương phản bọn họ chỉ cần quyết định một bộ phim điện ảnh đã được duyệt hoặc là một đại diện phát ngôn nào đó. Nhưng thông thường những quyết định như vậy lại có thể ảnh hưởng đến tư cách vận hành thị trường của công ty trong tương lai.

Kể từ sau sự kiện Phương Giác, ước chừng Trung Vực phải tốn hai tháng mới có thể từ trong trận tai nạn kia hòa hoãn lại. Thậm chí ngay cả Thu Từ Hàn cũng bị Hội Đồng Quản Trị công ty chỉ trích vì không nhận thức rõ ràng vấn đề đạo đức cá nhân của Phương Giác.

Giờ đây không chỉ một mình Thu Từ Hàn mà bao gồm cả Thu Từ Thiện cũng muốn dùng tất cả phương pháp muốn giúp cậu khôi phục lại địa vị và danh dự trong công ty, vốn dĩ tuổi tác và lịch duyệt của bọn họ đã khiến một nhóm lớn nguyên lão và nhân viên lên án, bây giờ lại xảy ra chuyện như vậy. Không thể không nói, áp lực mà hai người bọn họ phải chịu lớn gấp nhiều lần so với Bạch Khải Kỳ.

"Cậu xem thử cậu mới tiếp nhận với tiểu..." Thu Từ Thiện thừa dịp kẹt xe liền xem qua vài hồ sơ, không tìm được hình dung từ thích hợp, cô quay đầu hỏi: "Cô ta có thể được xem là Tiểu Minh Tinh không?"

"Thôi đi, Thu Từ Thiện, thu hồi sự cay nghiệt của cậu lại chút, đây chính là nghệ sĩ trong công ty cậu đấy, tương lai còn kiếm tiền cho cậu," Bạch Khải Kỳ thấy Thu Từ Thiện không tìm được từ ngữ để dùng hình dung chính xác người trong hồ sơ thì lườm cô một cái. Được rồi, cô nàng không thể không thừa nhận, Thu Từ Thiện tuy miệng lưỡi có độc một chút nhưng phần lớn đều nói đúng trọng tâm.

Thu Từ Thiện bĩu môi: "Nếu tương lai muốn trông cậy vào cô ta kiếm tiền cho mình thì e rằng lúc nào mình cũng nom nớp lo sợ mình sẽ có ngày phá sản."

"Vậy sao cậu còn muốn ký hợp đồng với cô ta, chẳng lẽ bây giờ cửa chính Trung Vực để vào như vậy à?" Bạch Khải Kỳ khép tư liệu lại hỏi.

Bạch An An, nữ, dân tộc Hán, sinh năm 1993, đã từng từng thu được những giải thưởng lớn trong các cuộc thi người mẫu Trung Quốc, được rất nhiều đạo diễn coi là ngôi sao tương lai của Làng Giải Trí.

Mấy thứ này là gì, Bạch Khải Kỳ chỉ đơn giản nghĩ cũng biết đây là đám người ở phòng quản lý nghệ sĩ kia gây khó khăn cho mình.

"Nói tới đây mình thật sự không hiểu, cái này," Bạch Khải Kỳ giờ tài liệu trong tay lên khinh thường nói: "Mình ở bên ngoài tùy tiện tìm một diễn viên đóng vai phụ số 18 còn đẹp gấp mấy lần cô này, không biết công ty đến tận cùng tại sao lại kí hợp đồng với cô ta?"

Lúc này vừa vận đi ngang qua một đèn đỏ, Thu Từ Thiện hơi phẫn hận vỗ lên vô lăng một cái, sau đó cô quay đầu giả cười nói: "Nguyên nhân chính là mấy cô người mẫu 18 tuyến đó không có một ông bố có thể tùy tiện rót số tiền đầu tư 30 triệu vào công ty."

"Quả nhiên đạo này có một ông bố liều mạng là có tất cả, tuy rằng cô ta không có gì cả," Bạch Khải Kỳ chưa xót nói.

Thu Từ Thiện nghe vậy cười khanh khách, sau đó chợt trầm giọng nói: "Tiểu Bạch, mình thực sự không biết cậu đang oán trách điều gì, nên biết cậu mới từng tuổi này đã vào làm việc ở phòng quản lý nghệ sĩ Trung Vực, hơn nữa trở thành người đại diện nhỏ tuổi nhất ở đó, cũng là dựa vào quan hệ chứ sao nữa."

Bạch Khai Kỳ trắng mặt, nhưng lại không có cách nào phản bác, cô nàng tức giận quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Thu Từ Thiện lại tiếp tục nói: "Eiii, nghe nè, dựa vào quan hệ cũng không phải chuyện gì đáng xấu hổ. Tôi hiểu điều này nói lên ở phương diện giao tiếp cậu mạnh hơn người bình thường nhiều lắm, hơn nữa coi như dựa vào quan hệ cũng không đại biểu cậu không đủ thực lực."

Bạch Khai Kỳ quay đầu nhìn cô, cười gượng hỏi: "Giống như cậu sao?"

"Bảo bối, mình vô cùng vui mừng khi thấy cậu có được năng lực lý giải thấu đáo như vậy," sau đó Thu Từ Thiện cười khẽ một tiếng: "Chẳng qua mình cảm thấy nhân viên bên phòng quản lý nghệ sĩ thật có ý tứ, cậu xem bọn họ tìm cho cậu một nghệ sĩ có bao nhiêu thích hợp. Ít nhất lúc cô ta nói bỏ mình đầu tư 30 triệu vào công ty để lèo cậu, cậu có thể hào hùng phản bác nói mình chính là dựa vào mối quan hệ với Phó Chủ tịch vào đây làm đây."

"Mình không thấy chuyện này buồn cười chút nào," Bạch Khai Kỳ lờm nguýt nói.

"Cậu sẽ phát hiện chuyện mình nói không phải là câu chuyện cười."

Sau đó Thu Từ Thiện không khách khí bảo Bạch Khai Kỳ lên xuống xe, còn cô chạy đến một nơi khác.

--- ----- ---

Lúc Thu Từ Thiện bước vào quán cà phê không tự chủ liếc ra sau lưng. Sau khi không phát hiện bất cứ khác thường nào thì buồn cười nghiêng đầu, có lẽ là làm trong công ty giải trí một thời gian dài, cô cũng bắt đầu tỏ nên nghi thần nghi quỷ giống mấy nghệ sĩ đó.

Nhưng khi nhìn thấy một người đang ngồi trên ghế cô vẫn không nhận được lộ ra vẻ mặt nghi ngờ. Nói thật, chuyện này có chút ngoài dự liệu của cô.

"Sao anh lại ở đây?" Thu Từ Thiện bước đến ghế ngồi xuống, nhìn người đàn ông anh tuấn ngũ quan thâm thúy hồng huyết ngồi đối diện.

Thời gian đã qua đi không biết bao lâu, thậm chí cô cho rằng mình sẽ vĩnh viễn không gặp lại Hàn Miễn nữa thì lại một lần nữa gặp lại hắn trong quán cà phê này.

"Tôi tính đến một nhà ăn hạng sang, nhưng tôi phát hiện so sánh với món điểm tâm ngọt ở khách sạn cấp năm sao, tôi lại thích cà phê ở đây hơn," Hàn Miễn đặt tách cà phê xuống, Thu Từ Thiện kinh ngạc nhìn cái tách đó.

Cô dám thề chỉ cần cái tách này, hoặc là nói chính xác bao gồm hết bộ tách này đã đủ tiền để người bình thường uống một năm cà phê.

"Tôi nghĩ rằng người đối diện mình lúc này, hẳn là người đầu tư đang suy tính hợp tác hạng mục điện ảnh với công ty tôi," Thu Từ Thiện nói giọng cứng nhắc giống như chưa bao giờ biết hắn.

Hàn Miễn nghe vậy cũng không để ý, thời gian hắn và Thu Từ Thiện tiếp xúc cũng không nhiều, do đó cũng làm trở ngại hắn hiểu biết về cô bé này.

"Thiện Thiện, tôi nghĩ dù người đó là tôi cũng không đến nỗi khiến em lộ ra biểu tình thất vọng như vậy chứ, nên biết tôi đẹp trai hơn anh ta nhiều," Hàn Miễn cười cực kỳ phong lưu, cánh mũi cao thẳng khẽ run trong tiếng cười, con ngươi màu sáng khiến đôi mắt hắn càng thêm mê người.

Có lẽ trong mắt người phương Tây thì tròng mắt màu đen của người phương Đông tràn đầy sắc thái thần bí cùng hấp dẫn nào đó. Nhưng trong mắt người phương Đông, tròng mắt màu xanh biển của Tây Phương mới anh tuấn mê người cỡ nào. Được rồi, tất cả mọi chuyện đều là không chiếm được mới tốt.

"Tôi nhớ được gia tộc của các anh cũng không phải làm bên ngành điện ảnh mà?" Thu Từ Thiện nghi ngờ hỏi. Tuy mẹ của Hàn Miễn và Thang Kiều có mấy chục năm quen biết nhưng Thu Từ Thiện lại biết khá mơ hồ về sản nghiệp của gia tộc Hàn gia, mà mấy điều mơ hồ này vẫn do có lần nào đó Hàn Miễn vô ý tiết lộ.

Hàn Miễn cười khê: "Dĩ nhiên, gia tộc chúng tôi phần lớn đều theo nghiệp IT, sản nghiệp gia tộc tôi cũng như em đã biết, khác khá xa ngành đầu tư điện ảnh."

"Cho nên bây giờ anh chợt nảy sinh hứng thú nhất thời muốn đầu tư điện ảnh sao?" giọng nói Thu Từ Thiện gần như mang theo giễu cợt, tựa như phần lớn mọi người biết, các ông chủ lớn ở Trung Quốc cũng rất thích đầu tư điện ảnh, nhưng cái mà bọn họ để ý đến chính là những minh tinh xinh đẹp kia thôi.

"Dĩ nhiên không phải vì hứng thú nhất thời," Hàn Miễn không hề có chút cợt nhả nào mà hoàn toàn nghiêm túc, hắn chớp chớp cặp mắt mê người nói: "Thiện Thiện, tôi là vì em."

Luôn luôn cho rằng mình ý chí kiên định, tuyệt đối sẽ không sắc đẹp của tên đàn ông đáng chết trước mặt này làm cho mê hoặc, giờ khắc này đáy lòng Thu Từ Thiện cũng kêu gào một tiếng. Cô không thể không thừa nhận Hàn Miễn thật sự đẹp trai quá thể.

"Hàn Miễn, tôi nghĩ vấn đề này của chúng ta trước khi anh mất tích cũng đã thảo luận vô số lần, tôi cho rằng anh biến mất cũng bởi vì bản thân mình tự động lựa chọn buông tha, không phải sao?" Vì Hàn Miễn đã từng vì cô mà đã gặp phải tai bay vạ gió nên Thu Từ Thiện luôn luôn khoan thiện đối đãi hắn.

Lúc trước đối với những người buông lời không đứng đắn với mình, cô tuyệt đối sẽ làm cho người kia đẹp mắt.

"Thiện Thiện, em năm nay mới mười chín tuổi, cuộc đời em sẽ có vô số ngã ba đường, đừng định nghĩa cuộc đời mình sớm như vậy có được không? Còn

nữa, tôi biết mất một khoảng thời gian là vì ở nước Mỹ xảy ra chút việc, tôi không thể không trở về." Hàn Miễn lúc này vừa hấp dẫn lại vừa dịu dàng, tựa như một loại ma chú hấp dẫn Thu Từ Thiện, dĩ nhiên nếu như đề tài hần nói đến không phải đề tài nhạy cảm với Thu Từ Thiện thì có khi hần sẽ thành công.

"Tôi đã lựa chọn được con đường chính xác để đi, sẽ không ai hiểu rằng tôi cần gì hơn chính tôi." Thu Từ Thiện bình tĩnh nói.

"Xem ra chúng ta lại đi lên con đường cũ rồi, cự tuyệt đối phương cùng thuyết phục đối phương," Hàn Miễn không hề bất ngờ với câu trả lời của cô.

"Có điều, tôi nghĩ em sẽ không cự tuyệt cảnh ô liu tôi đưa tới chứ?"

Thu Từ Thiện tới đây mới bỏ sự đề phòng xuống: "Dĩ nhiên, busi-ness is busi-ness."

Hai người lại nói chuyện với nhau một lát thì điện thoại Hàn Miễn để trên bàn rung lên. Thu Từ Thiện thấy hần nhìn lên điện thoại một cái liền ấn từ chối cuộc gọi.

"Vậy xem ra chúng ta đã đạt thành bước đầu hiệp nghị, tôi nghĩ em cần biết thời gian sửa sang lại ra một phương án," Hàn Miễn ngẩng đầu nói với Thu Từ Thiện.

Thu Từ Thiện chẳng nói đúng sai gật đầu một cái.

"Trước tiên cứ như vậy đi, tôi còn có chút việc, cần đi trước," nói xong, Hàn Miễn liền đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

"Chuyện đó," Thu Từ Thiện chỉ do dự một giây cuối cùng vẫn quyết định nói: "Hàn Miễn, tôi có thể biết anh gặp phải phiền toái gì không? Anh biết, tôi có thể..."

Thu Từ Thiện ngồi trên ghế sofa mềm mại, hơi ngưỡng đầu ngó lên trên, Hàn Miễn quá mức cao lớn. Lúc cô ngửa đầu nhìn hần thậm chí còn nhìn không rõ gương mặt hần, khuôn mặt hần hình như đang tắm trong ánh mặt trời.

Nhưng chỉ hoảng thần trong nháy mắt, Thu Từ Thiện chợt cảm thấy có một cái bóng râm đánh úp lại. Sau đó môi cô bị một mảnh mềm mại ép xuống, chớp mũi cô thậm chí có thể ngửi thấy mùi cà phê ngọt đắng quanh quẩn trên môi hần.

Đây là một nụ hôn hoàn toàn xa lạ.

Lúc Hàn Miễn rời khỏi môi mình, Thu Từ Thiện còn duy trì tư thế hơi ngưỡng đầu nhìn hần lúc này.

Hàn Miễn thân mật xoa xoa đỉnh đầu cô một cái, sau đó khẽ cười: "Đừng lo lắng cho tôi...tôi sẽ xử lý tốt."

Sau khi Hàn Miễn rời khỏi, Thu Từ Thiện mới hồi thần, cô nhìn về nơi đã sớm không có bóng người nổi giận: "Mẹ nó ai lo lắng cho anh, tôi coi đây là bị chó cắn rồi."

"Thái nữ Trung Vực hôn mãnh liệt người đàn ông lạ ngay giữa phố chợ, tình cảm hư hư thực thực"

"Thu Từ Thiện bí mật hẹn hò cùng người đàn ông lạ mặt, Thái tử Hoàn Á gây yếu tham gia hoạt động"

Đặc biệt còn có một trang web nhắm vào chuyện này làm hần một chuyên đề, đây cũng là lần đầu tiên Thu Từ Thiện biết được nhóm bạn gái cũ của Lạc Ngan.

Lúc này Thu Từ Hàn đang đen mặt nhìn tờ báo, trên báo chỉ là một bức ảnh Thu Từ Thiện bị hôn, hơn nữa nếu chỉ nhìn trong hình thì thấy Thu Từ Thiện không hề bị động. Thậm chí thoát nhìn cử động hơi ngẩng đầu của cô giống như cô đang chờ đợi nụ hôn này vậy.

"Các anh chị nói nghe một chút, tại sao mấy bài báo này không bị chặn lại?" Thu Từ Hàn hoắc mắt ném tờ báo lên trên bàn, sau đó ngẩng đầu cười lạnh: "Tôi cho rằng kể từ sau chuyện của Phương Giác, tối thiểu các người sẽ rút được kinh nghiệm, nhưng giờ xem ra là tôi coi trọng các người quá rồi."

Lấy Hạ Bá Hiền cầm đầu cả đám chỉ dám cúi thấp đầu không dám nói chuyện. Trước là Phương Giác, lần này cố tình là Thu Từ Thiện, địa vị của vị đại tiểu thư này công ty không người nào không biết.

Thu Từ Thiện đưa tay kéo một cuốn tuần san để trên mặt bàn qua, bìa mặt chính là cái ảnh to dùng cô và Hàn Miễn, mẹ nó, cô thật sự không muốn thừa nhận đây là tấm ảnh chụp hai người hôn môi.

Cô vẫn im lặng này giờ lúc này đột nhiên đứng lên, mắt lạnh nhìn bọn họ: "Rốt cuộc đã xảy ra với các anh? Hạ Bá Hiền anh nói trước đi, công việc của phòng ban các anh là làm gì hả, là duy trì danh dự của nghệ sĩ thuộc Trung Vực quản lý, dĩ nhiên cũng bao gồm cả tầng lớp lãnh đạo, nhưng cái này là cái gì đây? Trang bìa cũng lên rồi, giờ anh mới biết?"

"Anh giải thích thế nào với tôi đây?" Thu Từ Thiện cố nén xuống kích động muốn hỏi hần có phải không muốn làm nữa không.

Sau khi toàn bộ người của bộ phận PR đi ra ngoài, Thu Từ Thiện mới thở dài một cái. Sáng sớm hôm nay cô mới nhìn thấy bài báo này, cũng may đúng

lúc Lạc Ngan đi vùng khác công tác, giờ này đại khái còn trên máy bay.

"Chị nghĩ sẽ giải thích với Lạc Ngan thế nào chưa?" Thu Từ Hàn sớm mất đi sự căm tức vừa rồi, cậu cười như không cười nhìn hai người trong hình.

Cái này cũng không thể bảo cậu là hai mặt được, về công cậu đương nhiên cực kỳ tức giận, ban lãnh đạo công ty xảy ra chuyện như vậy nhưng bộ phận PR lại không kịp thời xử lý, đó là bộ phận PR thất trách. Nhưng về tư, cậu cũng không cảm thấy chuyện Hàn Miển làm anh rể với Lạc Ngan làm anh rể mình có gì khác biệt.

Đĩ nhiên cậu vẫn thiên hướng về Lạc Ngan hơn, bởi vì vị này tới trước chứ sao. Nhưng cố tình Hàn Miển lại đi qua nhà cậu rất nhiều lần, nói thật cậu cũng rất thích Hàn Miển.

Khó lựa chọn quá hả?

"Chắc khoảng 11h là anh ấy xuống máy bay, anh nói xuống máy bay sẽ gọi điện thoại cho chị."

"Cho nên anh ấy vừa xuống máy bay liền phải nghe đến tin tức tốt đẹp này sao?" Thu Từ Hàn cười xấu xa nhìn chằm chằm cô hỏi.

"Cút đi, em không cười nhạo chị thì sẽ chết à?"

Lúc này Lạc Ngan đã đến sân bay Bắc Kinh, trong tay cầm tạp chí nhìn chằm chằm bức hình trong đó hồi lâu, dù anh còn đang đeo kính râm nhưng thực tế lại nói cho anh biết, cô gái bị hôn trong hình chính là Thu Từ Thiện của anh.

Thu Từ Thiện của anh bị người khác hôn?

Bạn đang đọc truyện *Đã Đảo, Bạch Liên Hoa!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89

Edít: Hà Phương

Thu Từ Thiện gọi điện cho Lạc Ngan đến lần thứ sáu thì rốt cuộc điện thoại bên kia tắt máy.

Cô nhìn nhìn điện thoại, trên mặt là biểu cảm từ chối cho ý kiến, và biểu cảm đó đương nhiên không tránh được ánh mắt của Thu Từ Hàn.

Cậu chê cười: "Không nhận điện thoại?"

"Em biết ngay sẽ là dạng này mà," không đợi Thu Từ Thiện nói chuyện, cậu liền bổ sung thêm một câu. Nhưng một câu này lại khiến Thu Từ Thiện tức giận.

"Chị chia tay thì em có thể trúng năm trăm vạn hay sao hả?" Thu Từ Thiện lườm cậu, hết sức không hài lòng với việc cậu hả hê đắc ý.

Không hài lòng thì không hài lòng nhưng cô cũng không mắng Thu Từ Hàn nhiều. Dù sao chuyện này đúng là sai lầm của cô, lúc ấy sau khi bị phi lễ cô nên lập tức đuổi theo, sau đó tát Hàn Miển một cái thật mạnh để chứng minh mình trong sạch.

Thu Từ Thiện lắc đầu ngán ngẩm nghĩ mình đúng là thất sách.

"Chị vẫn nên suy nghĩ xem lỡ như mẹ nhìn thấy bài báo này sẽ có ý tưởng gì đi chứ?"

Lúc trước Thu Từ Thiện và Lạc Ngan nói chuyện yêu đương thì luôn thuận theo tự nhiên, lúc nên hẹn hò thì hẹn hò, lúc nên xuất hiện ở dạ tiệc cũng nhất định sẽ mang đối phương theo. Cho nên trong xã hội thượng lưu Vân Đô đã sớm coi hai người là một đôi.

Đĩ nhiên trong mắt những ‘khê trung mật hữu’ của Thang Kiều, Thu Từ Thiện đã có được một mối thân gia rất tốt. Nhưng với Thang Kiều thì Lạc Ngan luôn mang theo tính nguy hiểm, mặc dù lời đồn đãi đều nói cái chết của cha anh chỉ là ngoài ý muốn nhưng bất kể thế nào thì bà vẫn không yên lòng.

"Em biến đi, đừng ở đây làm phiền mất chị." Thu Từ Thiện không khách khí nói.

Thu Từ Hàn thấy cô tâm phiền ý loạn cũng biết nhất định là Lạc Ngan bên kia xảy ra việc gì rồi, nếu không cô cũng không phải mang về mặt này. Bây giờ tuy Thu Từ Thiện rất giỏi về kiểm soát biểu cảm của mình nhưng nếu có quan hệ tới cái cô đề ý thì biểu cảm trên mặt vẫn không giấu được.

"Không có việc gì, Thu Từ Thiện, chị nên tràn đầy lòng tin với bản thân mình," Thu Từ Hàn cười hi hi nói: "Mà dù chị có bị vứt bỏ thì cũng có thể nhanh chóng tìm được bạn trai. Hơn nữa, không phải đã có một Hàn Miển thay thế bổ sung rồi sao, chị còn lo lắng cái gì?"

"Cút cút cút," Thu Từ Thiện vừa nghe thấy cậu đặc ý hả hê nói thì lập tức tức cầm văn kiện trong tay ném qua. Thu từ Hàn lại dễ dàng tránh đi.

Sau đó Lạc Ngạn đi công tác trong vòng vài ngày, cô hoàn toàn mất đi tin tức của anh.

Thu Từ Thiện đối với tình huống như vậy chỉ muốn nói một câu, mẹ nó hay quá rồi.

"Hàn Miễn nói nếu chị lại trốn tránh anh ta nữa thì việc anh ta đồng ý đầu tư có thể sẽ phải ngâm nước nóng," Thu Từ Hàn nói ra tin tức sau khi cậu và Hàn Miễn tiếp xúc, nhưng hình như cậu cũng không để ý lắm.

Ngược lại Thu Từ Thiện lúc này có phần nóng nảy, giống như nếu Thu Từ Hàn nói thêm câu nữa thì cô có thể phun tất cả lửa giận ra vậy. Cuối cùng cô vẫn nhịn xuống được.

"Chị thật sự không biết Hàn Miễn nghĩ như thế nào sao? Chẳng lẽ là vì hai nhà chúng ta hi vọng chị và hần ở bên nhau nên hần sẽ theo đuổi chị? Chị thật sự hoàn toàn không hiểu tại sao hần lại muốn như vậy à?"

Thu Từ Hàn nhìn lên nhìn xuống đánh giá cô một cái, sau đó bất khả tư nghị cười cười: "Thu Từ Thiện, em không biết từ lúc nào chị bắt đầu không tự tin như vậy?"

"Có ý tứ gì?" Thu Từ Thiện không nhịn được hỏi.

"Vì chị là một mỹ nữ chứ sao, hơn nữa còn là một mỹ nữ rất có tiền, chỉ là bằng hai điểm này thì có cả một đồng đàn ông nguyện ý quỳ gối dưới váy thạch lựu của chị rồi."

Thu Từ Thiện giả cười: "A, vậy chị thực sự cảm ơn em, nhìn ra được điểm tốt của chị."

"Như vậy giờ em sẽ đi đặt bàn, bữa ăn tối nay chúng ta tiếp tục bàn về khoản đầu tư này." Thu Từ Hàn nói ra không phải câu hỏi mà là chắc chắn.

Thu Từ Thiện ngẩng đầu cậu nhưng cũng không lên tiếng phủ nhận.

Không thể không nói, kể từ khi xảy ra chuyện Phương Giác chơi gái, Thu Từ Thiện đã cảm thấy việc mình muốn hoàn toàn nắm giữ công ty trong tay vẫn còn xa tầm với lắm. Cô và Thu Từ Hàn cũng thực sự muốn bồi dưỡng thế lực của bản thân nên tìm kiếm đầu tư bên ngoài thành nhiệm vụ chủ yếu trước mắt bọn họ.

Không thể nghi ngờ Hàn Miễn là một ứng viên thích hợp, công ty gia tộc Hàn gia kinh doanh ngành hóa chất và IT, Hàn Miễn đồng ý đầu tư 200 triệu là từ cá nhân hần lựa chọn đầu tư, vậy nên Thu Từ Thiện không cần lo lắng sẽ dẫn sói vào nhà.

Cô không cần thiết vì một nụ hôn mà khiến hợp đồng hai trăm triệu này bị thả trôi sông.

Nhưng cô vẫn cười lạnh nói: "Nếu như tối nay Hàn Miễn còn dám có hành động bất chính nào nữa thì em cũng không cần phải khách khí, cứ để chị đá cho hần một cái."

"Tuân lệnh, nữ vương bề hạ."

Kì thực bữa ăn này cũng không thể tính là một bữa ăn thương mại chính thức được, bởi vì sau khi Thu Từ Thiện ngồi xuống, bên cạnh cô là Bạch Khải Kỳ, chỗ ngồi đối diện là Hàn Miễn, còn Thu Từ Hàn thì ngồi đối diện Bạch Khải Kỳ.

Ánh đèn ấm áp trên vách tường chiếu xuống gương mặt mỗi người, Thu Từ Thiện nhìn Hàn Miễn thì thấy ngay cả những đường nét sắc sảo trên khuôn mặt cũng trở nên nhu hòa dưới ánh đèn. Ghế ngồi mềm mại khiến người ngồi như bị lút vào bên trong, khăn trải bàn màu trắng còn thêu hoa văn tinh xảo, ly thủy tinh óng ánh trong suốt lóe sáng đặt bên tay trái, đồ ăn được bày theo thứ tự, kéo dài tới bên tay phải cô.

Rất dễ nhận thấy đây không phải là bữa ăn thương mại chính thức, ngay cả nửa chính thức cũng không tính, nhìn giống như hai đôi tình nhân hẹn hò thì đúng hơn. Ngay lúc nhân viên phục vụ đưa thực đơn tới, Thu Từ Thiện nhân cơ hội trợn mắt lườm Thu Từ Hàn một cái.

Cô đồng ý để Thu Từ Hàn đặt bữa tối này, nhà hàng này từ cửa xanh vàng rực rỡ cho đến thực đơn đều khắc thật sâu bốn chữ nhà giàu mới nổi, cô không hề muốn tới một cái nhà hàng tràn đầy phong tình lãng tử này.

Giữa cô và Hàn Miễn không cần lãng mạn.

"Tôi rất thích loại xe Ducati 848, có điều cậu phải mời người trong nghề cái trang, nếu không cũng không xong," Hàn Miễn cười nghe Thu Từ Hàn nói xong mới chậm rãi trả lời.

Thu Từ Hàn lại rất hưng phấn, dù sao cậu thích loại xe máy này, đặc biệt còn gặp được một cao thủ chuyên độ xe máy, hần không được thảo luận không ngừng.

Thu Từ Thiện cũng dừng một lát, nói thật cô cũng không hiểu lắm về Hàn Miễn người này. Vốn cho rằng hần chỉ là một công tử nhà giàu không kèm chế được nhưng trên bàn ăn lại có thể chăm sóc đến mỗi người, ngay cả lần đầu tiên gặp mặt Bạch Khải Kỳ nhưng hần vẫn có thể khiến cô nàng gia nhập

vào đề tài.

Hai người nhanh chóng hòa mình vào không khí tốt đẹp mà quên mất mục đích bọn họ tới đây.

"Tôi đi toilet một chút " Thu Tử Thiện nghe được Thu Tử Hàn lại một lần nữa nhiệt liệt đàm luận cùng Hàn Miển về mẫu xe thể thao năm nay, nhin không được mở miệng nói.

"Minh cũng đi, " Bạch Khải Kỳ nhìn cô một cái, cũng nói theo.

Đội hai người đi đến đến khúc quanh, Bạch Khải Kỳ mới cười hi hi lui về phía sau liếc mắt nhìn rồi nói: "Thien Thien, mình cảm thấy Hàn Miển thật đẹp trai."

"Đẹp trai hơn Thu Tử Hàn sao?" Thu Tử Thiện ngoéo miệng cười hỏi.

"Dĩ nhiên so..." Bạch Khải Kỳ cười hi hi, nhưng sau đó lập tức nhìn xuống nói: "Mình còn lâu mới mắc bẫy của cậu nhé, người ta thích là cậu chứ đâu phải mình."

Đi về hướng toilet phải đi qua hành lang, hai bên đều là phòng. Đột nhiên cánh cửa một gian phòng phía trước bị đẩy ra, một người đàn ông cầm điện thoại đi động từ trong phòng bước ra ngoài đứng trên hành lang gọi điện thoại. Thu Tử Thiện đang đi theo bảng hướng dẫn tới chỗ cua, nhưng cô bất chợt nghi ngờ quay đầu lại nhìn một cái.

Lạc Ngan? Mặc dù người đó đang đưa lưng về phía cô nghe điện thoại nhưng dù nhìn từ sau lưng thì Thu Tử Thiện cũng có thể nhận ra, đó chính là Lạc Ngan.

Bạch Khải Kỳ cũng đã nhận ra Lạc Ngan, trên mặt cô nàng xuất hiện một vẻ bối rối, nhưng cuối cùng vẫn nhanh chóng hạ thấp giọng hỏi: "Cậu không biết anh ấy cũng đến đây ăn cơm hả?"

Bạch Khải Kỳ im lặng, coi như cô và Thu Tử Hàn đều tin tưởng rằng Thu Tử Thiện sẽ không động lòng với Hàn Miển, cũng sẽ không cho hắn cơ hội, nhưng hình ảnh hai người bọn họ hôn môi đã bị truyền thông đăng ra ngoài. Lạc Ngan dù hào phóng đến đâu cũng sẽ không thể không để ý.

"Giờ làm sao?" Bạch Khải Kỳ có chút gấp gáp, vị trí bọn họ ngay ở đại sảnh, chỉ cần Lạc Ngan ra ngoài thì nhất định sẽ nhìn thấy bọn họ.

"Cái gì mà làm sao? Có cái gì phải làm sao," Thu Tử Thiện cười lạnh một tiếng: "Ngay cả việc anh ấy về lúc nào mình còn không biết đấy."

Bạch Khải Kỳ trầm mặc, xem ra lần này Lạc Ngan tức giận hơn nhiều so với tưởng tượng của bọn họ.

Cô đang muốn kéo Thu Tử Thiện rời khỏi để suy nghĩ đối sách thì chợt nhìn thấy cánh cửa phòng kia lại mở ra, một cô gái mặc một chiếc đầm trắng bước ra, cô ta đi tới bên cạnh Lạc Ngan; Lạc Ngan che lại đi động nói nhỏ mấy câu với cô ta sau đó nói thêm mấy câu với người trong điện thoại rồi cúp máy.

Bạch Khải Kỳ thực sự muốn đâm mù mắt mình, lấy sự hiểu biết của mình với Thu Tử Thiện thì cô tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ có người đến gần người đàn ông của cô.

"Lạc Ngan," Thu Tử Thiện đập giày cao gót bước đến, tiếng bước chân mới vừa dừng thì âm thanh liền vang lên.

Bạch Khải Kỳ dựa vào khúc quanh, đưa đầu ra nghĩ muốn đi tới nhưng lại lo lắng, cuối cùng cô nàng sợ chết lựa chọn đứng tại chỗ.

Thu Tử Thiện cố gắng không để cho vẻ mặt mình trở nên khó coi, tuy người phụ nữ đứng bên cạnh Lạc Ngan lúc này là Hòa Hà. Cô vẫn cố gắng nở nụ cười, dĩ nhiên có lẽ cái nụ cười này có hơi giả: "Anh về khi nào vậy?"

Lạc Ngan nhìn thấy cô cũng có hơi kinh ngạc, nhưng vẫn lạnh nhạt nói: "Về hôm qua."

Về rồi sao không gọi điện thoại cho em, Thu Tử Thiện muốn hỏi anh những lời này nhưng khi nhìn Hòa Hà đứng bên cạnh thì cô lại không muốn yếu thế khiến người phụ nữ này biết hai người bọn họ đang chiến tranh lạnh.

"Anh đến đây tụ hội bạn bè sao?" Thu Tử Thiện thu lại vẻ mặt, cẩn thận từng li từng tí hỏi.

Từ lúc hai người bọn họ bắt đầu quen nhau, Thu Tử Thiện được Lạc Ngan nâng trong lòng bàn tay, Lạc Ngan lạnh mặt cho cô nhìn sắc mặt như này phải nói là lần đầu tiên. Nhưng ai bảo lần này là Thu Tử Thiện không đứng làm chi, cô tự nhiên biết cẩn thận làm người, sớm dự đoán Lạc Ngan mới là chính đồ.

Lạc Ngan thấy bộ dáng cẩn thận tha thiết mong muốn hỏi nhiều mấy câu lại không dám nói lung tung của cô, trong lòng vừa buồn cười lại có chút tức giận. Nếu không có chuyện này, chỉ sợ con bé này vĩnh viễn sẽ không làm ra bộ dáng này với anh.

Nhưng Lạc Ngan cũng không ở trước mặt Hòa Hà làm cô mất hết mặt mũi, nhàn nhạt nói: "Bạn học ở Anh về nước, bọn anh họp mặt bạn học cũ thôi."

"A, vậy mọi người chơi vui về," Thu Tử Thiện lúc này đóng vai một bạn gái đặc biệt săn sóc và dịu ngoan. Sau khi xong anh nhớ gọi điện thoại cho em nha."

Lạc Ngạn nhìn cô chớp chớp liếc trông mắt, tức giận giấu giếm trong lòng ngược lại đi hơn phân nửa.

Ngay lúc Thu Từ Thiện chuẩn bị công thành lui thân, chờ tới hôm nay nhất định bắt lại Lạc Ngạn. Chợt nghe thấy sau lưng vang lên một hồi âm thanh cộc cộc, âm thanh giày cao gót đập trên sàn nhà nghe có vẻ bén nhọn.

"Xem ra tôi không tìm sai chỗ," bí mật mang theo cười khê một tiếng, Thu Từ Thiện nghe được giọng của Nhiễm Tư Bội.

Cô quay đầu thấy Nhiễm Tư Bội mặc áo khoác ngoài Br-berry màu xanh đậm, dưới chân đi một đôi giày bột tói gối. Kiểu ăn mặc này khiến cô ta trông có vẻ bén nhọn và có khí thế.

"Thiện Thiện, không ngờ em cũng ở đây," Nhiễm Tư Bội chào hỏi Thu Từ Thiện trước.

Thu Từ Thiện không hiểu sao cô ta lại ở đây nên chỉ cau mày, sau đó Nhiễm Tư Bội lập tức giải khai mê hoặc cho cô.

"Cho nên nói Tạ Nhiên lấy danh nghĩa là hợp mặt bạn cũ để hẹn với người tình cũ sao," Nhiễm Tư Bội hơi châm chọc mỉm cười nhìn Lạc Ngạn và Hòa Hà.

Hòa Hà vừa nghe lời này thì lập tức mất hứng đáp: "Cô nói lung tung gì đó? Đây chỉ là một cuộc họp mặt bình thường mà thôi. Chẳng lẽ nam nữ đã chia tay thì không thể giữ vững tình bạn sao?"

"Dĩ nhiên không thể, tôi thiếu tôi cảm thấy Tạ Nhiên sẽ không giữ vững tình bạn với Diệp Thanh," Nhiễm Tư Bội khẽ mỉm cười, lạnh nhạt nhìn Hòa Hà: "Phải biết anh ấy vì tôi nên mới chia tay với Diệp Thanh đó."

"Không biết xấu hổ," Hòa Hà nhỏ giọng lầm bầm một câu, muốn phản bác rồi lại nhìn thấy ánh mắt ra hiệu của Lạc Ngạn.

"Bây giờ hai người đi vào gọi Tạ Nhiên ra cho tôi hay là tôi tự mình đi vào, chẳng qua tôi khuyên các người, thừa dịp tôi còn có kiên nhẫn nhanh nhanh đi kêu Tạ Nhiên ra ngoài đi."

Thu Từ Thiện nhìn Nhiễm Tư Bội tỏ vẻ muốn gây sự như vậy thì muốn lên tiếng nhưng lại thực không muốn dính vào chuyện của cô ta. Nhưng cổ tình cô không muốn dính vào chuyện của Nhiễm Tư Bội, cũng không đại biểu Nhiễm Tư Bội không muốn dính vào chuyện của cô.

"Thiện Thiện, không ngờ hai người chúng ta mới một đoạn thời gian không thấy, em lại trở nên bản lĩnh như vậy, một chân đứng hai thuyền cũng có thể làm được à?" Nhiễm Tư Bội khoanh tay buồn cười nhìn Thu Từ Thiện trong lúc bất chợt đổi sắc mặt.

Trên mặt Thu Từ Thiện nhanh chóng trưởng thành màu hồng nhạt, trái tim lập tức đập bùm bùm, tức giận nổi lên từ đáy lòng: "Chuyện của tôi không cần chị quản, tấm hình buồn cười đó chỉ là một chuyện cười ngoài ý muốn mà thôi, chị đừng có mà nói hươu nói vượn, tôi khuyên chị quan tâm nhiều hơn chuyện của mình kia."

Thu Từ Thiện cười lạnh: "Tôi sớm đã nói Tạ Nhiên đó kết hôn với chị là có mục đích, nếu hắn có thể không chút do dự vứt bỏ người mà lúc ban đầu hắn yêu đến chết đi sống lại, thì tôi cũng không hề nghi ngờ rằng lúc nào đó chị không còn giá trị lợi dụng, hắn sẽ không chút do dự vứt bỏ chị."

Cửa phòng bên cạnh hành lang lại một lần nữa bị mở ra, người đàn ông mà Thu Từ Thiện đang nói tới lúc này đang đứng ở cửa.

"Thì ra hình tượng của tôi trong lòng cô Thu là như vậy sao?" Tạ Nhiên không đề ý nói.

"Vậy anh cho rằng mình có hình tượng gì? Một Đại Hiếu Tử bán mình nuôi cha sao?"

Thu Từ Thiện những lời này nói xong, đứng nói là Nhiễm Tư Bội bên cạnh mà ngay cả sắc mặt của Lạc Ngạn và Hòa Hà đều trở nên hết sức khó coi. Hiển nhiên chuyện này đâm đầu đón không ít tâm của người ở đây.

"Jerry, anh đứng ở cửa làm gì?" Một cô gái tóc dài xõa vai cũng xuất hiện trong mắt mọi người, Nhiễm Tư Bội hầu như không cần người khác giới thiệu, cũng biết người này chính là Diệp Thanh.

Thu Từ Thiện nhìn người tiếp theo xuất hiện thì chỉ muốn cười ra tiếng, cho nên nói bây giờ muốn trình diễn vở kịch cầu huyết sao? Một người đàn ông bởi vì ích lợi mà từ bỏ người yêu, trải qua nhiều năm sau phát hiện mình vẫn không cách nào quên được người đó, vậy nên Nhiễm Tư Bội bây giờ đóng vai một người phụ nữ ác độc trở ngại tình yêu của bọn họ hả.

Có suy nghĩ như vậy không phải chỉ một mình Thu Từ Thiện, bởi vì khi Nhiễm Tư Bội nhìn thấy Diệp Thanh thì khóe miệng cũng nâng lên một chút ý cười.

"Tạ Nhiên, không giới thiệu người bạn này của anh cho em biết sao?" trong giọng nói của Nhiễm Tư Bội mang ý đùa cợt quá mức khiến Tạ Nhiên nhăn mày thật sâu.

"Đủ rồi, chị đang diễn phim truyền hình chắc, tôi đưa chị về trước." Thu Từ Thiện không nhìn nổi nữa, tuy cô không muốn tham dự vào chuyện của Nhiễm Tư Bội nhưng cũng không muốn cô ta lâm vào tình thế tiến thoái lưỡng nan như này. Cô cũng không cảm thấy tên Tạ Nhiên này sẽ bảo vệ Nhiễm Tư Bội trước mặt nhiều người như vậy, đặc biệt là trước mặt cái cô Diệp Thanh kia.

"Tạ Nhiên," Nhiệm Tư Bùi không nhìn Thu Tử Thiện mà chỉ gọi tên Tạ Nhiên.

"Diệp Thanh, đây là vợ tôi, Nhiệm Tư Bùi," Tạ Nhiên quay đầu cười nói với Diệp Thanh, bất kể là từ ánh mắt hay động tác đều xa cách giống như bạn bè bình thường.

Nhưng hình như vị Diệp tiểu thư này lại không nghĩ tới Tạ Nhiên sẽ dùng loại giọng điệu này nói chuyện với mình, nhất thời trên mặt hiện lên kinh ngạc và đau lòng đan xen, thậm chí cả người cô ta còn khẽ run, tựa như lúc nào cũng có thể ngã xuống.

Hòa Hà vừa thấy bộ dạng này của cô ta liền lập tức bước tới đỡ, ngay sau đó trách cứ Tạ Nhiên: "Jerry, anh thật quá đáng, sao anh có thể đối xử với cô ấy như thế?"

"Cô Hòa nói mấy lời này thật buồn cười, chồng tôi cũng chỉ đang giới thiệu bạn của anh ấy mà thôi, sao lại gọi là đối xử quá đáng với cô Diệp đây được?"

"Cô..." Hòa Hà hình như muốn phản bác nhưng lại phát hiện mình không tìm được lời nào sắc bén để nói, vì vậy cô ta chỉ có thể nhìn Lạc Ngan, hi vọng anh có thể nói một câu.

Nhưng dù sao đi nữa đây cũng là chuyện của vợ chồng Tạ Nhiên, những người khác cũng không thích hợp mở miệng. Lạc Ngan đành nhìn Thu Tử Thiện nói: "Thiện Thiện, em có thể đưa cô Nhiệm về trước không, anh bảo đảm đây chỉ là cuộc họp mặt bạn cũ mà thôi."

Sau đó anh lại tặng thêm một câu: "Sau khi xong, anh sẽ tự mình đưa Tạ Nhiên trở về."

Nhiệm Tư Bùi liếc mắt nhìn anh một cái, sau đó cười khẽ, nhưng nụ cười của cô ta lại khiến Thu Tử Thiện giật mình, chỉ nghe Nhiệm Tư Bùi từ từ nói: "Thiện Thiện, lúc này chị đi vào có nhìn thấy Hàn Hàn, còn ngồi bên cạnh là Hàn Miên đúng không?"

Lạc Ngan hoắt mắt nhìn về phía Thu Tử Thiện, còn Thu Tử Thiện bỗng chốc nhìn xuống đất, chột dạ không dám nhìn Lạc Ngan.

Bạch Khải Kỳ nghe được Nhiệm Tư Bùi kéo hỏa chiến đến người Thu Tử Thiện thì lập tức bị sợ đến không thốt nên lời. Lúc trước cô nàng còn cảm thấy Nhiệm Tư Bùi tối thiểu cũng là bạn của Thu Tử Thiện, dù tính cũng không phải là bạn tốt nhưng không đến nỗi cầm dao thọc vào người ta như vậy chứ.

Thu Tử Thiện không nhìn thấy sắc mặt Lạc Ngan nhưng Bạch Khải Kỳ nhìn từ phía sau lại không sót gì cả, mặc dù Lạc Ngan không lập tức nổi giận nhưng nhìn khuôn mặt âm trầm của anh còn không bằng nổi giận luôn đi, sợ quá.

"Tôi khuyên anh Lạc đây vẫn nên quản tốt chuyện mình trước đi, đừng chờ hậu viện nổi lửa lên rồi mới đi dập," Nhiệm Tư Bùi chỉ cười cười nói.

"Bà điên này, chị rốt cuộc muốn thế nào?" Thu Tử Thiện không nghĩ tới cô ta còn muốn tiếp tục nói, nhất thời không nhịn được, ngẩng đầu hung tợn hỏi: "Chồng là tự chị lựa chọn, lúc đầu không phải tôi không khuyên can chị thậm chí còn năn nỉ chị suy nghĩ kỹ càng, nhưng chị thì sao? Nhất định khư khư cố chấp, bây giờ hôn nhân của chị không hạnh phúc thì muốn cho tất cả mọi người không vui và giống mình sao?"

"Cho nên chị muốn tôi cùng chết với chị sao? Chị đã làm tất cả mọi người không vui, vậy xem ra tôi cũng không cần phải khách khí với chị nữa, đi theo tôi." Thu Tử Thiện nói xong thì hung tợn lôi kéo tay Nhiệm Tư Bùi, không để ý cô ta phản đối một đường lôi cô ta về phía trước.

Lạc Ngan cùng Tạ Nhiên cũng lập tức tròn tròn mắt, vốn là chuyện tranh giành tình nhân thôi sao tự nhiên kéo tới chuyện sống chết rồi?

Vốn vì chuyện Hàn Miên nên Lạc Ngan mới giận Thu Tử Thiện, nhưng khi nhìn thấy Thu Tử Thiện kích động như thế Lạc Ngan lại cảm thấy hốt hoảng. Anh nhanh chóng đi lên kéo Thu Tử Thiện, kéo theo Nhiệm Tư Bùi quay lại: "Sao em lại tức giận như vậy, nếu là hiểu lầm em không nói với anh được sao?"

"Em nói thì anh có chịu nghe không?" Thu Tử Thiện hỏi anh.

Lạc Ngan trầm mặc, lúc này Tạ Nhiên cũng tới che chở Nhiệm Tư Bùi.

Thu Tử Thiện nhìn bộ dáng khản trương của hắn, chỉ cười lạnh nói: "Anh sợ tôi giết chết chị ta chắc? Yên tâm đi, tôi nói cho anh biết, giữa hai người chúng tôi nếu ai có thể xuống tay giết chết đối phương thì người đó nhất định là Nhiệm Tư Bùi."

"Từ nhỏ tôi đã quen biết chị ta, chị ta nhìn tôi lớn lên, chỉ dạy tôi tất cả những gì nữ sinh nên biết, âm mưu quỷ kế kéo bè kết phái của nữ sinh. Chị ta chính là mục tiêu của tôi, là giáo viên tinh thần của tôi, nhưng anh có biết tại sao chúng tôi lại biến thành như bây giờ không? Đó là do người phụ nữ này cho tôi cần thuốc khiến tôi thiếu chút nữa chết trong quán rượu. Tôi con mẹ nó khi đó mới 16 tuổi," Thu Tử Thiện kích động chỉ vào Nhiệm Tư Bùi nói.

Lúc này hành lang một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe được, Thu Tử Thiện cứ như vậy nhìn Nhiệm Tư Bùi. Cô đã từng cho rằng lần đó cũng chỉ là một lần ngoài ý muốn, vậy nên cô vẫn muốn thân cận với cô ta, nhưng đợi cho tới lúc cô ta sắp kết hôn, Thu Tử Thiện mới biết chân tướng sự thật.

Lúc ấy do Nhiệm Tư Bùi đánh cuộc thua cho nên cô ta mới cùng đám bạn ngoại quốc hồ một người chưa từng dùng qua ma túy như Thu Tử Thiện.

Thu Tử Thiện thậm chí cũng không quá quan tâm đến tâm tình của mình lúc ấy, nhưng cô biết sự sùng bái và lệ thuộc Nhiệm Tư Bùi của mình đến đây chấm dứt. Mặc dù Nhiệm Tư Bùi không ngừng giải thích đó chẳng qua chỉ là vui đùa mà thôi.

"Tôi vốn còn tính muốn khuyên chị ta, nhưng giờ xem ra người nên cẩn thận ngược lại anh, dù sao người cùng giường chung gối với một mỹ nữ rắn rết là anh."

Lạc Ngạn nhìn Thu Từ Thiện nhưng lại cảm thấy không biết nên nói những gì.

Lúc này sau lưng truyền đến một giọng nói từ tính: "Tôi nói sao hai vị nữ sĩ đi phòng vệ sinh gì lâu thế, hóa ra là ở đây có náo nhiệt?"

Bạch Khải Kỳ quay đầu lại nhìn Hàn Miễn, trong lòng than thở, rồi như canh hẹ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đã Đảo, Bạch Liên Hoa!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90

Edit: Hà Phương

Cục diện này thật là hỗn loạn.

Bạch Khải Kỳ còn thuộc về quần chúng vậy xem nên yên lặng rụt vào một góc vì cô cũng dám đi lên ngăn cản Thu Từ Thiện. Ai kêu vị đại tiểu thư này mà nóng lên thì đến cha ruột cũng không không coi vào mắt đâu.

"Thật là mắt mặt, không phải sao? Nhiệm tư Bùi," Thu Từ Thiện nhìn chăm chăm cô ta. Hai người cứ như vậy nhìn thẳng đối phương, cho đến khi trên mặt Nhiệm Tư Bùi lộ ra một nụ cười khổ.

"Thiện Thiện, chị đã giải thích với em cũng bảo đảm qua, ngày đó chị hoàn toàn bất tỉnh nhân sự," Nhiệm Tư Bùi lộ ra sự cầu khẩn, điều này khiến Tạ Nhiên có một chút không đành lòng.

"Điều này không còn quan trọng nữa, tôi chỉ muốn nói điều quan trọng bây giờ là tôi không muốn có bất kỳ dây dưa rề rã nào với chị nữa," Thu Từ Thiện lạnh mặt nói: "Quả nhiên tôi vẫn đánh giá cao bản thân mình, còn nghĩ dù chúng ta không là bạn được thì gặp mặt chào hỏi cũng vẫn làm được."

"Nhưng bây giờ xem ra chào hỏi cũng không cần thiết nữa," Thu Từ Thiện nói xong liền quay đầu rời đi.

Khi cô đi ngang qua Hàn Miễn thì dừng lại quay đầu liếc mắt nhìn Lạc Ngạn, châm chọc nói: "Hàn Miễn, mời anh nói cho người đàn ông mặc áo sơ mi màu đen bên kia rằng ngày đó là anh con mẹ nó cường hôn tôi."

Nhưng không đợi Hàn Miễn mở miệng cô đã bước ra bên ngoài. Tới đại sảnh đã nhìn thấy Thu Từ Hàn từ ghế đứng lên. Thu Từ Thiện đứng im chờ cậu tới đây, sau đó nói: "Hàn Hàn, chị muốn về nhà."

Thu Từ Hàn nhìn cô nước mắt lưng tròng, im lặng đưa tay ôm bờ vai của cô đưa cô đi ra ngoài.

Bạch Khải Kỳ từ phía sau theo tới thì nhìn thấy Thu Từ Hàn không một lời mang theo Thiện Thiện rời đi, trong lòng cô không biết sao đột nhiên kịch liệt nháy lên, ngay cả nhìn bóng lưng của người kia cũng cảm thấy sự khó thở.

"Bob-by," trong lúc hai người đi xuống cầu thang, đột nhiên Thu Từ Thiện cầm lấy tay cậu khẽ gọi một câu, Thu Từ Hàn quay đầu lại nhìn, Thu Từ Thiện nở nụ cười cay đắng: "Chỉ một quá."

"Một môi thì về nhà nghỉ ngơi, " Thu Từ Hàn nói.

"Để mình đi lái xe," Bạch Khải Kỳ mấy bước chạy tới, hướng về phía bọn họ cười nói. Lúc này ánh mắt của cô nàng đều nhìn vào Thu Từ Hàn, ý cười nơi đáy mắt cũng không giấu diếm được.

"Được, hôm nay để Tiểu Bạch của chúng ta lái xe," Thu Từ Hàn cười cười.

Ba người đang bước xuống lầu thì nghe thấy tiếng bước chân vội vã từ trên xuống, Lạc Ngạn áo khoác ngoài cũng không kịp mặc liền đuổi tới. Nhưng Thu Từ Thiện chỉ quay đầu nhìn anh một cái rồi lại nhìn thẳng trước mặt.

Lạc Ngạn vốn có điểm lo lắng trong lòng nhưng thấy dáng vẻ này của Thu Từ Thiện thì lòng kiêu ngạo và tự ái lại khiến anh lùi về sau hai bước.

"Thiện Thiện, để anh đưa em về có được không?" Lạc Ngạn bước lên nắm lấy tay cô, nhưng không ngờ mới vừa đụng phải bàn tay cô thì bị Thu Từ Thiện không khách khí lui về phía sau hất văng ra.

"Không cần, không phải anh đang tự hạp với bạn sao? Em không dám trễ nãi thời giờ của anh." Thu Từ Thiện lạnh lùng nói, ngay cả mắt cũng không nhìn Lạc Ngạn.

Lạc Ngạn bắt đầu đi nhấc tay lên, hơi nghiêng người nhẹ giọng nói: "Tứ Thiện, em không thể trách anh tức giận được. Tối thiểu chuyện này mới đầu đúng là lỗi của em mà, hơn nữa đang lúc này mà em vẫn cùng họ Hàn kia ra ngoài dùng cơm, thật sự tốt sao? Em cảm thấy ký giả không có đề tài để viết sao?"

Thu Tứ Thiện nghe nói vậy chỉ cảm thấy quá mức buồn cười, cô quay đầu nhìn chằm chằm Lạc Ngạn, vô tình hỏi: "Vậy xin hỏi ngài Lạc, Hòa Hà cũng thích anh đúng không, vậy sao anh còn đi ra ngoài ăn cơm với chị ta. Hơn nữa tôi không cảm thấy tôi có cái gì không thể cùng Hàn Miển ăn cơm, dù sao chúng tôi là nam chưa cưới nữ chưa gả."

Lạc Ngạn bị câu nam chưa cưới nữ chưa gả này đã kích đến nói không ra lời, nếu như nói lúc trước anh vẫn đúng lý hợp tình mà tức giận thì hiện tại anh hoàn toàn không biết làm sao rồi. Bởi vì này câu còn nghiêm trọng hơn việc Thu Tứ Thiện trực tiếp la hét chia tay.

"Thiện Thiện, hai chúng ta cần bình tĩnh lại," Lạc Ngạn vừa dứt lời thì Thu Tứ Thiện hoắc mắt quay đầu nhìn anh, sau đó hai người nhìn thẳng đối phương, cho đến lúc Thu Tứ Thiện nở nụ cười châm chọc bước ra ngoài thì chấm dứt.

Thu Tứ Hàn mở cửa xe đứng ở bên cạnh chờ cô, Thu Tứ Thiện vừa ngẩng đầu muốn ngồi xuống liền lại bị Lạc Ngạn bắt được, nhưng mà lần này cô không khách khí hỏi ngược lại: "Bình tĩnh? Chẳng lẽ giữa hai chúng ta còn chưa đủ bình tĩnh sao?"

Hai chúng ta quá mức bình tĩnh rồi, cho nên sau khi xảy ra chuyện thì lựa chọn dùng phương pháp riêng của mình giải quyết vấn đề giữa, sau đó tất cả đều trở nên phức tạp.

Lạc Ngạn chỉ mặc áo sơ mi mỏng manh đứng ở cửa, âm trầm nhìn chiếc xe Cayenne màu trắng càng ngày càng xa khỏi tầm mắt mình cho đến khi mất hút..

Sau khi về đến nhà Thu Tứ Thiện không nói gì cả, một mình đi lên lầu. Thang Kiều ngồi ở phòng khách còn đang muốn hỏi chuyện của cô và Hàn Miển, lại bị Thu Tứ Hàn kéo lại.

"Chị của con bị sao vậy?" Thang Kiều thấy sắc mặt Thu Tứ Hàn cũng không tốt thì lo lắng hỏi, còn bắt chợt quay đầu lại nhìn cửa cầu thang, hình như muốn đuổi kịp.

"Mẹ, mẹ đi nghỉ trước đi, nếu bây giờ mẹ đi qua hỏi chị ấy rồi bị giận lây thì cũng đừng trách con không nhắc nhở trước," Thu Tứ Hàn thấy động thái của mẹ mình thì nhanh chóng cảnh cáo.

Thang Kiều lại không để ý lời cậu nói, bà lập tức quay đầu hỏi Bạch Khải Kỳ: "Kỳ Kỳ, cháu biết Thiện Thiện bị sao không?"

Bạch Khải Kỳ khó xử, câu này không biết nên nói không cuối cùng Thu Tứ Hàn thay cô giải vây: "Chắc là chị ấy thất tình, mẹ hỏi vấn đề cũng có chừng mực thôi, tránh cho đụng vào huyệt sống."

"Cãi nhau với Lạc Ngạn hả?"

"Mẹ, mẹ có thể tạm tạm cái vẻ mặt hài lòng của mẹ xuống tý được không," Thu Tứ Hàn nói xong thì đi một mạch lên lầu.

Để lại bạn học Bạch Khải Kỳ đáng thương lại một lần nữa chịu đựng tra hỏi.

Đêm khuya u tĩnh, trong căn phòng lớn yên tĩnh khiến người ta có hơi sợ. Bạch Khải Kỳ giờ điện thoại di động trên tay, mắt đèn pin nhỏ nhỏ từ điện thoại chiếu sáng cho cô. Từ ngày đầu tiên cô vào ở Thu gia, cô đã cảm thấy nơi này quá lớn, có lúc nửa đêm cô nửa mê nửa tỉnh sẽ sợ hãi nghĩ đến, cô đang mong du Tiên cảnh sao? Có phải chờ đến khi tỉnh mộng, tất cả đều không còn nữa, công việc vinh quang không còn, cũng không ở trong tòa biệt thự hùng vĩ ưu nhã này, cuối cùng thậm chí ngay cả Thu Tứ Hàn cũng chưa bao giờ xuất hiện.

"Ai, ai đang ở đó?" Lúc cô đi đến gần phòng bếp thì nhìn thấy bên trong cũng sáng đèn, còn truyền đến âm thanh không nhỏ.

Tiếp đó một người mặc màu áo len ra đứng ở cửa, thấp giọng nói: "Cô muốn đánh thức mọi người dậy sao?"

"Sao giờ này cậu còn ở phòng bếp?" Bạch Khải Kỳ cũng hạ thấp giọng hỏi.

Thu Tứ Hàn liếc cô một cái rồi đáp một câu, đương nhiên là đói bụng, sau đó xoay người bước vào nhà bếp.

Bạch Khải Kỳ đi vào nhìn thấy cậu đã lấy đồ trong tủ lạnh ra, nhưng trong tủ lạnh trừ thịt tươi chỉ có rau dưa. Thu Tứ Hàn từ bên trong lấy ra một chục trứng gà: "Biết làm không?"

Lúc này Bạch Khải Kỳ đang cầm một ly nước uống, nghe cậu hỏi câu này thì ly nước vẫn để ở bên miệng chưa để xuống nhưng cô lại không ngừng gật đầu.

"Vậy được, cô qua làm đi," Thu Tứ Hàn đường nhiên nói.

"Tôi làm?" Bạch Khải Kỳ chỉ chỉ mũi mình, sau đó nhìn thấy Thu Tứ Hàn bày ra vẻ mặt chẳng lẽ tôi làm, vì vậy cô chỉ có thể chấp nhận đi đến cạnh bồn

rửa.

"Cậu muốn ăn thế nào? Trứng chiên, trứng chưng, hay trứng luộc?"

"Thật là phiền, cái này còn phải chọn à? Cô cứ tùy tiện làm đi, thật ra tôi chủ yếu muốn ăn cái này," lúc Thu Tử Hàn mở tủ lấy ra hai gói mì ăn liền, Bạch Khải Kỳ trông thấy tự nhiên muốn lệ rơi đầy mặt.

"Cậu còn có mì ăn liền sao?" Bạch Khải Kỳ vẫn cho rằng ở trong nhà này ngoài cô ra cũng tìm không được một thứ nào có hơi thở bình dân nữa, ai kêu trong nhà này ngay cả giấy vệ sinh cũng là hàng hiệu.

Thu Tử Hàn có hơi đắc ý lại có chút bất đắc dĩ nói: "Cái bà Thu Tử Thiện kia rất kiêu cách, nói mì ăn liền là đồ ăn không tốt cho sức khỏe nên không cho tôi ăn. Nhưng có lúc ở studio thức đêm, cô có biết vật này ăn thơm ngon biết bao nhiêu không?"

Bạch Khải Kỳ gật đầu lia lịa: "Tôi biết, tôi biết chứ."

Bởi vì lúc này cô cũng bị mùi thơm của mì ăn liền gọi lên cảm giác muốn ăn.

Khi hai người đang vui đầu ăn mì ăn liền, Thu Tử Hàn vẫn không quên ngắt đầu nói: Lát nữa rửa tô sạch sẽ, sau đó nhớ giấu kỹ mấy cái vỏ gói mì."

Bạch Khải Kỳ ngốc trệ, sau đó hỏi: "Tại sao là tôi? Tôi nấu mì rồi, chẳng lẽ không phải cậu rửa chén sao?"

Thu Tử Hàn đưa chiếc đũa lên, dùng đầu đũa gõ nhẹ lên đầu Bạch Khải Kỳ một cái, "Bảo cô rửa thì cô rửa đi, nói nhiều thế làm gì. Tôi đây là vì muốn tốt cho cô thôi, con gái mà quá lười, về sau nhà chồng không thích đâu."

Bạch Khải Kỳ im lặng, bĩu môi nói: "Yên tâm, lười như cậu cũng không tìm được vợ đâu."

Thu Tử Hàn nở nụ cười: "Vậy hai người chúng ta không phải thích hợp sao?"

"Cái gì," Bạch Khải Kỳ bởi vì quá kinh ngạc lập tức ngắt đầu lên, ngay cả khóe miệng còn dính một sớ mì ăn liền cũng không phát hiện.

Thu Tử Hàn cười một tiếng: "Rửa chén của cô đi." nói xong liền xoay người muốn rời đi.

"Cậu vừa nói cái gì," Bạch Khải Kỳ lập tức bắt lấy cánh tay cậu, trên mặt vừa thẹn thùng vừa mang theo mấy phần lo lắng. Nhưng thấy Thu Tử Hàn cười như không cười nhìn mình, Bạch Khải Kỳ mới biết mới vừa rồi mình biểu hiện nóng nảy quá.

"Cô cầm chén đi rửa đi," Thu Tử Hàn bỏ lại những lời này xong xoay người rời đi, nhưng lúc cậu đi đến cửa lại đột nhiên quay đầu hỏi: "Cô muốn xem phim không?"

"Hả?" Bạch Khải Kỳ bị câu nói lúc này của cậu khiến tâm thần hoảng loạn, nhưng lúc nghe đến đề nghị đi xem phim vẫn nói: "Được, xem phim gì?"

"Phim mới của công ty《 Một Đường Thuận Điện 》, chỉ là bản thô chưa chỉnh sửa," Thu Tử Hàn mặc áo len màu sáng đứng ở cửa, vóc người cao lớn cộng thêm chiếc áo len mặc trên người khiến dáng người càng thêm cao lớn, cơ bắp nơi cánh tay hơi căng lên cũng khiến người ta động lòng không dứt.

Lúc Bạch Khải Kỳ đến phòng chiếu phim thì nhìn thấy Thu Tử Hàn ngồi ở trên thảm, chân dài lười biếng gác lên mặt ghế đầu.

"Lại đây ngồi đi, sắp chiếu rồi," Thu Tử Hàn không nhìn cô, chỉ vỗ vỗ vị trí bên cạnh.

Bạch Khải Kỳ quay đầu nhìn cậu muốn nói chuyện liền nghe Thu Tử Hàn nói: "Phim sắp chiếu rồi."

Mặc dù là bản thô nhưng xuyên suốt hai giờ chiếu bộ phim đều khiến người xem bật cười thích thú, lúc mới đầu Bạch Khải Kỳ còn muốn nhin cười, nhưng dần dần liền mất hứng. Trong căn phòng yên tĩnh, trừ âm thanh từ trong phim không ngừng truyền ra thì chỉ có tiếng cười của Bạch Khải Kỳ.

Lúc bộ phim đến đoạn kết, nam chính và nữ chính gặp lại nhau ở nước ngoài thì Thu Tử Hàn đột nhiên quay đầu kêu một tiếng: "Này."

Bạch Khải Kỳ quay đầu đối diện với một đôi mắt dưới ánh sáng sáng trong khác thường, ngay sau đó cô chỉ cảm thấy hô hấp đều muốn mất đi, đôi môi ấm mềm hơn so với tưởng tượng rất cuộc chạm vào môi cô.

Thu Tử Hàn đang hôn mình, lúc này trong đầu Bạch Khải Kỳ chỉ có một ý niệm như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Đã Đảo, Bạch Liên Hoa!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91

Edit: Hà Phuong

Thông thường trước khi giông bão kéo tới, bầu trời sẽ vô cùng trong xanh yên tĩnh.

Giống như Trương Tuyết Vân sau khi trải qua cuộc sống của quý phu nhân thì hoàn toàn quên mất trước kia mình từng hèn mọn bon chen với cuộc sống như thế nào. Ngay cả Hà Minh Châu cũng không khỏi hâm mộ cuộc sống bây giờ của mẹ mình, không giống cô ta làm cái gì đều phải suy tính trước sau, sợ bị mấy phòng khác bắt được nhược điểm.

"Mẹ, mẹ nói kêu chú Chu tìm nhà hàng cho con đó? Chuyện này rốt cuộc làm được thế nào rồi?" Hà Minh Châu mới sáng tinh mơ đã tới nhà Trương Tuyết Vân, lúc này Chu Thiệu Tùng cũng không có ở nhà.

Trương Tuyết Vân đang ở trong phòng lựa đồ để hôm nay diện, bà ta lạnh nhạt nói: "Con gấp cái gì, chú Chu của con như thế nào con còn không hiểu rõ sao, con xem mấy chuyện mà ông ấy đồng ý với mẹ có chuyện nào không làm không?"

Trương Tuyết Vân bây giờ đã hoàn toàn coi Chu Thiệu Tùng như là tài sản riêng của mình, kêu đến gọi đi không hề có chút ngượng ngùng nào. Huống chi, bà ta còn ý vào việc mình đã nắm giữ hoàn toàn Chu Thiệu Tùng, ngày ngày thổi gió bên gối muốn từ chỗ Chu Thiệu Tùng vớt được càng nhiều thứ tốt cho mình.

"Mẹ, mẹ ít vói vỉnh với chú Chu đi, con cảm thấy mẹ nên nhanh chóng kết hôn mới là chính đạo đấy," Hà Minh Châu vừa nghe mẹ mình nói vậy thì nhướn mắt.

Mấy ngày nay cô ta nhìn trang sức và quần áo của mẹ mình mà chết khiếp, ngay cả túi Hermes còn mua tới hai cái, lúc mới trông thấy cô ta còn run sợ không dứt.

"Mẹ biết rồi, kể từ sau chuyện của ba con mẹ đã hiểu, phụ nữ phải có tiền bên người, không thể cái gì cũng dựa vào đàn ông được, con cũng đừng trông cậy vào đàn ông có thể cứu vớt mình."

Hà Minh Châu rất kinh ngạc mẹ mình lại biến đổi to lớn như thế nhưng mà như vậy cũng tốt. Lại nghe Trương Tuyết Vân nói tiếp: "Minh Châu, mẹ muốn đến công ty của Thiệu Tùng xem một chút."

Hà Minh Châu cả kinh, vội vàng hỏi: "Mẹ, chú Chu có vấn đề gì à?"

Trương Tuyết Vân đến cái tuổi này mà còn nói đang đeo đuổi tình yêu thì đầu óc chắc bị lừa đá rồi, vậy nên ngay từ đầu hai mẹ con bọn họ luôn để phòng Chu Thiệu Tùng nghiêm ngặt, chỉ sợ hấn là một tên lừa gạt. Nhưng cổ tình ngay từ đầu người ta không chỉ đưa tặng cho họ các loại đồ vật quý trọng, còn thân sĩ lại sẵn sốc, thái độ dịu dàng đó khiến Trương Tuyết Vân cảm thấy mình tình yêu thực sự của mình tới rồi.

"Đương nhiên không phải, con nhìn đồ trong nhà hấn đi, sao có thể có vấn đề gì được," Trương Tuyết Vân khẽ mỉm cười, sau đó nói: "Mẹ quả thật muốn cùng chú Chu của con kết hôn, nhưng mẹ phải biết rõ rằng hấn rốt cuộc có bao nhiêu tiền, vì vậy mẹ mới trước hết muốn biết tình huống công ty của hấn. Như vậy mẹ mới yên tâm nói chuyện kết hôn được, càng có thể nhân cơ hội lấy được cổ phần công ty từ trong tay hấn."

Hà Minh Châu không dám tin nhìn Trương Tuyết Vân, sau đó nói: "Mẹ, mẹ có nắm chắc khiến chú Chu đồng ý không? Mẹ đừng để cuối cùng trộm gà không được còn mất nắm gạo."

"Con bé này nói bậy cái gì vậy?"

Hai mẹ con lại thương lượng một hồi về chuyện thọ yến của Bách Thất gia, chuyện này có quan hệ đến địa vị sau này của Hà Minh Châu ở Bách gia. Nhưng cổ tình hai mẹ con lại không rành về việc mời khách như trường hợp này.

Trong lúc Hà Minh Châu vẫn còn đặt sự chú ý vào chuyện thọ yến nên không hay biết lúc này Bách gia đã sớm giấu giếm gió tanh mưa máu. Kể từ sau lần Bách Thần cùng Lạc Ngạn liên thủ, hấn liền bắt đầu truy tung nhóm hàng bị mất trên tay mình.

Cũng bởi vì chuyện lần này, hấn không chỉ gần như mất hết mặt mũi trong gia tộc mà ngay cả mấy lão già trong bang cũng bắt đầu quơ tay múa chân với hấn, càng đừng nói tới đám người vẫn luôn ủng hộ Bách Hạo.

Huống chi, cả ba hấn cũng bắt đầu tỏ vẻ thất vọng về hấn. Lúc trước hấn không biết tốn bao nhiêu tâm huyết và công phu mới có thể khiến mình miễn cưỡng đứng cùng vạch khởi điểm với Bách Hạo. Nhưng giờ chỉ bởi vì một lần sai lầm mà lại lần nữa sắp bị đánh vào địa ngục.

Nhưng Bách Thần tuyệt đối sẽ không dễ dàng từ bỏ như vậy, hấn có thể thành công đoạt được quyền lực của Bách Hạo một lần thì hấn cũng có thể thành công đoạt lần thứ hai. Từ sau khi vụ án nô du thuyền, hấn liền bắt đầu truy tung hung thủ phía sau màn. Dù nhóm người này có ẩn núp sâu hơn cũng sẽ lộ ra dấu vết.

"Nhị thiếu gia, nếu chúng ta đã có một ít chứng cứ vậy có gì lại không báo cho Thất gia, chuyện này chính là đại thiếu gia làm," một người phụ tá của Bách Thần tình tình rất nóng nảy, vừa nghe chuyện giành hăng có thể là Đại Thiếu Gia làm liền kích động không thôi.

Bách Thần thầm cười khổ, cho dù sự thật là vậy nhưng Bách Hạo vẫn còn là con trai trưởng của ba, nếu như không có chứng cứ xác thực thì hấn không thể vận ngã Bách Hạo được. Huống chi, Bách Hạo làm chuyện này cũng chỉ vì hăm hại hấn. Bách Thần cũng không dám trông cậy vào việc ba mình sẽ không thiên vị

Ngoài ra Bách Hạo còn có một ông cậu rất mạnh, vì có cậu của Bách Hạo ở đó nên ba cũng sẽ không chân chính động đến anh ta. Bách Thần nghĩ rằng hẳn nhất định phải đem chuyện Bách Hạo làm công bố đại chúng, hôm nay trong bang hội cũng không phải tất cả đều là người của Bách Bạo, mọi người vì lợi ích của mình cũng sẽ không cho phép anh ta làm xằng làm bậy như vậy được.

Nhưng vấn đề bây giờ là hẳn nhất định phải tìm được chứng cứ xác thực.

Sau khi mọi người rời đi, Bách Thần ngồi trên ghế ngựa đầu hút thuốc. Sống trong một gia đình như vậy, khắp nơi đều phải cẩn thận, đi sai một bước thì sẽ vạn kiếp bất phục. Nhưng hẳn có thể làm sao đây, từ khi hẳn ra đời thì đã định hẳn nhất định phải sống một cuộc đời như vậy.

Tất cả đều là số mệnh.

Trong một quán cà phê, ánh mặt trời từ bên cạnh cửa sổ hắt vào, Chu Thiệu Tùng mặc một bộ tây trang màu đậm ngồi ở đối diện Hà Minh Châu, chiếc cà vạt màu xanh trên cổ là sáng sớm hôm nay Trương Tuyết Vân tự tay chọn cho hắn.

Nếu quan sát cẩn thận hơn thì thấy chiếc đồng hồ trên cổ tay hắn đang đeo là đồng hồ đôi, kiểu nữ đương nhiên là trên cổ tay Trương Tuyết Vân.

"Thiệu Tùng, hai mẹ con em đến đây không quấy rầy tới anh chứ?" Trương Tuyết Vân tỏ vẻ áy náy, kiểu như bà ta cũng không muốn quấy rầy tới Chu Thiệu Tùng khi hắn đang làm việc. Nhưng chắc bà lại quên mất 1 tiếng trước đây bà còn gọi điện cho Chu Thiệu Tùng nói mình vừa vặn đi dạo phố ở gần phụ cận công ty hắn.

Hà Minh Châu đang cầm ống hút uống nước soda trước mặt, nói thật kể từ khi cô ta gả cho lão già kia, cái tham vọng muốn phát triển sự nghiệp cũng theo các loại túi xách quần áo hàng hiệu mà tan thành mây khói. Cuối cùng Hà Minh Châu không thể không thừa nhận rằng hình như mình thật sự thừa kế cái tính ái mộ ham hư vinh và lười biếng của Trương Tuyết Vân.

Những người phụ nữ như vậy một lòng chỉ muốn bám vào người đàn ông, từ trong tay người đàn ông đó lấy được tất cả họ mong muốn. Và những người phụ nữ khác có lẽ sẽ xem thường họ, nhưng thế giới này không phải đều như vậy sao, thường thường những người không biết xấu hổ mới có thể sống tốt hơn.

Hà Minh Châu khẽ ngẩng đầu, ánh mặt trời trong ngày mùa đông cũng không có vẻ đặc biệt chói mắt lại cực kỳ ôn hòa, mà lúc này có thể ngồi ở chỗ này hưởng thụ ánh mặt trời như vậy là cô ta chứ không phải bất kỳ một người phụ nữ có lòng tự trọng kia.

"Chú Chu, chuyện thọ yến lần này còn phải làm phiền chú cháu cũng thật ngại quá, nhưng chú cũng biết cháu mới gả vào không lâu, đối với chuyện mời khách này cũng không tiếp xúc qua. Với cả lần này là đại thọ 50 tuổi của Thất gia, nên bất kể thế nào cháu cũng không thể làm hỏng," Hà Minh Châu cười nói.

Thật ra một trong những nguyên nhân Hà Minh Châu có thể tin tưởng Chu Thiệu Tùng đó là hắn và Bách Hạo có làm ăn với nhau. Hà Minh Châu đã từng ở trước mặt Bách Hạo đề cập tới Chu Thiệu Tùng và biết được đây là một người thông minh, vì vậy Hà Minh Châu tin tưởng vào sự lựa chọn của mẹ mình bởi vì hắn có quan hệ với Bách gia.

Đây chính là suy nghĩ của kiểu người như Hà Minh Châu, nếu như Chu Thiệu Tùng không hề cầu xin cái gì thì cô ta ngược lại sẽ hoài nghi hắn. Nhưng nếu như hẳn vì ích lợi nào đó mà đến gần cô ta và Trương Tuyết Vân thì lại khác, nó sẽ khiến Hà Minh Châu cảm thấy người đàn ông này tối thiểu có một nhược điểm ở trong tay của mình, đó là hẳn có điều muốn nhờ vả mình.

Nhưng có lúc vì có sở cầu khiến người khác hạ thấp phòng bị trong lòng xuống.

"Minh Châu, cháu quá khách khí rồi, về sau chúng ta là người một nhà, chuyện của cháu sao chú có thể không để bụng được," Chu Thiệu Tùng ôn hòa nói.

Trương Tuyết Vân vừa thẹn thùng vừa vui mừng nhìn hắn, chỉ cảm thấy đây một người đàn ông sinh ra là để cho mình dựa vào.

Sau khi mọi người ăn xong bữa cơm, không đợi Trương Tuyết Vân ám hiệu thì Chu Thiệu Tùng đã đề nghị bọn họ đến lầu công ty mình tham quan. Trương Tuyết Vân còn muốn giả vờ từ chối nhưng Hà Minh Châu đã gật đầu đáp ứng.

Ba người đi thang máy lên trên lầu, vừa đi vào thì đập vào mắt đầu tiên là quầy lễ tân, trên quầy cao có khắc tên công ty: Công ty TNHH có vốn đầu tư Tín Tiếp.

Trên đường đi có không ít người chào hỏi Chu Thiệu Tùng. Trên người bọn họ mặc trang phục tự do, nhưng cả nam nữ đều mặc trang phục sang chảnh, trong phòng làm việc không ngừng truyền đến âm thanh trao đổi gọi điện thoại bằng tiếng Anh.

Hoàn cảnh làm việc bận rộn như vậy không nghi ngờ là hoàn toàn thuyết phục Hà Minh Châu.

Khi ba người bước vào phòng làm việc Tổng giám đốc của Chu Thiệu Tùng, Chu Thiệu Tùng liền phân phó thư ký đưa 3 tách cà phê vào.

Hà Minh Châu ra vẻ rộng rãi quan sát gian phòng rồi nói: "Chú Chu, thì ra chú làm nhà đầu tư, nếu biết som thì cháu đã giao hết vốn lưu động trong tay cho chú xử lý rồi."

Chu Thiệu Tùng xoa tay, khuôn mặt nhỏ nhả tuần lẳng lộ ra nụ cười dịu dàng: "Chú cũng làm nhỏ thôi, còn kém đại nghiệp của Thất Gia nhiều lắm."

Hà Minh Châu xấu hổ cười cười nhưng trong lòng đều là khổ sở, dù gia nghiệp của Thất gia lớn thì thế nào, cuối cùng chia tó tay mình cũng không biết được bao nhiêu tiền.

"Chú Chu, công ty của chú đầu tư chủ yếu ở phương diện nào vậy?"

"Lĩnh vực đầu tư của công ty chú cũng rộng lắm, ví dụ như trang thiết bị thông tin, truyền thông, dược liệu, còn có phương diện khoa học kỹ thuật, dĩ nhiên nghề chế tạo truyền thống, nghề phục vụ chúng tôi cũng có lướt qua." Chu Thiệu Tùng thoải mái giới thiệu về nghiệp vụ công ty mình cho Hà Minh Châu nghe.

Nhưng điều này làm cho người nghe được giật mình không thôi, tuy Hà Minh Châu sớm biết Chu Thiệu Tùng có tài lực không tầm thường nhưng cô ta không ngờ lĩnh vực đầu tư của hắn lại nhiều như vậy.

"Quỹ quản lý FIT của chúng tôi có hai tỷ sáu trăm triệu đô la, ở châu Á cũng nằm trong top những quỹ đầu tư mạo hiểm," Chu Thiệu Tùng nói chuyện không hề có sự ngạo mạn, nhưng hẳn khi giờ tay nhắc chân đều mang theo sức quyến rũ của người đàn ông thành đạt.

Hà Minh Châu quả thật mừng rỡ không thôi, cô ta cảm thấy mình quá ngu rồi, ở bên cạnh có cả đồng tiền di động như vậy mà mình lại không biết lợi dụng.

"Chú Chu, nếu cháu giao tiền cho chú đầu tư," Hà Minh Châu có hơi ngượng ngùng nói.

Nhưng Chu Thiệu Tùng lại lập tức lộ ra vẻ mừng rỡ, hắn cười hỏi "Thế nào, Minh Châu, cháu cũng có hứng thú làm đầu tư sao?"

Sau nửa giờ, Chu Thiệu Tùng đã sử dụng tài ăn nói xuất sắc và lực thuyết phục của mình khiến Hà Minh Châu tin tưởng, về ra viễn cảnh một khi cô ta đầu tư, như vậy tỉ lệ thu về có thể đạt đến 100% thậm chí là 150 %.

Nhưng tính tình Hà Minh Châu trời sanh đã thừa kế Trương Tuyết Vân hết thảy, lại tăng thêm đã trải qua nhiều chuyện như vậy, nghi thần nghi quỷ đã sớm trở thành một phần trong tính cách cô ta. Vì vậy tuy cô ta bị Chu Thiệu Tùng đã động không ít nhưng tới lúc hắn muốn lấy tiền đầu tư, Hà Minh Châu lại rút lui.

Chu Thiệu Tùng thoáng qua một tia không kiên nhẫn nơi đáy mắt, nhưng trên mặt vẫn không hề lộ ra sự bất mãn.

Chu Thiệu Tùng khinh bỉ nghĩ thầm hai mẹ con này đúng là không thấy thỏ thì điều hâu không xuất hiện, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, trong lòng hắn cười lạnh. Vừa đúng lúc hắn còn tìm không thấy cái cớ, hôm nay chỉ chờ hai mẹ con này tự mình chui đầu vào.

Chờ Chu Thiệu Tùng đưa hai mẹ con Trương Tuyết Vân xuống dưới lầu, cũng phân phó tài xế đưa hai người về nhà an toàn, sau đó vẫn đứng ở tại cửa ra vào đưa mắt nhìn họ rời đi. Khi xe hoàn toàn biến mất trong tầm mắt, ánh mắt của hắn lập tức biến đổi.

Ngay sau đó hắn trở lại phòng làm việc của mình, bắt đầu gọi điện thoại.

"Tôi thấy con mồi đã đi vào khuôn khổ rồi, tôi tính thu lưới, chờ lấy được số tiền kia sẽ lập tức đi Châu Âu làm lại từ đầu" Chu Thiệu Tùng nói với người bên kia, khi hắn nói chuyện giọng điệu vô cùng cung kính, cũng hoàn toàn mất hết tự tin và khí phách lúc nãy.

"Tôi hiểu ý của ngài, ngài hãy yên tâm, hai mẹ con này tuyệt đối sẽ không liên lụy tới chuyện mà ngài suy xét," Chu Thiệu Tùng tự tin nói, sau đó hắn vừa cười nói: "Kì thật tôi cảm thấy ngài cần gì lo lắng như vậy, hai mẹ con này một lòng chỉ nhìn tiền. Loại người tham lam như họ mới dễ dàng bị lừa nhất."

Sau đó chợt như nghĩ đến cái gì, Chu Thiệu Tùng còn đang ý cười đầy mặt liền ngắt ngang cả người, nhưng rất nhanh hắn liền cúp điện thoại.

Mà ngay sau đó, hắn đầu tiên là đến một công ty vàng bạc đá quý đặt làm một chiếc nhẫn kim cương, lại đặt một bàn ăn ở một nhà hàng nổi tiếng nhất thành phố. Hắn làm tất cả điều này nhìn như đang bí mật tiến hành, nhưng cố tình lại lộ ra dấu vết khiến Trương Tuyết Vân phát hiện.

Vì vậy hắn có thể rõ ràng cảm thấy mấy ngày nay Trương Tuyết Vân hầu hạ mình cực kỳ cẩn thận, đặc biệt là lúc ở trên giường, hắn bảo dùng tư thế gì bà ta đều bằng lòng. Chu Thiệu Tùng một chút cũng không hề khách khí, thời điểm nên hưởng thụ đó thì khách khí đó là đồ ngu.

Vì vậy ở một tuần sau, Trương Tuyết Vân ở trước mặt Hà Minh Châu trình diễn chiếc nhẫn kim cương ưu tú xuất chúng trên tay mình.

"Mẹ, chú Chu cầu hôn mẹ rồi hả?" Hà Minh Châu có chút không dám tin hỏi.

Trương Tuyết Vân há hê xòe năm ngón tay cẩn thận thưởng thức chiếc nhẫn kim cương hình quả lê trên tay, sau đó thần nhiên nói: "Đó là đương nhiên, Chú Chu của con không chỉ cầu hôn với mẹ, hơn nữa mẹ nói cho con biết, chú Chu của con cũng đồng ý với mẹ, trước khi bọn mẹ kết hôn hẳn sẽ thêm tên mẹ vào pháp nhân công ty, đến lúc đó mẹ cũng sẽ trở thành là đại cổ đông của công ty rồi."

Lúc trước Hà Minh Châu lợi dụng mối quan hệ với Bách Hạo mới miễn cưỡng có được một vị trí trong hội đồng quản trị Trung Vực, nhưng sau đó lại bị lão già cảnh cáo không cho sinh sự, vì vậy cô ta không đến công ty nữa.

Hà Minh Châu tuy không cam lòng nhưng cũng không dám làm trái với lời nói của Bách Thất gia. Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu mà Thu Từ Thiện không nhìn thấy cô ta ở công ty, nếu như Thu Từ Thiện biết nguyên nhân thực sự chắc không thể không khen vị Bách Thất Gia kia một câu thâm minh

đại nghĩa.

"Trời ạ, mẹ, vậy có phải sau này dù mẹ và chú Chu có ly hôn thì mẹ cũng có thể phân một nửa tài sản của hần không?" Hà Minh Châu kinh ngạc nói.

Trương Tuyết Vân liếc nhìn cô ta một cái, trách cứ nói: "Con bé này nói lung tung không à, lần này mẹ kết hôn sẽ sống đến đầu bạc răng long đầy con, sao con không trông ngóng mẹ có cuộc sống hạnh phúc đến hết đời chứ hả?"

Hà Minh Châu bĩu môi, sau đó làm nũng ôm cánh tay Trương Tuyết Vân, hai mẹ con giỡn ỳ xa đường một phen.

Lần này Trương Tuyết Vân thật không có nói xạo, không quá hai ngày Chu Thiệu Tùng liền đưa bà ta và Hà Minh Châu đi đến một văn phòng luật sư, trong phòng họp ở văn phòng luật sư, Trương Tuyết Vân run rẩy nhìn tài liệu trong tay.

Bà ta cho rằng Chu Thiệu Tùng đồng ý để cho mình trở thành pháp nhân công ty thì đó cũng là chờ sau khi bọn họ kết hôn. Nhưng không ngờ mới cầu hôn không bao lâu, hần lại thật sự đồng ý.

Chu Thiệu Tùng nắm tay Trương Tuyết Vân, thâm tình khẩn thiết nói: "Tuyết Vân, nói thật ra thì tuổi của anh giờ cũng không nhỏ nữa, anh rất hối hận mình không quen biết em sớm hơn. Từ khi quen em, anh biết em chính là người phụ nữ anh yêu nhất đời này, anh thật sự vô cùng muốn kết hôn với em, cùng em đi hết một đời."

Trương Tuyết Vân chưa bao giờ được đàn ông si tình thổ lộ như vậy, nhất thời ý loạn thần mê, chỉ cảm thấy tất cả những gì đã trải qua đều đáng giá. Ở bên cạnh chứng kiến Hà Minh Châu cũng ghen tỵ nói không ra lời. Đến nỗi khi luật sư cầm tài liệu tới kêu Trương Tuyết Vân ký tên, ngay cả nhìn cũng chưa nhìn liền cầm bút ký xoẹt xoẹt.

Trên mặt Chu Thiệu Tùng xuất hiện một chút ý cười, sau đó cho Trương Tuyết Vân một cái ôm thật chặt, nhưng không ai nhìn thấy sự đắc ý trên mặt hần lúc này.

Ngay vào lúc này, không khí ở Bách gia cũng càng ngày càng khẩn trương, ngay cả cấp dưới của Bách Thất Gia cũng có thể cảm thấy hai vị công tử không ai nhường ai. Nhị thiếu gia Bách Thần ngày thường luôn khiêm tốn, mấy ngày nay tự nhiên khắp nơi nhắm vào Bách Hạo.

Nhưng Bách Thất Gia lại không hề có ý tứ ra tay ngăn cản hai đứa con trai, hơn nữa cảnh sát bên kia vẫn còn đang tra xét vụ án nổ du thuyền. Dù sao vụ án này là đại án, lại tăng thêm Lạc gia không ngừng gây áp lực cho cảnh sát, vì vậy cảnh sát cứ cắn chết Bách gia và tập đoàn phía sau bọn họ không thả.

Hà Minh Châu lại không hề biết chút nào, bất kể là Bách Thất Gia hay Bách Hạo đều không nói chuyện này với cô ta. Huống chi, Bách Hạo gần đây bị Bách Thần dính líu nên cũng không gặp mặt Hà Minh Châu, vì sợ sẽ bị Bách Thần nắm được cấn.

Cộng thêm cô ta mới vào Bách gia không lâu nên lúc đi dạo phố cũng chỉ có thể tìm vào thuộc hạ cấp thấp của Bách Thất Gia....

Có mối quan hệ với Chu Thiệu Tùng nên cô ta cũng nhanh chóng tìm được một gian khách sạn cấp năm sao ở thành phố để tổ chức thọ yến 50 tuổi của Bách Thất Gia.

"Cô Hà, cô yên tâm, khách sạn chúng ta nhất định sẽ hết sức làm tốt yêu cầu của cô, nhưng về chuyện tiền đặt cọc," thái độ của quản lý khách sạn cực kỳ thành khẩn, cuối cùng bàn tới chuyện tiền nong.

Hà Minh Châu bước đầu đặt 50 bàn, thực đơn đều chọn món cấp cao nhất, mỗi bàn mười người, như vậy một bàn cộng thêm rượu thì phải chừng mười vạn. Hà Minh Châu tự nhiên không nghĩ ra được khoản tiền này vì vậy vén tóc mai cười duyên với quản lý: "Chuyện tiền đặt cọc phía bên anh nói chuyện với thư ký của ngài Chu đi, tiền không thành vấn đề, nhưng bữa tiệc này các anh nhất định phải thập toàn thập mỹ."

Sau khi cô ta và hai 'Khuê Mật' ra cửa chợt nhìn thấy Thu Tử Hân cùng một cô gái tay nắm tay nhau đi đến nhà hàng này.

"Hàn Hàn," Hà Minh Châu khẽ gọi cậu một câu, khi nhìn rõ cô gái bên cạnh Thu Tử Hân thì cô ta lập tức nhũn mỳ.

Bạch Khai Kỳ mặc một chiếc áo khoác ngoài màu đỏ, trên đầu đội mũ len có hai quả cầu xinh xinh, trong lúc đi lại còn lắc lắc trông có vẻ vừa hoạt bát vừa đáng yêu.

"Hai người các em đây là," Hà Minh Châu liếc nhìn hai người nắm tay, sau đó cười khe khẽ, tuy đây chỉ là một tiếng cười khẽ nhưng dừng trong tai Bạch Khai Kỳ lại biến thành vô tận giễu cợt.

Hà Minh Châu cũng không để cho cô thất vọng, lại hỏi: "Chị cậu biết chuyện này sao?"

Thu Tử Hân cũng tính không muốn đề ý tới Hà Minh Châu nhưng thấy chị ta tự cho là đúng hỏi lắm thì thấy vô cùng chán ghét, vì vậy nói: "Đây là chuyện của tôi, dù tính chị tôi biết thì có thể làm gì?"

"Còn có coi như Thu Tử Thiện biết, chị ấy cũng sẽ ủng hộ tôi, không nhọc chị phải lo chuyện bao đồng."

Hà Minh Châu nghe xong lời này giống như nghe được cái gì buồn cười lắm, cô ta cố nén cười hỏi ngược lại: "Hàn Hàn, xem ra cậu thật sự không hiểu biết chị ruột của mình rồi?"

Hà Minh Châu cười nhạo hiển nhiên là chọc giận Thu Tử Hàn, cậu cười lạnh một tiếng: "Tôi đương nhiên không hiểu Thu Tử Thiện bằng chị, dù sao người từ nhỏ ở dưới tay của Thu Tử Thiện kiếm sống cũng không phải là tôi."

Bạch Khải Kỳ bật cười một tiếng, cô không nhìn ra công lực châm chọc của Thu Tử Hàn lợi hại như vậy. Xem ra lời nói độc miệng này đúng là có nhân tố di truyền, vì dù sao cô cũng không nghĩ ra được mấy lời như vậy.

Cô len lén gõ gõ lòng bàn tay Thu Tử Hàn, hai người bỏ mặc Hà Minh Châu bắt đầu mờ ám với nhau.

Hai cô gái sau lưng Hà Minh Châu nghe xong lời này xong đầu tiên là liếc nhau một cái, tiếp đó trong mắt hai người cũng lóe ra bát quái chói lọi.

"Hàn Hàn, tôi chỉ tốt bụng nhắc nhở cậu thôi. Lại nói hai người ở chung một chỗ thật sự không nghĩ tới cảm nhận của Thu Tử Thiện sao? Chị của cậu cũng không phải người hiền lành gì đúng không?" Hà Minh Châu cũng không thêm đề ý, theo ý cô ta thì Thu Tử Thiện không thua gì mấy trưởng bối phong kiến kia, nếu biết em trai mình bị một đứa con gái không biết ở đâu ra dụ dỗ ở chung một chỗ còn không biết sẽ bị tức thành cái dạng gì đấy.

Đang lúc Hà Minh Châu hả hê đắc ý, sắc mặt của Thu Tử Hàn và Bạch Khải Kỳ hơi đổi đổi, chỉ thấy hai người bọn họ nhìn chằm chằm đằng sau lưng Hà Minh Châu.

"Tôi thừa nhận một chuyện, trước kia chị ở dưới bàn tay tôi kiếm sống, ngày qua ngày cũng không tốt lắm." Âm thanh lạnh lùng của Thu Tử Thiện từ phía sau truyền đến.

Hà Minh Châu quay đầu nhìn lại thấy Thu Tử Thiện, sắc mặt hơi đổi một cái, nhưng cô ta vẫn cố nén kích động lập tức rời đi.

Thu Tử Thiện lại nói: "Trong mắt của tôi, nghèo cũng không phải chuyện gì đáng sợ, tiện mới đáng sợ đấy."

Bạch Khải Kỳ nhìn Thu Tử Thiện, trong ánh mắt kia nhất định là lóe ra ánh sáng sùng bái, được rồi, cô sai lầm rồi. Nếu như nói kỹ năng châm chọc của Thu Tử Hàn là máy bay chiến đấu, vậy Thu Tử Thiện chính là máy bay chiến đấu trong máy bay chiến đấu, miệng này nhất định chính là đỉnh kịch độc rồi.

Sau khi Hà Minh Châu bị chọc giận rồi đi, Thu Tử Thiện nhìn theo bóng lưng cô ta lạnh lùng nói: "Châu cháu mà thôi."

Thu Tử Hàn và Bạch Khải Kỳ không nói gì nhưng lại càng nắm tay chặt hơn.

Lúc Thu Tử Thiện quay đầu thì nhìn thấy hai người này trắng mặt, bộ dáng đang chờ bị xét xử.

Nhưng Thu Tử Thiện chỉ không lạnh không nhạt nói: "Không tệ."

Nhưng nghe lời này xong sắc mặt của hai người kia càng thêm trắng ra.

Vài ngày sau, Trương Tuyết Vân mới sáng sớm liền hẹn Hà Minh Châu đi ra ngoài, nói là muốn chuẩn bị cho hôn lễ của mình. Chu Thiệu Tùng đích thân đưa hai người xuống dưới lầu, cũng mời nhân viên chuyên tổ chức lễ cưới đi mua đồ cũng hai mẹ con.

Trong lúc đó Chu Thiệu Tùng còn gọi điện thoại căn dặn bọn họ từ từ xem từ từ mua, không phải lo lắng hấn. Tới lúc hai mẹ con ăn cơm tối xong đưa thẻ tín dụng của Trương Tuyết Vân ra tính tiền, đột nhiên bị báo rằng thẻ tín dụng không thể dùng.

Đầu tiên bà ta cũng không có đề ý, nhưng ngay sau đó Hà Minh Châu lại nhận được điện thoại của quản lý khách sạn, hỏi cô ta có cần thuê phòng đặt tiệc nữa không vì chỗ đó có người cũng muốn đặt, tại vì Hà Minh Châu chưa thanh toán tiền cọc.

"Mẹ, chỗ chú Chu đã xảy ra chuyện gì? Có phải cảm thấy mẹ đã là người của hấn nên cũng không muốn quan tâm chuyện của con nữa hay gì," Hà Minh Châu giận dữ nói.

Trương Tuyết Vân trước tiên an ủi cô ta, sau đó hai người lập tức chạy trở về.

Đến dưới lầu khu nhà nhìn thấy bảo an, về mặt bảo an kia nhìn mẹ con bà ta hơi quái dị, nhưng Trương Tuyết Vân và Hà Minh Châu không phát hiện được.

"Lão Chu," Trương Tuyết Vân lấy chìa khóa mở cửa ra, sau đó đưa tay bật công tắc đèn.

Hà Minh Châu theo sát tiến vào liền hít vào một hơi, Trương Tuyết Vân nhìn thấy tình huống trong phòng xong liền nghẹn ngào gào lên một tiếng.

"Chuyện gì xảy ra thế này?"

Đập vào mắt có thể thấy được phòng khách và trong phòng bếp mở rộng cửa, cái gì cũng không có, cái này giống như ngôi trong một căn phòng trống rỗng, hai người thất kinh đi vào tra xét phòng ngủ cũng phát hiện không còn gì cả.

Cả trong phòng trống trơn, cái gì cũng không có, ngay cả rèm cửa sổ cũng không còn.

Trương Tuyết Vân và Hà Minh Châu hai mặt nhìn nhau, sau đó Trương Tuyết Vân đứng lên gọi điện thoại mới phát hiện số điện thoại đó đã không có cách nào gọi thông được nữa.

Chương 92

Edit: Ha Phuong

Trên cái thế giới này có quá nhiều lời nói dối, tận tới khi phát hiện chân tướng, những người đang đắm chìm trong lời nói dối vẫn còn không chịu tin tưởng cái gọi là sự thật.

Trương Tuyết Vân thất kinh ần gọi đến lần thứ 16 thì trong hành lang đột nhiên truyền đến tiếng mở thang máy, Hà Minh Châu xoay người nhìn thấy đúng là người bảo an mới gặp ban nãy.

Nhân viên bảo an kia hỏi: "Chị chính là Trương Tuyết Vân sao?"

Hà Minh Châu vừa nghe liền mặt lạnh hỏi: "Có chuyện gì không?"

Bảo an cũng không quan tâm, chỉ thò cổ vào nhìn quanh nhà một cái, cười hi hi nói: "Có phải các vị chuyển nhà không, vậy vui lòng để lại chìa khóa."

"Ai nói chúng tôi dọn đi, con mắt nào của ông nhìn thấy chúng tôi muốn đi hả?" Hà Minh Châu lạnh lùng hung tợn phản bác.

Ai ngờ người bảo an này chỉ an ủi nói: "Kì thực tầng lầu này có mấy căn phòng đều bị như vậy, lúc vị tiên sinh kia rời đi đều giao chìa khóa lại cho tôi, phòng này là ông thuê thôi, dù hai vị không đem cái chìa khóa giao ra đây thì người sau đến thuê cũng sẽ làm lại ổ khóa mới thôi."

"Cái gì, ông nói phòng này là phòng thuê sao?" Hà Minh Châu không dám tin tưởng nói, vẻ kinh ngạc trên mặt cũng không che giấu, nhưng cô ta nghe nói người đứng tên trên bất động sản này rõ ràng là tên mẹ mình mà. Vì vậy Hà Minh Châu cũng không để ý đến người bảo an này, lại vọt vào trong phòng.

"Mẹ, không phải mẹ nói căn nhà này đã sớm sang tên mẹ rồi sao, trên giấy tờ chứng nhân bất động sản có tên của mẹ mà, nhưng vì sao ông kia nói căn phòng này không phải của mẹ hả?" Hà Minh Châu vội vã lo lắng hét âm lên, thế nhưng chẳng những không làm cho Trương Tuyết Vân tỉnh táo lại mà càng khiến bà ta thêm hỗn loạn.

Trương Tuyết Vân thất kinh, trái tim hỗn loạn tung bùng, lại không có cách nào nói được nên lời. Bà ta chỉ vội kéo tay Hà Minh Châu khóc lóc nước mắt, bà ta không hiểu mình chỉ đi ra ngoài một ngày, sao toàn bộ lại biến thành thế này, cái gì cũng thay đổi, mất hết tất cả rồi.

Trương Tuyết Vân nhìn căn phòng trống rỗng, cả gian phòng không còn gì cả.

"Minh Châu, mẹ phải làm sao bây giờ?" Trương Tuyết Vân khóc không ra nước mắt hỏi Hà Minh Châu, nhưng thay vì nói bà ta đang hỏi, chẳng bằng nói đó chỉ là đang làm bầm bầu thai thôi. Bây giờ bà ta vẫn không nghĩ ra vì sao mới mười mấy tiếng đồng hồ thôi mà tất cả đều đã thay đổi. Thậm chí hôm nay bà ta còn đang chuẩn bị cho hôn lễ của mình, nhưng vừa về tới nhà của mình lại phát hiện, tất cả mọi thứ trong nhà đều không cánh mà bay.

Hà Minh Châu cũng không biết làm thế nào, nhưng cô ta lại không thể nào bỏ mặc Trương Tuyết Vân. Cuối cùng chỉ có thể đưa Trương Tuyết Vân về nhà mình, cũng may mấy ngày nay đưa con gái nhỏ của Tam phòng bị bệnh nên đã quán Bách Thất Gia về đó ở.

Hà Minh Châu cho rằng đây là thời điểm bết bát nhất, nhưng sự thật chứng minh cô ta vẫn quá mức ngây thơ lạc quan rồi.

Sáng sớm hôm sau, Hà Minh Châu bảo tài xế trong nhà lái xe đưa mình đến công ty Chu Thiệu Tùng. Cô ta vừa bước chân vào công ty thì phát hiện trong công ty hỗn loạn tung bùng, lúc này nhân viên của công ty đang đứng trong phòng làm việc châu đầu ghé tai nhau bàn chuyện rôm rả.

"Tổng giám đốc của các người đâu?" Hà Minh Châu vừa vào đã chớp lấy một người đàn đứng gần mình nhất hỏi.

Ai ngờ người đàn ông này lại trợn trắng mắt, không nhìn được nói: "Ai biết, mới sáng sớm tới công ty thì thấy như lật trời, rất nhiều tài liệu cũng biến mất."

Hà Minh Châu đang muốn đi vào trong thì thấy thư ký đột nhiên đi ra ngoài, lớn tiếng nói: "Mọi người trước hết cứ quay về phòng làm việc của mình đi, tối hôm qua công ty bị trộm, công ty đã báo cảnh sát nên mọi người đừng hoảng loạn."

Lúc này người trong văn phòng cuối cùng mới an ổn lại, đều nhao nhao về tới chỗ ngồi của mình. Nhưng tên thư kí này vừa thấy Hà Minh Châu muốn nhắc chân đi qua, liền lên giọng nói: "Nếu muốn gặp Tổng giám đốc của chúng tôi thì phải hẹn trước."

"Tôi là Hà Minh Châu," Hà Minh Châu tiến lên một bước, cô ta cảm thấy người này có thể đảm nhiệm chức Thư kí Tổng giám đốc thì trí nhớ chắc chắn sẽ không kém, chắc cô thư kí này sẽ không quên 1 tuần trước cô ta còn pha cà phê cho mình chứ,

Ai ngờ đối phương không hề đổi sắc mặt, chỉ thông thả nói: "Cô Hà, ai tới đây cũng nói giống cô vậy. Bây giờ cô vẫn không gặp được Chu tổng, tôi

khuyên cô không bằng về nhà nghĩ biện pháp đi."

"Cô có ý gì?" Hà Minh Châu sợ hãi nhìn người thư ký thông dong trước mặt này, giống như cô ta biết hết mọi chuyện nhưng lại không nói cho mình biết.

Hà Minh Châu không có biện pháp ép hỏi cô ta nhiều hơn, bởi vì rất nhanh cô thư ký này đã báo cho bảo an dưới lầu lên.

Sau khi Hà Minh Châu về nhà, nhìn thấy Trương Tuyết Vân vẫn còn mơ màng ngồi trên ghế, khóe mắt rỉ ra lệ sắp phải khóc đến nơi khiến Hà Minh Châu chả còn tâm tình nào mà trách cứ nữa..

Sau khi vào phòng, cô ta bắt đầu gọi điện thoại cho Bách Hạo. Cô ta không thể để Chu Thiệu Tùng biến mất như vậy được, dù có đào sâu ba thước đất cô ta cũng nhất định phải bắt được gã đàn ông đó.

"Mẹ, mẹ nghĩ xem bây giờ mẹ còn lại những gì, thẻ tín dụng ngân hàng và cổ phần của mẹ," Hà Minh Châu nói chuyện điện thoại xong mới nói với mẹ mình.

Tối hôm qua vì chuyện quá đột ngột nên hai người trừ bỏ hoang mang trống rỗng thì không nghĩ được gì. Nhưng hôm nay sau khi tỉnh táo lại, Hà Minh Châu mới bắt đầu ý thức tiền đầu tư của hai người đều giao cho Chu Thiệu Tùng xử lý rồi.

"Kể từ lần đầu tiên lão Chu giúp mẹ đầu tư cổ phiếu sinh lời xong, mẹ liền giao hết tiền cho hắn xử lý," Trương Tuyết Vân khô khốc nói.

Hà Minh Châu liên lạc ngân hàng mới phát hiện bất kể là thẻ của cô ta hay của Trương Tuyết Vân qua một tuần đều có sự thay đổi chóng mặt, tiền bạc liên tục được rút vào, mà tối hôm qua tất cả số tiền trong tài khoản của họ thông qua hệ thống ngân hàng online đã bị chuyển dời đến tài khoản của một người gửi tiết kiệm khác.

"Minh Châu, tiền của chúng ta mất hết rồi phải không," Trương Tuyết Vân khóc lóc hỏi.

Hà Minh Châu lại cảm thấy có vài phần may mắn, tuy cô ta có giao cho Chu Thiệu Tùng hơn một triệu tiền riêng để hắn xử lý, nhưng không thể không nói nội tâm của cô ta vẫn chứa mấy phần bảo thủ. Vì vậy cô ta chỉ lấy ra một phần tiền của mình mà thôi, huống chi bây giờ cô ta là Tứ phu nhân Bách Thất gia, tổn thất mấy triệu đối với cô ta mà nói cũng không tính quá lớn.

Nhưng vấn đề bây giờ là làm cách nào giấu diếm tin tức mẹ mình bị người ta lừa tình lừa tiền đây. Dù sao thân phận của cô ta bây giờ đã khác xưa, một khi bị mấy phòng kia bắt được cái đuôi thì sau này cô ta càng không có biện pháp nhúng tay vào công ty gia tộc.

Hà Minh Châu cũng chỉ có thể cắn nát răng nuốt chuyện này vào trong bụng.

--- ----- ---

Chỉ còn một tuần nữa là đến tết âm lịch Trung Quốc, nhưng Thu Tử Thiện với Thang Kiều cũng không quá quan tâm cũng không thấy hứng thú. Kì thật vừa vào kì nghỉ đông thì ông cụ Thu đã gọi điện thoại kêu bọn họ qua Hongkong ăn tết.

Nhưng ngầm lại Thu Vĩ Toàn cũng đang Hongkong nên Thang Kiều cũng không muốn đi. Thu Tử Thiện lại càng không thể nào đi, thứ nhất cô thật sự không muốn đối mặt với Thu Vĩ Toàn, thứ hai công ty bên này còn cần cô trấn giữ. Nhưng nguyên nhân chủ yếu nhất chính là cô không muốn rời khỏi Lạc Ngạn quá lâu.

Thu Tử Thiện đã tính xong hết rồi, thừa dịp kì nghỉ đông này cô phải cố gắng học tập nấu ăn, sau đó mỗi ngày ở nhà nấu cơm chờ Lạc Ngạn về, để anh ăn những món tự tay mình nấu. Nhưng cố tình người định không bằng trời định, bây giờ cô và Lạc Ngạn còn đang chiến tranh lạnh đấy.

Người ta nói hai người yêu nhau thù cãi nhau còn tốt hơn là chiến tranh lạnh, bởi vì một khi bắt đầu chiến tranh lạnh thì dù tình cảm có sâu đậm cỡ nào mà ngày qua ngày cứ lạnh nhạt thì sớm muộn cũng bị mài mòn hết.

Thu Tử Thiện bây giờ giống như đang đứng ở ngã tư đường, tiến lùi đều khó thậm chí là không có chỗ để trốn, cô không muốn suy nghĩ thêm về chuyện giữa mình và Lạc Ngạn nữa, cũng cố gắng chuyên tâm vào công việc để quên đi, nhưng mọi chuyện lại luôn không được như ý.

"Hay ngày mai bọn mình đi xem bộ phim này đi?" Bạch Khải Kỳ do dự lắc đầu, có chút nghi ngờ hỏi: "Em thật không hiểu tại sao mấy kiểu phim báo thù rửa hận này lại công chiếu vào dịp tết chứ, phim tuy hay nhưng cũng không cần thiết cứ phải dồn vào chiếu dịp này."

Thu Tử Hàn tiện tay bốc một múi quýt mà cô tách ra, giải thích: "Đó là do coi như làm vật hy sinh ở dịp chiếu tết cũng tốt hơn là chiếu phim vào dịp âm đạm, em biết không? Cuối tháng mười đầu tháng mười một là thời kì âm đạm của phim điện ảnh đấy, lúc ấy một ngày phòng bán vé toàn quốc bán thấp nhất là 2300 vạn."

"Phòng bán vé cả nước sao?" Bạch Khải Kỳ có chút không dám tin, mấy ngày nay bọn họ chú ý tới thành tích phòng bán vé của bộ phim của một vị lão đại làng điện ảnh Hongkong, vé bán mỗi điểm đạt tới 4600 vạn, phòng bán vé cả nước đạt tới 1,3 tỷ.

Thu Tử Hàn show số liệu trên máy tính bảng cho Bạch Khải Kỳ nhìn, Bạch Khải Kỳ thuận tay nhét một múi quýt vào trong miệng cậu.

"Hai người đủ chưa," Thu Tử Thiện ngồi đối diện bọn họ xem tạp chí, nhìn hai người cứ dây dưa vấn đề 'làm đầu gà hay làm Phượng Vĩ' chịu hết nổi liền lên tiếng

Hai người đồng thời ngẩng đầu nhìn cô, kết quả chỉ lấy được một ánh mắt chán ghét cùng một câu băng quơ: "Khoe ân ái sẽ chết mau đấy. Đây là người từng trải cho hai người lời khuyên chân thành, cũng là chân thật thể nghiệm."

Đội cô hoàn toàn biến mất ở khúc quanh lên lầu, Bạch Khai Kỳ mới dám quay đầu nhìn Thu Từ Hàn.

Thu Từ Hàn lúng ta lúng túng nói: "Em nói Thu Từ Thiện có phải bị đá kích điên rồi không?"

"Em cũng cảm thấy như vậy, cô ấy đúng là..., còn chân thật thể nghiệm nữa chứ" tự nhiên Bạch Khai Kỳ kinh ngạc hỏi: "Hai người bọn họ chắc không chia tay thật đấy chứ?"

"Anh không biết, gần đây anh cũng không nhìn thấy Lạc Ngạn đến tìm chị ấy," Thu Từ Hàn lại hỏi một câu: "Em có gặp không?"

Kết quả hai người đồng thời từ trong mắt đối phương thấy được cùng một đáp án, bọn họ cũng không gặp. Vậy điều này mang ý nghĩa, Lạc Ngạn vốn không đi tìm Thu Từ Thiện.

"Em chưa từng hỏi chị ấy sao? Bọn con gái các em không phải thích nhất chia sẻ những chuyện này à?" Thu Từ Hàn liếc mắt nhìn nơi cửa cầu thang xong nghi ngờ hỏi.

Bạch Khai Kỳ run run nói: "Em nào dám hỏi cô ấy, hơn nữa chị của anh là nữ sinh bình thường sao? Nếu cô ấy không muốn nói, em có lá gan đi hỏi chắc?"

"Anh thấy bọn họ lần này xong rồi," sau khi lấy được đáp án Thu Từ Hàn lại không gặp, cậu không bận tâm cầm lên máy tính bảng tiếp tục nhìn số liệu gần đây của phòng bán vé.

"Sao anh có thể vui sướng khi người gặp họa như vậy?"

Lần này Thu Từ Hàn cũng không thừa nước đục thả câu, cậu chỉ nói: "Theo sự hiểu biết của anh đối với Thu Từ Thiện, chị ấy chắc chắn sẽ không chủ động tìm Lạc Ngạn nhận sai. Em xem đi, nếu bọn họ vẫn tiếp tục giằng co như vậy thì chỉ có hai kết cục."

Bạch Khai Kỳ lập tức hỏi tới: "Kết cục gì?"

"Một, chia tay, cả đời không qua lại với nhau," Thu Từ Hàn nở nụ cười, còn bổ sung: "Chị anh chính là người như vậy đấy, giả sử nếu em và chị ấy nghị chơi thì cũng đừng trông cậy vào việc chị ấy sẽ gặp mặt hay vẫn coi em là bạn."

Bạch Khai Kỳ nhớ tới Nhiệm Tư Bùi bèn gật đầu khẳng định.

"Vậy còn một kết cục khác?"

Thu Từ Hàn bình chân như vại nói: "Nói không chừng, giờ này sang năm anh lên chức cậu rồi."

Bạch Khai Kỳ mới bắt đầu còn chưa kịp tiêu hóa tin tức này, qua một lúc lâu sau cô mới phản ứng được, nhưng cô có hơi run rẩy: "Không thể nào đi?"

"Tại sao không?"

Ngay vào lúc này giọng nói của Tiểu Hà đột nhiên vang lên ngay trước cửa: "Cô Minh Châu, cô không thể đi vào, Cô Minh Châu, cô đừng làm khó tôi mà."

Thu Từ Hàn mới vừa buông Ipad trong tay xuống thì nhìn thấy có người trực tiếp từ cửa xông vào phòng khách.

"Chị tới đây làm gì?" Thu Từ Hàn không khách khí hỏi.

Hà Minh Châu hai mắt đỏ bừng, trên mặt còn có sự điên cuồng: "Thu Từ Thiện đâu rồi? Thu Từ Thiện ở đâu? Mày mau kêu nó ra đây, bảo nó ra ngoài gặp tao, bảo cái đứa con gái mất trí đó ra ngoài gặp tao ngay."

Thu Từ Hàn đương nhiên không gọi Thu Từ Thiện ra ngoài, cậu chỉ nhanh chóng bước thẳng qua lối Hà Minh Châu đi ra ngoài, cậu vừa đi vừa nói: "Chị đi ra cho tôi, chị đừng có mà phát điên trong nhà tôi, nếu chị còn dám chạm vào một cọng tóc của chị ấy thì tôi bảo đảm chị sẽ không được hoàn hảo rời khỏi nhà chúng tôi đâu."

"Nhà bọn mày? Đây cũng là nhà của tao nhé, tao cũng là họ Thu, tại sao bọn mày có thể đối xử với tao như vậy," Hà Minh Châu dứt quãng hét to, giọng nói càng bên nhọn: "Bọn mày đối xử với tao như vậy không sợ bị sét đánh chết sao? Thu Từ Hàn, dù mày không thừa nhận tao cũng không được, tao chính là chị của mày, là chị ruột của mày đấy."

Thu Từ Hàn đột nhiên nắm chặt cánh tay Hà Minh Châu đối diện với gương mặt cô ta, Hà Minh Châu có thể rõ ràng nhìn thấy sự kiên quyết trong đôi mắt cậu, chỉ nghe cậu nói: "Hà Minh Châu, chính vì nguyên nhân đó nên tôi mới khách khí với chị. Nhưng chị đừng có luôn khiêu chiến sự kiên nhẫn của tôi, nhà chúng tôi không phải là nơi chị muốn tới là lối om sòm là có thể tới, bây giờ chị tốt nhất là đi ra ngoài cho tôi. Đợi Thu Từ Thiện ra đây thì tôi không dám cam đoan chị ấy sẽ làm gì chị đâu?"

"Nó còn muốn làm gì tao, mày đi hỏi nó xem nó đã đối xử với tao thế nào, mẹ tao sắp bị nó giết chết rồi, mày hỏi nó đi, nó còn muốn làm gì tao nữa hả?"

Bạch Khai Kỳ vẫn đứng im tại chỗ cũng không dám nhúc nhích, cô luống cuống tay chân nghe Hà Minh Châu nói.

Lúc này trên cầu thang lầu hai xuất hiện một người, giọng nói mát lạnh bình tĩnh: "Hà Minh Châu, giờ này đến nhà tôi quậy là vì chuyện của mẹ chị sao?"

Cô nở nụ cười nhàn nhạt nói tiếp: "Mặc dù không biết mẹ chị xảy ra chuyện gì, nhưng mà tôi lại thấy thật đáng tiếc, không tự tay giết chết bà ta."

Bạn đang đọc truyện *Đã Đáo, Bạch Liên Hoa!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93

Edit: Hà Phương

Quay trở lại ngày hôm qua, vốn là cục diện không bình tĩnh lập tức thay đổi bất ngờ.

Hà Minh Châu vẫn muốn phải tìm bằng được Chu Thiệu Tùng, tuy nói cô ta chỉ bị lừa mấy triệu, nhưng cô ta luôn có một loại cảm giác rằng chuyện này sẽ không kết thúc đơn giản như vậy đâu.

Chu Thiệu Tùng và mẹ cô ta quen biết cũng có ba bốn tháng rồi, khi đó Chu Thiệu Tùng càng thêm bất chấp hao tổn tiền của trên người mẹ cô ta, hơn nữa hẳn còn mời mẹ tham gia không ít hoạt động công khai. Chẳng lẽ tất cả đều là âm mưu?

Nếu ngay từ khi bắt đầu đều là âm mưu, như vậy mục đích của Chu Thiệu Tùng là gì? Hoặc là nói, mục đích của người sau lưng hẳn ta là gì?

Nhưng cố tình Hà Minh Châu còn không dám để Bách Thất Gia biết, vốn dĩ Chu Thiệu Tùng là điều kiện để cô ta có thêm phân lượng trước mặt Bách Thất gia. Vốn vì chuyện của mẹ cô ta đã khiến bọn họ trên tiệc cười mất thể diện một lần, hôm nay Hà Minh Châu làm sao dám ở trước mặt Bách Thất Gia nói về chuyện mẹ mình đã gặp phải.

Cô ta mới nói chuyện này cho Bách Hạo nghe thôi mà vẫn không tránh được bị Bách Hạo châm chọc một hồi. Nhưng cô ta có thể làm sao bây giờ, hiện nay trừ tìm được tên họ Chu kia, cô ta còn có biện pháp nào khác sao?

Nhưng không đợi Hà Minh Châu đợi được tin tức của Bách Hạo thì đột nhiên cảnh sát tìm tới cửa.

Tối ngày hôm qua, Hà Minh Châu đang ở nhà ăn tối thì nhận được điện thoại của Trương Tuyết Vân, nói cảnh sát tìm đến khách sạn muốn đưa bà ta về đồn.

Lúc ấy Hà Minh Châu sợ đến mức làm rớt chiếc đĩa, cô ta vội vàng phân phó tài xế chạy đến khách sạn, mới đi tới một nửa lại nhận được điện thoại, mẹ cô ta đã bị dẫn tới đồn cảnh sát.

Hà Minh Châu lại vội vàng phân phó tài xế quay đầu chạy về phía đồn cảnh sát. Nhưng khi đến đồn cảnh sát thì không làm cách nào gặp được mẹ mình.

"Cô Hà, bà Trương đang lấy khẩu cung, bây giờ cô vẫn không thể gặp bà ấy," Hà Minh Châu tới cục cảnh sát thì ai cũng không ai để ý tới cô ta. Trong cơn tức giận cô ta chỉ có thể gọi điện thoại cho Bách Hạo, may nhờ Bách Hạo lập tức phái luật sư tới đây.

Sau khi luật sư và cảnh sát đàm phán xong liền cho cô ta một cái đáp án, thấy luật sư bình tĩnh, Hà Minh Châu cũng yên tâm hơn một chút.

Cô ta nóng nảy hỏi: "Sao tự nhiên cảnh sát lại đưa mẹ tôi về đồn, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Hành động lần này của cảnh sát là về một vụ án lường gạt chiếm đoạt tài sản và ô nhiễm bỏ trốn," luật sư rốt cuộc vẫn dò xét được một bộ phận chi tiết.

"Lừa đảo? Ô nhiễm bỏ trốn?" Hà Minh Châu không dám tin tưởng nhìn luật sư, trong lòng cô ta cũng cực kỳ khẩn trương, cô ta không ngừng lui về phía sau rồi vung tay xoa xoa tóc, cả khuôn mặt đều phiền não.

"Cô Hà, tôi nghĩ nếu như cô muốn tôi trợ giúp cho bà Trương thì cô phải nói rõ ràng với tôi chuyện này." Luật sư mang theo sự chuyên nghiệp, tinh táo và khôn khéo nói với Hà Minh Châu.

Nhưng dù Hà Minh Châu muốn giải thích cũng không giải thích được, bình thường tài sản của cô ta và Trương Tuyết Vân đều là độc lập. Từ khi Trương Tuyết Vân và Chu Thiệu Tùng ở chung một chỗ thì tiền của bà ấy đều giao cho Chu Thiệu Tùng quản lý. Hơn nữa lần trước bà ấy còn ký một đồng lớn văn kiện.

Hôm nay Hà Minh Châu hồi tưởng lại mới thấy trong lòng run sợ, cô ta dùng ngón tay chống cằm cố gắng hồi tưởng ban đầu Trương Tuyết Vân đã ký những hợp đồng gì thì lại đột nhiên nghe luật sư lại lên tiếng.

"Cô Hà, chuyện Chu Thiệu Tùng ôm một khoản tiền lớn bỏ trốn hai mẹ con cô biết đúng không?" Luật sư đột nhiên hỏi một câu lại không duyên cớ chọc tới lửa giận của Hà Minh Châu.

Cô ta cá giận nói: "Nếu tôi mà biết hắn bỏ trốn thì tôi sẽ để hắn chạy mất chắc. Trước đó căn bản một chút dấu hiệu cũng không có, hắn còn đánh tính toán kết hôn với mẹ tôi kìa."

Hà Minh Châu đột nhiên giống như là bị người bóp chặt cổ họng, ngừng miệng, mà lúc này ánh mắt luật sư nhìn Hà Minh Châu cũng thay đổi.

"Cô Hà, nếu trong lòng đã có chủ ý mời được luật sư khác, tôi cũng tuyệt đối không cưỡng cầu, nhưng tôi chỉ muốn nói một câu với cô, mặc kệ hôm nay đứng ở chỗ này là ai, cô đều phải nói hết những gì mình biết ra."

Kì thật không phải Hà Minh Châu không tin tưởng người luật sư này, chỉ là có một số việc thật mất mặt nên cô ta không muốn nói, cũng không muốn nhắc tới.

Nhưng cứ hết chuyện này xảy ra lại đến chuyện khác khiến cô ta muốn che giấu cũng không che giấu được.

Hai người tìm một nơi tương đối kín đáo cẩn thận kể lại sự việc lần nữa, nghe xong người luật sư này cũng cảm thấy khó khăn. Theo lý thuyết hắn cũng coi là luật sư hàng hiệu trong thành rồi, đặc biệt là các loại án kiện về kinh tế.

Nhắc tới vụ án Trương Tuyết Vân cũng khá đơn giản rồi, vì Chu Thiệu Tùng mới là người lừa đảo ôm tiền bỏ trốn. Nhưng mấu chốt của vấn đề bây giờ trước lúc Chu Thiệu Tùng bỏ trốn đã đưa tên Trương Tuyết Vân vào pháp nhân công ty mình. Cho nên coi như Chu Thiệu Tùng chạy mất nhưng còn có một Trương Tuyết Vân ở đây, như vậy mấy sổ sách khuyết thiếu đó phải do Trương Tuyết Vân hoàn trả lại.

Hơn nữa hiện tại cảnh sát còn có lý do tin tưởng rằng Trương Tuyết Vân cũng có khả năng tham dự vào hành vi phạm tội của Chu Thiệu Tùng. Đây cũng là nguyên nhân cảnh sát cần bà ta không nhả. Mấy ngày nay chuyện Chu Thiệu Tùng bỏ trốn còn chưa bị bạo lộ ra ngoài, nhưng một khi truyền thông biết được thì chuyện này tuyệt đối xong rồi.

Ngày hôm sau khi Hà Minh Châu đọc được tin tức trên báo thì thiếu chút nữa đã ngất đi. Dù cô ta đã sớm chuẩn bị tâm lý nhưng cô ta cũng không ngờ Chu Thiệu Tùng lại mang theo sáu tỷ chạy trốn.

Trên lầu hai ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ khúc xạ vào, đá cẩm thạch trên cầu thang dưới ánh mặt trời chiếu xuống khiến một nửa sáng ngời một nửa âm u.

Giống nhau khi mọi người ở dưới lầu nhìn lên Thu Tử Thiện, dưới sự phản quang thì mỗi người chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy bóng dáng của cô.

"Hà Minh Châu, nếu như mẹ chị phải chết thật thì tôi khuyên chị việc gấp bây giờ là mau đi cứu bà ta chứ không phải ở đây la lối om sòm như mụ điên," Thu Tử Thiện tùy ý cười cười: "Tôi sẽ không đồng tình chị đâu."

"Ai muốn mày đồng tình, Thu Tử Thiện mày đừng cho là mày không thừa nhận thì tao không biết, chính là mày thiết kế hại mẹ tao," lúc Hà Minh Châu nói lời này gần như là cắn răng nghiến lợi.

Nhưng cố tình dừng ở trong tay Thu Tử Thiện lại thấy vô cùng buồn cười, một tay cô khoác lên lan can cầu thang, tay vịn màu trắng sữa khiến bàn tay cô càng trắng nõn thủy nộn, trên người cô mặc một cái áo len màu sáng, đa lông cao cấp trên vật liệu may mặc khế phiêu động trông cực kỳ âm áp, chiếc quần dài màu trắng mặc ở nhà bao bọc lấy đôi chân thon dài thẳng tắp.

Thu Tử Thiện thân nhiên đứng ở cửa cầu thang nhìn Hà Minh Châu đang cực kỳ tức giận, cô lại đột nhiên nghĩ tới quá khứ của mình. Ma lực của thời gian thật sự quá lớn, lớn như chính bản thân cô đều quên quá khứ của mình đã trôi qua như thế nào.

Có lẽ trong đoạn thời gian này tất cả khổn nhiều đều chẳng qua là tăng thêm phiền não thôi, cô nên sớm hiểu, trên cái thế giới này cô có thể tin tưởng có lẽ chỉ có mình. Thứ gọi là niềm tin này chính là một món hàng xa xỉ, bất luận là trong hôn nhân hay tình yêu có lúc cũng không cần loại xa xỉ phẩm này.

"Hà Minh Châu, trước khi tôi ném chị ra ngoài, tốt nhất là chị tự mình rút đi," Thu Tử Thiện khẽ mỉm cười, phản quang trong gương mặt mang theo hình dáng mơ hồ, ngay cả giọng nói đều tựa như từ xa phương truyền đến.

"Nếu không tôi thật sự không dám cam đoan mẹ chị có còn mệnh ra ngoài không đây?"

Hà Minh Châu lại chỉ đứng bất động, cô ta bấm chặt bàn tay, liều mạng khắc chế kích động, cuối cùng mới lên tiếng: "Thu Tử Thiện, Chu Thiệu Tùng ở đâu? Tao chỉ muốn biết Chu Thiệu Tùng ở đâu?"

Thu Tử Hàn quay đầu liếc mắt nhìn Thu Tử Thiện, thấy cô chậm rãi từ trên cầu thang xuống, trong lòng cậu vừa động, lập tức kéo tay Hà Minh Châu, cảnh cáo nói: "Tôi thấy chị nhanh đi đi, tính khí của Thu Tử Thiện như thế nào, tôi nghĩ chị rõ ràng hơn tôi chứ."

"Hàn Hàn, cậu có biết Chu Thiệu Tùng cuốn đi sáu tỷ của công ty không," Hà Minh Châu đột nhiên nói một câu không đầu không đuôi với Thu Tử Hàn.

Thu Từ Hàn còn chưa kịp phản ứng thì nghe Hà Minh Châu tiếp tục nói: "Món nợ sáu tỷ này giờ tính lên đầu mẹ tôi đây."

Thu Từ Hàn sững sờ, nhân cơ hội này Hà Minh Châu giãy tay ra. Nhưng cô ta chưa kịp xuyên qua phòng khách thì bị Bạch Khải Kỳ chặn lại.

Kể từ khi Bạch Khải Kỳ biết Thu Từ Thiện, cô nàng đã hoàn toàn hiểu một chuyện đó là ngàn vạn lần đừng để Thu Từ Thiện và Hà Minh Châu ở chung một chỗ, nếu không bất kể ai đúng ai sai thì hai người chắc chắn sẽ cấu véo nhau, hơn nữa còn cấu véo đối phương đến chết.

"Đây là Thu gia, nếu chị không chiếm được tiện nghi thì tại sao còn muốn ở đây tự rước lấy nhục?" Bạch Khải Kỳ đưa tay kéo Hà Minh Châu rồi khuyên cô ta một câu.

Nhưng câu nói này hình như đâm chọt vào chỗ đau của Hà Minh Châu, cô ta cười lạnh nói: "Đây là Thu gia? Thật đúng là buồn cười quá, vậy cô biết tôi họ gì không?"

"Dù Thu Từ Thiện có tìm về cái lão họ Hà kia thì sao, cũng không thay đổi được sự thực tôi mang họ Thu, đây cũng là nhà tôi."

"Được rồi, Hà Minh Châu, đừng ở chỗ này múa mép khua môi với tôi, dù chị có nói một vạn lần đây là nhà chị thì giờ người ở đây vẫn là tôi. Người từ nhỏ ở đây chính là tôi, dĩ nhiên sau này vẫn luôn là tôi, chị nghĩ cũng đừng nghĩ nhảy vào cái nhà này một bước nữa."

Thu Từ Thiện ngồi trên ghế, quay đầu lại nói với Tiểu Hà đứng ở phía sau: "Tiểu Hà, đến phòng bếp rót cho tôi một ly Hồng Trà, không thêm đường."

"Thu Từ Thiện, tao khuyên mày tốt nhất nói cho tôi biết hành tung của Chu Thiệu Tùng, nếu không để bị cảnh sát bắt được hán thì mày cũng đừng mong chạy thoát."

Thu Từ Thiện không hề dao động, loại uy hiếp này đối với cô mà nói quả thật là trò con nít, Hà Minh Châu hoàn toàn dùng lời gạt cô mà thôi.

Tiểu Hà nom nóp lo sợ đem ly trà đặt ở trên bàn uống trà nhỏ, Thu Từ Thiện thân nhiên bung tách trà lên, không nhanh không chậm uống một hớp rồi nói: "Hà Minh Châu, chị làm như tôi là đứa trẻ ba tuổi chắc? Còn cảnh sát, nếu cảnh sát thật sự có tác dụng thì bây giờ chị cũng sẽ không lì lợm la liếm ở nhà tôi rồi."

"Tôi cũng không thêm bỏ công phu lừa chị, chỉ nói một câu thôi, tôi không quen biết Chu Thiệu Tùng. Cho nên chị đừng đem mọi chuyện đổ lên đầu tôi."

Hà Minh Châu đang nghi ngờ nhìn cô thì thấy lại có người đẩy cửa từ bên ngoài đi vào. Thu Từ Thiện không nhìn được lui về phía sau liếc mắt nhìn, từ lúc nào nhà bọn họ trở thành nơi công cộng thế này, ai cũng có thể bước vào.

Lúc nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn của Lạc Ngạn, Thu Từ Thiện vẫn nuốt xuống lời trách cứ đã đến bên miệng.

Thu Từ Thiện dùng bàn tay che miệng, điều chỉnh vẻ mặt của mình xong mới lạnh nhạt quay đầu lại hỏi: "Anh tới làm gì?"

Nhưng ai biết Lạc Ngạn vốn không muốn để ý tới cô, ánh mắt chỉ nhìn chằm chằm Hà Minh Châu, biểu cảm trên mặt không biết nói như thế nào, nhưng khóe miệng lại kéo ra một tia cười như không cười.

"Thu Từ Thiện, mày dám đảm bảo những lời mày vừa nói là thật không?" Hà Minh Châu bị Lạc Ngạn nhìn chăm chú chỉ cảm thấy lông măng muốn dựng đứng, cô ta cũng không cảm thấy người đàn ông luôn không nhìn mình cái nào đột nhiên có một ngày yêu mình.

"Tin hay không tùy chị."

Cuối cùng Hà Minh Châu vẫn bị Thu Từ Hàn đưa ra ngoài. Hà Minh Châu vừa đi ra ngoài, Lạc Ngạn liền ngồi xuống.

Hai người nhìn nhau chẳng nói gì một lúc, vẫn là Lạc Ngạn mở miệng trước: "Hà Minh Châu vì chuyện của mẹ mình nên đến tìm em sao?"

Thu Từ Thiện còn đang rử mặt nhìn bàn tay mình nghe vậy lập tức ngẩng mặt lên. Cô hơi nghi ngờ nhìn Lạc Ngạn, tuy chuyện Chu Thiệu Tùng bỏ trốn đã bị truyền thông vạch trần ra ngoài, nhưng nhiều chi tiết vẫn không bị công bố, mà Trương Tuyết Vân càng không bị vạch trần.

Nhưng Lạc Ngạn làm sao biết?

Thu Từ Thiện nghĩ tới ánh mắt Lạc Ngạn nhìn Hà Minh Châu lúc nãy, nghĩ tới tình cảnh lần đầu tiên bọn họ gặp phải Chu Thiệu Tùng trong buổi tiệc, một ý niệm đáng sợ hình thành trong đầu cô.

Trương Tuyết Vân trừ bỏ ngại người nghèo ham hư vinh một chút thì căn bản cũng không có kẻ thù nào, nếu phải tìm ra kẻ thù trong các mối quan hệ với bà ta thì chỉ có cô và Thang Kiều là cực kỳ có hiểm nghi.

Nhưng Thu Từ Thiện biết mình chắc chắn không có làm, Thang Kiều thì càng không thể nào nghĩ ra thủ đoạn như vậy được. Nếu như Thang Kiều có được bản lĩnh này thì Trương Tuyết Vân cũng sẽ không ở bên cạnh Thu Từ Hàn nhiều năm như vậy.

Thu Từ Thiện có thể ở trong bữa tiệc gặp mặt chu thuộc lòng, điều này thuyết minh người đàn ông này tuy là một tên lừa gạt nhưng thân phận của hắn cũng đã được ngụy trang rất hoàn mỹ, thậm chí hoàn mỹ đến mức hắn có thể không chút kiêng kỵ xuất nhập ở giới thượng lưu Vân Đô. Mà người có thể giúp hắn ngụy trang thân phận đến loại trình độ này chắc chắn không phải là người bình thường.

"Anh..." Thu Từ Thiện dừng một chút mới nói: "Tại sao anh lại làm như vậy?"

Thu Từ Thiện cho rằng Lạc Ngan sẽ nghi ngờ hỏi ngược lại, sẽ hoàn toàn nghe không hiểu cô nói gì, hoặc là sẽ làm bộ như nghe không hiểu, nhưng Lạc Ngan chỉ nở nụ cười nói thẳng: "Hà Minh Châu cậy vào bản thân là người phụ nữ của Bách Thất Gia liền dám động thủ đánh em, sao anh không làm gì cô ta được?"

"Cô ta và mẹ mình giống như hai con rệp ghê tởm cứ lẩn lút chung quanh em, sao anh có thể để yên cho cô ta được?"

Thu Từ Thiện lập tức ngăn cả người, dù cô và Hà Minh Châu đấu lâu như vậy nhưng nhiều lắm chỉ làm hư thanh danh của chị ta, khiến chị ta mất đi quyền thừa kế Thu gia. Thậm chí cô cũng nghĩ sử dụng thủ đoạn cực đoan nào để đối phó chị ta, nhưng hôm nay Lạc Ngan lại làm như vậy.

Lúc này Thu Từ Thiện chỉ cảm thấy đầu óc hỗn loạn tung bồng, tựa như một quả bom đột nhiên ở trong đầu cô nổ tung lên, khiến năng lực suy tư của cô dừng lại ở thời khắc này.

"Anh nên nói cho em biết," cuối cùng Thu Từ Thiện thiên ngôn vạn ngữ chỉ còn lại câu này.

Anh nên nói cho em biết, không phải lo lắng em sẽ cảm thấy anh đáng sợ, cũng đừng cảm thấy em sẽ không chịu nổi, kể từ khi em lựa chọn đứng bên cạnh anh, em sẽ cùng anh chịu đựng tất cả.

Nhưng Thu Từ Thiện chỉ nói một câu, rồi cuộc không nói gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đã Đảo, Bạch Liên Hoa!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94

Edit: Hà Phương

Thu Từ Hàn và Bạch Khải Kỳ quay lại đã nhìn thấy Thu Từ Thiện ngồi bên cạnh Lạc Ngan, bàn tay cô nắm tay Lạc Ngan nhưng hai người cũng không nói chuyện.

Thu Từ Hàn liếc nhìn Bạch Khải Kỳ một cái, hai người im lặng nhìn nhau, không khí này thực sự quá mức quái dị. Ai kêu hai ngày trước Thu Từ Thiện còn bày ra vẻ cả đời sẽ không qua lại với Lạc Ngan nữa làm chi. Vậy mà bây giờ..... hòa bình rồi phải không?

Thu Từ Hàn tất nhiên không dám hỏi ra miệng, cậu rất thức thời kéo Bạch Khải Kỳ đi ra ngoài.

Chỉ để lại hai người ở trong phòng khách, im lặng không ai lên tiếng.

Thu Từ Thiện không biết nói gì bây giờ, có một người đàn ông vì bảo vệ mình mà nguyện ý giết người phóng hỏa rồi. Cô không phải vô tâm cũng không phải là Thánh mẫu Mary Sue, không thể vì Lạc Ngan thiết bầy rập lửa gạt Trương Tuyết Vân mà gào lên với anh, tại sao anh lại làm như vậy?

Nhưng cô lại tự dưng sinh ra sợ hãi, ân tình này cô phải làm sao để trả, hay dù không trả thì cô phải đáp lại thế nào đây?

Lạc Ngan cũng chỉ im lặng nắm tay cô, xưa nay thế giới của đàn ông luôn rộng lớn hơn thế giới của phụ nữ, mặc kệ tâm địa của phụ nữ có cứng rắn thế nào thì ở trong thế giới của các cô, thù hận đối phương cũng chẳng qua chỉ là dùng ở ngôn ngữ. Còn đàn ông một khi đã ra tay sẽ huyết tính tàn nhẫn hơn nhiều.

Hà Minh Châu tựa như một quả lựu đạn vậy, cô ta tồn tại chung quanh Thu Từ Thiện, ban đầu cùng lắm cô ta cũng chỉ khiến Thu Từ Thiện ghê tởm. Vậy nên Lạc Ngan tuy ghét cô ta thì cùng lắm là không thèm nhìn cô ta.

Nhưng kể từ Hà Minh Châu trở thành tứ phu nhân của Bách Thất Gia thì không chỉ có Hà Minh Châu cảm nhận được mà ngay cả Lạc Ngan cũng nhanh chóng cảm giác được, lúc này Hà Minh Châu có đủ lực lượng và can đảm để gây tổn thương cho Thu Từ Thiện. Vì vậy Lạc Ngan không muốn tiếp tục dễ dàng tha thứ cho việc cô ta cứ luôn tổn thương Thu Từ Thiện, anh nghĩ mình cần phải ra tay thanh trừ hoàn toàn quả bom này.

"Em muốn trở về phòng," kết quả cuối cùng Thu Từ Thiện chỉ bật ra được một câu này.

Lạc Ngan cùng với Thu Từ Thiện đi lên lầu, mới vừa đẩy cửa đi vào phòng cô liền chạy thẳng tới giường. Không đợi Lạc Ngan đóng cửa lại, cô đã vén chăn lên nằm xuống.

Lạc Ngan bắt đầu nhìn cô giờ giống như đã điều vùi đầu vào trong cát, bao bọc cả người vào trong chăn. Nhưng dù như vậy thì Lạc Ngan vẫn cảm thấy vui mừng.

Coi như Chu Thiệu Tùng bị bắt trở lại thì cũng không có chứng cứ chứng minh giữa bọn họ có liên hệ, anh cũng chỉ cung cấp đối tượng cho Chu Thiệu Tùng, cũng cung cấp cho hắn một vài phương tiện giúp hắn thành công dễ hơn mà thôi.

Anh cời giầy nằm xuống giường, sau đó đem cả người và chân ôm vào trong ngực, nhẹ giọng nói: "Thiện Thiện, ngừng đầu nhìn anh một chút."

Giọng nói của anh vốn dĩ đã mê người hấp dẫn, lúc này còn mang theo ba phần cố ý, thật sự muốn câu hồn đoạt phách. Nhưng Thu Từ Thiện vẫn không ngừng đầu, Lạc Ngan cũng không gấp, anh khẽ cười nói: "Thiện Thiện, lâu rồi anh chưa được nhìn kĩ em đấy."

Lạc Ngan nói xong lại muốn cười, kể từ khi hai người vì một bức ảnh mà xảy ra chiến tranh lạnh, giữa bọn họ đã thật lâu không ngồi nói chuyện tử tế với nhau chứ đừng nói được ôm cô như lúc này.

Lạc Ngan thăm thò dài một tiếng, cánh tay ôm cô lại càng siết chặt hơn. Trong lúc nhắm mắt, Lạc Ngan cảm thấy phía dưới có một trận sột soạt.

Qua một hồi thấy chân bị vung lên một góc, Thu Từ Thiện đưa cái chân trắng nõn ra, từ từ chuyển đi qua khoác lên mắt cá chân của Lạc Ngan. Lạc Ngan vẫn nhắm mắt, khoe miệng lại cong lên một chút ý cười.

Không đợi anh bật cười thành tiếng thì thấy người dưới chân bắt đầu hoạt động, Lạc Ngan cố y buông lỏng tay nên Thu Từ Thiện cũng rất dễ dàng tránh thoát anh.

Thu Từ Thiện vừa ngừng đầu thì bất gặp một đôi mắt sáng trong nhìn chăm chăm vào mình không chớp mắt. Cô chưa kịp lên tiếng thì Lạc Ngan đột nhiên áp lại gần, cô theo bản năng nhắm mắt lại."

"Có nhớ đến anh không, hửm," Lạc Ngan lại gần hôn lên khoe miệng cô, vừa tinh tế hôn vừa cúi đầu cười. Thu Từ Thiện ở phía dưới chân mềm uốn éo người nhưng vẫn không lên tiếng.

Lạc Ngan vẫn kiên trì bền bỉ hỏi, nhưng anh chưa lấy được đáp án thì có một cái tay ở trong chăn đưa ra, lúc này áo khoác ngoài Lạc Ngan đã bị cời xuống đặt ở ghế dài dưới chân giường, bây giờ trên người anh chỉ mặc một cái áo len màu đen.

Khi bàn tay mang theo hơi lạnh dán bụng của mình, Lạc Ngan khẽ hít vào một hơi, thấp giọng hỏi: "Sao lạnh thế này?"

"Lạnh mà," Thu Từ Thiện cuối cùng cũng mở miệng vàng, nhưng cũng chỉ là nói một câu vô nghĩa.

Bàn tay lạnh lẽo của Thu Từ Thiện lần mò lên trên, Lạc Ngan lập tức nhấc lên chân, cả người cũng chui vào.

Lúc này hô hấp của hai người đều có thể phun đến mặt của đối phương, ở trong chăn không có một tia ánh sáng nào lại vô cùng ái muội. Sau đó Lạc Ngan than nhẹ một tiếng vô cùng trầm thấp gợi cảm, điều này khiến Thu Từ Thiện đang kìm nén đến bực bội lập tức đỏ cả gương mặt.

Thu Từ Thiện đang muốn chui ra khỏi chăn thì đột nhiên cảm giác có một đôi chạm đến bắp đùi của cô, sau đó tóm lấy tay cô. Ngay lúc Lạc Ngan bắt được tay phải của cô thì một cái chân của anh cũng chen vào giữa hai chân cô.

Thu Từ Thiện đang muốn đẩy anh ra thì nhận thấy hai tay của mình đã bị anh chế trụ. Dù cách hai tầng vải vóc cô cũng có thể cảm thấy chỗ nào đó nóng rực.

"Thiện Thiện, em có nhớ anh không," lần này Lạc Ngan không có ý định dễ dàng buông tha cô, anh nhanh chóng đưa hai tay ra ôm cả người cô lên, sau đó đặt cô nằm trên người của mình, anh dán sát vào vành tai cô nói: "Bảo bối, có nghĩ đến anh không?"

Thu Từ Thiện nằm trên người anh, tuy không ngừng đầu nhưng vẫn chặt chẽ ôm cổ anh, miệng dẫu lên tỏ vẻ ảm ức. Một giọng nói vừa kiêu vừa mềm vang lên: "A Ngan, thật xin lỗi."

Kì thật Lạc Ngan đã sớm hết giận rồi nhưng nghe cô nói vậy tâm tình vẫn nhanh chóng tốt lắm. Tâm tình kiêu diễm cũng vui đi ba phần, giờ anh chỉ muốn hưởng thụ sự ấm áp lúc này thôi.

Lạc Ngan vòng tay qua cổ cô, cái trán khẽ chống lên trán cô, hỏi cô: "Em sợ không?"

"Không sợ," Thu Từ Thiện vòng tay ôm chặt eo của anh, vóc người đàn ông rộng rãi lại cứng rắn khiến cô cảm thấy an tâm khác thường: "Em không sợ, có anh ở đây em sẽ không sợ gì cả."

Trong phòng khách sạn, Bách Hạo tức giận hờn hển nhìn Hà Minh Châu, trong ánh mắt tràn đầy khinh thường, nhưng hắn vẫn cố miễn cưỡng nhịn xuống nói: "Minh Châu, chuyện này đã vượt qua phạm vi năng lực của tôi, bây giờ truyền thông cũng đang nhìn chăm chăm vụ án này, làm sao tôi có thể cứu mẹ cô ra ngoài ngay lúc này được."

"Nhưng mẹ em vô tội."

"Đúng, mẹ cô vô tội, nhưng trên những văn kiện kia tại sao đều có chữ viết của mẹ cô, hơn nữa cảnh sát cũng đã làm giám định chữ viết, đó là do tự mẹ cô kí lên," Bách Hạo lạnh lùng nhìn cô ta, lại nói: "Tôi nghĩ chính cô cũng không thể phủ nhận đúng chứ."

"Nhưng đó đều là Chu Thiệu Tùng hoa ngôn xảo ngữ lừa mẹ em kìa," Hà Minh Châu thấy Bách Hạo cứ cắn mãi vấn đề này, cũng kích động lên.

Lúc này Bách Hạo không hề che dấu vẻ khinh thường trên mặt. "Phàm là mẹ cô đừng tham tiền thì hai người cũng sẽ không gặp phải nhiều chuyện như vậy. Tôi thật không rõ, ba tôi không chu cấp đủ cho cô hay là như thế nào? Sao cô không chịu an phận một chút?"

Bách Hạo nói xong thì lại càng thêm tức giận.

Trước khi Hà Minh Châu đi tìm hân thì hân đã bị một đồng chuyện phiền toái quần thân. Bách Thần hình như biết chuyện du thuyền lần trước là ai làm, bây giờ cậu ta vẫn chưa làm gì cũng là vì cậu ta còn chưa có chứng cứ xác thực.

Hai người đang nói chuyện thì nghe thấy điện thoại của Bách Hạo vang lên. Hân nhận điện thoại, nghe được vài câu thì cực kỳ tức giận quát: "Con mẹ nó mày là óc heo sao? Sao bọn mày lại ngu xuẩn như vậy hả, ở đó chờ cho tao, tao lập tức qua đó."

"Bây giờ tôi có chuyện rồi, chuyện của mẹ cô tôi sẽ xem rồi làm," nói xong Bách Hạo liền sai bước rời khỏi phòng.

Hà Minh Châu bị bỏ lại lập tức xui xẻo trên ghế. Cô ta bùm mặt từ từ nứt nở, cô ta biết bọn đàn ông đến lúc mấu chốt đều không dựa vào được.

Bách Hạo mới bước ra khỏi phòng một đoạn không xa đột nhiên một người đàn ông đứng ở khúc quanh vọt ra, lúc hai người ở sát vai đi qua thì va chạm vào nhau một chút. Trong khi người đàn ông kia nói xin lỗi thì một người đàn ông khác đứng ở khúc quanh nhanh chóng nhấn máy chụp hình trong tay.

Khi Bách Hạo chạy tới sông bạc, bảo an trong văn phòng đã sớm giương cung bạt kiếm rồi. Trên trán Đội trưởng bảo an đã bị chảy máu, trên bàn là mấy miếng khăn giấy dính đầy máu. Đứng phía sau hân là bảo an sông bạc, ánh mắt nhìn nhóm người đối diện như nhìn kẻ thù.

Hai người đàn ông đang yện vị ngồi trên ghế nhìn thấy Bách Hạo vào cửa cũng ngẩng đầu lên. Một trong hai người đó đứng lên khách khí nói: "Anh cả, sao lại kinh động đến anh rồi?"

"Địa bàn của tôi xảy ra chuyện, tôi cũng nên tới xem một chút chứ," Bách Hạo không lạnh không nhạt trả lời một câu.

Bách Thần nghe vậy cười rất chi là dối trá, hân nói: "Anh cả, tuy ba giao sông bạc này cho anh quản lý, nhưng anh cũng không tránh khỏi quá độc đoán đi. Đội trưởng bảo an lại dám ra tay đánh khách?"

Bách Thần cười ha ha, ánh mắt còn quét qua người bị đánh bể đầu chảy máu ở đối diện.

Lời của hân vừa nói ra khỏi miệng thì người chung quanh cũng biết hân là Nhị thiếu gia Bách gia, thế nhưng cũng không ngăn cản được đám người đối diện muốn quyết tâm đánh hân. Đám người này tuy mang tiếng là bảo an nhưng trong xương vẫn không thoát khỏi bản chất của xã hội đen.

Cho tới bây giờ xã hội đen đánh nhau đều xem quả đấm, quả đấm của người nào cứng rắn hơn thì người đó chính là đại ca. Bởi vì ba của anh ta là Bách Thất Gia nên tất cả mọi người mới chịu cho anh ta mặt mũi, nhưng điều này cũng không đại biểu người ta cũng phục anh ta. Nhóm bảo an này đều đi theo Bách Hạo nên đương nhiên biết Nhị thiếu gia xưa nay bất hòa với lão đại nhà mình.

Vì thế hôm nay lúc hân mang người tới, đội trưởng bảo an còn đặc biệt dặn dò phải 'chăm sóc' tốt vị Nhị thiếu gia này. Nhưng ai ngờ Bách Thần lại không hề gây chuyện, chỉ nhàn tản đồ bài, đánh bài.

"Đại thiếu, anh cũng đừng trách Nhị thiếu gia, thật ra đây chỉ là một chuyện nhỏ mà thôi," lúc này người đàn ông ngồi trên ghế cũng lên tiếng.

Bách Hạo nghe thấy lời của hân chỉ giật giật mày, nói thật mặc kệ hân và người này tiếp xúc bao nhiêu lần thì trong lòng hân vẫn lộ ra cảm giác chán ghét với hân ta. Phong cách của người đàn ông này quá tà ác, ngay cả nụ cười cũng mang theo chút tố chất thần kinh, hưởng chi danh tiếng của hân ta ở trong giới cũng coi như là có tiếng xấu.

Hân ta tên là Triệu Khiêm, ba của hân ta từ lúc Bách Thất Gia ra ngoài xông xáo giang hồ đã ở bên cạnh Thất gia. Hân ta trước kia cũng chơi chung với đám Bách Hạo, nhưng kể từ sau khi lúc hân ta mười tám tuổi thiếu chút nữa ở trên giường đùa chết một thiếu niên, Bách Hạo chưa từng gặp lại hân.

Nghe nói tiểu tử này bị ba mình đưa đến Hongkong, sau hình như lại đi nước Mỹ.

Lần này gặp được hân ta ở đây đã khiến Bách Hạo có chút giật mình. Hân không biết từ lúc nào Bách Thần và Triệu thúc đã liên hệ với nhau rồi.

Vì vậy khi nhìn thấy Triệu Khiêm, trong ánh mắt của hân cũng lóe lên sự hoài nghi.

"Tôi nhìn trùng nhân viên chia bài kia, nhưng mà tôi chỉ mới sờ soạng hân một cái thế mà tiểu tử này đã đánh tôi lệch cả mũi," Triệu Khiêm nói xong đưa tay sờ sờ sống mũi mình, bất nản nhìn người đối diện một cái.

Nhân viên chia bài bị sấm sỡ đó lúc này bị người ngăn ở phía sau, Bách Hạo chỉ nhìn thoáng qua liền biết tại sao Triệu Khiêm lại bị đánh.

Nhân viên chia bài này là em trai của Đội trưởng bảo an, vẫn còn là một sinh viên đại học, nếu không phải vì mẹ của hai anh em họ bị nhiễm trùng đường tiểu cần dùng tiền gấp thì cậu ta căn bản sẽ không làm việc ở đây. Đội trưởng bảo an này tuy làm người cứng nhắc một chút nhưng Bách Hạo vẫn có chút coi trọng hân, dù sao đạo này người giảng nghĩa khí thật sự là quá ít.

Vì vậy vừa nghe Triệu Khiêm vừa nói như thế, Bách Hạo ở trong lòng hung tợn mắng một câu, mẹ, đánh chết cái thằng khốn nạn như mày là đúng.

Hắn mở miệng nói: "Nếu cậu đã đánh người của tôi thành như vậy thì chuyện này không truy cứu nữa. Để tôi dẫn cậu đi hội sở vui đùa một chút, chi phí anh cả đây chịu hết."

Bách Thần cười như không cười liếc mắt nhìn anh cả nhà mình, nói thật cái tên Triệu Khiêm đúng là thứ khốn nạn, ngay cả hắn cũng cực kỳ ghét bỏ. Nếu không phải là bởi vì cha hắn, Bách Thần cũng không muốn đặt quan hệ với loại người này.

Triệu Khiêm quả nhiên không cho hắn thất vọng nói: "Uống rượu cũng được, nhưng anh phải bảo thẳng nhóc kia tối nay theo tôi. Nếu cậu ta đồng ý thì tôi sẽ không truy cứu chuyện tối nay bị đánh nữa. Nếu không đồng ý..."

Triệu Khiêm nhìn đội trưởng bảo an còn đang ôm đầu thì cười tà.

Bách Hạo vốn dĩ còn muốn nhịn tức giận xuống, nếu người bình thường sinh sự trên địa bàn của hắn thì kể gì hắn cũng phải đánh gần chết kẻ đó. Ai ngờ thẳng khốn này lại còn được voi đòi tiên.

Hắn cũng không sợ thứ người như thế, cũng chỉ là muốn dàn xếp ổn thỏa thôi, nếu hắn ta đã không muốn thì hắn cũng không cần khách khí nữa.

Tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn sang Bách Hạo, đặc biệt là đội trưởng bảo an vô cùng khẩn trương nhìn hắn, Bách Hạo đột nhiên tiến lên nâng tay lên đề vai Triệu Khiêm xuống, đồng thời cúi phải nhắc lên, một tiếng kêu thảm thiết như giết heo trong nháy mắt bạo ra ngoài.

"Mẹ, cho mày không biết xấu hổ này, ông đây còn tính muốn dàn xếp ổn thỏa. Mày thì hay rồi, mẹ kiếp còn thuận cột leo lên, tao cho mày biết, dù hôm nay ba mày có ở đây thì tao cũng sẽ đánh mày một trận."

Triệu Khiêm bị đánh quỵ trên mặt đất, thân thể đã co lại thành một cục. Bách Thần lại chỉ đứng ở bên cạnh mắt lạnh nhìn hắn ta.

Vài hôm sau, Thu Từ Thiện đang ngồi ăn điểm tâm với Lạc Ngạn, thuận tay mở TV ra, tivi nhảy ra tin tức tối hôm một khu nhà cao cấp bị tập kích, người bị hại là họ Triệu bị người ta cắt mất đầu.

"Ý ghê quá, mới sáng sớm đã nhìn thấy cái này," Thu Từ Thiện oán trách một câu, nhưng vẫn không chuyển kênh.

Nữ MC vẫn đang cẩn thận tỉ mỉ đưa tin vụ án 'cực kỳ bí thảm' này.

"Anh nói người đàn ông này có phải ăn chơi trác táng quá, bị người ta trả thù, nếu không người nào có thù lớn với hắn như vậy chứ?" Thu Từ Thiện vẫn còn đang thao thao bất tuyệt, Lạc Ngạn đã đặt tờ báo trong tay xuống.

"Nhanh ăn đi, lát nữa anh lái xe đưa em đi làm."

"Tài xế của anh hôm nay xin nghỉ à."

"Không phải, anh chỉ muốn tự mình đưa em đi làm thôi," Lạc Ngạn uống một hớp nước trái cây rồi đáp.

Thu Từ Thiện lập tức đỏ mặt.

Cuộc sống này thật là tốt đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Đả Đào, Bạch Liên Hoa!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Đại kết cục (thượng)

Edit: Hà Phương

Thế giới thay đổi từng ngày nhưng có vài người có suy nghĩ lạc hậu cổ hủ đã in tận trong xương, nếu muốn để cho người đó thay đổi còn không bằng để cho hắn đi tìm chết.

Đối với người suy nghĩ cổ hủ thì con trai tượng trưng cho việc nối dõi tông đường, nếu có một ngày có người cắt đi sinh mạng của con trai hắn thì đó chính là sống sờ sờ cắt đứt hậu nhân của hắn, khiến hắn không có hương khói.

Lúc ông Triệu đi ra khỏi phòng làm việc của bác sĩ thì chân lão đảo một chút, thiếu chút nữa không đứng vững, may nhờ có người phía sau đỡ hắn một phen, bằng không thực sự té rồi.

"Chú ba, chú đừng gấp gáp, nhất định là do bác sĩ ở đây không giỏi, mình chuyển tới bệnh viện tư đi, mời bác sĩ giỏi nhất đến chữa trị, cháu tin nhất định có thể chữa khỏi cho Khiên thiếu," người đi theo phía sau vội vàng khuyên nhủ.

Triệu Tam gia là người một đường lẫn lộn cũng đã sớm thành tinh nên cũng có năng lực chịu đựng. Mới vừa rồi đúng là lập tức bị dọa nhưng lúc này tinh táo lại thì chỉ hận đến cắn răng nghiền lại.

"Đây là muốn để cho Triệu gia ta đoạn tử tuyệt tôn mà" Triệu Tam gia cắn răng hằn học nói, hằn mang tư tưởng lạc hậu, ban đầu vì sinh đứa con trai này đã mất bao nhiêu sức lực. Tuy hấn cũng biết này đứa con trai bị chiều hư nhưng trừ có lúc mắng mấy câu, ngay cả động một đầu ngón tay cũng không nổi.

Ấy vậy mà lần này đứa con trai đó lại bị người ta đánh bị thương mệnh căn, chuyện này quả thực so với lấy mạng của hấn còn nghiêm trọng hơn. Vì vậy Triệu Kỳ Trung chỉ ước gì có thể lập tức tìm ra kẻ dám tập kích con trai mình, sau đó nhất định phải thiên đao vạn quả đám người đó.

"Các người phái người đi xuống, nhất định phải tìm được bọn người tập kích con tôi, dù là đào ba thước đất ở Vân Đô cũng phải tìm bằng được cho tôi" Triệu Kỳ Trung đỏ cả đôi mắt lên, hung tợn nói.

"Tam gia, ngài yên tâm, dù các huynh đệ phải đào ba thước đất cũng nhất định sẽ tìm bằng được thằng nhóc đó cho ngài," đi theo phía sau là trợ thủ đắc lực của Triệu Kỳ Trung, ở trong bang không sợ trời không sợ đất, người này cũng chỉ phục mỗi một mình Triệu Kỳ Trung, ngay cả Bách Thất Gia có lúc cũng không được hấn để vào mắt.

Không đến một ngày sau các nhân vật có máu mặt ở Vân Đô đều nhận được tin tức con trai của Triệu Tam gia bị người ta đánh thương mệnh căn, ngay cả mấy đàn em phía dưới cũng bàn tán rôm rả về chuyện này. Tuy nói Bách Thất Gia nắm giữ phần lớn thế lực ngầm ở Vân Đô nhưng cũng không thiếu người không phục hấn. Huống chi Triệu Kỳ Trung là lão nhân đã đi theo Bách Thất Gia nhiều năm, trong nhiều năm đó cũng đắc tội người không ít.

Vì vậy người hà hê cũng không phải số ít.

Triệu Kỳ Trung chỉ có một đứa con trai duy nhất, hôm nay lại gặp phải chuyện vô cùng nhục nhã này nên hận không được lập tức tìm ra ngay hung thủ. Vì nhất thời thế lực hắc đạo Vân Đô cũng thần hồn nát thần tính, phàm là người từng có quan hệ với Triệu Khiêm đều trở thành người hiềm nghi.

Triệu Khiêm tuy mới từ nước ngoài trở lại không bao lâu nhưng hấn vốn cũng không phải là một người hiền lành gì, đắc tội với người nhiều như rau hẹ gốc rạ vậy, một lượt tiếp một lượt. Hơn nữa hấn là người háo sắc nam nữ không kị, thật ra nếu là phụ nữ thì còn đỡ, vì nhìn hấn có quyền thế lại lớn lên đẹp trai nên hấn đây thì cũng có người leo lên hấn.

Nhưng cố tình Triệu Khiêm còn thích thịt cả đàn ông, có vài người rõ ràng là thẳng nam còn bị hấn cứng rắn muốn đè, vì chuyện này hấn cũng không ít cùng người khác có bản thù. Những hộ vệ hấn mang theo cũng là bởi vì tiện làm mấy chuyện bản thù này.

Vì vậy khi nghe tin Triệu Khiêm xảy ra chuyện, những người nghe được bí văn này còn trầm trồ khen ngợi cũng không ít.

Tìm chừng mấy ngày, mắt thấy 30 Tết sắp đến mà trong tay đám thuộc hạ của Triệu Kỳ Trung vẫn không có được chút manh mối nào.

Lúc ấy chỉ nghe mấy người đi theo Triệu Khiêm nói có một chiếc xe tải Honda màu trắng, xe vừa dừng thì có bốn gã đàn ông lập tức nhảy xuống chạy thẳng tới bọn họ đánh tới tấp. Mấy người kia lúc ấy đều dùng miếng vải đen bịt đầu, trừ hai mắt ra thì không lộ chỗ nào cả.

Cho nên ai cũng không nhìn thấy bộ dáng của đám người đó, về phần chiếc xe tải kia nghe nói bị cảnh sát tìm được ở vùng ngoại ô.

Đám người kia chính là nhắm vào Triệu Khiêm mà tới, nghe nói tên dẫn đầu còn rất có bản lĩnh, trực tiếp quật ngã hai người ngăn ở trước mặt Triệu Khiêm, sau đó nhanh chóng ra tay phế đi mệnh căn của hấn.

Dù sao mặc kệ là cảnh sát hay là thù hạ của Triệu Kỳ Trung đang ráo riết tìm kiếm nhưng cố tình đám người kia giống như xuất quỷ nhập thần, một chút đầu mối cũng không có. Hơn nữa đám thuộc hạ này vì muốn lấy lòng Triệu Kỳ Trung Kỳ còn tìm không ít người ban đầu có thù oán với Triệu Khiêm, trong lúc nhất thời khiến cho giới hắc đạo Vân Đô được một phen than trời ối đất hồi.

Cuối cùng vẫn là Bách Thất Gia mời Triệu Kỳ Trung đến nói chuyện, tuy Triệu Kỳ Trung và Bách Thất Gia đã từng có giao tình, nhưng Bách Thất Gia ban đầu tranh đấu giành thiên hạ cũng không phải chỉ dựa vào một mình Triệu Kỳ Trung Kỳ. Mà trong bang tự nhiên cũng có người không ưa hấn, Kỳ Ma Chu chính là một người trong đó.

Ban đầu thằng nhãi Triệu Khiêm đó vì tranh một đứa con gái đã đánh con trai của Kỳ Ma Chu vào viện nằm một tháng, nếu không phải Bách Thất Gia ngăn lại thì e rằng ông ta đã sớm làm thịt thằng nhãi nhép đó rồi. Hôm nay Triệu Khiêm nghe xảy ra chuyện này, Kỳ Ma Chu cũng không biết vui mừng gặp bao nhiêu lần người khác đây.

"Tam ca, hôm nay anh ở Vân Đô làm ra trận thế lớn như vậy là muốn làm gì vậy, hiện tại khiến cho cảnh sát cũng chú ý chúng ta, anh có thể để cho các anh em yên ổn qua cái năm mới không?" Kỳ Ma Chu chát thêm đề lại chút thế diện nào cho Triệu Kỳ Trung khiến Triệu Kỳ Trung tức giận đến mức mặt đỏ tới mang tai.

Bách Thất Gia chỉ ngồi ở trên ghế uống trà, những người này ở trong bang cũng là nhân vật số một số hai, đều cấp bậc cao cả, trong ngày thường cũng hay cự nự nhau nhưng vấn đề cũng không lớn. Huống chi, Bách Thất Gia càng thêm mừng rỡ việc hai người này không hợp, dù sao nếu bọn họ liên hiệp lại thì phiền phức hơn việc họ không hợp nhiều.

Không ngoài dự liệu, hai vị này tuổi cộng lại cũng sắp 100 tuổi cứ gặp nhau là xúm lại bám nhau không ngừng. Âm ỉ náo loạn một hồi nhưng đến cuối cùng cũng không biết nguyên nhân vì sao gây sự.

Vì vậy cuối cùng Bách Thất Gia cũng mở miệng khuyên trụ hai người, Bách Thất Gia nói chuyện không đắc tội một ai cả.

Lúc Triệu Kỳ Trung bước ra cửa chuẩn bị rời đi thì nhìn thấy Bách Hạo từ bên ngoài về. Triệu Kỳ Trung luôn luôn có mối tư giao với Bách Thần rất tốt, cho nên xưa này Bách Hạo đối với hắn đều không lạnh không nhạt, ngay cả chào hỏi cũng chỉ kêu một tiếng Chú Ba, sau đó không hề ngập ngừng bước thẳng vào trong.

Sau khi Bách Hạo đi vào nhà, đột nhiên một thuộc hạ đi theo sau Triệu Kỳ Trung khẽ gọi hắn một tiếng, Triệu Kỳ Trung quay đầu liền nghe người kia nói: "Tam gia, em đột nhiên nghĩ ra một chuyện, không biết có nên nói hay không."

"Nhớ tới cái gì thì nói mau đi, ông đây không có kiên nhẫn nghe chủ mày lắp lủng đầu," Triệu Kỳ Trung đá người nọ một cước, người nọ vội vàng lấy lòng cười cười.

"Thật ra thì Tam gia, mấy ngày trước khi thiếu gia xảy ra chuyện, cậu ấy vẫn còn ở trong sân của Bách đại thiếu quỳ," người nọ nhìn hai bên một chút mới dám nói chuyện.

Triệu Kỳ Trung cả kinh, không nói gì, chỉ vội vã đi về phía trước. Chờ sau khi ngồi lên xe hắn mới hỏi: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao tôi không nghe Khiêm nhi đề cập tới?"

"Khiêm thiếu còn không phải là sợ anh trách cứ cậu ấy sao, vậy nên mới không dám đề cập tới với anh, chỉ là không ngờ mấy ngày sau Khiêm thiếu lại xảy ra chuyện," nghe cấp dưới nói vậy lại chọc cho Triệu Kỳ Trung cảm thấy cực kỳ bi ai.

Mấy ngày trước đây con trai hắn còn đang yên lành, bây giờ lại thành người nửa tàn phế, Triệu Kỳ Trung nghĩ tới lại hận.

"Tình huống lúc ấy là như thế nào?" Triệu Kỳ Trung bức thiết muốn biết tường tận sự việc trong đó.

Tên đàn em chỉ đành phải tiếp tục nói: "Nghe nói là Khiêm thiếu nhìn trúng một nhân viên chia bài trong sòng bạc của Bách Đại thiếu, nhưng nhân viên chia bài đó cũng không thức thời chọc giận Khiêm thiếu, vì vậy lúc đó hai phe đã xảy ra xung đột. Sau đó Bách Đại thiếu tới đánh Khiêm thiếu"

"Cái gì, Bách Hạo dám đánh Khiêm nhi," Triệu Kỳ Trung vừa nghe vậy liền giận, vốn hắn đã không thích Bách Hạo, thứ người gì cả ngày bày ra một bộ lão đại tương lai, nghĩ cười lên đầu lên cổ mấy người trưởng bối hắn đây, cũng không nhìn lại xem lông mình đã mọc dài chưa.

Vì vậy Triệu Kỳ Trung mới vừa ý Bách Thần, tới thiếu Bách Thần không mất mọc trên đỉnh đầu giống vị Đại thiếu gia đó, huống chi Bách Thần muốn thừa kế Thất gia thì còn phải nhờ nhóm trưởng bối bọn hắn giúp đỡ đây.

"Tam gia, ngài nói có phải do Bách đại thiếu ghi hận việc Khiêm thiếu quỳ trong địa bàn của cậu ta nên mới...?" Đàn em không dám nói hết ý nhưng Triệu Kỳ Trung vẫn nghe ra ý tứ trong đó.

Hắn ngờ vực hỏi: "Không thể nào, dù Khiêm nhi có không hợp với cậu ta thì đó chẳng qua mấy việc vặt mà thôi, phải dùng tới thủ đoạn ngoan độc như vậy sao?"

"Nhưng Đại thiếu vẫn luôn không phục ngài không phải sao? Cậu ta luôn cảm thấy Tam gia ngài đứng bên phía Bách nhị thiếu, nên cậu ta muốn hạ mã uy của Tam gia ngài chẳng?"

"Cậu ta dám," Triệu Kỳ Trung dùng sức vỗ lên vô lăng, trong nội tâm càng nghĩ càng hoảng sợ. Nếu nói chỉ là vài chuyện xô xát vặt vãnh thì không đến nỗi đến tình trạng này, nhưng nếu quả thật là vì vị trí kia của Bách Thất Gia thì sao?

Triệu Kỳ Trung lúc này thật vẫn có chút nửa tin nửa ngờ.

Cứ như vậy, hắn bắt đầu phái người đi thăm dò Bách Hạo.

Lạc Ngạn đưa Thu Từ Thiện về đến cửa nhà, Thu Từ Thiện hôn lên môi anh một cái, hai người vốn chỉ tính đùa giỡn một cái nhưng hôn hôn một hồi lại có điểm lau súng cướp cò.

Tới khi Thu Từ Thiện nghiêng đầu thờ hôn hên, Lạc Ngạn chỉ ôm lấy cô, nhỏ giọng hỏi bên tai cô: "Tiểu thư, tôi nay có muốn đến nhà tiểu sinh ngồi một chút không?"

"Cái gì a," Thu Từ Thiện đẩy đẩy anh ra, kiểu đẩy đẩy dãn dãn, nhưng vẫn thân mật hôn lên chóp mũi anh một cái: "Không được, sẽ lập tức bước sang năm mới rồi, em phải biểu hiện tốt một chút. Như vậy sáng mai năm mới đến bãi phỏng mẹ chồng tương lai mới dễ nhìn chứ."

Lạc Ngạn nghe thấy bốn chữ mẹ chồng tương lai xong thì mặt mày hớn hờ, nhưng trong lòng anh càng muốn bỏ luôn hai chữ tương lai đằng sau kia đi. Anh cũng thuận tay nắm vành tai Thu Từ Thiện, nhỏ giọng hỏi: "Em phải phục vụ tốt con trai của bà ấy, như vậy chắc chắn mẹ chồng tương lai cũng sẽ thích em thôi."

"Cút đi," Thu Từ Thiện đẩy anh ra, nói chuyện với người đàn ông này không có ngôn ngữ trong sáng gì cả.

Lúc này điện thoại của Lạc Ngan đột nhiên vang lên mấy tiếng, hình như báo tin nhắn, anh thuận tay lấy di động ra nhìn, xem xong trên mặt chợt sùng sốt. Chỉ là sau đó hình như anh có một loại cảm giác như trút được gánh nặng.

Thu Tử Thiện nhìn về mặt anh biến hóa có chút kỳ quái bèn cẩn thận từng li từng tí hỏi: "A Ngan, xảy ra chuyện gì vậy?"

"Thiện Thiện, em biết nửa năm qua anh đang làm gì không?" Lạc Ngan đưa tay vuốt gương mặt Thu Tử Thiện, ánh mắt lộ ra kiên định chấp nhất, nhưng cổ tình ánh mắt như vậy lại khiến Thu Tử Thiện không thích.

Quá mức kiên định cố chấp, giống như bất chấp tất cả để đạt được vậy.

"Chuyện anh luôn mong đợi rốt cuộc xảy ra rồi, em biết nửa năm qua bất kể là đối với em hay anh đều phát sinh quá nhiều chuyện, phải không?" Lạc Ngan chỉ nói hàm hồ như vậy khiến Thu Tử Thiện như rơi vào trong sương mù. Cô chưa từng thấy anh nói chuyện mơ hồ như vậy, nhưng cổ tình cô lại cảm thấy trong lòng anh đang rung động.

"Thì sao vậy, anh thoát nhìn thật kích động." Thu Tử Thiện quan sát về mặt của anh, về mặt anh không phải là vui mừng mà lại lộ ra sự kích động.

Nếu như nói nửa năm qua này có chuyện gì đề ở trong lòng Lạc Ngan thì chỉ có một việc thôi. Chỉ sợ toàn bộ người Vân Đô đều biết, chuyện ba anh chết thảm ở vụ án nổ du thuyền đó, anh nhất định rất muốn tìm được hung thủ.

"A Ngan," Thu Tử Thiện ôm anh không biết phải nói gì, nhưng cả người lại có chút run rẩy, cô có hơi sợ: "Anh phải nghĩ tới em. Bất kể có chuyện gì thì anh phải nghĩ đến em trước."

Lạc Ngan thấy cô bị dọa sợ thành ra như vậy liền nở nụ cười dịu dàng, hai tay nâng mặt của cô cười nói: "Nghĩ bậy nghĩ bạ gì đó, anh chỉ phải đi xử lý một ít chuyện thôi. Anh đã chờ lâu như vậy, em cho rằng anh muốn đi chịu chết sao?"

Giống như đồ sứ sẽ không va chạm với lọ sành, Lạc Ngan cũng sẽ không giống mấy người trong hắc đạo kia, hờ một tí là một viên đạn đòi một mạng, bất kể là đầu của anh hay là mạng anh đều đáng giá tiền lắm.

Lạc Ngan đến nơi đã nhìn thấy dưới đèn đường mờ mờ có hai người đang đứng. Trong tay hai người đều đang cầm một chiếc thuốc, lửa khói lúc sáng lúc tối chợt lóe chớp tắt trong đêm đen.

Lạc Ngan mới vừa xuống xe, hai người kia cùng đi lên. Một người trong đó người lập tức nói: "Lạc tiên sinh, Bách nhị thiếu đã đi qua rồi."

"Sao các cậu tìm được người này?"

"Vốn là đám người này cũng đã chạy trốn, nhưng tiểu tử này bị người ta phát hiện có một người tình vẫn còn ở Vân Đô, vì vậy chúng tôi canh giữ ba tháng ở đây. Quả nhiên bắt được tên tiểu tử này," nói xong người này toét miệng cười lên, bộ dáng rất hả hê.

Phải biết người theo nghiệp này đều là dân liều mạng, làm xong một cuộc điều thương hoán pháo sẽ đổi chỗ khác, nhưng cổ tình lần này tiểu tử đó ở Vân Đô gặp được một người phụ nữ. Hắn đã cam kết với người phụ nữ này, nhất định sẽ trở lại tìm cô ta.

Lạc Ngan nghe xong chỉ im lặng, sau đó anh khoát tay ý bảo bọn họ dẫn đường. Mà trên tay vẫn mang theo bao tay da màu đen không cời ra.

Khi bọn họ đến khu chung cư, đèn ngoài hiên đã sớm hửng, người phía trước lấy điện thoại di động ra dựa theo cầu thang, còn cẩn thận nói: "Lạc tiên sinh, ngài chậm một chút."

Lạc Ngan đi theo phía sau bọn họ, từng bước từng bước giẫm lên cầu thang, mỗi một bước đều vô cùng nặng nề, tiếng bước chân trầm muộn tại đầu bậc thang vang lên.

Kể từ bọn họ chớp được gã buôn bán súng ống đạn dược kia xong, liền tìm hiểu được nguồn gốc của nhóm cướp đó. Nhưng đám người kia lại là một nhóm cướp lão luyện, sau khi làm xong giao dịch đã sớm chạy ra nước ngoài.

Lạc Ngan dĩ nhiên sẽ không chết tâm, anh không thể để cho cha mình chết không nhắm mắt được. Dù đám người này có chạy trốn tới chân trời góc biển, anh cũng sẽ tìm bằng được. Chỉ cần một khi bọn họ bước lên lãnh thổ Trung Quốc, anh nhất định sẽ không để cho đám người này có cơ hội chạy trốn.

Tự bản thân anh giải quyết cũng tốt, hay giao cho cảnh sát cũng được, anh sẽ không bỏ qua cho bất kỳ người nào.

Mà người đến gặp tối hôm nay, chính là người thứ nhất.

So với sự cũ kỹ bên ngoài chung cư thì gian phòng bao gồm hai phòng ngủ một phòng khác này rõ ràng rất ấm áp, ngay cả thảm trải sàn cũng rất có phong cách.

Người phụ nữ kia là một nữ giáo sư, sớm đã bị trói vào trong phòng, còn người đàn ông kia lúc này tay chân bị trói nằm trên mặt đất. Lúc Lạc Ngan tiến vào, nhìn thẳng thấy Bách Thần đang dùng dao nhỏ mài móng tay của mình.

"Cậu đến rồi," Bách Thần bình thản lên tiếng chào hỏi, giọng như bọn họ chỉ đang ở trong một cuộc tụ hội bình thường chứ không phải ngồi ở một nơi sắp trở thành hiện trường giết người.

"Cậu tìm hai vị huynh đệ này quả thật lợi hại, người của tôi đã sớm đi nhưng bọn họ vẫn còn có thể thủ ở chỗ này thời gian dài như vậy," nói xong Bách Thần nhũu mày hỏi hai người đàn ông sau lưng Lạc Ngạn: "Người anh em, chờ giao dịch này kết thúc có nguyện ý đi theo tôi không?"

"Thật xin lỗi, Bách tiên sinh, chúng tôi chỉ là lính đánh thuê," một người đàn ông trong đó lên tiếng trả lời.

Bách Thần nghe lời của hắn xong cũng không phản ứng nhiều, đám người này đều xuất thân từ lính đặc chủng đã giải ngũ, muốn cho bọn họ đi theo mình đúng là không có khả năng. Dù sao lính và tặc cũng không phải một nhà.

"Đến đây, giặt miếng vải trong miệng gã ra," Bách Thần kêu người phía sau. Sau đó người phía sau liền lên trước kéo miếng vải bỏ trong miệng gã kia ra.

Gã đàn ông đó vốn đang đứng, nhưng người tóc húi cua sau lưng Lạc Ngạn bước lên đá một cước vào đầu gối gã khiến gã quỵ xuống, đầu gối đập đầu chạm đất trên phát ra âm thanh trầm muộn nặng nề.

Lạc Ngạn ngồi ở trên ghế không hề muốn nói nhảm, trực tiếp hỏi: "Mày chính là Chồn Đen?"

Gã đàn ông bị đánh đến cả người bầm dập ngẩng đầu liếc nhìn Lạc Ngạn, hừ lạnh một tiếng, nhưng vẫn mở miệng nói: "Tao chính là Chồn Đen."

Bách Thần vẫn còn đang thần nhiên dùng dao nhỏ dũa móng tay, hắn đối với Chồn Đen chịu hợp tác ngược lại cười khế một tiếng, hắn nhàn nhả nói: "Vây là đúng rồi, đã rơi vào trong tay của bọn tao, mày nên ngoan ngoãn phối hợp. Nếu không tiểu mỹ nhân trong gian phòng kia, chắc chắn, tao không dám cam đoan cô ta sẽ tiện nghi cho người nào đâu?"

"Con mẹ nó mày nếu dám động vào cô ấy," nửa đoạn lời nói còn lại bị một quả đấm ngăn chặn, người đàn ông còn lại thúc đánh vào bụng của gã.

Lạc Ngạn không nói gì, chỉ khế cau mày. Anh không phải người bại hoại cũng không phải là người máu lạnh, tự nhiên không thể nào hạ độc thủ với một người phụ nữ, đối tượng anh muốn tìm chính là Chồn Đen, người muốn báo thù cũng chỉ có những người đã sát hại cha anh thôi. Ở đây anh không muốn liên lụy bất kỳ người vô tội nào, trong đó dĩ nhiên cũng bao gồm cả những người phụ nữ vô tội kia.

"Bách Thần, tôi không muốn biết phong cách làm việc của cậu, nhưng nếu gã này là do người của tôi tìm được thì nơi này nhất định phải nghe tôi, cậu tốt nhất không nên động vào người phụ nữ kia," Lạc Ngạn nói với Bách Thần.

Bách Thần vô tình cười cười, sau đó lại quay đầu lại nói với người đàn ông đang quỳ dưới đất: "Mày nhìn xem, Lạc thiếu của bọn tao hiểu được thương hương tiếc ngọc, cho nên mày đừng sợ. Chỉ cần mày chịu hợp tác với bọn tao, nói hết những gì nên nói, tao bảo đảm đến lúc đó sẽ cho mày một quả sáng khoái."

Bách Thần cũng không chơi vòng vo với gã, người này dám giành hàng Bách gia bọn họ, bây giờ rơi vào trong tay Bách Thần hắn thì gã cũng đừng nghĩ sẽ còn sống. Dĩ nhiên cái chết này sáng khoái hay khô sở còn tùy thuộc vào lựa chọn của gã.

Chồn Đen ngẩng đầu liếc nhìn Lạc Ngạn, qua một hồi lâu mới lên tiếng: "Tao biết mày...mày là con trai của phú thương đó."

Lạc Ngạn nghe gã nhắc tới cha mình thì bỗng chốc con mắt đầy tơ máu trở nên đỏ bừng, trong đôi mắt mang theo sát khí khiến Bách Thần bên cạnh cũng giật mình. Hắn và Lạc Ngạn biết lâu như vậy nhưng người đàn ông này xưa nay đều luôn ưu nhã tự phụ, khắp nơi đều lộ ra khí chất quý tộc. Nhưng lúc này đây người đàn ông đó lại tàn ra lang tính, hình như hận không được lập tức giết chết người đối diện.

"Là bọn mày giết chết ba tao sao?"

Chồn Đen ngửa đầu lên, cũng không có phủ nhận, ngược lại trực tiếp nói: "Làm nghề của chúng tao xưa nay chính là không lưu người sống. Chỉ trách ba mày xui xẻo thôi."

"Bọn mày sao dám," Lạc Ngạn lập tức vượt qua khay trà, nắm cổ áo gã đàn ông kéo lên, hung hăng vung một quả đấm qua.

Chồn Đen hình như từ lâu đã quen với việc bị đánh như vậy, sau khi gã bị đánh ngã xuống đất vẫn không để ý, gã liếm liếm vết máu nơi khóe miệng, sau đó cười gờn hỏi: "Đại thiếu gia như bọn mày chỉ có chút khí lực như vậy thôi sao? Thật đúng là không bằng con nít bú sữa, là tao giết ba mày đó. Là bọn tao đoạt lộc hàng kia thì sao, bây giờ tao rơi vào tay bọn mày cũng không nghĩ còn sống đi ra ngoài."

"Được, mày muốn chết thì tao sẽ thành toàn cho mày," Lạc Ngạn thấy đến nước này mà gã còn cứng đầu như thế thì tất cả lý trí đều ở một khắc này cháy hết. Anh dường như nhìn thấy ba mình ban đầu đứng ở trên boong du thuyền, cầu khẩn đám người này bỏ qua cho ông, thế nhưng bọn người mất trí này lại không chút lưu tình cảm sùng bái chết ông.

Đến cuối cùng thì thể của ba anh cũng không tìm về được, bởi vì anh căn bản cũng không biết, thi cốt của ba mình đến tốt cùng là bị nổ tung trong vụ nổ đó hay là vĩnh viễn vùi thân trong biển rộng.

Mỗi lần nghĩ tới đây, anh liền hận không được giết người.

Đột nhiên có một thanh súng lục màu đen được đặt vào tay Lạc Ngạn, Lạc Ngạn không chút do dự tóm chặt lấy. Nạp đạn lên nòng, chỉ kém bóp cò súng thôi là anh có thể cho báo thù cho ba mình, tâm ma vẫn khôn nhiều anh cũng sẽ biến mất.

Anh phải nghĩ tới em. Bất kể chuyện gì, anh phải suy nghĩ đến em trước.

Đột nhiên giọng nói của Thiện Thiện xuất hiện ở trong đầu Lạc Ngạn, rõ ràng là chuyện mới ban nãy nhưng Lạc Ngạn cảm thấy giống như là cô đã nói từ thế kỷ trước.

Ngón tay Lạc Ngạn đã đặt lên trên cò súng, chỉ cần nhẹ nhàng nhấn một cái là anh hoàn toàn có thể giải quyết tâm nguyện của mình.

Anh phải nghĩ cho em một chút

Anh phải nghĩ đến em

Bạn đang đọc truyện *Đã Đảo, Bạch Liên Hoa!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96: Đại kết cục (trung)

Lúc này nơi xa xa phía chân trời đã lộ ra chút ánh sáng, Lạc Ngạn từng bước một từ trong hành lang xám xịt đi ra, ánh sáng bình minh nơi chân trời còn chút mờ mờ nhưng lại mang theo một loại khí thế không nói rõ được.

Đầu hẻm nơi xa có một vài ngọn đèn tiết kiệm năng lượng, trong đêm đen hắt lên một chút ánh sáng. Đó là một quán nhỏ bán đồ ăn sáng, lồng hấp để một bên lúc này đang bốc hơi nóng nghi ngút, còn ông chủ thì đang hí hục làm mì trộn.

Bách Thần cũng nhảy hai bước từ cửa thang lầu ra ngoài, hần mới ra tới liền nhìn thấy Lạc Ngạn đứng ở đầu hẻm nhìn quanh, hần liếc nhìn thấy quán nhỏ bèn cười hỏi: "Cậu muốn ăn món đó à?"

Lạc Ngạn không nói gì, chiếc áo khoác trên người anh trong mùa đông ở Vân Đô có vẻ ực kỳ mỏng manh, sương mù lúc sáng sớm ngưng kết trên tóc anh tạo thành những giọt sương, Lạc Ngạn từ trong đấy lòng vẫn lạnh đến tận xương, mặc dù năng lực chịu đựng của đàn ông cao hơn phụ nữ rất nhiều nhưng cảnh tượng như vậy anh không muốn nhìn thấy lần nữa.

"Nghĩ đi đâu rồi," Bách Thần thấy anh không nói lời nào thì cười cợt một câu: "Lúc đó đưa súng cho cậu sao cậu không dứt khoát một phát bắn chết hần ta?"

Lạc Ngạn tiến lên một bước cởi áo khoác vắt lên cánh tay, sau đó cười như không cười nói: "Tôi không phải là cậu, mạng người với tôi còn rất đáng tiền."

Bách Thần nhìn sắc mặt của anh rồi bật cười một tiếng: "Đúng vậy, đôi tay của cậu sạch sẽ mà, đâu giống bọn tôi."

Hai người đang nói chuyện thì nhìn thấy một chiếc xe tải lái vào đầu ngõ, sau khi dừng lại ngay đầu hẻm thì thấy có hai người bước xuống xe. Hai người này đầu tiên là chào hỏi Bách Thần xong mới chạy thẳng lên lầu.

Không bao lâu phía trên truyền đến tiếng bước chân liên tiếp, Lạc Ngạn không quay đầu nhìn nhưng vẫn có thể tình huống cảm thấy mặt đất dưới chân có sự rung động.

"Nếu cậu không muốn người này thì tôi cũng không khách khí," Bách Thần nhẹ giọng nói.

Lạc Ngạn chưa bao giờ đặt mình cùng một phe cánh với Bách Thần, dĩ nhiên càng không thể nào cùng một loại người giống như hần. Cho nên thường ngày chỉ cần không có chuyện quan trọng thì anh cũng sẽ không liên lạc Bách Thần chứ đừng nói có tình bạn ở đây.

"Cậu tính toán khi nào ra tay?" Lạc Ngạn nhìn Bách Thần, trong ánh mắt lộ kiên định. Tuy anh không động thủ giết người nhưng ra tay hại người thì anh tuyệt đối sẽ không biết ý của từ nương tay, hướng chỉ còn gặp phải kẻ thù giết cha.

"Tôi thật không ngờ anh cả nhà chúng tôi nhìn đỉnh đạc như vậy nhưng vừa ra tay thì ngay cả tôi cũng phải cam bái hạ phong" Bách Thần tiện tay châm một điếu thuốc, hít một hơi thật dài rồi chậm rãi nhả ra một vòng khói thuốc: "Anh ta lúc nào cũng giả bộ ra vẻ con trai ngoan trước mặt lão già nhà tôi, tôi ngược lại muốn xem lần này anh ta tính toán giả bộ như thế nào (!)?"

"Cậu làm việc cẩn thận một chút, đều nói chó cùng rứt gấu, tôi sợ đến lúc đó cậu không lật ngửa được hần mà bản thân đã bị quang ra ngoài," Lạc Ngạn khó được về mặt ôn hòa nói, mấy câu này coi như đã là lời nói thân thiết của anh với Bách Thần, còn về phần thật tâm hay giả dối thì sợ rằng cũng chỉ có chính anh mới biết.

Lúc này cửa xe lại truyền tới một tiếng động, Lạc Ngạn quay đầu nhìn thấy một người đàn ông mặc áo khoác da màu đen đang hung hăng đạp Chồn Đen một cước, tình huống của Chồn Đen lúc này đã là hít vào nhiều mà thở ra không bao nhiêu rồi.

Lạc Ngạn nhíu mày một cái, dặn dò: "Cậu đừng để hần chết, nếu ngay cả một người làm chứng cậu cũng không có thì đến lúc đó chỉ sợ ba cậu càng không tin cậu."

Kể từ khi xảy ra vụ án nổ du thuyền, lời nói của Bách Thần ở trước mặt Bách Thất Gia đã không còn tác dụng mấy nữa, hơn nữa phe cánh của Bách Hạo ở trước mặt Bách Thất Gia còn công kích hấn khiến cho địa vị của hấn rớt xuống ngàn trượng. Vốn dĩ Bách Hạo đã ở vị trí con trai trưởng lại có thể lực hùng hậu của nhà ông bà ngoại mà rất được các trưởng lão coi trọng, có điều sau này tác phong làm việc của hấn có chút mềm mại mới nên chọc cho một đám anh em bí mật nghị luận.

Gió mùa đông ở Vân Đô mang theo ẩm ướt thấm vào tận xương, Bách Thần miệng ngâm thuốc đứng trong gió lạnh, ánh mắt nghiêm túc nhìn phương xa. Người khác đều nói Bách Hạo là người mềm yếu, nhưng hôm nay biết hấn ta làm ra chuyện kia mà còn nói là mềm yếu thì e rằng cả Vân Đô này cũng chưa có ai cứng rắn tàn nhẫn như hấn nữa.

Lạc Thiên Tề tuy không quản đến sản nghiệp Lạc gia nhưng ông vẫn là người thừa kế duy nhất đời thứ hai của Lạc gia, vậy mà Bách Hạo nói giết liền giết, ngay cả một điểm do dự cũng không có. Huống chi, nhóm giặc cướp này cũng không phải là người bình thường, bọn họ đều xuất thân từ lính đánh thuê.

Đưa một nhóm người đó lặng yên không một tiếng động đến Vân Đô, sau đó ở phía sau điều khiển nhóm người này rời đi, nếu ở sau lưng không có thể lực nhất định thì chắc chắn không làm nổi. Nhưng Bách Thần lại nghi ngờ làm sao Bách Hạo có thể an bài mọi thứ không chệch vào đâu được như vậy?

Nếu như hấn ta thật sự có bản lĩnh này thì e rằng hôm nay Bách Thần hấn đã sớm bị Bách Hạo chèn ép đến không thể ngẩng đầu lên rồi.

Khi tiếng chuông báo hiệu năm mới đến, gần như mỗi gia đình trong thành phố này đều chen chúc nhau ngồi ở sofa hoặc là vui ở trên giường coi tiết mục cuối năm. Tuy Thu Từ Thiện cho rằng tiết mục cuối năm có nội dung rất cũ kỹ nhưng không ai có thể phủ nhận, ở trong ngày lễ tết khi mà gia đình sum họp vui sướng thì rất cần một tiết mục rộn ràng như vậy.

Thu Từ Thiện bọc cái mền ngồi trên sofa, trên khay trà trước mặt bày các loại trái cây đậu phộng, Thang Kiều ngồi ở bên cạnh cô vừa cắn hạt dưa vừa xem tiết mục cuối năm. Tối đoạn Quách Đức Cường xuất hiện, Thu Từ Thiện vẫn nhin không được quay đầu lại nói với Thang Kiều: "Mẹ, mẹ đừng cắn hạt dưa nữa được không, cứ kêu tách tách đau hết cả đầu."

Thang Kiều quay đầu nhìn cô, trên mặt vẫn còn đang nguyên vẻ cười khúc khích ban nãy, Thu Từ Thiện không chịu nổi lấy chăn che kín người, ngay sau đó xô dịch sang bên cạnh một chút.

Thang Kiều bỏ lại nắm hạt dưa vào đĩa, sau đó đá đá thùng rác dưới chân rồi oán trách nói: "Bảo bối, lúc này đây con nghiêm túc làm cái gì? Mẹ thật là mệnh khổ mà, bây giờ ăn tí hạt dưa cũng bị oán trách nữa hả?"

Thu Từ Thiện nhìn đáng vẻ này của bà thì nhanh chóng đưa tay ôm cổ bà, sau đó nói: "Bà Thang, con trịnh trọng thanh minh một câu, con không phải là không để cho mẹ ăn. Nhưng hạt dưa này ăn nhiều không tốt nên mẹ ăn ít ít thôi. Với lại ngày mai là năm mới rồi, con sợ tối nay mẹ ăn quá nhiều ngày mai mặt sẽ bị sưng. Mẹ không muốn buổi sáng năm mới mang cái mặt bị sưng lên ở nhà tiếp đãi khách khứa chứ."

Nghe cô nói vậy Thang Kiều lập tức khăn trương lên.

"Em con còn ở trên lầu làm gì vậy?"

"Mẹ quản hai đứa nó làm gì, ngày mai tụi nó phải đi Thượng Hải, mẹ cứ kệ tụi nó đi," Thu Từ Thiện vô tình nói.

Thang Kiều lại đau lòng không thôi lắm bầm nói: "Em con còn nhỏ mà, bây giờ đã bắt đầu phải chạy đông chạy tây vì công ty, năm hết tết đến rồi cũng không cho người ta nghỉ ngơi, thật là bị tội mà."

Thu Từ Thiện liếc xéo bà một cái xong đưa tay cầm một quả quýt, vừa chỉ chỉ ti vi vừa nói: "Mẹ, tiết mục cuối năm mà mẹ đang coi là cũng truyền hình trực tiếp, phàm là ai muốn phần đầu đi lên cũng không thể ở nhà yên lành qua năm mới đâu. Hơn nữa, mẹ xem mấy người MC này nè, rồi mấy người diễn viên trong này nữa, có người nào mà mấy năm rồi không ở nhà đón năm mới đâu. Con trai của mẹ mới có lần này thôi à, mẹ còn oán trách cái gì chứ?"

Thang Kiều đang tính nói con có thể xem xét ai người khác trong công ty thay thế được không, tối thiểu để Thu Từ Hàn ở nhà ngày mùng một đầu năm. Nhưng nghe Thu Từ Thiện nói xong thì bà cũng không nói gì nữa.

Mà lúc này hai người ở trên lầu hoàn toàn không có hình ảnh kiểu diễn như dưới lầu tưởng tượng. Bạch Khải Kỳ đang cầm một sấp tài liệu cẩn thận thẩm tra đối chiếu danh sách truyền thông trình diện, còn Thu Từ Hàn thì đang ngồi trước máy vi tính trò chuyện video với đối tác.

Kể từ khi Thu Từ Hàn tiến vào công ty làm việc thì cậu đã cải tạo gian phòng ở của mình. Vốn dĩ phòng của cậu cũng khá lớn, sau lại cậu dứt khoát sửa sang lại một chút biến thành căn phòng có một phòng làm việc nhỏ.

Lúc này Bạch Khải Kỳ đang an vị ở trên giường cậu tra xem văn kiện, trong lúc nói chuyện Thu Từ Hàn ngẩng đầu nhìn cô một cái, thấy cô khẽ cúi đầu, tài liệu tán lác trên giường, ngay cả trên đùi cũng đặt một xấp tài liệu.

"Ai, anh hợp xong rồi hả," Bạch Khải Kỳ đang chuẩn bị lấy một xấp tài liệu khác lên nhìn thì đột nhiên bị Thu Từ Hàn lật nhào xuống giường.

Bạch Khải Kỳ có chút bất đắc dĩ để tài liệu trong tay xuống rồi đưa tay ôm lấy hông cậu, trên mặt không ngừng được mà cười, hỏi tiếp: "Sao em cảm thấy nụ cười của anh có chút kì lạ vậy?"

"Kì lạ sao?" Thu Từ Hàn còn thuận tay sờ soạng mặt mình một cái, sau đó cười hi hi nói: "Anh cảm thấy nụ cười này hẳn là gọi ầm ập mới đúng, hoặc gọi là anh tuấn cũng được đúng không?"

Bạch Khai Kỳ lập tức phá lên cười, vừa cười vừa vân vê gương mặt cậu: "Đúng vậy, Thu Từ Hàn của chúng ta thật sự siêu siêu siêu đẹp trai."

Thu Từ Hàn bắt được cái tay đang vân về trên mặt mình, cười híp mắt nói: "Kỳ Kỳ, em có yêu anh hay không, em nói em có yêu anh hay không?"

Bạch Khai Kỳ bị cậu hỏi như vậy thì càng thêm muốn cười, Thu Từ Hàn ngây thơ như vậy khiến cô mềm lòng đến rồi tỉnh rồi mù. Được rồi, thật ra cậu đã sớm không phải là thiếu niên ngây thơ gì nữa.

Nhưng coi như cậu giả trư ăn cợn thì Bạch Khai Kỳ vẫn bằng lòng tin tưởng cậu.

Trong đêm chuyển giao giữa năm mới và năm cũ, tất cả gia đình đều đắm chìm trong không khí gia đình sum họp vui sướng, thế nhưng trong đó không bao gồm Hà Minh Châu.

Đây là lần đầu tiên Hà Minh Châu cảm thấy cô độc và tuyệt vọng trong một đêm giao thừa, bên cạnh cô ta không có bất kỳ ai, Trương Tuyết Vân lúc này còn đang bị nhốt ở trong trại tạm giam. Bách Thất Gia thì sáng sớm phải đến chỗ vợ cả rồi, còn bà Tư là cô ta thì coi như chỉ là một bình hoa được bày biện để đến ngắm khi rảnh rồi đi.

Lúc này Hà Minh Châu chỉ mặc một cái áo len ngồi trên sofa, TV treo trên vách tường đối diện đang phát tiết mục cuối năm, nhưng dù nội dung nào nhiệt như thế nhưng cô ta lại không nghe vào dù một chữ, một hình ảnh cũng không lọt vào trong mắt.

Lúc này cô ta không khỏi nhớ tới thời điểm tết năm ngoái, khi đó cô ta còn đang ở Thu gia, nhớ lúc đó Thu Từ Thiện còn bôi vì ba cho mình bao tiền lì xì dày hơn mà tức giận, Thu Từ Hàn ở một bên ồn ào đòi năm mới phải lì xì cho cậu một cái xe mới, mà Thang Kiều.....

Hà Minh Châu đột nhiên nghĩ đến Thang Kiều, kì thật trong 24 năm cuộc đời mình, Thang Kiều ở cạnh cô ta nhiều hơn mẹ nhiều. Mỗi ngày ở nhà chăm sóc bọn họ là Thang Kiều, hỏi cấp ba đi họp phụ huynh cho cô ta cũng là Thang Kiều, nhưng Hà Minh Châu lại chưa từng nghĩ đến chỗ tốt của Thang Kiều.

Đột nhiên ngoài cửa sổ lại dâng lên một làn khói sáng, trên một khoảng đất trống cách đó không xa người lớn đang dẫn theo con trẻ đi đốt pháo hoa. Đây là thời điểm mà ở tòa thành thị này cho phép đốt pháo.

Hà Minh Châu liếc ra ngoài cửa sổ, đột nhiên trong mắt dâng lên làn hơi nước mỏng.

Bách Thần nhìn mẹ mình đang ngồi trên ghế xem tivi, hắn đem thảm trong tay khoác lên người bà rồi đưa tay ôm bờ vai bà dịu dàng nói: "Mẹ, hay là mẹ trở về phòng xem đi, không khí trong phòng khách lạnh quá."

Người phụ nữ quay đầu nhìn Bách Thần một cái, sau đó chỉ cười cười, bà vỗ vỗ tay Bách Thần nói: "Không có việc gì, mẹ ngồi đây xem cũng được. Con với em gái đi chơi đi, mẹ xem chương trình này cũng thấy náo nhiệt."

Bách Thần liếc mắt nhìn mẹ mình, trong lòng không nói được cảm giác. Cho tới nay người khác đều cảm thấy người làm tiểu tam nhất định là ái mộ hư vinh, nhưng cố tình mẹ của hắn lại dịu dàng động lòng người như vậy, có tri thức hiểu lễ nghĩa giống như là tiểu thư từ thư hương môn đệ ra ngoài.

Nhưng cố tình chỉ là bởi vì thân phận vấn đề mà cả đời sống trong sự chỉ chỉ chỗ chỗ của người khác, thậm chí mấy chục năm qua bà đều chưa từng được cùng chồng đón giao thừa sang canh.

Bách Thần không phục cũng không muốn chịu phục, hôm nay hắn chớp được đẳng chuỗi của Bách Hạo rồi, chỉ chờ lật đổ hắn ta hoàn toàn. Hắn nhất định sẽ thắng.

Bách Thần ôm bà vai mẹ mình, dịu dàng nói: "Mẹ, đợi đến sang năm là ba có thể đón giao thừa với mẹ rồi."

"Có các con bên mẹ là mẹ đã rất thỏa mãn rồi."

Cây mồi hoa mồi quả nhà mỗi người mỗi cảnh, lúc này ai cũng không biết điểm cuối của mình ở đâu.

Bạn đang đọc truyện *Đã Đảo, Bạch Liên Hoa!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 97: (Kết thúc)

Trên dưới Bách gia bây giờ đều đang bận rộn vì tiệc sinh nhật Bách Thất gia, trong bang hội cũng luôn chú ý không ngừng. Bách Thất Gia năm nay đã năm mươi tuổi rồi, nói dễ nghe thì gọi là thời kỳ cường thịnh, nhưng người biết đều hiểu ông ta đã bắt đầu suy tính đến người nối nghiệp.

Bách Thất Gia có bốn vị phu nhân, nhưng Hà Minh Châu năm nay mới vừa vào cửa còn chưa sinh em bé nên không làm được trò trống gì. Trước mắt ba bà vợ kia đã sinh 5 đứa con trai cho ông ta, ba đứa sau còn quá nhỏ nên không tính, còn hai đứa con trai lớn thì tranh đấu vô cùng kịch liệt.

Thế lực của Bách Thần mới đầu nhìn còn có vẻ ngang bằng Bách Hạo nhưng kể từ khi xảy ra vụ án nổ du thuyền trên biển và bị mất món hàng trị giá vài tỷ, đến bây giờ cũng không tìm ra hung thủ đã khiến uy tín của hắn trong bang bị rớt xuống ngàn trượng.

Ngày đầu năm mồng một là sinh nhật Bách Thất Gia nên Bách Thần cũng không muốn gây khó khăn trước, hắn nghĩ tối thiểu cũng phải chờ tiệc sinh nhật của cha mình xong đã.

Nhưng hắn nghĩ như vậy cũng không đại biểu người khác cũng nghĩ như vậy.

Lúc Chồn Đen lên vào nội địa bị huynh đệ trong nhóm phản đối nhưng sau khi hắn lên vào Vân Đô thì mỗi ngày đều sẽ đứng hẹn liên lạc với đồng bọn ở nước ngoài. Có điều kể từ sau ngày bị bắt thì Chồn Đen đã không có cách nào liên lạc với đồng bọn nữa. Vì vậy những tên cướp tham dự vào vụ án kia đã biết lần này Chồn Đen dữ nhiều lành ít.

Nhưng những người này đều là huynh đệ trọng tình nghĩa, còn nghĩ tranh thủ cho Chồn Đen một tia sinh cơ cuối cùng. Vì vậy bọn họ nhanh chóng liên lạc với người ban đầu an bài bọn họ gây ra vụ cướp này.

Khi Bách Hạo nhận được một dãy số xa lạ gọi đến thì trong lòng cả kinh. Số điện thoại này của hắn xưa nay cực ít có người biết nên khi điện thoại reo lên, hắn liền cảm giác có mùi vị số mạng ở đâu đây.

Người trong hắc đạo còn tin vào số mệnh hơn người bình thường nhiều, giống như ba hắn là đại ca xã hội đen cũng có thầy phong thủy thuộc về mình. Bách Hạo vốn cho rằng mình sẽ không tin số mệnh gì đó nhưng khi điện thoại di động reo, hắn còn chưa tiếp thông điện thoại mà trái tim đã nâng lên một loại cảm giác nên đến vẫn là đến.

"Cái gì?" Dù đã chuẩn bị tâm lý nhưng đang nghe tin tức này xong thì trong lòng Bách Hạo vẫn không khỏi khiếp sợ.

"Không phải tao đã nói bọn mày trong vòng ba năm đừng có quay lại sao?" Bách Hạo hung tợn hỏi, nhưng không biết bên kia nói cái gì mà khiến vẻ mặt hắn trở nên quái dị: "Mày cho rằng như vậy là mày có thể uy hiếp tao rồi sao? Vậy tao cũng không ngại nói cho mày biết, chuyện này liên lụy không chỉ một mình tao đâu. Tao sẽ không cá chết lưới rách với bọn mày, bởi vì đến lúc đó chết chỉ có cá."

Hoàng đế ngẫm Vân Đô Bách Nhậm Tân tổ chức thọ yến 50 tuổi, vì vậy phàm là cùng ông ta có giao tình trong xã hội thượng lưu Vân Đô đều được mời, cửa chính khách sạn càng thêm rộng mở nghênh đón tân khách.

Trước cửa sổ trong một căn phòng của một tòa nhà đối diện có một người cầm ống nhòm quan sát phía đối diện chen chúc xe mà đến, kinh ngạc nói: "Mẹ kiếp, nhìn thấy Bentley cũng không chỉ năm chiếc chứ đừng nói Rolls-Royce, còn có cả Maybach nữa chứ. Tôi thật sự không biết mấy ông chủ lớn của Vân Đô này ra cửa lại có tiền như vậy."

"Đây đã là gì đâu, hiện tại mấy cái xe chạy trên mặt đất này bọn họ đều khinh thường chơi đấy, cậu không nhìn mấy ngày trước có tờ báo nói có phú thương mua máy bay tư nhân, ở trong đó được kêu là xa hoa lãng phí," những người bên cạnh khinh thường hỏi đáp.

Hai người đang nói chuyện thì phía sau có người không nhận được nói: "Được rồi, hai người các cậu đủ dòi đấy, đúng là càng nói càng đắc chí, cho các cậu đến đây để giám thị các loại xe hay sao?"

Một người ở bên cạnh lại lên tiếng hòa giải: "Thôi thôi, Lão Lưu đừng trách bọn họ, người trẻ tuổi đều thích những xe, máy bay này mà, chỉ nhìn cũng khó chịu, bọn họ thích thú thì cứ để bọn họ nói cho đã."

Người đàn ông được gọi là Lão Lưu lắc đầu nói: "Nhất Phàm, hôm nay cậu tốt tính thế."

Nói đúng ra thọ yến của Bách Nhậm Tân cũng không cần Tiền Nhất Phàm tới giám thị, có điều hắn nhận được tuyển báo bảo hôm nay có xảy ra đại sự, hắn sợ bỏ qua đầu mối nên mới đến đây giám thị.

Lúc này bên trong sảnh tiệc xa hoa của khách sạn rất rộng đủ bày xuống 70 mâm rượu tiệc, dĩ nhiên đây chỉ là ngày thứ nhất mà thôi. Hôm nay tới phần nhiều là đồng bạn làm ăn trên thương trường, cũng là nhân vật có máu mặt trong xã hội thượng lưu Vân Đô.

Từ cửa chính khách sạn đã an bài không ít thủ hạ canh vệ. Hôm nay người phụ trách bảo an đều thống nhất tây trang màu đen cùng giày da, từ cửa mãi cho đến bữa tiệc khắp nơi đều có thể nhìn thấy những an ninh áo đen này.

Cũng may người tới phần nhiều là gặp qua trường hợp lớn nên thấy an ninh nhiều như vậy cũng không thắc mắc gì.

Bách Nhậm Tân đang bị phu nhân mình kéo tay khắp nơi cùng người hàn huyên. Bách Thần lúc này đang đứng ở cách đó không xa, nhìn Bách Nhậm Tân mang theo Bách Hạo hàn huyên với mọi người chung quanh, nụ cười trên mặt Bách Thần đã sớm mất đi nhiệt độ. Hắn lạnh lùng nhìn chằm chằm Bách Hạo, trong lòng cũng chỉ có cười lạnh, để cho anh nhảy nhót mấy ngày nữa đi.

Trong lúc phần lớn tân khách đã an vị thì thấy một nhóm người vội vã lao ra từ trong thang máy, đi đầu chính là Triệu Tam thúc Triệu Kỳ Trung. An ninh

mới đầu vốn muốn lên can ngăn nhưng nhìn thấy Triệu Kỳ Trung dẫn đầu thì lại lui về sau một bước.

Nhóm người hùng hổ đi đến ngoài cửa phòng tiệc thì bị người phụ trách ngăn lại, người nọ cung kính nói với hắn: "Tam thúc, hôm nay là thọ yến của Thất gia, chú sẽ không muốn làm hư bữa tiệc của ngài ấy chứ."

Triệu Kỳ Trung hừ lạnh một tiếng nhưng nhìn thấy bên trong đã ngồi không ít người, suy nghĩ một chút vẫn quyết định gật đầu nói: "Được, hôm nay tôi sẽ cho Thất gia mặt mũi, mấy huynh đệ ở lại chỗ này, tự tôi đi vào tìm Thất gia."

Người này thấy Triệu Kỳ Trung vẫn bộ dáng giận dữ thì lại khuyên một câu: "Tam thúc, hôm nay là thọ yến của Thất gia, là một sự kiện trọng đại, không bằng đợi đến thọ yến xong lại mới nói được không?"

Triệu Kỳ Trung lúc này đã vô cùng giận, âm thanh cũng cất cao: "Lão tử cũng đã đoạn tử tuyệt tôn, chuyện này trọng đại hơn nhiều."

Nói xong, hắn đẩy người nọ ra rồi hùng hổ tiến vào. Nhưn hắn càng đi vào trong thì trong lòng càng cảm thấy thê lương, Triệu gia bọn họ đều đã đoạn tử tuyệt tôn nhưng họ Bách ngược lại con cháu đầy đàn, hôm nay còn ở lại chỗ này giăng đèn kết hoa ăn mừng thọ yến.

Bách Nhậm Tân mới nhìn thấy Triệu Kỳ Trung tới đây thì muốn đưa tay đi ôm hắn. Nhưng không ngờ Triệu Kỳ Trung mới vừa đi đến gần, ông ta còn chưa lên tiếng thì Triệu Kỳ Trung đã trực tiếp lướt qua Bách Nhậm Tân, giơ tay tát thẳng vào mặt Bách Hạo một cái.

Cái tát này vang dội và mạnh đến nỗi khóe miệng Bách Hạo rớm máu, Bách đại phu nhân lập tức kêu lên một tiếng sợ hãi, nhanh chóng bước lên kiểm tra thương thế của con trai bảo bối.

"Lão Tam, chú làm cái gì vậy?" Bách Nhậm Tân mới đầu tiên là cả kinh, sau đó lập tức quát lớn. An ninh đứng ở trong góc nhìn thấy chỗ này xôn xao cũng lập tức vọt lên.

Triệu Kỳ Trung oán hận nói: "Tôi làm cái gì, sao anh không hỏi xem con trai tốt của anh đã làm cái gì? Cậu ta muốn Triệu gia tôi đoạn tử tuyệt tôn thì tôi cũng sẽ không để cho cậu ta tốt hơn."

Bách Nhậm Tân là ai, đã sớm lăn lộn đến trên đầu mây cọng tóc còn biết, nghe xong lời này ông ta nhanh chóng hiểu ra vấn đề của Triệu Kỳ Trung, chỉ sợ là có liên quan đến con trai mình. Nhưng lúc này đang là thọ yến của ông ta, và đương nhiên ông ta cũng không muốn cho người khác phá hư bữa tiệc của mình. Huống chi, ông ta cũng không muốn để một sự việc hư vô mờ mịt này ảnh hưởng đến Bách Hạo, coi như đây là sự thực, Bách Nhậm Tân liếc mắt nhìn Triệu Kỳ Trung....

Vì vậy ông ta lập tức ngăn chặn Triệu Kỳ Trung đang giận dữ, nói: "Lão Tam, có chuyện gì mà chú phải làm ồn ào trước công chúng như vậy, nếu có gì hiểu lầm thì chú nói với tôi là được. Nếu thật sự là lỗi của Bách Hạo thì tôi tuyệt đối sẽ không nuông chiều con trai mình."

Triệu Kỳ Trung vốn trong lòng đã sớm bất mãn, lúc này nghe ông ta nói như vậy cũng dứt khoát tỏ ra: "Con trai của anh làm chuyện tốt, chỉ là một nhân viên chia bài ở sòng bạc thôi mà cậu ta lại có thể phỉ người phé đi mệnh căn của con trai tôi. Hôm nay tôi muốn để cho các anh em trong bang phân xử xem con trai anh đã đối xử với anh em mình như thế nào?"

Bách Nhậm Tân nghe xong thì càng không thể để cho Triệu Kỳ Trung rời đi, vì vậy ông ta mờ ám cầm áo Triệu Kỳ Trung nói: "Chú đi theo tôi."

Ông ta nói xong lại cho Bách Hạo một ánh mắt.

Đoàn người đi đến phòng nghỉ ngơi, Bách Thần ở cách đó không xa nhìn bọn họ một cái, suy nghĩ một chút cũng theo đi vào.

Đi sau lưng Bách Thần là đàn em Tiểu Tam Tử mà hắn tín nhiệm, đang lúc hắn đẩy cửa định tiến vào thì Tiểu Tam Tử lại đột nhiên kéo hắn, nhanh chóng nhét một vật vào trong tay hắn.

Bách Thần cả kinh hỏi: "Sao trên người chú lại có cái này?"

Trên mặt Tiểu Tam Tử lộ ra một tia lo lắng: "Kể từ sau khi chúng ta bắt Chồn Đen sau em đều luôn mang theo, anh cũng biết Đại Thiếu Gia người này cũng không phải là mặt ngoài nhìn đơn giản như vậy. Cho nên anh hãy cầm lấy để phòng thân."

Trên mặt Bách Thần vừa lộ ra một tia không đồng ý thì Tiểu Tam Tử lại bổ sung một câu: "Đây chỉ là súng gây mê, anh yên tâm đi súng này có bắn trúng người thì cũng chỉ có tác dụng gây mê mà thôi."

Bách Thần nghe vậy mới cầm lấy súng giấu ra sau lưng

Lúc Bách Thần đi vào thì bên trong đã loạn thành một đoàn rối. Triệu Kỳ Trung một mực chửi mắng Bách Hạo hại Triệu Khiêm, còn Bách Hạo thì luôn mang bộ mặt vô tội tôi có làm gì đâu. Về phần Bách Nhậm Tân thì đương nhiên là giúp con trai của mình. Nhưng càng là như thế thì lửa khói giữa ba người càng mạnh.

Triệu Kỳ Trung vừa thấy Bách Thần đi vào thì lập tức muốn hắn đứng về phe mình cùng công kích Bách Hạo.

Thật lâu về sau mỗi khi Bách Thần nghĩ đến đêm hôm đó nếu bốn người bọn họ chỉ cần có một người bình tâm tĩnh khí, như vậy sau đó có lẽ sẽ không xảy ra mạng người hay không?

Các anh em vẫn canh giữ ở phía ngoài chỉ nghe được bên trong mơ hồ truyền tới tiếng gậy gõ, mặc dù mọi người cũng dựng lỗ tai lên nhưng cảm giác luôn chưa đủ ghiền.

Cho đến khi một tiếng súng đánh vỡ tất cả hỗn loạn thì người đứng ở bên ngoài đều trở nên ngốc bức, sau đó người phụ trách an ninh dẫn đầu vọt vào phòng.

Đập vào mắt mọi người là Bách Nhậm Tân nằm trong vũng máu, còn hai vị thiếu gia Bách gia thì đang túm lấy nhau, một khẩu súng đang bị hai người nắm. Triệu Kỳ Trung thì đứng đực mặt tại chỗ, trợn mắt há mồm nhìn hai người đối diện.

"Nhanh, nhanh gọi xe cứu thương," tại tất cả mọi người hít vào một hơi xong cuối cùng cũng có người mở miệng nói chuyện.

Bách Thần vẫn ngây ngốc nãy giờ cũng đã kịp phản ứng lại, hần thừa dịp Bách Hạo phân tâm liền ra tay đoạt lấy súng trong tay hắn, sau đó chỉ vào mọi người quát: "Tránh hết ra, tất cả đều tránh ra cho tôi, nếu ai dám động đến tôi sẽ bắn chết kẻ đó."

Bách Hạo liếc mắt nhìn Bách Thần đang giữ súng, trầm giọng nói: "Tất cả đều lui ra đi."

Nhưng khi Bách Thần đang muốn rời đi thì đột nhiên có một người từ bên ngoài xông vào, kêu lên: "Không xong rồi Thất gia, có cảnh sát xông vào."

Nhưng khi hắn nhìn thấy Bách Nhậm Tân nằm trong vũng máu thì cổ giống như bị người ta bóp chặt lại, lập tức im bật.

Bách Thần cắn răng nhìn Bách Hạo: "Là anh, đều do anh, anh có ý đúng không? *** má Tiểu Tam Tử là người của anh đúng không?"

Lúc này Bách Thần tâm hoảng ý loạn, lúc ấy hắn nhìn thấy ba mình luôn che chở Bách Hạo nên nhất thời tức giận liền đem chuyện Bách Hạo cấu kết với người ngoài cướp bóc hàng hóa trong bang nói ra, Triệu Kỳ Trung nghe xong nổi điên lên muốn bắt Bách Hạo, còn nói muốn mở hội nghị bang hội đuổi ba xuống đài.

Bách Hạo thì càng thêm giận dữ đòi xông lên đánh hắn, Bách Thần cũng không biết ma xui quỷ khiến thế nào liền rút súng ra. Sau đó tất cả trở nên hỗn loạn, ba quát lớn hắn, Bách Hạo chầm chọc hắn, còn hắn chỉ muốn cầm súng hù dọa Bách Hạo mà thôi. Rồi Bách Hạo tiến lên giành súng, bọn họ lao vào đánh nhau, sau đó súng cướp cò.

Bách Thần cúi đầu nhìn súng trong tay mình, lúc Tiểu Tam Tử đưa súng cho hắn thì hắn chỉ tiện tay nhét vào sau thắt lưng, sau đó lúc lấy ra càng thêm không nhìn kỹ.

Cái này căn bản là một khẩu súng lục đã lên nòng sẵn.

"Nếu chú không nghĩ bị cảnh sát bắt được ngay tại đây thì *** mẹ nhanh rút cho tôi," Bách Hạo rút cuộc triển lộ được tác dụng của người làm anh cả, hắn nói với những người bên cạnh: "Các cậu mau mang Bách Thần đi ra cửa sau."

Khi Bách Thần rời đi thì vẫn còn đang suy nghĩ, đợi cha tỉnh lại hắn nhất định phải giải thích cho ba biết.

Nhưng hắn không ngờ lần này hắn rời đi chính là lần vĩnh biệt sau cuối.

Trong ngày đầu năm mới, hoàng đế ngậm Vân Đô Bách Nhậm Tân bị gặp tập kích ngay trong bữa tiệc đại thọ của mình, sau khi sự việc xảy ra cảnh sát cũng nhanh chóng chạy tới hiện trường không chể trường hợp.

Bách Nhậm Tân trên đường đưa đi bệnh viện không trị bỏ mình. Từ đó bắt đầu, cảnh sát nhanh chóng kéo một cuộc can quét quy mô lớn.

Hai ngày sau đó cảnh sát nhanh chóng dẫn độ con trai trưởng Bách Hạo của Bách Nhậm Tân, hắn là kẻ khả nghi chủ mưu vụ án '11. 16' trên biển. Bởi vì cảnh sát bắt được một trong những kẻ cướp tham gia vụ án, hắn chỉ chứng và xác nhận Bách Hạo chính là chủ mưu ban đầu của vụ án.

Cũng trong ngày đó cảnh sát lục soát nơi ở của Bách Nhậm Tân, phạm là những người có tiền án đều bị đưa đến bót cảnh sát để thẩm vấn. Sở dĩ cảnh sát nhanh chóng và có chấn nhiếp lực hành động là do kết quả điều tra giăng lưới lâu dài của họ.

Ti vi trong phòng làm việc của Thu Tử Thiện hiện đang phát sóng đoạn tin tức này, hiện tại tất cả truyền thông ở Vân Đô đều đang chú ý chuyện này, Đài Truyền Hình liên tục đưa tin những chuyển biến mới của vụ việc.

Thu Tử Thiện chế cười nhìn một hồi liền tắt ti vi. Bất kể là cảnh sát hay truyền thông đều là người chạy sau cả, giống như lúc trước Bách Nhậm Tân chưa chết, Vân Đô cũng chưa có xã hội đen hoạt động. Hôm nay cũng chỉ là thừa dịp Bách Nhậm Tân vừa chết nên cảnh sát mới có tiến triển lớn như vậy.

Nhưng điều khiến Thu Tử Thiện không ngờ là người chủ mưu vụ án cướp trên biển là Bách Hạo. Cô không khỏi nhớ lại Lạc Ngan, tuy mấy ngày nay Lạc Ngan biểu hiện cũng cực kỳ bình thường nhưng cô vẫn rất lo lắng cho anh.

Đang miên man suy nghĩ chợt nghe chuông điện thoại vang lên, cầm lên vừa nhìn quả nhiên là Lạc Ngan.

Lạc Ngan tính toán tới đón cô, hai người hẹn thời gian xong liền cúp điện thoại. Lúc Lạc Ngan đến dưới lầu cô thì Thu Tử Thiện phân phó mấy tiếng cho nhân viên rồi vội vàng đi xuống lầu.

Hai người vừa lái xe về vừa thảo luận về chuyện nhà. Lúc xe sắp chạy vào xa lộ thì Thu Từ Thiện chợt nhìn sang bên cạnh, có chút kỳ quái hỏi: "Chiếc xe này có phải vẫn luôn đi theo chúng ta không?"

Cô vừa dứt lời thì thấy chiếc xe bên cạnh ép tới, Thu Từ Thiện cả kinh vội vàng nhìn Lạc Ngan một cái, ai ngờ hình như anh đã dự liệu đến được, không nhanh không chậm đánh tay lái. Nhưng chiếc xe tải bên cạnh vẫn đột nhiên đánh tới khiến Thu Từ Thiện sợ hãi nhanh chóng nín chặt dây an toàn trên người.

Cô nhìn Lạc Ngan, nhưng lúc này về mặt Lạc Ngan cũng không nhẹ nhàng, khi chiếc xe bên cạnh lại liều mạng tiến tới gần xe bọn họ thì chợt nghe điện thoại của Lạc Ngan vang lên. Lạc Ngan một tay nắm tay lái, một tay vươn ra ấn nút nghe, sau khi nghe xong người bên kia nói thì anh mở cửa sổ bên chỗ Thu Từ Thiện ra, Thu Từ Thiện theo tầm mắt của anh nhìn sang thì nhìn thấy một họng súng đen thui từ trong cửa sổ xe đối diện vươn ra.

Thu Từ Thiện hút một hơi, tuy sửng sốt lại không có ra một chút tiếng thở. Nhưng trong lòng cô kêu khổ không thôi, cô không ngờ cái xui nó theo mình đến tận năm mới. Trận này xem ra còn ghê hơn trong phim nữa.

Lạc Ngan kéo cửa sổ xe lên sau đó theo sát chiếc xe tải kia. Nhưng anh vẫn không quên đưa tay cầm bàn tay Thu Từ Thiện, nhẹ giọng hỏi: "Có sợ không?"

"Nếu sợ thì giờ em có thể xuống xe sao?" Thu Từ Thiện về mặt đau khổ hỏi.

Ai ngờ Lạc Ngan chỉ cười một cái: "Còn biết nói giỡn, xem ra không phải quá sợ."

Thu Từ Thiện nhìn bộ dáng anh đã có dự tính trong lòng nên cũng an ổn xuống.

Lạc Ngan lái xe chạy một đoạn thời gian cô mới phát hiện đây cũng không phải là đường về nhà. Nhưng mà lần này cô cũng không có lăm mồm hỏi, chỉ an tĩnh ngồi ở ghế phó lái.

Khi xe dừng hẳn, Thu Từ Thiện vừa mở cửa xe trong nháy mắt liền không nhịn được run run một cái, khí lạnh ở bờ biển không phải là loại lạnh bình thường mà nó mang theo gió biển giá rét đâm vào cốt tủy không lưu tình đánh vào trên mặt cô.

Lạc Ngan đứng tại chỗ chờ Thu Từ Thiện đi tới bên cạnh, Thu Từ Thiện mới vừa đứng vững thì anh liền đưa tay nắm chặt tay cô, bàn tay của anh ấm áp và khô ráo, mang theo thoải mái làm cho người ta an ổn.

"Lạc Ngan," khi Thu Từ Thiện thấy rõ người tới thì vẫn nhìn không được lạnh cả tim. Lệnh truy nã Bách Thần dán ở khắp mọi nơi trong thành phố, Thu Từ Thiện vẫn cho rằng cảnh sát chậm chạp không bắt được hẳn là bởi vì hắn đã sớm trốn khỏi Vân Đô.

"Thì ra cậu vẫn chưa đi," Lạc Ngan không lạnh không nhạt nói. Anh vừa dứt lời thì Bách Thần lại đột nhiên giơ súng trong tay lên, nhắm ngay đầu Lạc Ngan.

Những người bên cạnh hẳn cũng không có động tác gì nhưng Thu Từ Thiện biết, trong tay mấy người này đều dính mạng người.

"Tôi đương nhiên sẽ đi, nhưng phải là sau khi giết chết cậu thì tôi mới đi được," Bách Thần nhìn Lạc Ngan lạnh lùng nói.

Thu Từ Thiện cả kinh, lòng bàn tay không nhịn được dùng sức nắm chặt tay Lạc Ngan. Nhưng ngay vào lúc này, Bách Thần hướng những người bên cạnh phát phát tay, hai người đàn ông đứng đó liền nhanh chóng tiến lên bắt lấy Thu Từ Thiện.

Lạc Ngan lập tức muốn che chở Thu Từ Thiện, ai ngờ Bách Thần nhanh chóng nói: "Cậu yên tâm, tôi sẽ không đánh phụ nữ."

Vì vậy Lạc Ngan nhìn Thu Từ Thiện một cái rồi buông cô ra. Bách Thần thấy Thu Từ Thiện mới vừa bị áp đến bên cạnh mình thì lập tức tiến lên, hất án bả vai Lạc Ngan xong thúc cho Lạc Ngan một gối. Động tác này xưa nay luôn có thể lập tức chế địch, Lạc Ngan lập tức té quỵ xuống đất.

"Tiểu Tam Từ đã chết," Bách Thần bi thương nói.

Lạc Ngan té quỵ dưới đất qua một hồi lâu mới ngẩng đầu nhìn hắn: "Tôi đã sớm để cho hắn rời đi, xem ra hắn vẫn không đi."

"Đạo này nghĩa khí xem ra quan trọng hơn mạng người," trên mặt Lạc Ngan hiện lên một nụ cười trào phúng, Thu Từ Thiện có hơi sợ nhìn anh, lại nghe anh nói: "Thật là ngu xuẩn phải không?"

Trên mặt Bách Thần lúc này không có chút biểu cảm, đúng vậy, trên thế giới này vài phần nghĩa khí có thể nặng hơn cả mạng sống. Nhưng có ít thứ so với mệnh còn quan trọng hơn.

"Là cậu nói chuyện Chồn Đen cho cảnh sát, chuyện của Triệu Khiêm cũng là cậu làm đúng không?" Bách Thần từng câu hỏi.

Lạc Ngan thờ ơ cười cười, trên mặt đều là sáng khoái: "Đúng vậy, Triệu Kỳ Trung chỉ có một đứa con trai, cậu nói tôi không tìm ông ta còn tìm ai?"

"Lúc đầu tôi nên hiểu ra Bách Hạo là kẻ thù giết cha của cậu, cậu sẽ không dễ yên như vậy," Bách Thần mặt mũi sưng lạnh, giọng nói càng thêm mang theo hối hận vô tận: "Đáng lý lúc bắt được Chồn Đen tôi nên giết cậu."

"Nhưng cậu đã bỏ lỡ tiên cơ không phải sao?" Lạc Ngan cũng không để ý, còn Thu Tử Thiện nghe được mỗi một câu lại càng giật mình, cô không biết cho tới nay Lạc Ngan vẫn có liên hệ cùng tên Bách Thần này, thậm chí cô không biết Lạc Ngan còn làm những chuyện này.

"Tôi vốn cũng không nghĩ tôi sẽ có loại kết cục này, tôi còn nghĩ mình phải kiên nhẫn chờ đợi, nhưng ai biết Bách gia các cậu cũng chỉ là một tòa Cao ốc bị nghiêng ngã mà thôi, tôi chỉ nhẹ nhàng đẩy mọi cái, nó liền sập."

Bách Thần cảm thấy báng súng dùng sức nện vào lưng Lạc Ngan, Thu Tử Thiện lập tức sợ hãi giãy dụa. Lạc Ngan lại mặc kệ đau đớn, lập tức quay đầu quát: "Thiện Thiện, em chỉ cần đợi thôi không nên động đây, đừng động."

"Bách Thần, đây là chuyện giữa chúng ta, không liên quan đến cô ấy," lúc này trời cũng đã chập choạng nhưng Thu Tử Thiện lại có thể nhìn thấy rõ ràng khóe miệng anh có một vết máu.

"Các cậu đưa hai người bọn họ theo," Bách Thần không trả lời Lạc Ngan mà chỉ bảo đàn em mang hai người họ ra sát bờ biển.

Lúc này ở bờ biển sẽ không có ai đi lại trong thời tiết rét lạnh này, huống chi Bách Thần chọn lựa bãi này đường đi gấp ghe, trong ngày thường cũng sẽ không có người lui tới.

Lạc Ngan vươn ra bên cạnh bắt lấy tay của người đang ẩn mình, vừa đưa tay chụp Thu Tử Thiện lại, Bách Thần quay đầu lại nhìn thấy một màn này thì ra lệnh cho đàn em thả tay.

Lúc này Thu Tử Thiện chỉ mặc một chiếc áo khoác ngoài màu trắng sữa mỏng, dưới chân mặc một chiếc quần ống túm màu đen khiến cô lạnh đến run lấy báy. Lạc Ngan ôm cô vào lòng rồi đi về phía trước, ở bên tai cô nhẹ nói: "Em ráng một chút, sẽ không có chuyện gì."

"A Ngan, làm sao bây giờ?" Thu Tử Thiện sợ hãi nắm lấy vạt áo khoác của anh, dù trước đây cô từng bị Bách Thần bắt cóc nhưng cô cũng không sợ, nhưng lúc này cô thật sự sợ hãi.

Lúc này Bách Thần đã coi như là cửa nát nhà tan rồi, hơn nữa trong đó một phần lớn là bởi vì Lạc Ngan. Cô sợ Bách Thần thật sẽ cá chết lưới rách giết Lạc Ngan, khi ý nghĩ này xuất hiện trong đầu cô thì cô chỉ cảm thấy cả người đều run rẩy, trái tim tựa như rơi vào một kẽ nứt băng tuyết, lạnh lẽo khiến người ta sợ hãi.

"Không có chuyện gì, nếu quả thật có chuyện thì chúng ta coi như một đôi uyên ương bỏ mạng có được hay không," Lạc Ngan nửa ôm nửa kéo cô nói, nhưng anh lại tự mình trước hết cười khe khẽ ra ngoài.

Thu Tử Thiện phản nản nói: "Cái gì mà uyên ương bỏ mạng, em không muốn."

Lạc Ngan nghe vậy đang muốn lên tiếng thì cô nương này lại nói: "Đến bây giờ thân phận của em còn chưa được xác định đâu, chờ đến Âm Tào Địa Phủ em là em hay là vợ của anh đây. Em sợ Diêm Vương Gia sẽ giành anh với em."

Mấy người đứng cạnh bọn họ lúc này đang cầm súng trong tay, trên mặt là vẻ nghiêm trang cần có của những người đến báo thù rửa hận. Nhưng cuộc đối thoại của hai người này nghe thế nào cũng thấy không quá phù hợp với cảnh tượng lúc này, ngay cả người đàn ông đứng cạnh bên cạnh Thu Tử Thiện cũng không nhìn được nhìn cô một cái, chỉ sợ trong lòng hắn đang nghĩ chắc cô nàng này đã bị hù dọa đến phát điên rồi.

Lạc Ngan bật cười ha ha, khoác vai cô rồi hung hăng hôn xuống mặt cô một cái: "Được, đợi chúng ta trở về anh sẽ cho em một danh phận."

Bách Thần đi trước mặt bọn họ, khi bọn họ dừng lại liền nghe Bách Thần nói: "Lạc Ngan, biển rộng phía trước mặt chính là nơi cha của cậu vui thân. Hôm nay tôi giúp cậu chọn nơi này để táng thân, cậu có vừa lòng không?"

Về mặt Lạc Ngan giờ đây đã sớm khôi phục, hắn kéo Thu Tử Thiện ra sau lưng mình, định thần nhìn Bách Thần, nói: "Bách Thần, chúng ta đừng nói mấy thứ vô nghĩa này nữa. Nếu cậu thật sự muốn giết tôi thì lúc này khi ở trên xe cậu đã nổ súng rồi."

"Hiện tại chúng ta tới bàn điều kiện một chút đi."

Bách Thần âm trầm hỏi: "Cậu còn có tư cách nói điều kiện với tôi sao?"

"Gia nghiệp của Bách gia rất lớn, hôm nay tuy cha của cậu đã chết rồi nhưng vẫn còn mẹ ruột cậu và các em trai em gái cậu, cậu không quan tâm đến bọn họ nữa sao," Lạc Ngan nói thẳng.

Bách Thần bị Lạc Ngan chọt trúng tâm sự liền trầm mặc. Lúc này hắn vẫn chưa rời đi cũng là bởi vì mẹ mình và em gái em trai, Bách Khải năm nay chỉ mới mười chín tuổi cái gì cũng không hiểu, mà thân thể mẹ hắn vẫn luôn không tốt. Hắn không phải không có suy nghĩ đưa mẹ mình đi cùng nhưng bây giờ cảnh sát đều đang trong giám thị bọn họ, hắn hoàn toàn không nhúc nhích được gì.

"Tôi có thể nói như vậy với cậu là bởi vì Bách Hạo đời này chỉ sợ là không ra được khỏi ngục giam, nhưng cậu thì khác," Lạc Ngan nhìn hắn nói: "Hắn là bởi vì vụ án nổ du thuyền, cậu cũng không phải là cha cậu, cũng không nhúng tay sâu đậm tới sự nghiệp gia tộc, chỉ cần tìm được luật sư giỏi thì cùng lắm bị giam mấy năm mà thôi."

"Nhưng cậu giết chết ba tôi," Bách Thần giọng sùng lên đối diện mi tâm của Lạc Ngan. Kì thật lúc đấy nổ súng hắn cũng không biết là ai nổ, hắn chỉ biết hắn và Bách Hạo đang tranh đoạt khẩu súng, sau đó ba muốn tiến lên ngăn cản bọn họ. Sau đó.....

Những ngày qua Bách Thần không có một ngày nào có thể ngủ ngon, mỗi lần hần nhắm mắt lại là lại nhớ tới ba, hần nhớ tới ba mình ngã vào trong vũng máu, nhớ tới tất cả mọi chuyện phát sinh ngày hôm đó.

Hần không bao giờ còn là Bách nhị công tử của Bách gia nữa rồi, ba chết rồi, Bách gia cũng xong rồi.

"Giết ba cậu là hai anh em cậu, huống chi cậu thật sự cho rằng một vụ án lớn như vậy chỉ bằng một mình Bách Hạo làm sao? Chúng ta trong lòng hiểu rõ là được rồi," Lạc Ngạn không chút yếu thế nói, tuy lúc này khẩu súng đang chia vào người anh nhưng trong tay nắm giữ lá bài tẩy cũng là anh.

"Chỉ cần cậu buông ra thì tôi sẽ đồng ý đưa mẹ cậu và hai em cậu ra nước ngoài," Lạc Ngạn vừa dứt lời thì một đàn em của Bách Thần đứng bên cạnh liền giờ súng lên.

"Hôm nay Bách gia đã ngã, dù cảnh sát không tìm bọn họ phiên toái thì cậu cho rằng mấy kẻ thù trước kia của ba cậu sẽ buông tha cho bọn họ sao? Đến lúc đó đừng nói là có thể trôi qua một cuộc sống như bây giờ, chỉ sợ ngay cả có thể giữ được mạng hay không cũng là vấn đề," Lạc Ngạn châm chọc nói.

Kì thật anh vẫn luôn một mực chờ đợi Bách Thần đến tìm mình, theo anh nghĩ thì Bách Thần hoàn toàn là người thông minh, mặc dù ngay từ đầu hai người đã không đi chung trên một con đường. Hôm nay người thông minh này ở nghĩ sâu tính kỹ sau đã tìm đến mình, xem ra hần đã chọn xong con đường phải đi rồi.

Lạc Ngạn nhìn một vòng mấy người đàn em giờ súng xung quanh, vẻ mặt lạnh nhạt nói: "Tôi cũng có thể cho mấy anh em này của cậu một khoản phí an gia, những ngày giang hồ liếm máu này cũng không dễ dàng."

"Cậu có thể cho bao nhiêu?" Bách Thần hỏi.

Lạc Ngạn nhìn hần nói: "Vậy phải xem cậu có bao nhiêu người đã?"

"200 triệu đổi cậu và vị tiểu thư xinh đẹp này, cậu cảm thấy đáng giá sao?" Bách Thần từ từ di chuyển họng súng chuyển qua bên tai Lạc Ngạn, mà nơi đó chính là đầu của Thu Từ Thiện.

Lạc Ngạn sắc mặt lạnh lẽo, nói: "Tốt nhất cậu nên dừng lại động tác ngay lúc này." Nói xong, anh lại kéo Thu Từ Thiện ra sau lưng mình.

"200 triệu, một trăm triệu cho những anh em này của tôi an gia, một trăm triệu cho mẹ tôi," Bách Thần không chút do dự nói.

Lạc Ngạn bữu môi không nói gì, kì thực nhìn như Bách gia thua nhưng gia sản Bách gia vẫn không bị tịch thu. Huống chi hôm nay Bách Nhậm Tân không còn nữa, cảnh sát liền tập trung vào những lão đại khác dưới trướng của Bách Nhậm Tân. Lạc Ngạn cũng không cảm thấy mẹ của Bách Thần sẽ thiếu mấy trăm triệu này.

Nhưng mà anh không muốn lại kéo dài nữa, tuy anh đoán trước nhưng người định không bằng trời định, anh cũng không muốn Thu Từ Thiện lại bị chỉ súng vào đầu.

"Tôi đồng ý."

"Tôi muốn tiền mặt, vẫn là số cũ," Bách Thần tuy cũng không muốn tiền chuộc lắm nhưng nên biết thương thức vẫn là biết.

"Bọn họ đi rồi," Thu Từ Thiện nhìn bóng người càng lúc càng xa thì sợ sệt nói.

Lạc Ngạn cười gật đầu một cái, nhưng vừa muốn đưa tay ôm lấy cô thì thấy Thu Từ Thiện lập tức ngồi xổm xuống, gào khóc lên.

Lạc Ngạn lập tức sững sờ, lần này Thu Từ Thiện thật sự là gào khóc, há to miệng không che giấu ngòi gáo khóc như một đứa trẻ. Lạc Ngạn thấy vậy thì đực mặt vuron tay đứng sững sờ, thật không biết là phải dỗ dành cô hay là phải làm gì đây?

"Đây là lần thứ mấy rồi," Thu Từ Thiện đang khóc thổ không ra hơi lại đột nhiên hô lên một tiếng. Nói xong cô đột nhiên đứng lên: "Không có một ngày tháng nào yên bình cả, ngày ngày còn dọa người hơn cả phim hành động."

Lúc này trong lòng Lạc Ngạn cũng dâng lên một tia áy náy, anh muốn đưa tay ôm lấy Thu Từ Thiện nhưng mới vừa vuron tay ra lại thấy cô vừa khóc vừa gào to: "Sau này anh đừng có làm mấy chuyện này nữa được không? Em thực sự rất sợ, rất sợ."

Lạc Ngạn thấy cô thật sự bị dọa bèn đưa tay cứng rắn ôm cô vào trong lòng an ủi.

"Chúng ta đi về trước nha em?" Lạc Ngạn thấy cô ăn mặc mỏng manh, mà bên bờ biển gió rất mạnh mang theo hơi lạnh thấm vào tận xương.

Thu Từ Thiện đáng thương nói: "Chân em mềm nhũn rồi đi không được nữa."

"Vậy anh công em nhé?" Nói xong, Lạc Ngạn cúi lưng xuống, Thu Từ Thiện từ phía sau nhảy lên xong đưa tay ôm chặt cổ anh.

Đi được một nửa, Thu Từ Thiện đột nhiên kề sát lỗ tai anh hỏi: "A Ngạn, lời anh nói lúc nãy còn tính không?"

"Nói cái gì?" Lạc Ngạn nhất thời không phát hiện hỏi ngược một câu.

Thu Tử Thiện bây giờ còn nước mắt lưng trong nghe thấy anh già bộ như vậy thì đưa tay nhéo lỗ tai anh nói: "Chính là chuyện của em và anh á?"

"Ai da, thì ra Thiện Thiện của chúng ta đã gấp gấp như vậy." Lạc Ngạn xốc xốc cô lên rồi cười trêu nói.

"Chẳng lẽ anh cũng không gấp gấp?" Thu Tử Thiện nằm sấp trên lưng anh hỏi.

Lạc Ngạn lúc này mới đứng đắn nói: "Gấp chứ, anh đương nhiên rất sốt ruột."

Âm thanh của sóng biển ngày càng nhỏ sau lưng, bọn họ đã nhìn thấy xe dừng trên bờ đường thì Thu Tử Thiện lại đột nhiên nói nói: "A Ngạn, em có nói với anh chuyện này chưa?"

Lạc Ngạn mạo hiểm hỏi: "Chuyện gì, chẳng lẽ em muốn nói cho anh biết anh sắp làm cha sao?"

Nói xong, chính anh cũng không nhịn được cười ha hả lên.

Sau khi Thu Tử Thiện đánh anh một lúc liền dùng giọng điệu đặc biệt thâm tình nói: "Em mới đem toàn bộ nước mũi lau lên áo của anh rồi."

----- hết trọn bộ --- -----

Bạn đang đọc truyện *Đả Đáo, Bạch Liên Hoa!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.